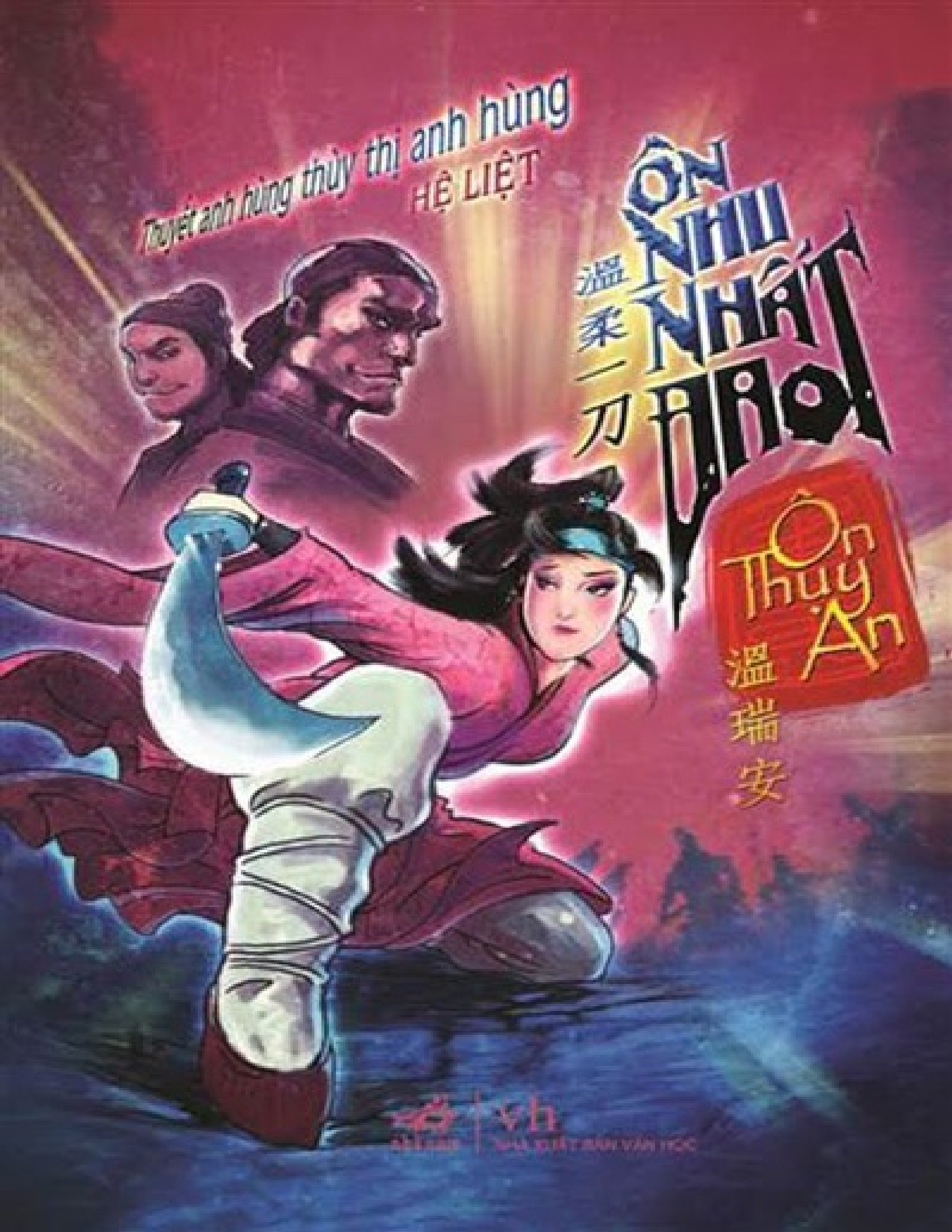
Thuyết anh hùng thủy thị anh hùng
HỆ LIỆT
ÔN NHU NHẤT ĐAO
溫柔一刀
Ôn Thụy An
溫瑞安

Mục lục

Chương 1: Người Không Giống Người
Chương 2: Người Trong Ngăn Tủ
Chương 3: Người Thứ Ba
Chương 4: Rốt Cuộc Là Ai
Chương 5: Người Giết Người
Chương 6: Một Ly Rượu, Ba Mạng Người
Chương 7: Người Trong Mộng
Chương 8: Người Đẹp Trên Sông
Chương 9: Tiếng Gió Ánh Trăng, Bóng Người Ca Múa
Chương 10: Người Và Cá
Chương 11: Người Trong Khu Đổ Nát Dưới Mưa
Chương 12: Người Chưa Từng Nghi Ngờ Huynh Đệ Của Mình
Chương 13: Đao Và Đầu Người
Chương 14: Người Trong Chợ
Chương 15: Người Cầm Dù
Chương 16: Ho Và Cúi Đầu
Chương 17: Kỳ Tích
Chương 18: Vẻ Mặt Tươi Cười
Chương 19: Huynh Đệ
Chương 20: Đâu Chỉ Là Thiên Hạ Đệ Nhất
Chương 21: Ta Bằng Lòng
Chương 22: Chức Vị
Chương 23: Hành Động Tảo Lôi
Chương 24: Người Trong Lưới
Chương 25: Tịch Mịch Và Bất Bình
Chương 26: Ham Vui Và Mãn Nguyện
Chương 27: Rút Kiếm
Chương 28: Đao Hay Là Kiếm
Chương 29: Thùng Cơm Và Heo
Chương 30: Là Yêu Hay Là Hận
Chương 31: Là Địch Hay Là Bạn
Chương 32: Không Hỏi Muôn Dân Hỏi Quỷ Thần
Chương 33: Cứu Mạng
Chương 34: Chỉ Là Vì Bụng Đói
Chương 35: Cút Hay Là Chết
Chương 36: Hoa Rơi Trong Mộng
Chương 37: Thủ Đao Chưởng Kiếm
Chương 38: Người Trống Rỗng
Chương 39: Tam Chỉ Đạn Thiên
Chương 40: Kinh Trập
Chương 41: Tương Tư Nhất Đao, Tiêu Hồn Nhất Kiếm, Kinh Mộng Nhất Chỉ
Chương 42: Quan Tài
Chương 43: Lâm Binh Đẩu Giả Giai Trận Liệt Tại Tiền

Chương 44: Ngạo Mạn Và Nhẫn Nhục
Chương 45: Đệ Nhất Vô Sỉ Quỷ Kiến Sầu
Chương 46: Thiên Hạ Ngốc Nhất Tiểu Thạch Đầu
Chương 47: Tự Hiểu Lòng Mình
Chương 48: Ta Mời
Chương 49: Đốt Hương
Chương 50: Hồng Lâu Mộng
Chương 51: Thất Đạo Toàn Phong
Chương 52: Tiếng Gió, Tiếng Mưa, Tiếng Rút Đao, Tiếng Tiếng Vào Tai
Chương 53: Hiệu Lệnh
Chương 54: Chuyện Nhà, Chuyện Nước, Chuyện Thiên Hạ, Chuyện Chuyện Thương Tâm
Chương 55: Bao Nhiêu Mưa Gió
Chương 56: Rác Rưởi
Chương 57: Quay Đầu Lại Thấy Ánh Đao
Chương 58: Tổng Tiến Công
Chương 59: Hoàng Hôn Tế Vũ Hồng Tụ Đao
Chương 60: Một Đao Của Ôn Nhu
Chương 61: Một Chiếc Đầu Tốt, Đao Ai Chặt Xuống
Chương 62: Tất Cả Bình An
Chương 63: Đao Vừa Nơi Tay Người Đã Hóa Điên
Chương 64: Người Khâu Áo Vẫn Tiếp Tục Khâu

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Người Không Giống Người

Có rất nhiều người đến kinh thành để tìm vận may, Vương Tiểu Thạch là một trong số đó. Hắn trẻ tuổi, tuấn tú, chí lớn, tài cao, vượt đường xa tìm đến. Mặc dù nghèo rớt mồng tơi, nhưng hắn vẫn cảm thấy gió thu mơn man, mưa phùn dào dạt, trước mắt là giang sơn vạn dặm, không gì có thể ngăn cản được chí khí xông pha giang hồ. Ngay cả mưa xuân trên lầu, tiếng tiêu như gió sớm nổi lên, trăng tàn rụng xuống, hắn cũng có một cảm giác mỹ lệ ưu sầu mà không phải thê lương.

Vương Tiểu Thạch có điểm khác biệt so với nhiều người, hắn mang theo một thanh kiếm.

Kiếm của hắn đương nhiên là dùng vải quấn chặt. Hắn không phải là quan sai, cũng không phải bảo tiêu, chỉ là một lữ khách quần áo giản dị, nếu không dùng vải che vũ khí này đi khó tránh khỏi sẽ dẫn đến nhiều phiền phức không đáng có.

Kiếm được vải dày quấn lại nhiều vòng, chỉ có một đặc tính, đó là chuôi kiếm hình cong.

Kiếm vốn thẳng.

Chuôi kiếm cũng vốn thẳng.

Nhưng chuôi kiếm của hắn lại cong như vầng trăng khuyết.

Trong Hoàng Hạc lâu thổi sáo ngọc

Giang thành tháng năm rụng hoa mai

Nếu như Vương Tiểu Thạch không ngưỡng mộ cái tên Hoàng Hạc lâu, tiện đường đi ngang qua dừng lại Hồ Bắc tham quan danh lâu thắng cảnh này một chút, hắn sẽ không gặp được Bạch Sầu Phi.

Giả sử hắn không gặp Bạch Sầu Phi, vậy thì tất cả những chuyện sau này không nhất định sẽ xảy ra, cho dù có xảy ra cũng sẽ không đồng dạng.

Nhân sinh thật ra chính là như vậy, trong lúc vô ý, nhìn nhiều thêm một cái, nghe nhiều thêm một câu, có thể sẽ tạo thành biến đổi rất lớn; còn khi dùng hết tâm tư, trái lại chưa chắc đã được như ý nguyện.

Nước sông cuồn cuộn, sương khói lượn lờ. Lầu trên lầu dưới vẫn có không ít bút tích văn chương của phong lưu danh sĩ, thế nhưng trên con đường phía dưới Hoàng Hạc lâu lại tụ tập chợ búa, tiếng rao ồn ào, nồng nặc mùi tanh của tôm cá và gà vịt lợn heo, vết dơ đầy đất. Hoàng Hạc lâu vốn đầy ý thơ nay đã hoàn toàn thay đổi.

Có điều các tiểu thương và lái buôn đều biết, những người mộ danh đến nơi đây chưa hẳn chỉ là để xem phong cảnh, cũng có thể nhân cơ hội dạo chơi mua sắm. Những cô gái trăng hoa cũng dừng thuyền trên sông, sáo mời đàn gọi, dâng rượu tiếp khách.

Vương Tiểu Thạch xem qua một vòng. Ánh mắt của các tiểu thương xưa nay đều rất khôn khéo, thấy hắn ăn mặc nghèo nàn, đoán rằng trên người cũng không có bao nhiêu bạc, cho nên cũng không chào hỏi nhiều.

Vương Tiểu Thạch cảm thấy mất hứng, đang muốn lên thuyền qua sông, chợt nghe tiếng thanh la vang vọng, nhất thời khiến cho hắn chú ý. Chỉ thấy tại một khoảng đá xanh diện tích tương đối rộng nơi đầu đường, vốn dành

cho những người biểu diễn tạp kỹ dùng đang có không ít người vây xem, châu đầu ghé tai bàn luận. Đợi người biểu diễn đọc xong một đoạn giới thiệu, sẽ có tiểu đồng đi đến thu tiền. Thông thường những người đứng xem đều sẽ ném vào mấy văn tiền, người biểu diễn chắp tay tạ ơn, nói vài câu nịnh nọt khách sáo, sau đó mới tiếp tục biểu diễn.

Vương Tiểu Thạch cũng ham vui đi qua xem thử.

Hắn chỉ vừa nhìn một cái.

Tất cả đã xảy ra, không thể nào tránh được.

Khi hắn đang đi đến, trong đầu cũng hiện lên suy nghĩ: “Có khi nào là một cô gái xinh đẹp làm nghề giang hồ mại võ đang luận võ chọn rể, vừa nhìn rồi nảy sinh tình cảm, giống như trên sân khấu kịch trình diễn vậy?”

Không phải.

Hắn lại thấy một thứ làm cho hắn kinh hãi.

Đó là người, nhưng lại không giống người.

Trên khoảng đá xanh, mọi người đứng thành một vòng lớn. Bên trong vòng tròn có vài đại hán cao lớn đang khua chiêng gõ trống, hát hò diễn thuyết, làm động tác gây cười; còn có hai thiếu phụ khỏe mạnh dắt theo hai con khỉ nhỏ mang mặt nạ, cầm đao kiếm nhỏ trong tay, đang đứng trên dây thừng và ghế dựa nhào lộn làm trò, trên cổ bọn chúng đều buộc dây xích nhỏ.

Ngoài ra còn có mấy con khỉ lớn bị dây xích to trói lại, cặp mắt già nua mệt mỏi đang nhìn những con khỉ nhỏ biểu diễn giữa sân, giống như những lão nhân sắp qua đời đang tiếc nuối nhìn đám trẻ chơi đùa.

Những thứ này đều không làm Vương Tiểu Thạch ngạc nhiên. Thứ thật sự

khiến cho hắn kinh ngạc chính là người.

Trên khoảng đá xanh còn có vài "người".

Gọi bọn họ là người, thật sự là một chuyện tàn nhẫn.

Trong số những người này, có người không có tay, có người không có chân, có người tay chân đều cụt, chỉ còn lại một tay một chân hoặc là chỉ có một tay hoặc một chân; còn có một người cả tay chân đều không có, chỉ biết mở miệng kêu ê a, khiến cho những người nhìn thấy phải xót xa.

Ngoài ra còn có vài "người" hình dáng càng kì dị hơn. Có một người thân thể bị chôn trong vò cao ba thước, chỉ lộ ra chiếc đầu ngây ngô đang cười hì hì. Chiếc đầu này lưa thưa tóc bạc, nhưng lại có một khuôn mặt non nớt như trẻ con.

Một "người" khác có khuôn mặt rất bình thường, nhưng phần dưới lại giống như khỉ, toàn thân đầy lông dài, chỉ là thân thể không linh hoạt được như khỉ mà thôi.

Trong đó có "một người", vốn là do phần lưng của hai người nối liền với nhau, trông giống như hai người một thể, một phần lưng dính hai thân thể. Còn có một người thân thể và tứ chi đều như bình thường, nhưng gương mặt lại bị hủy toàn bộ, ngũ quan chen lấn vào nhau, mũi xéo môi xiên, mắt mù răng lệch, vô cùng kinh khủng. Ngoài ra còn có mấy người dùng vải đen che một cái rương lớn, không biết có gì bên trong.

Vương Tiểu Thạch vừa nhìn liền không muốn nhìn nữa, chỉ cảm thấy ông trời sao mà bất công, lại tạo ra những người như vậy. Hắn móc ra một khối bạc vụn, ném vào trên sân.

Hắn chỉ nhìn thoáng qua một lần, còn chưa nhìn hết, nhưng ấn tượng lưu lại trong lòng rất khó phai mờ.

Hắn đã đi được vài bước, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Vì sao có người khỏe mạnh, lại có người sinh ra không trọn vẹn?

Lúc này còn chưa đi qua hàng ngũ những người đứng xem, chợt có người kéo kéo góc áo của hắn.

Vương Tiểu Thạch cúi đầu nhìn, trông thấy một người cao không đến ba thước, đầu rất lớn, hai mắt vô thần, tứ chi nhỏ gầy héo hon, trông giống như một đứa trẻ. Y đang cầm một cái bát sứ, đưa tay chỉ chỉ vào giữa sân, lại chỉ chỉ vào bát.

Vương Tiểu Thạch biết người này muốn xin tiền mình.

Lúc này bạc trên người hắn chỉ còn một ít. Số bạc này vốn là do mười ngày trước hắn bán con ngựa theo bên mình.

Khi hắn bán ngựa, tâm tình rất chán nản, không nghĩ tới chỉ còn lại một con ngựa đã theo mình ngàn dặm, lại không thể bầu bạn đến kinh thành.

Võ sĩ bán ngựa, chẳng phải cũng thất vọng và nuối tiếc như anh hùng treo kiếm, tướng quân cởi giáp sao?

Nhưng hắn lại rất nguyện ý quyên tiền giúp đỡ những người đáng thương trời sinh tàn tật này.

Người lùn kia kêu lên ê a, vung tay múa chân. Vương Tiểu Thạch gật đầu, vừa móc tiền vừa nói:

- Thật đáng thương cho ngươi lại gặp phải một kẻ nghèo như ta. Hi vọng sẽ có một người lương thiện thu dưỡng các ngươi, không đến nỗi phải nếm gió nằm sương nơi đầu đường góc phố.

Khi Vương Tiểu Thạch nói những lời này, hắn rất thành tâm thành ý, nhưng hắn lại nghe được một tiếng cười nhạt.

Tiếng cười nhạt kia như vang lên bên tai.

Hắn lập tức đảo mắt nhìn qua những người bên cạnh, trông thấy tất cả đều đang nhìn những "người nhỏ" biểu diễn giữa sân, thỉnh thoảng vỗ tay khen ngợi, không có người nào nhìn về phía hắn.

Chỉ có một người đang ngẩng đầu nhìn trời.

Người này mặc y phục hoa gấm, tuấn tú trẻ tuổi, đứng trong đám người giống như hạc giữa bầy gà.

Y ngẩng đầu lên trời, vì vậy không thấy rõ mặt mũi lắm.

Bởi vì ánh mắt của mọi người đều nhìn vào giữa sân, chỉ có một mình y là nhìn lên trời, cho nên Vương Tiểu Thạch mới chú ý đến, nhưng cũng không rõ có phải người này vừa cười nhạt hay không.

Sau khi Vương Tiểu Thạch nói mấy câu đó, khuôn mặt người lùn kia liền hiện lên vẻ cảm động, hoa tay múa chân, nói vài câu ê a nghe không nên lời, đại khái là cảm tạ Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch cầm mấy khối bạc vụn, đang muốn đặt vào trong bát, ánh mắt vừa liếc nhìn, bỗng nhiên trong lòng khẽ động.

Người lùn kia nhận bạc xong, lại đi qua kéo góc áo một người khác để xin tiền.

Vương Tiểu Thạch giống như nghĩ đến một việc gì kì lạ, hình như có liên quan đến "đầu lưỡi", nhưng nhất thời lại nghĩ không ra, không nhịn được lại nhìn chung quanh sân một chút.

Lúc này những tiếng leng keng vang lên, hai con khỉ lớn đang bắt chước người so đao múa thương. Người đứng xem vỗ tay khen ngợi, nhìn động vật bắt chước động tác của con người chém chém giết giết, dường như càng cảm thấy vô cùng đặc sắc.

Suy nghĩ của Vương Tiểu Thạch càng trở nên rõ ràng, bởi vì hắn nhìn thấy một thứ.

Đao.

Đầu lưỡi.

Hắn lập tức liên tưởng đến: người lùn kia có thể không phải sinh ra đã câm, đầu lưỡi của y là bị cắt đứt.

Hắn có thể phán đoán chuẩn xác, đầu lưỡi của người lùn kia là bị đao sắc cắt đứt.

Hắn thậm chí có thể phán đoán ra một sợi tóc bị kiếm hay đao cắt đứt, bởi vì hắn là Vương Tiểu Thạch. Truyền nhân duy nhất của "Thiên Y Cư Sĩ", Vương Tiểu Thạch.

Khi Vương Tiểu Thạch phát hiện người lùn kia cũng không phải trời sinh đã câm, mà là đầu lưỡi bị người ta cắt cứt, trong lòng chỉ cảm thấy đau xót.

Loại cảm giác này rất kì lạ. Hắn đã từng thấy người ta giết cá trong chợ, khi đó hắn cũng có cảm giác đau lòng như vậy, giống như từng nhát dao kia không phải đang xẻ bụng cá mà là đang cắt vào tâm khảm của mình.

"Loại người giống như ngươi, thật sự không thích hợp để luyện võ." - Đây là đánh giá của "Thiên Y Cư Sĩ" đối với Vương Tiểu Thạch.

Một cao thủ võ lâm chân chính, nhất định phải vô tình như trời đất, tâm

như nước lặng, mới có thể cao thượng vong tình, không ngạo không thẹn với thế gian.

Vương Tiểu Thạch lại không phải, Vương Tiểu Thạch đa tình.

Thế nhưng, vào mười năm sau, Vương Tiểu Thạch lại cầm một thanh kiếm vô tình, luyện đến đa tình thâm tình, đánh bại một thanh kiếm tuyệt tình trên tay "Thiên Y Cư Sĩ". Ngay cả "Thiên Y Cư Sĩ" cũng chỉ đành than thở: "Ta thấy hắn khi còn bé ngay cả một con thỏ cũng không chịu săn đuổi, thấy mèo chó nhỏ ven đường liền ôm về nuôi nấng, khi đánh nhau với các tiểu tử khác phái thà rằng mình bị thương cũng không muốn đả thương người khác, vốn cho rằng tiểu tử này không có tiền đồ. Không nghĩ tới…" - Ông lại cảm thán: "Hắn không chỉ luyện thành kiếm thuật của người, 'Nhân Kiếm', cũng đồng thời thành tựu đao thuật. Võ công của hắn, mặc dù có thể không phải là vô địch, nhưng cũng vượt xa những người cùng trang lứa."

Vì vậy Vương Tiểu Thạch mang theo thanh kiếm này, cùng với tiếng tăm ít ỏi đi đến kinh thành để tìm cơ hội.

Nhưng tại nơi này hắn lại gặp phải một người lùn bị cắt đầu lưỡi.

Vương Tiểu Thạch phát giác đầu lưỡi của người lùn là bị đao cắt đứt, đồng thời cũng phát hiện một chuyện khác làm cho hắn càng giận dữ không thể kìm được.

Những người cụt tay cụt chân kia, hầu hết đều là do bị binh khí chặt đứt.

Người bẩm sinh tàn tật, miệng vết thương sẽ không như vậy.

"Chẳng lẽ bọn họ gặp phải thảm hoạ chiến tranh, hoặc là bị thổ phỉ tấn công? Nếu quả thật là thế, sao bọn họ lại chọc phải những kẻ bất lương như vậy, hơn nữa còn tập trung ở nơi này?" - Vương Tiểu Thạch nghi hoặc.

Hắn không nhịn được ngồi xổm xuống, nhìn một người dị dạng bị chặt đứt hai chân và một tay.

Người nọ kêu lên ê a, giống như đang ngạc nhiên vì sao Vương Tiểu Thạch lại nhìn y như vậy, cũng giống như đang thổ lộ nỗi đau vô tận mà y phải chịu.

Vương Tiểu Thạch vừa nhìn, lập tức không nhịn được ngón tay run lên. Người đáng thương này không chỉ bị chặt đứt hai chân và một tay, ngay cả đầu lưỡi cũng bị người ta cắt xuống.

Ai lại tàn nhẫn như thế?

Bỗng nhiên một đại hán đi ngang qua, đụng vào Vương Tiểu Thạch một cái, đồng thời trợn mắt nhìn hắn, thấp giọng quát:

- Muốn cho tiền thì cho, không cho thì đừng cản lối!

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Tay của y là bị người ta chém đứt phải không?

Đại hán kia lấy làm kinh hãi, trừng mắt liếc nhìn Vương Tiểu Thạch. Khi thấy đối phương chỉ là một thư sinh tao nhã, hắn liền không để vào mắt, vẫn thấp giọng quát:

- Ngươi hỏi chuyện này làm gì?

Vương Tiểu Thạch tiếp tục hỏi:

- Chân của y là bị người ta chặt đứt phải không?

Đại hán kia định phát tác, nhưng lại không muốn kinh động đến những người đứng xem, đành phải cố nén, gầm nhẹ:

- Chuyện này liên quan cái rắm gì đến ngươi!

Hắn dùng tay thô lỗ đẩy vai Vương Tiểu Thạch. Vương Tiểu Thạch cũng không chống đỡ, mượn thế lui nửa bước, vẫn tiếp tục hỏi:

- Đầu lưỡi của y là bị người ta cắt đứt phải không?

Đại hán kia xông tới một bước, bỗng phát giác trong số những người đứng xem đang có người nhìn về phía bọn họ, liền miễn cưỡng nở nụ cười, đưa tay vỗ vỗ vào vai Vương Tiểu Thạch:

- Đứng cho vững nhé!

Sau đó hắn lại nhe răng trầm giọng đe dọa:

- Nói cho ngươi biết, không phải chuyện của ngươi thì ít gây phiền phức đi!

Dứt lời hắn liền dùng hai tay ôm lấy người tàn tật, xoay người đi vào trong sân, thỉnh thoảng vẫn trợn cặp mắt hung bạo nhìn Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch phát giác trên mặt người tàn tật kia lộ ra vẻ kinh hãi như sắp chết.

Hắn đang muốn hành động, chợt nghe một giọng nói:

- Việc nhỏ không nhịn sẽ làm loạn kế lớn. Không biết nội tình, phát tác thì có tác dụng gì?

Giọng nói này gần đến nỗi như vang lên bên tai Vương Tiểu Thạch.

Hắn lập tức quay đầu lại.

Chỉ thấy trong nhóm hơn trăm người, hán tử cao lớn đang ngẩng đầu nhìn

trời kia đột nhiên cúi đầu từ trong đám người bước đi.

Vương Tiểu Thạch trong lòng khẽ động, đang muốn đi vào trong đoàn người đuổi theo người nọ, bỗng nhiên trước mặt có một người chen qua. Người đến và người đi một vào một ra, khiến cho trong đám người nổi lên tiếng mắng chửi. Suýt chút nữa Vương Tiểu Thạch đã đụng phải người mới đến.

Người đến nhấc khuỷu tay trái lên, che ngực rẽ qua đoàn người. Bởi vì lách quá vội, không ngờ lại giẫm phải gót chân của một thiếu phụ đang đứng xem. Thiếu phụ kia nhịn không được mắng một câu:

- Không có mắt à!

Người nọ nhướng mày, muốn phát tác, nhưng cuối cùng lại nhịn xuống.

Vương Tiểu Thạch vừa thoáng nhìn, liền trở nên ngây dại.

Hắn chưa từng nhìn thấy nam tử nào đẹp như thế.

Đôi mày liễu mỏng như dao một nhướng một trầm, có vẻ tuấn tú không thể nào tả được. Ánh mặt trời xuyên qua khe hở của chiếc nón lá chiếu vào, khiến cho khuôn mặt của y trở nên nửa sáng nửa tối, sáng thì như mỹ ngọc, tối lại có một vẻ xinh đẹp ôn nhu. Chỉ một khoảnh khắc như thế, người nọ đã nhíu mày, đưa tay kéo chiếc nón xuống, sau đó đi vòng qua, thoạt nhìn giống như đang tìm kiếm người nào.

Vương Tiểu Thạch chú ý đến bên hông của y có đeo một cái bọc hình dài.

Hắn vừa nhìn đã biết, đó là đao.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Người Trong Ngăn Tủ

Người nọ đã đi vào trong đám người, không còn nhìn thấy.

Vương Tiểu Thạch lại nhìn về giữa sân, trông thấy mấy đại hán và phụ nữ đã thu dọn binh khí và đồ đạc trong sân, vội vã rời khỏi. Đoàn người đứng xem cũng bắt đầu tản đi.

Vương Tiểu Thạch bỗng nhớ tới câu nói: “Việc nhỏ không nhịn sẽ làm loạn kế lớn. Không biết nội tình, phát tác thì có tác dụng gì?”. Hắn dự định trước tiên sẽ theo dõi nhóm người biểu diễn tạp kỹ này để điều tra chân tướng.

Bọn họ băng qua đường cái, lại đi qua hẻm nhỏ. Người đi lại trên đường lúc nhiều lúc ít. Đám người biểu diễn tạp kỹ kia vừa đi vừa nói chuyện, có cả một số lời thô tục, thỉnh thoảng lại đá một cái hay đánh mấy roi vào phía sau những người lùn và dị dạng.

Nhìn cảnh tượng này, không hề giống như bọn họ đang cùng bước đi, mà lại giống như chủ nhân đang xua đuổi gà vịt hay súc vật. Chủ nhân đối đãi với nô lệ cần phải thét lớn và quất roi, như vậy mới biểu hiện được uy phong của mình.

Vương Tiểu Thạch trông thấy cảnh này lửa giận càng bốc lên. Đúng lúc này, từ phía trước xa xa bỗng có một người đi đến.

Người này vóc dáng cao gầy, mặc một bộ áo bào dài màu xám, khuôn mặt trắng bệch như quanh năm không nhìn thấy ánh mặt trời, lại giống như được trét lên một lớp phấn lạnh. Trên lưng y khoác một chiếc bọc vải vừa cũ vừa nặng nề.

Người này đến gần.

Tất cả những người biểu diễn tạp kỹ đều trở nên yên tĩnh.

Người này càng đến gần.

Vương Tiểu Thạch có thể cảm giác được sự khẩn trương của đám người biểu diễn tạp kỹ kia, thậm chí có người còn run rẩy hai chân giống như muốn bỏ chạy.

Ánh mặt trời lả lướt. Gió thu mơn man từ phía trước thổi đến mang theo vài phiến lá tàn. Tiếng sáo ngọc từ phương xa vọng lại, không biết ai thổi rồi lại ngừng, ngừng rồi lại thổi, giống như muốn thổi nhưng cũng muốn ngừng.

Là ai đang thổi sáo trong lầu họa?

Hoa cúc mùa thu nở từng khóm trước sân nhà. Con đường miên man ý thu này có thứ gì đáng sợ mà khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi như vậy?

Người nọ đã đi qua đám người biểu diễn tạp kỹ kia. Thậm chí y chưa từng ngẩng đầu nhìn một cái.

Lúc này những người biểu diễn tạp kỹ mới thở phào một hơi, có mấy người còn quay đầu lại nhìn người cao gầy khuôn mặt lạnh lẽo kia, trong mắt ẩn chứa vẻ sợ hãi.

Người nọ đã đến gần Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch cảm thấy sắc mặt của người này lạnh lẽo giống như

một thi thể chôn kín trong lòng đất nhiều năm, thế nhưng khí lạnh tỏa ra từ chiếc bọc vải trên lưng y còn nặng hơn so với sát khí trên người. Cho đến khi sắp đi qua, y mới đột nhiên ngẩng đầu nhìn Vương Tiểu Thạch, ánh mắt lạnh lẽo như tia chớp trừng lên một cái.

Vương Tiểu Thạch trong lòng phát lạnh.

Người nọ đã đi qua.

Vương Tiểu Thạch lại phát hiện một chuyện kỳ quái.

Hắn phát hiện trên đường có mười một, mười hai người đang từ năm, sáu phương hướng khác nhau đi đến. Trong đó có người giống như du khách, có người như kẻ bán hàng rong, có người lại là tướng sĩ cầm theo chiêu bài, có cả công tử đang cầm lồng chim. Bọn họ có già có trẻ, trang phục không giống nhau, động tác cũng không đồng nhất, nhưng Vương Tiểu Thạch nhìn ra được, võ công của những người này đều tương đối lợi hại, mà mục tiêu của bọn họ chỉ có một… đó là theo dõi người cao gầy kia.

Người cao gầy kia là ai? Sao lại kinh động đến nhiều người như vậy?

Vương Tiểu Thạch nảy sinh lòng hiếu kỳ.

Lúc này, những người biểu diễn tạp kỹ phía trước đã đi vào cửa lớn của một nhà trọ.

Vương Tiểu Thạch nhớ kỹ tên của nhà trọ này.

Hắn quay đầu nhìn lại, trông thấy người có vóc dáng cao gầy kia đã vòng qua một con hẻm nhỏ hẻo lánh. Mười một, mười hai người kia cũng tìm những lý do khác nhau, không hẹn mà cùng theo sát vào trong hẻm nhỏ.

Vương Tiểu Thạch trong lòng đã có dự tính, liền đi vào nhà trọ. Lúc này

những người biểu diễn tạp kỹ đều đã lên phòng. Hắn hờ hững liếc mắt nhìn xem bọn chúng đi vào những gian phòng nào, khi đang muốn quay đầu rời đi, chợt thấy tên đại hán đã quát mắng hắn lúc trước đang đứng trên lan can lầu hai, giận dữ nhìn về phía hắn.

Vương Tiểu Thạch chỉ nhìn tên đại hán kia cười một cái. Sau đó hắn rời khỏi nhà trọ, đi nhanh về phía con hẻm nhỏ kia.

Đám người biểu diễn tạp kỹ kia sẽ ở lại nhà trọ, tạm thời không thể trốn đi đâu được. Còn người có vóc dáng cao gầy rốt cuộc là ai? Y sẽ gặp chuyện gì? Điều này Vương Tiểu Thạch lại không thể bỏ qua.

Vương Tiểu Thạch chạy đến.

Gió thu vuốt qua khuôn mặt, hiện lên một không khí xơ xác thê lương.

Vương Tiểu Thạch vừa vòng qua góc đường, cảnh tượng trước mắt lập tức làm cho hắn nghẹn họng nhìn trân trối.

Đầu hẻm có một gốc cây lê từ bức tường cũ mọc dài ra, lá cây đã rơi xuống bảy tám phần.

Sau đó chỉ có máu và chết chóc.

Mười một, mười hai người theo dõi kia nằm ngổn ngang trên mặt đất, không còn ai sống sót.

Người có vóc dáng cao gầy cũng không còn ở đó.

Vương Tiểu Thạch đi vào nhà trọ, sau đó đi ra, chạy vào hẻm nhỏ, tổng cộng chỉ mất một chút thời gian, nhưng trong khoảng thời gian đó mười hai người theo dõi kia đã gặp độc thủ. Đừng nói là không còn một ai sống sót, ngay cả một hơi thở cũng không lưu lại.

Là ai ra tay nhanh như vậy?

Bọn họ có thù sâu hận lớn gì?

Lúc này Vương Tiểu Thạch có hai lựa chọn, một là bỏ đi, hai là tiếp tục điều tra.

Hắn quyết định sẽ điều tra.

Hắn dùng tốc độ cực nhanh lục soát mười hai thi thể trên mặt đất một lần, sau đưa ra ba phán đoán.

Thứ nhất, mười hai người này đều chỉ bị thương ở ngực, bị đâm một cái lỗ ngay giữa trái tim, người trúng chiêu lập tức tắt thở.

Thứ hai, khi mười hai người này chết đều không kịp kêu lên tiếng nào. Bên ngoài hẻm nhỏ là đường cái, người đi đường lui tới rất nhiều, chỉ cần có người kêu lên, nhất định sẽ kinh động đến mọi người. Nhưng mười hai người này lại chết mà chẳng hề kinh động cỏ cây, có thể khẳng định trước khi chết bọn họ không có cả cơ hội kêu lên.

Thứ ba, mười hai người này hầu hết dưới vạt áo bên hông đều có lệnh bài, hoặc trong tay áo có giấu thủ lệnh, giấy ủy nhiệm. Chẳng lẽ bọn họ là bộ đầu của Lục Phiến Môn, sai dịch trong nha môn, hoặc là những hảo thủ ăn cơm cửa công, cao thủ trong đại nội?

Nhưng mười hai hảo thủ này lại đồng loạt chết ở đây.

Vương Tiểu Thạch còn đang quan sát, chợt nghe thấy tiếng thét của một cô gái.

Nguyên lai có một nữ tử cùng tình lang đi ngang qua hẻm nhỏ, bỗng nhiên động tình, muốn tiến vào góc hẻm trao dồi tình cảm một phen, không ngờ lại

nhìn thấy một đám người chết.

Còn có một người sống, đang quan sát những thi thể trên mặt đất.

Hai người trước sau kêu lên. Đợi đến khi một nhóm người đi ngang qua và hai gã nha sai chạy tới, trong hẻm nhỏ chỉ còn lại người chết đầy đất.

Nha sai vừa thấy án mạng lớn như vậy, người chết không chỉ có một, mà mình lại vừa lúc tuần tra ở khu vực này, lập tức mặt mày xanh mét, quay sang hỏi đôi nam nữ kia:

- Hung thủ đâu? Không phải các ngươi nhìn thấy hung thủ ở đây sao?

Người nam kia nói:

- Đúng vậy, vốn là ở nơi này, nhưng sau đó không biết đã chạy đi đâu rồi.

Người nữ kia nói:

- Tôi nhìn thấy hắn…

Nha sai vội hỏi:

- Đã chạy đi đâu rồi?

Người nữ dùng tay áo khua khua nói:

- Vừa rồi hắn chỉ nhún một cái liền bay lên vách tường, sau đó lại nhảy một cái…

Nha sai nghe được liền trợn mắt.

Y ăn cơm của Lục Phiến Môn đã tròn hai mươi năm, chưa từng nghe qua loại chuyện ma quỷ như vậy. Vách tường cao đến hai trượng, làm sao có thể

nhún một cái đã bay lên…

Mà lúc này, người cao gầy mặt trắng mặc áo bào màu xám kia cũng lẫn trong đám người đứng xem, chỉ có điều sắc mặt của y càng trở nên lạnh lẽo.

Vương Tiểu Thạch phi thân lên mái ngói, nhẹ nhàng như một chùm bông vải bốn lượng phất phơ, sau đó lại treo ngược trên xà nhà giống như một phiến lá trên ngọn cây còn chưa rớt đung đưa trong gió.

Có điều đây không phải ban ngày, mà là một buổi tối có sao không trăng.

Vương Tiểu Thạch nằm trên nóc nhà trọ.

Hắn dùng ngón tay chấm chấm đầu lưỡi, nhẹ nhàng đâm ra một cái lỗ nhỏ, đưa mắt nhìn vào. Lúc này trong gian phòng lớn kia đang có bảy tám đại hán lực lưỡng ngồi ngay ngắn, ngoài ra còn có ba bốn phụ nữ cao to như nam giới, chính là đám người biểu diễn tạp kỹ nơi chợ buổi trưa.

Những người bị chặt đứt tứ chi đầu lưỡi, gã đại hán không cho phép người khác dò hỏi, giọng nói lạnh lùng nghiêm nghị vang lên bên tai, mỹ nam tử trong đám người, người có vóc dáng cao gầy khiến cho những người biểu diễn tạp kỹ sợ hãi, những người chết trong hẻm nhỏ… rốt cuộc là chuyện gì? Vương Tiểu Thạch quyết định tìm manh mối từ nhóm người biểu diễn tạp kỹ này.

Nhưng không có manh mối.

Những hán tử và phụ nữ kia đều tụ tập trong một gian phòng, nhưng sắc mặt ai nấy đều nghiêm trọng, không ai lên tiếng trước.

Chỉ thấy mấy tên hán tử kia thỉnh thoảng lại đứng lên thở dài, xoa xoa tay, nhưng vẫn không nói lời nào.

Vương Tiểu Thạch không muốn ở chỗ này chỉ để nếm gió nằm sương.

Hắn thầm nghĩ: “Xem ra là không có tin tức rồi.”

Trước khi chuẩn bị rời đi, hắn đột nhiên nảy sinh một ý tưởng.

Hắn nhẹ nhàng nạy một miếng ngói lên, sau đó dùng tay nhấn một cái. Khi miếng ngói còn chưa rơi xuống, hắn liền xoay người nhảy ngược lên, sau đó hạ xuống, chỉ nhấp nhô vài cái đã đến bên cạnh cửa.

Chỉ nghe một tiếng “rốp”, miếng ngói rơi xuống sàn nhà. Những hán tử trong phòng quát lên, có người từ trong cửa sổ lướt ra, có người mở cửa quát mắng. Vương Tiểu Thạch trốn bên cạnh cửa, thừa dịp mấy kẻ kia hùng hổ chạy ra liền lách người vào trong phòng, sau đó ẩn thân trong chiếc tủ lớn bằng gỗ.

Hắn vừa tiến vào tủ gỗ, lập tức đóng cửa tủ lại, bỗng nhiên cảm thấy sởn gai ốc.

Bởi vì hắn nghe thấy được tiếng hít thở của một người.

Tiếng hít thở này vô cùng chậm rãi, vô cùng đều đặn. Người bình thường sẽ không hít thở chậm và nhỏ như vậy, trừ phi là đang ngủ say. Huống hồ, bình thường khi có người đột nhiên xông vào, hô hấp của người bên trong sẽ hơi chút hỗn loạn, thế nhưng tiếng hít thở này vẫn đều đặn như thường.

Có người đã sớm ở trong ngăn tủ này!

Người đó là ai?

Toàn thân Vương Tiểu Thạch đều ở trong trạng thái đề phòng.

Chỉ nghe bên ngoài cửa, đám người biểu diễn tạp kỹ đang nói chuyện với người của nhà trọ.

- Chuyện gì? Chuyện gì thế?

- Không có chuyện gì, chắc là có người đùa giỡn thôi.

- Đùa giỡn cái gì?

- Có người ném miếng ngói xuống, may là chạy nhanh, nếu không chắc phải đả thương người rồi.

- Mái ngói à? Đang yên đang lành sao lại rơi xuống?

- Ta làm sao biết, vì vậy mới phải đi xem thử.

- Nhà trọ này đã mở cửa được mười ba năm, chưa từng xảy ra chuyện náo loạn như vậy.

Tiểu nhị rất không có hảo cảm với đám người giang hồ chuyên vung đao múa thương này.

- Ngươi nói vậy là có ý gì? Là nói chúng ta gây rối sao? Ngươi nói thử xem, không có chuyện gì sao chúng ta lại muốn gây rối?

- Không đúng, không đúng! Có khi là mái ngói lâu năm không tu sửa, bị chuột ăn mòn nên rớt ra. Xin lỗi, xin lỗi, xin các khách quan thông cảm, bỏ qua cho!

Lão chưởng quỹ nhìn thấy đám hung thần ác sát này không phải hạng tốt lành gì, chỉ cầu dàn xếp cho ổn thoả.

Bảy tám gã đại hán kia lúc này mới hậm hực trở lại trong phòng.

Lúc này những phụ nữ canh giữ bên cửa mới đóng cửa lại, ngồi vây quanh trước đèn. Tên đại hán kia ném thanh đao lên trên bàn, tức giận nói:

- Bà nội nó, nếu không phải có chuyện trên người, chắc ta đã không nhịn được cơn giận này, cho hắn một đao, chém chết rồi tính sau!

Vương Tiểu Thạch ở trong ngăn tủ nín hơi lại.

“Người” trong ngăn tủ cũng không có bất cứ phản ứng gì.

Chỉ nghe một giọng nói uy nghiêm khác vang lên:

- Thẩm Thất, ngươi đừng có lỗ mãng! Đêm nay cao thủ của tổng đường Lục Phân Bán đường sẽ tới. Ngươi náo loạn như vậy, không muốn sống thì kệ ngươi, nhưng mọi người đều muốn chết tử tế. Giờ ngọ thiếu chút nữa ngươi đã động võ với người ta, ta thấy ngươi không thể kìm được tính khí, thế nào cũng gây ra tai họa.

Vương Tiểu Thạch từ khe hở của cửa tủ nhìn ra ngoài, trông thấy người nói chuyện là một lão hán khỏe mạnh, bên hông giắt một cây thước sắt. Bên người hắn còn có một phụ nữ mặt hổ mắt báo. Hai người đứng ở đó, những người bên cạnh cũng không dám ngồi.

Hán tử kia cúi đầu, bàn tay to như cái bát lớn nắm lại thật chặt, nhưng cũng không dám phản bác lời nói của lão đầu.

Một lát sau, một hán tử đầu hươu mắt chuột khác lên tiếng:

- Lão Thất, đây là ngươi không đúng rồi. Nhìn bộ dáng ngươi tức giận Lệ gia như vậy, tính ăn phân trừ cơm sao?

Hán tử kia vẫn không dám phản bác câu nào, nhưng bàn tay đã nắm chặt đến mức lộ ra gân xanh.

Chợt nghe lão đầu họ Lệ kia vân vê râu chòm xám trắng thưa thớt của lão, ánh mắt sắc bén đảo qua mọi người, nói:

- Vì mấy người không liên quan, có đáng để đánh rắn động cỏ không? Lý Việt, đã bảo người coi chừng ba gian phòng kia chưa?

Người đầu hươu mặt chuột kia lập tức cung kính nói:

- Vừa rồi tôi đã dẫn người đi xem qua một lần, hai vị huynh đệ canh gác mỗi phòng đều nói không có chuyện gì.

Lão đầu họ Lệ ừm một tiếng, nói:

- Vậy thì tốt.

Hán tử đầu hươu mặt chuột kia nhân cơ hội thêm vào một câu:

- Ba sông sáu tỉnh, năm hồ bảy biển, có kẻ nào ăn tim gấu gan báo dám đến trêu chọc long đầu lão đại Lệ Đan gia của trường phái biểu diễn tạp kỹ? Huống hồ, lần này ngay cả Lệ nhị nương cũng dời gót sen tự mình xuất động, kẻ nào muốn tự rước lấy xui xẻo cơ chứ?

Vương Tiểu Thạch vừa nghe, lập tức nhớ tới mấy nhân vật rất nổi danh trong võ lâm. Trong giang hồ có nhiều loại giáo phái khác nhau, trong có một giáo phái tự do gọi là “Bài giáo”. Phàm là người trong Bài giáo đều có chút bản lĩnh thật sự, như khi gặp phải thiên tai, đi bè gỗ gặp phải dòng chảy ngầm, trên sông gặp nước xoáy, cao thủ Bài giáo đều có biện pháp ứng phó; nếu gặp phải cướp bóc cũng có thể ứng phó bằng thực lực. Ngoài ra những người biểu diễn tạp kỹ trong giang hồ cũng tự kết thành một giáo phái, chữa bệnh bói toán hay làm nông buôn bán cũng thế. Bảy mươi hai nghề, ba mươi sáu nghiệp, mỗi loại đều có một long đầu lão đại nắm giữ đại cục.

Lệ Đan chính là một trong số đó. Hắn và bào muội Lệ Tiêu Hồng võ công cực cao, thủ đoạn độc ác, tại vùng Hồ Bắc rất có uy danh. Không biết vì sao tất cả bọn họ lại tụ tập tại nơi này? Người gọi là Thẩm Thất kia hẳn là “Quá Sơn Hổ” Thẩm Hằng; còn người gọi là Lý Việt kia chính là một tên lưu manh

chuyên hoạt động tại khu vực Hoàng Hạc lâu, người ở nơi này sau lưng đều gọi hắn là “Hổ Tiền Hồ”.

Trí nhớ của Vương Tiểu Thạch rất tốt, mỗi khi hắn đến một nơi đều nhớ kỹ đặc tính và danh hiệu của những nhân vật võ lâm vùng đó. Không biết vì sao, hắn luôn cảm thấy có một ngày những tư liệu này đối với hắn sẽ vô cùng hữu dụng.

Liệu có một ngày như thế hay không?

Vương Tiểu Thạch không biết.

Nhưng hắn lại biết một việc: các giáo phái trong thiên hạ đều thuộc sự quản chế của Lục Phân Bán đường tại kinh thành.

Anh hào trong thiên hạ đều khâm phục Lục Phân Bán đường. Bọn họ đem tất cả những gì kiếm được, chia ba phần rưỡi tặng cho Lục Phân Bán đường. Nếu sau này gặp phải bất cứ khó khăn gì, Lục Phân Bán đường nhất định sẽ trợ giúp bằng sáu phần rưỡi lực lượng.

Thiên hạ đều là một nhà. Hảo hán trong thiên hạ đều gọi tổng đường chủ Lôi Tổn của Lục Phân Bán đường là “lão đại”.

Có lẽ, thế lực chân chính có thể đối kháng với Lục Phân Bán đường chỉ có Kim Phong Tế Vũ lâu.

Mà ở kinh thành, người có thể cùng Lôi Tổn xưng hùng cũng chỉ có một mình lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu, “Hồng Tụ Đao” Tô Mộng Chẩm.

Trong giang hồ mấy năm qua, những người không thuộc về danh môn chính tông, nếu không phải gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu thì cũng là Lục Phân Bán đường. Kim Phong Tế Vũ lâu có triều đình quan nha làm chỗ dựa, còn Lục Phân Bán đường lại gây dựng được căn cơ ổn định trong võ lâm và

lục lâm, mỗi bên mỗi vẻ, không phân cao thấp.

Vì vậy có một câu nói lưu truyền: “Lục thành Lôi, tứ vạn Tô”. Ý của câu này là anh hùng trong thiên hạ ít nhất có bốn vạn người quy về dưới trướng của Tô Mộng Chẩm, nhưng tính tổng tỉ lệ, vẫn có sáu thành trở lên nương nhờ dưới đường của Lôi Tổn.

Chợt thấy nữ nhân dáng người cao lớn bên cạnh Lệ Đan mở chiếc miệng rộng cười cười:

- Lý Việt, khó trách ngươi tung hoành ở vùng này lại đắc ý như vậy, chỉ riêng cái miệng này thôi cũng đủ làm người ta nghẹn lòng rồi. Xem ra, một ngày nào đó đám người giả thần giả quỷ trong giang hồ phải tôn ngươi làm long đầu lão đại rồi.

Lý Việt mặt mày rạng rỡ nói:

- Nhị nương đừng trêu chọc ta! Làm long đầu lão đại phải có nắm tay cứng, ta chỉ có cái miệng này, muốn làm lão đại thì không bằng đi hỏi ông trời còn hơn.

Lệ Đan lại nhíu đôi mày xám, vẻ mặt hiện đầy những nếp nhăn, không hề có một chút ý cười nào:

- Đêm nay người của Lục Phân Bán đường đến là ai? Sao vẫn còn chưa tới?

Lý Việt cẩn thận nói:

- Theo ta được biết, ít nhất có ba người tới, Thập Nhị đường chủ Triệu Thiết Lãnh cũng sẽ tự mình giá lâm.

Huynh muội Lệ Đan đều thốt lên:

- A, hắn cũng tới sao?

Lý Việt gật đầu:

- Xem ra, nói không chừng tổng đường thật sự có chuyện lớn giao cho chúng ta làm.

Dứt lời, ánh mắt của hắn liền sáng lên hưng phấn.

Lệ Tiêu Hồng lại lắc đầu nói:

- Ta lại cảm thấy hơi lo lắng.

Lệ Đan không hiểu quay sang hỏi:

- Muội lo lắng chuyện gì?

Lệ Tiêu Hồng nói:

- Trước đây chúng ta chỉ là giang hồ mại võ, nhìn kẻ nào không vừa mắt thì có thể động đao trong sáng, chặt bỏ đầu người; còn khi gặp những kẻ thủ đoạn độc ác thì lại mài thương trong tối, đâm được một nhát xem như là có lời. Nhưng hôm nay, chúng ta lại đi bắt những hài nhi không liên quan, cắt lưỡi và tứ chi của chúng, có đứa thì xé đứt cơ lưng quấn vào nhau, có đứa thì cưỡng ép giao phối qua máu của súc sinh, làm cho chúng bị biến thành người lùn và dị dạng, nửa người nửa súc vật, loại chuyện này có phần thương thiên hại lý. Chúng ta cũng không phải là không thể cầm đao động thương, cướp bóc đoạt tiêu. Giết chết mười người Lệ Tiêu Hồng ta đảm bảo không hề chớp mắt, nhưng làm cho tiểu hài tử nhà người ta thành cái dạng này, ta thật sự không nhẫn tâm được. Ca, chúng ta hành tẩu trong giang hồ cũng có đôi chút tiếng tăm, hà tất phải làm vụ buôn bán không nguyện ý này! Nếu như để cho người ta tra được ngọn nguồn, huynh đệ bên dưới cũng chưa chắc đã phục, chẳng phải là làm mất uy danh của chúng ta sao? Nếu như tổng đường giao

cho chúng ta chuyện tồi tệ như vậy, không làm cũng được.

Khi bà ta nói đến câu cuối cùng, đám người còn lại đều lộ ra vẻ khẩn trương. Lệ Đan lập tức quát lên:

- Muội điên rồi sao?

Lệ Tiêu Hồng bị mắng, tính bướng bỉnh liền nổi lên, thanh âm lại gia tăng gấp đôi:

- Chẳng lẽ muội không nên nói sao? Bây giờ con một của Văn tuần phủ cũng bị bắt đến đây, lỡ may sự việc bại lộ, mọi người trong giáo phái chúng ta đều khó tránh khỏi liên lụy, đến lúc đó ca làm thế nào phục chúng?

Chỉ thấy khuôn mặt Lệ Đan lúc xanh lúc trắng. Ngọn nến tám góc trên bàn cũng không ngừng chập chờn.

Người kinh ngạc nhất vẫn là Vương Tiểu Thạch đang trốn trong tủ.

Thì ra những người tàn phế đáng thương ấy, tất cả đều do một tay bọn chúng tạo thành.

Vì sao bọn chúng lại làm như vậy?

Chẳng lẽ là do mệnh lệnh của Lục Phân Bán đường?

Tại sao Lục Phân Bán đường lại làm chuyện táng tận lương tâm này?

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Người Thứ Ba

Lệ Đan hít sâu một hơi, nén giận nói:

- Đại muội tử! Ba mươi sáu phân đà, bảy mươi hai nhánh sông, hai đường thủy bộ không nghe theo Tô công tử thì cũng là Lôi đường chủ. Tại Tây hồ chúng ta có thể hô mưa gọi gió, nhưng trong võ lâm huynh muội ta có tính là gì. Những lời vừa rồi, vạn lần mong Lý huynh và các vị huynh đệ đang ngồi bỏ qua cho, tai trái nghe thì tai phải quên, không truyền ra ngoài là được. Ngày khác các vị bằng hữu có chỗ cần dùng, họ Lệ này nhất định sẽ cố hết sức.

Thẩm Thất lên tiếng:

- Lão đại cứ yên tâm, chúng tôi đều không nghe rõ những lời nhị tỷ vừa nói.

Những người còn lại cả nam lẫn nữ đều đồng thanh lên tiếng.

Ánh mắt Lý Việt xoay chuyển, cũng phụ họa:

- Những lời này tuyệt đối không thể truyền ra ngoài.

Thấy mọi người đều nhìn mình không chớp mắt, y biết mình là "người ngoài" duy nhất tại đây, khó tránh khỏi bị nghi ngờ. Đám người này đều quen đi lại trên giang hồ, giết người như ma, lỡ may sợ mình bán bạn cầu vinh,

biết đâu sẽ giết người diệt khẩu. Nghĩ đến đây y vội vàng nghiêm mặt nói:

- Ta xin thề trước mặt chư vị, dùng tấm lòng thành, Lý Việt ta nếu tiết lộ lời của nhị nương một chữ nửa câu thì sẽ khiến cho ta như chuột chạy qua đường, không được chết tử tế….

Y còn chưa thề xong, Lệ Tiêu Hồng đã không nhịn phì cười:

- Ngươi vốn đã là "chuột chạy qua đường", sớm bị người ta giẫm đạp rồi.

Lý Việt xấu hổ nói:

- Nhị nương chê cười rồi.

Sự thấp thỏm trong lòng y lúc này mới được giải trừ.

Lệ Tiêu Hồng thở dài một hơi, nói:

- Ca, thật muốn tiếp tục gây nghiệp chướng sao?

Lệ Đan không kìm được, bàn tay lớn như quạt lá vỗ mạnh xuống bàn, cả giận nói:

- Câm miệng! Ngươi nói như vậy không sợ "Tuyệt Sát lệnh" của tổng đường sao? Không muốn sống thì cũng đừng làm liên lụy đến huynh đệ một nhà!

Lệ Tiêu Hồng còn đang định cãi lại, chợt nghe bên ngoài vang lên hai tiếng chó sủa thê lương.

Mọi người trong phòng đều biến sắc, chỉ còn lại tiếng lèo xèo của những ngọn nến. Lý Việt cẩn thận lắng nghe, khi xác định chỉ là hai tiếng chó sủa một dài một ngắn mới vui vẻ nói:

- Là người một nhà.

Lệ Đan nhướng đôi lông mày xám, hai mắt thoáng hiện lên sát khí:

- Còn hẹn người bên ngoài tới sao?

Lý Việt cười nói:

- Lần này là tổng đường hẹn Cố đại tổng quản của "Nghiễn Mặc Trai" và Đinh lão bản của "Hí Ban Tử" đến đây.

Chỉ nghe dưới lầu vang lên hai tiếng vỗ tay rất nhỏ.

Lệ Tiêu Hồng lạnh lùng nói:

- Bọn họ cũng tới sao?

Lý Việt nói:

- Ta có huynh đệ canh giữ ở bên ngoài, không thể nào sai được.

Chợt nghe năm tiếng gõ cửa liên tục, sau đó là một tiếc "cộc".

Lý Việt mở rộng cửa. Ánh nến nhoáng lên, vài người bước vào trong phòng. Hai người đi ở phía trước, phía sau bọn họ đều có hai người khác đi sát theo hai bên trái phải, giống như chỉ sợ người khác sờ vào một khối ngọc trên người mà bọn họ đang bảo vệ. Trong bốn người đi phía sau này có hai người dáng vẻ thư sinh, nhưng ánh mắt lộ ra không phải văn khí mà là sát khí, bọn họ bảo vệ một người trung niên mặc áo gấm có hai chùm râu mép, dáng vẻ giống như một thương nhân giàu có, đang híp hai mắt cười hì hì. Bên cạnh y là một thanh niên có khuôn mặt trắng nõn, hai hàng lông mày giương cao. Hai người đến cùng lúc nhưng không phải sóng vai mà đi. Phía sau thanh niên kia cũng có hai người như u hồn theo sát, trên vạt áo nơi hông đều có túi da cá không thấm nước, vừa nhìn đã biết là cao thủ ám khí.

Vừa thấy huynh muội họ Lệ, hai người này lập tức chắp tay nói:

- Lệ lão đại, Nhị muội tử, dạo này vẫn khỏe chứ?

Huynh muội Lệ Đan cũng chắp tay nói vài câu khách khí. Lý Việt mời mọi người ngồi xuống, sau đó Lệ Đan lên tiếng:

- Xem ra tổng đường rất coi trọng việc hôm nay, nếu không thì cũng không đồng thời kinh động đến đại chủ quản Cố Hàn Lâm của văn phòng tứ bảo "Nghiễn Mặc Trai" và đại lão bản Đinh Sấu Hạc của "Hí Ban Hành".

Thương nhân áo gấm tên là Cố Hàn Lâm kia chắp tay cười nói:

- Không dám, không dám, ta chỉ là một kẻ bợ đỡ mà thôi, còn như Lệ huynh và Nhị muội tử, cùng với Đinh lão đệ đây mới là người tâm phúc dưới trướng tổng đường.

Lão bản Đinh Sấu Hạc của Hí Ban (đoàn hát) kia lại không khách sáo, hai hàng lông mày cau lại, có vẻ ưu tư nói:

- Chuyện đêm nay nên cẩn thận vẫn tốt hơn. Ta nhận được báo cáo, Tiết Tây Thần của "Kim Phong Tế Vũ lâu" cũng đã đến vùng này rồi.

Huynh muội Lệ Đan thất thanh hô lên:

- Quả nhiên là hắn!

Cố Hàn Lâm lập tức hỏi:

- Các người đã gặp hắn rồi sao?

Lệ Tiêu Hồng nói:

- Hôm nay khi chúng tôi dọn đồ trở về chỗ này, trên đường đã gặp phải một người rất giống với sát tinh trong truyền thuyết kia.

Vẻ tươi cười của Cố Hàn Lâm lập tức biến mất, lạnh lùng lẩm bẩm:

- Tiết Tây Thần, Tiết Tây Thần, nếu như "Kim Phong Tế Vũ lâu" đã xuất động Tây Thiên Thần Sát này, chuyện có lẽ không đơn giản như vậy.

Đinh Sấu Hạc lộ ra vẻ ưu tư, nhưng giọng nói thì lại trong trẻo dễ nghe, ôn hòa mà rất rõ ràng:

- Nếu như Tiết Tây Thần đã đến, vậy thì án mạng mười hai bộ khoái vào giờ ngọ tại Đàm gia rất có thể là do hắn ra tay.

Cố Hàn Lâm lẩm bẩm:

- Mười hai mạng người, chỉ vung tay một cái đã đoạt đi, giống như ngắt một phiến lá vậy.

Lệ Đan hừ lạnh nói:

- Chúng ta không phải là lá cây.

Đinh Sấu Hạc nhàn nhạt nói:

- Cũng không khác gì đâu.

Lệ Đan cả giận nói:

- Ngươi nói vậy là có ý gì?

Đinh Sấu Hạc nói:

- Chỉ bằng mấy người chúng ta thì còn không kinh động được "Tây Thần

Sát” trong “Kim Phong Tế Vũ lâu”.

Lệ Đan nhất thời không phát tác được. Lệ Tiêu Hồng liền hỏi:

- Như vậy hắn đến vì ai?

Đinh Sấu Hạc nói:

- Ta không biết. Ta chỉ biết là ở trong kinh thành “Lục Phân Bán đường” và “Kim Phong Tế Vũ lâu” đang rất căng thẳng, có một người đã đặc biệt đến đây vì Tiết Tây Thần.

Lệ Đan tỏ vẻ sợ hãi nói:

- Là Thập nhị đường chủ Triệu Thiết Lãnh?

Đinh Sấu Hạc lắc đầu:

- Là Cửu đường chủ Hoắc Đổng.

Huynh muội họ lệ cả kinh:

- Hoắc cửu đường chủ!

Đinh Sấu Hạc gật đầu:

- Nghe nói đêm nay tổng đường phái đến ba người, một người là Hoắc Đổng, một người là Triệu Thiết Lãnh.

Lệ Đan đang muốn hỏi “còn một người nữa là ai?”, chợt nghe bên ngoài lại vang lên hai tiếng chó sủa, có điều lần này so với lần trước thì nhanh hơn nhiều.

Chỉ thấy những người trong phòng vẻ mặt đều ngưng trọng. Lệ Đan nói:

- Là người của tổng đường tới.

Nói đoạn liền chỉnh lại vạt áo muốn bước ra nghênh đón.

Đinh Sấu Hạc nói:

- Chưa hẳn.

Lệ Đan vốn nhìn kẻ này không vừa mắt, nhưng nhân vật quan trọng của "Lục Phân Bán đường" sắp đến, y cũng không tiện phát tác, chỉ trừng mắt nhìn một cái.

Đinh Sấu Hạc nói:

- Ta cũng có người mai phục ở gần.

Chợt nghe xa xa vang lên hai tiếng ếch kêu, lúc này khuôn mặt của Đinh Sấu Hạc mới giãn ra:

- Quả thật là người của tổng đường.

Y muốn đứng dậy mở cửa, thần thái so với Lệ Đan còn cung kính hơn.

Cố Hàn Lâm lại đưa tay ngăn cản.

Hai gã thư sinh phía sau y liền nhoáng người tiến đến phía trước cửa sổ, một người đẩy cửa sổ, người còn lại lấy đá lửa ra gõ một chút. Đốm lửa sáng lên, không lâu sau liền thấy trong bóng tối phía xa cũng lóe lên ánh lửa.

Lúc này Cố Hàn Lâm mới gật đầu:

- Đúng là người của tổng đường.

Lệ Đan hừ lạnh một tiếng:

- Cố đại tổng quản và Đinh lão bản quả nhiên là nhiều tai mắt.

Cố Hàn Lâm khựng mặt:

- Không dám, không dám, đêm nay sứ giả của tổng đường đến, không thể nào không chu đáo một chút.

Lệ Đan sâu hít sâu một hơi, cố gắng trấn định:

- Tổng đường còn có một vị đến, không biết là ai?

Đinh Sấu Hạc không tự chủ được hơi bất an, thuận miệng đáp:

- Có thể là…

Y còn chưa nói xong, chợt nghe dưới lầu vang lên tiếng gõ tay, ngay cả Vương Tiểu Thạch trong tủ gỗ lúc này cũng nhịn không được tính hiếu kỳ.

Mục đích hắn tới nơi này vốn là muốn biết những người tàn tật đáng thương kia vì sao lại bị người khác hãm hại, không ngờ lại gặp được trận náo nhiệt này, ngay cả nhân vật danh chấn đại giang nam bắc như Triệu Thiết Lãnh và Hoắc Đổng cũng sắp xuất hiện trước mắt.

Lúc này tiếng gõ cửa lại vang lên, năm tiếng nhanh và một tiếng chậm.

Đám huynh muội Lệ Đan, Cố Hàn Lâm, Đinh Sấu Hạc đồng loạt chỉnh lại vạt áo, đứng gần trước cửa, để Lý Việt ra mở cửa.

Cửa mở, những không có ai.

Lý Việt ngạc nhiên:

- Sao không có…

Vương Tiểu Thạch từ trong khe hở của chiếc tủ nhìn ra, chỉ thấy ánh nến hơi nhoáng lên, sau đó trong phòng đã có thêm ba người, không một tiếng động như lá rụng từ ngoài cửa sổ lướt vào.

Ba người.

Một lão nhân gầy đét hói đầu, mày bạc râu trắng, đôi tay thu lại trong tay áo giống như đang cầm trân bảo gì, không muốn cho người khác thấy.

Một người lạnh như sắt thép.

Khuôn mặt của y hình vuông, vóc người cũng hình vuông, ngay cả tay chân cũng là hình vuông, cả người giống như một chiếc rương.

Một chiếc rương bằng sắt.

Còn có một người khác, vừa tiến vào liền giống như vô tình nhìn thoáng qua chiếc tủ, vừa vặn nghênh đón ánh mắt của Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch giật mình.

Đó chính là người ngẩng mặt lên nhìn trời mà hắn gặp lúc ban ngày.

Lúc này y không nhìn trời.

Y nhìn ánh nến.

Ánh nến lóe lên trong mắt, ánh mắt của y cũng sáng ngời.

Lông mày của y nhướng cao.

Y đứng trong phòng, ánh nến giống như chỉ sáng vì một mình y, nhưng y lại có vẻ tự nhiên đến mức ngay cả ánh nến cũng không dính được lên y phục.

Người này là ai?

Lúc này đám nhân sĩ võ lâm kia cũng đã phát hiện trong phòng có thêm ba người.

- Triệu đường chủ!

- Hoắc đường chủ!

Không ai nhắc đến người thứ ba kia.

Bởi vì bọn họ không biết y là ai.

Người nọ cũng rất thản nhiên, không cho rằng đó là vô lễ.

Triệu Thiết Lãnh cũng không ngồi xuống, nói với giọng khàn khàn:

- Hôm nay tổng đường triệu tập mọi người tới là muốn hỏi ba chuyện, muốn các người làm ba việc.

Đám người Lệ Đan đều cung kính nói:

- Xin đường chủ phân phó!

Triệu Thiết Lãnh nói:

- Lệ Đan, ta bảo ngươi bắt toàn bộ những người có tên trên danh sách, làm cho bọn chúng biến dạng, ngươi đã làm chưa?

Lệ Đan nói:

- Trên danh sách có bốn mươi hai người, đã bắt được mười chín người, theo dặn dò của đường chủ đã làm cho bọn chúng biến thành người lùn hoặc xấu xí, bảo đảm cha mẹ bọn chúng cũng nhận không ra, bọn chúng cũng

không nói được.

Triệu Thiết Lãnh nói:

- Tốt lắm, còn con một của Văn tuần phủ thì thế nào?

Lệ Đan lập tức gật đầu:

- Đã bắt được rồi.

Triệu Thiết Lãnh nói:

- Ngươi hãy cho người thông báo với tay họ Văn kia, nếu như hắn vẫn giúp người của "Kim Phong Tế Vũ lâu", chúng ta sẽ đem con trai của hắn ra làm khi nhỏ múa võ bên đường, kiếm bạc cho đoàn tạp kỹ của ngươi.

Lệ Đan vội nói:

- Kiếm bạc không quan trọng, tôi chỉ hành sự theo ý của đường chủ thôi.

Triệu Thiết Lãnh cười lạnh nói:

- Kiếm bạc cũng là chuyện quan trọng. Các ngươi phiêu bạt giang hồ làm nghề mãi võ, cứ đem người ngâm vào nước sôi, hoặc là trói tay chân ngược lại với nhau, lại bẻ cong sống lưng, khi biểu diễn thì nói là "người xương mềm" hay "người cầu", loại xiếc này ta thấy nhiều rồi, có thể gây hứng thú cho người đi đường, ném thêm mấy văn tiền. Nhưng có biết vì sao ta lại muốn ngươi làm chuyện này không?

Lệ Đan vội nói:

- Xin đường chủ cho hay!

Triệu Thiết Lãnh nói:

- Vừa rồi chính là chuyện thứ nhất mà ta hỏi ngươi, bây giờ ta sẽ nói cho ngươi chuyện đầu tiên: đó là xử phạt.

Y nhanh chóng đưa mắt nhìn mỗi người ở đây một cái:

- Trưởng bối của những đứa trẻ này trước đây hầu hết đều là người trong "Lục Phân Bán đường", nay bởi vì "Kim Phong Tế Vũ lâu" có quan lớn triều đình chống lưng, cho nên đầu phục qua. Chúng ta chưa muốn hạ thủ đối phó bọn chúng, trước tiên cứ đem họ hàng của bọn chúng làm cho thành người không giống người, quỷ không giống quỷ, sau đó lại trả những kẻ dị dạng này về, để cho bọn chúng hối hận tột cùng, sau đó mới lần lượt diệt trừ. Việc này là để răn đe những kẻ phản đồ.

- Tên tuần phủ họ Văn kia nhận một số lợi lộc từ "Kim Phong Tế Vũ lâu", liền ra sức truy lùng người của chúng ta. Chúng ta cũng muốn bắt con trai độc nhất của hắn, xem hắn còn dám tác quái nữa không!

Y lại lạnh lùng nhìn mọi người một hồi, sau đó nói:

- Xem thử còn ai dám tạo phản hay không!

Trong phòng không ai dám đáp lời.

Triệu Thiết Lãnh nói:

- Đinh lão bản, Cố quản sự!

Đinh Sấu Hạc và Cố Hàn Lâm liền khom người nói:

- Có thuộc hạ!

Triệu Thiết Lãnh nói:

- Ta dặn các ngươi tìm trong đoàn hát và hàn lâm xem thử có nhân tài văn

võ nào có thể đào tạo được không, có kết quả gì chưa?

Cố Hàn Lâm vội nói:

- Tôi đã sớm lưu ý, có vài người không có công danh nhưng lại chí lớn tài cao, đang muốn giao cho Triệu đường chủ định đoạt.

Đinh Sấu Hạc cũng nói:

- Những đoàn hát khác có một số kép võ xuất sắc, có vài người là từ trong tiêu cục chuyển qua, tôi đã lưu bọn họ lại trong đoàn.

Triệu Thiết Lãnh nghiêm mặt nói:

- Tốt lắm. Hiện tại là lúc kẻ địch đang mở rộng vây cánh, đường chúng ta cũng muốn mời chào nhân tài. Chỉ cần có tài là dùng, đức hạnh không cần câu nệ. “Kim Phong Tế Vũ lâu” đã khống chế tiêu hành và hàn lâm, chúng ta không thể tìm kiếm hảo thủ trong lĩnh vực này, cho nên muốn các ngươi xuất lực một chút. Đây chính là chuyện thứ hai ta muốn nói với các ngươi.

Cố Hàn Lâm nói:

- Có thể cống hiến sức lực cho tổng đường, chết vạn lần cũng không chối từ.

Đinh Sấu Hạc cũng nói:

- Vì tổng đường san sẻ âu lo là vinh hạnh của chúng tôi.

Triệu Thiết Lãnh nói:

- Đây không phải bảo các ngươi đi tìm chết, cũng không có vinh hạnh gì. Các ngươi làm việc đắc lực thì sẽ được khen thưởng, làm không xong thì sẽ bị xử phạt, đây là quy củ trong đường, ai cũng như nhau.

Y ngừng lại một chút, sau đó nói:

- Các ngươi có biết Tiết Tây Thần đã đến đây hay không?

Cố Hàn Lâm nói:

- Mấy ngày này tôi đều nghe báo cáo, biết có một người như vậy đã đến Hồ Bắc.

Lệ Đan nói:

- Hôm nay chúng tôi đã gặp hắn trên đường, có muốn tôi tìm người dọn dẹp hắn hay không?

Đinh Sấu Hạc nói:

- Tôi còn biết hắn hiện đang ở trong miếu hà bá tại đường Phồn Xương, chỉ chờ đường chủ hạ lệnh.

Triệu Thiết Lãnh bỗng nhiên cười.

Hoắc Đổng cũng cười.

Hai người nhìn nhau cười.

Triệu Thiết Lãnh vừa cười vừa vỗ vỗ vai người thanh niên kia, nói:

- Lão đệ, ngươi nói xem có buồn cười không?

- Buồn cười.

Thanh niên kia mỉm cười, trong nụ cười ẩn chứa vẻ tiêu sái và cao ngạo, sau đó nói với mọi người:

- Tiết Tây Thần là người tâm phúc bên cạnh Tô công tử của “Kim Phong

Tế Vũ lâu”, bằng vào các ngươi thì chẳng làm gì được hắn. Lần này Hoắc đường chủ tới đây chính là để đối phó với họ Tiết kia, đây chính là chuyện thứ ba mà hai vị đường chủ muốn nói với các ngươi.

Đám người Lệ Đan, Lệ Tiêu Hồng, Đinh Sấu Hạc, Cố Hàn Lâm, Lý Việt, Thẩm Thất đều gượng cười, trên mặt hiện lên vẻ xấu hổ.

Hoắc Đổng cười cười khiến cho râu và lông mày đều rung lên, đột nhiên gằn từng chữ:

- Kẻ đang trốn kia, đã nghe đủ hay chưa? Còn không lăn ra đây cho ta!

Mọi người lúc này mới phát hiện Hoắc Đổng mặc dù đang cười, nhưng trong ánh mắt lại không hề có vẻ cười cợt, câu nói kia khiến cho bọn họ đều kinh hãi.

Vương Tiểu Thạch cũng thất kinh.

Chẳng lẽ Hoắc Đổng đã phát hiện ra hắn?

Khi hắn đang muốn ra ngoài đối mặt với các cao thủ, Hoắc Đổng đột nhiên vươn tay ra khỏi tay áo, giống như “rút” ra hai thanh binh khí bí truyền.

Đó là một đôi tay kỳ dị.

Đôi tay có màu vàng kim nhạt.

Bàn tay vỗ một cái trên bàn, lập tức hút lấy mặt bàn.

Chiếc bàn lật lên phía trên, sau đó bay lên nóc nhà.

Quá trình này diễn ra nhanh như chớp, ngoại trừ Vương Tiểu Thạch kịp nhìn thấy đôi tay kỳ quái Hoắc Đổng, những người khác chỉ thấy chiếc bàn như một con chim điêu lớn đụng vào trần nhà, những ngọn nến trên bàn đều

rơi xuống đất, chỉnh tề đứng trên sàn nhà, không bị tắt một cây nào.

Nóc nhà kêu lên răng rắc, chiếc bàn đã đánh vỡ mái ngói.

Sau đó chỉ nhìn thấy một ánh đao.

Ánh đao như cô gái mỹ lệ phết vào trên câu thơ của tình nhân.

Một ánh đao đến từ xa xăm.

Ánh đao nhàn nhạt mang theo tiếng gió, chiếc bàn gỗ kêu lớn rồi hóa thành tám phiến, giống như tám con diều bắn ra, một người từ bên trong chậm rãi hạ xuống.

Đây là lần đầu tiên Vương Tiểu Thạch nhìn thấy ánh đao này.

Lần đầu tiên hắn nhìn thấy ánh đao này là khi thanh đao chém vỡ một cái bàn.

Hoắc Đổng hét lớn một tiếng, hai tay vỗ mạnh xuống sàn nhà.

Mọi người đều cho rằng lần này có thể thấy rõ hai tay của y, nhưng chỉ nhìn thấy sáu ngọn nến trên sàn nhà đều bắn lên, bay về phía người đang hạ xuống giống như chim én kia.

Đao ý còn chưa hết.

Ánh đao nhàn nhạt như núi xa xanh rì, nắng chiều lãng đãng.

Ánh đao lướt qua, những ngọn nến trong nháy mắt vụt tắt, không còn nhìn thấy ai.

Chỉ có một ngọn nến vẫn sáng.

Ngọn nến đặt trên tay người mới đến, giống như một con chuồn chuồn nhỏ đậu trên lá sen, không làm rơi một giọt sương nào. Ánh nến phản chiếu trong ánh đao soi sáng khuôn mặt ôn nhu của y, từ từ đáp xuống trong vòng vây của mọi người.

Mềm mại như thơ, dịu dàng như mộng.

Đây là lần đầu tiên Vương Tiểu Thạch nhìn thấy Ôn Nhu.

Lần đầu tiên hắn nhìn thấy Ôn Nhu, cả thế giới đều nằm trong ánh sáng của một ngọn nến.

Một ngọn nến chỉ sáng trên tay nàng.

Rất kỳ quái, dưới ánh nến như vậy, Vương Tiểu Thạch còn chưa thấy rõ khuôn mặt người đến, nhưng trước tiên lại nghĩ tới một người.

Một thư sinh mặc áo gấm đứng trong đám người ngẩng đầu nhìn lên trời.

Hắn nhìn về phía thư sinh kia, nhưng đối phương đã ẩn vào trong bóng tối, chắc hẳn cũng đang quan sát người mang theo đao quang vừa đáp xuống trong ánh nến.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Rốt Cuộc Là Ai

Người đến tay phải chấp đao, tay còn lại nâng ngọn nến. Ánh nến chiếu rọi khuôn mặt của y, chính là người trẻ tuổi trong đám người chen chúc mà Vương Tiểu Thạch suýt đụng phải lúc ban ngày.

Vẫn là đôi má lúm đồng tiền như hai quả hạnh, ánh nến vẽ lên khuôn mặt một vệt rạng ngời diễm lệ.

Đèn đóm trong phòng đều tắt, chỉ ngọn nến trên tay y là vẫn sáng. Kẻ địch trong bóng tối đã tạo thành vòng vây như một chiếc thùng sắt, nhưng cặp mắt của y vẫn sáng ngời lấp lánh, chỉ có vẻ hưng phấn, hoàn toàn không chút sợ hãi nào.

Hoắc Đổng nói:

- Thì ra là một tiểu cô nương, đao pháp giỏi lắm!

Người đến nghe có người tán dương đao pháp y, không nhịn được mỉm cười, chợt nghe đối phương gọi y là “tiểu cô nương”, mày liễu liền nhướng lên:

- Ngươi làm sao biết ta là tiểu cô nương?

Lời này vừa ra khỏi miệng, những người ở trong bóng tối vốn bị đao pháp của nàng chấn nhiếp đều không nhịn được nở nụ cười.

Hoắc Đổng chỉ chỉ vào cái mũi của mình cười nói:

- Ngươi xem thử ta là nam hay nữ?

Đao khách trẻ tuổi kia tức giận nói:

- Đương nhiên là nam, chẳng lẽ có thể là một nữ nhân sao?

Hoắc Đổng cũng học theo ngữ khí của nàng, õng ẹo nói:

- Ngươi đương nhiên cũng là một nữ nhân rồi, chẳng lẽ có thể là một nam nhân sao?

Nói đoạn y còn dùng tay so so bộ ngực.

Cô gái kia tức giận đến giậm chân, giơ đao tiến lên phía trước một bước, nói:

- Chuyện tốt mà người của Lục Phân Bán đường các ngươi làm ta đều biết cả rồi, làm người khác tàn tật, lừa gạt trẻ con, ta muốn bắt các ngươi đến nha môn!

Hoắc Đổng lui một bước, chỉ vào mình cười cười nói:

- Bắt ta à?

Y lại cười quái dị nói với mọi người:

- Một mình cô ta, lại muốn bắt toàn bộ chúng ta.

Tất cả mọi người đều cười. Hoắc Đổng vừa giễu cợt nàng, vừa híp mắt nhìn chằm chằm vào mũi đao. Trong lòng y hiểu rõ, chưa nói tới kinh nghiệm giang hồ, nhưng đao pháp của cô gái này lại không phải hạng thường, trước tiên nên chọc giận đối phương mới dễ dàng ra tay.

Cố Hàn Lâm cũng học theo ngữ khí của Hoắc Đổng, trêu đùa:

- Cô nương bắt chúng ta đi làm gì sao?

Đinh Sấu Hạc cũng cười đưa tay ra nói:

- Cô nương cứ bắt đi, bắt đi! Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu. Hiếm khi được tiểu thư yêu mến, mời, mời, mời!

Tất cả mọi người đều cố ý cười lớn, trong tiếng cười mang theo vẻ giễu cợt. Chỉ có Lệ Đan là không cười, y nghe đối phương nói đã biết rõ những việc làm của y, tuy nói là vì bán mạng cho Lục Phân Bán đường, nhưng một khi tiết lộ ra ngoài thì người phải chịu trách nhiệm vẫn là y và các huynh đệ, cho nên y đã hạ quyết tâm quyết không thể để cho cô gái này còn sống ra ngoài.

Cô gái kia lập tức sầm mặt xuống.

Ánh nến nhoáng lên.

Hoắc Đổng lập tức quát một tiếng:

- Cẩn thận!

Đinh Sấu Hạc lách mình lui nhanh lại, chỉ nghe hai tiếng "bình bình", hai người phía sau đã bị đụng bay ra ngoài. Thân hình y vẫn đứng nghiêm, nhưng áo choàng nơi eo đã xuất hiện hai vết rách.

Dưới ánh nến lờ mờ chiếu rọi, khuôn mặt Đinh Sấu Hạc tái nhợt, hết nhìn vết rách trên áo của mình lại nhìn về phía cô gái kia, giống như không dám đến gần.

Mọi người trong lòng đều kinh ngạc. Lúc bọn họ chế giễu cô gái này đều ngầm đề phòng, không ngờ đao pháp của đối phương lại nhanh như vậy, biết

rõ đối phương không nể mặt muốn xuất đao, nhưng chỉ thấy ánh nến nhoáng lên, Đinh Sấu Hạc thiếu chút nữa đã bị chém thành hai đoạn. Nếu không phải Đinh Sấu Hạc vốn sở trường khinh công, nói không chừng đã không thể đứng đây được nữa.

Hoắc Đổng hừ mạnh một tiếng, đang định ra tay, lại nghe Triệu Thiết Lãnh lạnh lùng nói:

- Ngươi có quan hệ gì với Tô Mộng Chẩm?

Lúc này cô gái kia lại kinh ngạc, hỏi lại:

- Ngươi làm sao biết ta với đại sư huynh…

Dường như cảm thấy vừa lỡ lời, nàng đột nhiên ngừng lại.

Triệu Thiết Lãnh gật đầu nói:

- Chẳng trách ngươi lại biết Tinh Tinh đao pháp của Tiểu Hàn sơn.

Hoắc Đổng thất thanh nói:

- Thì ra là thiên chi kiều nữ gần đây trong võ lâm, “Tiểu Hàn Sơn Yến” Ôn Nhu nữ hiệp.

Giọng nói của Triệu Thiết Lãnh như sắt thép đập vào nhau, âm vang có lực. Ánh mắt của y nhìn đối phương cũng lạnh lùng như sắt:

- Ngươi đã là người của Kim Phong Tế Vũ lâu, vậy thì đêm nay đừng nghĩ còn sống trở ra, không thể trách chúng ta!

Cô gái tên Ôn Nhu kia hất chiếc cằm thanh tú, nói:

- Ta không phải là người của Kim Phong Tế Vũ lâu. Lần này ta vào kinh

thành là muốn thay gia sư hỏi đại sư cho rõ ràng, vì sao lại gây nên sóng gió lớn như vậy. Có điều ta cũng không sợ các ngươi nhiều người, chuyện tốt mà các ngươi làm ở vùng này, ta đang muốn tìm tên đầu sỏ gây tội ác, các ngươi đừng mong trốn thoát một ai!

Đôi mày bạc của Hoắc Đổng một khép một nhướng lên, cười nói:

- Chúng ta đâu có ai trốn chứ.

Mọi người đều cười vang, nhưng trong lòng đều đề phòng Ôn Nhu đột nhiên xuất đao, tránh lâm vào tình cảnh vừa rồi.

Cố Hàn Lâm cười nói:

- Khó được Ôn nữ hiệp đồng ý tự chui đầu vào lưới, chiếu cố chúng ta, chúng ta cung nghênh còn không kịp, nào đâu lại trốn.

Hoắc Đổng nói:

- Ai da, bắt được tiểu sư muội của Tô công tử, gần nửa năm qua Lục Phân Bán đường cũng rất ít công lao lớn như vậy.

Lời này của y vừa thốt ra, những người chung quanh đã khép chặt vòng vây, giống như có thể bùng phát bất cứ lúc nào, nhất là huynh muội Lệ Đan và Lệ Tiêu Hồng càng nóng lòng muốn thử.

Đinh Sấu Hạc vì chịu nhục một đao, hơn nữa cá tính của y vốn háo sắc, vừa thấy Ôn Nhu trong trang phục nam tử vẫn có ngàn vạn phong tình, lông mày như vẽ, mắt như sóng dừng, màu da càng làm lu mờ sương tuyết, y càng muốn bắt lấy nàng, rửa mối nhục trước đó.

Lệ Đan, Lệ Tiêu Hồng, Đinh Sấu Hạc còn chưa động thủ, Cố Hàn Lâm với nụ cười như có thể lượm lấy đã giành ra tay trước.

Nguyên nhân mà y động thủ, chỉ vì hai chữ.

Lập công!

Y vừa nghe Hoắc Đổng nói, đã biết đây là công trạng nhất định phải giành. Không đợi người khác có hành động, y đã lách người từ bên hông sấn đến, mười ngón tay trong nháy mắt liên tục xuất ra bảy đòn, muốn một lần chế ngự Ôn Nhu. Công lực của huynh muội Lệ Đan và Đinh Sấu Hạc cũng không hơn kém Cố Hàn Lâm bao nhiêu, Cố Hàn Lâm vừa ra tay, bọn họ cũng không chịu đến sau liền đồng loạt xuất thủ. Gần như chỉ trong nháy mắt, bốn tay hảo thủ võ công cao cường đã tiến gần đến Ôn Nhu.

Bốn người nhìn như đồng thời tấn công, nhưng vẫn có trước có sau. Cố Hàn Lâm ra tay trước nhất, cũng là người nhìn thấy ánh đao trước nhất.

Y vừa khẽ động, ánh đao đã tới.

Y lui nhanh lại.

Ánh đao cũng biết mất.

Lệ Đan là người thứ hai phát động tấn công. Võ công của y vốn cao hơn một bậc so với Lệ Tiêu Hồng, cho nên đồng thời xuất thủ nhưng vẫn nhanh hơn một chút.

Thế nhưng ánh đao thứ hai liền tìm tới y.

Ánh đao tới quá nhanh.

Hơn nữa lại quá nhẹ nhàng.

Nhẹ như một cơn gió thoảng, mềm như một vệt ánh trăng. Lệ Đan có thể dùng một tay cản bốn xe, cũng có sức lực một địch mười, nhưng gặp phải đao pháp nhẹ như vậy, mềm như vậy, uyển chuyển như vậy, nhất thời cũng không

biết chống đỡ ra sao.

Y chỉ có đường lui.

Y vừa lui, ánh đao đã chuyển về phía Lệ Tiêu Hồng. Lệ Tiêu Hồng muốn đỡ nhưng không biết đỡ ra sao, muốn tránh nhưng lại tránh không kịp, muốn nhảy lên nhưng lại gặp phải đao, đành phải liên tục thối lui bảy bước.

Lệ Tiêu Hồng vừa lui, ánh đao lại nghênh đón Đinh Sấu Hạc.

Đinh Sấu Hạc từng lãnh hội qua đao của Ôn Nhu, trong lòng sợ hãi, xuất thủ tự nhiên chậm đi một chút. Vừa thấy ba người phía trước đều lui, y không hề nghĩ ngợi liền lui về phía sau.

Ánh đao lóe lên bốn phía, sau đó rất nhanh thu hồi.

Đao vẫn nằm trong tay Ôn Nhu.

Ngọn nến vẫn sáng trên tay nàng.

Bốn tên võ lâm hảo thủ muốn vây công nàng, nhưng ai động trước liền gặp ánh đao trước, bốn người bốn đao, tất cả đều không công mà lùi.

Ôn Nhu vẫn mỉm cười nhìn Hoắc Đổng, giống như đã khống chế được đại cuộc.

Vương Tiểu Thạch ở trong khe tủ trông thấy nụ cười xinh đẹp của Ôn Nhu, càng nhìn càng thích, đang muốn nhìn kỹ thì một bóng lưng đột nhiên che khuất khe hở. Lúc này trong tai hắn vang lên một giọng nói vừa thấp vừa nhanh:

- Khi ta vừa nói chữ “tốt”, ngươi hãy lập tức ra tay khống chế huynh muội Lệ Đan, những người khác cứ giao cho ta!

Vương Tiểu Thạch ngẩn ra.

Tấm lưng cao lớn kia chính là của thanh niên thư sinh ngẩng đầu nhìn trời lúc ban ngày. Ôn Nhu một chiêu bức lui bốn người xông đến, vẻ dương dương tự đắc không kìm được lộ ra trong ánh mắt.

Ánh mắt Triệu Thiết Lãnh giống như cũng hình vuông, nói với Hoắc Đổng:

- Cửu ca, tuyệt kỹ "Kim Thủ Ấn" của huynh xem ra không thể ẩn giấu được rồi.

Hai người chậm rãi dời bước, một trước một sau vây lấy Ôn Nhu.

Ôn Nhu vẻ mặt lạnh lùng, sống đao dán vào lưng, chắc hẳn cái lạnh của đao cũng xuyên qua lưng áo của nàng. Nàng chuyển sang tư thế Dạ Chiến Bát Phương (đêm đánh tám phương), quát lên:

- Bản cô nương cũng không sợ các ngươi.

Triệu Thiết Lãnh và Hoắc Đổng đều cười.

Triệu Thiết Lãnh nói:

- Cửu ca, nếu như bắt được cô gái này, phải giao cho huynh xử lý may ra mới thuần phục được.

Hoắc Đổng cũng cười nói:

- Đệ nhìn kỹ một chút đi, cô ta cũng có vài cái gai đấy.

Triệu Thiết Lãnh cười hỏi:

- Ở chỗ nào thế?

Hoắc Đổng đột nhiên nhìn vào trong bóng tối hỏi một câu:

- Bạch huynh thấy sao?

Chỉ nghe thanh niên thư sinh kia chắp tay nhìn trần nhà nói:

- Hoắc đường chủ đã nắm chắc mười phần, cần gì phải hỏi tại hạ!

Ôn Nhu cực kỳ giận dữ, những người này nói chuyện quả thật không để nàng vào mắt, đang định phát tác, Hoắc Đổng đột nhiên trừng mắt, mày trắng giương lên, quát lớn một tiếng:

- Động thủ!

Hai tay của y vẽ nên một vệt sáng màu vàng.

Ôn Nhu vừa nghe tiếng quát này liền giật mình, đang muốn thu đao phòng thủ, bỗng nhiên cảm thấy lòng bàn tay trái nhói lên một cái. Vừa phân tâm, Hoắc Đổng đã như tia chớp bắt được đao của nàng.

Ôn Nhu xoay chuyển mũi đao. Thanh "Tinh Tinh đao" trên tay nàng vốn không phải vật phàm, chém sắt như chém bùn. Hoắc Đổng nắm không được, liền biến chiêu hai tay vỗ một cái, dùng hai bàn tay kẹp lấy thanh đao.

Đúng lúc này, thanh niên thư sinh bỗng quát một tiếng:

- Tốt!

Cùng lúc đó, Triệu Thiết Lãnh đã từ phía sau Ôn Nhu xuất quyền.

Song quyền uy vũ đồng thời đánh ra.

Ôn Nhu dù sao cũng thiếu kinh nghiệm đối địch, Hoắc Đổng đã chờ đến khi ngọn nến trong tay nàng chảy tan, sáp nóng chảy xuống lòng bàn tay, da

thịt bị phỏng, mới ra tay khống chế đao của nàng.

Quyền của Triệu Thiết Lãnh có thể thừa dịp này lấy mạng nàng.

Nắm tay của Triệu Thiết Lãnh đánh về phía Ôn Nhu.

Sắc mặt Ôn Nhu tái mét, nhưng đôi nắm tay kia lại vượt qua bên tai nàng, một quyền đánh vào trên mặt Hoắc Đổng, một quyền khác đánh vào trước ngực y.

Khuôn mặt Hoắc Đổng đột nhiên nứt ra, đồng thời phun máu.

Ôn Nhu kêu lên một tiếng, xương mặt của người phía trước đột nhiên vỡ vụn khiến cho nàng sợ đến mềm nhũn cả chân.

Quyền phong quá mãnh liệt, ngay cả ánh nến cũng nhoáng lên mà tắt. Khi ánh nến lại bùng lên, chỉ nghe một tiếng "phịch", một người đã ngã ra ngoài cửa phòng, quỳ rạp trên mặt đất, chính là Cố Hàn Lâm.

Trong phòng đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Ngọn nến rơi xuống trong tay thanh niên thư sinh.

Vẻ mặt của y vẫn lãnh đạm và nhàn nhã, giống như những chuyện xảy ra trước mắt chẳng quan hệ gì đến y.

Không ít người đã nằm trên đất.

Cố Hàn Lâm, Đinh Sấu Hạc, Lệ Đan, Lệ Tiêu Hồng, Hoắc Đổng, cùng với những người bọn họ mang đến đều nằm trên mặt đất. Nếu nói có sự khác biệt, vậy thì chỉ có huynh muội họ Lệ là bị khống chế huyệt đạo, không giống như những người khác trong nháy mắt đều mất đi tính mạng một cách hồ đồ.

Hoắc Đổng đã chết.

Chết dưới đôi quyền sắt của Triệu Thiết Lãnh.

Lúc y dùng toàn lực đối phó với Ôn Nhu, chiến hữu thân như huynh đệ của y lại nhân cơ hội giết chết y.

Ngay khoảnh khắc Hoắc Đổng ngã xuống đất, ánh nến đột nhiên vụt tắt, thân hình của thanh niên thư sinh cũng nhoáng lên. Cố Hàn Lâm, Đinh Sấu Hạc, cùng với mười hai người khác trong phòng, nơi yếu huyệt đều trúng phải một chỉ. Trong đó Cố Hàn Lâm đã đẩy cửa phòng ra nhưng sau gáy cũng trúng đòn ngã xuống, Đinh Sấu Hạc đã lướt ra cửa sổ nửa người nhưng cũng bị trúng một chỉ vào lưng, nửa người treo trên song cửa, không bao giờ còn cử động.

Vương Tiểu Thạch nhìn lại, trông thấy người còn đứng chính là người thắng, người ngã xuống chính là kẻ thua. Người thắng lập mưu sau đó hành động, chờ thời cơ đã lâu, cũng có người thắng một cách hồ đồ, không hiểu vì sao; người bại thì không đứng dậy được nữa, có người còn mất đi tính mạng. Chẳng lẽ thành bại trên giang hồ đều trong nháy mắt như vậy hay sao?

Vừa rồi hắn chỉ nghe một cơn gió nhẹ thổi qua trong bóng tối, sau đó là tiếng người ngã xuống, khi ánh nến sáng lên, lại thấy thanh niên thư sinh kia vẫn chắp tay đứng bàng quan, dáng vẻ tiêu sái như chưa từng ra tay.

Vương Tiểu Thạch lại biết, đối phương không chỉ ra tay, hơn nữa còn là một cao thủ, thủ đoạn vô cùng nhanh gọn.

Cũng không biết vì sao, sau khi nghe thanh niên thư sinh kia dặn dò, lại nghe được chữ “tốt”, Vương Tiểu Thạch liền không tự chủ được làm theo chỉ thị của y.

Chỗ khác biệt là hắn chỉ nhảy ra ngoài, nhắm chuẩn phương vị khống chế huynh muội họ Lệ chứ không giết họ.

Mặc dù hắn đã khống chế hai người, nhưng vẫn không hiểu rõ tình hình trước mắt. Rốt cuộc vì sao Triệu Thiết Lãnh lại giết Hoắc Đổng? Thanh niên thư sinh kia là ai? Cô gái tên Ôn Nhu kia có quan hệ gì với bọn họ?

Triệu Thiết Lãnh phủi phủi tay giống như muốn xóa đi vết máu dính trên tay, sau đó đưa mắt nhìn bốn phía. Ánh mắt của y giống như cũng là hình vuông, lúc liếc sang liền tạo thành một góc vuông, vừa thâm trầm vừa sắc bén.

Sau đó y cỏ vẻ rất hài lòng nói với thư sinh áo gấm:

- Cuối cùng cũng đã giải quyết hết rồi.

Thư sinh áo gấm mỉm cười nói:

- Đã giải quyết hết rồi.

Triệu Thiết Lãnh chỉ chỉ về phía Vương Tiểu Thạch. Vương Tiểu Thạch chú ý khi y giơ khuỷu tay lên, ngón tay gập lại, mỗi động tác đều tạo thành góc vuông, nhìn giống như một người làm từ gỗ đang cử động vậy.

- Người này là ai?

Thư sinh áo gấm mỉm cười nhìn Vương Tiểu Thạch một cái, nói:

- Bây giờ còn chưa biết, đợi lát nữa sẽ biết.

Trong ánh mắt cứng nhắc của Triệu Thiết Lãnh dường như cũng hiện lên vẻ tán thưởng:

- Y rất hữu dụng.

Thư sinh áo gấm nhàn nhạt nói:

- Người hữu dụng vốn sẽ không nguyện ý để người khác sử dụng.

Triệu Thiết Lãnh chậm rãi quay đầu, nói:

- Người hữu dụng mà không thể sử dụng, chẳng khác nào vô dụng.

Thư sinh áo gấm nói:

- Dụng trong vô dụng mới là đại dụng.

Triệu Thiết Lãnh nói:

- Bạch huynh, thật xấu hổ, vẫn luôn dùng các hạ vào việc nhỏ, đúng là có tài mà không trọng dụng.

Thư sinh áo gấm mỉm cười, cười rất tiêu sái, nói:

- Hiện giờ tại hạ chỉ cần một trăm lượng bạc để sử dụng là được rồi.

Triệu Thiết Lãnh vội vàng đưa tay vào trong áo:

- Thiếu sót, thiếu sót, phần của Bạch huynh tại hạ tặng thêm năm thành.

Thư sinh áo gấm cầm lấy ba tấm ngân phiếu, soi dưới ánh nến một chút, sau đó cất vào trong tay áo, cười nói:

- Đa tạ!

Ôn Nhu bên trái nhìn thư sinh áo gấm, bên phải nhìn Triệu Thiết Lãnh, lại nhìn sang Vương Tiểu Thạch, cảm thấy dường như không ai để ý đến sự tồn tại của nàng. Nàng theo dõi nhóm người biểu diễn tạp kỹ này tụ tập ở đây, sau đó bị phát giác phải hiện thân, đang muốn thử đao phong một lần, lực đấu quần ma, không ngờ một chút thất thần bị kẻ địch thừa cơ, cuối cùng trong khoảnh khắc lại chết thêm nhiều người. Rốt cuộc ai là địch, ai là bạn, ngay cả

nàng cũng không phân rõ, chỉ biết mình không còn là nhân vật chính ở nơi này nữa.

Nghĩ đến đây, nàng liền quát lên:

- Các ngươi là ai? Đang làm gì? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Triệu Thiết Lãnh và thư sinh áo gấm nhìn nhau nhìn một cái, đều nở nụ cười.

Câu hỏi của Ôn Nhu cũng là nghi vấn trong lòng Vương Tiểu Thạch.

Bọn họ rốt cuộc là ai?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hắn đã quên trong câu hỏi của Ôn Nhu cũng bao gồm cả hắn.

Hắn chỉ biết là trong nghi vấn của mình cũng bao gồm cả Ôn Nhu.

Nàng là ai?

Nàng đến đây làm gì?

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Người Giết Người

Triệu Thiết Lãnh cười nói:

- Bên ngoài còn có chút chuyện, cần phải đi thu dọn thanh lý.

Thanh niên áo gấm cũng cười nói:

- Mời thập nhị đường chủ!

Triệu Thiết Lãnh chắp tay đi ra ngoài cửa. Thư sinh áo gấm lại nói:

- Không, nên là Triệu cửu đường chủ mới đúng.

Trong mắt Triệu Thiết Lãnh thoáng hiện lên vẻ vui mừng, ngoài miệng lại nói:

- Vậy còn phải xem có mạng để làm cái chức cửu đường chủ này không.

Nói đoạn liền đi ra ngoài.

Còn lại Ôn Nhu và Vương Tiểu Thạch ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi. Vương Tiểu Thạch càng nhìn đối phương càng thấy xinh đẹp, còn Ôn Nhu càng nhìn đối phương lại càng cảm thấy khó hiểu. Chỉ có thư sinh áo gấm là không nhìn ai, thản nhiên chắp tay nhìn một người không thể động đậy.

Ôn Nhu hất chiếc cằm thanh tú lên, nói với Vương Tiểu Thạch:

- Này!

Vương Tiểu Thạch chỉ chỉ vào mũi mình:

- Cô gọi ta à?

Ôn Nhu bực bội nói:

- Đương nhiên là gọi ngươi.

Vương Tiểu Thạch lại chỉ chỉ vào ngực mình:

- Cô gọi ta à?

Ôn Nhu nhìn dáng vẻ ngờ nghệch của hắn, khuôn mặt càng cau lại:

- Ngươi là ai? Tên gì? Tới nơi này làm gì? Ngươi rốt cuộc giúp bên nào?

Vương Tiểu Thạch nhất thời cũng không biết trả lời câu nào trước, đành phải chỉ vào mình lần thứ ba:

- Ta…

Sau đó hắn buông tay nói:

- Ta cũng không biết.

Ôn Nhu múa thanh đao kêu “vút” một tiếng. Vương Tiểu Thạch đứng cách đó năm thước cũng cảm thấy một cơn gió nhẹ thổi qua khiến cho quần áo khẽ động, nhưng ngọn nến trên tay thư sinh áo gấm thì lại không chao đảo chút nào. Vương Tiểu Thạch để ý đến điều này, còn Ôn Nhu lại hoàn toàn không phát giác, chỉ giậm chân quát lên:

- Ngươi là ai, dám trêu đùa bản cô nương à!

Vương Tiểu Thạch biết mở dây cần có người cột dây, liền nhìn sang thư sinh áo gấm chắp tay vái chào. Thư sinh áo gấm cũng gật đầu xem như đáp lễ. Vương Tiểu Thạch nói:

- Vị huynh đài này, làm phiền rồi!

Thư sinh áo gấm mỉm cười nói:

- Không cần khách khí!

Vương Tiểu Thạch nói:

- Xin hỏi cao tính đại danh của huynh đài.

Thư sinh áo gấm còn chưa trả lời, Ôn Nhu đã giành nói:

- Cái này còn phải hỏi sao? Hắn họ Bạch.

Thư sinh áo gấm hơi nhíu mắt, "ồ" một tiếng, hỏi ngược lại:

- Bạch gì?

Ôn Nhu thu đao lại, giắt vào trong vỏ đao làm bằng da cá màu đỏ thẫm trên lưng, bắt chéo hai tay, cong môi nói:

- Ta mặc kệ ngươi là Bạch gì, mau mau khai thật ra, vì sao lại muốn giết người? Ngươi có phải cùng một bọn với chúng hay không?

Thư sinh áo gấm cười nói:

- Nếu ta họ Bạch, cô hỏi thì cũng là bạch vấn (hỏi uổng công).

Ôn Nhu lại muốn rút đao.

Vương Tiểu Thạch vội nói:

- Xin các hạ cho biết đại danh!

Thư sinh kia cũng không dám chậm trễ, liền đáp lời:

- Kẻ hèn này tên là Sầu Phi. Còn chưa thỉnh giáo quý danh của các hạ!

Vương Tiểu Thạch trong lòng thầm nghĩ: “Bạch Sầu Phi, Bạch Sầu Phi? Khi mình mới bước chân vào giang hồ đều lưu tâm đến tất cả nhân vật nổi danh trong võ lâm, nhưng hình như chưa bao giờ nghe qua cái tên này. Chẳng lẽ là nhân vật mới nổi võ lâm? Với thân thủ của y, tuyệt đối có thể đứng vào hàng ngũ cao thủ nhất lưu, sao lại chưa từng nghe đến?”

Trong lòng nghĩ như vậy, ngoài miệng lại nói:

- Tại hạ họ Vương, tên là Tiểu Thạch, Vương của đế vương, Tiểu trong đại tiểu, Thạch trong thạch đầu.

Bạch Sầu Phi vốn muốn nói vài câu đại loại như “ngưỡng mộ đã lâu”, nhưng ba chữ “Vương Tiểu Thạch” này y cũng chưa từng nghe qua, đành đem những lời định nói nuốt vào trong bụng, lên tiếng:

- Các hạ ra tay thật nhanh, thủ pháp khống chế huynh muội họ Lệ hình như không thuộc ngũ giáo, thất gia, lục môn, thập tam phái của võ lâm Trung Nguyên.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Chỉ pháp của Bạch huynh càng lợi hại. Có điều những người này chưa hẳn đều đáng chết, cớ gì lại giết sạch bọn họ?

Bạch Sầu Phi hắng giọng một tiếng nói:

- Nếu để cho những người này còn sống trở ra, các hạ, ta, Triệu cửu đường chủ, cho dù ở chân trời góc biển cũng không ai có thể sống sót dưới

tay Lục Phân Bán đường.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Thế nhưng trong bọn họ vẫn có người tốt, chỉ vô tình phạm sai lầm, giết như vậy chẳng phải gây nghiệt hay sao?

Bạch Sầu Phi nói:

- Ta không giết người thì người sẽ giết ta, thà rằng giết lầm còn hơn bỏ sót, huống hồ những kẻ này làm nhiều việc ác, đều đáng chết.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Chúng ta là người, bọn họ cũng là người. Chúng ta muốn sống, bọn họ cũng muốn sống. Chúng ta dùng lý do này để giết bọn họ, có một ngày bọn họ cũng sẽ dùng lý do như vậy để giết chúng ta, không biết Bạch huynh nghĩ thế nào?

Bạch Sầu Phi cười lạnh nói:

- Thế gian này vốn là cá lớn nuốt cá bé, kẻ mạnh làm vua. Nếu có một ngày ta rơi vào tay bọn họ, cho dù bọn họ có lý do hay không, muốn giết thì cứ giết, đáng chết thì sẽ chết, ta cũng không oán người.

Vương Tiểu Thạch nghiêm mặt nói:

- Thế nhưng, nếu như huynh không giết y, y cũng không giết huynh, chẳng phải hai bên có thể bình an vô sự sao?

Bạch Sầu Phi phản bác:

- Chỉ cần là nơi có người, người và người sống với nhau sẽ khó tránh khỏi muốn giết người. Không phải ngươi giết ta thì là ta giết ngươi. Có loại giết

người thấy máu, cũng có loại giết người không thấy máu. Có người cười khi giết người, bởi vì giết người là niềm vui của hắn; cũng có người đổ lệ khi giết người, bởi vì hắn bị bức phải giết người. Có người không giết người, nhưng lại làm những chuyện còn tàn nhẫn hơn so với giết người. Có người sống chính là để cho người khác giết. Cái thế giới mà các hạ nói chỉ là mơ tưởng, không tồn tại trên thế gian này.

Ôn Nhu tức giận nói:

- Các ngươi mở miệng ra là người với giết người, rốt cuộc ta có phải là người không?

Ôn Nhu đã nhịn thật lâu, đối với nàng đã là đến cực hạn, ngay cả nàng cũng phải bội phục tính nhẫn nại của mình. Khi còn bé có lần mẫu thân và bà vú không chịu mua cho nàng một cái đèn hoa tám góc bảy tầng, nàng đã khóc đến mức khiến cho người đi chơi chợ đèn hoa đều bu lại. Có lần ở nhà nàng muốn bắt lại con chim họa mi bay ra khỏi lồng, đã làm vỡ mười một món đồ cổ trong nhà, xé rách sáu tấm danh họa, còn phá tan Thiên La thủy tinh kính của Ba Tư mà cha và ông nội rất thích, sau vụ đó nàng sợ đến hai ngày hai đêm không dám làm loạn. Còn có một lần nàng đem quan ấn của cha ra làm đá ném mấy con chó, khiến cho quan ấn bị vỡ. Cha nàng trách mắng đánh cho một trận, nàng liền nhịn ăn một ngày một đêm, đầu tiên là kinh động đến ông nội, sau đó là bà nội rồi đến đại bá phụ, cuối cùng là mẫu thân, mắng cho cha nàng một trận. Cha nàng phải xuống nước, vài lần nhờ người, mấy phen dỗ dành mới khiến cho nàng nín khóc chịu ăn. Khi nàng ăn miếng cơm đầu tiên, cả gia đình đều thở phào một hơi.

Sau khi lên Tiểu Hàn sơn, đồng môn đối xử với nàng cũng rất trọng hậu. Sư phụ rất thương yêu nàng, mặc dù cũng có lúc trách cứ vài câu để đốc thúc nàng chăm chỉ tập võ, nhưng không phạt nặng bao giờ. Trong các sư huynh đệ, ngoại trừ đại sư huynh đã sớm thành tài xuống núi, ai cũng đối với nàng thần hồn điên đảo. Ngay cả những võ lâm cao thủ gặp phải cũng đều ái mộ

tìm cách lấy lòng nàng. Ôn Nhu có thể nói là được nuông chiều thành quen, cũng quen thói ngang tàng.

Không ngờ hai tên nam nhân trước mặt này lại giống như không để nàng vào mắt. Cái tên họ Vương còn thỉnh thoảng liếc hai con ngươi đen láy về phía nàng, còn tên họ Bạch kia thì quả thật không phải người… chí ít thì cũng không phải là nam nhân.

Ôn Nhu không nhịn được kêu lên một tiếng, Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch lại ngẩn ra.

Bọn họ vừa thấy mặt đã mở miệng, sau đó lại bắt đầu tranh luận, điều này khiến cho bọn họ cũng cảm thấy bất ngờ.

Bạch Sầu Phi cười nói:

- Cô yên tâm! Chúng tôi biết cô là hiệp nữ rất có tiếng, luôn bênh vực kẻ yếu, hành hiệp trượng nghĩa, là đồ đệ nhỏ nhất và cũng là sủng ái nhất của nữ chưởng môn nhân Tiểu Hàn sơn phái Hồng Tụ thần ni, Ôn Nhu nữ hiệp đúng không?

Ôn Nhu ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi làm sao biết được?

Vương Tiểu Thạch thừa dịp nói:

- Bạch huynh, tình hình ở đây ta cũng không rõ ràng lắm, xin Bạch huynh cho biết để giải khúc mắc trong lòng!

Bạch Sầu Phi hỏi ngược lại:

- Các hạ đã từng nghe qua “Lục Phân Bán đường” chưa?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Trên đường tới đây đã nghe nói đến, Lục Phân Bán đường là bang hội có thế lực lớn nhất trong Khai Phong phủ.

Bạch Sầu Phi lại hỏi:

- Vậy các hạ đã từng nghe qua "Kim Phong Tế Vũ lâu" chưa?

Vương Tiểu Thạch gật đầu:

- Đó là tổ chức dưới chân thiên tử mà hai đạo hắc bạch tôn sùng là "đệ nhất bả giao ỷ".

Bạch Sầu Phi lúc này mới lên tiếng:

- Vấn đề là ở chỗ một núi không thể có hai hổ, không cho phép có hai đệ nhất. Rốt cuộc ai mới là đệ nhất? Lục Phân Bán đường hùng bá võ lâm sáu năm nay, tự nhiên không thể để mặc cho Kim Phong Tế Vũ lâu bành trướng thế lực. Còn Kim Phong Tế Vũ lâu quật khởi quá nhanh, thế không thể cản, đương nhiên muốn thôn tính cả Lục Phân Bán đường, kết quả là…

Bạch Sầu Phi chỉ vào những người chết trên mặt đất:

- Vẫn là quy củ xưa, người thắng làm vua, kẻ thua làm giặc. Mạnh được yếu thua, muốn sinh tồn thì phải giết người. Những người chết này không phải là nhóm đầu tiên, cũng tuyệt đối không phải là nhóm cuối cùng…

Vương Tiểu Thạch không muốn Bạch Sầu Phi nói thêm, liền hỏi:

- Vị Triệu cửu đường chủ vừa rồi không phải là người của Lục Phân Bán đường sao?

Bạch Sầu Phi nói:

- Y à?

Sau đó y mỉm cười, cao giọng hỏi:

- Triệu đường chủ, câu hỏi này có nên để ngài trả lời hay không?

Chỉ thấy Triệu Thiết Lãnh vuông vức như một chiếc hòm gỗ đẩy cửa bước vào, hiền lành nói:

- Đến bây giờ ta cũng đâu biết hắn là ai.

Nhìn dáng vẻ thật thà trung hậu của y, hoàn toàn không thể liên tưởng đến người hạ độc thủ vừa rồi.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt mới bước chân vào giang hồ.

Triệu Thiết Lãnh nhìn thẳng vào Vương Tiểu Thạch:

- Có nghĩ đến phú quý, có muốn công danh không?

Vương Tiểu Thạch đáp không do dự:

- Muốn.

Triệu Thiết Lãnh lại nói:

- Thân thủ của ngươi rất khá, đi theo ta sẽ có tiền đồ.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta không biết ngươi là ai, vì sao phải theo ngươi?

Triệu Thiết Lãnh nói:

- Ta là thập nhị đường chủ của Lục Phân Bán đường, chỉ dựa vào cái chức vị này, người khác muốn làm việc dưới trướng của ta e rằng cầu còn không được.

Vương Tiểu Thạch lãnh đạm nói:

- Thế nhưng những người làm việc với ngươi đều bị ngươi giết chết ở đây.

Triệu Thiết Lãnh nói:

- Những chuyện vừa xảy ra ngươi đều tận mắt nhìn thấy, tốt nhất nên thức thời một chút! Ta còn muốn quay về Lục Phân Bán đường, ngươi nghĩ xem ta có thể để ngươi sống sót ra ngoài tiết lộ sự tình hay không?

Vương Tiểu Thạch lại nở nụ cười:

- Ngươi muốn giết ta diệt khẩu à?

Ôn Nhu vừa nghe có chuyện phiền toái, chỉ ước gì chia cho nàng một phần, liền bước lên một bước, dáng vẻ như không hề sợ hãi nói:

- Ta cũng ở bên cạnh nghe thấy, ngươi cũng nên giết ta diệt khẩu.

Triệu Thiết Lãnh lại cười hì hì quay đầu sang, trên mặt có vẻ kính cẩn:

- Ôn nữ hiệp, ai ta cũng có thể giết, chỉ có cô là không giết được.

Ôn Nhu kinh ngạc hỏi:

- Vì sao lại không giết được?

Triệu Thiết Lãnh cười nói:

- Ta đã giết nhiều người như vậy, lẽ nào Ôn cô nương còn không biết ta

đang bán mạng cho lệnh sư huynh sao?

Ôn Nhu thất thanh nói:

- Ngươi, ngươi là người của Kim Phong Tế Vũ lâu?

Bạch Sầu Phi có vẻ hứng thú nhìn Ôn Nhu, lại bất đắc dĩ nhìn Vương Tiểu Thạch:

- Điều này cũng nói, đêm nay nếu các hạ muốn sống sót rời khỏi đây, e rằng không thi triển một chút bản lĩnh thì không được rồi.

Triệu Thiết Lãnh nhìn Ôn Nhu, ôn hòa nói:

- Lục Phân Bán đường cũng có người nằm vùng trong lâu chúng ta, nhưng rốt cuộc là ai, có người đã tìm ra, có người còn đang ẩn nấp. Từ trước đến nay hai quân giao phong đều thưởng dùng kế này, chỉ xem ai có bản lĩnh cao cường hơn mà thôi, cũng không phải chuyện gì đặc biệt.

Nói đoạn y lại quay sang Vương Tiểu Thạch:

- Ngươi nghe rõ rồi chứ?

Vương Tiểu Thạch đáp:

- Nghe rõ rồi.

Triệu Thiết Lãnh nói:

- Ngươi đã biết được thân phận của ta. Mặc dù ta không có giao tình sâu đậm với Bạch Sầu Phi, nhưng ta tin được y. Ôn nữ hiệp là người một nhà, ta không thể giết nàng. Cũng chỉ có ngươi…

Vương Tiểu Thạch mặt không đổi sắc:

- Cũng chỉ có ta biết, ngươi không chỉ là Triệu Thiết Lãnh.

Hắn vừa nói ra lời này, Triệu Thiết Lãnh luôn bình tĩnh bỗng nhiên biến sắc, bước nhanh lên trước một bước, quát lên:

- Ngươi nói cái gì?

Y vừa quát lên, ngọn nến liền chao đảo, tấm ván gỗ dưới chân kêu lên cót két như sắp gãy ra.

Vương Tiểu Thạch nhìn Triệu Thiết Lãnh, nói:

- Ngươi không phải là Triệu Thiết Lãnh, ngươi kỳ thật chính là Tiết Tây Thần.

Sắc mặt Triệu Thiết Lãnh đỏ lên, hai tay nắm chặt. Ôn Nhu không nhịn được hỏi:

- Ngươi làm sao biết được?

Nói đoạn nàng liền thoáng nhìn sắc mặt của Triệu Thiết Lãnh, chỉ thấy y giống như tứ đại kim cương trong miếu, trợn mắt phùng mang, không khỏi hơi sợ hãi.

Vương Tiểu Thạch lại dường như rất hứng thú nhìn Triệu Thiết Lãnh, lên tiếng:

- Ta nói đúng rồi phải không?

Hai nắm tay to như chiếc bát của Triệu Thiết Lãnh từ từ xiết chặt.

Không khí vang lên tiếng như hạt dẻ xào.

Huyệt Thái Dương, má và trên trán Triệu Thiết Lãnh bỗng nổi lên bốn sợi

gân xanh, nhìn chằm chằm vào Vương Tiểu Thạch, cũng hỏi một câu giống như Ôn Nhu:

- Ngươi làm sao biết được?

Vương Tiểu Thạch nở nụ cười.

Hắn nhìn Bạch Sầu Phi cười.

Ánh mắt kiêu căng hờ hững của Bạch Sầu Phi bỗng nhiên hơi biến đổi, thoáng hiện lên vẻ ấm áp, nhưng rất nhanh liền biến mất, trở về với vẻ thản nhiên tự đắc trước kia. Y bỗng nhiên kêu lên một tiếng:

- Triệu đường chủ!

Triệu Thiết Lãnh liền quay đầu lại:

- Chuyện gì vậy?

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Sự tình bên ngoài đã giải quyết hết chưa?

Triệu Thiết Lãnh không biết vì sao Bạch Sầu Phi vào lúc này lại hỏi một câu như vậy, liền đáp:

- Giải quyết rồi.

Bạch Sầu Phi lại hỏi:

- Người trong nha môn bao giờ sẽ đến?

Triệu Thiết Lãnh đáp:

- Chốc nữa sẽ đến.

Bạch Sầu Phi tiếp tục hỏi:

- Con trai một của tuần phủ thì sao?

Triệu Thiết Lãnh đáp:

- Ở ngay trong tủ.

Y đang muốn hỏi Bạch Sầu Phi vì sao lại hỏi mấy vấn đề này, Bạch Sầu Phi đã nói:

- Vừa rồi tổng cộng ta đã hỏi ngài mấy vấn đề?

Triệu Thiết Lãnh khẽ ngẩn người, tính toán một chút rồi đáp:

- Ba.

Bạch Sầu Phi lắc đầu cười nói:

- Sai rồi, tính luôn cả câu này thì tổng cộng là bốn vấn đề. Bốn vấn đề này đã làm cho ngài bớt giận một chút chưa? Nếu như ngài giận dữ, chưa hẳn đã có thể địch nổi vị lão đệ này. Ta thấy ngài là bằng hữu, lại khảng khái cho ta ngân lượng nên mới giúp ngài bình tĩnh một chút.

Triệu Thiết Lãnh đang giận dữ, nghe được liền xoay chuyển tâm niệm, toàn thân thả lỏng, thở ra một hơi nói:

- Các hạ cho rằng ta không phải đối thủ của vị bằng hữu này à?

Bạch Sầu Phi chắp tay nói:

- Ta cũng không biết võ công của hắn cao thấp ra sao.

Y ngừng lại một chút, chỉ vào đầu nói:

- Có điều đầu óc của hắn lại rất nhạy bén. Hắn thấy ngài đã là người của Kim Phong Tế Vũ lâu trà trộn vào Lục Phân Bán đường, lại nghe thấy cửu đường chủ Hoắc Đổng lần này tới Hồ Bắc chính là để đối phó với Tiết Tây Thần của Kim Phong Tế Vũ lâu. Tiết Tây Thần là người ra sao thì chẳng ai biết được. Hắn thấy ngài giết Hoắc Đổng liền quyết định thử một lần, ngài trở mặt thì hắn lại càng khẳng định.

Y ung dung nói tiếp:

- Cho nên mới bảo, bí mật này có thể nói là do ngài nói cho hắn biết. Ta không muốn ngài ngay cả mạng cũng giao cho hắn.

Vương Tiểu Thạch bỗng nhiên cảm thấy lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Hắn cảm giác được sự nguy hiểm, nếu như Bạch Sầu Phi và Triệu Thiết Lãnh liên thủ, chỉ sợ đêm này hắn quả thật chưa chắc có thể sống sót rời khỏi nơi đây, mà kết cục sẽ như những người nằm trên đất này.

Đôi mắt như sao của Ôn Nhu lại sáng lên, chớp chớp vài cái, không biết nàng đã nghĩ thông suốt hay chưa, lại hỏi một câu:

- Ngươi đã là Tiết Tây Thần, vậy người vóc dáng cao gầy đã giết chết bộ khoái sai dịch vào giờ ngọ là ai?

Triệu Thiết Lãnh đáp:

- Ta làm sao biết.

Bạch Sầu Phi quay sang Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta cũng không biết.

Bạch Sầu Phi nở nụ cười, khi cười lên có một vẻ tiêu sái giảo hoạt:

- Không tồi, dù sao cũng có một số việc cả ba chúng ta đều không biết.

Y lập tức nói thêm một câu:

- Sống như vậy thì mới thú vị.

Y vẫn không tính Ôn Nhu vào.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Một Ly Rượu, Ba Mạng Người

Ôn Nhu hận.

Từ trước đến giờ nàng chưa từng gặp một nam tử nào như vậy, không hề tôn trọng nàng, không hề xem trọng nàng, thậm chí có thể nói là không để nàng vào mắt.

Nàng cảm thấy rất ủy khuất.

Nàng thấy dáng vẻ của đối phương bình thản ung dung, lông mày sáng sủa, hào hiệp tự cao, lại càng hận thấu xương.

Bạch Sầu Phi lên tiếng:

- Cho dù kẻ đó là ai thì vẫn là một nhân vật không thể khinh thường.

Triệu Thiết Lãnh nhìn Vương Tiểu Thạch nói:

- Xem ra ngươi cũng là một nhân vật không thể khinh thường. Đi theo ta, ta sẽ trọng dụng ngươi.

Vương Tiểu Thạch ôn hòa nói:

- Ngươi khinh thường ta cũng tốt, xem trọng ta cũng được, dù sao đều không quan trọng. Ta chính là ta, ta sẽ không vì ngươi xem trọng mà thấy mình quan trọng, cũng sẽ không vì ngươi xem thường mà tự khinh rẻ mình.

Đấu tranh giữa Lục Phân Bán đường Kim Phong Tế Vũ lâu, ai thắng ai thua ta cũng không quan tâm. Ta chỉ muốn biết một việc.

Hắn chỉnh sắc mặt hỏi:

- Có phải vì để phá hủy danh dự của Lục Phân Bán đường, cho nên ngươi cố ý mượn những kẻ giang hồ tạp kỹ, gánh hát và thương nhân này làm những chuyện thương thiên hại lý?

Triệu Thiết Lãnh nói:

- Lục Phân Bán đường muốn duy trì quy mô lớn như vậy, nuôi sống nhiều thủ hạ như vậy, đương nhiên phải có những vụ buôn bán ngầm, chuyện này mọi người đều biết, vốn không cần ta phải thêm vào. Nhưng Lục Phân Bán đường tại Hồ Bắc quả thật rất có thanh danh, thế lực lớn mạnh, nhiều võ lâm hảo hán quên mình phục vụ. Ta không dùng kế này, làm sao có thể khiến cho tuần phủ đại nhân vốn cấu kết với Lôi Tổn đổi cờ, quay sang kết giao với Tô công tử, thanh trừ thế lực của Lục Phân Bán đường. Huynh muội họ Lệ, họ Đinh và Cố Hàn Lâm vốn không phải là kẻ tốt lành gì, lại thêm chuyện lần này khiến cho toàn quân bị diệt, thế lực của Lục Phân Bán đường tại vùng Hồ Bắc này sớm muộn gì cũng sẽ bị nhổ tận gốc.

Vương Tiểu Thạch nhíu mày nói:

- Những người đó đúng là đã tin lầm ngươi.

Chỉ thấy Lệ Đan và Lệ Tiêu Hồng nằm trên đất tỏ vẻ giận dữ.

Triệu Thiết Lãnh cười lạnh nói:

- Người tin lầm ta chính là Lôi Tổn tổng đường chủ, những kẻ này chỉ là uổng mạng mà thôi.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Nữ nhân này vẫn còn có chút nhân tính, tội không đáng chết.

Lệ Tiêu Hồng mặc dù bị khống chế huyệt đạo, nhưng vẫn nghiến răng nghiến lợi trừng mắt mắng:

- Họ Triệu kia! Ta mặc kệ ngươi là họ Tiết hay là họ Triệu, ngươi làm những chuyện thất tín bội nghĩa này, ta có thành quỷ cũng sẽ không tha cho ngươi!

Lệ Đan lại quát một tiếng:

- Muội tử!

Sau đó y nhẹ giọng cầu khẩn:

- Triệu đường chủ, xin ngài giơ cao đánh khẽ, tha cho mạng chó của huynh muội ta! Về sau chúng ta sẽ làm trâu làm ngựa, tùy ý cho ngài sai khiến, quyết không sinh hai lòng.

Triệu Thiết Lãnh nói:

- Làm trâu làm ngựa à? Trong Diêm La điện cũng có chức vụ này, xuống đó làm cũng vậy thôi.

Lệ Đan vẫn năn nỉ:

- Triệu đường chủ! Chuyện đêm nay ta nhất định sẽ không tiết lộ nửa câu, nếu như nói ra đảm bảo họ Lệ ta sẽ bị thiên lôi trừng phạt, không được chết tử tế.

Triệu Thiết Lãnh nói:

- Ngươi vốn đã không chết tử tế được.

Lệ Tiêu Hồng cả giận nói:

- Chết thì chết, cầu xin làm gì!

Lệ Đan cuống quít quát lên:

- Muội tử, nếu ngươi còn nói lung tung đắc tội với Triệu đường chủ, ta sẽ không để ý đến ngươi nữa.

Lệ Tiêu Hồng lớn tiếng nói:

- Ca, huynh đúng là hết hy vọng rồi! Chẳng lẽ huynh nghĩ đêm nay hai ta còn có thể sống hay sao?

Triệu Thiết Lãnh cười nói:

- Lệ Tiêu Hồng, ngươi lớn giọng là muốn gây ồn ào cho mọi người biết chuyện phải không? Đáng tiếc, trong nhà trọ này từ trên xuống dưới đều là người của ta, những kẻ khác đã bị giết sạch rồi.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Cái gì, ngay cả những người tàn tật kia ngươi cũng giết rồi?

Triệu Thiết Lãnh cười ha hả nói:

- Chuyện này thì không có. Những kẻ đó là dùng để nộp cho quan lĩnh công, cũng là chứng cứ phạm tội của Lục Phân Bán đường.

Vương Tiểu Thạch lúc này mới thở phào, hỏi:

- Trong ngăn tủ có một cái hòm, trong hòm là con trai một của Văn tuần

phủ phải không?

Bạch Sầu Phi cười đáp:

- Đây là phần mở đầu của ván cờ mà Tiết Tây Thần đã xếp đặt. Không có nó, Văn tuần phủ và đám cẩu quan chưa chắc đã thay lòng đổi dạ. Còn nếu như ngay cả công tử của Văn thanh thiên mà Lục Phân Bán đường cũng dám động đến, tự nhiên sẽ thành kẻ địch.

Triệu Thiết Lãnh đi đến, vươn hai tay phá tan chiếc tủ gỗ, kéo ra một cái hòm. Y hạ cổ tay vặn một cái, ổ khóa lập tức bị bẻ đi, sau đó tung một cước mở hòm ra.

Một đứa trẻ mặt mày thanh tú, mũi nhỏ phong phanh đang nằm co lại trong hòm, giống như chìm trong mộng không thể tỉnh lại. Vương Tiểu Thạch vừa nhìn liền biết đứa trẻ này đã bị đánh thuốc mê, trên người không có gì khác thường, có lẽ còn chưa bị hạ độc thủ. Đồng thời hắn cũng hiểu được vì sao trong tủ tối đen lại có tiếng hít thở chậm rãi đều đặn như vậy.

Triệu Thiết Lãnh càng tỏ ra phóng khoáng:

- Lần này đám Văn đại nhân và Luyện tổng binh nhất định sẽ rất hài lòng.

Bạch Sầu Phi nói:

- Chắc hẳn Tô công tử cũng rất hài lòng đối với ngài.

Triệu Thiết Lãnh cười nói:

- Thật ra tất cả đều nhờ Bạch huynh trợ giúp. Ta còn có một chuyện lớn, phải làm xong mới xem là đại công cáo thành.

Ôn Nhu không nhịn được nói:

- Nói bậy, đại sư huynh không phải là người như thế, huynh ấy sẽ không bảo ngươi làm những chuyện như vậy!

Triệu Thiết Lãnh không để ý đến nàng, quay đầu nhìn huynh muội họ Lệ trên mặt đất, sau đó quay sang Vương Tiểu Thạch nói:

- Ngươi hãy suy nghĩ lại! Ta dọn dẹp hai người bọn chúng, sau đó sẽ nghe tin tốt của ngươi.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Không cần phải suy nghĩ.

Triệu Thiết Lãnh nhíu mày:

- Hử?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta đã quyết định rồi.

Khuôn mặt Triệu Thiết Lãnh liền giãn ra:

- Cuối cùng thì ngươi cũng thức thời, rất có tiền đồ.

Dứt lời liền đi về phía Lệ Tiêu Hồng.

Vương Tiểu Thạch lách ngang một bước, chắn ở trước người Lệ Tiêu Hồng, nói rõ ràng từng chữ:

- Hôm nay người chết đã quá nhiều, ta không muốn thấy thêm người chết nữa. Huống hồ nữ nhân này cũng không đáng chết.

Triệu Thiết Lãnh hai mắt lóe sáng, nói một cách mỉa mai:

- Ả ta không đáng chết à? Cả đời ả ta làm nhiều việc ác, vốn là tội ác chồng chất. Ngươi muốn làm hộ hoa sứ giả sao?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Vừa rồi quyết định của ta chính là: hôm nay quyết không để cho ngươi giết thêm người.

Triệu Thiết Lãnh lui một bước, đưa mắt nhìn Vương Tiểu Thạch, gật đầu ba lần liên tục nói:

- Được, được, được!

Vương Tiểu Thạch vẫn đối mặt với Triệu Thiết Lãnh, nhưng con ngươi thì lại liếc sang Bạch Sầu Phi, nói:

- Bạch huynh, huynh giúp bên nào?

Bạch Sầu Phi khoanh tay lui lại bảy bước, nói:

- Đêm nay là lần thứ hai ta và ngươi gặp mặt. Ta cũng chỉ gặp Triệu đường chủ bốn lần, buôn bán với y cũng đã xong. Ngươi và y đều là bằng hữu của ta, ta sẽ không giúp ai cả.

Ôn Nhu chợt nhảy đến bên canh Vương Tiểu Thạch, oán giận nói:

- Ta giúp ngươi…

Ôn Nhu còn chưa dứt lời, Triệu Thiết Lãnh đã sấn đến, tung một cước quét ngã nàng.

Ôn Nhu vừa ngã xuống, song quyền của Triệu Thiết Lãnh đã đến trước mặt và ngực Vương Tiểu Thạch. Vương Tiểu Thạch đã không còn tránh kịp.

Triệu Thiết Lãnh biết mình lại sắp giết thêm một người.

Trong mắt y, Vương Tiểu Thạch đã là một người chết.

Y cũng không sợ Tô công tử trách cứ.

Bởi vì những chuyện mà y đã làm, cộng thêm hành động sau này, đó đều là công lao rất lớn. Tô công tử luôn luôn thưởng phạt rõ ràng. Làm cho sư muội của Tô công tử ngã, đó chỉ là chuyện cỏn con, sẽ không bị bất cứ hậu quả nào. Y cũng chưa từng có ý muốn giết nàng.

Thân chí y còn cảm thấy hơi tiếc nuối.

Vương Tiểu Thạch là một nhân tài, y nhìn ra được.

Nếu là nhân tài mà y không thể sử dụng, không bằng trước tiên đưa hắn vào trong quan tài.

Y chờ nghe tiếng xương gãy của Vương Tiểu Thạch.

Tiếng xương mặt vỡ và tiếng xương ngực vỡ không giống nhau. Tiếng xương mặt khá rõ, còn tiếng xương ngực khá trầm, nếu so sánh thì tiếng xương sườn gãy vẫn giòn hơn một chút.

Có điều xương mặt gãy thì càng kích thích.

Triệu Thiết Lãnh đã đánh nát xương ngực của rất nhiều người, cho nên y thích đánh vào mặt kẻ địch hơn.

Giống như khi y đánh vào mặt Hoắc Đổng.

Đập nát xương mặt của một người đã cùng y vào sinh ra tử, tương giao nhiều năm, trước khi chết còn hiện lên vẻ nghi hoặc không dám tin, đối với Triệu Thiết Lãnh là chuyện vô cùng kích thích và khoái trá.

Y quả nhiên nghe được tiếng xương gãy.

Không phải xương mặt, cũng không phải xương sườn, mà là xương cổ tay.

Là âm thanh do cổ tay trái của y phát ra.

Giòn giã dễ nghe.

Tay phải của Vương Tiểu Thạch vẫn đặt trên thân kiếm.

Vỏ kiếm cổ xưa và tao nhã, nhìn không thấy thân kiếm. Chuôi kiếm dài bằng một phần ba thân kiếm, khảm những viên ngọc tròn, hơi cong một chút. Đầu cạnh có dạng lưỡi đao, phát ra một vệt sáng nhạt như ngọc bích. Thoạt nhìn giống như một thanh đao và một thanh kiếm nối liền với nhau.

Thế nhưng Vương Tiểu Thạch chưa hề rút kiếm.

Hắn cũng không né tránh.

Bàn tay trái của hắn nhanh như chớp chuẩn xác chặt vào trên cổ tay trái của Triệu Thiết Lãnh, "bặc" một tiếng, cổ tay kia liền mềm nhũn rũ xuống.

Năm ngón tay của Vương Tiểu Thạch co lại, giơ lên chặn đứng nắm tay phải của Triệu Thiết Lãnh.

Triệu Thiết Lãnh đột nhiên thu tay lại.

Y hung hăng trừng mắt nhìn Vương Tiểu Thạch.

Sau đó y dùng tay phải đỡ lấy tay trái, xoay người rời đi, cũng không quay đầu lại.

Tiếng vỗ tay vang lên.

Là tiếng vỗ tay của Bạch Sầu Phi.

- Võ công giỏi!

Bạch Sầu Phi chân thành nói:

- Ta biết võ công của ngươi cao, nhưng không ngờ ngươi có thể không động đến kiếm mà làm hắn bị thương. Ta còn tưởng rằng có thể từ kiếm pháp của ngươi dò xét được sư môn. Vừa rồi ngươi có ý để lại cho hắn một cái cổ tay, nếu không thì hắn chỉ còn một đôi chân để chạy trốn mà thôi.

Ôn Nhu nghe không hiểu.

Bởi vì nàng không thấy rõ lắm.

Trận chiến vừa rồi diễn ra trong nháy mắt, thật sự quá nhanh.

- Thật ra ngươi làm như vậy đối với Triệu Thiết Lãnh chỉ có lợi.

Bạch Sầu Phi nói:

- Nếu như hắn không có chuyện gì, ngươi nghĩ người khôn khéo như Lôi tổng đường chủ sẽ không sinh nghi sao? Chuyện này càng khiến cho hắn thuận lợi lĩnh công hơn.

- Người thâm trầm giống như hắn, cho dù ta không đả thương, hắn cũng sẽ lo liệu ổn thỏa.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Chỉ là ta không thích hắn vì đạt được mục đích mà giết quá nhiều người, gây quá nhiều nghiệp chướng, cho nên muốn giáo huấn hắn một chút.

- Đêm nay kẻ giết người nhiều nhất là ta chứ không phải hắn.

Bạch Sầu Phi cười nói:

- Như vậy đủ cho ngươi bận rộn cả đời rồi.

Vương Tiểu Thạch nhún vai nói:

- Ta còn trẻ, ta không quan tâm.

Ôn Nhu dùng đôi mắt như nước mùa thu nhìn Bạch Sầu Phi, lại nhìn sang Vương Tiểu Thạch, bỗng nhiên nói:

- Quái nhân, quái nhân, một nhà quái nhân, một chỗ quái nhân, một cặp quái nhân.

Bạch Sầu Phi hất mày hỏi:

- Ôn cô nương sao lại đến cái nơi quái nhân này?

Ôn Nhu cho rằng Bạch Sầu Phi đang hỏi nàng một cách nghiêm túc, điều đó ít ra cũng khiến cho nàng có cảm giác được coi trọng, liền liếm liếm đôi môi đỏ mọng, đôi má hồng ẩn hiện, nói:

- Sư phụ và cha mẹ ta muốn ta đến kinh thành giúp sư huynh. Ta trên đường dạo chơi, tình cờ nghe nói nơi này có người bắt cóc trẻ con, ngay cả con cái của mấy viên đại quan cũng mất tích, vất vả lắm mới tra được đầu mối, mai phục trên nóc nhà, sau đó…

Bạch Sầu Phi trêu ghẹo:

- Sau đó bị người ta lôi cổ xuống.

Ôn Nhu chống tay lên chiếc eo nhỏ nhắn, trừng mắt giận dữ nói:

- Hừ, lôi cổ ta xuống à? Bản cô nương nếu là…

Vương Tiểu Thạch đột nhiên kêu lên:

- Cẩn thận…

Chỉ nghe một tiếng "vù", song cửa sổ kêu lên lách cách.

Ôn Nhu chỉ cảm thấy trên đầu mát lạnh, một bóng người nhảy bổ đến. Trong lúc vội vàng nàng cũng quên sạch hết chiêu thức, luống cuống đành ra bảy tám chiêu. Người nọ dùng một tay kéo nàng xuống, nằm sấp trên mặt đất.

Ánh nến bỗng nhiên vụt tắt.

Tại khoảnh khắc trước khi ánh nến vụt tắt, một người khác đã quát khẽ bay lên nóc nhà.

Ánh trăng màu bạc ngã về phía tây, vừa vặn chiếu xuống lỗ hổng trên mái ngói, trong phòng không đến nỗi hoàn toàn tối đen.

Ôn Nhu không biết đã xảy ra chuyện gì.

Người nọ vẫn đè lên người nàng.

Hơi thở mãnh liệt của nam tử truyền đến.

Ôn Nhu vốn đang giãy dụa, muốn chửi ầm lên, lúc này bỗng nhiên cũng hiểu chuyện yên tĩnh lại.

Người trên nóc nhà giống như một trận khói nhẹ lướt xuống.

Ôn Nhu cảm thấy thân pháp của người này so với âm hồn còn nhẹ hơn.

Người đè lên nàng cũng đứng dậy.

Vừa rồi nàng cảm thấy giống như bị một ngọn núi đè lên, lúc này mới

được giải thoát.

Nàng ngơ ngác đứng dậy. Người áo trắng như âm hồn kia đã đốt sáng ngọn nến.

Đêm nay ánh nến trong phòng đã tắt ba lần.

Lần đầu tiên là Ôn Nhu từ trời hạ xuống, ánh đao lướt qua ánh nến, đứng trong vòng vây của mọi người.

Lần thứ hai là biến động xảy ra, Triệu Thiết Lãnh và Bạch Sầu Phi gần như đã giết hết người trong phòng, còn xuất hiện một Vương Tiểu Thạch.

Đây là lần thứ ba nến tắt.

Khi ánh nến sáng lên, cảnh tượng sẽ như thế nào?

Ôn Nhu bỗng nhiên cảm thấy, mỗi lần ánh nến lại sáng đều giống như vén lên màn đêm dày dặc, dùng đôi tay mềm mại đánh thức chính mình.

Ánh nến mờ mịt lắc lư, cũng giống như ánh ban mai đánh thức bình minh.

Một cái ly.

Vương Tiểu Thạch đang nhìn một cái ly.

Cái ly cũng không có kỳ lạ, nhiều nhất cũng chỉ là hoàn chỉnh hay vỡ vụn.

Nhưng cái ly này lại cắm vào trong cột nhà.

Miệng ly đã hoàn toàn ghim vào trong cột, chỉ có đáy ly vẫn lộ ra một đoạn nhỏ không đến nửa phần.

Cái ly này cũng không có gì đặc biệt, cũng làm bằng sứ trắng khảm hoa

xanh, là loại ly mà người thường hay dùng.

Cái ly làm bằng sứ, vốn là vật dễ vỡ. Nhưng cái ly này này lại hoàn toàn cắm vào trong gỗ, không hề có một vết rạn nào.

Nếu có chỗ kì lạ thì đó là ven mép ly vẫn còn dính mấy sợi tóc màu đen, một mảnh vải trắng nhỏ, còn có một chút vết máu. Ôn Nhu bỗng nhiên trở nên thông minh.

Nàng rốt cuộc đã hiểu rõ.

Người đẩy ngã nàng là Bạch Sầu Phi vẫn luôn hờ hững.

Người bay lên nóc nhà tìm địch là Vương Tiểu Thạch có vẻ hơi ngờ nghệch kia.

Nàng bất giác vuốt vuốt tóc mai, lại thấy Bạch Sầu Phi giống như chẳng có việc gì hỏi:

- Người đâu?

Vương Tiểu Thạch vẫn nhìn chăm chú vào cái ly:

- Đi rồi.

Bạch Sầu Phi lại hỏi:

- Là ai?

Lông mày của Vương Tiểu Thạch vẫn chưa hề giãn ra:

- Ta chỉ thấy bóng người lóe lên, hơi cao và gầy một chút, nhìn không rõ, đuổi không kịp.

Lần này đến phiên Bạch Sầu Phi sững sốt. Với khinh công của Vương Tiểu Thạch mà còn đuổi không kịp, xem ra võ công của kẻ địch quả thật không tầm thường.

Ôn Nhu nhìn một bên mặt Bạch Sầu Phi, chỉ thấy phần mũi đầy đặn, viền mắt hõm sâu, xương mày nhô cao, tựa như một khuôn mặt được nặn ra, nhưng dáng vẻ của hắn lại giống như hoàn toàn không để ý.

Ôn Nhu càng hận.

Nhưng cho dù nàng có hận đến đâu, cũng hiểu được một việc, đó là có người ám toán bọn họ.

Sợi tóc nơi mép ly chính là của mình.

Mảnh vài trắng kia là một góc khăn trên đầu Bạch Sầu Phi.

Trên mi trái của Vương Tiểu Thạch có một vệt máu nhỏ đỏ tươi.

Người kia dùng một cái ly uống rượu ra tay ám toán, lại có thể từ một góc độ như vậy dự định một lần ám sát ba đại cao thủ.

Ôn Nhu đương nhiên cũng xem mình là cao thủ.

Nhưng cho dù nàng đánh giá mình cao tới đâu, lần này cũng không dám coi thường kẻ địch, bởi vì chỉ cần một cái ly nho nhỏ, thiếu chút nữa đã lấy mạng ba người ở đây.

Bạch Sầu Phi lẩm bẩm:

- Hay cho một cái ly.

Vương Tiểu Thạch dùng ngón tay chạm vào đáy ly, nhẹ nhàng giống như sợ thức tỉnh một người mà mình yêu mến:

- Người dùng ly làm ám khí, chẳng biết liệu có thể cũng giỏi thương pháp hay không?

Vương Tiểu Thạch vừa nói ra, Bạch Sầu Phi liền giật mình:

- Chẳng lẽ là hắn?

Vương Tiểu Thạch và Ôn Nhu đồng thời hỏi:

- Ai?

Bạch Sầu Phi vội nói:

- Một người.

Vương Tiểu Thạch quẹt vết máu trên mi, nhìn một chút, sau đó đưa vào miệng mút mút, đột nhiên vui vẻ nói:

- Ai da!

Lần này đến phiên Bạch Sầu Phi và Ôn Nhu cùng hỏi:

- Sao thế?

Vương Tiểu Thạch cười cười nói:

- Máu của ta thật ngọt.

Bạch Sầu Phi cũng cười nói:

- Ngươi đi mà nói với dơi và nữ quỷ hút máu ấy!

Ôn Nhu ngầm giận nói:

- Có phải ngươi muốn ám chỉ ta là nữ quỷ hút máu?

Bạch Sầu Phi cười nói:

- Vậy chẳng phải ta đang tự mắng mình là dơi mắt mù hay sao?

Ba người đều nở nụ cười.

Trong tiếng cười, vẻ mặt Bạch Sầu Phi vẫn không thay đổi, đột nhiên lên tiếng:

- Lại có người đến rồi.

Vương Tiểu Thạch nói tiếp:

- Lần này cũng không phải một người.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Người Trong Mộng

Ôn Nhu vừa nghe, mày liễu liền dựng lên, lại muốn rút đao.

Bạch Sầu Phi vội nói:

- Lần này là người của quan nha.

Ôn Nhu ngẩn người, phản ứng đầu tiên chính là hỏi:

- Đến bắt chúng ta sao?

Bạch Sầu Phi cười nói:

- Cô đã phạm pháp sao?

Ôn Nhu lại ngẩn ra:

- Là đến bắt các người à?

Vương Tiểu Thạch giải thích:

- Đây chắc là do Triệu Thiết Lãnh đã an bài từ trước. Có điều đám nha sai quan binh này đến, nơi này không thể ở lại được nữa.

Bạch Sầu Phi nói:

- Cho nên chạy vẫn là thượng sách.

Chợt nghe tiếng chó sủa, tiếng vó ngựa cùng với tiếng người huyên náo, lần này ngay cả Ôn Nhu cũng nghe thấy rõ ràng.

Bạch Sầu Phi cười nói:

- Lúc này không chạy còn đợi khi nào?

Ba người nhìn nhau một cái. Vương Tiểu Thạch nhảy lên khỏi mái nhà bị phá. Ôn Nhu lao ra ngoài cửa sổ. Bạch Sầu Phi lại lướt ra ngoài cửa chính. Ngay lúc này, Bạch Sầu Phi đột nhiên dùng ngón tay búng một phát vào đáy ly rượu.

Y vửa búng tay, ly rượu lập tức vỡ thành hai nửa.

Trong hai mảnh sứ vỡ này có một mảnh bắn về phía Lệ Đan, còn một mảnh bay về phía Lệ Tiêu Hồng, thế bắn rất mạnh nhanh như ánh chớp.

Vương Tiểu Thạch lúc này đã nhảy lên nóc nhà, chợt nghe tiếng gió, thân hình liền trầm xuống rơi đến chỗ huynh muội họ Lệ đang nằm sấp, vẫn giữ tư thế đầu dưới chân trên, quơ tay một cái bắt được một mảnh sứ vỡ.

Một mảnh khác lại rít lên bắn thẳng đến, Vương Tiểu Thạch không kịp phản ứng, tay áo còn bị mảnh sứ vỡ cắt rách một đường, sau đó ghim vào trán của Lệ Đan.

Lệ Đan kêu lên một tiếng, lập tức tắt thở.

Vương Tiểu Thạch nhịn không được trong lòng giận dữ:

- Vì sao ngươi phải đuổi tận giết tuyệt như vậy?

Bạch Sầu Phi khoan thai nói:

- Lòng dạ của ngươi quá mềm yếu.

Vương Tiểu Thạch nghe xong càng giận hơn:

- Đây không phải là vấn đề lòng dạ mềm yếu hay không, mà là không cần thiết thì việc gì phải giết người?

Bạch Sầu Phi vẫn ung dung như cũ:

- Tha cho bất cứ kẻ nào ở đây, ngày sau chuyện này truyền ra ngoài, Lôi Tổn và Tô Mộng Chẩm đều sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Ngươi nghĩ xem mềm yếu như vậy có đáng hay không?

Vương Tiểu Thạch vẫn hậm hực.

Chợt nghe Ôn Nhu ở bên ngoài kêu lên:

- Hai người các ngươi làm gì trong đó, còn không ra à?

Bạch Sầu Phi dường như không muốn tiếp tục xung đột với Vương Tiểu Thạch, chỉ nói:

- Cô ta ở bên ngoài hô to gọi nhỏ như vậy, chắc muốn kéo hết bộ khoái cả thành đến đây thì mới vừa lòng.

Lệ Tiêu Hồng cố sức ngẩng đầu lên, đôi mắt lóe lên vẻ hận thù.

Bạch Sầu Phi phất phất tay, nói:

- Thôi được, ta sẽ không giết nữ nhân này, hi vọng cô ta sẽ không làm uổng công ngươi đã ra tay cứu giúp.

Dứt lời liền phi thân ra ngoài.

Vương Tiểu Thạch nhìn sang Lệ Tiêu Hồng, lại nhìn những xác chết nằm ngổn ngang, thở dài một tiếng. Lúc này tiếng người la ngựa hí ầm ĩ đã đến

gần, Vương Tiểu Thạch để lại một câu:

- Cô không nên làm chuyện thương thiên hại lý nữa.

Hắn đá một cái hóa giải huyệt đạo bị phong bế của Lệ Tiêu Hồng, sau đó phi thân ra ngoài cửa sổ.

Ba bóng người lao nhanh dưới ánh trăng,.

Người mặc đồ trắng là Vương Tiểu Thạch. Quần áo của hắn giản dị, màu sắc nhu hòa như màu của ánh trăng.

Người mặc đồ gấm là Bạch Sầu Phi. Vải vóc trên người y cao quý hoa lệ, lướt đi dưới ánh trăng càng làm nổi bật sự hào hoa phú quý.

Người mặc đồ đỏ thẫm là Ôn Nhu. Bộ đồ bó đỏ thẫm ven rìa có thêu những con bướm vàng thanh tú, tấm che màu hoa hồng dán trên vai mềm, cặp mắt long lanh, đôi hạt châu sáng ngời rũ xuống dưới vành tai, làm xao động cánh hoa trắng dán vào trên tai khi sáng khi tối, cộng thêm đôi lông mày minh mẫn thanh tú.

Vương Tiểu Thạch nhịn không được quay sang nhìn nàng.

Bạch Sầu Phi cũng nhìn nàng, bên khóe miệng dường như có một nét cười ngạo nghễ.

Ôn Nhu biết bọn họ lén nhìn nàng.

Cho dù võ công của nàng không cao bằng hai người bọn họ, nhưng về chuyện phân biệt “có người đang nhìn mình hay không”, nàng tự tin là vô địch.

Về điểm này nam nhân có vẻ ngu ngốc hơn so với nữ nhân.

Ôn Nhu rất cao hứng, ánh mắt ngậm cười của nàng cố ý chỉ nhìn về phía trước, mặt ngẩng lên, lông mày cau lại, cố gắng hít vào thật sâu sau đó từ từ thở ra. Làm như vậy có thể khiến cho khuôn mặt thanh tú, vẻ đẹp u sầu ẩn chứa sầu trong nụ cười, cùng với vóc dáng cao gầy và tư thái xinh đẹp của nàng càng trở nên nổi bật. Điểm này rất quan trọng. Ôn Nhu luôn chê mũi mình không được cao lắm, dáng vẻ dường như cũng không được trang nghiêm lắm, hơn nữa nàng cảm thấy tay chân mình đầy đặn, nhưng bộ ngực trưởng thành lại không thể so với đám chị dâu hay dì.

Nàng biết hai nam tử đồng hành này không nhịn được muốn nhìn nàng, trong lòng đắc ý, bước chân cũng lưu loát hơn. Vừa rồi nàng đuổi theo hai nam tử này rất vất vả, hiện giờ lại giống như hai người bọn họ đang đuổi theo nàng vậy.

Đương nhiên nàng không phát giác ra hai nam tử này cố ý chậm lại để đợi nàng, cho dù có biết nàng cũng sẽ không thừa nhận.

Mới vừa lướt ra khỏi nhà trọ, tại khu rừng bên cạnh họ gặp phải một thi thể, đó là một trong những người của Lục Phân Bán đường canh gác bên ngoài bị Triệu Thiết lãnh giết chết. Ôn Nhu nhất thời vô ý giẫm phải thi thể, liền kêu lên một tiếng, lập tức những mũi tên, ánh lửa và tiếng thét đều chuyển sang hướng này. Nếu không nhờ Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch mỗi người một bên cắp lấy Ôn Nhu, liên tiếp nhún người mười bảy mười tám cái, rất có thể bọn họ đã chạm trán với quan binh rồi.

Ôn Nhu bị kéo đi, không dám kêu tiếng nào, nhưng vẫn mạnh miệng:

- Sợ cái gì chứ? Ta không có giết người, cũng không có phóng hỏa, nếu bọn họ đuổi đến ta còn muốn đòi phần thưởng nữa kìa.

Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi đều mặc kệ, vẫn dìu nàng lướt đi.

Lúc này quan binh đã ở xa, ba người mới từ từ chậm lại.

Ôn Nhu vuốt vuốt mái tóc mây. Nàng biết cái tư thế này của mình rất dịu dàng đáng yêu.

Bạch Sầu Phi chợt hỏi:

- Bên tóc mai của cô có phải là nguyệt quế hoa?

Ôn Nhu sờ lên tóc mai, chỉnh lại nguyệt quế hoa một chút, liếc Bạch Sầu Phi nói:

- Đúng thì sao?

Bạch Sầu Phi cười một tiếng, quay sang Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta nói mà, quả nhiên là nguyệt quế hoa.

Vương Tiểu Thạch không rõ lắm:

- Nguyệt quế hoa là gì?

Bạch Sầu Phi tự đắc nói:

- Lần trước Nguyệt Tiên và Loan Hỷ cũng đeo cái này trên đầu. Ta có hỏi qua, nhưng mấy cô gái nhỏ kia đều mỉm cười không trả lời. Bây giờ hỏi mới biết được là nguyệt quế hoa.

Vương Tiểu Thạch vẫn không rõ ý của Bạch Sầu Phi:

- Nguyệt Tiên và Loan Hỷ là ai?

- Đúng rồi.

Bạch Sầu Phi nói:

- Ở mấy chỗ như Nghênh Xuân hiên, Phượng Hương các trên sông Tần Hoài, các kỹ nữ lớn nhỏ mười người thì có đến bảy tám người trên đầu đều đeo món đồ chơi vừa rẻ lại thịnh hành này, không ngờ…

Lời còn chưa dứt, Ôn Nhu đã bĩu môi, lướt lên phía trước Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi, để lại phía sau một làn gió thơm.

Bạch Sầu Phi nháy mắt với Vương Tiểu Thạch, cười cười.

Vương Tiểu Thạch lắc lắc đầu.

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Ngươi muốn lên đến nơi nào?

Vương Tiểu Thạch trả lời:

- Kinh thành.

Bạch Sầu Phi lại hỏi:

- Đến đó làm gì?

Vương Tiểu Thạch đáp:

- Tìm vận may.

Bạch Sầu Phi cười:

- Ngươi có bằng hữu hay thân thích gì ở đó không?

Vương Tiểu Thạch đáp:

- Không có.

Bạch Sầu Phi lại cười hỏi:

- Ngươi muốn đến kinh thành để làm gì? Muốn phát tài hay muốn nổi danh?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta cũng không biết. Ta có bản lĩnh, cũng có chí lớn, không thể cứ sống uổng cả đời như vậy.

Hắn ngẫm nghĩ lại bổ sung:

- Có đều nếu như phải sống đạm bạc, vậy thì cũng không sao.

Bạch Sầu Phi nói:

- Ngươi có biết không, trên đời này có rất nhiều người cũng giống ngươi, có chí nhưng vẫn phải sầu não cả đời.

Vương Tiểu Thạch không lập tức trả lời, thật lâu mới nói:

- Ta vẫn muốn thử một phen.

Bạch Sầu Phi cười nói:

- Vậy thì tốt.

Vương Tiểu Thạch hỏi lại:

- Thế còn ngươi?

Bạch Sầu Phi nói:

- Ta à? Ta thì sao chứ?

Vương Tiểu Thạch nghiêm túc nói:

- Ngươi cũng có bản lĩnh cao cường. Ngươi định đi đâu và làm gì?

- Ta với ngươi cùng đường, cùng lý tưởng.

Trong vẻ uể oải của Bạch Sầu Phi vẫn ẩn chứa sự cao ngạo:

- Ta cũng đến kinh thành tìm vận may. Vì ta không muốn kiếm cơm dưới thế lực của phân đường chủ bên ngoài Lục Phân Bán đường, cho nên mới làm một vụ để kiếm ngân lượng, sau đó đến kinh thành một lần xem thử có chỗ nào chứa chấp được không.

Y dừng một chút mới nói:

- Người muốn thể hiện mình nhất định phải đứng ở nơi có ánh sáng. Hoa tươi trong bóng tối thì cũng không bằng một ngọn lửa nhỏ nhoi.

Vương Tiểu Thạch vui vẻ nói:

- Vậy chúng ta có thể cùng đi, trên đường không lo tịch mịch rồi.

Bạch Sầu Phi cười nói:

- Ngươi đương nhiên là không lo tịch mịch, chỉ e lúc ngươi gặp khó khăn thì ta sẽ bay đi mất.

Vương Tiểu Thạch lại tưởng thật:

- Ồ, thật vậy sao?

Bạch Sầu Phi cười nói:

- Không phải tên ta là Bạch Sầu Phi sao? Nếu như tên ta là Bạch Ngạ

Phi,vậy thì sẽ bay mất lúc ngươi đói bụng.

Lúc này Vương Tiểu Thạch mới biết mình quá nghiêm túc, liền nói:

- Ngươi có bay mất ta cũng sẽ không trách ngươi. Có điều ngươi không thể lại gạt ta, giống như vừa rồi nói là không giết người, nhưng lại…

Bạch Sầu Phi cười nói:

- Chuyện đã qua đừng nhắc lại nữa.

Vương Tiểu Thạch nhìn kỹ đối phương, nhịn không được nói:

- Lúc ngươi cười lên quả thật không có vẻ ngạo mạn khó gần.

Bạch Sầu Phi cũng không ngờ Vương Tiểu Thạch lại đột nhiên nói như vậy, liền đáp lời:

- Nếu ai đó cả ngày đều cười, muốn cao ngạo cũng làm không nổi.

Bỗng nhiên một trận gió kéo đến, Ôn Nhu với đôi má lúm đồng tiền trên mặt như một đóa hồng lướt tới trước mặt bọn họ, cười nói:

- Hai nam nhân nói chuyện gì mà thì thầm thân mật như vậy?

Nàng thấy hai tên này không chịu đến nhận lỗi với mình, lại không muốn một mình ở vùng đồng nội dưới ánh trăng, vì vậy quyết định dùng tấm lòng quảng đại tha thứ cho bọn hắn. Nàng lại hỏi:

- Các ngươi đoán xem bản cô nương muốn tới nơi nào? Đoán được sẽ mời các ngươi ăn kẹo.

Nàng quay sang Vương Tiểu Thạch:

- Ngươi nói trước đi!

Vương Tiểu Thạch đành phải đáp:

- Mông Cổ.

Ôn Nhu đành hỏi Bạch Sầu Phi:

- Đến phiên ngươi!

Bạch Sầu Phi ngẫm nghĩ một cách nghiêm túc, sau đó trả lời:

- Nghênh Xuân hiên bên sông Tần Hoài.

Bọn họ đúng là đi đến bờ sông, nhưng không phải sông Tần Hoài mà là dòng Hán Thủy cuồn cuộn.

Bọn họ phải ngồi thuyền đi một đoạn đường thủy, sau đó lại lên đường bộ thẳng đến kinh thành, lộ trình này ít nhất cũng phải mất mười ngày nửa tháng.

Ba người kết bạn cùng đi, đến chiều hôm sau thì tới bến đò phía nam. Trên đường đi bọn họ cười cười nói nói, trêu đùa lẫn nhau, đã trở nên thân cận hơn nhiều. Vương Tiểu Thạch và Ôn Nhu cảm thấy Bạch Sầu Phi thật ra cũng không phải cao ngạo khó gần, nhưng hành động rất cao tay, có khi vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, thậm chí lục thân không nhận. Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch thì cảm thấy Ôn Nhu ngây thơ hồn nhiên, hành động không suy nghĩ, nhưng tính tình thiện lương, hiếu kỳ, hơn nữa còn rất bướng bỉnh. Ôn Nhu và Bạch Sầu Phi lại cảm thấy Vương Tiểu Thạch thật thà chân thành, có sao cũng được, nhưng khi nghiêm túc thì lại rất đáng sợ, vô cùng cố chấp. Ba người bất giác hiểu nhau hơn rất nhiều.

Nhưng có một cảm giác, ba người đều cảm thấy chỉ hiểu rõ đối phương

một phần, còn một phần lại khó tìm ra, giống như phía sau của mặt trăng khó có thể quan sát được.

Rốt cuộc đó là gì?

Là thiện hay là ác?

Trong đời có vài bằng hữu, có thể vì hứng thú hợp nhau, thời thế đưa đẩy nên kết làm tri giao. Nhưng vào thời khắc quan trọng, tính tình thật sự của đối phương lại có thể làm người ra kinh ngạc, có thể làm người ta hoài nghi, có thể làm người ta không thể nào tiếp nhận.

Nói không chừng đây mới chính là bản tính thật sự của bọn họ.

Trên đường hoa lựu như lửa đỏ, hòe liễu thành bóng râm, núi xa nước gần dày đặc như sương khói.

Khi đến bến đò, bọn họ liền thuê một chiếc thuyền, chuẩn bị sáng mai lên đường. Bạch Sầu Phi nói:

- Chúng ta đi đường thủy thì thong thả hơn một chút, dù sao cũng không vội. Thông lệ khi đi thuyền là: thuận gió thì đi, ngược gió thì dừng. Còn như không có gió, nhìn sông uống trăng cũng rất là sảng khoái.

Ôn Nhu lại nói:

- Bản cô nương không tán thành.

Bạch Sầu Phi nói:

- Vậy mời cô đi đường bộ, chúng ta đi đường thủy.

Ôn Nhu giận dữ, hạt châu nhỏ khảm vào khuyên tai vàng đung đưa bên dưới tai, chiếc vòng vàng trên cổ tay cũng kêu leng keng:

- Bạch Sầu Phi, ngươi nói vậy là ý gì?

Vương Tiểu Thạch vội nói:

- Cô nương sợ trên giường không tiện sao?

Hắn vốn định giúp Ôn Nhu tìm lời giải thích, nhưng trong lòng nôn nóng, chữ "thuyền" (chuán) lại nói nhầm thành chữ "giường" (chuáng), chuyện này càng gây họa thêm.

Ôn Nhu khựng người, giận dữ chỉ tay nói:

- Đám chết tiệt mồm mép các ngươi! Ngươi đừng có đắc ý, bản cô nương sẽ cho ngươi biết tay!

Trên đường đi Bạch Sầu Phi thường trêu chọc nàng, nàng cho rằng câu nói vừa rồi của Vương Tiểu Thạch cũng như vậy, hơn nữa còn liều lĩnh hơn.

Vương Tiểu Thạch càng quýnh lên, bắt đầu cà lăm:

- Ôn cô nương, ta không không không phải phải phải có có ý này… ta, ta là muốn cùng cùng với cô trên trên giường…

Chữ "giường" này vốn là chữ "trường" (cháng - yuán cháng có nghĩa là "giảng hoà"), Vương Tiểu Thạch trong lòng hoảng hốt lại nói sai. Đến lúc này Ôn Nhu giận thật, cho rằng đối phương chiếm tiện nghi ra mặt, cổ tay trắng liền vung lên tát cho Vương Tiểu Thạch một cái giòn giã.

Lẽ ra với võ công của Vương Tiểu Thạch, không có lý gì không tránh được.

Nhưng Vương Tiểu Thạch lại tránh không được.

Hắn bị một cái tát này khiến cho ngẩn ra một hồi.

Bạch Sầu Phi cũng không ngăn cản, chỉ cười ha hả.

Ôn Nhu hất mái tóc đen, xoay người nhảy lên bờ, lẩm bẩm nói:

- Các ngươi không có ai tốt cả, toàn khi dễ ta.

Vương Tiểu Thạch muốn lên bờ đuổi theo nhưng Bạch Sầu Phi lại ngăn cản:

- Đừng nóng! Cô ta bỏ đi không có chỗ náo nhiệt, cũng sẽ trở về thôi.

Vương Tiểu Thạch cảm thấy trên mặt vẫn còn nóng rát:

- Cô ấy… cô ấy hiểu lầm ta rồi. Ta làm sao có thể nói những lời khinh bạc như vậy?

Bạch Sầu Phi cười nói:

- Cho dù có nói thì đã sao? Cô ta xinh đẹp đáng yêu như vậy, không muốn lên giường thì mới không phải là nam nhân.

Vương Tiểu Thạch vẫn rất ấm ức, cả buổi mới nói được ra lời:

- Nhưng mà… ta quả thật không nói những những lời đó.

- Nói ra cũng có sao.

Bạch Sầu Phi ung dung nói:

- Cô ta nổi tính tiểu thư cũng chẳng có gì ghê gớm. Thế nào? Không lẽ ngươi chỉ nói chơi chứ chẳng thật sự làm gì, cô ta đã ra tay đánh người còn chưa đủ nữa sao? Yên tâm! Yên tâm! Đến đêm không có chỗ ngủ trọ cô ta sẽ trở về thôi.

Vương Tiểu Thạch cảm thấy hơi ủy khuất, nhìn dòng sông ngơ ngác nói:

- Hi vọng cô ấy không rời khỏi là tốt rồi.

Bạch Sầu Phi từ bên cạnh quan sát Vương Tiểu Thạch, trong lòng như có suy nghĩ, nói:

- Không có đâu…

Đột nhiên y im bặt, dùng khuỷu tay thúc vào vai Vương Tiểu Thạch. Vương Tiểu Thạch ngẩn ra. Chợt nghe Bạch Sầu Phi thấp giọng nói một cách nghiêm túc:

- Nhìn kìa!

Vương Tiểu Thạch nhìn về phía xa, trông thấy một đám tỳ nữ vú em các loại đang vây quanh một cô gái mặc y phục màu xanh lá, bước lên một chiếc thuyền hoa mỹ gần đó.

Vương Tiểu Thạch chỉ thoáng nhìn, đột nhiên tất cả mọi người dường như đều biến mất. Hắn chỉ nhìn thấy một mỹ nhân mặc y phục màu xanh nhạt, dáng vẻ thướt tha bước lên thuyền. Từ xa xa chỉ loáng thoáng nhìn thấy cô gái kia mặt mày thanh tú, mếm mại yêu kiều, mỗi cử động là một tư thái khác nhau. Vương Tiểu Thạch vừa nhìn thoáng qua, trong lòng đã cảm thấy xốn xang, lại nhìn sàng dương liễu khói mờ, núi xanh như tranh vẽ, khắp nơi đều thấy cảnh phong tình.

Những tay chèo trên chiếc thuyền kia đã bắt đầu chống thuyền ra sông, đi đến đường đê tránh gió, tìm một nơi yên tĩnh đậu lại. Bảy tám đại hán trên thuyền không ngừng thét to, liên tục vung mái chèo.

Bạch Sầu Phi nói:

- Có nhìn thấy không?

Vương Tiểu Thạch lẩm bẩm:

- Không ngờ thế gian này lại có nhiều cô gái xinh đẹp như vậy, Ôn nữ hiệp là một, cô gái này là một… A!

Nói đến đây, hắn mới nhớ mình hơi thất thố.

Bạch Sầu Phi buồn cười nói:

- Hà, ngươi nhìn cái gì vậy? Chỉ thấy tuyệt đại giai nhân, không thấy…

Giọng nói của y trầm xuống, thần thái lại bắt đầu kiêu ngạo:

- Ta thấy chiếc thuyền kia có điểm không bình thường.

Vương Tiểu Thạch giật mình, trong lòng bắt đầu hơi lo lắng cho cô gái yếu đuối kia:

- Thế nào?

Giọng điệu của hắn lại hơi chút không tin, nghi ngờ Bạch Sầu Phi cố ý làm ra vẻ quan trọng.

Cặp mắt Bạch Sầu Phi như chim ưng nhìn chằm chằm vào chiếc thuyền đậu ở phía xa, ánh mắt giống như hai lưỡi dao sắc bén có thể cắt vàng phá đá:

- Hầu hết những người chèo thuyền vài năm trên sông, mái chèo hạ xuống đều không làm bắn bọt nước lên, tay cầm chèo còn phải biết mượn sức nước. Với loại thuyền quan này, thường chỉ có những người lão luyện mới dám nhận thuyền. Vừa rồi ta nhìn những tay chèo thuyền đó, thứ nhất là hai mắt sáng ngời hữu thần, cánh tay đầy cơ bắp, tư thế trầm ổn, thoạt nhìn đã biết là người có võ công; thứ hai là đám người này không biết mượn sức nước, hạ

chèo làm bọt nước bắn lên cao, rõ ràng là những kẻ mới vào nghề; ba là da của bọn họ quá trắng, so với những kẻ đi thuyền dầm mưa dãi nắng hoàn toàn khác biệt; hơn nữa bọn họ còn thường liếc nhìn nhau, lại đậu thuyền tại một nơi hoang vắng, nhất định là có mưu đồ.

Y nói từng chữ từng câu:

- Xem ra, đêm nay, thuyền này sẽ gặp phải tai ương.

Vương Tiểu Thạch còn đang nghĩ về cô gái xinh đẹp tao nhã kia, không nhịn được hỏi:

- Chúng ta có nên qua cảnh báo không…

Ánh mắt Bạch Sầu Phi dần dần trở nên giống như một con sói hoang đang rình mồi trong núi sâu, nói một cách hùng hồn:

- Không.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Người Đẹp Trên Sông

Hán Thủy tĩnh mịch, yên ả như gương. Bóng thuyền, bóng núi, bóng đèn, bóng cây phản chiếu dưới lòng sông.

Nhưng không có bóng người.

Người hầu hết đã ngủ rồi, chỉ còn vài ngọn đèn nhỏ thê lương treo cao trên lầu.

Đèn đuốc hai bên bờ sông toát lên vẻ cô đơn lạnh lẽo. Ôn Nhu vẫn không trở về.

Xa xa có người quăng lưới, lặng lẽ như tiếng thở nhẹ nhàng khi đang ngủ.

Trên lầu có người thổi sáo, làm bạn với trăng, cô quạnh nhìn dòng sông.

Ôn Nhu, Ôn Nhu, cô đã đi đâu?

Vương Tiểu Thạch hơi lo lắng.

“Chúng ta cần phải nhẫn nại.” – Vào lúc nhá nhem tối, Bạch Sầu Phi đã nói với hắn như vậy: “Ta thấy khách trên thuyền này cũng có lai lịch, không phải bình thường. Đêm nay đám chèo thuyền giả trang này nhất định sẽ động thủ. Chúng ta quan sát một chút rồi hãy ra tay. Nói không chừng mục tiêu của những tên hèn hạ này không chỉ là chiếc thuyền đó, biết đâu còn nhắm đến những thuyền lân cận như chúng ta.”

Bạch Sầu Phi chủ trương chờ đợi.

Vương Tiểu Thạch lăn qua lăn lại, cũng không biết đang nghĩ gì, trong lòng luôn cảnh giác, thủy chung không thể chìm vào giấc ngủ.

Xa xa vang lên tiếng mõ canh đầu.

Bỗng nhiên, mạn thuyền hơi trầm xuống.

Vương Tiểu Thạch biết cao thủ đã đến, liền xoay người bật dậy.

Một bóng người lướt nhanh qua cửa sổ.

Hai tay Vương Tiểu Thạch liền phá tan song cửa, một tay nắm chặt cổ người tới, một tay vươn về phía sau đầu đổi phương. Người nọ kêu lên một tiếng, muốn giãy dụa nhưng Vương Tiểu Thạch đã giữ chặt y.

Nơi tay Vương Tiểu Thạch chỉ cảm thấy mềm mại ôn nhu, còn có hương thơm của xử nữ. Cánh tay đụng phải ngực người kia, trong lòng liền run lên, khuỷu tay bất giác lỏng ra. Người nọ giận giữ quát lên:

- Buông tay ra! Đồ chết bầm, mau bỏ tay ra!

Vương Tiểu Thạch vừa nghe liền giật mình, vội vàng buông tay, nói:

- Sao lại là cô?

Cô gái kia xoay người lại, mái tóc đen vốn cột chặt xõa ra, khuôn mặt vừa vui vừa giận khẽ cau lại như một đóa hải đường tím. Đây không phải Ôn Nhu thì là ai?

Vương Tiểu Thạch vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, còn Ôn Nhu thì lại giống như sắp khóc, giậm chân tát cho hắn một cái.

Lần này Vương Tiểu Thạch cũng không tránh được.

Đây là lần thứ hai hắn bị Ôn Nhu tát.

Ôn Nhu thấy dáng vẻ ngây ngốc của hắn, nhịn không được phì cười.

Cảnh đêm bên sông như say lòng. Vương Tiểu Thạch nhìn nụ cười phong tình của nàng đến ngây dại. Ôn Nhu hình như cũng phát giác ra, mặt bắt đầu nóng lên, may mà dưới ánh trăng không nhìn thấy được sắc mặt của nàng, nhưng một cô gái xinh đẹp thẹn thùng lại càng rung động lòng người.

Hai người nhất thời ngẩn ra bên cạnh khoang thuyền, đều nhìn xuống mũi chân của mình. Xa xa có tiếng kéo lưới, loáng thoáng còn có thể phân biệt được tiếng cá nhảy khi lưới rời khỏi nước.

Đúng lúc này, trên dòng sông không sóng, an bình như mộng bỗng vang lên một tiếng kêu thảm.

Chuyện đầu tiên Vương Tiểu Thạch làm chính là tìm Bạch Sầu Phi.

Bạch Sầu Phi không có trên thuyền.

- Hỏng rồi!

Ôn Nhu vội hỏi:

- Chuyện gì?

Trên chiếc thuyền lớn hoa lệ kia đã vang lên tiếng chiến đấu.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Không có thời gian nữa. Chúng ta hãy đi trước rồi nói sau!

Hắn và Ôn Nhu cũng không giỏi bơi lội, đành phải từ thuyền nhảy lên bờ, lại từ bờ đê vòng qua sau đó nhảy lên thuyền lớn.

Vương Tiểu Thạch và Ôn Nhu lướt đến gần thuyền lớn, chợt thấy trên thuyền có một người bay ra, kêu lên một tiếng rơi vào trong nước, sau đó không còn nổi lên. Hai người đang muốn lướt vào thuyền lớn, bỗng nhiên lại thấy một người bị đá bay ra, quờ quạng ngã vào lòng sông, dường như còn giãy dụa trong nước một chút, sau đó im lìm không tiếng động.

Vương Tiểu Thạch và Ôn Nhu vừa lên khoang thuyền, lại thấy một người bay ra. Vương Tiểu Thạch đưa một tay đón lấy, trông thấy người nọ ăn mặc như thuyền phu, giữa đôi lông mày có một vệt tím đen, ngũ quan tràn máu đã tắt thở.

Ôn Nhu cất bước vào khoang thuyền.

Một người từ trước mặt lao ra, gần như đâm sầm vào nàng.

Ôn Nhu lập tức rút đao.

Người nọ vung một tay đè chặt chuôi đao của nàng.

Tay của Ôn Nhu đang đặt trên chuôi đao.

Người nọ lại chụp lấy tay nàng.

Ôn Nhu cảm giác được hơi thở mãnh liệt của nam tử, khí tức này nàng cũng không xa lạ gì.

Chợt nghe người nọ trầm giọng nói:

- Cô không được rút đao. Hiện giờ ta đã nổi sát tính, sợ rằng sẽ không nhịn được.

Lúc người nọ nói chuyện thì tay kia vẫn đang giữ chặt một người khác, lúc này y vung tay một cái ném người bị bắt kia ra ba trượng. Ánh trăng nhoáng qua, trông thấy đó lại là một hán tử ăn mặc theo kiểu thuyền phu, "ào" một tiếng rơi vào trong dòng sông. Vương Tiểu Thạch lúc này cũng đã nhảy lên khoang thuyền.

Hắn phát giác có một người dán chặt vào Ôn Nhu.

Hắn lập tức muốn ra tay.

Hắn cũng không biết vì sao còn chưa phân rõ là địch hay bạn đã muốn hạ sát đối phương. Đây là chuyện chưa hề có từ khi hắn xuất đạo đến nay.

Hắn còn chưa xuất chiêu, người nọ đã lên tiếng:

- Ngươi cũng tới rồi, tốt lắm.

Vương Tiểu Thạch nhận ra giọng nói của người nọ.

Bạch Sầu Phi.

Hắn đột nhiên cảm thấy vừa đau lòng vừa vui mừng.

Trong khoang thuyền lúc này có vài chiếc đèn dầu được thắp lên.

Một người cầm đèn bước ra.

Một chiếc đèn sa che gió màu ngọc lưu ly.

Bàn tay dưới đèn mềm mại như cánh hoa lan. Một tay nàng cầm đèn, một tay che ngọn lửa. Dưới ánh đèn vàng dịu đung đưa chiếu rọi, tư thái tuyệt thế đó càng khắc sâu vào lòng khó thể quên.

Vương Tiểu Thạch đưa mắt nhìn, trông thấy một cô gái xinh đẹp tóc mây

tung bay, ánh mắt như nước mùa thu, có một vẻ dịu dàng đặc biệt, lại có một vẻ tiêu hồn.

Phần áo nơi cổ vai nàng rời ra, lại khoác cẩm bào của Bạch Sầu Phi, thấp thoáng hiện lên chiếc áo mỏng màu xanh nhạt. Đôi mắt của nàng so với đèn còn sáng hơn, tựa như một hồ nước sâu xao động giấc mộng của lòng người. Vương Tiểu Thạch chỉ nhìn một cái đã cảm thấy mình như đang trong mộng, mơ thấy người trong mộng, khi tỉnh dậy thì lại phát hiện không cần nằm mộng nữa, hóa ra đó không phải là mộng mà thật sự một cô gái ôn nhu xinh đẹp như vậy đang cầm đèn đánh thức mình.

Ôn Nhu nhìn thấy cô gái này, dưới ánh đèn chiếu rọi lại có một vẻ dịu dàng giống như tên của mình. Lúc còn nhỏ nàng đã từng mơ, sau này mình sẽ là một tiểu thư khuê các lá ngọc cành vàng khiến người ta yêu thích. Nhưng nàng càng lớn lên, càng xinh đẹp thanh tú thì lại tính tình lại càng cứng cỏi, càng bước đi trên con đường tiêu diêu tự tại của các anh hùng hiệp khách. Nhìn cô gái trước mắt, nàng lại cảm thấy đó là một bản thân khác của mình, nhưng đã sớm mỗi người mỗi ngả rồi. Cô ấy là cô ấy, mình là mình, chỉ có trong giấc mộng tiếc nuối mới có thể gặp được nhau. Ôn Nhu mới gặp cô gái này, liền cảm thấy mình là ban ngày, còn đối phương mới đúng là đêm tối.

Vì vậy, Ôn Nhu, Vương Tiểu Thạch và cô gái kia đều cất tiếng hỏi:

- Các người là…

Sau đó ba người bọn họ không hẹn mà cùng nhìn về phía Bạch Sầu Phi.

Bạch Sầu Phi nhún vai nói:

- Ta cũng không biết.

Y chỉ vào một tên thuyền phu bị khống chế huyệt đạo nằm trên đất, trong tay vẫn còn cầm đao:

- Có lẽ hắn sẽ nói cho chúng ta biết.

Cục diện đã bị Bạch Sầu Phi khống chế.

Ban đầu y cùng Vương Tiểu Thạch ở trên thuyền, chỉ đợi có biến động sẽ lập tức ra tay.

Có điều chiếc thuyền kia vẫn không có động tĩnh gì.

Tiếng mõ canh đầu vừa vang lên, Bạch Sầu Phi chợt nhớ tới một chuyện, lập tức giật mình: "Không hay rồi! Trên thuyền không có động tĩnh không có nghĩa là bên trong không xảy ra chuyện. Đám người có mưu đồ kia vốn là lẻn vào thuyền, hơn nữa lại là người từng trải, nếu như có ác ý thì tuyệt đối có thể ra tay mà không kinh động đến cành cây ngọn cỏ."

Bạch Sầu Phi cũng không gọi Vương Tiểu Thạch, lập tức lướt lên bờ, lại từ trên bờ nhảy lên thuyền lớn. Y vừa vào khoang thuyền liền ngửi được mùi máu tươi nồng đậm, trong lòng trầm xuống, quả nhiên phát hiện vài tên nô bộc toàn thân đẫm máu, đúng là bị người sát hại khi còn đang mơ.

Bạch Sầu Phi thầm hận mình đến chậm một bước, lại nghe trong khoang có một giọng nữ trong trẻo như băng tuyết vang lên:

- Người mà các ngươi muốn hại là ta, giết người vô tội thì còn gì là anh hùng hảo hán?

Chợt nghe một giọng nói trầm trầm cười cợt cất lên:

- Chúng ta không phải là anh hùng, cũng không muốn làm ra vẻ anh hùng. Mệnh lệnh của Thất Thánh là chặn giết ngươi, có điều nếu ngươi biết nghe lời, có thể chỉ bảo ngươi mua vui chứ không bắt ngươi chết.

Chỉ nghe cô gái kia hừ lạnh một tiếng, sau đó là những tiếng ồn ào thô tục

của đám người kia, cùng với vài tiếng kêu hoảng sợ.

Bạch Sầu Phi cúi gần đến trước cửa sổ nhìn vào, trông thấy bên trong có sáu bảy đại hán đang vây quanh ba bốn cô gái, cười đùa cợt nhã. Trong đó có một cô gái mặc áo rộng bằng sa mỏng màu xanh nhạt, lộ ra một góc áo lót viền hoa màu xanh sẫm sát người, bộ ngực lộ ra một nửa, làn da nõn nà, mịn màng sáng bóng, xinh đẹp động lòng người khiến bọn đại hán đều nhìn trợn mắt. Nhưng nàng chỉ nhếch môi cười, dù khi đang ngủ gặp phải biến cố lớn, khuôn mặt vẫn toát ra vẻ lạnh lùng, nghiêm nghị không hề sợ hãi.

Chỉ nghe một gã đại hán cười hì hì nói:

- Thất Thánh sớm đã ngầm theo dõi họ Triệu kia của "Lục Phân Bán đường". Họ Triệu mấy ngày nay đều bám lấy ngươi, không biết là có chủ ý quái quỷ gì. Chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào mà hắn lại chạy trối chết như bị ma đuổi vậy. Nói cách khác, đêm nay việc thay phiên nhau vui vẻ với ngươi vốn còn không tới phiên chúng ta, nhưng hiện giờ thì lại rất tiện. Ngươi cũng đừng mong có người tới cứu ngươi… mấy tên vô dụng mà ngươi đem theo đều đã trúng phải thuốc mê mà chúng ta thêm vào cơm tối, tất cả đều ngủ như heo, giúp cho ta không cần tốn nhiều sức để đưa chúng đến Tây Thiên.

Cô gái kia cười lạnh một tiếng:

- Mê Thiên Thất Thánh danh lừng thiên hạ, không ngờ huynh đệ dưới tay hắn lại làm những chuyện bỉ ổi vô liêm sĩ như vậy.

Một người kêu lên quái gở, nói:

- Ai da! Các người xem kìa, con nhóc này miệng lưỡi thật sắc bén, lại còn mắng chúng ta.

Một người khác lại nói với giọng khó nghe:

- Đại tiểu thư! Chúng ta cũng biết trên thuyền của ngươi có vài nhân vật bản lĩnh, trên giang hồ cũng có tiếng tăm, nhưng chúng ta là so đầu óc chứ không so sức lực. Ngươi đã lên phải thuyền tặc, vậy thì đừng trách tặc gian.

Một tên đạo tặc nóng ruột kêu lên:

- Giả lão đại! Con ả này ta càng nhìn càng thích, thật sự là trong lòng ngứa ngáy, tay cũng ngứa, toàn thân đều ngứa. Huynh để cho cho ta lên trước, ta sẽ nhớ kỹ ân đức của huynh.

Lại có một người nói với giọng khàn khàn:

- Ngươi thì vai vế gì? Kiếp sau mới đến phiên ngươi. Hay là Giả lão đại lên trước, chúng ta dựa theo bối phận từng người theo sau.

Hán tử nóng ruột kia gào lên:

- Vậy sao được? Con ả này nhìn yếu như cọng bún, giỏi lắm thì chỉ tiếp được vài người, sao đến phiên ta nổi? Rõ ràng là muốn gạt lão tử. Nếu vừa rồi lúc “khai trương”, lão tử cứ cho mỗi người một đao, không để người sau thì giờ đã không có chuyện của chúng ta nữa rồi.

Mọi người đều cười vang. Một người nói:

- Không có cách nào, ai bảo ngươi là lão út?

Một người khác nói:

- Gạt ngươi thì sao? Chừa một phần cho ngươi vui vẻ, ngươi đã giống như trên đường nhặt được một cục nguyên bảo lớn rồi. Nếu không có dư, ngươi cũng có thể ôm lấy mà sướng một mình.

Còn có một người nói:

- Chuyện này không thể được. Con ả này càng nhìn càng thấy đẹp, vàng bạc châu báu ta không muốn, chỉ muốn ả ta thôi.

Tên còn lại đề nghị:

- Không bằng chúng ta hãy bốc thăm, ai rút được thì độc chiếm. Một miếng đùi gà, tám tên ăn mày, mỗi người một ngụm thì chẳng còn gì... không bằng để cho từng người tìm vận may, như vậy là công bằnh nhất.

Một người lẩm bẩm nói:

- Cũng tốt, lỡ may rút không trúng thì còn có mấy con nha đầu kia, nữ nhân thì vẫn làm ấm gối được.

Lão út kia phụ họa:

- Được, được.

Tên họ Giả kia lại nói:

- Không được. Nếu không theo bối phận thì cũng phải theo thứ hạng. Còn nếu bối phận và thứ hạng đều không theo, vậy thì chúng ta cứ theo tuổi tác, ai lớn tuổi, đạo hạnh cao thì lên đầu.

Một người khác lại nói:

- Tại sao lại là lớn mà không phải nhỏ?

Người vừa rồi đề nghị rút thăm lại nói:

- Không bằng để cho đại tiểu thư tự mình lựa chọn tri kỷ của nàng, vậy chắc không ai phản đối.

- Đúng, đúng.

Thế là sáu tên đại hán xấu xí cùng vây quanh cô gái kia, tranh nhau nói:

- Tiểu thư, cô thấy ai tốt hơn?

- Ta đây này. Ta rất có bản lĩnh, các cô nương trong lầu Mẫu Đơn đều không rời được ta nửa bước.

- Đừng tìm mấy tên mặt trắng, ta là người có lương tâm, ta rất hiểu lòng cô.

Ánh mắt trong veo như nước của cô gái kia đảo qua đám đạo tặc xấu xí, khiến cho linh hồn của sáu gã như bay bổng trên mây, nói:

- Ta ngưỡng mộ nhất là anh hùng, các người ai có công phu giỏi thì mới là anh hùng.

Bạch Sầu Phi ở bên ngoài nghe được khẽ "ồ" một tiếng, không ngờ vị tiểu thư dáng vẻ con nhà phú quý này gặp phải tuyệt cảnh vẫn bình tĩnh ứng biến như vậy.

Lão út kia kêu lên:

- Tốt! Luận võ thì luận võ, lão tử cũng không sợ…

Giả lão đại kia lại vung tay tát hắn một cái, mắng:

- Con ả này thật thâm độc, muốn chúng ta trước tiên tự giết lẫn nhau. Ngươi còn phụ họa cái gì?

Cô gái kia bình thản cười nói:

- Cái gì chứ? Tự giết lẫn nhau à? Ta chỉ là một cô gái yếu ớt, những người đi theo không chết thì cũng không thể cử động, các người còn sợ cái gì? Ta thấy các người anh hùng, kính trọng sự dũng cảm của các ngươi, cho nên chỉ

muốn xem bản lĩnh của các người một chút, cũng không bảo các người tự giết lẫn nhau. Nếu như các người sợ, vậy không cần so tài nữa, ai là lão đại thì cứ chiếm tiện nghi.

Hán tử vừa rồi đề nghị lại nói:

- Có tiện nghi sợ gì không chiếm! Con mẹ nó, ai không dám luận võ thì hãy đứng sang một bên! Chúng ta có thể thua trên nắm tay, không thể thua trong mắt đàn bà.

Mọi người đều hét lên phụ họa. Mắt thấy bọn chúng muốn động thủ, Bạch Sầu Phi thầm nghĩ đây cũng là chuyện tốt. Hắn đang muốn tiếp tục nhìn xem cô gái yếu đuối này làm cách nào để đối phó với đám cường đạo hữu dũng vô mưu, nhưng lại giết người không chớp mắt kia, chợt nghe bên trong có người quát khẽ:

- Ai?

Bạch Sầu Phi trong lòng thầm hổ thẹn. Y quá tập trung vào đám người trong khoang thuyền, đến nỗi đã quên mất chuyện bên mình, bị người phát hiện. Chuyện này có thể nói là chưa bao giờ xảy ra.

Tên nọ quát to một tiếng. Tiếng thứ hai còn chưa phát ra, Bạch Sầu Phi đã lướt tới, một ngón tay móc vào cổ họng của hắn. Một tiếng "rắc" vang lên, xương cổ của tên nọ lập tức gãy nát. Lúc năm người trong khoang thuyền xông ra, chỉ nhìn thấy một bóng người ngã vào trong nước.

Năm người vừa lao ra đã trông thấy đồng bạn chết thảm, còn chưa phát ra tiếng nào, ngón tay của Bạch Sầu Phi đã đâm vào trên ấn đường của một tên khác. Tên nọ kêu thảm một tiếng, chính là tiếng kêu mà Vương Tiểu Thạch và Ôn Nhu nghe được. Đến khi hai người bọn họ nhảy lên chiếc thuyền lớn này, trong số bảy tên kia đã có năm tên chết dưới chỉ của Bạch Sầu Phi, thi

thể bị đá rơi xuống sông, còn một tên bị Bạch Sầu Phi khống chế.

Còn lại lão út vốn ở trong khoang thuyền trông coi cô gái kia. Nghe tiếng chiến đấu bên ngoài, hắn nhịn không được vươn cổ ra ngoài cửa sổ nhìn quanh. Lúc này cô gái kia chợt kêu lên một tiếng. Lão út muốn quay lại nhìn, đầu còn chưa lui vào trong cửa sổ, cô gái kia đã kéo màn trúc xuống kẹp lấy đầu của hắn. Trong lúc hắn còn đang luống cuống tay chân, cô gái kia rút ra một con dao sắc trong tay áo, đâm một nhát vào ngực hắn.

Cô gái kia một dao đắc thủ, sắc mặt trắng bệch, vuốt vuốt ngực lùi lại mấy bước.

Lão út kêu lên một tiếng, không thể ngờ lại mất mạng dưới dao của một cô gái không biết võ công.

Lúc này Bạch Sầu Phi đã tóm lấy Giả lão đại đi vào khoang thuyền, Vương Tiểu Thạch và Ôn Nhu cũng theo vào.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Tiếng Gió Ánh Trăng, Bóng Người Ca Múa

Cục diện trên thuyền đã được bình ổn. Trong số năm tỳ nữ đã chết mất một người, bốn người còn sống đều bị dọa đến thất thần. Tám gã gia nô bảo vệ bị trúng thuốc mê, chết mất sáu người, chỉ còn lại hai người, phải dùng nước giội vào mặt, vuốt da xát mũi một lúc mới từ từ thức tỉnh.

Ngược lại người đẹp kia vẫn rất bình tĩnh, gọi vài tỳ nữ chia ra cứu người và đốt đèn lên. Nàng trước tiên vái tạ Bạch Sầu Phi, sau đó nhẹ nhàng đi vào phòng trong, thay đổi một bộ áo váy màu da cam. Sau khi mời ba người ngồi ghế, nàng ngồi ở vị trí chủ tọa, bảo người hầu chuẩn bị tiệc để tạ ơn ba người Bạch Sầu Phi, Vương Tiểu Thạch và Ôn Nhu.

Bạch Sầu Phi thấy nàng phân phó người hầu thu dọn cục diện, xử lý thi thể, chuẩn bị tiệc rượu, thu xếp tất cả một cách trấn tĩnh ung dung, giống như sự tình hung hiểm vừa rồi chẳng hề xảy ra, trong lòng biết nàng có định lực và năng lực hơn người, nhưng lại không biết võ công. Nhìn tư thái dịu dàng của nàng, yếu đuối mỏng manh, đôi mắt đen láy xinh như mộng, giữa đôi lông mày thoáng hiện lên vẻ lo lắng, nói năng đúng mực hàm chứa phong tình, lúc cười lại lộ ra vẻ ngây thơ, Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch càng nhận định nàng không phải là con gái nhà bình thường.

Cô gái kia xin hỏi họ tên, sau đó cảm ơn ba người:

- Đêm nay nếu không có ba vị, tiểu nữ cũng không biết sẽ ra sao, chỉ cầu được chết cho nhanh. Đại ân đại đức này tiểu nữ sẽ ghi nhớ suốt đời.

Nàng nói với cả ba người, nhưng lúc nói chuyện lại dịu dàng liếc nhìn Bạch Sầu Phi một cái. Bạch Sầu Phi chỉ cảm thấy đôi mắt của nàng như mơ màng, vừa sâu lắng, vừa đen láy, lại vừa ôn nhu.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Lần này cũng không phải do chúng ta cứu. Ta với Ôn nữ hiệp hiểu lầm nên đánh nhau một trận. Nếu không nhờ Bạch huynh phát hiện sớm, e rằng…

Hắn không ở ngoài khoang thuyền nhìn thấy chuyện xảy ra bên trong như Bạch Sầu Phi, cho nên cũng không hiểu rõ lắm tình huống thế nào, chỉ biết là một cô gái đối mặt với bảy tên cường đạo tàn ác dâm ô, đương nhiên là vô cùng hung hiểm.

Bạch Sầu Phi đột nhiên nói:

- Bảy tên này đều là kẻ hung tàn, gian dâm cướp bóc khắp nơi, sau đó tụ tập với nhau quy thuận dưới trướng của Mê Thiên Thất Thánh, danh xưng là "Thất Sát". Bảy tên này cùng nhau ra tay với chiếc thuyền của cô, hiển nhiên đã sớm có mưu tính, không biết là vì nguyên nhân gì?

Cô gái kia thản nhiên cười nói, nói:

- Cái gì mà "Thất Sát" chứ, dưới tay của ân công cũng giống như bọn chuột nhắt không chịu nổi một chiêu.

Bạch Sầu Phi tự đắc cười cười, nói:

- Vừa rồi ta ở ngoài cửa sổ, nghe bọn chúng nói hình như là có quan hệ với cả Mê Thiên Thất Thánh và Lục Phân Bán đường. Mê Thiên Thất Thánh là một bang phái thần bí, lập nghiệp từ kinh thành, nanh vuốt vươn khắp các tỉnh, thế lực không thể xem thường. Lục Phân Bán đường lại là thiên hạ đệ nhất đường, ngay cả thiên tử cũng phải nhường nhịn vài phần, không biết làm

sao lại có quan hệ với Thất Sát này?

Cô gái kia cười nhẹ nói:

- Tôi không biết nhiều về chuyện trên giang hồ lắm.

Nàng tiếp tục nói:

- Công tử sao không tìm Giả Thiên Cừu hỏi một chút.

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Ai là Giả Thiên Cừu?

Bạch Sầu Phi nói:

- Giả Thiên Cừu chính là tên đầu lĩnh đạo tặc vừa bị bắt.

Y bổ sung một câu:

- Ta mặc dù biết bọn chúng là Thất Sát, nhưng tên của bọn chúng thì không biết một ai.

Cặp mắt Vương Tiểu Thạch sáng rực lên:

- Ta cũng không biết.

Ôn Nhu không rõ này hai nam nhân này có ý gì, nhưng nàng hiểu rằng biết nhiều hơn một chút thì sẽ được người khác tôn kính, liền nói:

- Ta thì có nghe nói qua.

Bạch Sầu Phi bật thốt lên:

- Ồ?

Ôn Nhu nhếch cặp môi đỏ mọng nói:

- Giả Thiên Cừu là một trong Thất Sát.

Bạch Sầu Phi hỏi tiếp:

- Còn gì nữa không?

Ôn Nhu trong lòng hơi luống cuống:

- Hắn là một nam nhân.

Bạch Sầu Phi tiếp tục hỏi:

- Rồi sao nữa?

Ôn Nhu bực mình, sẵng giọng mắng:

- Hắn là một tên khốn khiếp tội ác tày trời.

Bạch Sầu Phi vẫn tiếp tục hỏi:

- Hắn đã làm chuyện gì sao?

Cô gái kia liếc Bạch Sầu Phi, sau đó vừa cười vừa nhìn Ôn Nhu, bỗng nhiên tiếp tục câu chuyện:

- Với loại người xấu xa như Giả Thiên Cừu, bình thường những cô gái của danh môn chính phái làm sao lại ghi nhớ những việc ác mà hắn đã làm? Chỉ ở những nơi chợ búa dân gian mới có thể nghe ngóng được những chuyện xấu xa này. Ôn nữ hiệp không nhớ kỹ, ngược lại càng tỏ ra là người chính trực.

Ôn Nhu không suy nghĩ liền nói:

- Đúng thế.

Nàng quay sang cô gái kia xinh đẹp cười nói:

- Tỷ tỷ cũng xem như có chút kiến thức. Tỷ tên là gì vậy?

Cô gái kia chỉnh lại trang phục nói:

- Tôi họ Điền, gọi là Điền Thuần.

Ôn nhu nói:

- Ồ, tên là Điền Điền Thuần, thật thú vị.

Cô gái kia khoát tay cười nhẹ nói:

- Không phải, tôi gọi là Điền Thuần, họ Điền, tên Thuần.

Ôn Nhu thấy mái tóc đen của cô gái kia dưới ánh đèn kia mềm mại và mượt mà như thác nước, lông mày kẻ đen cùng với hai điểm đen kịt trong đôi mắt, tất cả đều đen nhánh đến mức có thể phản chiếu cả hình ảnh của ngọn đèn dầu, liền hâm mộ nói:

- Tóc của tỷ thật đen.

Nàng lại không nói đến cặp mắt sáng như sao của đối phương.

Điền Thuần nở nụ cười, nàng dùng ngón tay như cỏ cói vuốt tóc, tư thái như một thác nước xinh đẹp đang chảy xuống:

- Lúm đồng tiền của muội muội như hoa vậy.

Ôn Nhu cười cười, nụ cười còn hơn cả chân thành:

- Tỷ nói xem ta là hoa gì?

Cặp mắt Điền Thuần ẩn chứa ý cười, nói:

- Như một đóa hoa khiên ngưu.

Lần này Ôn Nhu cười lên khanh khách, vừa cười vừa nói:

- Tỷ đang cười ta miệng lớn sao?

- Không có.

Điền Thuần nói:

- Thật ra, tất cả loài hoa đẹp khi nở rộ đều giống như muội vậy.

Ôn Nhu thích thú nói:

- Đúng rồi! Trước kia trong sân nhà ta trồng rất nhiều hoa, có…

Bạch Sầu Phi chợt ngắt lời:

- Hoa khiên ngưu, cô đã "ba hoa" xong chưa thế?

Ôn Nhu nghe có người gọi nàng là "hoa khiên ngưu", hưng phấn đến mức quên luôn cả giận, nhưng thấy Bạch Sầu Phi cắt ngang hứng thú của nàng, nhịn không được lườm hắn một cái.

Bạch Sầu Phi không để ý tới nàng, chỉ nói với Điền Thuần:

- Điền cô nương! Ta muốn mượn nơi này của cô để thẩm vấn một người. Nếu như cô thấy không đành lòng, ta mang về thuyền mình thẩm vấn cũng được.

Điền Thuần liếc mắt qua, trên má trái nhuộm ánh đèn. Trong lòng Bạch Sầu Phi lập tức hiện lên bốn chữ "xinh đẹp dịu dàng".

Điền Thuần đáp:

- Không sao cả.

Bạch Sầu Phi liền tóm Giả Thiên Cừu đến, vừa thả tay xuống, Giả Thiên Cừu liền nhũn ra nằm sấp trên đất. Ôn Nhu trừng mắt hỏi:

- Đây chính là Thất Sát lão đại Giả Thiên Cừu hung ác sao?

Bạch Sầu Phi sầm mặt, lạnh lùng trầm giọng nói:

- Hắn đúng là Giả Thiên Cừu không việc xấu nào không làm, chỉ là đã chết mà thôi.

Y dường như nghĩ gì đó, lại nói:

- Người có hung ác đến đâu, sau khi chết thì cũng chẳng làm tổn thương người nào được nữa.

Vương Tiểu Thạch liếc nhìn xác chết trên đất, liền hỏi:

- Ngươi không giết hắn chứ?

Bạch Sầu Phi đáp:

- Không có.

Vương Tiểu Thạch lại hỏi:

- Ngươi đã khống chế huyệt đạo của hắn chứ?

Bạch Sầu Phi nói:

- Cho nên hắn cũng không tự giết mình được.

Vương Tiểu Thạch đẩy mí mắt của xác chết trên đất lên, lại căng miệng hắn ra quan sát, sau đó nói:

- Hắn là chết vì trúng độc.

Bạch Sầu Phi nói:

- Có lẽ hắn đã ngậm độc dược trong kẽ răng của từ trước.

Ôn Nhu hiển nhiên không thích nhìn cái xác chết này:

- Khó coi chết đi được.

Điền Thuần nói:

- Có lẽ Giả Thiên Cừu không muốn bị ép lộ ra bí mật gì đó, bị Bạch đại hiệp bắt nên đành phải ngậm độc tự sát.

Bạch Sầu Phi nhìn nhìn xác chết trên đất, nhíu mày rồi lại giãn ra, nhún vai nói:

- Cũng chỉ đành giải thích như vậy thôi.

Giả Thiên Cừu vừa chết, manh mối liền bị cắt đứt. Bạch Sầu Phi đã từng nghe Triệu Thiết Lãnh nói còn có một chuyện lớn phải làm, không biết có phải chuyện này hay không? Chuyện này có quan hệ gì với Điền Thuần? Triệu Thiết Lãnh bị thương rời đi, Mê Thiên Thất Thánh vì sao lại phái thủ hạ đến cướp Điền Thuần?

Thế là bốn người bắt đầu nói chuyện với nhau. Lúc này bọn họ mới biết Điền Thuần là thiên kim của một cái hoạn quan trong kinh, lần này về thăm người thân, trên đường lại gặp phải chuyện này. Vương Tiểu Thạch và Ôn Nhu biết Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường vì để củng cố thế lực nên đã tìm mọi cách cấu kết với mệnh quan triều đình, xem ra Điền Thuần có thể là vô tình bị cuốn vào. Hơn nữa ngay cả “thế lực thứ ba” Mê Thiên Thất Thánh trong kinh thành hình như cũng có ý nhúng tay vào chuyện này.

Trong kinh thành hắn là rất náo nhiệt.

Bốn người nói chuyện hai canh giờ, vô cùng hợp ý, chỉ tiếc là gặp nhau quá muộn. Điền Thuần cũng đang muốn trở về kinh, bên cạnh nàng đã tổn thất mấy người, để tránh phiền toái tất cả đều phản đối báo quan. Ôn Nhu đề nghị chi bằng kết bạn đồng hành, trên đường đi nàng có thể dễ dàng bảo vệ Điền Thuần.

Điền Thuần quý trọng nhìn Ôn Nhu đang rất cao hứng, cười nói:

- Được, trên đường đi có muội muội bảo vệ, tỷ tỷ đây có thể hoành hành không sợ ai rồi.

Ôn Nhu bước qua để cho mái tóc đen của Điền Thuần kề sát người mình, nàng vốc một nhúm tóc mềm lên, kiêu ngạo nói:

- Có muội đây, đoạn đường này tỷ không cần sợ gì cả.

Vương Tiểu Thạch trông thấy nụ cười dịu dàng xinh đẹp của Điền Thuần, chiếc cằm nhỏ nhắn thanh tú, khi cười lại mang theo vẻ ngây thơ, cùng với Ôn Nhu trong nét đẹp lại có khí khái, gống như một đôi tri âm tri kỷ trăng tròn hoa thắm, làm nổi bật lẫn nhau. Hắn nhìn cảnh này, trong lòng cũng bắt đầu mềm đi.

Điền Thuần liếc Bạch Sầu Phi một chút, lại quay sang Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Không biết trên đường có thể phiền hai vị hay không?

Vương Tiểu Thạch khẽ mỉm cười:

- Kết bạn cùng đi, cầu còn không được.

Nàng quay đầu nhìn Bạch Sầu Phi.

Bạch Sầu Phi lại thong thả đi đến đầu thuyền nhìn ánh trăng.

Lòng sông trăng sáng.

Nước sông cuồn cuộn.

Khi sắp đến hừng đông, Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi trở về thuyền của mình nghỉ ngơi. Ôn Nhu thì ở lại trên thuyền lớn ngủ một cách say sưa. Điền Thuần lại lặng lẽ đứng lên, ngồi trước bàn trang điểm, sờ lên chiếc gương đồng in bóng một khuôn mặt như u hồn hồ tiên.

Khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng này không có nụ cười. Nàng đoan chính, nghiêm trang, thậm chí hơi lo lắng, tháo xuống một chiếc kẹp đen hoàn toàn cùng màu với tóc.

Nàng dùng ngón tay mảnh khảnh và móng tay nhỏ dài nhẹ nhàng cạo một miếng kẹp tóc ra.

Kẹp tóc một đầu bằng, còn một đầu lại nhọn. Mũi kim có màu lam nhạt, thỉnh thoảng dưới ánh đèn chiếu rọi lại lóe lên một phiến ánh sáng bảy màu như mộng ảo.

Nàng lại tháo xuống một chiếc trâm cài trên búi tóc, vặn mở đầu trâm, đem mũi kim màu lam đã từng thần không biết, quỷ không hay đâm một chút vào sau đầu Giả Thiên Cừu cẩn thận nhét vào trong trâm, sau đó lại soi gương, nở một nụ cười mê nhân.

Nàng khẳng định một chuyện: trừ khi là cao sạch hết tóc của Giả Thiên Cừu, kiểm tra kỹ càng, nếu không thì không ai có thể tìm được một lỗ kim thật nhỏ kia. Nàng hoàn toàn yên tâm.

Sau đó nàng thong thả bước ra bên ngoài khoang thuyền.

Cỏ lau chưa trắng hết, nơi vịt trời dừng chân có tiếng nước vỗ lặng lẽ. Ánh trăng sáng trong như chiếu rõ mọi sự thế gian.

Tất cả mọi sự, kể cả y phục của nàng, khuôn mặt của nàng, tâm tình của nàng.

Bọn họ cùng ở trên một thuyền, kết bạn cùng đi, cùng nhau ăn, cùng nhau uống, cùng nhau cười, cùng nhau tranh cãi, cùng nhau đàm luận về những truyền thuyết trên giang hồ, cùng nhau bàn về những câu chuyện không rõ thực hư trong chốn võ lâm.

Bạch Sầu Phi dường như không còn cao ngạo như lúc trước, như chính y đã nói: "Một người cười nhiều, vậy thì ngạo mạn không nổi nữa". Có thể là bởi vì mấy ngày nay y cười nhiều hơn một chút.

Điền Thuần lại càng dịu dàng xinh đẹp. Có đôi khi nàng lại cùng những người bạn mới quen này hành xử như một nữ hiệp. Nàng có thể uống, Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch đều uống không lại nàng. Nàng cũng có thể đổ xúc xắc, hào hứng giống như lão bản nương của một đổ phường vậy.

Có điều phần lớn thời gian nàng chỉ ở một bên, chớp đôi mắt lung linh như nước, cười một cách dịu dàng.

Có đôi khi nàng lại mỉm cười nhìn Ôn Nhu. Ôn Nhu thường mang theo vẻ hồn nhiên của thiếu nữ, ồn ào như một con cá đáng yêu nhưng cũng dễ tổn thương.

Vương Tiểu Thạch thì sao?

Vương Tiểu Thạch lại yên lặng nhìn tất cả.

Hắn chân thành tham gia, chân thành kết giao, nhưng đột nhiên cảm giác được chuyến đi giang hồ dường như đã nắm được một chân lý. Có những vị

tông sư khi còn trẻ, dưới trăng thanh gió mát, trong thuyền trên sông, hội ngộ với nhau. Cho dù năm đó có phải giúp nhau trong hoạn nạn, sống dựa vào nhau, hay là cá quay về nước, không còn thấy chu du trong thiên hạ, nhưng họ cũng đã trải qua một quãng thời gian ở cùng với nhau, vui vẻ náo nhiệt, không gì ngăn cách.

Có một buổi tối, ánh trăng vẫn chiếu vào lòng sông, chiếu lên khuôn mặt người. Ôn Nhu cười nói:

- Đến kinh thành rồi, các người muốn làm gì?

Mọi người đều không nói gì.

Ôn Nhu lại chỉ định đối tượng.

- Ngươi nói trước đi!

Nàng chỉ vào Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch khẽ cười:

- Đi tìm vận may.

Bạch Sầu Phi ngẩng đầu nhìn trăng:

- Đi gây dựng sự nghiệp một phen.

Điền Thuần bỗng nhiên nói khe khẽ:

- Không có công danh sự nghiệp thì không được sao?

Bạch Sầu Phi kiên quyết nói:

- Nam nhi không thể tạo nên sự nghiệp, danh lừng thiên hạ, vậy thì sống

có ý nghĩa gì?

Điền Thuần hơi buồn bã ngẩng đầu lên, trong lòng như mất mát:

- Sống vui vẻ bình an không phải rất tốt sao?

- Đó là cách nghĩ không có chí khí.

Bạch Sầu Phi chắp tay hiên ngang nói:

- Ta thì không. Đối với ta, bình lặng là thống khổ. Đánh cá, đốn củi, làm ruộng, dạy học, không bằng cứ nhắm mắt xuôi tay, cần gì phải hồ đồ sống qua ngày.

Vương Tiểu Thạch lại nói:

- Ta chỉ muốn thử một lần. Có danh tiếng ngàn thu, công lao vạn thế hay không, ta đều không quan tâm. Nhưng nếu không thử một lần đã bỏ, trong lòng vẫn có chút tiếc nuối. Cô thì sao? Cô đến kinh thành làm gì?

- Tôi à?

Điền Thuần cười thuần khiết:

- Tôi không phải đến kinh thành, tôi chỉ trở về nhà.

Nàng chớp mắt, như những vì sao từ bầu trời đen rơi xuống trong mắt nàng:

- Về nhà là tâm nguyện của tôi. Muội muội thì sao?

Ôn Nhu ngẫm nghĩ, bỗng nhiên hơi ngượng nghịu, lại đỏ mặt lên.

- Lấy chồng à?

Điền Thuần trêu chọc.

Ôn Nhu sẳng giọng:

- Tỷ đó, tỷ mới đúng là muốn lấy chồng đến phát điên rồi.

Điền Thuần lại nói:

- Ồ, muội đời này không lấy chồng sao?

Ôn Nhu thẹn đỏ mặt nói:

- Ta phải tìm được sư huynh rồi mới tính.

Nhớ tới Ôn Nhu có một vị sư ca danh lừng thiên hạ là Tô Mộng Chẩm, Vương Tiểu Thạch cảm thấy sau cổ hơi ngứa. Bạch Sầu Phi cũng cảm thấy có chút ngượng ngập, vì vậy nói:

- Điền cô nương, đứng trước cảnh đẹp ngày lành như vậy, cô có thể đàn một bản không?

Điền Thuần nghiêng đầu, cười hỏi:

- Làm sao công tử biết tôi biết đánh đàn?

Bạch Sầu Phi nói:

- Ngón tay xinh đẹp như vậy, không biết đánh đàn mới là chuyện lạ.

Điền Thuần nói:

- Ai nói vậy, mười ngón tay này của tôi còn có thể giết người đó.

Dứt lời nàng nhẹ nhàng đứng dậy. Bạch Sầu Phi vẫn cười trêu chọc:

- Ta tin, ta tin.

Điền Thuần lấy ra một chiếc đàn cổ như bị cháy sém, búng lên dây đàn vài cái. Vương Tiểu Thạch bật thốt lên:

- Đàn tốt.

Điền Thuần khẽ cười. Tiếng đàn như nước chảy phát ra từ mười ngón tay lả lướt, như giang sơn tuế nguyệt, nhân sinh đằng đẵng, đường dài xa xăm, bờ cõi mênh mông. Bạch Sầu Phi nhịn không được khẽ khen một tiếng:

- Đàn thật hay.

Vương Tiểu Thạch nhất thời hứng thú, liền móc ra một ống tiêu làm bằng trúc tương phi, hòa tấu cùng với tiếng đàn.

Bạch Sầu Phi cũng nhịn không được bắt đầu nhảy múa. Dưới ánh trăng, tay áo của y tung bay như muốn theo gió trở về, hát một ca khúc quen thuộc dễ dàng nhận ra khi vừa nghe tiếng đàn tiếng tiêu.

Biết năm trăm năm quan niệm mới

Khi đến ngàn năm lại thấy xưa *

* Trích từ “luận thơ” của Triệu Dực thời nhà Thanh.

Bạch Sầu Phi như theo lời nhạc tan vào trong gió.

Trên sông, dưới trăng, trong gió, tại thuyền, một tiêu một đàn, say sưa ca múa, hứng hết ý vẫn còn. Ca khúc đã dừng, ba người đều nhìn nhau cười. Ôn Nhu như tiếc nuối nói:

- Tiếc là ta không biết nhảy múa hay tấu nhạc, không biết gì cả. Tỷ tỷ thật là giỏi.

Điền Thuần an ủi nàng:

- Muội có thể ca hát mà.

Ôn Nhu trề cặp môi đỏ mọng nói:

- Không được. Lúc nhỏ trong nhà, ta mới mở miệng hát hai câu thì chim sơn ca trong lồng đã bị bệnh hai ngày. Ta mà mở miệng vàng ra hát, các người sẽ đánh đàn không nổi, tiêu thổi không lên, khiêu vũ thì nhất định sẽ nhảy xuống sông.

Nàng vừa nói xong, mọi người đều cười lớn.

Đêm nay, sắc gió, ánh trăng, tiếng ca, điệu múa và nụ cười vui vẻ đều lưu lại phong tình không dứt.

Ngày hôm sau, khi Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch từ thuyền của bọn họ đi lên thuyền lớn đậu bên bờ, phát hiện những người hầu và rương hòm trên thuyền đều đã biến mất, chỉ còn lại Ôn Nhu vẫn đang ngủ say sưa.

Điền Thuần cũng không thấy nữa.

Chỉ lưu lại một mảnh giấy trắng như có vệt nước mắt nhỏ lên, trên giấy không viết chữ nào.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Người Và Cá

Nếu như bốn người đã quen ở cùng với nhau, có một ngày bỗng nhiên thiểu mất một người, sẽ có cảm giác gì?

Đừng nói là một người, cho dù là một chiếc nhẫn, ban đầu đeo lên sẽ có chút không quen, nhưng một khi đã quen rồi, tháo nó xuống thì sẽ cảm thấy như mất đi thứ gì đó.

Huống hồ đó không phải chiếc nhẫn mà là một cô gái.

Một cô gái hồn nhiên, ôn nhu đa tài, còn hay thẹn thùng, lại có đôi khi nôn nóng.

Có một ngày nàng đã bỏ đi, ngay cả nửa câu cũng không lưu lại.

Ba người còn lại sẽ có cảm giác gì?

Ôn Nhu nhịn không được lẩm bẩm nói:

- Điền Thuần này nghĩ gì vậy? Không thèm từ biệt một câu, cả bóng dáng cũng không thấy. Sao cô ấy có thể làm vậy?

Vương Tiểu Thạch trong lòng cũng khó chịu, chỉ nói:

- Có lẽ cô ấy có việc gấp, hoặc là có nỗi khổ tâm nên mới bỏ đi. Thật ra chúng ta cũng không gấp lên đường. Có những chuyện mọi người có thể cùng

nhau xử lý, có nỗi khổ tâm cũng có thể nói ra.

Vương Tiểu Thạch vừa giải thích giúp nàng, vừa bác bỏ lý do có thể thông cảm cho nàng, nhưng vẫn không nhịn được giúp nàng tìm cớ:

- Thế nhưng có một số chuyện, nhiều người e rằng lại không tiện. Đã có khổ tâm, nào có thể nói cho người khác biết chứ.

Hắn rất nhanh phát hiện Bạch Sầu Phi cũng không đáp lời, hơn nữa sắc mặt âm trầm, tại bờ sông yên tĩnh thả câu.

Vương Tiểu Thạch cũng đến chỗ thuyền phu mượn cần câu, dây câu, lưỡi câu và sọt cá, sau đó ngồi bên cạnh Bạch Sầu Phi câu cá.

Ôn Nhu thì lại không có tâm tình tốt như vậy.

Nàng lên bờ đi dạo qua chợ xem náo nhiệt.

Thật lâu Bạch Sầu Phi vẫn không câu được cá, cần câu của Vương Tiểu Thạch cũng chưa từng động đậy.

Bạch Sầu Phi không nói gì. Vương Tiểu Thạch cũng không nói gì. Hai người chỉ ngồi câu cá.

Trên bờ người đến người đi, rộn ràng hối hả, vô cùng náo nhiệt. Hai người chỉ lẳng lặng ngồi bên đê, buông câu xuống nước.

Trên bờ liễu xanh theo gió lay động, rũ xuống lòng sông, xa xa là những dãy núi trùng điệp, tháp trắng in bóng dưới sông, trời xanh mây trắng, nắng sớm như tranh vẽ. Hai người vẫn không nói câu nào.

Đến buổi trưa, Ôn Nhu tay tay xách nách mang một đống thứ thú vị, vui vẻ phấn khởi trở về, liền muốn giục thuyền nhổ neo.

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Không chờ thêm một lát sao?

Bạch Sầu Phi cũng không quay đầu lại, chỉ nói:

- Không chờ.

Mặt trời chiếu vào trên áo hoa của y, có một cảm giác rất yên bình.

Ba người dùng bữa trong khoang thuyền, có một đĩa cá chép giấm đường. Ôn Nhu cười hỏi:

- Để ta đoán xem là ai câu.

Nàng dùng chiếc đũa chỉ vào Vương Tiểu Thạch:

- Là ngươi.

Vương Tiểu Thạch lắc đầu. Nàng nhíu mắt nghiêng đầu, con ngươi xoay chuyển, lại chỉ vào Bạch Sầu Phi:

- Nhất định là ngươi.

Bạch Sầu Phi lại không trả lời.

Ôn Nhu buông đũa xuống, trề môi ảo não nói:

- Cả hai đều không đúng, chẳng lẽ con cá tự mình nhảy lên bờ, tự động nhảy vào chảo sao?

Vương Tiểu Thạch nhanh chóng liếc Bạch Sầu Phi một cái, nói với Ôn Nhu:

- Không phải ta, cũng không phải y, là do nhà thuyền mua.

Ôn Nhu lúc này mới nghĩ thông, cảm thấy khó hiểu:

- Ồ? Các ngươi ngồi câu cả buổi, chẳng lẽ không câu được gì sao?

Dứt lời nàng liền ăn một cách nồng nhiệt không hề để ý đến ai.

Bạch Sầu Phi hớp một ngụm rượu nhỏ, quay sang hỏi Vương Tiểu Thạch:

- Sao ngươi cũng không câu được gì?

Vương Tiểu Thạch hỏi lại:

- Ngươi thì sao?

Bạch Sầu Phi nói:

- Lưỡi câu của ta không có mồi, đương nhiên cá sẽ không mắc câu.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta không phải đi câu cá.

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Không đi câu cá, chẳng lẽ là bị cá câu?

Vương Tiểu Thạch cười:

- Ta chỉ là đi xem cá.

Hắn nói:

- Cá trong nước ung dung tự tại, việc gì phải câu nó lên? Chúng ta cũng không phải nhất định phải ăn nó bằng được. Nếu như kẻ du ngoạn trong nước là người, kẻ buông câu là cá thì sao?

Bạch Sầu Phi nói:

- Nhưng hiện tại rõ ràng chúng ta là người, còn bọn chúng là cá. Người trên đời này khi sinh ra đã phân nghèo hèn và phú quý, cũng phân thông minh và ngu dốt, may mắn và bất hạnh. Đến ngày sau kẻ yếu bị kẻ mạnh ức hiếp, đó là chuyện dĩ nhiên. Nếu như đổi lại cá là người, người là cá, cá cũng sẽ câu người lên. Nếu ta và ngươi đã không phải là cá, cá đương nhiên sẽ gặp nạn. Chuyện đời phần lớn đều như thế.

Vương Tiểu Thạch nhìn những nam nữ quần áo sắc sỡ qua lại như con thoi trên bờ, lắc đầu cười nói:

- Chúng ta không phải cá sao? Trời vốn đang nuôi một vạc lớn cá, chỉ xem bao lâu thì muốn bắt một con lên nấu mà thôi.

Bạch Sầu Phi hừ lạnh một tiếng, nói:

- Nhưng khi ta đã hạ lưỡi câu xuống thì sẽ muốn câu được cá. Nếu như bị cá kéo rơi xuống nước, hoặc là bị cá câu, đó không phải vì tay ta không đủ vững, mồi ta không đủ ngon, mà là vì ta vốn có thành ý, không muốn câu nó, để cho nó lặn.

Lời còn chưa dứt, Ôn Nhu đã gắp cho hắn một cái đầu cá lớn vào chén.

Ôn Nhu cười nói:

- Các ngươi cứ người với cá, không biết có phải ở trên đê câu cá gặp phải ngư tiên, mê mỹ nhân ngư rồi không. Nào, trước tiên ăn đầu cá rồi hãy nói sau!

Bạch Sầu Phi nhìn vào trong chén, chỉ thấy chiếc đầu cá đặt xuôi trong chén đang dùng ánh mắt màu xám nhìn y trừng trừng.

Kinh thành cũng khá gần, mọi người quyết định lên bờ đi bằng đường bộ. Ba người dùng hai trăm bảy mươi lượng bạc mua ba con tuấn mã bốn chân khỏe mạnh, đều do Bạch Sầu Phi trả tiền. Vương Tiểu Thạch đi qua dắt ngựa. Ôn Nhu nói với Bạch Sầu Phi:

- Không bằng thuê kiệu mà đi. Trời nóng như vậy, chẳng khác nào đem người ta phơi nắng đến cháy da.

Bạch Sầu Phi bực mình nói:

- Thích thì cô tự đi mà thuê. Giang hồ sương gió cũng không phải nơi để cho đại tiểu thư cô đi tìm vui.

Ôn Nhu mở to đôi mắt đẹp, sẳng giọng nói:

- Hai đại nam nhân các ngươi chẳng lẽ nhẫn tâm để cho một cô gái bị gió thổi, nắng chiếu, dầm mưa, nhuốm bụi sao?

Bạch Sầu Phi lạnh lùng nói:

- Cô ăn mặc nam không ra nam, nữ không ra nữ, lúc có tiện nghi thì xem là nữ, lúc có khoái hoạt thì nhận là nam, còn muốn ta coi cô như đại cô nương chân yếu tay mềm sao?

Ôn Nhu bị nghẹn họng hai lần, không nhịn được giận dữ nói:

- Có chuyện gì với ngươi thế? Mấy ngày qua mặt cứ đen như đàn huyền, ai đắc tội với ngươi? Nói cho ngươi biết, bản cô nương không phải quen bị sỉ nhục, cũng không quen để cho người ta trút giận.

Bạch Sầu Phi cười lạnh nói:

- Ta cũng không quen hầu hạ đại tiểu thư. Cô thích làm gì thì cứ làm, chúng ta cần phải cưỡi ngựa lên đường.

Ôn Nhu nghe xong, trong lòng lại càng thấy ủy khuất:

- Ngươi không hầu hạ đại tiểu thư, nhưng lại sẵn lòng hầu hạ Điền tiểu cô nương nhỉ? Người ta không để lại chữ nào đã bỏ đi, đúng là thật khó cho ngươi ca múa. Người ta không tiếp nhận tình cảm của ngươi, ngươi đã sầm mặt cả vài ngày. Nếu có gan thì cứ nhảy xuống sông cho thống khoái, cần gì ra vẻ ở trước mặt ta, còn gì là bản sắc nam nhi.

Nghe những lời này của nàng, Bạch Sầu Phi quả thật nhịn không được, đúng là trúng vào vết thương của y, vì vậy lớn tiếng nói:

- Ta thích hầu hạ ai thì mặc ta, không mượn cô xen vào. Vương Tiểu Thạch muốn giữ cô lại còn ta thì không. Cô có thể quấn quýt si mê hắn, đi theo đến chân trời góc biển, chẳng liên quan gì đến ta.

Ôn Nhu nghe xong quả thật như bị đâm vào xương tủy, giận đến mặt đỏ cả lên, oán hận nói:

- Họ Bạch kia, ngươi giỏi lắm, cứ đắc ý đi! Ta sẽ đi một mình, chúng ta gặp lại ở kinh thành.

Bạch Sầu Phi thản nhiên nói:

- Tốt, xin cứ tự nhiên! Ta không tiễn. Tiểu Thạch Đầu cũng đã về kìa, có muốn kéo hắn đi chung không?

Ôn Nhu giận đến ngân ngấn nước mắt, lập tức nhảy lên lưng ngựa, đoạt lấy dây cương, đánh ngựa chạy đi. Vương Tiểu Thạch không rõ nội tình, chỉ ngớ ra tại chỗ, nhìn bóng dáng của nàng dần xa đến xuất thần.

Một lúc sau, Bạch Sầu Phi mới quay sang Vương Tiểu Thạch áy náy nói:

- Tiểu Thạch Đầu, chuyện này là do ta không tốt, khiến cô ấy giận bỏ đi.

Vương Tiểu Thạch hơi thất hồn lạc phách nói:

- Cô ấy... cô ấy liệu có trở về không? Cô ấy một mình đến kinh thành sao?

Bạch Sầu Phi lẩm bẩm:

- Ta không biết.

Vương Tiểu Thạch cho rằng Ôn Nhu cũng như lần trước tại bờ Hán Thủy, cuối cùng sẽ lén trở về.

Nhưng không có.

Ôn Nhu không quay lại.

Bọn họ không lập tức lên đường, ở lại chờ đợi hai ngày, kết quả vẫn như vậy.

Bạch Sầu Phi đành phải cùng Vương Tiểu Thạch cưỡi ngựa vào kinh thành.

Trong kinh thành có tất cả những thứ thú vị, có hầu hết những cơ hội, có đánh bạc một lần ném xuống ngàn vàng, có mỹ nhân nụ cười nghiêng thành, có những thứ chỉ xuất hiện trong tưởng tượng, cũng có những thứ khiến người ra hoàn toàn không tưởng được.

Thành thị lớn này là cội nguồn của sức sống, lồng hấp của tuổi già; là mảnh đất của công danh, cũng là vực sâu của tội ác; là nơi anh hùng đắc chí, danh sĩ hài lòng, cũng là nơi chí sĩ nản lòng, hảo hán chùn chân.

Từ xưa đến nay có biết bao anh hùng hảo hán, văn nhân dị sĩ đến nơi này, muốn mai kia thành danh, thi triển thân thủ, một bước lên mây, áo gấm vinh quy, nhưng người thành công thì ít, còn người thất bại thì nhiều.

Có lẽ vì như vậy, thành công mới càng đáng quý hơn.

Cũng vì như vậy, tinh anh các nơi tụ tập tại kinh thành, muốn bước chân lên cao, ngoại trừ năng lực hơn người còn phải xem thời thế, nhờ vào vận may.

Tất cả anh hùng đều do thời thế tạo thành. Những kẻ ngông cuồng trong thiên hạ, chẳng qua cũng chỉ nghịch thế mà đi. Kẻ nghịch thế nghịch thời, thường thường không chỉ làm nhiều công ít mà có khi còn tốn công vô ích. Nghịch thế nửa bước khó đi, những người cơ trí trong thiên hạ đều biết tiên đoán thời thế. Người bình thường cho rằng ngươi là nghịch thế, nhưng ngươi chỉ cần đi trước một bước, đợi khi thời thế đột biến, ngươi sẽ trở thành người biết trước tất cả, chiếm được tiên cơ. Có rất nhiều người nhao nhao dựa dẫm vào nơi thuận thế, kết quả là thời thế chợt đổi, lại trở thành công dã tràng.

Ai biết thời thế hôm nay hướng về bên nào, ngày mai lại đứng ở bên đâu?

Ai biết hôm nay đi một bước, xem ra là đường cùng, nhưng sau mười bảy, mười tám bước bỗng nhiên lại trở thành một con đường sống?

Ai biết con đường hôm nay là đường chết hay là đường sống?

Ai có thể biết rõ thành bại của ngày mai?

Bạch Sầu Phi không biết. Vương Tiểu Thạch cũng không biết.

Cho nên bọn họ đã đến kinh thành nửa năm vẫn còn thất bại.

Thế gian có rất nhiều chuyện, cho dù là người thông minh tuyệt đỉnh cũng phải mất thời gian tìm tòi, tích lũy kinh nghiệm, trải qua giáo huấn của thành bại, mới có thể tìm được hi vọng, có một ngày trở nên thuần thục.

Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch là người tài giỏi.

Một người tài giỏi chung quy sẽ có một ngày nở mày nở mặt. “Người tài giỏi”, bản thân nó đã bao gồm có thể làm được những chuyện mà người khác không thể. Thế nhưng “người tài giỏi” cũng có thể bị xem nhẹ, bị lao đao, không được coi trọng, cũng phải trải qua quá trình gian nan, có tài nhưng không gặp thời.

Bọn họ có một thân bản lĩnh, nhưng đi tới cái nơi lạ lẫm này cũng không thể dựa vào giết người để vang danh. Nếu bọn họ làm vậy, ngoại trừ bị nha sai đuổi bắt, thậm chí còn có thể bị cao thủ trong cung đình truy lùng, hoàn toàn không có lợi ích gì. Bọn họ biết “Lục Phân Bán đường” và “Kim Phong Tế Vũ lâu” trong thành luôn đấu tranh quyết liệt, nhưng đó là một thế giới khác, không liên quan đến hai người bọn họ.

Bọn họ mặc dù không toại nguyện, nhưng hai người ở cùng với nhau, cùng nhau trải qua rất nhiều mưa gió, đã trở thành tri giao.

Tri giao là gì?

Tri giao là người lúc gian nan khổ cực khiến cho ngươi vui vẻ, tăng than khi ngươi lạnh, đưa tuyết khi ngươi nóng, có khi cũng sẽ thêu vài đóa hoa trên gấm, nhưng nhất định không bao giờ tặng sai. Tặng than trong tuyết tuy quan trọng, nhưng thêu hoa trên gấm cũng vô cùng cần thiết. *

* Tặng than trong tuyết: ví với việc giúp người khi đang cần.

Thêu hoa trên gấm: ví với việc làm cho sự vật càng đẹp hơn.

Tri giao cũng sẽ không yêu cầu đối phương đền đáp điều gì.

Bởi vì chỉ cần là tri giao, sẽ không đòi hỏi bất cứ thứ gì.

Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi cùng đến kinh thành, cùng bị người ở nơi này ruồng bỏ, cũng dần dần quen thuộc với nơi này, cùng nhau chán nản

ngã lòng, cùng nhau say ở đầu đường.

Bọn họ cũng thu hoạch được không ít kinh nghiệm, quan biết được khá biết người.

Cho đến khi bạc trên tay Bạch Sầu Phi đã sắp dùng hết.

Cho đến một ngày mưa.

Bạch Sầu Phi mới vừa tại sạp hàng bán vài bức tranh chữ. Y viết chữ rất tốt, cũng vẽ tranh rất đẹp, nhưng y lại không có tiếng tăm.

Không có tiếng tăm, tranh chữ phải bán rẻ.

Muốn sống sót thì phải có tiền. Bạch Sầu Phi thà rằng bán tranh, cũng không muốn đi làm những vụ mua bán không cần tiền vốn.

Trước khi trở về nhà trọ Đại Quang Minh, y đi đến Hồi xuân đường tìm Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch hiện đang làm thầy thuốc trong Hồi Xuân đường. Hồi Xuân đường là một hiệu thuốc lâu đời. Thỉnh thoảng hắn cũng giúp người bệnh nối xương chữa thương, rất có công hiệu, được chủ tiệm khen ngợi. Đối với Vương Tiểu Thạch, đây cũng là một kiểu "bán nghệ", nhưng so với "bán kiếm" thì vẫn tốt hơn.

Bạch Sầu Phi kẹp mấy cuốn tranh chữ, khi đến Hồi Xuân đường thì Vương Tiểu Thạch cũng vừa nghỉ ngơi. Hai người như ngày thường muốn đi đến tiệm ăn Nhất Đắc gọi mấy đĩa thức ăn, cộng thêm một bầu rượu, bàn văn luận võ nói chuyện thiên hạ. Đây là lúc bọn họ vui vẻ ung dung nhất sau khi đến kinh thành.

Nhưng sau khi hai người bọn họ gặp mặt, mưa lại bắt đầu rơi.

Ban đầu chỉ là hai ba hạt, về sau càng trở nên dày đặc. Bầu trời u ám giống như một tấm lưới chụp xuống, ngay cả chim bay cũng hoảng sợ dừng chân, người đi đường nhao nhao bỏ chạy. Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi biết sắp mưa lớn, tiện ăm Nhất đắc lại ở chợ Trường Đồng, còn nơi này là phố Khổ Thủy, là nơi dân nghèo nhà dột, không có chỗ tránh mưa.

Hai người dùng tay áo che đầu, chui vào trong một trang viên đổ nát như bị cháy. Chỗ đó mặc dù đầy gạch tàn gỗ mục, cỏ dại mọc đầy, nhưng vẫn còn vài miếng ngói che chưa sập, có thể làm nơi tạm thời tránh mưa.

Hai người chật vật chạy vào trong đống hoang tàn này, vội vàng lau nước đọng trên vạt áo, lại sợ tranh chữ bị ướt. Bạch Sầu Phi cởi khăn xuống lau khô vệt nước. Vương Tiểu Thạch cũng đến giúp. Bên ngoài cơn mưa càng lúc nàng nặng hạt, bên trong cũng càng lúc càng u ám. Trong lòng hai người đều ảm đạm, thoáng hiện lên một cảm giác mất mát.

Đây có phải là tâm tình chán nản?

Bọn họ lại vì mấy tấm tranh chữ có thể đổi lấy một chút bạc nhỏ mà khẩn trương như vậy.

Hai người đều cảm giác được suy nghĩ của đối phương, cùng cười khổ.

Nụ cười này thật ra không hề cay đắng, chỉ có phần cam chịu.

Anh hùng khi mắc nạn không thích nói về khó khăn, không giống như người thường khi thất bại là bắt đầu than thân trách phận.

Cho nên bọn họ đành phải tìm lời để nói.

Vương Tiểu Thạch lau đi bọt nước trên tóc, cười nói:

- Trận mưa này thật lớn.

Bạch Sầu Phi ngước đầu lên nhìn sắc trời:

- Chắc cũng phải một lúc lâu mới tạnh.

Bỗng nhiên họ trông thấy bốn người đội mưa chạy đến.

Phía trước đống hoang tàn này là một con đường nhỏ, một bên là trúc khô và đầm lau sậy, còn một bên là khu nhà ở của dân nghèo. Con đường nhỏ này có một cái tên rất đẹp, gọi là hẻm "Tướng Quân".

Bốn người này từ bên góc tường chạy tới, vì tránh mưa nên có vẻ rất vội vàng. Bạch Sầu Phi cũng không lấy làm lạ.

Bốn người tiến vào trong khu đổ nát, hai người ở lại lối vào dò xét, còn hai người đi vào trong.

Trong hai người tiến đến, có một người rất cao lớn uy mãnh, tướng mạo đường đường, ánh mắt sáng ngời nhìn lướt qua Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi một cái.

Người còn lại bỗng bắt đầu ho.

Ho rất kịch liệt.

Y dùng khăn tay che miệng lại, ho đến mức eo cũng khom xuống, cả người cũng giống như co rút lại. Những người nghe được tiếng ho của y đều cảm thấy thương tâm.

Người cao lớn uy mãnh muốn đến giúp y lau quần áo bị ướt.

Thanh niên đang ho lắc đầu.

Khăn trắng trên tay y đã nhuộm một vệt đỏ tươi, trong cặp mắt như tro tàn lại phảng phất có hai đốm lửa.

Vương Tiểu Thạch thấp giọng nói với Bạch Sầu Phi:

- Bệnh của y hẳn là không nhẹ.

Bạch Sầu Phi nói:

- Chúng ta cũng sắp bị bệnh rồi.

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Bệnh gì?

Bạch Sầu Phi nói:

- Bệnh nghèo.

Hai người đều cười. Bạch Sầu Phi nói:

- Chẳng trách có người nói là “nghèo đến chết người”. Nếu cứ tiếp tục nghèo như vậy, không nói những thứ khác, ý chí cũng bị hao mòn hết rồi.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Người ta nói trong kinh thành rồng nằm hổ phục, xem ra rất nhiều hổ chỉ có thể nằm, rất nhiều rồng còn đang ẩn nấp.

Lúc này thanh niên kia đã ngừng ho, có điều lồng ngực vẫn không ngừng nhấp nhô, chậm rãi đi đến bên cạnh Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi. Ba người giống như xếp thành hàng ngang, cùng nhìn cơn mưa mờ mịt đan thành một phiến tối tăm bên ngoài.

Mưa vẫn rơi.

Rơi thật lớn.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Người Trong Khu Đổ Nát Dưới Mưa

Bạch Sầu Phi nhìn mưa rơi khơi dậy những u hoài, thì thào nói:

- Mưa lớn thật.

Vương Tiểu Thạch bên cạnh cũng lơ đãng tiếp lời:

- Đúng là lớn thật.

Vị công tử đau yếu kia cũng tham gia, ngước nhìn những hạt mưa từ trước mái hiên nhỏ xuống, nói:

- Đúng là một trận mưa to.

Ba người đều nói về mưa, không khỏi nhìn nhau cười. Bên ngoài chỉ nghe tiếng mưa rơi. Một vị lão bà bà quần áo lam lũ, mái tóc bạc trắng đang ngồi xổm tại góc tường, người co rúm lại, dường như đang thu nhặt những chai lọ hư mà người khác vứt đi.

Trên một bức tường sụp đổ có một con kiến đang bò. Hán tử cao lớn kia nhìn con kiến bò lên cả buổi, bị gió từ bên ngoài thổi đến cũng ngừng, bị mưa từ bên ngoài bắn vào cũng ngưng, nhịn không được vươn ngón trỏ ra muốn đè chết nó.

Vị công tử vẻ mặt đau yếu kia đột nhiên nói:

- Trà Hoa, nếu ngươi không kiên nhẫn thì cũng không cần giết nó. Nó đã không đụng chạm gì đến ngươi, cũng không cản trở ngươi. Nó cũng chỉ cầu sống như con người, tội gì phải giết?

Người cao lớn uy mãnh kia lập tức buông tay nói:

- Vâng thưa công tử!

Vị công tử kia thật ra cũng không lớn tuổi lắm, trên mặt lại xuất hiện biểu tình thú vị giống như người lớn quan sát trẻ con, hỏi:

- Ngươi sợ Hoa Vô Thác tìm không thấy Cổ Đổng à?

Người cao lớn uy mãnh kia bất an nói:

- Tôi sợ y sẽ xảy ra chuyện.

Vị công tử thần sắc bệnh tật kia nhìn cảnh vật bị mưa che phủ thành một phiến tối tăm, hai mắt lại đỏ lên:

- Hoa Vô Thác trước giờ rất giỏi giang, y sẽ không làm ta thất vọng.

Có lẽ vì trời chuyển lạnh lại gặp mưa thu, lão bà bà gầy trơ xương kia toàn thân run lập cập, chiếc áo rách mặc trên người cũng không ngừng rung lên. Vị công tử kia liền gọi:

- Ốc Phu Tử!

Trong hai gã hán tử đứng trước bậc thềm nhìn mưa, một người có dáng dấp như thủ quỹ đáp lời:

- Có!

Vị công tử bệnh tật nói:

- Bà bà kia thật đáng thương.

Ốc Phu Tử lập tức đi qua, móc ra hai thỏi bạc đưa cho bà lão thê thảm kia. Lão bà bà kia có lẽ cả đời cũng chưa từng nghĩ đến chuyện có người bố thí như vậy, nhất thời ngẩn ra.

Đúng lúc này chợt nghe gã hán tử còn lại ở trước mái hiên nhìn mưa trầm giọng gọi một tiếng:

- Công tử!

Sắc mặt của vị công tử bệnh tật thoáng hiện lên vẻ vui mừng:

- Đến rồi à?

Hán tử kia quay mặt lại, chỉ thấy nửa bên mặt y ngăm đen, còn nửa bên kia lại trắng nõn, chỉ về hướng bức tường đổ nát phía sau vị công tử bệnh tật:

- Hoa Vô Thác đã đến, trên lưng y còn cõng một người.

Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi đều khẽ giật mình.

Hóa ra hán tử kia không phải "trông thấy" có người đến, mà là "nghe thấy" sau lưng có người đến. Trong cơn mưa lớn này, người đến bước chân rất nhẹ nhàng, ngay cả Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch cũng không hề nghe thấy.

Trà Hoa nhìn về hướng hán tử kia chỉ, cũng cao hứng nói:

- Trên lưng của Hoa Vô Thác là Cổ Đổng. Cổ Đổng bị y bắt được rồi.

Vị công tử bệnh tật khẽ cười.

Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi nhìn nhau một cái:

- Hóa ra "Cổ Đổng" này không phải đồ cổ mà là người.

Hoa Vô Thác trên lưng cõng một người, như một mũi tên xuyên qua màn mưa, cúi đầu chui vào trong khu đổ nát.

Y trước tiên hướng về phía vị công tử bệnh tật quỳ xuống bẩm báo:

- Thuộc hạ Hoa Vô Thác xin thỉnh an lâu chủ!

Vị công tử bệnh tật kia lạnh nhạt nói:

- Ta đã dặn rồi, loại nghi thức xã giao này không ai được làm nữa. Nếu trong lòng ngươi tôn trọng ta, vậy thì không cần nịnh nọt ngoài miệng. Trong lâu tất cả đều ngang hàng với nhau, huống hồ còn đang ở trong địa bàn của kẻ địch, chẳng lẽ ngươi quên rồi sao?

Hoa Vô Thác liền đáp:

- Vâng thưa công tử!

Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch càng giật mình.

Hóa ra người trước mặt thần sắc bệnh hoạn, không ngừng ho khan, gầy trơ cả xương, vẻ mặt lạnh lùng cao ngạo lại chính là lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu danh lừng thiên hạ.

Tô Mộng Chẩm.

Không ngờ tại một khu đổ nát trong mưa lại gặp được nhân vật truyền kỳ đến mức thần kỳ trong chốn võ lâm này.

Chợt nghe Tô Mộng Chẩm hỏi:

- Sự tình ra sao rồi?

Hoa Vô Thác đáp:

- Cổ Đổng đã được áp giải đến rồi.

- Tốt.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Cứu hắn tỉnh dậy đi!

Hoa Vô Thác nhanh chóng dùng hai tay điểm vài cái vào lưng người bị bắt kia, lại tát vào mặt hắn bốn năm cái. Trà Hoa thì vốc nước từ vũng nước bên dưới mái hiên giội vào trên mặt người kia.

Người nọ từ từ tỉnh lại.

Tô Mộng Chẩm lạnh lùng nhìn hắn tỉnh dậy.

Người nọ vừa mở mắt ra, trông thấy người đứng trước mặt là Tô Mộng Chẩm liền giật mình, thất thanh nói:

- Tô… công tử!

Tô Mộng Chẩm nghiêng đầu nhìn thẳng vào mắt hắn:

- Cổ Đổng, ngươi quả thật là có gan, đáng tiếc lại không có nghĩa khí.

Cổ Đổng lắc mạnh đầu, cười khổ nói:

- Công tử minh giám! Công tử trước giờ đối với hành vi của thuộc hạ đều rõ như lòng bàn tay, trong số sáu người thân tín bên cạnh công tử, lá gan của tôi có thể xem là nhỏ nhất.

- Nhỏ thật sao?

Thần sắc của Tô Mộng Chẩm mang theo một vẻ lạnh lùng uy nghiêm, giống như một ngọn lửa trong băng:

- Ngươi giỏi lắm! Ngay cả bây giờ, ánh mắt của ngươi cũng chẳng hề có vẻ gì sợ hãi. Ta trước giờ đúng là nhìn lầm rồi.

Cổ Đổng chỉ một mực nói:

- Công tử minh giám! Công tử minh giám!

Vương Tiểu Thạch quay sang Bạch Sầu Phi thấp giọng nói:

- Đây là chuyện nội bộ của Kim Phong Tế Vũ lâu bọn họ, hay là chúng ta tránh đi một chút.

Bạch Sầu Phi lãnh đạm nói:

- Bên ngoài trời còn đang mưa.

Vương Tiểu Thạch hơi do dự. Bạch Sầu Phi nói:

- Trong kinh thành cũng không hoàn toàn là thiên hạ của bọn họ.

Y ngừng một chút lại nói:

- Chỗ mà chúng ta đứng cũng không tính là nhiều.

Câu nói này lại nhắc nhở Vương Tiểu Thạch, hắn hạ giọng nói:

- Phố Khổ Thủy này trước giờ là trọng địa của Lục Phân Bán đường. Tô công tử ở chỗ này bắt người, có thể xem là đi vào hang cọp.

Bạch Sầu Phi gật đầu nói:

- Ngay cả lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu cũng tự mình xuất động, nhất

định không phải là chuyện nhỏ.

Chợt nghe Tô Mộng Chẩm trầm giọng nói:

- Hiện giờ, Ốc Phu Tử, Sư Vô Quý, Trà Hoa, Hoa Vô Thác và ngươi, chỉ còn thiếu Dương Vô Tà, năm người đã tụ họp. Ngươi hãy nói cho ta biết, trước giờ ta đối xử với ngươi không tệ, tại sao ngươi mặt cũng không trở đã đem hơn bốn trăm người trong sáu phân đà, không để lại cả xương cốt bán đứng cho Lục Phân Bán đường?

Cổ Đổng cúi thấp đầu, nói không nên lời.

Tô Mộng Chẩm quát:

- Ngươi nói đi!

Trà Hoa ở một bên cười lạnh nói:

- Ngươi không ngờ lại bị chúng ta bắt được phải không? Ngươi cho rằng trốn bên trong phố Khổ Thủy thì có thể co đầu rụt cổ hưởng hết vinh hoa phú quý sao? Ngươi đã có thể khiến cho hơn ngàn người trong lâu biến thành cô nhi quả phụ, cho dù trốn đến chân trời góc biển, chúng ta cũng sẽ bắt ngươi bằng được.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Nếu không nhờ Hoa Vô Thác, chúng ta cũng không biết lực lượng của Lục Phân Bán đường tại phố Khổ Thủy đã chuyển đi gần nửa tháng nay, đóng tại khu vực Phá Bản môn. Mấy người chúng ta đã từng cùng chung hoạn nạn, khai bang lập phái. Lần này chúng ta đến đây, chỉ muốn hỏi ngươi một câu, tại sao ngươi lại làm như vậy?

Câu cuối cùng giống như sét đánh ngang tai.

Cổ Đổng run lên, trong tai nghe ù ù. Hán tử có khuôn mặt trắng đen kia vẫn trông coi trước bậc thềm, Ốc Phu Tử thì đứng phía trước lão thái bà, nhìn chăm chú vào Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi, đề phòng hai người không biết lai lịch này bất ngờ gây khó dễ.

Trà Hoa quát lên:

- Nói!

Hắn lại thở phì phì nói tiếp:

- Ngươi nói đi! Ngươi làm sao xứng đáng với công tử, xứng đáng với chúng ta?

Cổ Đổng đột nhiên ngẩng đầu lên, hỏi lại:

- Ngươi thật sự muốn ta nói sao?

Trà Hoa cười gằn:

- Để ta xem ngươi còn lời nào để nói.

Cổ Đổng nói một cách dứt khoát:

- Được, ta nói.

Hắn nói hết một hơi:

- Muốn ta nói, các ngươi cũng coi như xong rồi.

Hắn vừa dứt lời, cục diện liền xảy ra biến hóa kinh thiên động địa.

Biến hóa này lớn đến nỗi ngay cả Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch ở bên cạnh cũng hoàn toàn ngây người.

Cổ Đổng nhanh như chớp vọt lên.

Nhìn bộ dáng lúc nãy của hắn, trên người ít nhất còn có bốn năm huyệt đạo bị phong bế, nhưng hiện tại hắn vọt lên lại giống như thủ thế đã lâu.

Trong tay hắn lộ ra một con dao màu xanh, như tia chớp đâm vào bụng Trà Hoa.

Con dao màu xanh này là từ dưới đâm lên.

Trên mặt Trà Hoa hiện lên vẻ đau đớn như xé nát ruột gan.

Cũng trong nháy mắt đó, lúc Tô Mộng Chẩm đang muốn động thủ, Hoa Vô Thác đã ra tay.

Hắn cúi đầu xuống một cái.

Trên lưng hắn ít nhất có hai mươi lăm mũi ám khí, đồng thời bắn về phía Tô Mộng Chẩm. Trên mũi nhọn của ám khí đều lóe lên màu xanh lam, hiển nhiên là có bôi kịch độc. Hơn nữa tất cả đều do cơ quan bắn ra, vừa nhanh, vừa chuẩn, vừa độc, không thể nào tránh được.

Cổ Đổng đột nhiên ra tay, Tô Mộng Chẩm lập tức hơi phân tâm. Giờ phút này y chỉ nghĩ đến việc cứu viện Trà Hoa, không ngờ thân tín của y là Hoa Vô Thác lại hạ độc thủ với y.

Tô Mộng Chẩm quát lớn một tiếng, nhanh như chớp cởi chiếc áo bào màu quả hạnh trên người xuống, vừa cuốn, vừa vòng, vừa chụp, vừa bao, bốn động tác cùng hoàn thành trong nháy mắt. Ám khí đầy trời đều biến mất không thấy.

Chỉ có một mũi, lớn khoảng bằng một hạt đậu xanh, dính tại trên đùi Tô Mộng Chẩm.

Ốc Phu Tử thấy tình thế không ổn, thân hình khẽ động, đang định chạy về phía Tô Mộng Chẩm. Lúc này lão bà bà kia đột nhiên vung chiếc áo rách trên người lên, quét vào mặt của Ốc Phu Tử.

Gió tanh đập vào mặt.

Ốc Phu Tử lập tức nhận ra, đây là "Vô Mệnh Thiên Y" của Đậu Tử Bà Bà tại Kỳ Liên sơn, chỉ cần chạm vào cũng khó tránh khỏi toàn thân thối rữa mà chết, huống hồ là bị chụp vào đầu.

"Vô Mệnh Thiên Y" mang theo kình phong quét đến.

Ốc Phu Tử liền nương theo cuồng phong bay lên.

Y bay lên xà nhà, lại nhảy đến phía trên khu đổ nát, sau đó nhanh chóng lao xuống đất. Mục tiêu hàng đầu của y vẫn là cứu viện Tô công tử, không quan tâm đến an nguy của bản thân.

Thân hình của y vừa nhẹ vừa nhanh, nhưng có ba mũi ám khí so với y còn nhẹ còn nhanh hơn.

Ốc Phu Tử cũng cảnh giác rất nhanh, nhưng khi y muốn tránh đi, ba mũi châm nhỏ vô thanh vô tức đến vô hình đã chui vào trong lưng.

Một bức tường gạch bỗng nổ tung tóe. Người phát châm xông ra, chỉ thấy đó là một hòa thượng đầu trọc, tay trái cầm bát, trên cổ đeo tràng hạt, tay phải phát châm, toàn thân lại mặc áo gấm cực kỳ sang trọng.

Hóa ra người này vẫn luôn mai phục trong tường.

Người này ẩn nấp trong tường không biết đã bao lâu, chỉ vì muốn phát ra ba mũi châm so với tóc còn nhỏ hơn, so với gió còn nhẹ hơn, so với sét còn nhanh hơn, so với mưa còn trong suốt hơn.

Đột biến liên tục phát sinh.

Thân thể Ốc Phu Tử đang lao về phía trước đột nhiên co lại, nhưng khí thế của y không vì vậy mà giảm xuống.

Y đã lướt đến trước người Tô Mộng Chẩm, giơ tay lên đấu một chưởng với Hoa Vô Thác. Hoa Vô Thác kêu to một tiếng, phun ra một búng máu, nhanh chóng thối lui. Ốc Phu Tử lại xoay người tiếp một chưởng của Cổ Đổng. Cổ Đổng cũng kêu lên một tiếng, lui ra bên ngoài một trượng, khóe miệng tràn máu.

Lúc này lão bà bà kia đã đuổi tới. Ốc Phu Tử lại xoay người đánh ra một chưởng. Lão bà bà kia cũng giơ tay lên đón, sau đó lui bảy tám bước. Ốc Phu Tử còn muốn đánh tiếp, nhưng chợt kêu lên một tiếng, thân hình khựng lại, nơi khóe mắt, lỗ mũi đều tràn ra những sợi tơ máu màu nâu đậm.

Đậu Tử Bà Bà, Hoa Vô Thác và Cổ Đổng tranh thủ được một hơi, lập tức lại lao về phía Ốc Phu Tử.

Bọn họ đều biết, đây là giây phút sinh tử tồn vong, cũng là thời cơ để lập nên công danh tuyệt thế.

Không ai muốn bỏ qua cơ hội này, hơn nữa cũng không thể bỏ qua.

Bởi vì tên đã ở trên dây, không thể không bắn.

Một khi bắn mà không trúng, Tô Mộng Chẩm nhất định sẽ tìm bọn họ tính sổ.

Tô Mộng Chẩm chợt vén vạt áo lên, lộ ra ám khí nhỏ như hạt đậu xanh dính trên chân trái.

Y không hề nghĩ ngợi, trong tay liền có thêm một thanh đao.

Một thanh đao tuyệt diệu.

Đao như cô gái xinh đẹp khẽ ngâm một tiếng, rung động lòng người.

Lưỡi đao trong suốt, thân đao ửng đỏ, như một lớp thủy tinh bọc lấy sống lưng màu đỏ tươi, chiếu rọi một phiến sáng ngời.

Đao hơi ngắn, cong cong như chiếc eo nhỏ nhắn của tuyệt đại giai nhân, lúc vung lên còn mang theo một tiếng ngân trong trẻo, lưu lai một chút mùi hương.

Đây là thanh đao khiến người ta vừa thấy đã yêu.

Đồng thời cũng làm cho người ta nhìn thấy khó quên.

Bởi vì đao thứ nhất của Tô Mộng Chẩm là chém vào mình.

Y khoét đi một khối thịt lớn chung quanh nơi "hạt đậu xanh" kia dính vào.

Y cắt xuống một khối thịt của mình, giống như hái trái từ trên cây. Nơi vết thương máu tươi bắn ra tung toé, máu thịt đầm đìa thấm ướt cả chiếc quần bó, nhưng y lại không hề nhíu mày một chút nào.

Cơn ho của y cũng biến mất một cách thần kỳ.

Tay trái y dùng đao khoét đi một khối thịt trên chân của mình, còn tay phải giữ trên lưng Ốc Phu Tử.

Thanh đao kỳ dị cũng đột nhiên đỏ lên.

Tay phải của y tựa như đánh đàn, vung, điểm, đâm, đập, đẩy, nắm, vặn, niết, mỗi một động tác đều không hề sơ xuất.

Đao trên tay trái lại ngăn chặn thế công của Đậu Tử Bà Bà, Hoa Vô Thác

và Cổ Đổng.

Hơn nữa còn một đao chặt xuống chiếc đầu của Cổ Đổng.

Đậu Tử Bà Bà và Hoa Vô Thác sợ hãi, lập tức thối lui.

Hoa Vô Thác trông thấy chiếc đầu của Cổ Đổng bay lên, cặp mắt còn mở trừng trừng, không khỏi sợ hãi thét lên:

- Hồng Tụ đao!

Tay phải của Tô Mộng Chẩm còn đang bận cứu chữa Ốc Phu Tử, đao trên tay trái đã giết chết một kình địch, bức lui hai kình địch khác.

Sau khi chặt bỏ thủ cấp của một địch nhân, màu sắc của thành đao càng cường liệt hơn.

Không biết đây là một thanh thần đao, hay là ma đao?

Người cầm đao cũng không biết là đao thần, hay là đao ma?

Ngay khi Ốc Phu Tử muốn đến cứu viện Tô công tử, hòa thượng đầu trọc mặc áo hoa tay cầm bát đã lướt lên, muốn ngăn cản y lại.

Nhưng Trà Hoa đã chặn đứng hắn.

Trà Hoa rút con dao găm đâm vào người ra, giao đấu cùng với hòa thượng kia.

Bởi vì y chỉ biết một chuyện.

Chỉ mong sao Tô công tử có cơ hội thở một hơi.

Chỉ cần Tô Mộng Chẩm có cơ hội thở một hơi, cho dù chết y cũng không

oán hận.

Không chỉ có Trà Hoa nghĩ như vậy, Ốc Phu Tử cũng nghĩ như vậy, ngay cả Sư Vô Quý cũng có ý nghĩ này.

Trong khu đổ nát, Tô Mộng Chẩm, Ốc Phu Tử và Trà Hoa bị Hoa Y Hòa Thượng, Đậu Tử Bà Bà, Cổ Đổng và Hoa Vô Thác đồng thời đánh lén, nhưng ở trước bậc thềm còn có một Sư Vô Quý khuôn mặt trắng đen.

Có điều địch nhân đã muốn giết Tô Mộng Chẩm, sao có thể để cho Sư Vô Quý được thảnh thơi.

Gần như cùng lúc đó, những bức tường đổ nát của của phố Khổ Thủy lại sụp đổ thêm lần nữa.

Ít nhất có bốn trăm chiếc nỏ cứng đồng loạt giương cung lắp tên.

Sư Vô Quý không thể tránh.

Bởi vì một khi y tránh đi, những mũi tên này sẽ bắn về phía Tô công tử.

Sư Vô Quý chỉ có thể ngăn cản.

Hơn hai trăm mũi tên phát ra cùng lúc, y ít nhất đã ngăn cản được một trăm tám mươi mũi. Binh khí mà y sử dụng là một thanh đại đao hình rồng, múa lên uy vũ, chỉ thấy ánh đao chứ không thấy bóng người. Nhưng y không thể để cho bất cứ mũi tên nào bắn vào trong khu đổ nát, cho nên vẫn trúng phải hai mũi.

Hàng tên thứ nhất vừa bắn xong, lập tức đến phiên hàng thứ hai.

Sư Vô Quý gầm lên một tiếng, quét ngang một đao làm sập một dãy tường lớn.

Mưa dày, trời tối, cộng thêm tường sụp đổ khiến cho đám tiễn thủ nhất thời cũng không thể nhắm chuẩn. Sư Vô Quý thu đao quay lại cứu viện, một đao bức lui Hoa Y Hòa Thượng, còn Trà Hoa đã mềm nhũn ngã vào trong lòng y.

Khuôn mặt của Trà Hoa đã biến thành màu xanh lục.

Bên kia Tô Mộng Chẩm một tay dùng đao đã giết chết một người, bức lui hai người khác, tay còn lại cuồn cuộn bức nội lực ra. Chợt nghe hai tiếng kêu vang lên, nơi lưng Ốc Phu Tử đã có hai mũi châm trong suốt bắn ra, rơi xuống trên đất.

Ốc Phu Tử khẽ hừ một tiếng, sắc mặt đỏ bừng, cười thảm nói:

- Công tử! Tôi không xong rồi, không kịp vận công chống cự, một mũi hóa cốt châm trong đó đã lên tới não.

Lúc này Hoa Y Hòa Thượng, Đậu Tử Bà Bà và Hoa Vô Thác đều thối lui. Bốn trăm tên tiễn thủ kia đã xông vào trong khu đổ nát, từng đoàn bao vây, phân làm hai hàng, một hàng nhanh chóng ngồi xuống, còn một hàng khác lại đứng thẳng phía sau nhắm chuẩn, muốn bắn tên ra.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Người Chưa Từng Nghi Ngờ Huynh Đệ Của Mình

“Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng.” (thương ngoài sáng thì dễ tránh, tên trong tối thì khó phòng)

Thật ra minh tiễn cũng không dễ cản.

Giống như gặp phải đám tiễn thủ được huấn luyện kỹ càng, từng đoàn bao vây này. Chờ khi bọn chúng phát ra một trăm mũi tên trong ống, bảo đảm cho dù là Vi Thanh Thanh Thanh * xuất hiện, Lý Liễu Triệu tái thế, cũng chỉ có thể biến thành con nhím, không cách nào phản kích.

* Vi Thanh Thanh Thanh là tổ sư gia của Tự Tại môn. Theo mô tả của Ôn Thụy An thì đây là môn phái có thực lực mạnh nhất, võ công của họ đã vượt qua định nghĩa thông thường. Nhiều cao thủ hàng đầu trong truyện của ông đều xuất thân từ môn phái này.

* Lý Liễu Triệu là một nhân vật trong Thất Đại Khấu hệ liệt của Ôn Thụy An.

Hàng tiễn thủ thứ nhất đã bắn tên.

Tô Mộng Chẩm đột nhiên làm một việc, y xách thi thể của Cổ Đổng trên mặt đất lên, ném về phía Sư Vô Quý.

Hành động này đã cứu Sư Vô Quý. Y lập tức dùng thi thể của Cổ Đổng

làm lá chắn.

Ốc Phu Tử lại hét lớn nhảy lên, toàn thân bắt đầu xoay tròn, bảo vệ sau lưng Tô Mộng Chẩm.

Tô Mộng Chẩm chỉ cần chống đỡ những mũi tên bắn tới từ hai bên trái phải và trước mặt.

Cho nên sau một đợt tên này, Ốc Phu Tử đã sụp xuống đất, nhưng vẫn không ngã xuống.

Y đã trở thành một tấm bia. Những mũi tên đâm vào người y khiến cho thân thể chỉ xiêu vẹo chứ không ngã xuống.

Sư Vô Quý cũng bị trúng hai mũi tên, còn Trà Hoa thì trúng bốn mũi.

Hàng tiễn thủ thứ hai lại muốn bắn tên.

Những mũi tên tưởng chừng vô tận giống như một cơn mưa.

Trong mắt Tô Mộng Chẩm cuối cùng cũng hiện lên một loại thần sắc.

Đó là thần sắc khi anh hùng gặp nạn, không còn lối thoát.

Đúng lúc này, đám cung tiễn thủ xếp hàng chỉnh tề bỗng lần lượt ngã xuống như những đợt sóng. Những kẻ còn chưa ngã vội vàng quay đầu lại ứng chiến, nhưng đều như tuyết gặp phải nước sôi, hoàn toàn tan tác.

Hai người trẻ tuổi liên tiếp nhún mình, gặp người là đánh, chỉ trong phút chốc đã hạ gục bốn mươi năm mươi người. Những tên tiễn thủ khác phát hiện vòng vây đã không còn, lại nghĩ tới đao của Tô Mộng Chẩm, đều sợ tới mức ném cung vứt tên chạy trối chết.

Điểm mạnh của số đông là khi đoàn kết đồng lòng, khi mọi người đồng

tâm hiệp lực thì sức mạnh như thành đồng, nhưng điểm yếu là một khi mạnh ai nấy làm thì sẽ trở thành một đám ô hợp.

Chỉ cần có một người muốn chuồn đi, tất cả đều sẽ nảy sinh ý muốn chạy trốn.

Kết quả là ngoại trừ những người ngã xuống, có tám phần tiễn thủ đã không chiến mà chạy.

Khi cuộc tập kích bất ngờ xảy ra, Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi đã cảm thấy không ổn, lập tức lướt ra khỏi khu đổ nát. Chủ lực của đối phương đều tập trung vào Tô Mộng Chẩm, tự nhiên không rảnh chú ý đến bọn họ.

Đến khi đám tiễn thủ kia bao vây khu đổ nát, Bạch Sầu Phi mới hỏi Vương Tiểu Thạch:

- Muốn ra tay không?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Muốn. Ta thấy con người Tô công tử rất chính nghĩa, đối xử với thuộc hạ cũng tốt. Theo ngươi thì sao?

- Đây cũng là một cơ hội tốt để thăng tiến.

- Nhưng ngươi phải đáp ứng ta một việc.

- Nói đi!

- Hãy cố gắng đừng giết người.

- Có thể.

Bạch Sầu Phi nói nhanh:

- Ta không phải vì yêu cầu của ngươi, mà là vì mình. Ta cũng không muốn người của Lục Phân Bán đường thù hận, càng không muốn trở thành kẻ địch của Lôi Tổn.

Bọn họ chỉ nói mấy câu, nhưng trong thời gian đó Tô Mộng Chẩm đã lâm vào hiểm cảnh. Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi lập tức ra tay.

Bọn họ xông đến phía sau đám cung tiễn thủ, liền ra oai để áp chế đối phương, hù dọa địch nhân.

Bạch Sầu Phi vận chỉ như gió, liên tục điểm vào huyệt đạo.

Vương Tiểu Thạch lại dùng tay làm đao, không nặng không nhẹ chỉ đánh người ngất xỉu.

Khi hai người vừa xuất hiện, thần sắc trong mắt Tô Mộng Chẩm lại biến thành cao ngạo, lãnh ngạo, thậm chí là hàn ngạo đến thấu xương.

Y nhìn qua Ốc Phu Tử.

Ốc Phu Tử cả người đầy những mũi tên, đã thành một tấm bia.

Y lại nhìn sang Trà Hoa.

Trà Hoa đã chết, nhưng đôi mắt cũng không khép lại. Y mở mắt trừng trừng, đầy sự bất cam và phẫn hận.

Tô Mộng Chẩm cúi người nói một câu:

- Ta sẽ báo thù cho ngươi.

Y nói rất kiên quyết như đinh đóng cột.

Trên mái ngói vỡ bỗng nhỏ xuống hạt mưa, vừa vặn rơi vào trên lông mày

của Trà Hoa. Mắt của Trà Hoa bỗng bắt đầu khép lại, thần thái cũng trở nên an tường, giống như nghe xong câu nói này của Tô Mộng Chẩm y mới chết được nhắm mắt.

Tô Mộng Chẩm chậm rãi đứng lên.

Lúc này Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi đã khống chế được tình hình. Sư Vô Quý bị trúng bốn mũi tên, nhưng cũng không đâm vào chỗ hiểm. Tên còn đang cắm trong thịt, y cũng không rút ra.

Phần mặt đen của y càng thêm đen, phần mặt trắng lại càng trắng.

Tô Mộng Chẩm hỏi y:

- Sao ngươi không rút tên ra?

Sư Vô Quý vẫn như ngọn giáo đứng sừng sững:

- Bây giờ còn không phải lúc chữa thương.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Rất tốt! Cổ Đổng phản bội chúng ta bán rẻ năm trăm huynh đệ, ta sai Hoa Vô Thác đi bắt hắn về, kết quả là sáu huynh đệ bên cạnh chỉ còn lại ngươi và Dương Vô Tà.

Đôi mắt của y lại đỏ bừng lên:

- Cái chết của Ốc Phu Tử và Trà Hoa là do Cổ Đổng và Hoa Vô Thác. Cổ Đổng đã chết, Hoa Vô Thác cũng phải chết.

Sư Vô Quý nói:

- Đúng.

Vương Tiểu Thạch nhìn Bạch Sầu Phi. Bạch Sầu Phi cũng nhìn sang Vương Tiểu Thạch.

Bạch Sầu Phi nhịn không được cao giọng nói:

- Này, chúng ta đã cứu ngươi, ngươi cũng không cảm ơn chúng ta một câu sao?

Tô Mộng Chẩm thản nhiên nói:

- Ta chưa bao giờ cảm ơn ngoài miệng.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Vậy ngươi cũng không hỏi tên chúng ta sao?

Tô Mộng Chẩm nói:

- Bây giờ còn không phải lúc thích hợp để hỏi họ tên.

Vương Tiểu Thạch ngạc nhiên hỏi:

- Lúc nào mới thích hợp?

Tô Mộng Chẩm chỉ vào thi thể của Ốc Phu Tử và Trà Hoa trên đất, nói:

- Đợi khi báo được thù, còn có mạng quay về.

Bạch Sầu Phi cười lạnh nói:

- Báo thù là chuyện của các người.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Cũng là chuyện của các người.

Bạch Sầu Phi nói:

- Hai người chúng ta chẳng có giao tình gì với hai người bọn họ.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Ta với các người cũng chẳng có giao tình.

Bạch Sầu Phi nói:

- Cứu người là do nhất thời nổi hứng, gặp dịp thì chơi.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Trò chơi này còn chưa kết thúc.

Vương Tiểu Thạch kinh ngạc hỏi:

- Ngươi cho rằng chúng ta sẽ đi báo thù với ngươi sao?

Tô Mộng Chẩm lắc đầu:

- Không phải cho rằng, mà là các người nhất định sẽ đi.

Vương Tiểu Thạch càng ngạc nhiên.

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Ngươi tính khi nào thì đi?

Tô Mộng Chẩm cười lạnh nói:

- Khi nào à? Đương nhiên là ngay bây giờ.

- Bây giờ?

Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch đều giật mình. Bọn họ có mắt, tự nhiên là trông thấy thương thế trên người Tô Mộng Chẩm, hơn nữa bên cạnh y chỉ còn lại một thủ hạ.

Vương Tiểu Thạch nhịn không được nói:

- Có điều… ngươi chỉ còn lại một huynh đệ đang bị thương.

- Ta bị thương, y cũng bị thương, còn lại đều chết hết.

Tô Mộng Chẩm khẽ cười một tiếng nói:

- Chúng ta không thể cứ trở về như vậy, còn thời cơ nào tốt hơn so với lúc này?

Cặp mắt của y như tia chớp lạnh nhìn mỗi người Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi một cái. Hai người đều dường như cảm giác được một hơi lạnh thấu xương.

- Lục Phân Bán đường vừa rút lui. Bất kể bọn chúng đang mừng công hay là đang bố trí, lúc này chúng ta quay lại tập kích, ngay cả thực lực trong lâu cũng không điều động, bọn chúng chắc chắn sẽ không kịp trở tay. Nếu như đợi đến ngày sau, bọn chúng nhất định sẽ bảo vệ Hoa Vô Thác, dùng hắn làm mồi nhử dụ chúng ta tới giết. Nhưng chúng ta sẽ ra tay bây giờ.

Trên mặt y xuất hiện vẻ cực kỳ ngạo mạn:

- Huống hồ chiến có thể bại, nhưng sĩ khí thì không thể mất. Lục Phân Bán đường đã giết bốn người của ta, ta cũng muốn cho chúng cảm thấy như mất đi tay phải.

Sau đó y ngạo nghễ nói:

- Vô Quý, chuẩn bị xong chưa?

Sư Vô Quý lập tức đáp:

- Chuẩn bị xong rồi.

Trên người y bị trúng bốn mũi tên, những vẫn giống như một thiết tướng quân hoành đao đứng thẳng, uy phong lẫm liệt.

Tô Mộng Chẩm hỏi:

- Ngươi nói xem, người của Lục Phân Bán đường sẽ bảo vệ Hoa Vô Thác lui đến nơi nào?

Sư Vô Quý nói:

- Phá Bản môn.

Tô Mộng Chẩm lại hỏi:

- Nắm chắc mấy phần?

Sư Vô Quý nói:

- Sáu phần.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Tốt, chuyện nắm chắc được sáu phần, vậy thì có thể làm.

Bạch Sầu Phi bỗng nhiên nói:

- Ngươi đi ngay bây giờ sao?

Tô Mộng Chẩm cười nhẹ một tiếng, cơ mặt dường như hơi co giật, nói:

- Chẳng lẽ còn đợi tạnh mưa?

Bạch Sầu Phi nói:

- Những kẻ nằm trên đất này chỉ bị khống chế, nếu ngươi không giết chết bọn chúng, bọn chúng sẽ lập tức thông báo đề phòng.

Tô Mộng Chẩm ngạo nghễ nói:

- Ta không giết bọn chúng. Thứ nhất, ta không giết những kẻ vô danh tiểu tốt, không có sức chống đỡ. Thứ hai, nếu như ta xuất phát ngay bây giờ, bọn chúng có nhanh cũng không thể nhanh bằng ta. Thứ ba, nếu ta đã muốn tấn công bọn chúng, căn bản không sợ bọn chúng có phòng bị. Ta muốn công kích cả Lục Phân Bán đường chứ không phải là bất cứ gã cung tiến thủ nào.

Vương Tiểu Thạch bỗng nhiên nói:

- Không được.

Tô Mộng Chẩm lại ngẩn ra, hỏi:

- Cái gì không được?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Chuyện thú vị như vậy, ta không đi không được.

Hắn nói xong liền giật miếng vải bọc kiếm ra, vứt sang một bên.

Đôi mắt lạnh lùng của Tô Mộng Chẩm dường như cũng bắt đầu ấm lên.

Bạch Sầu Phi dậm chân một cái, thở dài một tiếng:

- Chuyện thú vị như vậy, sao lại không có ta được?

Lúc y nói những lời này, đã đem tranh chữ dưới nách vứt xuống đất.

Trong mắt Tô Mộng Chẩm đã có ý cười, nhưng rất nhanh lại trở nên lạnh lẽo như cơn mưa mờ mịt.

Y nhún người lướt vào trong mưa.

Sư Vô Quý cũng nhanh chóng theo sau.

- Lục Phân Bán đường tổng cộng có mười hai vị đường chủ, sau khi Hoắc Đổng chết tại Hồ Bắc thì còn lại mười một người. Vừa nãy ra tay là Thất đường chủ "Đậu Tử Bà Bà" và Bát đường chủ "Hoa Y Hòa Thượng". Đám cung tiến thủ này đều đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, Thập đường chủ "Tam Tiễn Tướng Quân" nhất định là có mặt. Gần đây phụ trách trông coi khu vực Phá Bản môn còn có đệ tử Lôi gia là Lôi Cổn.

Trên đường đi, Tô Mộng Chẩm nói sơ qua tình hình địch nhân cho Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi:

- Lần này Lôi Tổn không ra tay, chắc là nghe Hoa Vô Thác báo cáo, Tiết Tây Thần và Mạc Bắc Thần trong "Tứ Đại Thần Sát" của Kim Phong Tế Vũ lâu đã gặp nhau tại Trúc Vi đường. Có lẽ hắn muốn đích thân xuất động diệt trừ hai mối họa lớn trong lòng này, cho nên cùng lúc tiến hành hai việc.

Vương Tiểu Thạch hiếu kỳ, nghe xong liền hỏi:

- Như vậy chẳng phải Tiết Tây Thần và Mạc Bắc Thần đang gặp nguy hiểm sao?

Hắn lại nhớ tới Triệu Thiết Lãnh kia.

- Thật ra tin tức này là giả. Lôi Tổn đi cũng chỉ uổng công thôi, nói không chừng còn rơi vào cạm bẫy do chúng ta bố trí.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Trong lâu có Dương huynh đệ và Quách Đông Thần lo liệu ổn thỏa, cũng không sợ Lôi Tổn phái người đánh lén.

Bạch Sầu Phi lập tức hỏi:

- Các người đã sớm đề phòng Hoa Vô Thác, sao lại còn mắc mưu của hắn?

- Ta phát ra tin tức giả này vốn không phải muốn lừa Hoa Vô Thác. Ta cũng không biết ai là nội ứng do Lục Phân Bán đường phái tới. Ta chỉ truyền tin tức giả ra, đến lúc đi phố Khổ Thủy mới nói cho những người đồng hành biết. Chắc là Hoa Vô Thác vì tham công hay muốn mạo hiểm một lần. Nếu như Lôi Tổn đi uổng công, còn đám người bọn chúng lại có thể lấy mạng của chúng ta, chẳng phải là càng tỏ ra cao minh sao?

Y cười nhạt một chút, nói:

- Thật ra cho dù hôm nay hắn có thể giết ta, hắn hành động như vậy thì Lôi Tổn cũng sẽ không tha. Lôi Tổn là người thế nào chứ?

Hạt mưa thấm ướt đôi lông mày kỳ dị của y, nhưng ánh lửa trong mắt lại không hề nguội đi:

- Từ trước đến nay ta chưa từng nghi ngờ Hoa Vô Thác… Ta chưa từng nghi ngờ huynh đệ của mình.

Bọn họ lao nhanh trong mưa, ngược gió ngược thế mưa, đều cảm giác được một hào khí mãnh liệt.

Hào khí này gắn kết bốn người bọn họ lại với nhau.

Con đường nhân sinh dài đằng đẵng, nhưng sảng khoái ân cừu nào có thể

cầu. Khi một người có thể thống khoái thì tại sao lại không thống khoái?

Tâm cơ của Bạch Sầu Phi, sự lười nhác của Vương Tiểu Thạch đều bị sự ngạo nghễ của Tô Mộng Chẩm kích thích, trong lòng dâng lên một luồng chiến ý, cùng với Sư Vô Quý giống như chiến thần xông đến Phá Bản môn.

Phá Bản môn rốt cuộc là nơi nào?

Phá Bản môn thật ra là tên gọi chung của ba đường phố, bởi vì lối ra của ba đường phố này đều đi qua một miếu thờ cũ nát, mà những ngõ sau lại bị bao quanh bởi một bức tường lớn. Sau phố có một phiến đất bằng hơn mười mẫu, bình thường hay có người thả dê nuôi bò. Cư ngụ tại ba đường phố của Phá Bản môn này phần lớn là gia đình quyền quý giàu có, còn sau phố lại là khu vực của dân nghèo. Những người ở trước phố không muốn bị dê bò quấy rối, liền bàn nhau xây dựng một bức tường vây quanh. Trải qua năm tháng lâu dài, bức tường bị gió thổi nắng phơi đã trở nên đổ nát, cho nên mọi người đều gọi ba đường phố này là Phá Bản môn, đồng thời cũng có ý chế giễu những kẻ có tiền ở vùng này.

Sản nghiệp của ba đường phố này đều thuộc về Lục Phân Bán đường.

Trong phòng chính của căn nhà lớn thứ ba tại đường phố thứ hai đang có một đám người tụ tập.

Nhưng trong đám người này chỉ có năm người là ngồi, bốn người trong đó đều là phân đường chủ của Lục Phân Bán đường.

Trong năm người này, ngoại trừ “Hoa Y Hòa Thượng”, “Đậu Tử Bà Bà”, “Tam Tiễn Tướng Quân”, cùng với Ngũ đường chủ Lôi Cổn, còn một người khác cũng có tư cách ngồi trên ghế, chính là Hoa Vô Thác.

Lúc này Hoa Vô Thác dáng vẻ ủ rũ giống như chim sợ cành cong.

“Hoa Y Hòa Thượng” và “Đậu Tử Bà Bà” cũng đứng ngồi không yên. Ngay cả “Tam Tiễn Tướng Quân” cao lớn uy mãnh tinh thần cũng hơi khẩn trương.

Chỉ có một người vẫn bình thản như thường, hơn nữa còn cực kỳ tự tin.

Người này ngồi ở vị trí chủ tọa.

Địa vị của hắn là cao nhất, cũng rất có quyền uy.

Tên hắn là Lôi Cổn.

Sự tự tin của Lôi Cổn ngoại trừ do hắn thuộc dòng chính của Lôi gia đang cầm quyền, còn nằm ở đôi thủy hỏa xích chùy của hắn.

Trong Lục Phân Bán đường có hơn ba trăm bảy mươi người họ Lôi, trong đó không hề thiếu cao thủ, nhưng hắn vẫn có thể yên ổn ngồi ở vị trí thứ sáu, đương nhiên phải có năng lực hơn người.

Những người thuộc Lôi gia có thể bước lên chức vị đường chủ còn có Nhị đường chủ Lôi Động Thiên, Tam đường chủ Lôi Mị và Tứ đường chủ Lôi Hận.

Đây là một nguyên nhân khác khiến cho Lôi Cổn rất tự tin. Bởi vì lỡ may hắn có gây họa gì, Nhị đường chủ, Tam đường chủ, Tứ đường chủ đều sẽ che chở cho hắn, cho dù Tổng đường chủ Lôi Tổn có chí công vô tư cũng rất khó trách phạt.

Hành động lần này là do một tay hắn giật dây.

Đương nhiên cấp trên cũng có gợi ý cho hắn, có điều hắn vẫn không biết hành động “giết Tô Mộng Chẩm” lần này rốt cuộc là kế sách của Đại đường chủ Địch Phi Kinh hay là ý của Tổng đường chủ Lôi Tổn.

Nhưng chắc không phải là chủ ý của Lôi Tổn.

Người bên ngoài đều nói mấy năm qua thiên hạ của Lục Phân Bán đường đã phải chia sẻ cho Kim Phong Tế Vũ lâu, thế lực đã dần bị thay thế.

Còn có lời đồn rằng Lôi Tổn giống như một con sư tử già đã rụng hết răng, gặp phải thợ săn Tô Mộng Chẩm trẻ tuổi khỏe mạnh mang theo tên sắc. Thế lực của Lôi gia đã bị ép cho không có sức đánh trả.

Lôi Cổn đương nhiên không phục.

Hắn tin tưởng với thực lực hiện có của Lục Phân Bán đường, tuyệt đối không thua kém Kim Phong Tế Vũ lâu. Chỉ có điều về mặt quan phủ triều đình thì Kim Phong Tế Vũ lâu mạnh hơn một chút. Nhưng nếu so về lực lượng ẩn nấp ở các nơi, kết hợp với hai đạo hắc bạch, lục lâm, võ lâm và thế lực quan phủ trong nhiều năm qua, Lục Phân Bán đường còn vượt xa Kim Phong Tế Vũ lâu.

Lục Phân Bán đường tuyệt đối có thể đối đầu với Kim Phong Tế Vũ lâu.

Hắn không rõ mấy năm gần đây vì sao Lôi tổng đường chủ luôn né tránh, để cho Kim Phong Tế Vũ lâu tiến sát dần dần.

Hắn cũng không tin con quỷ bệnh tật Tô Mộng Chẩm kia có bao nhiêu năng lực.

Cứ nhịn tiếp như vậy, Lục Phân Bán đường sẽ lâm vào cảnh không còn đường lui nữa.

Lôi Cổn quyết định phải phản kích, hắn phải dạy cho Kim Phong Tế Vũ lâu một bài học. Cho nên hắn mặc kệ là ý của ai, cứ quyết định triển khai, dự định một lần hành động giết chết Tô Mộng Chẩm.

Đáng tiếc khi sắp thành công thì lại thất bại.

Kết quả hôm nay khiến cho Lôi Cổn rất thất vọng. Những kẻ vây giết chẳng những hốt hoảng bỏ chạy, ngay cả Cổ Đổng vốn trà trộn vào Kim Phong Tế Vũ lâu cũng bị mất mạng, một nội ứng khác là Hoa Vô Thác thì bị lộ thân phận. Cảnh này khiến cho tai mắt của Lục Phân Bán đường bên trong Kim Phong Tế Vũ lâu đã bị thiệt hại năng nề.

Đối phương cũng hao tổn hai viên đại tướng là Trà Hoa và Ốc Phu Tử, nhưng đám "Hoa Y Hòa Thượng", "Đậu Tử Bà Bà" và "Tam Tiễn Tướng Quân" sau khi thất bại trở về vẫn còn sợ sẽ bị Tô Mộng Chẩm trả thù, cảnh này khiến Lôi Cổn càng nổi trận lôi đình.

"Tô Mộng Chẩm là thứ gì? Ta không tin hắn có ba đầu sáu tay."

"Đám ăn hại vô dụng này, thất bại trở về còn sợ sệt như vậy, đúng là làm mất hết mặt mũi của Lục Phân Bán đường."

Lôi Cổn dựa theo chỉ thị của cấp trên, trước hết sắp xếp một chút, sau đó sai Thập Nhất đường chủ Lâm Ca Ca trông coi cứ điểm Phá Bản môn, còn hắn thì triệu tập mọi người thương nghị đối sách.

Hắn đương nhiên không sợ Tô Mộng Chẩm tấn công. Thứ nhất, hắn đã từng sáu lần đánh lui kẻ địch có ý đồ vây công Phá Bản môn, trong đó lần thứ nhất còn là do "Mê Thiên Thất Thánh" mang theo ba trăm tên kỳ binh tập kích, nhưng vẫn bị hắn dẫn người dốc sức đánh lui. Thứ hai, Tô Mộng Chẩm vẫn còn chưa hoàn hồn, thân ở trong trận địa của địch nhân, chỉ cầu chạy ra tìm đường sống, sao còn có thể phản công?

Vì vậy Lôi Cổn rất ung dung.

Trước hết hắn muốn nghe xem đám người Thất đường chủ, Bát đường chủ, Thập đường chủ có ý kiến gì.

Hắn thích nghe bọn họ phát biểu ý kiến trước, sau đó mới tổng kết lại, đồng thời đề xuất ý kiến còn cao minh hơn so với bọn họ, như vậy mới có thể biểu hiện tài trí hơn người của hắn.

Hắn cảm thấy đây cũng là một biện pháp để biểu hiện quyền uy.

Hơn nữa cũng chỉ người có quyền uy mới có thể dùng phương pháp này.

Điều này khiến cho người ta cảm thấy được quyền thế của mình.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Đao Và Đầu Người

- Tô Mộng Chẩm đúng là không phải người. Trong tình hình đó, hắn trúng phải "lục đậu" của Hoa Vô Thác, cộng thêm ta, Cổ Đổng và Hoa Vô Thác đồng loạt vây đánh, còn có bốn trăm cây nỏ từ bên ngoài nhắm chuẩn vào, nhưng hắn lại chỉ cần một đao nơi tay… Hắn vừa vung đao liền khoét đi một khối thịt lớn dính độc trên chân của mình, đao tiếp theo bức lui ta và Hoa Vô Thác, một đao nữa lại giết chết Cổ Đổng. Thanh ma đao này càng uống máu thì càng đỏ hơn. Nếu như chúng ta chạy chậm một bước, chỉ sợ… Đao của Tô Mộng Chẩm không phải là đao. Một đao kia của hắn không phải nhắm vào chúng ta, nhưng lại khiến chúng ta cảm thấy không thể kháng cự được, chỉ có cách lui về phía sau. Một đao kinh khủng đó trước giờ chúng ta chưa từng thấy. Nhưng mà, từ xa nhìn đao của Tô Mộng Chẩm chém về phía Cổ Đổng lại cảm thấy vô cùng rực rỡ, hào hoa phong nhã làm cho người ta không thể chống đỡ, Cổ Đổng liền bị một đao này khiến cho đầu mình hai nơi. Đây là đao gì? Tô Mộng Chẩm là người thế nào? Con người làm sao có thể sử ra một đao như vậy?

"Đậu Tử Bà Bà" vẫn còn sợ hãi, nghĩ đến một đao rực rỡ và kinh khủng kia, vốn đang bẩm báo tình hình với Lôi Cổn lại trở thành lẩm bẩm, bắt đầu nói năng lộn xộn.

- Ta trốn ở trong tường, kiềm chế hô hấp, kiềm chế tạp niệm, thậm chí kiềm chế cả mạch đập và tim đập, làm vậy để tên khốn họ Tô không thể phát hiện, cho nên mới có thể một kích thành công. Ốc Phu Tử trúng ba mũi "Hóa

Cốt châm” của ta, nếu không với “Thiếu Dương Suất Bi Thủ” của hắn, không ai có thể dễ dàng khống chế được đại cuộc… Sau đó ta lại dốc sức đấu với Trà Hoa, buộc hắn độc phát thân vong; còn ngăn cản Sư Vô Quý, khiến cho hắn không thể tới giúp tên khốn họ Tô. Có điều bỗng nhiên lại xuất hiện hai tên tiểu tử không biết trời cao đất dày, bằng không họ Tô sớm đã nằm trên mặt đất, không thể tiếp tục làm hảo hán trên giang hồ rồi.

Trên trán “Hoa Y Hòa Thượng” đầy bọt nước, cũng không biết là đổ mồ hôi hay là nước mưa. Nhìn áo hoa gấm vóc trên người hắn, nếu không phải trên trán có những vết tàn hương, nhất định người ta sẽ cho rằng hắn chỉ có đầu trọc chứ không phải là hòa thượng.

- Ta bố trí bốn trăm tiễn thủ, vốn muốn xuyên thủng bốn trăm cái lỗ trên người Tô công tử, nhưng hai kẻ kia đột nhiên xuất hiện khiến thế trận của chúng ta bị thiếu hụt, dẫn đến trận thế đại loạn. Trên đời có rất nhiều chuyện đều xảy ra khi không ngờ đến. Có nhiều việc nhỏ chẳng hề ý nghĩa, hoặc là ý niệm nhất thời, ngày sau lại có thể tạo thành ảnh hưởng rất lớn, thậm chí là có thể thay đổi triều đại, viết lại sử sách. Ta cảm thấy trong hành động lần này, trước đó không hề suy nghĩ đến những chuyện bất ngờ sẽ xảy ra, đó là nguyên nhân chính khiến chúng ta thất bại.

“Tam Tiễn Tướng Quân” có hàm râu quai nón dày đặc như cỏ dại, nhưng khuôn mặt lại gầy nhom, xương gò má cao hẹp, lông mi cũng rất dày, cho nên thoạt nhìn chỉ thấy dưới mũ sắt là râu đen đoàn lớn đoàn nhỏ chứ không thấy gương mặt của hắn.

- Xong hết rồi! Tô Mộng Chẩm là kẻ có thù tất báo. Các ngươi nói hành động lần này nhất định có thể đưa Tô Mộng Chẩm vào chỗ chết, cho nên ta mới dám ra tay. Nhưng hành động quan trọng như vậy tại sao Tổng đường chủ lại không đến? Tại sao Đại đường chủ cũng không xuất hiện? Bây giờ Tô Mộng Chẩm không chết, hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho chúng ta, ít nhất thì hắn cũng sẽ tới giết ta. Ngũ đường chủ, ngài phải chủ trì công đạo cho ta!

Hoa Vô Thác toàn thân đều đang run lên, hắn chưa từng sợ hãi như vậy. Trước kia khi đối mặt với sinh tử, hắn vẫn còn có bản sắc hào hùng, nhưng hiện giờ hắn lại cảm thấy hoàn toàn bàng hoàng và bất lực, bởi vì hắn bỗng nhiên mất đi lực lượng khiến hắn dũng cảm và hăng hái.

“Lực lượng” này là gì?

Vì sao sau khi hắn “bán đứng” chủ nhân, đánh lén “huynh đệ” của mình, lực lượng đó lại đột nhiên biến mất?

Bây giờ đến phiên Lôi Cổn lên tiếng.

Đôi mắt to uy thế của hắn như sấm động đảo qua, “Đậu Tử Bà Bà”, “Hoa Y Hòa Thượng”, “Tam Tiễn Tướng Quân” và Hoa Vô Thác đều có cảm giác như bị lôi đình quét qua.

Giọng nói của Lôi Cổn cũng như tiếng sấm cuồn cuộn:

- “Đậu Tử Bà Bà”, ngươi như vậy là đang làm tăng chí khí của kẻ khác mà lại hạ thấp uy phong của mình. Thật ra lần này các ngươi làm cũng không tệ, ít nhất cũng đã giết được hai viên đại tướng bên cạnh tên quỷ bệnh lao đó, dọa hắn một phen khiến hắn phải tạm thời lo chỉnh đốn đại sự bên trong. Họ Tô chỉ là người, đao do người dùng cũng chỉ là đao, sao ngươi càng sống lại càng co đầu như thế?

Hắn lại quay sang “Hoa Y Hòa Thượng”:

- Trong chiến dịch lần này mọi người đều mạo hiểm, tất cả đều có công. “Hoa Y Hòa Thượng” lại giống như muốn tranh công đầu. Nếu như giết được họ Tô, ngươi giành công theo lý còn có thể châm chước được, nhưng hiện giờ họ Tô còn chưa chết, ngươi tranh giành cái gì?

Hắn lại quay sang “Tam Tiễn Tướng Quân”:

- Lỗ Tam Tiễn, những lời vừa rồi của ngươi là tự xét lại mình hay là đùn đẩy trách nhiệm? Đừng quên tướng bên thua không thể xưng là dũng. Ngươi dẫn theo bốn trăm tiễn thủ, bắn không chết được một tên quỷ bệnh lao, nếu như phải kiểm điểm e rằng chính ngươi cũng không rõ phải trình bày như thế nào.

Hắn lại nói với Hoa Vô Thác:

- Khi triển khai hành động lần này chúng ta đã không sợ họ Tô trả thù. Tốt nhất là tên quỷ bệnh lao kia có gan đến, Lôi lão ngũ ta sẽ ở nơi này chờ hắn. Hoa Vô Thác, ngươi đặt cược vào ván này không sai, đừng mất hồn mất vía không ra dáng nam nhân như thế.

Lôi Cổn lại trừng mắt nhìn mỗi người một cái, cho đến khi hắn cảm thấy ánh mắt đủ để thấu đến tim gan mới nói:

- Hiện giờ Họ Tô đã bị thương, còn bị mất người, ít nhất phải chỉnh đốn một phen. Lần này làm giảm nhuệ khí của hắn cũng xem như chuyện tốt, có đúng không?

Khi hắn hỏi “có đúng không?”, hắn dương nhiên mong chờ người khác trả lời là “đúng”, không hi vọng nghe được câu trả lời “không”.

Nếu như hắn muốn người khác trả lời “không”, vấn đề của hắn dĩ nhiên sẽ không cho người ta có cở hội có trả lời là “đúng”.

Có một số người lúc họp mặt, chỉ hi vọng người khác đem theo lỗ tai chứ không cần đem miệng, đương nhiên lúc cần ca ngợi hay phụ họa thì ngoại lệ.

Ngay khi hắn hỏi “có đúng không?”, trong tiếng mưa rơi ồn ã bên ngoài đột nhiên vang lên một tiếng còi chói tai.

Tiếng còi chói tai liên tục không ngừng.

Sắc mặt Lôi Cổn biến đổi.

Ba hán tử mặc áo dài có tay áo rộng, vạt áo ngắn đồng thời tiến vào phòng chính, đồng loạt quỳ xuống. Lôi Cổn nói ngay:

- Nói đi!

Hai người đằng sau đứng sang một bên. Gã hán tử dẫn đầu nói:

- Phía trước có địch xâm phạm, Thập Nhất đường chủ đang toàn diện kháng cự.

Hoa Vô Thác nghe được mặt như tro tàn, toàn thân run lên.

Lôi Cổn chỉ "ừm" một tiếng, nói:

- Đúng là to gan!

Hắn lại "ừm" một tiếng, lập tức quay sang Tam Tiễn Tướng Quân nói:

- Ngươi hãy dẫn người đi bảo vệ phía sau!

Tiếng của hắn như sấm rền:

- Bọn chúng tấn công phía trước, vậy thì càng phải đề phòng phía sau.

Tam Tiễn Tướng Quân lập tức đứng lên, đáp:

- Rõ!

Dứt lời liền chạy ngay đi.

Hoa Vô Thác thất thần nói:

- Hắn… hắn đến rồi sao?

Lôi Cổn hít sâu một hơi, liên tiếp phát đi bảy lệnh cầu viện khẩn cấp, nghĩ thầm: “Tổng đường chủ và Đại đường chủ rốt cuộc đang ở đâu? Nếu không thì lão Nhị, lão Tam, lão Tứ ít nhất cũng phải có người đến chứ.”

Nhưng nghĩ đến việc sắp quyết đấu với Tô Mộng Chẩm danh chấn thiên hạ, hắn lại hưng phấn đến mức lòng bàn tay đổ mồ hôi. Hắn ổn định tinh thần một chút, nói:

- Tốt! Nếu hắn đã đến, chúng ta hãy ra nghênh đón!

Bỗng nghe một giọng nói vang lên:

- Không cần.

Giọng nói đó vang lên trước người Lôi Cổn.

Sau đó chính là một ánh đao bay lên.

Ánh đao hái xuống chiếc đầu trên cổ Hoa Vô Thác.

Ánh đao đó lại đến từ hai gã hán tử đứng bên cạnh kia.

Lôi Cổn hét lớn một tiếng, đôi xích chuỳ bên trái nặng chín mươi ba cân, bên phải nặng năm mươi chín cân lập tức bay ra. Loại binh khí kỳ môn có trọng lượng bất đồng này khó nhất là thu phát, nhưng một khi luyện thành lại là binh khí khó chống đỡ nhất, sở trường đánh xa và lực sát thương lớn.

Xích chùy đánh ra, người đã không thấy.

Người đã nương theo ánh đao.

Ánh đao rực rỡ, nhẹ nhàng như tơ.

Ánh đao bay đến chiếc đầu trọc của “Hoa Y Hòa Thượng”.

“Hoa Y Hòa Thượng” quát lớn một tiếng, chiếc bát đồng trên tay lập tức lượn vòng đánh ra, một trăm lẻ tám viên tràng hạt trong tay cũng bắn lên, đồng thời người cũng phá tan cửa sổ lao ra.

Hắn chỉ cầu ngăn cản được Tô Mộng Chẩm một chút, như vậy mới có cơ hội chạy trốn. Cao thủ trong phòng nhiều như thế, chỉ cần hắn thoát được một đao kia, nhất định có người sẽ ngăn cản Tô Mộng Chẩm.

Song cửa sổ vỡ nát.

Bên ngoài là mưa.

Hắn quả nhiên thấy mình chạy thoát ra ngoài.

Nhưng làm sao hắn có thể “thấy” mình “chạy” thoát ra ngoài?

Hắn lập tức phát hiện, từ bên trong cửa sổ bay ra là một thân thể không đầu.

Vì sao lại không có đầu?

Đây đúng là thân thể của mình, quần áo đó, thân hình đó…

Chẳng lẽ…

Ý thức của “Hoa Y Hòa Thượng” đến đây thì dừng, không còn nghĩ tiếp.

Bởi vì hắn đã không còn nghĩ được, hắn đã mất khả năng suy nghĩ rồi.

“Đậu Tử Bà Bà” trông thấy Tô Mộng Chẩm một đao chặt đầu Hoa Vô Thác, cũng giống như khi y chặt xuống chiếc đầu của Cổ Đổng, mỹ lệ và phiêu du, còn mang theo một chút phong tình.

Sau đó thứ hai đao liền tìm tới “Hoa Y Hòa Thượng”, đuổi theo “Hoa Y Hòa Thượng”.

Ngay lúc “Hoa Y Hòa Thượng” muốn lao ra ngoài, ánh đao uyển chuyển mang theo sắc đỏ đã nhẹ nhàng xoay một cái trên cổ hắn. Vừa lúc hắn phá tan cửa sổ, cho nên chiếc đầu theo đó bay ra ngoài, thân thể cũng theo quán tính rơi ra ngoài.

Sau đó đao lại trở về trong tay Tô Mộng Chẩm.

Tô Mộng Chẩm xoay đầu lại, ánh mắt như hai luồng sáng lạnh nhìn về phía “Đậu Tử Bà Bà”.

Trong khoảnh khắc này, “Đậu Tử Bà Bà” gần như khóc ra thành tiếng.

Bà ta còn chưa khóc thành tiếng, nhưng Lôi Cổn thì đã gầm lên một tiếng.

Lôi Cổn không nhìn rõ.

Bóng xám kia lướt tới đâu, đôi xích chùy của hắn cũng đuổi theo tới đó, bởi vì hắn biết bóng xám kia chính là Tô Mộng Chẩm.

Tô Mộng Chẩm đã tiến vào địa bàn của hắn, đang giết người của hắn. Sự thật hiển hiện trước mắt này giống một con dao nhọn nung đỏ đâm vào trên chân hắn.

Sự kích động khiến cho toàn thân hắn run lên, tràn đầy ý chí chiến đấu.

Trong khoảnh khắc này, ý chí chiến đấu của hắn thậm chí so với sức sống còn mãnh liệt hơn.

Thà rằng chết, nhưng quyết không thể không chiến.

Giết chết Tô Mộng Chẩm, có thể tại Lục Phân Bán đường leo lên địa vị

cao vời vợi.

Giết chết Tô Mộng Chẩm, có thể dương danh thiên hạ, uy phong tám bề.

Một kẻ vẫn muốn làm chuyện gì đó kinh thiên động địa, nhưng lại không dám phản lại cấp trên, cũng không phục những kẻ đã thành danh, vì vậy đã định ra cho mình một "kẻ địch số một", thôi thúc mình phải có một ngày phải vượt qua hắn, đánh bại hắn để chứng minh sự thành công của mình. "Kẻ địch số một" của Lôi Cổn chính là Tô Mộng Chẩm.

Nhất là khi so hắn với kẻ này, người khác đều khịt mũi coi thường, nhìn hắn bằng ánh mắt như đom đóm đòi sánh với ánh trăng, càng khiến cho Lôi Cổn cảm thấy vô cùng nôn nóng và giận dữ.

Có một ngày, hắn nhất định phải đánh bại Tô Mộng Chẩm.

Chỉ có đánh bại Tô Mộng Chẩm, mới có thể chứng minh sự tồn tại của mình.

Cho nên vào thời khắc này, hắn đã bị ý chí chiến đấu bao trùm, điên cuồng công kích Tô Mộng Chẩm.

Nhưng chiêu thức của hắn lại không hề điên cuồng một chút nào.

Đôi xích chùy của hắn quả nặng từ phía sau truy kích, quả nhẹ lại cắt ngang phía trước. Một trước một sau, chỉ cần trúng phải một chùy trong đó, lập tức có thể đánh cho địch thủ máu thịt tung tóe.

Chùy nhẹ của hắn rõ ràng có thể từ phía trước đánh trúng Tô Mộng Chẩm, nhưng thân hình Tô Mộng Chẩm chợt nhoáng một cái đã lướt qua, xuất hiện phía trước nơi quả chùy không thể đánh đến. Quả chùy nặng cũng rõ ràng sắp đánh trúng sau đầu Tô Mộng Chẩm, chẳng biết vì sao lại thiếu đi nửa tấc; tóc sau đầu Tô Mộng Chẩm đều bay lên nhưng vẫn không đánh trúng, bất kể xích

sắt có dài đến đâu đều kém nửa tấc đánh vào khoảng không.

Tô Mộng Chẩm đã nhún người hai lần, chặt đi chiếc đầu của Hoa Vô Thác và "Hoa Y Hòa Thượng".

Thanh đao màu đỏ nhạt biến thành đỏ tươi.

Đậu Tử Bà Bà ngay cả mắt cũng đỏ lên, đột nhiên cởi xuống chiếc áo rách trên người.

Chiếc áo rách cả trăm ngàn lỗ này trong tay bà ta vung lên, liền cuốn thành một cây bổng có thể mềm cũng có thể cứng, vẽ thành một vòng tròn lớn quét qua ánh đao màu đỏ.

Màu đỏ tươi tán đi, giống như một cơn mưa hoa.

Cây gậy vải trong tay "Đậu Tử Bà Bà" bỗng vỡ thành trăm ngàn mảnh bay lả tả. "Đậu Tử Bà Bà" nhanh chóng bay ngược lại, mái tóc xám đứt ngang bay hỗn loạn.

Ánh đao lại trở về trong tay áo Tô Mộng Chẩm.

Tô Mộng Chẩm khép tay vào trong tay áo, nói:

- Có thể tiếp một đao của ta đã không dễ dàng. Ngươi nên nhớ kỹ, ta không giết ngươi còn có một nguyên nhân, đó là ngươi cũng không tự tay giết chết huynh đệ của ta. Kẻ nào giết huynh đệ của ta, kẻ đó phải chết.

Y vừa nói xong, liền xoay người rời đi.

Y chẳng những không hề để ý đến bốn trăm tám mươi sáu tên đệ tử Lục Phân Bán đường đang bao vây bên ngoài, hơn nữa còn giống như không nhìn thấy Lôi Cổn.

Điều này đủ khiến cho Lôi Cổn tức chết.

Nó còn thống khổ hơn so với giết chết hắn, ít nhất là càng vũ nhục hơn.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Người Trong Chợ

Nếu như Lôi Cổn không sử ra một chiêu "Phong Vũ Song Sát" này, thất bại của hắn có lẽ sẽ không đến mức thê thảm như thế.

Nhưng thành tựu ngày sau cũng có thể không lớn như vậy.

Trong đời có rất nhiều bước đi, rất nhiều quyết định, một khi đã bước ra, một khi đã hành động, hiện giờ có lẽ là sai, nhưng ngày sau lại trở thành đúng; hôm nay rõ ràng là đúng, nhưng tương lai lại trở thành sai lầm lớn. Đúng sai thường giống như một con đao hai mặt, chia ra nhân và quả, duyên và phận. Nếu một người cả đời đều hài lòng, sự hài lòng đó có thể sẽ không quá lớn, trái lại một người thường bị thất bại chưa hẳn là không tốt. Không có núi cao thì sẽ không có đất bằng.

Một chiêu đó của Lôi Cổn có kết quả thế nào?

Hồng Tụ đao của Tô Mộng Chẩm thì sao? Sát khí lạnh lẽo đó phải chăng không thể cản?

Trước khi đánh ra, đôi xích chùy của Lôi Cổn đã xoay tròn rung động, sau khi đánh ra còn va chạm vào nhau. Không ai có thể biết được đôi xích chùy này sẽ từ góc độ nào, dùng phương thức nào đánh vào chỗ hiểm, ngay cả Lôi Cổn cũng không biết.

Nhưng có thể khẳng định, chỉ cần bị đôi xích chùy này đánh phải sẽ gãy

xương đứt gân, phải chết không nghi ngờ.

Lôi Cổn đã đâm lao thì phải theo lao, cũng bắt đầu tự biết mình một chút.

Đôi chùy của hắn mặc dù giết không được Tô Mộng Chẩm, ít nhất cũng có thể giữ đối phương lại.

Không ngờ có một việc xảy ra, hơn nữa lại xảy ra không hề báo trước.

Xích chùy bay đến trước người Tô Mộng Chẩm, cũng không thấy y hành động thế nào, hai sợi dây xích làm bằng sắt đã đứt ngang.

Xích chùy dù có mạnh hơn, một khi dây xích bị đứt, nó cũng không khác gì quả bí đỏ. Một quả chùy lăn ra bên ngoài phòng, tạo thành một con đường trong vòng vây của đệ tử Lục Phân Bán đường. Một quả khác lại bay vào ngực một tên phó đường chủ đang giao đấu với Sư Vô Quý, khiến ngực của hắn bị đánh lõm xuống, máu phun đầy đất.

Tô Mộng Chẩm vẫn không nhìn Lôi Cổn cái nào, thậm chí còn không thèm nói một câu với hắn.

Y đi ra bên ngoài, quay về phía Sư Vô Quý đang chặn đứng đám đệ tử Lục Phân Bán đường xông tới, nói một câu:

- Đi ngay!

Đôi xích chùy rơi trên đất kia cũng giống như chẳng liên quan gì đến y.

Sư Vô Quý lập tức thu đao. Y thu đao một cách rất đột ngột, khiến cho một thanh đao, ba thanh kiếm và năm cây thương đang giao đấu với y gần như muốn đâm vào người.

Sư Vô Quý bỗng nhiên thu đao, toàn thân bỏ trống, ngược lại khiến mấy tên cao thủ kia cho rằng có gian trá,vội vã thu chiêu. Thậm chí do vội vàng

dừng thế công nên có kẻ còn vẽ lên trên đất một vết khắc sâu, vết lửa văng khắp nơi.

Sư Vô Quý đã theo Tô Mộng Chẩm đi ra bên ngoài.

Không một ai dám ngăn cản bọn họ.

Không một ai có thể giữ bọn họ lại.

Tô Mộng Chẩm đi đến trước bậc cửa, hơi dừng lại, sau đó nhấc chân lên, dùng gót chân đá ngược một cái. Quả chùy sắt nặng chín mươi ba cân liền bị đá bay lên, khiến mọi người lao nhao né tránh. Chỉ nghe một tiếng "ầm", quả chùy đã phá vỡ bức tường đá phía trên có một chữ "Lục" theo lối viết thảo. (kiểu chữ Hán, có đặc điểm là nét bút liên tục, viết nhanh)

Tường đổ gạch nứt, bụi bay khắp nơi, Tô Mộng Chẩm đã không thấy bóng dáng đâu.

Trên tường chỉ còn lại ba chữ "Phân Bán Đường", còn có một quả chùy rơi xuống.

Bên ngoài trời vẫn mưa.

Mưa rơi nhỏ dần, nhưng mây đen vẫn còn dày đặc, gió nổi mây vần.

Tô Mộng Chầm vừa ra đường cái lập tức lướt nhanh đi. Sư Vô Quý cũng theo sát không rời một tấc.

Vừa rồi Tô Mộng Chẩm bảo y "đi ngay" chứ không phải là "đi", cho nên y vừa nghe lập tức dừng tay, thậm chí không để ý đến an nguy của bản thân.

"Đi" và "đi ngay" không giống nhau.

Y biết rõ khi Tô Mộng Chẩm ra lệnh tuyệt đối sẽ không dài dòng, chỉ cần

nói thêm một chữ sẽ có dụng ý của một chữ đó.

Tình hình đã bị khống chế, hung thủ cũng đã đền mạng, vì sao Tô công tử lại đi gấp như vậy?

Tô Mộng Chẩm vừa ra khỏi "Phá Bản môn", lập tức phát hiện nơi góc đường trái phải có hai người chạy ra, đi sóng vai với y.

Sư Vô Quý vẫn luôn đi ở phía sau.

Trong số hai người mới xuất hiện này, một người đứng ở trong mưa nhưng không hề để ý, thần thái tiêu sái nhàn nhã như bình thường; một người lại không hề xem mưa là một thứ đáng ghét, đối với hắn mỗi hạt mưa đều tựa như một hạt trân châu.

Hai người này đương nhiên là Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch.

Bọn họ trông thấy Tô Mộng Chẩm, ánh mắt đều bất giác biến thành một loại thần sắc.

Đôi mắt Bạch Sầu Phi bắt đầu cháy lên.

Đôi mắt Vương Tiểu Thạch lại lóe sáng như sao.

Tô Mộng Chẩm không hỏi bọn họ câu nào.

Y phái Vương Tiểu Thạch đi tấn công phía trước, Bạch Sầu Phi tấn công ở phía sau, đương nhiên đều là nghi binh, mục đích để thu hút sự chú ý của đối phương.

Chỉ mới lần đầu tiên gặp mặt, y đã giao hai "nhiệm vụ khó khăn" này cho bọn họ.

Nếu như bọn họ không thể hoàn thành, binh lực trước sau tập trung lại,

dùng chiến thuật biển người thì Tô Mộng Chẩm chưa chắc đã có thể chấn nhiếp toàn trường, ung dung rời đi.

Nhưng Tô Mộng Chẩm rất yên tâm.

Y biết bọn họ nhất định làm được, hơn nữa còn có thể làm rất tốt.

“Làm được” và “làm rất tốt” không giống nhau, giống như một người biết hát và hát hay, ý tứ của nó không đồng dạng.

Bọn họ đã xuất hiện ở đây, điều đó nói lên sau khi dẫn dụ binh lực trước sau đi khỏi, bọn họ mới tập hợp với y.

Tô Mộng Chẩm nhìn thấy bọn họ, chỉ ngừng lại một chút, nói:

- Rất tốt.

Sau đó y nói:

- Đi!

“Rất tốt”, đối với Tô Mộng Chẩm đó đã là lời khen ngợi cao nhất. Trong Kim Phong Tế Vũ lâu, được y nói rằng “không tệ” chỉ có mười tám người, khen rằng “tốt” chỉ sợ không đến một phần ba, không cần nói đến “rất tốt”.

“Đi” chính là mệnh lệnh.

Bạch Sầu Phi lập tức hỏi:

- Đi à?

Tô Mộng Chẩm không đáp, y không thích nói một câu hai lần.

Bạch Sầu Phi lại hỏi:

- Đi đâu?

Tô Mộng Chẩm nói:

- Quay lại Phong Vũ lâu.

Bạch Sầu Phi chắp tay nói:

- Chúng ta vốn không quen biết, chỉ là có duyên kề vai sát cánh một phen, sao lại không công thành thân lui.

Đôi mắt Tô Mộng Chẩm như hai hai đốm lửa nhỏ lướt qua trên mặt y, chỉ nói:

- Đây không phải lời nói từ nội tâm ngươi.

Sau đó y nói:

- Hiện giờ các ngươi không muốn đi cùng ta cũng không được.

Lần này đến phiên Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Vì sao?

- Xem ra việc đánh lén ta tại phố Khổ Thủy không phải là ý của Lôi Tổn, nhưng muốn thừa dịp ta đến Phá Bản môn báo thù, sau đó trên đường về toàn diện chặn giết, đó mới là dụng ý thực sự của hắn. Cho nên các người đã không có lựa chọn nào khác. Chúng ta công chưa thành, không ai có thể lui thân.

Người bị quân địch bao vây không có lựa chọn nào khác, một là phá vòng vây, hai là đầu hàng.

Phá vòng vây tức là chiến đấu, còn đầu hàng lại chỉ có thể mặc cho người

ta xử trí, cho dù đối phương xử trí ngươi giống như một miếng thịt heo hay là một con chó, ngươi cũng không thể phản kháng.

Ai bảo ngươi đầu hàng?

Một người chỉ cần đầu hàng, cho dù kẻ địch đối xử với hắn thế nào, hắn cũng chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng.

Cho nên có một số người tình nguyện chết chứ không đầu hàng.

Bạch Sầu Phi thở dài một hơi nói:

- Xem ra từ khi bắt đầu cứu ngươi, tai họa này đã không thể tránh khỏi rồi.

Tô Mộng Chẩm lạnh lùng nhìn y một cái, nói:

- Chẳng lẽ các người hi vọng mọi chuyện trong kinh thành này đều chẳng liên quan đến mình?

Bạch Sầu Phi không trả lời.

Bốn người đi đến khu phố Đông Tam Bắc, chợt thấy trong cơn mưa mờ mịt, trên đường phố lại có người đang bày bán.

Lều cỏ buộc vài thớt ngựa, có hai ba người đang cho ngựa ăn; có ba hàng thịt, một hàng bán thịt bò, một hàng bán thịt dê, còn một hàng bán thịt heo; có một cửa hàng mài đao, bên cạnh là cửa hàng xay đậu, trước cửa có người bán đậu hủ; có người bán rau, có người bán gà, vịt, cá, tôm; cũng có tiểu thương bán bánh bao, bánh nướng, bánh chẻo, bánh rán; còn có người bán chè, bánh ngọt, mía ngọt, bánh dẻo, bánh trôi; thậm chí là bày con rối, con quay, con diều, kẹo hồ lô, da thú.

Chỉ cần là thứ thường thấy trong chợ, ở đây đều có.

Chuyện này vốn không có gì kỳ lạ, bởi vì con đường này cũng là chợ.

Kỳ lạ là những thứ này vốn không nên bày bán giữa mưa, những người bán hàng rong này chỉ nên xuất hiện khi trời quang mây tạnh.

Nhưng bọn họ vẫn bày bán như thường, giống như hôm nay là một ngày tốt trời trong nắng ấm.

Sạp hàng của bọn họ đều có một điểm đặc biệt, đó là không có khách hàng.

Bất kể người bán hàng nào, buôn bán là vì có người chiếu cố, nhưng bốn năm chục sạp hàng này dường như không phải dành cho khách hàng bình thường.

Thật ra bọn họ chỉ bày bán vì một "khách hàng".

"Khách hàng" này chính là người được vinh dự quản lý hai phái hắc bạch trong kinh thành, thống lĩnh quan dân hai đường, có thể xem là có quyền thế nhất, thăng tiến nhanh nhất, lai lịch thần bí nhất, đao pháp cũng xưng là thiên hạ đệ nhất, lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu Tô Mộng Chẩm.

Bọn họ vòng qua khu phố Đông Tam Bắc. Những người buôn bán nhỏ trên con đường này vốn đang đợi bọn họ đến "chiếu cố".

Bạch Sầu Phi nhịn không được muốn hít thở sâu.

Y nhướng cao mày, hít thở thật sâu.

Mỗi khi khẩn trương y đều phải hít thở sâu. Từ nhỏ y đã nghe người ta nói, lúc khẩn trương chỉ cần hít thở sâu nhiều một chút là có thể định khí, khí định thì tâm có thể tĩnh, tâm tĩnh là thần ngưng.

Y nhất định phải tập trung tinh thần, bởi vì đại địch đang ở ngay trước mặt.

Y xuất đạo đã tám năm, cũng giết chết không ít kình địch, nhưng trên giang hồ hiện nay rất ít người biết đến cái tên "Bạch Sầu Phi" này.

Đó là vì y còn chưa muốn nổi danh.

Một khi y muốn thành danh, vậy thì phải thành đại danh, danh nhỏ lợi nhỏ y không để vào mắt.

Vì để tạm thời không có "danh tiếng vô nghĩa" kia, y không tiếc giết chết những kẻ biết y có võ công tuyệt thế.

Một người lòng mang chí lớn, thân mang tuyệt kỹ như y lại có thể ẩn nhẫn tám năm làm một gã cao thủ vô danh, đương nhiên cũng là người rất giỏi ổn định tâm thần.

Nhưng khi y nhìn thấy tình cảnh trong mưa, lại không thể nào ổn định được.

Trong màn mưa có thể nhìn thấy bảy mươi hai người, còn có mười sáu người đang ẩn nấp. Nếu những kẻ này phát động tổng công kích, so với bốn trăm tên tiễn thủ nhắm vào Tô Mộng Chẩm tại phố Khổ Thủy lúc trước còn đáng sợ hơn gấp mười ba lần

Không nhiều không ít, vừa đúng mười ba lần

Bạch Sầu Phi trong lòng tính toán, cho dù có ổn định được tâm thần thì cũng hơi bồn chồn.

Khi không giữ được bình tĩnh thì chỉ có cách hít thở sâu.

Mặc dù hít thở sâu chưa chắc đã giữ được bình tĩnh, nhưng ít nhất có thể

chứng minh là mình đang còn sống.

Chỉ người sống mới có thể hít thở, có thể hưởng thụ hít thở.

Có thể hít thở vốn không phải là chuyện xấu.

Vương Tiểu Thạch đột nhiên cảm thấy tay chân đều lạnh.

Hắn không thích phản ứng này của mình.

Khi hắn khẩn trương, hơi thở không loạn, tim đập không nhanh, mí mắt không nháy, nhưng tay chân lại thoáng chốc như rơi vào hầm băng, lạnh lẽo như trong trời đông giá rét.

Nếu lúc này người khác nắm tay của hắn, hoặc đụng vào chân của hắn, sẽ cho rằng hắn đang cảm thấy sợ hãi.

Thật ra hắn không hề sợ hãi, chỉ là đang khẩn trương.

Khẩn trương và sợ hãi không giống nhau, khẩn trương có thể là kích động, còn sợ hãi lại là sợ sệt.

Vương Tiểu Thạch rất dễ khẩn trương, khi hắn nhìn thấy Ôn Nhu tay chân cũng lạnh, lần đầu gặp Tô Mộng Chẩm tay chân càng lạnh đến phát điên.

Nhưng hắn không hề sợ Ôn Nhu và Tô Mộng Chẩm.

Khi ở cùng với Ôn Nhu, không biết bì sao Vương Tiểu Thạch lại cảm thấy vui vẻ; còn ở cùng với Tô Mộng Chẩm, hắn lại cảm thấy vô cùng kích động,

Cho dù là loại cảm xúc nào đều không liên quan gì đến sợ hãi.

Nhưng khi người khác phát hiện tay chân hắn lạnh như băng, đều sẽ cho rằng hắn đang sợ hãi.

Thật ra ngoại trừ cái chết, Vương Tiểu Thạch không sợ thứ gì.

Hiện giờ hắn không phải đang sợ chết. Nhìn trận thế của các sạp hàng bày ra trong mưa, so với "Bát trận đồ" của Gia Cát Khổng Minh năm đó còn khó ứng phó hơn. Đem trận thế cực kỳ thâm ảo biến thành những sự vật bình thường của phố phường, càng khiến người ra không thể nào nắm bắt được. Loại cảm giác không thể kháng cự này càng khơi dậy đấu chí của Vương Tiểu Thạch, cho nên hắn càng thấy khẩn trương

Khi hắn khẩn trương, đôi chân tự nhiên lắc lư, ngón tay cũng bắt đầu xoa bóp.

Đung đưa hai chân, xoa bóp mười ngón đã trở thành một biện pháp giúp hắn bớt khẩn trương.

Trên đời có những người khác nhau, dùng những phương pháp khác nhau của bọn họ để làm giảm bớt khẩn trương.

Có người lúc khẩn trương liền đọc sách, niệm kinh phật, viết thư pháp, thậm chí là ngủ một giấc dài; cũng có người hoàn toàn trái ngược, khi bọn họ khẩn trương đều nổi giận, đánh người, mắng người, thậm chí là giết người, chỉ xem hắn có cao hứng hay không.

Có người làm giảm bớt khẩn trương một cách rất bình thường, chẳng hạn như tắm rửa, ca hát, tìm nữ nhân phát tiết; có người lại làm giảm bớt khẩn trương một cách rất kỳ lạ, bọn họ muốn bị người ra đánh một trận, làm việc không ngừng, một hơi nuốt mười quả ớt lớn, thậm chí tóm lấy một người cắt từng miếng thịt của hắn xuống.

Tô Mộng Chẩm thì sao?

Y làm sao để giải quyết khẩn trương?

Không ai biết, bởi vì chưa ai thấy qua Tô Mộng Chẩm khẩn trương.

Ngay cả khi ở trong phố Khổ Thủy, mắt thấy sắp lọt vào vòng vây của bốn trăm tên tiễn thủ, y cũng chỉ biến sắc chứ không hề khẩn trương

Trước giờ y luôn cho rằng khẩn trương sẽ chỉ làm hỏng việc, không thể giải quyết được vấn đề.

Khi vấn đề đến, y luôn cố hết sức để giải quyết vấn đề, quyết không tự mình tạo ra thêm vấn đề. Đây là nguyên tắc xử sự của Tô Mộng Chẩm.

Nhưng khi đối mặt với một cái "chợ" như vậy, ngay cả Tô Mộng Chẩm cũng khó tránh khỏi cảm thấy hơi hoa mắt, hơi run rẩy.

Con người thật ra chính là như vậy. Người không dễ dàng mắc bệnh, một khi bệnh đến lại rất khó chữa trị; ngược lại những người thường mắc bệnh nhẹ luôn có khả năng chống chọi với bệnh tật tốt hơn.

Người uống giỏi ít khi say, nhưng một khi đã say cũng nặng hơn so với người khác.

Tô Mộng Chẩm rất ít khi khẩn trương.

Lúc khẩn trương y đều lập tức nói chuyện.

Nói chuyện chính là bí quyết để y giải quyết khẩn trương.

Cho nên mọi người chỉ nghe thấy Tô Mộng Chẩm nói chuyện, chứ không nhìn thấy Tô Mộng Chẩm khẩn trương.

Thật ra từ xưa đến nay, mọi người đều không phải chỉ dùng cặp mắt để nhìn người, dùng lỗ tai để nghe lời. Bằng không, vì sao chỉ cần thanh thế hùng hồn, có thể lẽ thẳng lời ngay? Vì sao chỉ cần phú quý quyền uy, lời nói của hắn lại trở thành khuôn vàng thước ngọc?

- Vừa rồi trong Phá Bản môn, Lôi Cổn đã nói một câu rất hoang đường vô lý. Hắn mắng Lỗ Tam Tiễn rằng "tướng bên thua không thể xưng là dũng", những lời này thật sự là hoàn toàn sai.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Thật ra trong thiên hạ, có tư cách xưng là kẻ dũng nhất chính là bại quân tái chiến. Chỉ có bại tướng mới biết được mình bại ở đâu, đối phương thắng ở chỗ nào. Tướng quân thường thắng không đủ để tin cậy, ngược lại trong bại cầu thắng mới là tướng khó cầu.

Bạch Sầu Phi hít sâu một hơi nói:

- Bại tướng có thể lại đứng lên, nhưng tướng chết thì không thể sống dậy được.

Tô Mộng Chẩm nghiêng đầu nhìn y:

- Ngươi nói vậy là có ý gì?

Bạch Sầu Phi cười nói:

- Ta đang nghĩ, liệu có biện pháp nào có thể khiến cho đám cao thủ của Lục Phân Bán đường này chỉ giết ngươi chứ không giết ta chăng?

Tô Mộng Chẩm nói ngay:

- Rất đơn giản, chỉ cần bắt ta lại dâng cho quân địch, ngươi có thể lĩnh công nhận thưởng, hóa thù thành bạn.

Bạch Sầu Phi cười lớn nói:

- Ý kiến hay.

Y nhún người một cái, liền lướt vào trong chợ.

Nhìn thế lướt của y, giống như ít nhất sẽ có mười người lập tức chết ngay dưới chỉ.

Bạch Sầu Phi ra tay, Vương Tiểu Thạch cũng không thể đứng nhìn.

Khi hắn đang muốn rút kiếm, Sư Vô Quý bỗng nhiên nói một câu mà hắn nghe hiểu được, nhưng lại không rõ vì sao lại nói vào lúc này:

- Vô phát vô thiên. (không tóc không trời)

Câu này vừa nói ra, thần sắc của Tô Mộng Chẩm lập tức biến đổi.

Y dùng một tay chắn lấy thân thể Bạch Sầu Phi đang lướt tới.

Bạch Sầu Phi đang lướt nhanh, cho dù tám mươi hán tử cũng chưa chắc dừng được y, nhưng Tô Mộng Chẩm chỉ nhoáng người một cái đã ngăn cản được.

Hay là Bạch Sầu Phi cố ý để cho y ngăn lại?

Tô Mộng Chẩm một tay giữ Bạch Sầu Phi, chỉ nói một câu:

- Trước tiên quan sát một chút rồi hãy ra tay.

Lúc này bỗng có một nhóm người đi đến.

Có người từ đường lớn phía bắc, có người từ đường cái phía đông, có người từ đường Tam Vĩ thong thả đi tới, có người từ cửa ngõ phía nam vòng qua. Những người này đều đi rất ung dung, rất điềm tĩnh, rất ổn định, rất an tường.

Trong bọn họ có già có trẻ, có nam có nữ, cũng có cao có thấp, có đẹp có

xấu, nhưng bọn họ có hai điểm giống nhau: trong tay đều cầm một chiếc dù giấy màu xanh lá đậm, trên đầu đều quấn một chiếc khăn trắng.

Trong tay cầm dù có thể che chắn nước mưa, nhưng lại nhìn không thấy trời. Mỗi người đều dùng khăn trắng quấn đầu, không nhìn thấy được tóc của bọn họ.

Một đám người như vậy xuất hiện tại bốn mặt đông, nam, tây, bắc, tất cả đều tiến về trung tâm, không chậm không nhanh nhưng lại có quy luật, giống như đang bao vây cái "chợ" này, chặn đứng uy lực vốn có của nó.

Thế trận này vốn như một bàn cờ tuyệt hảo, nhưng bỗng nhiên lại có thêm hơn mười quân cờ, phút chốc đã hoàn toàn phá hỏng ưu thế vốn có. Giống như một bức tranh, những khoảng trống của nó đều có ý vị riêng, nhưng bỗng chốc bị mực vẩy vào khiến chúng bị phá hỏng đi.

Đám người này tốp năm tốp ba lần lượt xuất hiện. Những người trong chợ đều hai mặt nhìn nhau. Trong số những người cầm dù kia có người đi về phía hàng cá, có người bước về phía lều ngựa, có vài người vòng về phía hàng thịt, có hai ba người lại đi đến "chiếu cố" lão bản của tiện hớt tóc. Tóm lại, mỗi người đều có "mục tiêu" và "chuyên trách" của mình.

Cao thủ của Lục Phân Bán trong chợ này ít nhất có đến tám, chín chục người, còn đám người cầm dù này chỉ khoảng chừng hai, ba chục, nhưng những người này vừa xuất hiện liền hình thành một tình thế rõ ràng: người trong chợ đang bị người cầm dù bao vây. Những người trong chợ đều bắt đầu khẩn trương.

Ngay lúc này trước chợ bỗng xuất hiện một gã hán tử, người khô gầy giống như một quả hồng phơi khô, hai sợi gân xanh bên xương gò má luôn co giật trên huyệt Thái Dương.

Tên hắn là Lôi Hận.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Người Cầm Dù

Lôi Hận rất hận.

Cả đời hắn đều hận.

Hận một người so với yêu một người còn tốn thời gian hơn, huống hồ số người mà hắn hận còn nhiều hơn cả số người mà hắn quen biết. Hắn hận cả những người mà hắn chưa thấy qua, thậm chí có khi còn hận cả chính mình.

Người duy nhất mà hắn không dám hận là Lôi Tổn.

Hiện giờ người mà hắn hận nhất chính là Tô Mộng Chẩm. Tô Mộng Chẩm xâm nhập trọng địa Phá Bản môn của Lục Phân Bán đường, giết người của bọn hắn, sau đó lại nghênh ngang rời đi. Lôi Hận nghĩ đến chuyện này lại hận không thể đem Tô Mộng Chẩm cả da lẫn xương đều nuốt vào trong bụng.

Địch đại đường chủ đã từng nhận xét về hắn như sau: “Lôi lão tứ khi hận một người, cho dù võ công không bằng đối phương, nhưng hận ý của hắn cũng đủ khiến cho đối phương sợ hãi chạy mất.”

Trong chợ này có chín mươi hai tên cao thủ mai phục, đều là tinh binh trong đường của hắn. Chỉ cần Địch Phi Kinh ra lệnh một tiếng, lập tức có thể trong nháy mắt đem Tô Mộng Chẩm chia thành một ngàn bốn trăm năm mươi sáu miếng thịt nát.

Nhưng Địch đại đường chủ vẫn không hạ lệnh.

Khi hai mươi chín người cầm dù xanh kia xuất hiện, Lôi Hận hận đến mức gần như nuốt cả môi dưới của mình.

Bởi vì bọn họ đã đến.

Những người này vừa đến, trận thế do hắn và thủ hạ bố trí đã hoàn toàn bị phá tan. Lôi Hận trong lòng có hận cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Bọn họ là "Vô Phát Vô Thiên", một đội tinh binh dưới trướng Tô Mộng Chẩm, hôm nay ít nhất đã xuất động một nửa.

Lôi Hận biết nếu như hắn liều lĩnh phát động tấn công, chỉ sợ không bao giờ có thể hận người được nữa, chỉ có hối hận.

Không chừng ngay cả cơ hội hối hận cũng không còn.

Một người trẻ tuổi nhìn có vẻ khù khờ, cầm một cây dù bằng đồng đen, từ trong đám người cầm dù xanh kia đi về hướng Tô Mộng Chẩm.

Khi y đi ngang qua Sư Vô Quý, ánh mắt vốn thờ thẫn bỗng hiện lên một loại cảm tình nói không nên lời.

Y trầm giọng hỏi:

- Đều chết cả rồi sao?

Sư Vô Quý cười khổ nói:

- Cổ Đổng và Hoa Vô Thác là phản đồ.

Người trẻ tuổi vẻ mặt khù khờ này giật mình một cái, vẫn tiếp tục đi về

phía Tô Mộng Chẩm, vái chào nói:

- Thuộc hạ tiếp giá đến chậm.

Tô Mộng Chẩm khẽ gật đầu:

- Ngươi không chậm, đến rất đúng lúc.

Vương Tiểu Thạch nhìn đông nhìn tây, nhìn trái nhìn phải, nhìn trước nhìn sau, nhìn thấy có vẻ lần này lại không chết được, nhịn không được nói:

- Hóa ra thật sự có chuyện tìm được đường sống trong chỗ chết, kịp thời kịp lúc.

Tô Mộng Chẩm cười nhạt một tiếng, trong mắt có ý khinh thường.

Sư Vô Quý liếc nhìn thần sắc của Tô Mộng Chẩm, nói ngay:

- Trước khi đến Phá Bản môn, công tử đoán được người của Lục Phân Bán đường sẽ chặn đánh trên đường rút lui, cho nên trên đường đi đã để lại ám hiệu, nhờ vậy Mạc Bắc Thần mới có thể điều binh đến kịp.

Bạch Sầu Phi "à" một tiếng:

- Thì ra là Mạc Bắc Thần.

Vương Tiểu Thạch ngạc nhiên hỏi:

- Sao ta không thấy ám hiệu do các người lưu lại?

Sư Vô Quý nói:

- Nếu để cho các người thấy, đó còn là ám hiệu sao?

Bạch Sầu Phi thở dài:

- Nói cũng phải. Nếu như Tô công tử của Kim Phong Tế Vũ lâu tùy tiện đi giết địch, trên đời sớm đã không còn cái danh hiệu "Hồng Tụ Mộng Chẩm Đệ Nhất Đao" này rồi.

Vương Tiểu Thạch ngơ ngác nói:

- Hóa ra các người muốn dụ cho lực lượng của Lục Phân Bán đường xuất hiện, quyết đấu một phen ở nơi này.

Tô Mộng Chẩm đột nhiên hỏi:

- Lần này người đến là Lôi Tổn hay Địch Phi Kinh?

Mạc Bắc Thần có vẻ mặt khù khờ kia đáp:

- Là Địch Phi Kinh.

Tô Mộng Chẩm liền nói:

- Vậy hôm nay chỉ xem như đàm phán, không phải quyết đấu.

Bạch Sầu Phi ở bên cạnh nháy mắt với Vương Tiểu Thạch, nói:

- Xem ra câu chuyện này đã dạy cho chúng ta biết, trong thiên hạ quả thật không có chuyện gì may mắn.

Vương Tiểu Thạch xoa xoa tay cười nói:

- Xem ra câu chuyện này sớm đã định sẵn vai diễn của chúng ta rồi.

Bạch Sầu Phi nhìn về phương xa, lại ngẩng mặt lên trời thở dài:

- Hơn nữa câu chuyện này giờ chỉ mới bắt đầu.

Vương Tiểu Thạch nhìn theo ánh mắt của y, liền trông thấy một đoàn

người tay cầm dù giấy màu vàng mới tinh bước đi tha thướt.

Mạc Bắc Thần bỗng trợn trừng hai mắt, con ngươi sáng ngời đột nhiên giống như căng ra làm mí mắt bị ép thành hơn hơn mười lớp da dày, sắc bén như ám khí. Y chỉ nói một câu:

- Lôi Mị đến rồi.

Lôi Mị đương nhiên là một nữ nhân.

Theo giang hồ đồn, Lôi Mị là một trong ba nữ nhân thần bí nhất, xinh đẹp và có quyền lực hiện nay. Ba đặc điểm này đều có thể khiến cho nam tử trên thế gian động tâm, ít nhất cũng sẽ hiếu kỳ.

Trong lời đồn, có người nói Lôi Mị mới là con gái một của Lôi Chấn Lôi, người năm đó một tay gây dựng nên Lục Phân Bán đường. Sau đó lại để cho Lôi Tổn, một nhân vật xuất sắc của Lôi môn cùng họ nhưng khác dòng đoạt được quyền hành. Nhưng niệm tình Lôi Chấn Lôi bồi dưỡng, Lôi Tổn vẫn bố trí cho Lôi Mị làm Tam đường chủ. Có người khác lại nói Lôi Mị yêu mến Lôi Tổn, không tiếc đem chức vị Tổng đường chủ giao cho y. Nhưng cũng có người nói Lôi Mị tự thấy tài năng không bằng Lôi Tổn, vì để làm rạng danh Lục Phân Bán đường nên cố ý nhường chức.

Lại có lời đồn rằng Lôi Mị mới chính là dòng bên của Lôi môn, thật ra là tình nhân của Lôi Tổn. Sau khi Lôi Tổn và người vợ cả lâu năm “Mộng Ảo Thiên La” Quan Chiêu Đệ ly hôn, y vẫn luôn có quan hệ mờ ám với Lôi Mị này. Thậm chí có người hoài nghi Quan Chiêu Đệ sớm đã chết trong tay Lôi Mị, cho nên hơn mười năm nay mới không xuất đầu lộ diện.

Bạch Sầu Phi đương nhiên biết Lục Phân Bán đường có một Lôi Mị như vậy. Y từng hỏi Triệu Thiết Lãnh xem Lôi Mị là người thế nào, Triệu Thiết Lãnh chỉ có thể cười khổ nói: “Trong Lục Phân Bán đường có ba người vĩnh

viễn không thể hiểu được. Một là Lôi Tổn, không ai hiểu rõ y là người thế nào, bởi vì y vốn không cho người ta hiểu. Hai là Địch Phi Kinh, chỉ có y hiểu rõ người khác chứ không ai có thể hiểu rõ y. Ba là Lôi Mị, cô ta là người rất dễ hiểu, nhưng ngươi sẽ rất nhanh phát hiện sự hiểu biết của mỗi người đối với cô ta đều không giống nhau, cô ta muốn cho ngươi 'hiểu rõ' mặt nào của mình, ngươi cũng chỉ có thể 'hiểu rõ' một mặt đó."

Bạch Sầu Phi từng nghe nói đến Lôi Mị, cũng muốn gặp Lôi Mị.

Y là một hán tử cao ngạo, nhưng đối với nữ nhân nổi danh cũng sẽ cảm thấy có chút hiếu kỳ, ít nhất là muốn xem thử một lần..

Vương Tiểu Thạch cũng từng nghe nói trong võ lâm có một Lôi Mị.

Lôi Mị tại Lục Phân Bán đường chỉ huy một đội ngũ thần bí, nàng ta là ái tướng của Lôi Tổn. Nghe nói hiện nay trên giang hồ có ba nữ nhân thần bí xinh đẹp, một người là phu nhân của Lôi Tổn, một người là con gái của Lôi Tổn, còn một người là thủ hạ Lôi Tổn. Lôi Tổn này thật sự có phúc khí, thủ hạ mãnh tướng như mây, nam là anh kiệt còn nữ thì lại là mỹ nhân.

Khi đó Vương Tiểu Thạch chợt có một suy nghĩ: liệu một ngày nào đó hắn cũng có nhân thủ như vậy hay không?

Một người nếu muốn luyện thành tuyệt nghệ, chỉ cần bền lòng, có sức chịu đựng, dũng khí và tài hoa thì sẽ không khó thành công. Nhưng một người muốn nắm giữ quyền hành thì cần phải có dã tâm thật lớn, phải đủ tàn nhẫn và giỏi về xử lý nhân sự.

Vương Tiểu Thạch cũng muốn hoàn thành một vài chuyện lớn mà người khác không thể hoàn thành, nhưng lại không có dã tâm và tham vọng phải bất chấp tất cả để đạt được thành tựu.

Nếu muốn hắn hi sinh tất cả, thay đổi tính tình để đạt được quyền thế, hắn

thà rằng không làm.

Nhưng thanh niên thường vẫn có mục tiêu, có những ước mơ. Hắn muốn xem thử Lôi Mị, người có thể giúp đỡ Lôi Tổn giành được thiên hạ dáng vẻ thế nào?

Cho nên hắn cũng quay đầu nhìn.

Nhưng bọn họ đều không thấy được Lôi Mị.

Một đám cô gái khoảng chừng mười bảy, mười tám người, tất cả đều mặc quần áo màu vàng nhạt, tay áo nhỏ, eo buộc chặt, mặt mày xinh đẹp, tay cầm dù giấy màu vàng tha thướt đi qua.

Những cô gái này đều xinh đẹp đáng yêu, nhưng không biết ai mới là Lôi Mị.

Đám cô gái này vừa xuất hiện, những người trong chợ kia ngoại trừ Lôi Hận đều tập trung lại một góc phố Đông Tam Bắc, giống như muốn nhường con đường này cho mười mấy thiếu nữ kia.

Trên mặt Mạc Bắc Thần cũng lộ ra vẻ kỳ quái.

Hai mươi chín người trong tay cầm dù giấy màu xanh lá đậm bắt đầu biến đổi trận pháp, rất chậm nhưng cũng rất ổn định.

Bọn họ hình thành một trận thế mới vì đám cô gái vừa nối đuôi nhau đi tới, một trận thế có thể ứng phó với hơn mười thiếu nữ nhìn có vẻ yếu ớt này.

Vương Tiểu Thạch hỏi Bạch Sầu Phi:

- Ai là Lôi Mị?

Bạch Sầu Phi nói:

- Ngươi không thấy những cô gái này sao?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Nhưng nơi này có đến hơn mười cô, rốt cuộc ai mới là Lôi Mị?

Bạch Sầu Phi lại hỏi:

- Ngươi thấy những cô gái này có đẹp không?

Vương Tiểu Thạch thành thật trả lời:

- Đẹp.

Bạch Sầu Phi nói:

- Đẹp là được rồi. Có gái đẹp thì cứ nhìn rồi nói sau, mặc kệ ai là Lôi Mị.

Vương Tiểu Thạch ngẫm nghĩ rồi nói:

- Đúng.

Hắn hiểu được ý tứ của Bạch Sầu Phi: vui chơi thì phải đúng lúc.

Xem ra trước mắt vô cùng hung hiểm, chỉ nên cố gắng nghĩ về những điều tốt, không nên suy nghĩ quá nhiều vào những việc xấu.

Ánh mắt âm u lạnh lẽo của Tô Mộng Chẩm nhìn những cô gái cầm dù vàng, lại nhìn sang "Vô Phát Vô Thiên" do Mạc Bắc Thần chỉ huy, lại quan sát thế mưa một chút. Y lấy từ trong ngực ra một chiếc bình nhỏ, đổ ra vài viên thuốc nhỏ sau đó ngẩng đầu nuốt vào.

Nước mưa rơi trên mặt y giống như nước mắt đau đớn bắn ra.

Lúc y uống thuốc, cho dù là Mạc Bắc Thần hay Sư Vô Quý đều không

dám quấy rầy.

Một lúc sau Tô Mộng Chẩm mới khẽ đặt một tay trước ngực, hai mắt lại phát ra ánh sáng lạnh lùng.

- Địch Phi Kinh ở đâu?

Mạc Bắc Thần lập tức đáp:

- Tam Hợp lâu.

Tô Mộng Chẩm nhìn sang căn lầu gỗ thứ ba bên cạnh đường phố. Đây vốn là một tiệm rượu, tổng cộng có hai tầng lâu.

Tô Mộng Chẩm nói với Mạc Bắc Thần:

- Ngươi hãy chờ ở đây!

Y lại nói với Sư Vô Quý:

- Ngươi hãy theo ta lên!

Sư Vô Quý và Mạc Bắc Thần đều đáp:

- Vâng!

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Còn chúng ta thì sao?

Tô Mộng Chẩm đột nhiên bắt đầu ho kịch liệt.

Y móc ra một chiếc khăn tay trắng tinh che miệng lại.

Lúc y ho cả hai vai đều run lên, giống như một cái ống bễ lâu ngày đang

hút không khí bên trong phổi, hít thở nặng nề như lúc nào cũng có thể đứt hơi.

Một lúc sau y mới bỏ khăn ra.

Vương Tiểu Thạch thoáng nhìn thấy trên chiếc khăn trắng tinh đã nhuộm một vệt đỏ khó coi.

Tô Mộng Chẩm khép mắt lại, liên tục hít ba hơi, sau đó mới từ từ mở mắt ra, hỏi Vương Tiểu Thạch:

- Ngươi biết trên lầu này có ai không?

Vương Tiểu Thạch chăm chú nhìn y, ánh mắt không dời. Khi hắn trông thấy Tô Mộng Chẩm ho kịch liệt, hắn đã quyết định mình sẽ làm gì, nên làm gì rồi.

Hắn trả lời:

- Địch Phi Kinh.

Tô Mộng Chẩm lại hỏi:

- Ngươi có biết Địch Phi Kinh là ai không?

Vương Tiểu Thạch đáp:

- Đại đường chủ của Lục Phân Bán đường.

Tô Mộng Chẩm dùng ngón tay vô lực chỉ về phía tòa lầu gỗ kia:

- Ngươi có biết một khi đã đi lên, không ai có thể đoán được liệu mình có còn sống để đi xuống hay không?

Vương Tiểu Thạch thản nhiên nói:

- Lúc ta và ngươi xông đến Phá Bản môn, cũng biết rằng chưa chắc có thể rời khỏi ba con đường đó.

Tô Mộng Chẩm nhìn thẳng vào hắn một cái.

Chỉ nhìn một cái.

Sau đó y không nhìn Bạch Sầu Phi, nhưng lại hỏi:

- Còn ngươi thì sao?

Bạch Sầu Phi hỏi lại:

- Võ công của Địch Phi Kinh rất lợi hại sao?

Trên mặt Tô Mộng Chẩm xuất hiện một loại thần sắc giống như cười mà lại không cười:

- Nếu ngươi muốn đi lên thì tự nhiên sẽ biết, còn nếu không muốn lên thì hỏi làm gì?

Bạch Sầu Phi hít sâu một hơi, nói:

- Được, ta lên.

Vì vậy một nhóm bốn người bọn họ ngang nhiên đi vào Tam Hợp lâu.

Dưới lầu chỉ có những chiếc bàn xếp chồng, không có một ai.

Tô Mộng Chẩm nói với Sư Vô Quý:

- Ngươi hãy bảo vệ ở đây!

Sư Vô Quý liền cầm đao canh giữ ở cửa lớn, giống như cho dù có thiên quân vạn mã xông đến, y cũng không cho phép bọn chúng vượt qua nửa bước.

Sau đó Tô Mộng Chẩm ưu nhã bước từng bước lên lầu.

Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch đi ở hai bên phía sau, không nhanh không chậm cùng lên lầu.

Bọn họ cùng nhau lên lầu như vậy, trong lòng có một cảm giác đặc biệt, giống như chỉ cần bọn họ đi cùng nhau thì sẽ không sợ mưa gió, không sợ hiểm nguy, trong thiên hạ cũng không có gì ngăn cản được bọn họ tiến về phía trước.

Bọn họ sóng vai đi lên lầu.

Trên lầu có thế giới của trên lầu.

Thế giới đó là gì?

Thật ra trong cuộc đời con người vẫn thường có những lúc lên lầu, không ai biết trên lầu có thứ gì đang chờ bọn họ.

Người chưa lên lầu tìm mọi cách để lên lầu, bởi vì họ muốn tận mắt nhìn thấy cảnh tượng trên lầu. Khi lên lầu rồi thì lại muốn lên thêm một tầng nữa, hoặc là tìm trăm phương ngàn kế để không phải lăn xuống lầu.

Lầu càng lên càng dốc.

Lầu càng cao càng lạnh.

Trên lầu gió lớn, lầu cao khó dựa, nhưng người người vẫn cứ thích lên lầu, thích trèo lên chỗ cao.

Chỗ cao chính là nơi nguy hiểm.

Ba người Tô Mộng Chẩm, Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi gần như đồng thời lên lầu, cho nên bọn họ cũng gần như đồng thời nhìn thấy một người.

Địch Phi Kinh, Đại đường chủ của Lục Phân Bán đường.

Y ở tại Lục Phân Bán đường dưới một người mà trên vạn người.

Thậm chí phần lớn người đều cho rằng, người được tôn kính nhất bên trong Lục Phân Bán đường không phải Lôi Tổn mà là y.

Có điều Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi không ngờ được, xuất hiện trước mắt bọn họ lại là một người như vậy.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Ho Và Cúi Đầu

Chiếu cố những người không giao tình

Thiên hạ chỉ có Địch Phi Kinh

Nếu như ngươi không có bằng hữu, hãy tìm Địch Phi Kinh, Địch Phi Kinh sẽ là bằng hữu tận tâm nhất của ngươi.

Nếu như ngươi không có ai hiểu, hãy tìm Địch Phi Kinh, Địch Phi Kinh sẽ là tri âm của ngươi.

Nếu như ngươi gặp phiền toái, hãy tìm Địch Phi Kinh, y có thể giúp ngươi giải quyết tất cả khó khăn.

Nếu như ngươi muốn tự sát, hãy tìm Địch Phi Kinh, y nhất định có thể khiến cho ngươi lại mong được sống, cho dù hoàng đế lão tử đưa ra một ngàn vạn lượng hoàng kim cầu ngươi đi chết, ngươi cũng sẽ không chịu cắt một ngón tay.

Đây là lời đồn lưu truyền rộng nhất trong kinh thành.

Đáng tiếc Địch Phi Kinh chỉ có một, muốn gặp y cũng không dễ dàng.

Trong thiên hạ chỉ một người có thể gặp y bất cứ lúc nào, đó không phải là con của Địch Phi Kinh, bởi vì Địch Phi Kinh không có con; cũng không phải là phu nhân của Địch Phi Kinh, bởi vì Địch Phi Kinh không có vợ. Địch

Phi Kinh cả đời chỉ có bằng hữu, không có người thân. Y chỉ có một thân một mình.

Người có thể tùy thời gặp y là Lôi Tổn.

Bất kể là ai, có thể kết giao được bằng hữu như Địch Phi Kinh nhất định đều có bối cảnh kinh người. Nhưng có lẽ tri giao thật sự của Địch Phi Kinh cũng chỉ có một mình Lôi Tổn.

Có người nói, Địch Phi Kinh có thể chứa cả thiên hạ, Lôi Tổn biết dùng Địch Phi Kinh cho nên y mới có được thiên hạ.

Nhưng cũng có người nói, một núi không thể chứa hai hổ, Lôi Tổn và Địch Phi Kinh hiện giờ chưa xung đột với nhau, đợi đến khi thiên hạ bình định sẽ khó tránh khỏi hai hổ tranh đấu. Đây có thể nói là một nỗi lo xa của Lục Phân Bán đường, cũng là một mối họa ngầm.

Tô Mộng Chẩm đương nhiên cũng nghe được những lời đồn này.

Về phần lời đồn cuối cùng chính là do y "sáng tạo" ra, cố ý làm cho lời đồn này lưu truyền trên giang hồ, sau đó chờ đợi phản ứng của hai kẻ đứng đầu Lục Phân Bán đường.

Phương pháp tiêu diệt kẻ địch tốt nhất chính là làm cho bọn chúng tự diệt lẫn nhau.

Muốn kẻ địch tự giết lẫn nhau, trước tiên phải làm cho bọn chúng nghi ngờ lẫn nhau, khi đã nghi ngờ thì sẽ không thể hợp tác chặt chẽ, chỉ cần không hợp tác chặt chẽ thì sẽ có kẽ hở để thừa cơ.

Muốn kẻ địch không tin tưởng nhau, có thể dùng lợi ích dụ dỗ, nhưng đối phó với những người như Lôi Tổn và Địch Phi Kinh, áp bức dụ dỗ cũng giống như trò trẻ con.

Cho nên Tô Mộng Chẩm tạo ra lời đồn.

Lời đồn luôn luôn hữu hiệu.

Cho dù là người có định lực cao, cũng khó tránh bị lời đồn lừa gạt, bị lời đồn làm nghi hoặc. Bởi vì bản thân lời đồn có thể tạo thành một loại áp lực, giống như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn. Có câu "lời đồn dừng ở kẻ trí *", nhưng ngươi muốn mua vải cũng phải xem có phải là cửa hiệu lâu đời được bảo đảm chất lượng hay không, kẻ trí cũng khó tránh phải nghe lời đồn, chỉ là có thể suy xét về lời đồn mà thôi.

* Ám chỉ những lời nói không có căn cứ, truyền đến người có đầu óc thì không thể lưu truyền tiếp.

Cho dù là người không nghe lời đồn, cũng chỉ xem như một sự trốn tránh với lời đồn. Nói cách khác, lời đồn vẫn có sức ảnh hưởng với hắn như thường, cho nên hắn mới không dám đối mặt.

Người có thể đối mặt với lời đồn, giải quyết lời đồn, đó mới là một người dũng cảm.

Tô Mộng Chẩm truyền lời đồn ra ngoài, sau đó chờ đợi phản ứng của Lục Phân Bán đường. Nơi kẻ địch đã có một kho thuốc nổ, y cũng không có ý định chuyển nó trở về, chỉ cần giúp đối phương châm một ngòi nổ là được.

Y tin tưởng cách làm của mình giống như đổ một thùng nước vào túi bột mì, không lâu sau túi bột mì này sẽ mốc meo và lên men.

Nếu như ngươi muốn một đôi vợ chồng cãi lộn, rất đơn giản, chỉ cần ở bên ngoài rêu rao rằng bọn họ sống chung không hòa thuận.

Trong một tổ chức, khi lão đại và lão nhị bắt đầu tranh đấu với nhau, thông thường là vì bên ngoài lưu truyền rằng lão đại muốn đá lão nhị xuống,

còn lão Nhị thì muốn chiếm quyền của lão đại.

Có đôi khi Tô Mộng Chẩm cũng phải tin, chỉ cần Lôi Tổn và Địch Phi Kinh vẫn tâm đầu ý hợp, thế lực của Lục Phân Bán đường sẽ bền vững không thể lay chuyển được.

Cho nên y đã đổ ra "thùng nước" này, sau đó kiên nhẫn chờ đợi kết quả.

Kết quả y được gì?

Không có kết quả.

Lôi Tổn vẫn là Lôi Tổn, không hề tổn hại; Địch Phi Kinh vẫn là Địch Phi Kinh, gặp biến không kinh. Một người vẫn là Tổng đường chủ của Lục Phân Bán đường, còn một người vẫn là Đại đường chủ của Lục Phân Bán đường, kính trọng lẫn nhau, mỗi người một nửa.

"Thùng nước" kia giống như đổ vào trong biển, hoàn toàn không phản ứng.

Từ đó về sau, Tô Mộng Chẩm càng cảm thấy hiếu kỳ đối với Địch Phi Kinh.

Lão nhị bắt buộc phải nhường nhịn lão đại, bởi vì thế lực của lão đại lớn hơn hắn. Lão nhị không nhịn được thì không thể trở thành lão nhị, hắn có thể là lão đại hoặc không là gì cả, nhưng thiên chức của lão nhị chính là phải biết nhường nhịn.

Nhưng lão nhị này làm sao có thể khiến cho lão đại hoàn toàn không lo ngại hắn?

Đây là điểm mà Địch Phi Kinh rất giỏi, cũng là điểm không thể xem thường Lôi Tổn.

Tô Mộng Chẩm cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn không từ bỏ.

Y biết giữa Địch Phi Kinh và Lôi Tổn nhất định có lý do gì đó khiến bọn họ tuyệt đối tin tưởng lẫn nhau. Đây có thể là một bí mật, chỉ cần tìm được bí mật thì sẽ có thể phá vỡ quan hệ mật thiết của bọn họ.

Tô Mộng Chẩm rất muốn tìm ra bí mật này.

Vì bí mật này, y đã hạ lệnh cho những người nằm vùng tại Lục Phân Bán đường, xem việc tìm ra "nguyên nhân" Lôi Tổn và Địch Phi Kinh hợp tác khăng khít là quan trọng nhất.

Hiện tại y đã có đầu mối.

Y đã gặp qua Lôi Tổn.

Lôi Tổn là thủ lĩnh của Lục Phân Bán đường, chỉ cần có chuyện quan trọng, chẳng hạn như thừa tướng đại nhân đãi tiệc đám đương gia trong kinh thành, Lôi Tổn sẽ khó tránh phải gặp gỡ Tô Mộng Chẩm.

Nhưng Tô Mộng Chẩm vẫn chưa từng gặp Địch Phi Kinh. Địch Phi Kinh cũng không thích lộ diện.

Hiện giờ trên lầu có một Địch Phi Kinh.

Tô Mộng Chẩm muốn gặp Địch Phi Kinh một lần.

Y đã nhìn thấy Địch Phi Kinh, nhưng y lại giật mình.

Một Địch Phi Kinh tuấn tú, trẻ tuổi, cô tịch, tiêu sái, lại mang theo một loại khí chất xuất trần, ngay cả Bạch Sầu Phi nhìn thấy trong lòng cũng có cảm giác đố kị.

Địch Phi Kinh đẹp đến mức làm cho người vừa thấy liền biết y là Địch

Phi Kinh.

Địch Phi Kinh luôn nhìn xuống vạt áo dài của y, hoặc là nhìn mũi giày, giống như một vị cô nương thẹn thùng không dám ngẩng mặt nhìn người.

Một vị cô nương không dám ngẩng đầu nhìn, bởi vì nàng là một nữ nhân.

Nữ nhân hay thẹn thùng.

Cho dù nàng muốn nhìn người, cũng có nhiều thứ không tiện. Khi một nữ nhân có nhiều thứ không tiện, từ xưa đến nay đều giống nhau.

Địch Phi Kinh đương nhiên không phải là nữ nhân, hơn nữa còn là Đại đường chủ của Lục Phân Bán đường, tại sao cả khi nói chuyện với người khác đều không ngẩng đầu?

Hành vi này của y không khỏi hơi thất lễ.

Nhưng không ai trách y, cũng không đành lòng trách y.

Bởi vì khi vừa thấy ba người Tô Mộng Chẩm lên lầu, Địch Phi Kinh đã áy náy nói:

- Xin đừng trách ta thất lễ! Xương cổ của ta không tốt nên không thể ngẩng đầu lên, rất xin lỗi!

Tô Mộng Chẩm, Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi đều không biết Địch Phi Kinh có nói thật hay không.

Nhưng ba người bọn họ trong lòng đều giật mình.

Một nam tử tuấn tú như vậy, phần cổ lại bị gãy, vĩnh viễn không ngẩng đầu lên được, cũng vĩnh viễn không nhìn được cảnh vật ở xa.

Trong lòng ba người không khỏi thoáng hiện vẻ bi ai.

Cảm thấy bi ai sâu sắc vì một nhân tài tuấn tú.

Có phải bởi vì như vậy, Địch Phi Kinh mới trở thành lão nhị?

Cổ của Địch Phi Kinh mềm mại rũ xuống, ai cũng thấy được xương cổ của y đã bị gãy. Khiến người ta ngạc nhiên là y còn không chết, vẫn có thể sống được đến bây giờ.

Giọng nói của y rất nhẹ, như có như không, lúc liền lúc đứt, đó là vì y khó có thể nói một hơi hết được.

Y sống như vậy, có thể tưởng tượng thân thể và tinh thần phải chịu bao nhiêu dày vò và đày đọa.

Một người không có cổ, nội tức khó vận chuyển tự nhiên, e rằng võ công cũng không cao được bao nhiêu.

Sống như vậy thật sự là thống khổ đến cực điểm

Nhưng Địch Phi Kinh vẫn mỉm cười, giống như cảm thấy rất hài lòng với tình trạng của mình. Bởi vì sắc mặt của y trắng bệch một cách kỳ lạ, khi cúi đầu cười như vậy, cho dù cười có ưu nhã cũng khó tránh khỏi làm cho người ta có một loại cảm giác kỳ dị

Địch Phi Kinh luôn nhìn xuống dưới, cho nên y dễ dàng nhìn thấy đám người Tô Mộng Chẩm từ bậc thang bước lên. Đến khi đám người Tô Mộng Chẩm lên lầu y vẫn cúi đầu, nói chuyện rất không tiện.

Nhìn vào giống như Địch Phi Kinh đang mất tinh thần, thấp đi một nửa.

Bạch Sầu Phi đưa mắt nhìn, sự đố kị trong lòng đột nhiên biến mất.

Trên đời dù sao cũng không có chuyện mười phân vẹn mười, cho nên cũng sẽ không có người thập toàn thập mỹ.

Vương Tiểu Thạch lại hận không thể quỳ xuống để nói chuyện với Địch Phi Kinh.

Có lẽ chỉ như vậy mới công bình một chút với Địch Phi Kinh, hơn nữa Địch Phi Kinh cũng gây cho người ta một loại xúc động như muốn quỳ bái.

Tô Mộng Chẩm thì sao?

Tô Mộng Chẩm nghĩ thế nào?

Y đi đến trước cửa sổ.

Ngoài cửa sổ nhìn ra phía bắc kinh thành vô tận, sông như đai ngọc, tháp hồ in bóng, kiến trúc hoa mộng, mái ngói cong cong, muôn hình vạn trạng.

Tô Mộng Chẩm đặt hai tay lên cửa sổ, không nhìn phía xa, chỉ nhìn xuống lòng đường.

Mưa bụi mịt mờ, sắc trời u ám.

Trên đường chỉ có hai màu vàng và lục.

Dù vàng và dù lục như hoa văn đan vào nhau, mỗi bên tập trung lại một nơi, có lúc lại di động thật nhanh, chiếm lấy tiên cơ, hòa lẫn vào nhau. Từ trên cửa sổ nhìn xuống, giống như trong cảnh mưa biến ảo thành một bức tranh tươi đẹp có hai màu vàng và lục.

Người ở bên dưới dù.

Tô Mộng Chẩm từ trên lầu nhìn xuống, cho nên chỉ thấy dù chứ không thấy người.

Dù xanh lục là đội ngũ "Vô Phát Vô Thiên" do Mạc Bắc Thần thống lĩnh.

Dù vàng là người của Lôi Mị.

Lúc Tô mộng Chẩm quay người lại bỗng ho lên kịch liệt. Khi y ho, mỗi bắp thịt trên người đều co giật, mỗi sợi thần kinh đều rung động, mỗi tấc gân cốt đều bị dày vò.

Y lại lấy khăn tay trắng ra che miệng.

Trên khăn trắng có nhuốm máu hay không?

Lần này Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi đều nhìn không thấy, bởi vì Tô Mộng Chẩm ho xong liền đem khăn tay nhét vào trong vạt áo.

Rốt cuộc thống khổ mà Địch Phi Kinh phải chịu lớn hơn, hay sự đau đớn của Tô Mộng Chẩm nhiều hơn một chút?

Chẳng lẽ đây chính là cái giá phải trả để có được quyền lực và thanh danh?

Phải trả giá lớn như vậy mới có thành tựu, liệu có đáng giá hay không?

Vào thời khắc này, trong lòng Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi đều có suy nghĩ này.

Tô Mộng Chẩm lên tiếng, y nói chuyện không hề khách khí.

Y chỉ dựa vào cửa sổ nhìn một cái, đã xác định được một chuyện: cục diện đã được khống chế.

Dù trận của Mạc Bắc Thần tạm thời có thể chống đỡ thế công của Lôi Mị, hơn nữa từ ám hiệu trên dù truyền đến, y biết Dương Vô Tà đã sắp đến nơi. Dương Vô Tà tuyệt đối sẽ không đến một mình.

Dương Vô Tà cũng gần như đồng nghĩa với tinh binh trong lâu.

Chỉ cần đại cục không có vấn đề, vậy thì sẽ có điều kiện để đàm phán. Đây là một trong những nguyên nhân Tô Mộng Chẩm muốn biết rõ tình thế trước.

Bất cứ điều kiện đàm phán nào đều phải dựa trên thực lực của mình. Một người không có thực lực, vậy thì không thể bàn điều kiện với người khác, chỉ có thể xin người khác hỗ trợ, khoan dung, nâng đỡ, bố thí hay bồi dưỡng.

Tô Mộng Chẩm hiểu rất rõ điểm này.

Y từ trong cục diện hỗn loạn nhận rõ tình thế của mình, chờ đến khi tình thế có lợi cho mình mới bắt đầu đàm phán.

Trước giờ y đều cho rằng đàm phán là một hình thức công kích khác, công kích không đánh mà thắng.

- Đầu của ngươi sao vậy?

Tô Mộng Chẩm hỏi rất trực tiếp. Y luôn cho rằng phương thức làm việc có thể dài dòng phức tạp, chỉ cần có thể đạt được mục tiêu thì dùng phương pháp nào cũng được, nhưng nói chuyện thì cần phải trực tiếp.

Đi thẳng vào vấn đề, gọn gàng dứt khoát luôn là phương thức an toàn tin cậy nhất, cũng tiết kiệm thời gian nhất.

Nhưng loại phương thức này người không có quyền uy chưa hẳn đã dám dùng.

Hiện giờ cho dù mặt đối thiên tử Tô Mộng Chẩm cũng có tư cách nói như vậy, không cần nhìn sắc mặt của người khác để hành sự.

Đây cũng chính là điểm quyền lực làm cho người ta mê mẩn.

Tô Mộng Chẩm vừa mở miệng liền hỏi nhược điểm của đối phương.

Khi một người bị đâm vào chỗ đau, mới có thể nhìn ra năng lực ứng phó của hắn; khi một người bị đánh trúng nhược điểm, mới có thể nhìn được điểm mạnh của hắn.

- Xương cổ của ta bị gãy.

Địch Phi Kinh trả lời cũng rất trực tiếp, hơn nữa còn rất khẩn thiết.

- Xương cổ đã gãy, vì sao không chữa?

- Xương cổ của ta đã gãy bảy năm, nếu như chữa được thì đã sớm chữa khỏi rồi.

- Ngự y Thụ đại phu chính là một trong những thầy thuốc của Kim Phong Tế Vũ lâu chúng ta. Ngươi hãy đến chỗ chúng ta, ta sẽ mời y trị bệnh cho ngươi

- Thầy thuốc nổi danh không nhất định là thầy thuốc tốt. Ngươi cho rằng món ăn do đầu bếp hoàng cung làm ra thật sự ngon nhất thiên hạ sao?

Địch Phi Kinh trả lời rất nhanh, cũng rất sắc bén:

- Nếu y thật sự là thầy thuốc tốt, bây giờ ngươi đã không phải ho như vậy.

- Ho là do ta tự mình chọn, giữa cái chết và ho, ta đã chọn ho. Ho dù sao vẫn dễ chịu hơn là chết, đúng không?

- Cúi đầu cũng là vận mệnh của ta. Một người chung quy khó tránh có lúc phải cúi đầu. Thường hay cúi đầu cũng có chỗ tốt, ít nhất có thể không cần quan tâm đến việc đụng phải mái hiên. Nếu như cho ta lựa chọn giữa cúi đầu và ho, ta muốn cúi đầu hơn.

- Ta hiểu ý của ngươi.

- Ta cũng nói rất rõ ràng.

- Một người làm việc rõ ràng, luôn là bằng hữu có thể kết giao.

- Cảm ơn ngươi.

- Đáng tiếc chúng ta không phải là bằng hữu.

- Chúng ta vốn không phải.

Tô Mộng Chẩm khẽ ho hai tiếng.

Địch Phi Kinh vẫn đang cúi đầu.

Hiệp một đàm phán giữa bọn họ đã có kết quả.

Địch Phi Kinh đã tỏ rõ lập trường của mình. Y cự tuyệt lời mời của Tô Mộng Chẩm, đại biểu cho việc Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu vẫn là kẻ địch.

Cho nên bọn họ là địch nhân, không phải là bằng hữu.

Nhưng trên thế giới này người bằng hữu hiểu rõ về mình nhất chẳng phải chính là kẻ địch lớn nhất sao?

Bọn họ lập tức bắt đầu đàm phán hiệp hai.

- Gần đây triều đình muốn gây dựng lại thanh thế. Biện pháp thông thường của bọn họ là nghĩ cách tìm một kẻ thù bên ngoài, kích thích niềm tự hào dân tộc của mọi người, khiến cho trên dưới một lòng, tôn vinh thiên tử, bài trừ kẻ địch, nhất thống giang sơn.

Điểm này Tô Mộng Chẩm cũng ngầm đồng ý. Nếu như muốn Lôi Tổn và Địch Phi Kinh trở mặt với nhau, nói không chừng phải đợi đến sau khi Kim Phong Tế Vũ lâu sụp đổ, thiên hạ bình định, hai người mới có thể không kìm nén được gây nên bất hoà.

Đại địch trước mắt, ngược lại càng dễ khiến người ta đoàn kết.

Đáng tiếc Tô Mộng Chẩm không thể đợi đến lúc đó.

- Ta có nghe nói.

Địch Phi Kinh nói một cách ôn hòa.

- Có điều nếu như muốn xuất binh, trước hết quốc gia phải yên ổn đã.

- Chuyện này là đương nhiên.

- Bên ngoài hỗn loạn cũng không quan trọng, nhưng bên trong cần phải bình định; nơi xa bất ổn cũng không quan trọng, nhưng trước mắt thiên tử thì cần phải bình an.

- Dưới chân thiên tử là kinh thành.

- Đúng, kinh thành muốn bình an vô sự, quan trọng nhất là phải giảm bớt người chủ sự.

- Người chủ sự càng ít, càng có thể tập trung, tập trung sẽ dễ dàng thống trị, cũng có lợi đối với việc xuất binh viễn chinh.

- Cho nên các nhân vật lớn ăn bổng lộc của triều đình đều muốn thấy trong kinh thành chỉ còn lại một bang hội.

- Mê Thiên Thất Thánh là người từ ngoài đến, không tính vào trong, như vậy Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường chỉ có thể còn lại một

bên.

- Ngươi cho rằng có khả năng sát nhập không?

- Không có khả năng.

- Vì sao?

- Bởi vì ngươi không đáp ứng.

- Vì sao ta không đáp ứng?

- Bởi vì trước giờ ngươi đều muốn làm lão đại. Sát nhập tuyệt đối không thể khoan nhượng, cũng sẽ không chấp nhận gia nhập liên minh.

- Ngươi thấy có thể gia nhập liên minh không?

- Không thể.

- Vì sao?

- Bởi vì Lôi tổng đường chủ cũng muốn làm lão đại. Gia nhập liên minh quyết không cân nhắc, chỉ có thể chấp nhận việc sát nhập.

- Cho nên chúng ta đều có ý kiến riêng.

- Bởi vậy, dưới chân thiên tử chỉ có thể còn lại Lục Phân Bán đường hoặc Kim Phong Tế Vũ lâu.

- Ngươi quả nhiên là người hiểu chuyện.

- Mặc dù ta có rất ít cơ hội ngẩng đầu.

Trong nụ cười của Địch Phi kinh thoáng hiện lên vẻ bi thương:

- Nhưng trước giờ ta có thể xem như là một người hiểu lý lẽ.

- Người hiểu lý lẽ thường không gặp may.

Trong đôi mắt lạnh lẽo của Tô Mộng Chẩm dường như cũng thoáng hiện lên chút ấm áp:

- Bởi vì hắn không thể giả vờ hồ đồ, lại không thể sống tự do, thông thường còn phải mang trên mình trách nhiệm nặng nề.

- Trách nhiệm quá nhiều, cuộc đời sẽ không còn niềm vui.

- Ngươi biết lần này mình phải chịu trách nhiệm gì không?

- Ngươi muốn ta phải chịu trách nhiệm gì?

- Rất đơn giản.

Tô Mộng Chẩm sảng khoái nói:

- Muốn Lôi Tổn đầu hàng.

Nói xong những lời này, y lại bắt đầu ho.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Kỳ Tích

Đàm phán hiệp hai cũng đã kết thúc.

Địch Phi Kinh không hề kinh ngạc.

Y ngước mắt lên, đôi mắt trong veo khiến cho hàng lông mày như dao nhướng lên đến tận Thái Dương, lẳng lặng nhìn Tô Mộng Chẩm, lẳng lặng đợi Tô Mộng Chẩm ho xong.

Bởi vì cổ của y cúi xuống, cho nên cặp mắt phải ngước lên mới thấy được Tô Mộng Chẩm. Con ngươi của y tập trung phía trên mắt, đến nỗi hai góc mắt trái phải đều xuất hiện màu lam, rất minh mẫn, chăm chú, hơn nữa còn dễ nhìn.

Y giống như đã đoán trước Tô Mộng Chẩm sẽ nói những lời này.

Người giật mình lại là Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch.

Tô Mộng Chẩm vừa lên tiếng đã muốn thiên hạ đệ nhất đường phải đầu hàng.

Y đã ho xong.

Rất ít người đủ nhẫn tâm để nghe y ho xong.

Bệnh của y có lẽ không phải quá nghiêm trọng, nhưng lúc ho, mỗi bộ

phận trên người đều như đang biến dạng, âm thanh khàn khàn như sắp đứt ngang, dạ dày co giật như bị người dùng kìm sắt kẹp lấy, toàn thân đều cong lại, tâm tạng như bị đâm vào đang chảy máu, ánh mắt tràn đầy tơ máu, mấy đường gân xanh trên mặt đồng loạt phập phồng, huyệt Thái Dương nhấp nhô, cơ mặt hoàn toàn vặn vẹo, cả ngón tay cũng co giật. Y ho đến mức hai chân đều nhón lên không thể đứng vững, giống như cả phổi cũng muốn ho ra ngoài, gan cũng vỡ thành từng mảnh.

Thật vất vả mới đợi đến lúc y ho xong.

Y vừa ho xong liền cẩn thận gấp khăn trắng lại, nhét vào trong vạt áo như đang cất một xấp ngân phiếu ngàn vạn lượng.

Sau đó y hỏi:

- Ngươi có ý kiến gì không?

Y vừa nói ra vấn đề này, cũng chính là đàm phán hiệp ba đã bắt đầu.

Trên thế gian có rất nhiều cuộc đàm phán không thể gấp rút được. Kẻ nào gấp chính là tỏ rõ kẻ đó không nắm chắc mười phần, thiếu sự kiên nhẫn.

Kẻ thiếu kiên nhẫn trước giờ đều bị thiệt thòi.

Ý nghĩa của đàm phán vốn là không để bị thiệt thòi, hoặc chỉ thiệt thòi một chút, thậm chí là muốn đối phương phải chịu thiệt, cho nên càng phải giữ bình tĩnh.

- Vì sao không phải là Kim Phong Tế Vũ lâu đầu hàng Lục Phân Bán đường?

Địch Phi Kinh hỏi lại.

Y hỏi rất bình thản, không hề hành động theo cảm tình, giống như đang

thảo luận một chuyện bên ngoài chẳng liên quan gì đến bọn họ.

- Bởi vì cục diện đã rất rõ ràng. Bàng tướng quân vốn ủng hộ các ngươi, hiện giờ đã quay sang ủng hộ chúng ta. Di ngự sử vốn là chỗ dựa của các ngươi, hiện tại cũng ở trước mặt hoàng thượng tố cáo các ngươi. Lôi Tổn ba lần cầu kiến tướng gia đều bị từ chối. Tình thế này chẳng lẽ hắn còn không nhìn ra?

Tô Mộng Chẩm nói không hề lưu tình.

Địch Phi Kinh vẫn gặp biến không kinh, nói:

- Ngươi nói đúng là tình hình thực tế.

- Cho nên các ngươi đã đứng trước viễn cảnh thất bại, nếu không đầu hàng thì chỉ có binh bại người vong, tự mình chuốc khổ.

Tô Mộng Chẩm không hề nhân nhượng.

Địch Phi Kinh thản nhiên nói:

- Nhưng trong kinh thành, Lục Phân Bán đường vẫn còn bảy vạn đệ tử, bọn họ đều là hán tử thà chết quyết không đầu hàng.

Tô Mộng Chẩm lập tức cắt lời:

- Sai rồi.

- Thứ nhất, các ngươi không có đến bảy vạn đệ tử, cho đến hôm qua chỉ có năm vạn sáu ngàn năm trăm tám mươi hai người. Có điều vào giờ mậu hợi tối hôm qua, tám ngàn bốn trăm sáu mươi ba người tại khu vực đảo Quỳnh Hoa đều đã gia nhập bên ta, cho nên hôm nay các ngươi chỉ còn lại bốn vạn tám ngàn một trăm mười chín người, còn phải trừ đi “Hoa Y Hòa Thượng” vừa mới chết.

Tô Mộng Chẩm không kiên nhẫn nói:

- Thứ hai, trong số bốn vạn tám ngàn một trăm mười tám người còn lại của các ngươi, ít nhất có một nửa vốn không phải là kẻ trung thành gì, một nửa còn lại cũng có hơn bốn phần không chịu được sự uy hiếp dụ dỗ của Kim Phong Tế Vũ lâu, còn lại sáu phần ít nhất có ba phần sẽ không chịu hi sinh vì Lục Phân Bán đường. Số người mà các ngươi thật sự có thể dùng không phải là bảy vạn mà là bảy ngàn, ngươi không cần phóng đại lên như vậy.

Tô Mộng Chẩm đẩy một cánh cửa sổ hướng đông trên lầu ra, dùng tay chỉ một cái, nói:

- Thứ ba, ngươi hãy tự nhìn đi!

Tại nơi rất xa, từ trên cao nhìn xuống, trong sắc trời mờ mịt vẫn có thể loáng thoáng trông thấy từng hàng binh lính, đầu quấn vải xanh, lưng đeo đại khảm đao, mảnh vải màu đỏ cột trên chuôi đao theo gió phất phơ. Sau lưng là vài hàng người ngựa, phía trước có vật trang trí sáng ngời của võ quan, giơ cao cùng một loại trường thương, chùm tua đỏ trên thương tung bay trông rất nổi bật. Một đội ngũ đông nghịt nhưng lại lặng ngắt như tờ, đứng bất động trong màn mưa.

Quân đội không hề phát động, trên lá cờ phía xa có thêu một chữ “Đao”.

Địch Phi Kinh chậm rãi đứng dậy, đi đến gần cửa sổ, ngước mắt cố gắng nhìn về phía xa một lúc, sau đó nói:

- Hóa ra Đao Nam Thần đã dẫn đội “Bát Bì Phong” đến đây.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Các ngươi đã bị bao vây, cho nên Lôi Mị mới không dám tùy tiện phát

động.

Địch Phi Kinh nói:

- Đáng tiếc các ngươi cũng không dám thật sự hạ lệnh tấn công, bởi vì chuyện lớn như vậy, dùng đến đến cả thực lực của binh bộ, nếu gây náo loạn e rằng tướng gia và tiểu hầu gia sẽ không vui.

Y dừng một chút mới nói tiếp:

- Trừ khi là chúng ta phát động trước, Nam Thần thần mới có thể mượn cớ bình loạn, quét sạch phe đối lập.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Ngươi nói rất đúng, cho nên các ngươi cũng sẽ không tùy tiện phát động. Có điều chúng ta nắm giữ hai phần quân đội trong kinh thành, đây chính là thực lực, chút thực lực này các ngươi không có.

Địch Phi Kinh lại gật đầu nói:

- Chúng ta không có.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Cho nên các ngươi chỉ có nước đầu hàng.

Địch Phi Kinh nói:

- Cho dù chúng ta đồng ý đầu hàng, Tổng đường chủ nhất định sẽ không đáp ứng.

Tô Mộng Chẩm nhìn thẳng vào y nói:

- Người đã quen làm lão đại đương nhiên sẽ không muốn làm lão nhị, nhưng ngươi thì sao?

Địch Phi Kinh lại không để ý nói:

- Ta đã quen làm lão nhị, đến chỗ nào làm lão nhị cũng không quan trọng, nếu phải làm lão tam hay lão tứ cũng không khác biệt gì nhiều.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Chưa chắc, ngươi còn có thể làm lão đại.

Y chỉnh lại giọng nói một chút:

- Lão đại của Lục Phân Bán đường và lão đại của Kim Phong Tế Vũ lâu có thể cùng tồn tại, chỉ cần người phụ trách của Lục Phân Bán đường chịu làm việc cho Kim Phong Tế Vũ lâu.

Khóe miệng Địch Phi Kinh khẽ nhếch lên, xem như mỉm cười:

- Đáng tiếc trước giờ ta đã quen làm việc cho Lôi Tổn.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Lôi Tổn già rồi, hắn không làm được nữa, ngươi không cần làm việc cho hắn, ngươi nên làm việc cho mình.

Địch Phi Kinh dường như ngẩn ra.

Tô Mộng Chẩm nói ngay:

- Làm lão nhị bảy tám năm, bây giờ lại làm lão đại cũng là một chuyện thú vị.

Địch Phi Kinh khẽ thở dài một tiếng, nhẹ đến mức gần như người ta không nghe được.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Ngươi còn có ý kiến gì?

Địch Phi Kinh ngước mắt tập trung, một lúc sau mới nói:

- Ta không có, nhưng Tổng đường chủ sẽ có ý kiến của y.

Con ngươi Tô Mộng Chẩm đột nhiên co rút lại, lạnh lùng nói:

- Ngươi muốn hỏi ý kiến của hắn?

Địch Phi Kinh gật đầu.

Ánh mắt Tô Mộng Chẩm lạnh như mũi băng nhọn:

- Ngươi không thể tự quyết định sao?

Địch Phi Kinh nhìn hai tay của mình.

Hai tay của y trắng nõn, thon dài, đốt ngón tay có lực.

- Ta vẫn luôn làm việc cho y, mà y lại quản lý cả Lục Phân Bán đường. Dù sao ta cũng phải hỏi ý kiến của y, sau đó mới nghĩ đến ý kiến của mình.

Tô Mộng Chẩm lại yên lặng.

Vương Tiểu Thạch bỗng nhiên bắt đầu lo lắng, hắn lo lắng cho Địch Phi Kinh.

Tô Mộng Chẩm chỉ cần rút đao, e rằng Địch Phi Kinh sẽ máu nhuộm đương trường.

Hắn thấy Địch Phi Kinh nho nhã yếu đuối, lại bị tàn tật, thật không muốn thấy y phải chết đi như vậy.

Có điều Tô Mộng Chẩm cũng không ra tay.

Y chỉ lạnh lùng để lại một câu:

- Ba ngày sau, giờ ngọ, cũng ở chỗ này, gọi Lôi Tổn đến, ta muốn nói rõ ràng với hắn. Nếu như hắn không đến, tất cả hậu quả sẽ do hắn gánh chịu.

Tô Mộng Chẩm nói xong liền rời đi, cũng không nhìn Địch Phi Kinh một cái.

Ba hiệp đàm phán đã kết thúc.

Tô Mộng Chẩm xoay người đi xuống lầu.

Y bỗng nhiên rời đi, Vương Tiểu Thạch cũng bất giác theo sau. Bạch Sầu Phi vốn định kháng cự, nhưng nơi này thật sự không có chỗ của y, cũng đành theo Tô Mộng Chẩm rời đi.

Tô Mộng Chẩm vốn có loại lực lượng lôi kéo người khác này.

Mặc dù bản thân y giống như đã bị bệnh tật làm mất hết lực lượng, lực lượng của sinh mạng.

Tô Mộng Chẩm xuống lầu, Địch Phi Kinh cũng không nhúc nhích.

Một lúc sau, y phát hiện những chiếc dù xanh lục trên đường bắt đầu tản đi.

Lại đợi thêm một lát, đội người ngựa xa xa cũng lặng lẽ rút lui.

Địch Phi Kinh bình thản giống như một tú tài đang thưởng thức cảnh mưa

muốn làm thơ.

Sau đó y nghe được phía xa vang lên vài tiếng còi lúc dài lúc ngắn, dường như còn có người đang rung trống nhỏ rao bán hàng.

Địch Phi Kinh lúc này mới nói:

- Kỳ quái.

Y nói hai chữ, có điều lại không phải là tự nói.

Giống như đang nói chuyện với người nào khác.

Nhưng trong lầu hiện giờ chỉ có một mình y, y đang nói chuyện với ai?

Khi y nói hai chữ "kỳ quái", chợt có người cũng nói một câu:

- Ngươi thấy kỳ quái chỗ nào?

Một người từ nóc nhà "đi" xuống.

Y cũng không dùng thân pháp gì, chỉ là mở cửa sổ trên nóc nhà đi xuống. Vách ngăn giữa nóc nhà và lầu hai không có thang, nhưng y lại đi xuống một cách bình ổn như vậy.

Người này mặc áo bào xám có tay áo rộng, tay trái khép lại trong vạt áo. Lúc y đi xuống, Địch Phi Kinh bỗng nhiên cảm thấy hôm nay thật sự là một ngày mưa u ám, một ngày mưa tối tăm bức người.

Trận mưa này còn không biết kéo dài bao lâu.

Mùa mưa qua đi, lại có tuyết rơi.

Lúc tuyết rơi, không biết phải qua bao lâu mới nhìn thấy ánh mặt trời.

Những điều này chỉ lướt qua trong lòng y, ngoài miệng lại nói:

- Tổng đường chủ đợi lâu rồi.

Lão già kia cười nói:

- Lão nhị, ngươi cũng mệt rồi, rửa tay với mắt trước đi!

Lão vừa dứt lời liền có hai thiếu nữ xinh đẹp nâng thau bạc đựng nước và khăn mặt trắng tinh đi đến, cẩn thận đặt lên bàn bên cạnh Địch Phi Kinh.

Địch Phi Kinh cười cười.

Y thật sự múc nước rửa mắt, sau đó dùng khăn lông trắng thấm nước, vắt khô một nửa thoa lên mặt. Một lát sau y mới gỡ khăn mặt xuống, lại ngâm vào trong nước, sau đó lại đổi một chiếc thau bạc khác, nhúng hai tay vào bên trong. Một hồi lâu y mới chậm rãi rửa tay, rửa rất xuất thần, rất dụng tâm, rất cẩn thận.

Lão già dựa vào cửa sổ nhìn về phía xa, chùm râu thưa thớt dưới cằm khẽ động. Trong mưa có cơn gió thoảng qua, tay áo của lão cũng khẽ phất phơ lay động.

Địch Phi Kinh rất kiên nhẫn rửa kỹ mắt và tay, lông mi vẫn còn lấm tấm bọt nước, hai tay lại lau rất sạch sẽ, không để lại một giọt nào nơi kẽ tay.

Lão già cũng rất kiên nhẫn chờ y hoàn thành những chuyện này.

Lão đã lớn tuổi, biết rằng tất cả thành công đều phải nhẫn nại. Lúc trẻ lão còn nóng nảy hơn so với người khác, vì vậy mới xông pha thiên hạ. Thiên hạ có thể xông pha bằng sự bốc đồng, nhưng muốn giữ được thiên hạ lại không thể dựa vào bốc đồng mà cần dựa vào nhẫn nại.

Cho nên lão có thể nhẫn nại hơn nhiều so với người khác.

Mỗi khi muốn dùng người, lão càng có thể nhẫn nại, nhất là khi người cần dùng là một nhân tài, càng phải kiên nhẫn chờ đợi hơn.

Lão biết có rất nhiều chuyện không thể nóng vội được, thậm chí có một số việc càng nóng vội thì càng không thể thành công. Cho nên lão giống như một thợ săn, một ngư dân, sắp đặt cạm bẫy và quăng lưới, sau đó lui sang một bên nghỉ ngơi dưỡng sức, tĩnh tâm chờ đợi.

Nhẫn nại có rất nhiều chỗ tốt, ít nhất có thể nhìn rõ tình thế, điều chỉnh bước đi, tăng cường cho mình, biến yếu thành mạnh.

Một người không biết nhẫn nại thì không thể thành đại sự, chỉ có thể thành công nhỏ nghiệp nhỏ.

Lục Phân Bán đường hôm nay đương nhiên không phải là thành tựu nho nhỏ.

Lão đặc biệt có thể nhẫn nại với Địch Phi Kinh, bởi vì Địch Phi Kinh là nhân tài trong nhân tài.

Địch Phi Kinh có hai sở trường lớn, sở trường của y trong kinh thành là đệ nhất, tuyệt đối không người nào qua được.

Đó là đôi tay và đôi mắt của Địch Phi Kinh.

Cho nên y phải đặc biệt bảo dưỡng đôi tay này, bảo vệ đôi mắt này. Lôi Tổn hiểu rõ điều đó.

Hôm nay lão khổ tâm chuẩn bị, hao tâm tổn trí bày ra thế trận giằng co này, là vì muốn cho Địch Phi Kinh và Tô Mộng Chẩm gặp mặt. Cuộc gặp mặt này là để đàm phán một trận, kết quả ra sao không quan trọng, quan trọng là kết luận do Địch Phi Kinh nhìn ra. Đây là sức quan sát, nếu như giỏi

vận dụng, nó tuyệt đối còn đáng giá hơn so với tài phú.

Sau khi Tô Mộng Chẩm rời đi, Địch Phi Kinh chỉ nói hai chữ “kỳ quái”.

Vì sao Kỳ quái?

Chuyện gì kỳ quái?

Lôi Tổn không vội vàng, bởi vì lão biết Địch Phi Kinh nhất định sẽ nói với lão. Bất cứ ai nói chuyện có phân lượng như Địch Phi Kinh, phán đoán chính xác như hắn, đều có quyền giữ lại một gút thắt, khi cao hứng mới nói ra.

Địch Phi Kinh cuối cùng lên tiếng:

- Kỳ quái, Tô Mộng Chẩm sao phải vội vàng như vậy?

Lôi Tổn cẩn thận hỏi:

- Ngươi muốn nói hắn nóng lòng phân cao thấp với chúng ta?

Địch Phi Kinh khẽ nhíu mắt, cúi thấp đầu nhìn đôi trắng nõn của y, sau đó nói:

- Hắn vốn không cần vội vàng như vậy, bởi vì tình thế đang ngày càng có lợi với hắn.

Lôi Tổn không đáp, lão đang chờ Địch Phi Kinh nói tiếp.

Lão biết Địch Phi Kinh nhất định sẽ nói tiếp.

Cho dù Địch Phi Kinh không cần phải báo cáo kết quả quan sát với cấp trên, y cũng nhất định sẽ nói ra. Bởi vì một người có cách nhìn đặc biệt, ý kiến đặc sắc, luôn hi vọng sẽ có người biết thưởng thức, có người biết lắng

nghe.

Lôi Tổn không nghi ngờ là một người thưởng thức, người lắng nghe chăm chú và cao cấp nhất.

Địch Phi Kinh quả nhiên nói tiếp.

- Một người vội vàng muốn giải quyết tất cả như vậy, nhất định có chuyện gì khiến cho hắn không thể đợi được, đó là nỗi khổ của hắn. Nỗi khổ của một người rất có thể chính là nhược điểm của hắn.

Y nói đến đây bỗng ngừng lại. Lôi Tổn lập tức tiếp lời:

- Tìm được nhược điểm của hắn thì có thể tìm ra phương pháp đánh bại hắn.

Địch Phi Kinh lập tức đáp:

- Đúng.

Lôi Tổn nói:

- Nhưng nỗi khổ của hắn là gì?

Trên mặt Địch Phi Kinh xuất hiện vẻ mê hoặc:

- Chúng ta không biết, chỉ có thể đoán…

Lôi Tổn thăm dò nói:

- Thân thể của hắn…

Đây chính là mục đích chủ yếu mà lão muốn Địch Phi Kinh và Tô Mộng Chẩm gặp mặt. Chỉ Địch Phi Kinh mới có thể nhìn ra được Tô Mộng Chẩm

thật sự có bệnh hay không? Bệnh như thế nào? Là loại bệnh gì?

Tô Mộng Chẩm là một kẻ không dễ đánh bại, y gần như không có sơ hở nào, kẻ địch cũng tìm không ra điểm yếu của y.

Nhưng mỗi người đều có điểm yếu, chỉ là cao thủ có thể che giấu điểm yếu của mình, hơn nữa còn biết cách biến điểm yếu thành điểm mạnh.

Một người võ công có cao cũng khó tránh khỏi cái chết, thân thể có tốt cũng sợ phải mắc bệnh.

Tô Mộng Chẩm mắc bệnh gì? Nếu người khác không thể đánh đổ y, liệu bệnh tật có thể đánh sụp y hay không?

Đây là tin tức Lôi Tổn muốn biết nhất.

- Hắn là bệnh thật.

Địch Phi Kinh nghiêm túc nói, bởi vì y biết phán đoán tiếp theo của mình đủ để chấn động toàn bộ kinh thành, cả nửa võ lâm:

- Hắn toàn thân trên dưới không chỗ nào là không có bệnh. Hắn ít nhất có ba bốn loại bệnh cho tới bây giờ đều xem như bệnh nan y. Hắn còn có năm sáu loại bệnh trước mắt còn chưa có cả tên. Hắn có thể sống đến bây giờ, chỉ có ba khả năng.

Y suy nghĩ tường tận nói:

- Một là công lực của hắn rất cao, có thể khắc chế bệnh tật bùng phát. Nhưng dù công lực có cao đến đâu, cũng khó trường kỳ áp chế bệnh tật chuyển biến xấu.

Ánh mắt của y lại ngước lên. Lôi Tổn lẳng lặng chờ y nói tiếp. Trên mặt lão không có phấn khởi, cũng không giận dữ, chỉ là chuyên tâm, thậm chí gần

như không có biểu tình. Đây là biểu tình mà Địch Phi Kinh "sợ" nhất, bởi vì với "biểu tình" này không ai có thể nhìn ra đối phương thật sự nghĩ gì.

- Hai là trong cơ thể hắn bảy tám chứng bệnh khắc chế lẫn nhau, nhất thời không phát tác được.

- Khả năng thứ ba thì sao?

Lôi Tổn hỏi.

- Kỳ tích.

Địch Phi Kinh đáp.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Vẻ Mặt Tươi Cười

Kỳ tích.

Trong thiên hạ có những chuyện tìm không ra lý do giải thích, còn có một cách giải thích khác, đó là kỳ tích.

- Theo lý với bệnh tình của hắn lẽ ra phải chết ba bốn năm rồi, nhưng đến hôm nay hắn vẫn còn sống, hơn nữa còn có thể duy trì Kim Phong Tế Vũ lâu lớn như vậy, có thể nói là kỳ tích.

Lôi Tổn im lặng trầm tư.

Người giống như lão, với địa vị hôm nay đương nhiên không cần phải nói nhiều, nhưng mỗi câu nói ra đều nặng tựa ngàn cân. Bình thường lão lắng nghe người khác nói chuyện nhiều hơn. Chỉ nghe nhiều mới có thể phán đoán được chính xác, lời nói càng thêm hùng hồn.

Cho nên lão cẩn thận hỏi:

- Ý của ngươi là Tô công tử vốn có thể đợi, không cần vội vàng, bởi vì tình thế đang phát triển theo hướng có lợi cho hắn. Hắn không cần phải nóng lòng giải quyết phân tranh giữa hai bang chúng ta… có điều hắn lại không kiên nhẫn được. Ngươi thấy có thể nào…

Lão không nói tiếp, bởi vì phần tiếp theo là của Địch Phi Kinh.

- Hắn không đợi được, nhất định phải có lý do.

Địch Phi Kinh lập tức tiếp lời. Trước giờ y đều biết nhiệm vụ của mình. Trong một tổ chức, mỗi người đều có chức vụ riêng. Có người khi nói chuyện phải trực tiếp một chút, có người khi nói chuyện lại nên giữ lại một chút; có người đang làm "người tốt", cũng có người bất chấp mọi thứ để làm "người xấu". Lên tiếng vào lúc không nên nói và in lặng vào lúc cần phải nói, cũng giống như người không biết chức vụ của mình, sớm muộn gì cũng sẽ bị đào thải ra khỏi tổ chức. Địa vị của Địch Phi Kinh trước giờ vững như Thái sơn, đó là vì hắn biết làm việc một cách đúng mực.

- Nói cách khác, cục diện hiện giờ không giống như lúc trước chúng ta dự đoán. Vốn là cả thời gian và tình thế đều có lợi cho hắn.

Lôi Tổn mở đầu.

- Bây giờ tình thế vẫn có lợi cho hắn, nhưng thời gian lại có lợi với chúng ta.

Địch Phi Kinh tiếp lời.

- Ngươi muốn nói thân thể của hắn đã không ổn?

Lôi Tổn hỏi rất cẩn thận, vô cùng cẩn thận.

Ánh mắt Địch Phi Kinh như tia chớp nhanh chóng đảo quanh một vòng, mới từ trong kẽ răng thốt ra một chữ:

- Đúng.

Lôi Tổn lập tức hài lòng.

Lão đang chờ đợi đáp án này.

Đáp án này không chỉ quan hệ đến sống chết của một người, mà thậm chí còn là thành bại của hơn mười vạn người, hưng vong của cả tòa thành.

Vì đáp án này là do Địch Phi Kinh chính miệng nói ra.

Có đôi khi, lời nói của Địch Phi Kinh so với thánh chỉ còn hữu hiệu hơn, bởi vì thánh chỉ mặc dù có quyền uy tuyệt đối, nhưng quân chủ vẫn có khả năng không hiểu lý lẽ, còn Địch Phi Kinh thì lại rất anh minh

Cho dù đối tượng mà y nhận xét là lôi Tổn, thậm chí là chính bản thân y, y đều có thể làm một cách khách quan công bình.

Địch Phi Kinh nói xong những lời này, liền dùng tay áo khẽ lau đi mồ hôi trên trán.

Y nói những lời này giống như còn gian khổ hơn cả việc giao thủ với người khác.

Thật ra sức phán đoán của một người đối với con người và sự vật, mỗi lần đánh giá đều là kinh nghiệm cả đời, sự tập trung cũng hao tâm tổn sức không kém gì dùng toàn bộ công lực giao đấu với người khác.

Lôi Tổn là từ trên nóc nhà đi xuống, bên ngoài trời đang mưa, nhưng trên người lao lại không hề có vết ướt nào.

Lúc này Địch Phi Kinh lại hỏi một câu:

- Ước hẹn ba ngày sau, Tổng đường chủ dự định thế nào?

Y rất ít khi hỏi.

Đối với Lôi Tổn, y biết mình nên đáp nhiều, không nên hỏi nhiều, trừ khi vấn đề đó nhất định phải nói ra.

Thật ra trong suy nghĩ Lôi Tổn, thông thường vấn đề của Địch Phi Kinh cũng có phân lượng như đáp án của y:

- Nếu thời gian đã có lợi với chúng ta, sao không cố gắng kéo dài thời gian?

Địch Phi Kinh khẽ thở dài.

Lôi Tổn lập tức phát giác, cho nên lão hỏi:

- Ngươi lo lắng sao?

Địch Phi Kinh gật đầu.

Lôi Tổn lại hỏi:

- Ngươi lo lắng điều gì?

Địch Phi Kinh nói:

- Hắn đã muốn đánh nhanh thắng nhanh, vậy thì sẽ không cho chúng ta có cơ hội kéo dài, hơn nữa…

Lôi Tổn hỏi:

- Hơn nữa cái gì?

Địch Phi Kinh chợt thay đổi giọng điệu, hỏi:

- Tổng đường chủ có chú ý đến hai người trẻ tuổi kia không?

Lôi Tổn cũng nhịn không được thở dài:

- Lúc này lại xuất hiện hai người như vậy, đúng là không ngờ tới.

Địch Phi Kinh hỏi:

- Tổng đường chủ biết hai người này là ai chăng?

Lôi Tổn nói:

- Ta đang đợi ngươi nói cho ta biết.

Địch Phi Kinh nói:

- Ta chỉ biết là bọn họ đến kinh thành chưa tới nửa năm, một người họ Bạch, còn một người họ Vương, cũng có chút bản lĩnh. Ta vốn cho rằng chỉ cần bọn họ chịu đựng thêm vài tháng, không xuất đầu lộ diện thì sẽ rời khỏi kinh thành, không ngờ…

Lục Phân Bán đường biết có hai người này, nhưng vốn không hề để bọn họ vào mắt. Địch Phi Kinh chỉ dặn dò thủ hạ không được quấy nhiễu hai thanh niên dường như "lai lịch không rõ, thân mang tuyệt kỹ" này, bởi vì hắn biết, ngoại trừ kẻ địch thật sự thì không cần thiết mọi chuyện đều phải ra tay. Có một số người, chỉ cần ngươi không để ý đến hắn, qua một thời gian hắn sẽ tự mai danh ẩn tích, vốn không đáng phải ra tay. Đây là cách làm sáng suốt mà không uổng phí khí lực.

Lôi Tổn nói:

- Không ngờ lúc bọn họ ra mặt lại đi chung với Tô công tử, phá vòng vây ở phố Khổ Thủy, còn xông vào Phá Bản môn.

Khi lão đề cập đến Tô Mộng Chẩm đều gọi là "Tô công tử". Bất kể có "người ngoài" ở đây hay không, lão vẫn khách khí, lễ độ, cẩn thận từng li từng tí như vậy.

Vì sao lại như vậy?

Chẳng lẽ vì muốn giữ lại một đường lui, để phòng chuyện lỡ may, không xung đột với phe phái Tô Mộng Chẩm đến mức không thể cứu vãn được?

Đương nhiên không ai dám hỏi lão điều này, nhưng mọi người đều biết Tô Mộng Chẩm ở trước mặt hay sau lưng đều gọi tên Lôi Tổn, hoàn toàn khác biệt so với Lôi Tổn gọi Tô Mộng Chẩm là "Tô công tử".

Địch Phi Kinh nói:

- Xem ra chúng ta đúng là hơi coi thường hai người không có danh tiếng này.

Lôi Tổn nói:

- Bất cứ người nổi danh nào cũng đều bắt đầu từ một kẻ vô danh.

Địch Phi Kinh nói:

- Từ sau chiến dịch hôm nay, hai người vô danh này đã có thể danh chấn kinh sư.

Lôi Tổn chậm rãi vươn tay trái từ trong tay áo ra.

Tay của lão rất gầy, rất khô ráp.

Điều kinh người là tay của lão chỉ còn lại ngón giữa và ngón cái, trên ngón cái còn mang một chiếc nhẫn phỉ thúy xinh đẹp.

Ngón trỏ, ngón áp út và ngón út của lão giống như bị vật sắc cắt đứt, hơn nữa vết thương đã lâu năm, không thể xóa nhòa…

Có thể thấy được trận chiến lúc đó chấn động lòng người thế nào.

Cao thủ trên giang hồ vốn dựng nên từ trong vô số trận chiến, ngay cả Lôi

Tổn cũng không ngoại lệ.

Địch Phi Kinh biết Lôi Tổn vươn cánh tay này ra là đại biểu cho "Quyết sát lệnh". Khi Lôi Tổn vươn cánh tay phải hoàn hảo là tỏ ý muốn kết giao bằng hữu, còn khi vươn cánh tay trái đầy vết thương ra chính là chuẩn bị tiêu diệt kẻ địch. Cho nên y lập tức nói:

- Hai người kia mặc dù đi cùng với Tô Mộng Chẩm, nhưng không nhất định là người của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Cánh tay của Lôi Tổn dừng lại giữa không trung, hỏi:

- Ý của ngươi là sao?

Địch Phi Kinh nói:

- Bọn họ có thể là trợ thủ tốt của Tô Mộng Chẩm, cũng có thể là mối họa lớn trong lòng hắn.

Y không như Lôi Tổn gọi Tô Mộng Chẩm là "Tô công tử", nhưng cũng không giống Lôi Cổn mắng Tô Mộng Chẩm là tên quỷ bệnh lao.

Rốt cuộc y không muốn gọi Tô Mộng Chẩm là "Tô công tử", hay là y ngại hai bên đối địch, không tiện xưng hô như vậy?

Đôi khi Lôi Tổn cũng nghĩ đến vấn đề này, nhưng lại không có đáp án.

Bởi vì chỉ có Địch Phi Kinh hiểu rõ người khác, rất khó để người khác hiểu rõ y.

Lôi Tổn chậm rãi rút tay vào trong tay áo, ánh mắt lại có ý cười:

- Bọn họ có thể là kẻ địch, cũng có thể là bằng hữu của chúng ta.

Địch Phi Kinh nói:

- Bằng hữu và kẻ địch vốn chỉ cách nhau một lằn ranh. Bọn họ gặp Tô Mộng Chẩm trước, chúng ta cũng có thể tìm bọn họ.

Lôi Tổn bỗng nhiên đổi chủ đề:

- Sao vừa rồi ngươi không đề cập đến chuyện hôn sự?

- Tô Mộng Chẩm trước tiên bị tập kích ở phố Khổ Thủy, sau đó lại xông vào Phá Bản môn giết địch. Khí thế của hắn đang mạnh, đội ngũ Vô Phát Vô Thiên của Mạc Bắc Thần và Bát Bì Phong của Đao Nam Thần cũng đều có mặt, xem như đã có bảy phần thắng lợi.

Địch Phi Kinh nói:

- Lúc này đề cập đến chuyện hôn nhân, e rằng ngược lại sẽ khiến cho hắn xem thường. Hắn là đến để đàm phán.

Lôi Tổn cười nói:

- Tốt lắm. Chúng ta là thân gia hay là oan gia, tất cả đều phải xem thái độ của hắn rồi.

Trên mặt Địch Phi Kinh cũng hiện vẻ tươi cười:

- Nếu như khí thế của Tô Mộng Chẩm không mạnh như hôm nay, bàn đến việc hôn nhân này chắc hắn sẽ ước gì có thể dập đầu xuống đất.

Câu này nghe có vẻ rất xuôi tai. Lôi Tổn thoải mái cười lớn. Địch Phi Kinh cũng cười, trừ khi là một người vừa từ thang lầu đi lên, mới có thể chú ý đến trong mắt của y thoáng hiện vẻ ưu tư.

Trên bậc thang thật sự đã xuất hiện một người.

Đó là Lôi Hận.

Lôi Hận nói:

- Hình bộ Chu đại nhân cầu kiến Tổng đường chủ.

Lôi Tổn nhìn Địch Phi Kinh một cái.

Ánh mắt Địch Phi Kinh sáng như nước mùa thu, không hề có chút lo lắng nào. Lôi Tổn liền nói:

- Hãy mời lên.

Lôi Hận tuân lệnh xuống lầu. Địch Phi Kinh cười nói:

- Tin tức của bộ Hình đúng là không chậm.

Lôi Tổn cười nói:

- Chu Nguyệt Minh trước giờ đều xuất hiện đúng lúc, lúc nên đến thì đến, lúc nên đi thì đi.

Địch Phi Kinh cũng cười nói:

- Khó trách gần đây hắn lại thăng chức nhanh như vậy.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, Chu Nguyệt Minh đã lên lầu.

Chu Nguyệt Minh có vóc người béo mập, nhàn nhã ung dung, ôn hòa thân thiết, vẻ mặt tươi cười, thoạt nhìn chẳng những không giống người khôn khéo quyết đoán mà lại giống một kẻ ăn không ngồi rồi.

Hắn đương nhiên không đến một mình.

Với địa vị của hắn tại bộ Hình, khi ra ngoài dẫn theo hai ba trăm tùy tùng

cũng không tính là phô trương, nhưng lần này hắn chỉ dẫn theo ba người.

Một người trung niên có làn da ngăm đen, hai tay giống như đang cầm binh khí.

Thật ra người nọ vốn chỉ có hai tay không.

Không ai dám mang bất cứ binh khí hoặc ám khí nào đến gặp Lôi Tổn.

Có điều hai cánh tay của người nọ lại không giống như tay mà giống như một đôi binh khí, một đôi binh khí có thể trong nháy mắt xé người thành mảnh vụn.

Một lão nhân khác mày râu bạc trắng, ánh mắt khép hờ, nhưng khi lão di chuyển râu ria và lông mày lại như đúc bằng sắt, không hề dao động.

Ngoài ra còn có một chàng trai trẻ tuổi, dáng vẻ hơi rụt rè, gần như đứng dán vào cánh tay của Chu Nguyệt Minh.

Hắn giống như thích đứng dưới bóng của người khác. Người ngoài nhìn vào sẽ cho rằng hắn là một "kỹ nam" hơn là một tùy tùng.

Chu Nguyệt Minh vừa thấy Lôi Tổn và Địch Phi Kinh, lập tức cao hứng chắp tay thi lễ:

- Lôi tổng đường chủ, Địch lão đại, gần đây có phát tài không?

Nghe giọng điệu của hắn giống như một gã thương nhân hơn là quan lại trong bộ Hình.

Lôi Tổn cười nói:

- Chu đại nhân, đã lâu không gặp. Trong thành càng ngày càng không dễ kiếm ăn, nhưng nhờ phúc của ngài nên vẫn cầm cự được.

Nói xong lão liền đứng dậy nhường chỗ.

Chu Nguyệt Minh mặt mày hớn hở nói:

- Ta nào có phúc khí đó, đều nhờ hoàng thượng thánh minh nên chúng ta mới được hưởng chút hồng phúc mà thôi. Tóm lại là dĩ hòa vi quý, hòa khí phát tài, Tổng đường chủ thấy có đúng không?

Lôi Tổn thầm nghĩ "quả nhiên đã bắt đầu", ngoài miệng lại đáp:

- Lão phu chỉ biết đại nhân chẳng những đắc ý tại bộ Hình mà việc làm ăn cũng rất phát đạt, những lời vàng ngọc của Chu đại nhân đều là kinh nghiệm quý báu, khiến người nghe được không ít lợi.

Chu Nguyệt Minh mặt mày khựng lại, cười hì hì nói:

- Thật ra việc làm ăn trước giờ đều nhờ Tổng đường chủ chiếu cố, hạ quan mới có thể thuận lợi như vậy.

Lôi Tổn khẽ cười nói:

- Chu đại nhân quá lời rồi, bằng hữu chiếu cố lẫn nhau là chuyện đương nhiên thôi.

Địch Phi Kinh đột nhiên hỏi:

- Đúng rồi, Chu đại nhân làm sao biết chúng ta đang ở Tam Hợp lâu này? Hay là vừa lúc có nhã hứng cũng đến nơi này nghỉ ngơi thư giãn?

Chu Nguyệt Minh chỉnh lại sắc mặt, trầm giọng nói:

- Ta nói thật, Tổng đường chủ và Đại đường chủ của Lục Phân Bán đường cùng với đương gia của Kim Phong Tế Vũ lâu hôm nay gặp mặt đàm phán ở đây, chuyện lớn như vậy chẳng những đã truyền khắp kinh thành, người

người sôi nổi bàn luận, mà các quan lớn trong triều cũng đã chú ý đến, ngay cả chúa thượng… hà hà, cũng có nghe phong phanh rồi.

Lôi Tổn mỉm cười nói:

- Chuyện nhỏ như vậy cũng khiến quan gia phải hao tâm tổn trí, thật là hổ thẹn.

Chu Nguyệt Minh tiến lên trước, cười nói:

- Hai vị cũng biết ta thân tại Hình bộ, có rất nhiều chuyện không thể không trình bày với cấp trên một chút. Đúng rồi, không biết đàm phán tại Tam Hợp lâu thắng bại như thế nào?

Lôi Tổn và Địch Phi Kinh liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều cười. Bọn họ đều đoán không sai, thắng bại của Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ là chuyện mà cả thành đều quan tâm, Chu Nguyệt Minh này là mượn việc công để đến thăm dò hư thực.

Nói đi thì cũng phải nói lại, Chu Nguyệt Minh cũng xem như là một trong những người ủng hộ Lục Phân Bán đường có thế lực nhất. Nguyên nhân là nếu Lục Phân Bán đường không hỗ trợ Chu Nguyệt Minh, việc phá án của hắn tại bộ Hình sẽ không thuận lợi như vậy, hơn nữa cho dù có quyền cũng chưa chắc đã có tiền.

Một người đã có quyền, tự nhiên sẽ thích có tiền. Nếu có cả tiền và quyền, vậy thì sẽ muốn cầu danh. Nếu cả danh cũng có, vậy thì sẽ muốn những thứ như trường sinh bất lão. Nói tóm lại, dục vọng của con người vốn không bao giờ hoàn toàn thỏa mãn được.

Lôi Tổn và Địch Phi Kinh đều không trả lời, nhưng lại tươi cười, dáng vẻ rất đắc ý.

Chu Nguyệt Minh hơi sốt ruột, ít nhất đã có ba thượng cấp bảo hắn tới đây hỏi cho rõ ràng, hắn không thể trở về không công:

- Hai vị! Chúng ta là bạn bè lâu năm, rốt cuộc hai bang các người ai chiếm được thượng phong? Ai thắng ai thua?

Địch Phi Kinh cười nói:

- Ngài không thấy chúng ta đang cười sao?

Lôi Tổn nói tiếp:

- Sao ngài không đi hỏi Tô công tử?

Chu Nguyệt Minh biết đã sớm có người đi hỏi Tô Mộng Chẩm, có điều bên phía hắn lại không nắm được nội dung chính.

Nhưng cũng có thu hoạch.

Mặc dù không biết rõ nội dung đàm phán giữa Tô Mộng Chẩm và Lôi Tổn, nhưng sau đó lại thấy Lôn Tổn và Địch Phi Kinh cười rất tươi.

Một người có thể cười, chắc hẳn phải có điều đắc ý.

Nhìn nét cười trên mặt Lôi Tổn, quả thật giống như một con cáo vừa tìm được một con gà nhỏ.

Cho nên Chu Nguyệt Minh bẩn báo với cấp trên:

- Xem ra là người của Lục Phân Bán đường chiếm được thượng phong.

- Vì sao?

Cấp trên hỏi.

- Bởi vì Lôi Tổn và Địch Phi Kinh đều cười rất đắc ý.

Cấp trên của hắn mặc dù cảm thấy hoài nghi, nhưng cũng chỉ đành chấp nhận cái “suy đoán” này.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Huynh Đệ

Tô Mộng Chẩm, Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi vừa xuống khỏi Tam Hợp lâu, lập tức có người gọi:

- Tô công tử!

Sau đó lại hỏi:

- Ngài và Lục Phân Bán đường đàm phán lần này, kết quả thế nào?

Người nói chuyện ngồi trong xe ngựa.

Chiếc xe ngựa này vô cùng xa hoa, có ba người cầm cương, đều mặc áo gấm thêu hoa, vẻ mặt trang nghiêm. Thoạt nhìn nếu nói bọn họ là quan lớn trong triều, chấp sự trong cung, nhất định sẽ không có ai nghi ngờ.

Nhưng hiện giờ bọn họ chỉ là đánh xe.

Bên ngoài xe còn có tám thị vệ mang đao đứng im như tượng đất. Bạch Sầu Phi vừa nhìn, liền nhận ra trong đó ít nhất có hai người là danh gia đao pháp hiện thời, ba người khác là chưởng môn của nhất đại đao phái, trong đó một người là Bành Tiêm, truyền nhân đời này của "Ngũ Hổ Đoạn Hồn đao" Bành môn Bành Thiên Bá; còn có chưởng môn nhân đời thứ bảy của "Kinh Hồn đao" là Tập Luyện Thiên, cùng với người thừa kế của "Tương Kiến Bảo đao" là Mạnh Không Không.

“Ngũ Hổ Đoạn Hồn đao” luôn không truyền ra ngoài, đao pháp nổi danh tàn độc. Trong đao pháp có sáu mươi bốn chiêu chuyên tấn công dưới thân, cho nên đệ tử của Ngũ Hổ Bành môn dù bị đánh ngã xuống đất cũng không thể xem thường.

Ngũ Hổ Bành môn cũng giống như Thục Trung Đường môn, Giang Nam Phích Lịch đường, Đao Bính hội, Thanh Đế môn và Phi Ngư sơn trang, môn hộ nghiêm ngặt, quyền khuynh một phương. Có người nói, làm chưởng môn của mấy môn phái này so với làm hoàng đế còn oai phong hơn. Chưởng môn đời này của Ngũ Hổ Bành môn là Bành Tiêm, trước hai mươi lăm tuổi đao pháp đã danh lừng thiên hạ, nhưng sau ba mươi lăm tuổi lại dứt khoát rời khỏi Bành môn, làm thị vệ bên cạnh người khác.

“Kinh Hồn đao” Tập Luyện Thiên càng là danh gia vọng tộc, cuộc sống xa hoa. Kinh Hồn đao vốn là do Tập gia sáng tạo ra, các đời đều có cao thủ xuất hiện. Tập Luyện Thiên càng có thiên phú, đã đem “Kinh Hồn đao” biến hóa thành “Kinh Mộng đao”, phá cái cũ lập nên cái mới, đúng là hậu sinh khả úy. Nhưng hiện giờ y cũng chỉ là hộ pháp của người trong xe.

“Tương Kiến Bảo đao” do nhà họ Mạnh sáng lập nên, năm xưa trong chiến dịch đối kháng với Quyền Lực bang và Chu Đại Thiên Vương từng lập được đại công, truyền đến đời Mạnh Không Không thanh danh không hề giảm, hơn nữa luôn cho mình là chính đạo, cũng lấy chính đạo làm tiêu chí. Nhưng vị Mạnh công tử này hiện giờ cũng chỉ là hộ pháp của người trong xe.

Người trong xe là ai?

Bạch Sầu Phi trước giờ vốn ung dung bình tĩnh, nhưng hiện giờ cũng nhịn không được nhìn chăm chú.

Người trong xe vừa dứt lời, liền có hai người áo trắng cẩn thận giúp y vén màn xe mềm mại hoa lệ lên.

Vương Tiểu Thạch không có kiến thức rộng rãi như Bạch Sầu Phi, nhưng vừa nhìn thấy bàn tay của hai người vén rèm kia, trong lòng thầm kinh hãi.

Bởi vì trong hai bàn tay đó, có một bàn tay rắn chắc thô ráp, ngón cái to dày, bốn ngón còn lại gần như héo rút vào trong bàn tay, cả bàn tay giống như một khối chùy sắt; bàn tay còn lại mềm như không xương, năm ngón tay thon dài trông như cành liễu, đầu ngón tay nhỏ giống như cây thăm bằng trúc, không hề để lại một chút móng tay thừa nào.

Vương Tiểu Thạch vừa nhìn liền nhận ra, bàn tay rắn chắc như chùy sắt kia ít nhất phải có sáu mươi năm công lực "Vô Chỉ chưởng", còn bàn tay mềm như bông vài kia ít nhất cũng có ba mươi năm nhu công của "Tố Tâm chỉ" và âm kình của "Lạc Phượng trảo".

"Lạc Phượng trảo" là tuyệt nghệ của Cửu U Thần Quân, "Tố Tâm chỉ" lại là một loại chỉ pháp hoàn toàn khác. Hai môn chỉ công này vốn không thể cùng luyện. Có thể đồng thời luyện hơn nữa còn đại thành chỉ có một người, đó là "Lan Hoa Thủ" Trương Liệt Tâm.

Nếu người này là Trương Liệt Tâm, người còn lại dĩ nhiên là "Vô Chỉ chưởng" Trương Thiết Thụ.

Hai người này cộng lại có một danh hiệu: "Thiết Thụ Khai Hoa".

"Thiết Thụ Khai Hoa" (cây vạn tuế ra hoa) bình thường là dấu hiệu may mắn. Nhưng đối với Trương Liệt Tâm và Trương Thiết Thụ thì không phải là ý nghĩa này.

Ý nghĩa của "khai hoa" là giống như thủy tinh vỡ vụn. Phàm là chỉ chưởng của hai người bọn họ lướt qua, bất kể là đầu hay ngực đều sẽ "nở hoa".

Ngay cả tông sư Lưu Tông Mục năm đó khổ luyện "Thiết Sa chưởng", hai

tay cũng bị bọn họ làm "nở hoa".

"Khai hoa" còn có một ý tứ khác, đó là những chuyện mà người khác làm không được, trên tay của bọn họ vẫn có thể thuận lợi thành công, giống như "thiết thụ khai hoa" phúc từ trời xuống, thuận buồm xuôi gió.

Hai loại chỉ chưởng độc môn này đều cần mấy chục năm công lực mới có thể thành công, hơn nữa người luyện còn phải hi sinh rất lớn. Tuổi tác của hai huynh đệ họ Trương cộng lại còn chưa đến sáu mươi, theo lý ngay cả một môn "Vô Chỉ chưởng" hỏa hầu cũng không đủ được.

Vì vậy có rất ít người luyện "Vô Chỉ chưởng", bởi vì dù có luyện thành cũng đã đến tuổi gần đất xa trời, tinh lực không còn, khó có thành tựu. Về phần "Tố Tâm chỉ" và "Lạc Phượng trảo" một chính một tà, là hai môn chỉ công hoàn toàn khác biệt, vốn không ai có thể đồng thời luyện thành.

Thế nhưng "Thiết Thụ Khai Hoa" lại là ngoại lệ.

Có điều hai kẻ ngoại lệ này lại chỉ giúp người ta vén rèm.

Người trong xe là ai?

Vương Tiểu Thạch trước giờ vốn hiếu kỳ, hiện tại chẳng những hiếu kỳ mà còn cảm thấy rất hứng thú.

Chiếc rèm mềm mại hoa mỹ được vén lên. Ba người cầm cương, tám người thị vệ, hai người vén rèm trên mặt đều hiện lên vẻ cung kính.

Người trong xe ló đầu ra, sau đó mới xuống xe.

Thân phận của người này hiển nhiên là vô cùng tôn quý, nhưng đối với Tô Mộng Chẩm lại không dám thất lễ chút nào.

Người dáng vẻ rất anh tuấn, mày rậm mắt tinh, mặt như quan ngọc, nhưng

quần áo lại rất tùy tiện, trong thần thái có một loại khí chất quý phái.

Tô Mộng Chẩm dừng bước, trước giờ y vốn ít khi cười, lúc này bỗng nhiên lại cười rất chân thành, chắp tay nói:

- Tiểu hầu gia!

Tiểu hầu gia giống như đang nhìn sắc mặt y:

- Xem ra các người không hề động thủ.

Tô Mộng Chẩm cười nói:

- Chúng ta chỉ dùng tài hùng biện. Trừ khi bắt buộc, nếu có thể nhẫn nhịn thì tuyệt đối sẽ không ra tay.

Tiểu hầu gia nói:

- Ngài nói như vậy thì ta an tâm rồi.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Chúng ta đương nhiên cũng không muốn tiểu hầu gia khó xử.

Tiểu hầu gia cười khổ nói:

- Công tử và Lôi đường chủ danh chấn thiên hạ, trời cũng nghe tên, cộng thêm tính mạng của mấy vạn người, một khi động thủ chỉ sợ ta cũng đảm đương không nổi.

Tô Mộng Chẩm cười nói:

- Tiểu hầu gia phen này đã khổ tâm, chúng ta quyết sẽ không phụ lòng.

Tiểu hầu gia cũng cười nói:

- Có những lời này của ngài thì ta không cần lo lắng nữa rồi.

Sau đó lại lãnh đạm hỏi:

- Đàm phán ra sao rồi?

Tô Mộng Chẩm cười nói:

- Rất tốt.

Ánh mắt Tiểu hầu gia hơi nghi ngờ, hỏi lại:

- Rất tốt sao?

Tô Mộng Chẩm nói:

- Quả thật rất tốt.

Tiểu hầu gia nghi hoặc nhìn một lúc, chợt cười ha hả nói:

- Nội dung đàm phán xem ra là cơ mật của Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường rồi.

Tô Mộng Chẩm mỉm cười nói:

- Đợi đến khi có thể công khai, tiểu hầu gia nhất định sẽ là người biết đầu tiên.

Tiểu hầu gia khẽ vuốt râu, mắt hiện ý cười:

- Rất tốt, rất tốt.

Ánh mắt của y chuyển sang Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch:

- Hai vị này là đại tướng của Kim Phong Tế Vũ lâu sao?

Tô Mộng Chẩm nói:

- Bọn họ không là thủ hạ của ta.

Tiểu hầu gia nhướng mày, cười nói:

- Ồ? Bọn họ là bằng hữu của ngài sao?

Tô Mộng Chẩm cười nói:

- Cũng không phải.

Y ngừng lại một chút, nói từng chữ:

- Bọn họ là huynh đệ của ta.

Câu này vừa nói ra, Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch đều giật mình.

Không phải thủ hạ, cũng không phải là bằng hữu.

Là huynh đệ.

Hai chữ "huynh đệ", đối với những hán tử nhiệt huyết trên giang hồ có bao nhiêu dụ hoặc, có bao nhiêu ma lực, có bao nhiêu khiến lòng người lay động.

"Huynh đệ", có bao nhiêu người hổ thẹn với hai chữ này, bao nhiêu người vi hai chữ này mà không màng sống chết; bao nhiêu người dù có vô số huynh đệ, nhưng lại không có một huynh đệ chân chính nào; bao nhiêu người mặc dù không có một huynh đệ ruột thịt nào, nhưng lại có vô số huynh đệ trong thiên hạ; bao nhiêu người xưng huynh gọi đệ, nhưng lại làm chuyện trái đạo nghĩa huynh đệ; bao nhiêu người không huynh không đệ nhưng khắp nơi đều là huynh đệ.

Huynh đệ.

Có phải là họa phúc có nhau, đồng cam cộng khổ mới xem như huynh đệ.?

Có phải là tay nắm tay, vai kề vai, nhiệt huyết khơi dậy nhiệt huyết, tâm linh đối chiếu tâm linh, mới có thể xem như huynh đệ, cúi đầu và ngẩng đầu đều không thẹn?

Tiểu hầu gia dường như hơi sững sốt, nói ngay:

- Thật đáng mừng! Tô công tử tung hoành thiên hạ, hùng bá võ lâm, nhưng lại cô độc một mình. Hiện tại hôn sự của ngài đã gần kề, lại có thêm hai vị huynh đệ kết nghĩa này, ngay cả ta cũng có phần hâm mộ.

Dứt lời liền giống như than thở.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Tiểu hầu gia quá lời rồi. “Thần Thương Huyết Kiếm” tiểu hầu gia trong kinh thành, đám dân dã quê mùa chúng tôi làm sao với tới được.

Tiểu hầu gia cười nói:

- Chúng ta đừng nói chuyện khách khí nữa. Nhìn thần thái của công tử, ta trở về bẩm báo với tướng gia, cũng xem như đã có trình bày.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Vậy phải làm phiền tiểu hầu gia rồi.

Tiểu hầu gia cười nói:

- Tô công tử, chỉ mong không lâu nữa ngài sẽ có thêm vài phân đường,

trong kinh thành cũng có thể yên ổn được mấy phần.

Dứt lời y liền trở vào trong xe. Xe ngựa lăn bánh, vẫn là ba người cầm dây cương, hai người canh giữ trước rèm, tám người đứng tại chung quanh, biến mất tại nơi đầu phố.

Từ khi Tô Mộng Chẩm bước vào "chợ", ngoại trừ chiếc xe ngựa này của tiểu hầu gia thì không có một kẻ vô sự nào được phép tiến vào.

Đương nhiên Chu Nguyệt Minh là ngoại lệ, hắn không phải kẻ vô sự.

Hắn cũng giống như tiểu hầu gia, tới để thám thính kết quả cuộc gặp mặt giữa hai người đứng đầu Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường.

Bọn họ đã thu được tin tức gì?

- Ngươi đoán xem tiểu hầu gia sẽ trả lời tướng gia như thế nào?

Tô Mộng Chẩm nói với Mạc Bắc Thần bên cạnh:

- Mọi người đều muốn biết Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường ai thắng ai thua. Bên nào có thể nắm được sáu phần thì sẽ đoạt được tiên cơ. Đáng tiếc là ta thấy ngay cả Lôi Tổn và ta đều không biết được đáp án này. Chúng ta chỉ biết là có rất nhiều người quan tâm đến chúng ta, nhưng thật ra chỉ ước gì chúng ta đấu với nhau lưỡng bại câu thương.

Đôi mắt của Mạc Bắc Thần giống như bị người ta đánh cho sưng vù, lại giống như thừa thịt quá nhiều, khó khăn lắm mới mở được mí mắt lên:

- Công tử vẫn luôn cười.

Giọng nói của y rất bình thản, thậm chí gần như không có âm điệu gì:

- Sau khi đàm phán, chỉ cần vẫn cười thì sẽ giống như là người thắng. Còn

về phần nội dung cuộc đàm phán thế nào, không ai có thể đoán được.

- Có đôi khi nụ cười còn hữu dụng hơn nắm đấm.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Ta nghĩ người của bộ Hình và bộ Lại phái Chu đại nhân đến, Lôi Tổn cũng nhất định đang cười.

Bạch Sầu Phi đột nhiên hỏi:

- Ta có thể hỏi ngươi ba vấn đề không?

Tô Mộng Chẩm nói:

- Ngươi cứ nói!

Bọn họ vừa bước đi vừa nói chuyện với nhau. Mạc Bắc Thần trên đường cũng rút đi trận thế và mai phục.

Bạch Sầu Phi nói:

- Thứ nhất, người vừa rồi có phải được xưng là "trở tay làm mây, lật tay làm mưa" trong kinh thành, đệ nhất tâm phúc của tướng gia, "Thần Thông hầu" Phương Ứng Khán?

Tô Mộng Chẩm đáp:

- Người có thể khi đi tuần mang theo "Bát Đại Đao Vương" hộ pháp, có "Thiết Thụ Khai Hoa, Chỉ Chưởng Song Tuyệt" vén rèm, ba cao thủ về cưỡi ngựa của Khiết Đan, Mông Cổ và Nữ Chân cầm cương, trong thiên hạ ngoại trừ Phương tiểu hầu gia, e rằng có mượn thêm mười mặt trời để đi tìm cũng tìm không ra người thứ hai.

Bạch Sầu Phi gật đầu, lại hỏi:

- Vừa rồi ngươi rõ ràng có thể ra tay với Địch Phi Kinh, trừ đi một cao thủ của đối phương, tại sao lại không hạ thủ?

- Những lời này của ngươi không thành thật chút nào.

Ánh mắt Tô Mộng Chẩm lạnh lùng quét qua:

- Ngươi đã biết rõ đáp án, cần gì phải hỏi ta.

- Nói như vậy.

Bạch Sầu Phi hít sâu một hơi nói:

- Là vì ngươi đã phát giác trên nóc nhà có một cao thủ ẩn nấp, cho nên mới không ra tay?

- Cũng có lẽ là do ta vốn không muốn giết Địch Phi Kinh.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Hình như người đã hỏi ba vấn đề.

- Vấn đề nào ngươi cũng nói tránh đi.

Bạch Sầu Phi nói:

- Có cái thì ngươi lại không trả lời.

- Hỏi là chuyện của ngươi.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Còn có chịu trả lời hay không đó là chuyện của ta.

Vương Tiểu Thạch đột nhiên nói:

- Ta chỉ có một vấn đề.

Phía trước có mấy chiếc xe ngựa đang đợi bên cạnh đường lớn.

Tô Mộng Chẩm đi chậm lại, nghiêng đầu nhìn Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch lớn tiếng hỏi:

- Ngươi… ngươi vừa rồi nói với tiểu hầu gia… chúng ta là huynh đệ đúng không?

Tô Mộng Chẩm cười nói:

- Ngươi là người điếc sao? Đây cũng xem như là vấn đề à?

Vương Tiểu Thạch ngẩn người, nói:

- Nhưng mà chúng ta chỉ quen biết có nửa ngày.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Nhưng chúng ta đã cùng trải qua sống chết.

Bạch Sầu Phi nói:

- Ngươi có biết chúng ta là ai không?

Tô Mộng Chẩm lạnh lùng nói:

- Ta không quan tâm các người là ai.

Bạch Sầu Phi nói:

- Ngay cả chúng ta là ai ngươi cũng không biết, làm sao cùng chúng ta kết nghĩa?

Tô Mộng Chẩm khinh thường nói:

- Ai quy định trước khi kết bái phải đối chiếu gia thế, gia phả, lục thân, môn hộ?

Bạch Sầu Phi ngẩn người:

- Ngươi…

Vương Tiểu Thạch lại hỏi:

- Sau ngươi lại muốn kết bái với chúng ta?

Tô Mộng Chẩm ngửa mặt lên trời cười lớn:

- Kết bái là kết bái, cần có lý do sao? Chẳng lẽ chúng ta phải làm theo mấy lời nói nhảm như tâm đầu ý hợp, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia?

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Rốt cuộc ngươi có mấy người huynh đệ kết nghĩa?

Tô Mộng Chẩm đáp:

- Hai người.

Bạch Sầu Phi lại hỏi:

- Bọn họ là ai?

Tô Mộng Chẩm dùng tay chỉ vào Bạch Sầu Phi:

- Ngươi.

Lại dùng tay chỉ vào Vương Tiểu Thạch:

- Còn có y.

Vương Tiểu Thạch chỉ cảm thấy trong lòng nhiệt huyết dâng lên.

Bạch Sầu Phi hít sâu một hơi, bỗng nhiên nói ra một câu rất lạnh nhạt:

- Ta biết.

Y nhìn chằm chằm vào Tô Mộng Chẩm, chậm rãi nói:

- Ngươi muốn mời chúng ta vào Kim Phong Tế Vũ lâu.

Tô Mộng Chẩm chợt cười.

Khi bắt đầu cười y cũng đồng thời ho lên.

Y vừa cười vừa ho.

- Bình thường khi mọi người cho rằng mình "biết", thật ra lại chẳng biết gì cả, những lời này đúng là không sai chút nào.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Các người tự cho mình là ai? Ta muốn dùng phương pháp này để mời các người làm trợ thủ sao? Các người cho rằng vừa vào lâu thì có thể đảm nhận chức vị quan trọng à? Vì sao không nghĩ ngược lại là ta đang cho các người cơ hội? Nhân tài trên thế gian rất nhiều, tại sao ta cứ phải khăng khăng "mời" các người?

Y nói một hơi đến đây, liền lạnh lùng nói:

- Nếu các người không cao hứng, bây giờ có thể đi. Cho dù đời này kiếp này không gặp lại, các người vẫn là huynh đệ của ta.

Y ho một tiếng rồi nói tiếp:

- Cho dù các người không xem ta là huynh đệ, ta cũng không quan tâm.

Vương Tiểu Thạch bỗng dập đầu xuống, gọi một tiếng:

- Đại ca!

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Đâu Chỉ Là Thiên Hạ Đệ Nhất

Bạch Sầu Phi chợt thở dài một hơi, nói:

- Ngươi làm lão đại sao?

Tô Mộng Chẩm liếc qua:

- Người giống như ta, không làm lão đại thì ai làm?

Bạch Sầu Phi chắp tay ngẩng mặt lên trời, thật lâu mới từ từ thở ra một hơi, chậm rãi nói:

- Ta có một câu muốn nói.

Tô Mộng Chẩm vẫn liếc nhìn y, nói:

- Nói đi!

Bạch Sầu Phi bỗng nhiên tiến lên phía trước, vươn hai tay ra đặt lên vai Tô Mộng Chẩm.

Cánh tay của Sư Vô Quý đang nắm Trảm Mã đao đột nhiên nổi gân xanh. Đôi mắt như sưng húp vô thần của Mạc Bắc Thần cũng chợt lóe lên ánh sáng sắc bén như mũi dao.

Đôi tay này chỉ cần đặt lên vai Tô Mộng Chẩm, sẽ có ít nhất bảy tám

phương pháp có thể khống chế y, có mười bảy mười tám yếu huyệt đủ để gây nên vết thương chí mạng.

Huống hồ đây lại là tay của Bạch Sầu Phi.

Tô Mộng Chẩm không hề cử động, cả cặp mắt cũng không nháy một lần.

Hay bàn tay của Bạch Sầu Phi đã đặt lên bờ vai Tô Mộng Chẩm.

Không có mệnh lệnh của Tô Mộng Chẩm, không ai dám tùy tiện ra tay.

Bạch Sầu Phi nhìn chăm chú vào Tô Mộng Chẩm, gọi lớn:

- Đại ca!

Tô Mộng Chẩm nở nụ cười.

Y nhìn sang Vương Tiểu Thạch, lại nhìn Bạch Sầu Phi, trong mắt đều là ý cười.

Lúc y vừa cười, sự kiêu ngạo đều tiêu tan, giống như băng trên đỉnh núi tan thành sông ngòi, thấm ướt mặt đất.

Y cười hỏi:

- Các đệ biết nụ cười hiện giờ của ta có gì khác so với vừa rồi không?

Vương Tiểu Thạch cười rất đáng yêu, giành nói:

- Vừa rồi là giả, cười giả.

Bạch Sầu Phi cũng cười, nụ cười của y như gió xuân chợt thổi làm xao động nước hồ:

- Bây giờ là thật, cười thật.

Tô Mộng Chẩm cười lớn nói:

- Đáp đúng rồi.

Ba người đều thoải mái cười lớn. Mạc Bắc Thần tiến lên một bước, híp mắt chúc mừng:

- Chúc mừng lâu chủ, hôm nay vừa ra quân đã thắng, đàm phán đã chiếm được thượng phong, còn kết giao được hai vị huynh đệ tốt.

Tô Mộng Chẩm cười nói:

- Ngươi đừng ghen tị! Huynh đệ của ta cũng không dễ làm đâu, chuyện đầu tiên mà bọn họ phải làm sẽ rất khó khăn. Hơn nữa ngươi cũng không phải là thủ hạ của ta.

Y nói từng chữ từng câu:

- Ngươi và Lão Đao, A Tiết, Tiểu Quách đều là thần thủ hộ của Kim Phong Tế Vũ lâu. Không có các ngươi bảo vệ, Kim Phong Tế Vũ lâu có lẽ đã sớm sụp đổ, lụi tàn rồi.

Trên mặt Mạc Bắc Thần không khỏi hiện lên một loại thần sắc, đó là kích động.

Y rất muốn kìm nén, nhưng lại không kìm được.

Thần sắc kích động này mãnh liệt như bọt sóng đánh vào bờ đá, làm bắn vô số bọt nước trong lòng.

Tô Mộng Chẩm chợt hỏi:

- Đao Nam Thần sao rồi? Bát Bì Phong của y đã rút lui chưa?

Mạc Bắc Thần sau một lúc mới có thể bình tĩnh trả lời:

- Đã đi rồi. Y muốn điều quân đội về cung trước, chắc phải đến đêm nay trở về bẩm báo với lâu chủ được.

Tô Mộng Chẩm gật đầu, lại quay sang Sư Vô Quý:

- Ngươi có biết ngươi là gì của ta không?

Sư Vô Quý không chút nghĩ ngợi, lập tức đáp:

- Ta là tử sĩ của công tử. Công tử muốn ta chết, ta sẽ lập tức chết ngay.

- Ngươi sai rồi.

Tô Mộng Chẩm nghiêm mặt nói:

- Nếu một người thật sự đối xử tốt với người khác, sẽ không hi vọng người đó chết vì mình. Ngươi phải nhớ kỹ lời này của ta.

Sư Vô Quý nói:

- Nhưng ta nguyện chết vì công tử, chết không oán thán.

- Đó là lòng trung thành của ngươi

Tô Mộng Chẩm nói:

- Nhưng ta thà rằng ngươi sẽ sống vì ta.

Y dừng một chút rồi nói:

- Ngươi là thân tín của ta, không phải là tử sĩ.

Trong mắt Sư Vô Quý cũng có một loại thần sắc khó diễn tả.

Đó là cảm động, kích động hay cảm kích? Cũng có thể là tất cả.

Tô Mộng Chẩm khẽ thở dài:

- Đáng tiếc là Ốc Phu Tử, Hoa Vô Thác, Cổ Đổng và Trà Hoa đã chết… Nếu bọn họ vẫn còn, trông thấy hai vị nghĩa đệ ta vừa mới kết giao, nhất định sẽ rất mừng cho ta.

Đôi mắt Sư Vô Quý dường như ngân ngấn nước. Trước giờ y đều biết, những khi Tô công tử nhớ tới đệ tử và thân tín của mình đều tiếc nuối bọn họ không thể đi cùng. Có điều lần này Hoa Vô Thác và Cổ Đổng làm phản bỏ mình, Ốc Phu Tử và Trà Hoa cũng bị ám toán mà chết, chỉ còn lại mình và Dương Vô Tà. Nhưng dù là phản nghịch hay trung thành, Tô Mộng Chẩm đều nhớ về bọn họ như nhau.

Tướng quân bách chiến thân danh liệt

Trăm trận sa trường giáp sắt tan

Xưa nay chinh chiến bao người sống?

Một trận công thành vạn cốt tàn

Chẳng lẽ muốn tạo dựng chút công danh sự nghiệp trên giang hồ, mong cầu được chút gì đó trong cuộc đời lại phải hi sinh lớn như vậy, mất mát nhiều như vậy?

Chẳng lẽ người đứng trên đỉnh cao đều không thể quay mặt lại? Người trải qua gian nan vất vả cũng không dám ngoảnh đầu?

Bạch Sầu Phi cũng không nhịn được cảm thán.

Vì sao y cảm thán?

Có phải vì y cũng có một quá khứ không người biết, một trang sử thương tâm lưu luyến không thôi?

Một người thân mang tuyệt nghệ, nhưng gần ba mươi tuổi vẫn không ai biết sự hiện hữu của y, rốt cuộc y có một quãng đời không tầm thường như thế nào?

Ánh mắt Vương Tiểu Thạch bỗng thoáng hiện lên vẻ đồng tình và hiếu kỳ khó phát giác ra.

Đương nhiên hắn không dám biểu lộ sự đồng tình của mình.

Bởi vì mấy người cùng đi trên đường ở kinh thành này, chỉ tùy tiện vươn một ngón tay cũng có thể làm nổi lên sóng lớn trên giang hồ, bọn họ sao lại để người khác đồng tình.

Mặc dù có đôi khi bọn họ thật sự cần người đồng tình với mình.

Hán tử trên giang hồ, thà rằng đổ máu chứ không đổ lệ. Mỗi người đều có những chuyện thương tâm trong đời, giống như vết thương nén lại trong tâm khảm. Trong mưa gió não nề, đêm hoang cô tịch, bọn họ có thể khóc một mình, âm thầm than thở, nhưng tuyệt đối không cầu thế nhân đồng tình.

Ngươi đồng tình với hắn, chính là xem thường hắn.

Một hán tử chân chính sẽ mở lòng hoan nghênh ngươi cùng hắn uống rượu, cùng tiêu diệt kẻ thù, hăng hái cùng ngươi dùng nắm tay nghênh gió mạnh, xuyên qua núi dao biển lửa, nhưng tuyệt đối sẽ không để ngươi đồng tình với hắn.

Chỉ có kẻ yếu mới thích người khác đồng tình.

Sự đồng tình của Vương Tiểu Thạch chỉ là ở trong lòng biết mình nên làm

thế nào, biến đồng tình thành sự khích lệ. Còn sự hiếu kỳ của hắn lại là đặc điểm của người trẻ tuổi.

Người trẻ tuổi có ai không hiếu kỳ?

Nhưng hắn biết đem sự hiếu kỳ và đồng tình ẩn sâu trong lòng. Với cái tuổi của hắn, lẽ ra không thể có những cảm nhận mà chỉ có người từng trải mới hiểu được. Hắn là ai? Làm sao tư tưởng của hắn lại trưởng thành hơn nhiều so với cái tuổi mình?

Đang lúc bầu không khí hơi ảm đạm, Tô Mộng Chẩm bỗng nhiên dừng bước.

Bởi vì bọn họ đã đến một nơi.

Kim Phong Tế Vũ lâu.

Vương Tiểu Thạch vừa nhìn, liền nhịn không được nói:

- Đó không phải lâu, mà là tháp.

Tô Mộng Chẩm hơi tán thưởng, hỏi:

- Có biết đây là nơi nào không?

Vương Tiểu Thạch đáp:

- Là núi.

Tô Mộng Chẩm lại hỏi:

- Núi gì?

Vương Tiểu Thạch ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Núi Thiên Tuyền.

Tô Mộng Chẩm lại hỏi:

- Trên núi Thiên Tuyền có danh lam thắng cảnh gì?

Lần này Vương Tiểu Thạch trả lời không cần suy nghĩ:

- Đương nhiên là tháp Ngọc Phong nổi tiếng trong thiên hạ, còn có "suối thiên hạ đệ nhất" bên dưới tháp.

Tô Mộng Chẩm cười nói:

- Đây không chỉ là lâu. Kim Phong Tế Vũ lâu muốn khai bang lập nghiệp, không xây ở đây thì xây ở nơi nào?

Vương Tiểu Thạch ngẩn người, nói:

- Huynh nói đúng.

Bạch Sầu Phi bỗng nói:

- Đâu chỉ là thiên hạ đệ nhất.

Bạch Sầu Phi vừa nói ra, ánh mắt Tô Mộng Chẩm chợt nhấp nháy, dường như khẽ giật mình, nhưng lại lạnh nhạt hỏi:

- Đệ nói vậy là có ý gì?

- Nếu chỉ là thế lực lớn nhất kinh thành, thậm chí là thiên hạ đệ nhất bang trên giang hồ, Kim Phong Tế Vũ lâu đã sớm làm được rồi.

Bạch Sầu Phi khẽ hỏi Vương Tiểu Thạch:

- Ngươi có nghe qua truyền thuyết về bảo tháp của núi Thiên Tuyền chưa?

- Có.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Tương truyền nơi này là đầm nước, mọi người chỉ có thể canh tác ở nơi cao chung quanh. Mỗi khi hè đến, trong hồ có một cột suối phun cao trăm trượng. Mọi người đều gọi nó là hang nguồn.

Bạch Sầu Phi đưa mắt nhìn non sông gấm vóc, cảnh đẹp bình nguyên chung quanh:

- Nhưng bây giờ đã là thắng cảnh ruộng nương rồi.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Nghe nói về sau có một vị quan địa phương quyết tâm lấp kín hang nguồn này. Y sai người gánh đá chuyển đất, mất đến năm năm nhưng vẫn không lấp được. Về sau lại có bảy huynh đệ kết nghĩa đến đây, trong đó người đứng đầu nói: “để chúng ta giải quyết chuyện này”. Y điều động bảy vạn người trong bang, tại trên sườn núi phía bắc của hang nguồn đo đạc kích cỡ, dựa vào thế núi đắp thành một cái bánh bao lớn.

- Đúng. Trong bảy huynh đệ kết nghĩa kia đều nghe theo lời của Lý lão đại. Y đã đề nghị như vậy, mấy vị huynh đệ khác liền hợp mưu hợp sức. Trong đó Đào Nhị dẫn người làm một lò luyện sắt thành nước, sao đó Cung Tam phái người đem nước sắt giội lên trên ngọn núi bánh bao kia; Mạch Tứ tinh thông kỳ môn, có nhiệm vụ đánh giá địa thế và sức nước; Tiền Lục giỏi về quản lý tài sản, vì vậy có trách nhiệm tính toán ngân sách quyên góp cho công trình; Thương Thất thì phụ trách vận chuyển thuốc nổ và công cụ. Bọn họ rèn đúc trong ba tháng, ngày tiếp nối đêm, trời xanh đỏ bừng. Mà người quản lý chung, sắp xếp kế hoạch cho công trình này là Liễu Ngũ

Bạch Sầu Phi nói:

- Liễu Ngũ luôn là trợ thủ tốt của Lý Đại.

- Đúng.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Về sau, chiếc nồi sắt cuối cùng cũng được đúc xong. Bảy huynh đệ lại hợp lực đẩy mạnh, chiếc nồi sắt lớn kia liền kêu lộc cộc lăn xuống dốc núi, không sai lệch lấp kín hang nguồn. Bọn họ lại thừa dịp này xuống nước đặt móng, đem chiếc nồi sắt kia móc chặt vào hang nguồn, nơi này mới có thể trở thành ruộng nương. Gạo nơi này làm ra vừa thơm vừa bóng, vừa dày vừa lớn, nghe nói ngay cả "Phạn Vương" Trương Thán cũng từng nói rằng "gạo Kinh Tây là nhất thiên hạ".

Tô Mộng Chẩm nói:

- Nghe thật giống như một thần thoại.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta vốn cũng cho rằng đó là thần thoại, nhưng về sau nghe các tiền bối nói, bảy huynh đệ kia chính là bảy người đã lập nên "Thiên Hạ bang" năm đó. Nếu nói như vậy, e rằng thật sự có chuyện này.

Bạch Sầu Phi nói:

- Có điều phương pháp lấp kín hang nguồn như vậy, quả thật có hơi thần thánh hóa.

- Có lẽ là vì hầu như những kỳ tích đều mang theo một chút gì đó thần thánh hóa, lại được người ta khoa trương, đồn nhảm, càng trở nên giống như thần thoại.

Tô Mộng Chẩm Nói:

- Ngôi chùa cổ Tung Nhạc được xây dựng từ thời Nam Bắc triều, tất cả đều dùng bùn nhão xây nên, vẫn có thể tạo thành những đường cong lưu loát. Đập Mộc lan (1) còn được xây bằng đá cục chưa mài giũa. Thậm chí vào thời Tần đã mở kênh dài tại nơi thấp nhất đường ranh giới giữa Tương thủy và Ly Thủy, nối liền hai lưu vực lớn là Trường giang và Châu giang, thuận tiện cho tàu thuyền và tưới tiêu. Vào thời kỳ chiến quốc đập Đô Giang (2) chia Mân giang ra làm trong và ngoài, khống chế lượng nước tưới tiêu, cho tới nay vẫn có công dụng chống lũ, vận chuyển, dẫn nước và đo đạc. Còn về cầu Giang Đông (3) ở Lục Châu càng khiến cho người ta nhìn mà cảm thán. Chúng ta cũng có những kiến trúc hoành tráng như Vạn Lý trường thành, chùa Huyền Không ở Hằng sơn. Vậy có thứ gì là không tưởng?

Bạch Sầu Phi gật đầu nói:

- Xem ra thần thoại cũng chỉ là mộng tưởng. Mộng tưởng tiến thêm một bước là lý tưởng. Con người muốn đạt đến lý tưởng, chẳng phải là chuyện không có khả năng.

Ánh mắt của y đảo qua bốn tòa lầu cao tao nhã vây quanh tháp cổ bảy tầng kia:

- Sự thành lập của Kim Phong Tế Vũ lâu, vốn là chuyện không có khả năng.

Ánh mắt Vương Tiểu Thạch lóe sáng như hai ngọn đèn:

- Tốt quá, hiện giờ chúng ta đang ở trong chuyện không có khả năng.

Bạch Sầu Phi nói:

- Có điều câu chuyện mà ngươi kể còn thiếu một chút.

Vương Tiểu Thạch suy nghĩ một lúc:

- Nhưng gì ta biết đều nói ra cả rồi.

- Đó là vì ngươi chưa từng nghe nói.

Bạch Sầu Phi nói:

- Trong dòng suối bên dưới tháp Ngọc Phong này còn có một tòa tháp khác, chỉ lộ ra mặt nước một nửa, gọi là tháp Trấn Hải.

Vương Tiểu Thạch tặc lưỡi nói:

- Dưới tháp còn có tháp, là tháp trong nước sao?

Bạch Sầu Phi dùng tay chỉ về phía xa nói:

- Nếu từ đây nhìn qua, có thể loáng thoáng nhìn thấy được.

Vương Tiểu Thạch nhìn theo hướng ngón tay y chỉ, quả thật trông thấy một đỉnh tháp màu trắng lớn như măng đá lộ ra trên mặt nước.

Bạch Sầu Phi nói:

- Ngươi cũng đừng xem thường tòa tháp này. Có người gọi nó là “trấn hải nhãn thạch”, mỗi khi nước lên thì tháp cũng lên, nước xuống thì tháp cũng xuống. Nghe nói phía dưới có một con kim long thủ hộ đông thành, nước vừa lên thì nó cũng đội tháp bơi lên, nước vừa xuống thì nó cũng kéo tháp xuống theo, vĩnh viễn lấp kín hang nguồn, cho nên dòng nước mới không tràn ngập kinh thành.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Nghe quả thật hay, nhưng đúng là thần thoại.

Bạch Sầu Phi nói:

- Thần thoại này vẫn chưa hết. Nghe nói là sau khi nước trong kinh thành rút đi, chỉ có một lỗ hổng vẫn phun ra suối nước, như châu như ngọc, trong veo ngon miệng, người ta gọi nó là "Thiên Tuyền". Tiền triều có một vị hoàng đế, ở trong cung không thoải mái nên dọn tới hành cung ở núi Thiên Tuyền. Sau khi y nghe được câu chuyện kim long cõng tháp trấn thủy kia, lại muốn đào sâu tận gốc, liền kêu ba vạn nhân công trước tiên lấp kín đường nước chảy, sau đó liên tục đào xuống, cuối cùng đào ra được bảy tầng tháp đá. Họ đoán rằng kiến trúc này hẳn là có chín tầng, khi đang muốn sai người đào xuống tiếp, bỗng nhiên tất cả nhân công và người quản lý đều chống lại thánh chỉ, có chết cũng không dám đào. Hoàng đế đích thân đi xem, mới phát hiện tòa tháp này đúng là dùng một tảng đá lớn tạc thành, điêu luyện sắc sảo, con người không thể nào làm được. Mà trên vách của tháp lại phát hiện hai câu thơ: "Thiên tuyền sơn hạ nhất tuyền nhãn, tháp lộ nguyên thân thiên hạ phản" *. Vị hoàng đế kia giật mình, không dám xem thường, lập tức sai người lấp đất lại, đưa tháp về tình trạng ban đầu nhằm để bảo vệ giang sơn.

* Dưới núi Thiên Tuyền có một nguồn suối, khi tháp lộ ra cũng là lúc thiên hạ làm phản.

Y nói xong, hai mắt liền nhìn thẳng vào Tô Mộng Chẩm, nói:

- Huynh thành lập Kim Phong Tế Vũ lâu trên núi Thiên Tuyền, rốt cuộc là vì suối trong, tháp đá, hay là vì mười bốn chữ dưới tháp kia?

Trên mặt Tô Mộng Chẩm không lộ vẻ gì, nhưng ánh mắt lại lạnh như băng.

Từ sau khi kết nghĩa, khuôn mặt Tô Mộng Chẩm đều hiện vẻ tươi cười, nhưng hiện giờ lại bỗng lạnh lùng như trước.

Vương Tiểu Thạch bỗng nhiên cũng cảm thấy lạnh.

Bị một ánh mắt như vậy nhìn qua, người nào cũng sẽ cảm thấy như bị ướp lạnh.

Vương Tiểu Thạch bỗng nhiên chen vào:

- Kim Phong Tế Vũ lâu không phải xây trong nước. Cũng mặc kệ trong nước có rồng hay tháp, ta thấy lầu các ở bốn phía mới đúng là trọng địa.

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Vì sao?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Bốn tòa lầu có màu sắc chủ đạo là vàng lục đỏ trắng. Cho dù có kẻ địch xâm phạm, ai có thể phân biệt được tòa lầu nào mới là trụ cột, tòa lầu nào lại là cơ quan cạm bẫy?

Tô Mộng Chẩm lúc này mới lên tiếng:

- Các đệ đều sai cả rồi. Kim Phong Tế Vũ lâu là ta, ta chính là Kim Phong Tế Vũ lâu. Kim Phong Tế Vũ lâu sống trong lòng ta, sống trong lòng mỗi người của Kim Phong Tế Vũ lâu, không ai có thể hủy diệt được nó. Người bên ngoài chỉ biết nó đã từng làm gì, không ai đoán ra nó sẽ làm những điều gì nữa.

Sau đó y vừa đi lên phía trước vừa nói:

- Trước tiên chúng ta hãy đến Hồng lâu nghỉ ngơi một chút.

Hồng lâu có kiến trúc lộng lẫy, rực rỡ xa hoa, xem ra là nơi để đón khách đãi tiệc. Vậy còn ba tòa lầu khác thì sao?

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Ta Bằng Lòng

Khi Bạch Sầu Phi đang suy nghĩ vấn đề này, bỗng phát giác Vương Tiểu Thạch đang ở phía sau lén giật giật tay áo của y.

Y đành phải đi chậm lại một chút.

Vương Tiểu Thạch thấp giọng nói:

- Vừa rồi ngươi bổ sung mấy điểm trong truyền thuyết mà ta chưa được nghe, ta muốn báo đáp ngươi.

Bạch Sầu Phi cười nói:

- Ta xưa nay thích nhất là được người báo đáp. Ta là một kẻ "làm ơn mong báo đáp" điển hình đấy.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta là nói nghiêm túc. Ngươi có từng nghe nói, từ xưa đến nay có rất nhiều trung thần dám ở trước triều đình can gián, bọn họ thường không có kết quả tốt đẹp gì.

Bạch Sầu Phi suy nghĩ một chút, chắp tay cười nói:

- Đó là bởi vì trung thần quá thẳng thắn. Không ai thích nghe người khác giáo huấn, đôi khi không tránh khỏi muốn kẻ thích giáo huấn câm miệng lại.

Nhưng nhìn ta giống một kẻ tâm địa thẳng thắn sao?

- Ngươi không giống.

Vương Tiểu Thạch thở dài:

- Trung thần ngoại trừ quá thẳng thắn, còn có thể quá tự cao, cho rằng lý lẽ hùng hồn là tất cả. Nhưng trên thế giới này không một kẻ nào làm chuyện sai lại muốn người khác vạch ra sai lầm của hắn ở trước mặt mọi người. Người tự cho là đúng cũng nên đặt mình vào hoàn cảnh người khác, việc gì mình không muốn thì sao phải gây ra cho người khác? Kẻ nào không nghĩ đến điểm này tự nhiên sẽ khó tránh phải gánh chịu hậu quả do nó gây ra.

Bạch Sầu Phi trầm mặc.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Còn có một câu chuyện. Khi Tào Tháo xuất binh công thành, nhiều lần công không được, hậu phương lại có tin báo bất lợi, ông ta bèn có ý định lui binh. Trong lúc đi qua đi lại khổ công suy nghĩ, ông ta chợt bật thốt lên một câu: “gân gà, gân gà”. Các thủ hạ đều không giải thích được. Có người thông minh nghe xong liền nói: “chúng ta hãy mau thu dọn hành trang, thừa tướng muốn lui binh rồi”. Đồng liêu vội hỏi y sao lại đoán như vậy, người thông minh kia nói: “gân gà ăn vào thì vô vị, còn bỏ đi thì lại tiếc. Thừa tướng đã có ý lui binh, nhưng vẫn do dự chưa dám đặt quân cờ xuống”. Mọi người nghe xong cảm thấy có lý, liền chuẩn bị rút lui. Tào Tháo phát hiện tình hình này, mới đi hỏi thủ hạ. Sau khi nghe xong ông ta liền giật mình, thầm nghĩ sao người thông minh kia lại có thể biết được suy nghĩ trong lòng mình như vậy.

Nói đến đây, Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Ngươi đoán xem Tào Tháo sẽ xử trí người thông minh thế nào?

Bạch Sầu Phi không chớp mắt nói:

- Giết chết.

Vương Tiểu Thạch lại hỏi:

- Ngươi cảm thấy Tào Tháo làm như vậy có tốt không? Có đúng hay không?

Bạch Sầu Phi nói:

- Không tốt, nhưng làm rất đúng. Lúc hai quân giao chiến, chủ soái còn chưa phát lệnh, kẻ thông minh kia lại làm ra vẻ khôn ngoan, ảnh hưởng lòng quân, làm mất đi ý chí chiến đấu, người làm chủ tướng đương nhiên phải giết để thị chúng.

Vương Tiểu Thạch khẽ thở dài nói:

- Đúng vậy. Nếu như một người quá thông minh, lại không nhịn được muốn biểu lộ sự thông minh của hắn, vì vậy dẫn tới họa sát thân, quả thật không đáng chút nào.

Bạch Sầu Phi hơi nghiêng đầu, liếc nhìn Vương Tiểu Thạch, nói:

- Đó không phải câu chuyện, mà là lịch sử.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Thật cũng không chỉ là lịch sử, mà là ngụ ngôn.

Hắn nhìn Bạch Sầu Phi, nói:

- Cái đặc sắc của lịch sử là không lâu sẽ tái diễn một lần, còn diệu dụng của ngụ ngôn chính là châm biếm hành vi của người vượt ra khỏi khuôn mẫu

của bọn họ.

- Ngươi không phải đang nói về lịch sử, mà là nói ta.

Bạch Sầu Phi chắp tay nhìn trời, hít sâu một hơi, nói:

- Ta hiểu dụng tâm của ngươi.

Sau đó y lại thận trọng bổ sung một câu:

- Nhưng ta vẫn là chính ta.

Lúc này có một người từ trong Hồng lâu đi đến.

Người này trẻ tuổi anh tuấn, trên trán có một nốt ruồi, cử chỉ lịch sự nho nhã, khéo léo lễ độ, thân hình gầy cao, so với người thường còn cao hơn một đoạn.

Y mỉm cười gật đầu chào Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi lại không biết người này.

Người này đem đến hai quyển sách dày, dùng hai tay giao cho Tô Mộng Chẩm.

Tô Mộng Chẩm nhận lấy, sau đó nhíu mày, lật vài tờ mỗi quyển.

Không ai biết y đang xem gì.

Ngoại trừ Tô Mộng Chẩm và người kia, không người nào biết vì sao trước khi tiến vào đại sảnh của Hồng lâu, Tô Mộng Chẩm lại đứng tại trên thềm đá đọc qua hai quyển sách này.

Chẳng lẽ hành động tiếp theo Tô Mộng Chẩm cần phải tham khảo chúng?

Mạc Bắc Thần ở bên cạnh đột nhiên nói:

- Hai vị! Đây là Dương tổng quản Dương Vô Tà.

Người tuổi trẻ kia chắp tay nói:

- Bạch đại hiệp! Vương thiếu hiệp!

Vương Tiểu Thạch nói:

- Sao các hạ biết ta họ Bạch?

Bạch Sầu Phi cũng nói:

- Sao các hạ biết ta họ Vương?

- Hai vị sao lại đùa với ta như vậy?

Dương Vô Tà nói với Vương Tiểu Thạch:

- Các hạ là Vương thiếu hiệp.

Sau đó lại quay sang Bạch Sầu Phi:

- Y mới đúng là Bạch đại hiệp.

Bạch Sầu Phi nói:

- Ta lại chưa gặp qua các hạ.

Tô Mộng Chẩm đột nhiên nói:

- Nhưng chúng ta lại có tất cả tư liệu quan trọng về hai người các đệ.

Y đem một quyển sách đã lật sẵn giao cho Dương Vô Tà. Dương Vô Tà

lập tức cao giọng đọc:

- Bạch Sầu Phi, hai mươi tám tuổi, cá tính tiêu sái ngạo mạn, thường chắp tay nhìn trời, hành tung vô định, ra tay luôn không để lại người sống, dưới vú trái có một khối bướu lớn khoảng bằng móng tay út…

Bạch Sầu Phi cười lạnh nói:

- Thật sự có người lén nhìn ta tắm rửa sao?

Tô Mộng Chẩm không để ý đến y. Dương Vô Tà đọc tiếp:

- Từng dùng tên giả là Bạch U Mộng, ca hát tại Tẩm Xuân viên ở Lạc Dương; dùng tên giả Bạch Ưng Dương, làm tiêu sư trong Kim Hoa tiêu cục; dùng tên giả Bạch Du Kim, làm nghề viết chữ trong chợ; dùng tên giả Bạch Kim Long, được Hách Liên tướng quân phủ trọng dụng; dùng tên giả Bạch Cao Đường, tại quần hùng luận võ Tam Giang đoạt được ngôi đầu…

Vương Tiểu Thạch nghe xong, trên mặt càng hiện lên vẻ tôn kính. Bạch Sầu Phi dùng nhiều danh hiệu như vậy, đã miêu tả đầy đủ quá khứ lang bạt y, có tài nhưng không gặp thời.

Sắc mặt Bạch Sầu Phi dần biến đổi. Y hít sâu một hơi, hai tay đặt sau lưng, sau đó lại đặt bên đùi, cuối cùng lại khép vào trong tay áo.

Bởi vì những sự tình đó vốn chỉ một mình y biết. Trong thiên hạ ngoại trừ y, không ai có khả năng biết được.

Thế nhưng đối phương chẳng những biết, hơn nữa còn giống như biết rõ hơn cả y, lại ghi vào trong hồ sơ.

Dương Vô Tà tiếp tục đọc:

- Người này đã từng có hai lần đắc chí vào lúc hai mươi ba và hai mươi

sáu tuổi. Lúc hai mươi ba tuổi từng dùng tên giả Bạch Minh, tại chiến dịch đồi Phiên Long liên tục giết mười sáu tên tướng Kim, được trong quân xưng là “Thiên Ngoại Thần Long', chỉ huy ba vạn binh mã, uy phong một thời, nhưng không lâu sau đó lại trở thành tội phạm quan trọng bị binh bộ lùng bắt. Ngoài ra vào lúc hai mươi sáu tuổi…

Bạch Sầu Phi khẽ ho, vẻ mặt bắt đầu lúng túng.

- Về sau lại là đối tượng mà phân đường bên ngoài của Lục Phân Bán đường tích cực lôi kéo, gần như trở thành đường chủ của phân đường thứ mười ba. Còn có…

Tô Mộng Chẩm đột nhiên nói:

- Không bằng hãy đọc lai lịch và điểm đặc biệt võ công của y.

Dương Vô Tà đáp:

- Vâng! Bạch Sầu Phi, sư phụ: không rõ, môn phái: không ghi, cha mẹ: không biết, vợ con: không có, binh khí: không xác định.

Trên mặt Bạch Sầu Phi lại hiện vẻ tươi cười.

Ngay sau đó Dương Vô Tà lại đọc:

- Tuyệt kỹ của y gần giống như “Thất Thần chỉ” của Lôi Quyển trong “Lôi Môn Ngũ Hổ Tướng”, một chi nhánh của Giang Nam Phích Lịch đường năm đó. Có điều Lôi Quyển thì dùng ngón cái, còn Bạch Sầu Phi lại thiện dùng ngón giữa, chỉ pháp của y cũng bất đồng. Có người nói y đã đem kiếm pháp của “Thất đại Danh Kiếm” năm xưa toàn bộ dung nhập vào trong chỉ pháp…

Bạch Sầu Phi bỗng kêu lên:

- Được rồi.

Tô Mộng Chẩm lạnh lùng gật đầu.

Dương Vô Tà lập tức ngừng đọc.

Bạch Sầu Phi dùng nướt bọt liếm môi một chút, mới nói:

- Phần tư liệu này tại Kim Phong Tế Vũ lâu có bao nhiêu người có thể xem được?

Ánh mắt Tô Mộng Chẩm lạnh lùng giống như có thể đếm rõ vài giọt mồ hôi trên trán y:

- Kể cả ta là ba người.

Bạch Sầu Phi hít sâu một hơi, nói:

- Tốt. Ta hi vọng sẽ không có người thứ tư biết được.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Được.

Bạch Sầu Phi dường như lúc này mới yên lòng, thở phào một hơi.

Vương Tiểu Thạch tặc lưỡi nói:

- Nhanh thật. Chúng ta vừa mới quen biết trên đường, ở đây đã lục ra tư liệu của y rồi.

Mạc Bắc Thần cười nói:

- Cho nên tại chiến dịch Tam Hợp lâu, người đi Phá Bản môn là ta chứ không phải vị Dương tổng quản này.

Tô Mộng Chẩm nhìn Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Đệ nói sai rồi.

Vương Tiểu Thạch ngạc nhiên:

- Sai rồi?

Tô Mộng Chẩm nói:

- Không phải là "y", mà là "các người". Trong hồ sơ cũng có phần của đệ.

Y ra hiệu một cái. Dương Vô Tà liền đọc:

- Vương Tiểu Thạch, truyền nhân duy nhất của Thiên Y Cư Sĩ. Theo điều tra, Thiên Y Cư Sĩ này rất có thể chính là…

Tô Mộng Chẩm và Vương Tiểu Thạch đều kêu lên:

- Đoạn này không cần đọc!

Dương Vô Tà liền dừng lại.

Tô Mộng Chẩm và Vương Tiểu Thạch đều giống như thở phào một hơi.

Tô Mộng Chẩm lúc này mới nói:

- Đọc tiếp đi!

Ánh mắt Dương Vô Tà lướt qua mấy hàng chữ, mới chậm rãi đọc:

- Binh khí của Vương Tiểu Thạch là kiếm. Chuôi kiếm cong như nửa vầng trăng, hoài nghi chính là kỳ kiếm "Vãn Lưu", cùng tề danh với bảo đao "Hồng Tụ" của Tô công tử, ma đao "Bất Ứng" của Lôi Tổn và thần kiếm "Huyết Hà" của Phương Ứng Khán.

Bạch Sầu Phi nhịn không được “ồ” một tiếng, nói:

- Hóa ra là kỳ kiếm Vãn Lưu, hay cho câu “huyết hà hồng tụ, bất ứng vãn lưu”. (máu đỏ thành sông, không nên lưu lại)

Vương Tiểu Thạch nhún vai nói:

- Giữ lại chân trời giữ lại người, giữ lại năm tháng giữ lại ngươi. Nó chính là “Vãn Lưu”, ta chính là người dùng “Vãn Lưu”, chỉ xem ai sẽ bị giữ lại thôi.

Dương Vô Tà đợi một lát mới tiếp tục đọc:

- Vương Tiểu Thạch tình cảm phong phú, bảy tuổi bắt đầu yêu đương, đến hai mươi ba tuổi đã thất tình mười lăm lần, mỗi lần đều tự mình đa tình, không tự tổn thương vì tình.

Vương Tiểu Thạch kêu lên:

- Ấy!

Bạch Sầu Phi buồn cười nói:

- Sao vậy?

Vương Tiểu Thạch lúng túng đến độ gãi đầu:

- Thế nào mà cả chuyện này cũng ghi lại trong hồ sơ, đúng là…

Bạch Sầu Phi cười hì hì nói:

- Vậy thì có sao đâu. Ngươi bảy tuổi bắt đầu động tình, đến hai mươi ba tuổi mới chỉ thất tình mười lăm lần, bình quân một năm vẫn chưa đến một lần, tuyệt đối không coi là nhiều.

Vương Tiểu Thạch giậm chân nói:

- Ngươi… chuyện này…

Dương Vô Tà lại đọc tiếp:

- Vương Tiểu Thạch thích kết giao bằng hữu, không phân giàu nghèo, hơn nữa lại thích xen vào chuyện người khác, nhưng khi giao đấu với người không biết võ công lại quyết không thi triển võ nghệ. Có lần bị bảy tên du côn lưu manh đánh cho một trận nhừ tử phải chạy trốn vào đồng hoang, là xảy ra ở…

Vương Tiểu Thạch bỗng quay sang Tô Mộng Chẩm nói:

- Cầu xin huynh được không?

Tô Mộng Chẩm liếc hắn một cái, ung dung nói:

- Cầu ta cái gì?

Vương Tiểu Thạch vẻ mặt đau khổ nói:

- Những chuyện này đều là chuyện riêng của ta, huynh làm ơn thương xót bảo y đừng đọc nữa được không?

Tô Mộng Chẩm thản nhiên nói:

- Có thể.

Dương Vô Tà lập tức ngừng đọc, vung tay lên, liền có bốn người đi ra, trong đó mỗi hai người nâng một hộp sách dày đi về phía Bạch lâu.

Chẳng lẽ Bạch lâu là trọng địa cất chứa tư liệu, giống như Tàng kinh các của Thiếu Lâm tự?

Tô Mộng Chẩm khẽ cười nói:

- Tổ tư liệu của chúng ta do một tay Dương Vô Tà thành lập. Đối với các đệ, tư liệu thu thập được cũng không tính là nhiều.

Y dường như rất tự hào về "thủ hạ" của mình.

Vương Tiểu Thạch lẩm bẩm:

- Ta hiểu rồi. Đối với hai kẻ vô danh chúng ta đã ghi chép cẩm thận như thế, vậy đối với đại địch như Lôi Tổn hẳn là tư liệu càng không thể đếm, có thể tưởng tượng được nó tường tận tỉ mỉ thế nào.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Sai rồi.

Vương Tiểu Thạch ngạc nhiên:

- Lại sai rồi?

Hắn lại cười khổ nói:

- Hôm nay ta có duyên với "thần sai" hay sao vậy?

Tô Mộng Chẩm nói:

- Hồ sơ về Lôi Tổn chúng ta có bảy mươi ba bộ, nhưng sau khi Dương Vô Tà kiểm chứng, trong đó đáng tin cậy không hơn bốn bộ. Trong bốn bộ hồ sơ này, có rất nhiều tư liệu còn có điểm khả nghi, có thể là đầu mối sai lầm do Lôi Tổn sắp đặt.

Ánh mắt Tô Mộng Chẩm có vẻ khen ngợi:

- Dương Vô Tà có ngoại hiệu là “Đồng Tẩu Vô Khi” (già trẻ không gạt), ánh mắt và sức phán đoán của y chưa hẳn có thể hơn được Địch Phi Kinh, nhưng về tính nhẫn nại khi thu thập tư liệu và sự cẩn thận khi sắp xếp bố trí, Địch Phi Kinh không thể nào bằng được.

Dương Vô Tà không kiêu ngạo cũng không khiêm tốn, chỉ thấp giọng nói:

- Công tử! Thụ đại phu đến rồi, vết thương trên chân ngài…

Tô Mộng Chẩm nói:

- Bảo y chờ một chút!

Xem ra với quyền uy của lâu chủ Kim Phong Tế Vũ lâu, chẳng những có thể mời được ngự y đích thân đến khám chữa bệnh, hơn nữa còn có thể bắt y phải chờ đợi “bệnh nhân” này.

Tô Mộng Chẩm lông mày nhíu chặt, thở dài nói:

- Vừa rồi tại Tam Hợp lâu, Địch Phi Kinh thừa dịp cúi đầu không ngừng quan sát thương thế trên đùi ta. Nếu như hắn cho rằng có cơ hội, Lôi Tổn sẽ lập tức từ trên nóc nhà xuống giao thủ với ta. Đáng tiếc là bọn hắn phát hiện vết thương trên đùi ta không nghiêm trọng như bọn hắn tưởng tượn. Ai! Ốc Phu Tử và Trà Hoa đã xả thân cứu giúp ta, nhưng bọn họ…

Nói đến đây y lại nghẹn ngào, nhất thời không nói tiếp được.

Vương Tiểu Thạch chợt nói:

- Vết thương trên đùi đại ca cũng chảy máu không ít, nên nghỉ ngơi một chút.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Có một chuyện vừa rồi ta không nói cho các đệ biết, bởi vì lúc đó các đệ còn chưa gọi một tiếng "đại ca", bây giờ thì có thể nói được rồi.

Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi đều chuyên tâm lắng nghe.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Phương tiểu hầu gia vừa rồi chính là người ủng hộ Kim Phong Tế Vũ lâu chúng ta.

Y dừng một chút rồi nói tiếp:

- Có điều tuyệt đối không thể xem thường người này. Tiếng nói của y trong triều đình rất có phân lượng, trong võ lâm cũng có ảnh hưởng rất lớn.

Vương Tiểu Thạch không nhịn được hỏi một câu:

- Vì sao?

Có lẽ vì tiểu hầu gia còn trẻ tuổi hơn so với hắn. Người trẻ tuổi thường không phục những người trẻ tuổi có thành tựu cao hơn mình, cho dù là người có khí độ, ít nhất cũng cảm thấy hơi ghen tỵ.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Có rất nhiều nguyên nhân, một trong số đó là do y có một người cha tốt.

Bạch Sầu Phi thất thanh nói:

- Chẳng lẽ là…

Tô Mộng Chẩm gật đầu.

Vương Tiểu Thạch vẫn thắc mắc:

- Là ai?

Bạch Sầu Phi nói:

- Ngươi không nghe Dương huynh vừa rồi đã nói, Huyết Hà thần kiếm đang ở trong tay Phương Ứng Khán sao?

Vương Tiểu Thạch giật mình, nói:

- Phụ thân của y là…

Tô Mộng Chẩm nói:

- Chính là danh hiệp Phương Cự Hiệp được võ lâm công nhận ba mươi năm trước.

Bạch Sầu Phi cười lạnh nói:

- Có phụ thân như vậy, nhi tử lo gì không có thành tựu.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Có điều Phương tiểu hầu gia cũng thật sự là một nhân tài kiệt xuất. Phương Cự Hiệp không có ý làm quan, triều đình vì muốn lung lạc nên phong y làm vương gia, nhưng y lại xem như rác rưởi. Y vẫn cầm kiếm ngao du thiên hạ, vân du bốn biển. Nhưng Phương Ứng Khán thì lại hiểu được muốn thành đại sự phải nhờ vào thế lực quan viên, cho nên tiểu hầu gia hắn cũng là tâm phúc bên cạnh hoàng thượng. Thủ đoạn này Phương Cự Hiệp lại không thể làm được, đây là điểm cao minh của Phương Ứng Khán.

Bạch Sầu Phi ngẫm nghĩ, nói:

- Huynh nói đúng. Y còn trẻ mà đã nhìn thấu điểm này, loại người này thật không thể xem thường.

Vương Tiểu Thạch chợt nói:

- Có một việc huynh còn chưa trình bày.

Lần này Tô Mộng Chẩm lại sững sốt:

- Hử?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Không phải huynh vừa nói muốn giao cho chúng ta một nhiệm vụ sao?

Tô Mộng Chẩm cười:

- Trí nhớ tốt, nhưng không phải một mà là hai, mỗi người một nhiệm vụ.

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Không biết là nhiệm vụ gì?

Tô Mộng Chẩm hỏi lại:

- Đệ nóng lòng muốn biết sao?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Đã kết nghĩa với đại ca, vậy thì không thể ăn không ngồi rồi.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Rất tốt. Đệ thấy ước hẹn ba ngày sau, Lôi Tổn liệu có đáp ứng hay không?

Vương Tiểu Thạch đáp:

- Chỉ cần có lợi, Lôi Tổn sẽ đi.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Ước định này là do bên ta đề xuất.

Vương Tiểu Thạch gật đầu nói:

- Nếu như tính thế bất lợi với Kim Phong Tế Vũ lâu, huynh sẽ không chủ động đề cập đến.

Tô Mộng Chẩm hỏi:

- Nếu tình thế đã bất lợi với Lục Phân Bán đường, đệ thấy Lôi Tổn sẽ ứng phó thế nào?

Vương Tiểu Thạch đáp:

- Hắn sẽ không đi.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Hắn là bá chủ một phương, lại là nhân vật thành danh, làm sao có thể nói không đi là không đi?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Hắn nhất định có cách tìm được lý do, hơn nữa cũng sẽ gấp rút đề phòng.

- Lần này thì đúng.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Trong đó có một lý do chính là con gái của hắn.

Vương Tiểu Thạch ngạc nhiên hỏi:

- Con gái của hắn thì sao?

Tô Mộng Chẩm nói:

- Còn một tháng nữa, con gái của hắn sẽ là phu nhân của ta.

Y thản nhiên nói:

- Chắc rằng đệ cũng đã nghe qua hai chữ “hòa hôn”.

“Hòa hôn” vốn là một thủ đoạn mà triều Hán thường dùng để liên minh với nước ngoài, không ngờ Tổng đường chủ Lôi Tổn của Lục Phân Bán đường lại dùng nó với Tô Mộng Chẩm của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Bạch Sầu Phi chợt chen vào hỏi:

- Loại hôn sự này huynh cũng đồng ý sao?

Tô Mộng Chẩm đáp:

- Ta đồng ý.

Vương Tiểu Thạch cũng hỏi:

- Huynh bằng lòng sao?

Chuyện này đương nhiên là không thể tưởng tượng nổi.

Tô Mộng Chẩm lại đáp:

- Ta bằng lòng.

Y thản nhiên nói:

- Việc hôn sự này vốn là do gia phụ định sẵn vào mười tám năm trước. Mười tám năm trước, Lục Phân Bán đường đã là bang hội có ảnh hưởng lớn trong kinh thành. Lúc đó gia phụ Tô Già Mạc chỉ mới vừa thành lập Kim Phong Tế Vũ lâu, ngay cả tổng đàn cũng chưa dựng, chỉ có thể xem như một tổ chức dưới bóng của Lục Phân Bán đường. Khi đó Lôi Tổn mới gặp qua ta một lần, liền quyết định chuyện hôn sự này.

Tô Mộng Chẩm nói tiếp:

- Hai mươi chín ngày sau chính là ngày cưới.

Bạch Sầu Phi cười lạnh nói:

- Huynh có thể nuốt lời.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Ta không muốn đổi ý.

Bạch Sầu Phi nói:

- Nếu huynh sợ người khác chỉ trích, cũng có thể kiếm cớ từ hôn.

Tô Mộng Chẩm lại nói:

- Ta không muốn từ hôn.

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Vì sao?

Tô Mộng Chẩm đáp:

- Bởi vì ta yêu nàng.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Chức Vị

Khi một người bày tỏ nổi khổ tâm của hắn là yêu, không cần phải nói thêm lời nào nữa.

Lý do của hắn đã quá đủ rồi.

Nhưng khi Tô Mộng Chẩm đề cập đến chữ "yêu", trên mặt Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi đều không kìm được hiện lên vẻ kinh ngạc.

Một lãnh tụ cao ngạo, thâm trầm, quyền cao chức trọng như Tô Mộng Chẩm đột nhiên nói ra chữ "yêu", không khỏi làm cho người ta cảm thấy đột ngột.

Thật ra rất nhiều người đều không để ý, lãnh tụ cũng chỉ là người thường chứ không phải thần. Có lẽ vì bọn họ đứng ở nơi cao, cho nên càng ít người hiểu được, vì vậy càng thêm cô tịch. Lầu cao đèn cũng sầu, núi cao gió càng lạnh, phàm là nhân vật lãnh tụ trong lòng nhất định càng cần có tình thân và tình yêu.

Cho nên khi Tô Mộng Chẩm nói ra cảm thụ trong lòng, thần sắc trên mặt không hề khác so với thanh niên trẻ tuổi đang yêu.

Con người khi còn biết yêu đương, chính là một sự hạnh phúc, không cần biết có được đáp lại hay không.

Bạch Sầu Phi biết mình đã hỏi nhiều, lời cũng đã nói ra, vội ho một tiếng:

- Ồ, là vậy sao! Ta thấy...

Tô Mộng Chẩm mỉm cười nói:

- Cho nên trước khi thành hôn với Lôi tiểu thư, ta nhất định phải giải quyết tranh đấu giữa Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường.

Một khi Lôi gia tiểu thư đã qua cửa, hai bên chính là thân gia. Là thân gia thì cho dù chuyện dễ xử lý nhất cũng sẽ trở nên khó khăn, bởi vì một khi đã thành thân gia thì sẽ nói đến thân tình, có rất nhiều chuyện không thể xử lý một cách dứt khoát được.

Huống hồ trong vụ "hòa hôn" này, rốt cuộc là Tô Mộng Chẩm "hòa" qua, hay là Lôi gia tiểu thư "hòa" lại, ngay cả Tô Mộng Chẩm và Lôi Tổn cũng không biết.

Ánh mắt Tô Mộng Chẩm hiện lên vẻ hoang mang như chính tên của y:

- Nghe nói Lôi cô nương đã từ Hàng Châu khởi hành, hiện giờ đã đến kinh thành rồi. Không biết nàng còn thích ca hát đánh đàn như trước hay không?

Câu hỏi này không ai có thể trả lời.

May mắn là Tô Mộng Chẩm lập tức đổi chủ đề:

- Vì vậy chúng ta phải làm cho cục diện đã an bài, khiến Lôi Tổn không thể không đàm phán.

Ánh mắt của y lại biến đổi:

- Cho dù không đàm phán, cũng chỉ có đường quyết chiến.

Y nói từng chữ từng câu:

- Quyết một trận tử chiến là kết cục mà Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường không thể tránh.

Kết cục này rốt cuộc thế nào, không ai có thể đoán được, nhưng quá trình của nó không nghi ngờ sẽ vô cùng đáng sợ.

Phàm là kết cục dùng máu và nước mắt tạo nên, cho dù kết thúc có hoàn mỹ, cục diện có may mắn, thắng lợi có triệt để, cũng khó có thể đền bù được tổn nặng nề trong quá trình.

Nếu như tranh đấu giữa Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường một ngày còn chưa giải quyết, máu sẽ càng chảy nhiều hơn, người cũng sẽ chết càng nhiều. Kéo dài dây dưa, không bằng đánh nhanh thắng gọn.

Cho dù là "hòa hôn", cũng chỉ là một loại phương thức "chiến đấu" khác.

Lôi Tổn hi vọng "hòa hôn" có thể làm dao động chiến ý của Tô Mộng Chẩm.

Mà Tô Mộng Chẩm lại không thể không chấp nhận. Bởi vì y phải đối kháng với Lôi Tổn, nhưng vẫn cứ yêu con gái của lão.

Vận mệnh giống như đem mấy người bọn họ gắn kết lại với nhau, khiến bọn họ chìm nổi, khiến bọn họ giãy dụa, khiến bọn họ vướng vào bên trong, còn nó lại dùng một đôi mắt thờ ơ nhìn nhân tính trong tranh đấu phát ra đốm lửa.

Không quan tâm là ánh sáng vạn trượng, hay là đốm sáng nhỏ nhoi như đom đóm.

Vương Tiểu Thạch chân thành nói:

- Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường'thật sự không thể chung sống hoà bình sao?

Tô Mộng Chẩm nói:

- Nếu chỉ là chuyện của ta và Lôi Tổn thì cũng không khó giải quyết, nhưng lại liên quan đến người của hai bên, cho dù chúng ta muốn giải quyết tranh chấp bằng biện pháp hoà bình, người của chúng ta cũng chưa chắc đã phục tùng.

Càng nhiều người, vấn đề càng phức tạp.

Vấn đề của cá nhân thường dễ giải quyết, nhưng một khi dính dáng đến ân oán của đoàn thể, gia tộc, quốc gia, dân tộc thì sẽ không dễ hóa giải được.

Vương Tiểu Thạch hiểu được đạo lý này, cho nên hắn nói:

- Những việc làm của Lục Phân Bán đường bên ngoài, ta xem như đã lĩnh giáo rồi. Nếu như ta giúp đỡ Kim Phong Tế Vũ lâu, đó cũng là chuyện danh chính ngôn thuận.

Tô Mộng Chẩm lập tức lắc đầu:

- Sai rồi.

Vương Tiểu Thạch ngạc nhiên hỏi:

- Sai chỗ nào?

Tô Mộng Chẩm nói:

- Đừng quá cân nhắc xem danh chính hay không, ngôn thuận hay không. Trên giang hồ có rất nhiều chuyện, danh tuy không chính nhưng tâm chính, ngôn dù không thuận nhưng ý thuận. Tranh đấu giữa các tổ chức và bang hội

thường liên quan rất rộng, không thể nào một bên hoàn toàn đúng, còn bên kia lại hoàn toàn sai; không có khả năng cả bang toàn là người tốt, cũng không phải tất cả đệ tử trong đường đều xấu. Ngươi muốn giúp bằng hữu, sẵn sàng xông pha khói lửa quyết không chối từ, nhưng đó chưa chắc đã là chủ trì công đạo, chưa hẳn là danh chính ngôn thuận. Nếu thật sự muốn giúp bằng hữu, căn bản không cần quan tâm đến những thứ này, giúp là giúp, cần gì công đạo hay công lý.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Không được. Nếu như bằng hữu làm chuyện tàn nhẫn, chẳng lẽ ta cũng hùa theo hắn? Nếu như kẻ địch hành hiệp trượng nghĩa, dù có là cừu nhân ta cũng sẽ giúp đỡ.

Bạch Sầu Phi chen vào:

- Ta thì không phải. Ai giúp ta thì ta giúp lại, ai đối xử tốt với ta thì ta sẽ đối xử tốt với người đó.

Tô Mộng Chẩm nhìn Vương Tiểu Thạch, điềm nhiên nói:

- Nếu như đệ vẫn khăng khăng thì ta cũng không miễn cưỡng. Từ nơi này đi ra, trong địa bàn của Kim Phong Tế Vũ lâu tuyệt đối sẽ không người nào ngăn cản đệ.

Bạch Sầu Phi lạnh lùng bồi thêm một câu:

- Có điều qua chuyện hôm nay, Lục Phân Bán đường đã xem chúng ta là kẻ địch rồi.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ai nói ta muốn đi?

Bạch Sầu Phi lạnh nhạt nói:

- Không đi thì ngươi ở chỗ này nói nhảm làm gì?

Vương Tiểu Thạch cứng rắn nói:

- Ta chỉ muốn hỏi rõ ràng.

Tô Mộng Chẩm hỏi:

- Đệ còn chuyện gì muốn biết rõ ràng?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Tiền.

Tô Mộng Chẩm sững sờ.

Bạch Sầu Phi bật cười nói:

- Không ngờ.

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Không ngờ cái gì?

Bạch Sầu Phi nói:

- Không ngờ người giống như ngươi lại coi trọng việc kiếm mấy lượng bạc như vậy.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Sai rồi.

Đây là lời mà Tô Mộng Chẩm vừa nói.

Lần này đến phiên Bạch Sầu Phi ngạc nhiên:

- Sai chỗ nào?

Vương Tiểu Thạch kiên định nói:

- Ta chỉ muốn hỏi về nguồn gốc kinh tế của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Sự thận trọng của hắn dường như không hợp với cái tuổi của mình:

- Ta biết Lục Phân Bán đường chuyên về đánh bạc và kỹ nữ, trong tối còn vào nhà cướp của, lừa gạt trộm cắp, không từ bất cứ việc xấu nào. Nếu Kim Phong Tế Vũ lâu cũng như vậy, đều là cá mè một lứa, tại sao ta phải giúp đỡ?

Trên mặt Sư Vô Quý đã xuất hiện vẻ giận dữ, bàn tay cầm đao đột nhiên nổi gân xanh. Tô Mộng Chẩm lại gọi một tiếng:

- Vô Tà!

Dương Vô Tà đáp:

- Có!

Tô Mộng Chẩm nói:

- Ngươi hãy đỡ Vô Quý vào, bảo Thụ đại phu chữa trị cho y. Y cũng mất máu không ít.

Dương Vô Tà đáp:

- Vâng!

Y hiểu được ý tứ của Tô Mộng Chẩm.

Sau đó Tô Mộng Chẩm nói với Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi:

- Các đệ hãy đi theo ta!

Y đi về hướng tòa lầu màu trắng sữa.

Trong lầu này mỗi tầng đều có công việc khác nhau, nhưng tính chất của công việc thì lại giống nhau.

Ngoại trừ tầng dưới cùng là nơi nghị sự, tầng hai là kho sách, Kim Phong Tế Vũ lâu hình như rất khuyến khích thủ hạ đọc nhiều sách một chút; tầng thứ ba là mạng lưới liên lạc bằng chim bồ câu, bất cứ thư từ tin tức nào đến hoặc đi đều thông qua nơi này; tầng thứ tư là nơi cất giữ tư liệu võ công của các nhà các phái, về mặt này Kim Phong Tế Vũ lâu ngoài việc thu thập tư liệu còn tiến hành phê bình chú giải, những ý kiến đánh giá này đều có thể ảnh hưởng rất lớn đến võ học của các tông phái trong thiên hạ.

Bọn họ chỉ lên năm tầng lầu.

Trong tầng thứ năm có đủ loại sổ sách ghi chép, cũng có đủ loại hồ sơ.

Chỉ cần là việc làm ăn mua bán, đều không thể thiếu hai thứ này. Hơn nữa, nếu một tổ chức muốn hoạt động thành công và có hiệu suất, cần phải làm thật tốt hai chuyện này.

Tổng cộng có ba người hai người ở nơi này đang vùi đầu tính toán.

Âm thanh chính ở đây không phải là tiếng nói chuyện, mà là tiếng bàn tính lọc cọc và tiếng hạ bút sàn sạt khẽ vang lên, mỗi người đều tay múa như bay, không phải đang tính sổ mà là đang ghi chép.

Bọn họ đều rất yên tĩnh, rất an tường, thậm chí có người vừa hút thuốc vừa làm việc, nhìn vào có vẻ nhàn nhã nhưng lại không hề lơi lỏng.

Nơi này an bình đến nỗi dường như cũng không cần thủ vệ.

Nhưng thật sự không có ai trông coi sao?

Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi đều biết, phòng thủ càng không nhìn thấy thì lại càng đáng sợ.

Năm tầng lầu này đều không phải nơi cất giữ tài liệu cá nhân. Tài liệu rốt cuộc là ở nơi nào? Là tầng thứ sáu hay tầng thứ bảy?

Những tầng lầu phía trên là thế giới gì?

Hiện tại ai nấy đều thấy được, một tòa lầu như vậy đã nắm giữ then chốt của Kim Phong Tế Vũ lâu, tất cả hoạt động của tổ chức khổng lồ này đều phải nhờ vào sổ sách và ghi chép ở nơi này.

Hơn nữa ai cũng thấy được Kim Phong Tế Vũ lâu là một tổ chức rất nghiêm ngặt, Tô Mộng Chẩm cũng là một người tổ chức rất nghiêm ngặt.

Bạch Sầu Phi chỉ đành thở dài:

- Huynh thật sự không nên đưa chúng ta đến đây.

Tô Mộng Chẩm hỏi:

- Vì sao?

Bạch Sầu Phi nói:

- Bởi vì đây là nền tảng của Kim Phong Tế Vũ lâu, càng ít người biết thì càng tốt.

Tô Mộng Chẩm thản nhiên nói:

- Các đệ không là là người ngoài.

Bạch Sầu Phi nói:

- Lỡ may chúng ta từ chối gia nhập, trở mặt thành thù, chẳng phải sẽ thành người ngoài sao?

Tô Mộng Chẩm thản nhiên nói:

- Các đệ sẽ không làm như vậy.

Y quay đầu nhìn hai người, hỏi:

- Các đệ sẽ làm vậy sao?

Sau đó y không đợi hai người trả lời, nói ngay:

- Vấn đề này các đệ không cần trả lời, ta cũng không cần câu trả lời.

Vấn đề này chỉ có thể dựa vào hành động để biểu hiện, không thể nghe trả lời. Bởi vì trên đời này lời nói dù có dễ nghe đến mấy cũng có thể từ trong miệng nói ra, giống như lời nói dù có ác độc đến mấy, thường chỉ nói ngoài miệng chứ không phải trong lòng.

Y hít sâu một hơi, nói rất chậm:

- Ta đưa bọn đệ lên đây, chỉ là vì tam đệ muốn hiểu rõ nguồn gốc kinh tế của chúng ta.

Nói đến đây, y lại bắt đầu ho kịch liệt, làm cho người khác cảm thấy cổ của y giống như vết thương trên đùi, không ngừng chảy máu:

- Khi một người tự cho mình hiểu rõ, thông thường lại chẳng hiểu được gì. Kim Phong Tế Vũ lâu thành lập không phải một sớm một chiều, làm sao

các đệ chỉ nhìn qua là có thể hiểu được?

Y thở dốc, đưa tay vỗ vỗ ngực, một lúc sau mới nói:

- Trước kia có rất nhiều người cho rằng bọn họ đã hiểu rõ đầy đủ về Kim Phong Tế Vũ lâu, kết quả bọn họ không phải chết thì cũng thất bại, hoặc là gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu trở thành một thành viên trong đó.

Y lại cười cười nói:

- Kỳ thật không chỉ Kim Phong Tế Vũ lâu mà Lục Phân Bán đường cũng vậy. Không ai có thể xem nhẹ thế lực đã thành công, cũng không thể xem thường lực lượng của truyền thống.

- Ta sẽ nhớ kỹ những lời này.

Bạch Sầu Phi nói:

- Nhất định ghi nhớ.

Vương Tiểu Thạch chỉ thấy rất cảm động, cảm động đến mức nói không nên lời.

Bởi vì hắn chỉ mới nói một câu, Tô Mộng Chẩm đã dẫn hắn lên đến năm tầng lầu, tận mắt nhìn thấy năm trọng địa của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Trước mặt loại người như Tô Mộng Chẩm, thật sự không cần phải nói nhiều, nhất là nói nhảm.

Bởi vì đôi mắt đỏ kè sắc bén của y giống như đã nhìn thấu sự vật, cũng nhìn thấu cả lòng người.

Vương Tiểu Thạch đột nhiên cảm thấy rất không bội phục. Bởi vì đối với Tô Mộng Chẩm, bội phục không đủ để biểu đạt sự kính trọng này.

Nói chuẩn xác hơn là sùng bái.

Tô Mộng Chẩm chỉ vào những hộp hình chữ nhật kia:

- Những thứ đó là ghi chép về nguồn gốc kinh tế của chúng ta. Công việc kinh doanh của chúng ta có buôn muối, vận lương, chuyển tiền, bảo tiêu, trông coi, làm đồ sắt, nuôi gia súc, đón thương khách vân...vân; chúng ta còn chế tạo binh khí nội ngoại môn kể cả cung tên, ám khí hay pháo; ngoài ra còn có rèn đúc, làm đồ trúc, làm đồ mây, xây nhà, may dệt, làm nghề mộc, chèo thuyền các loại... tùy thời có thể thuê mướn; chúng ta còn có rất nhiều chiến sĩ được huấn luyện, ngay cả việc phòng thủ của triều đình, quân sự biên phòng đôi lúc cũng nhờ đến chúng ta, Bát Bì Phong do Đao Nam Thần thống lĩnh mà các đệ nhìn thấy hôm nay chính là một đội ngũ trong số đó.

Y dừng một chút rồi nói:

- Ngoài ra còn có bảy trăm năm mươi hai tiêu cục tại đại giang nam bắc mời chúng ta bảo hộ, thủy bộ bảy mươi ba phân đà cũng liên kết với chúng ta; trong kinh thành chúng ta có rất nhiều việc làm việc, từ hiệu cầm đồ cho đến quán rượu, hầu hết đều do chúng ta một tay kinh doanh; bên ngoài thành còn có không ít ruộng đồng, đều do người của chúng ta trồng dâu nuôi tằm.

Y lại cười cười nói:

- Ngoài ra, có đôi khi triều đình cũng muốn phái chúng ta đi làm một số chuyện mà bọn họ không tiện làm, những chuyện này ít nhiều cũng sẽ ảnh hưởng đến Kim Phong Tế Vũ lâu, bình thường đều trả giá không nhỏ.

Bạch Sầu Phi bỗng hỏi một câu:

- Chẳng lẽ là giết hại trung lương, diệt trừ phe đối lập?

Tô Mộng Chẩm lập tức biến sắc, lạnh lùng nói:

- Loại chuyện này chẳng những Kim Phong Tế Vũ lâu không làm, mà ngay cả Lục Phân Bán đường cũng sẽ không làm. Chúng ta chỉ đối ngoại chứ không đối nội.

Y lại trầm giọng nói:

- Huống hồ với loại chuyện này, triều đình trước giờ vẫn nuôi một đám chó săn, tự nhiên sẽ thay bọn họ xử lý. Bọn họ cũng không dám tin tưởng người ngoài.

Sau đó y hỏi Vương Tiểu Thạch:

- Nếu như đệ còn muốn biết thêm, có thể cùng ta đi xem hồ sơ mà quan binh chúng ta dẹp yên giặc cướp, thu phục cường đạo, còn có...

Vương Tiểu Thạch nói một cách quả quyết:

- Không cần nữa.

Tô Mộng Chẩm hơi khựng lại:

- Hử?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Sở dĩ ta không gia nhập bất cứ bang hội nào, đó là vì tiền tài của bọn họ có lai lịch bất chính. Ta không gia nhập bất kỳ môn phái nào, là vì ta không muốn bị hạn chế trong tư tưởng hạn hẹp của môn phái.

Hắn nhìn Tô Mộng Chẩm, thành thật nói:

- Hiện giờ ta đã biết rõ nguồn gốc kinh tế và hoài bão của Kim Phong Tế Vũ lâu, nguyện cùng Đại đương gia cống hiến sức mình, chết không hối tiếc.

Tô Mộng Chẩm cười nói:

- Đệ nói quá lời rồi. Kim Phong Tế Vũ lâu trước giờ rất có nguyên tắc, có việc nên làm cũng có việc không nên làm, cho nên kinh tế vẫn kém hơn một chút so với Lục Phân Bán đường.

Y ôm lấy ngực, vẻ mặt giống như cố nén đau đớn, nhưng ánh mắt lại rạng rỡ:

- Nhưng chúng ta cũng xem như là có vài phần danh dự, Kim Phong Tế Vũ lâu có thể tự hào.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Điểm này ngàn vàng cũng khó mua.

Tô Mộng Chẩm cười ha hả nói:

- Đúng, điểm này ngàn vàng khó cầu.

Y chợt dừng lại, quay sang Bạch Sầu Phi hỏi:

- Còn đệ thì sao?

Bạch Sầu Phi nói:

- Ta à?

Tô Mộng Chẩm nói:

- Lão tam đã hỏi xong điều y muốn hỏi, còn đệ thì sao?

Bạch Sầu Phi đáp:

- Ta không có điều gì muốn hỏi.

Tô Mộng Chẩm liếc hắn:

- Vậy đệ có yêu cầu gì?

Bạch Sầu Phi nói:

- Ta chỉ cầu có một chức vị.

Tô Mộng Chẩm hỏi:

- Chức vị gì?

Bạch Sầu Phi đáp:

- Phó lâu chủ.

Y vừa nói ra câu này, những người ở đây đều thất kinh.

Chẳng những Mạc Bắc Thần giật mình, ngay cả các quản sự trong phòng cũng đồng loạt ngừng bút và bàn tính, ngẩng đầu nhìn Bạch Sầu Phi.

Một người trẻ tuổi mới lần đầu bước vào trong lâu, vừa mở miệng lại muốn làm phó lâu chủ, vậy thì đặt những công thần khác ở đâu? Chẳng lẽ xem như không thấy?

Bạch Sầu Phi có phải hơi quá ngông cuồng?

Một người quá ngông cuồng, tuyệt đối không phải là chuyện tốt, nhất là người trẻ tuổi.

Kỳ quái là rất nhiều người lại cho rằng cuồng vọng là chuyện tốt, một đức tính đáng để tự hào.

Có điều vẻ mặt Bạch Sầu Phi không hề cuồng vọng.

Y nói giống như đó là chuyện đương nhiên, sau khi nói ra vẫn bình thản như khi chưa nói.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Hành Động Tảo Lôi

Sắc mặt mọi người đều biến đổi. Ngay cả Vương Tiểu Thạch cũng cảm thấy yêu cầu của Bạch Sầu Phi quá vô lý.

Nhưng Tô Mộng Chẩm thì không, thần sắc của y vẫn tự nhiên.

- Được.

Y nói:

- Đệ muốn làm gì thì ta cho đệ làm, nhưng phải xem đệ có làm được hay không.

Giọng điệu của y hơi chút mỉa mai:

- Trên đời này có rất nhiều người mưu cầu hư danh, nhưng nếu không có bản lĩnh thực tế thì vẫn chỉ là con số không thôi.

Bạch Sầu Phi lạnh lùng nói:

- Huynh không ngại thì cứ để ta làm thử.

Y gần như gằn từng chữ:

- Ta nhất định làm được.

Tô Mộng Chẩm bỗng liên tiếp điểm vào mấy yếu huyệt trên người, sắc

mặt trắng bệch, gân xanh co giật, một lúc sau mới có thể nói chuyện:

- Ta thật sự toàn thân đều bệnh.

Vương Tiểu Thạch ân cần hỏi:

- Sao không chữa trị cho tốt?

Tô Mộng Chẩm nói:

- Ta có thời gian để chữa trị sao?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ít nhất huynh cũng nên bảo trọng. Kim Phong Tế Vũ lâu tuy quan trọng, nhưng nếu không có huynh thì cũng sẽ không có Kim Phong Tế Vũ lâu.

Tô Mộng Chẩm cười nói:

- Đệ biết hiện giờ ta cảm thấy phương pháp chữa bệnh hữu hiệu nhất là gì không?

Vương Tiểu Thạch lắc đầu.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Xem như mình không có bệnh.

Sau đó y lại cười, là cười khổ.

Y tiếp tục hỏi:

- Các đệ gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu, muốn bắt tay vào làm từ đâu trước?

Y hỏi câu này rất thận trọng.

Đây là một vấn đề rất nghiêm túc.

Chẳng hạn như ngươi muốn làm thơ, vậy thì phải hiểu một chút âm vận bằng trắc, biết một ít điển cố chú giải; nếu như muốn viết chữ, vậy phải hiểu được một chút kiến thức thông thường về bút mực giấy nghiên; nếu như muốn phát tài, ít nhất phải biết làm ăn buôn bán, phải có khả năng tính toán.

Cho dù là gia nhập bang hội, không thể cả ngày đều chém chém giết giết, phải biết rõ ràng mọi chuyện, từ nhân thủ cho đến phân đà. Giống như làm đại thần trong triều, không chỉ có việc tham tấu vạch tội, nghị sự thảo luận, mà đối với lễ tiết trong triều, quyền hạn của đồng liêu và chế độ luật pháp đều phải rõ như lòng bàn tay, mới có thể làm được.

Cho nên Tô Mộng Chẩm mới hỏi câu này.

Đáp án lại khác biệt.

- Ta muốn bắt đầu từ tư liệu của Bạch lâu này, làm quen với những ngõ ngách và điều hành bố trí, để thuận tiện cho đề ra kế hoạch sau này.

Bạch Sầu Phi trả lời như vậy.

Trước giờ y rất có dã tâm, cũng rất có khát vọng.

- Ta muốn bắt dầu từ bên ngoài trước. Kim Phong Tế Vũ lâu mặc dù được phía triều đình tán thành và danh môn đại phái coi trọng, nhưng trên giang hồ và trong lòng những người bình thường thì lại không bằng Lục Phân Bán đường có căn cơ vững chắc. Có lẽ vì mấy năm gần đây Kim Phong Tế Vũ lâu quật khởi quá nhanh, rất nhiều việc không kịp đặt nền móng. Ta muốn ở bên ngoài xây dựng lại nền tảng.

Đây là ý kiến của Vương Tiểu Thạch.

Trước giờ hắn cũng khá gần gũi với dân nghèo, hơn nữa cũng không tự phụ kiêu căng. Những thứ quá cao siêu thì sẽ không ai hiểu.

Ý kiến của hắn và Bạch Sầu Phi không giống nhau.

Bạch Sầu Phi chủ trương tập trung tinh thần, tiết kiệm thời gian, trước tiên bắt tay vào trọng tâm và trọng điểm của Kim Phong Tế Vũ lâu, thuận tiên cho việc quyết sách, trở thành trợ thủ tốt của Tô Mộng Chẩm.

Vương Tiểu Thạch lại muốn bắt đầu từ bên ngoài trước, làm quen với hoàn cảnh, nhận rõ tình thế, từ từ thành lập cơ sở, để Kim Phong Tế Vũ lâu có thể sừng sững không ngã, vững như bàn thạch.

Hai ý kiến bất đồng này đã phản ánh cá tính khác biệt của bọn họ.

Tô Mộng Chẩm cũng có ý kiến của mình, nhưng y vẫn tán thưởng cách nhìn của hai người bọn họ.

Bởi vì ý kiến của bọn họ bất đồng, cho nên mới phải thảo luận với nhau.

Tri giao trên đời vốn không cần tính cách phải giống nhau, chỉ cần hứng thú hợp nhau và có duyên là đã đủ lý do.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Các đệ có thể làm việc theo cách mà mình chọn, nhưng có hai chuyện cần phải làm trước.

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Bắt Lôi Tổn phải lập tức đàm phán?

Tô Mộng Chẩm trước giờ thường chỉ hỏi người chứ không trả lời, cho nên y hỏi:

- Các đệ cho rằng thứ gì có thể khiến Lôi Tổn phải lập tức đàm phán?

Bạch Sầu Phi nói ngay:

- Nếu thủ hạ dưới trướng của hắn từng người chết đi, một mình khó duy trì đại cuộc, Lôi Tổn không muốn đàm phán cũng không được.

Vương Tiểu Thạch bổ sung:

- Cho dù có đàm phán, cũng mất đi điều kiện để trả giá.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Nói rất đúng, cho nên chúng ta phải đối phó với ba người.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Đối phó?

Tô Mộng Chẩm nói:

- Đúng, là đối phó.

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Là ba người à? Không phải hai sao?

- Bởi vì có một người ta đã mời một người khác đi đối phó rồi.

Tô Mộng Chẩm nói với vẻ sâu xa:

- Đó là một người rất ham vui.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Người rất ham vui?

Tô Mộng Chẩm cười nói:

- Ít ra cũng là một người rất thú vị.

Sau đó y không nói nữa.

Bạch Sầu Phi lại hỏi:

- Chúng ta cần đối phó với ba người nào trong Lục Phân Bán đường?

Tô Mộng Chẩm nói:

- Trong Lục Phân Bán đường có mấy người nắm giữ chức vị quan trọng, đều là họ Lôi, chẳng hạn như Lôi Mị, Lôi Hận và Lôi Cổn.

Y nói từng chữ:

- Ta muốn các đệ đối phó với Lôi Hận và Lôi Cổn.

- Còn Lôi Mị thì sao?

- Ta đã bảo người đi đối phó rồi.

- Vì sao không đối phó Địch Phi Kinh?

- Bởi vì Địch Phi Kinh là một người rất khó đối phó. Vào thời điểm này, chúng ta không nên làm những chuyện không nắm chắc.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Khi chúng ta muốn giết người của Lục Phân Bán đường, Lục Phân Bán

đường dĩ nhiên cũng có âm mưu với chúng ta. Nếu như cao thủ của chúng ta bị giết, sĩ khí bị giảm, đàm phán sẽ trở nên thất thế, không chừng còn phải chủ động kéo dài. Chúng ta muốn dập tắt lòng tin của Lôi Tổn, không thể ngược lại bị hắn áp chế làm tổn hại sĩ khí.

- Hơn nữa.

Tô Mộng Chẩm nói tiếp:

- Nếu như Lục Phân Bán đường có một ngày sụp đổ trong tay chúng ta, Lôi Tổn rất có thể sẽ khiến cho ngọc đá đều tan. Người duy nhất có thể giúp chúng ta ổn định cục diện chính là Địch Phi Kinh. Chỉ cần hắn chịu hợp tác với chúng ta, mọi chuyện đều dễ xử lý.

- Cho nên muốn giữ hắn lại?

- Hắn còn sống, đối với hai bên đều có lợi.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Hắn chết đi, đối với cả hai đều không tốt.

Bạch Sầu Phi nghe xong, thở dài một tiếng nói:

- Địch Phi Kinh đúng là một người rất giỏi.

Một người có thể khiến người của mình và cả địch nhân tôn trọng, mà hai bên đều nhận thấy được tầm quan trọng của hắn, quả thật rất hiếm có.

Một người chỉ cần làm được điều này, đã có thể xem như một nhân vật lớn.

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Lôi Động Thiên thì sao? Hắn là Nhị đường chủ của Lục Phân Bán đường, giết hắn càng có thể khiến bọn chúng sợ hãi.

Tô Mộng Chẩm nghiêm mặt nói:

- Lôi Động Thiên là một kẻ rất đáng sợ. Nếu như không nắm chắc mười phần, không động đến hắn thì tốt hơn.

Y nói một cách thận trọng:

- Trước kia dưới trướng của ta không chỉ có "Tứ Đại Thần Sát", mà còn có một vị "Thượng Quan Trung Thần", sở trường ba trăm mười bảy đường "Lôi Sơn Thần Chu", một tay có thể phát ra một trăm hai mươi ba quả Sa Môn Thất Sát châu, chắc hắn các đệ đã từng nghe nói.

Bạch Sầu Phi nói:

- Khi ta còn nhỏ, danh tiếng của Thượng Quan Du Vân vang khắp thiên hạ.

Tô Mộng Chẩm khẽ thở dài nói:

- Nếu như y vẫn sống đến giờ, không biết sẽ còn nổi danh thể nào.

Y bồi thêm một câu:

- Chính là y không tin lời đồn, dám động vào Lôi Động Thiên, kết quả là bị Lôi Động Thiên đánh chết, kể cả bảy trăm bốn mươi bảy cây trúc trận Tương Phi do y bố trí.

Vương Tiểu Thạch tặc lưỡi nói:

- Ngay cả cây trúc cũng chết sao?

- “Ngũ Lôi Thiên Tâm chưởng” giống như sét đánh, nơi đi qua không có gì không chết.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Nhưng cũng có một lần ngoại lệ. Lúc đó người của Diệu Thủ đường ở Lạc Dương muốn tới kinh thành này cướp đoạt địa bàn, “Đại Lôi Thần” Hồi Vạn Lôi dùng “Ngũ Lôi Oanh Đỉnh” công kích Lôi Động Thiên, Lôi Động Thiên lại dùng lôi chế lôi, kết quả là Hồi Vạn Lôi trúng một chiêu, bị thương chạy đi nhưng vẫn chưa chết.

Y lạnh nhạt nói:

- Có điều từ đó Hồi Vạn Lôi không dám đến kinh sư nửa bước, cũng không dám động đến một cành cây ngọn cỏ nào tại kinh thành.

Vương Tiểu Thạch le lưỡi nói:

- Thật lợi hại.

Bạch Sầu Phi lạnh lùng nói:

- Ta lại muốn gặp hắn một lần.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Đệ không cần gấp, có rất nhiều cơ hội.

Y lại trầm giọng nói:

- Cho dù đệ không đi tìm hắn, hắn nhất định cũng sẽ tới tìm đệ.

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Rốt cuộc là ai đối phó với Lôi Cổn? Ai đối phó với Lôi Hận?

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Bọn chúng đều ẩn nấp trong Lục Phân Bán đường, làm cách nào để "đối phó"?

Vương Tiểu Thạch lại hỏi:

- Rốt cuộc phải "đối phó" ra sao? Là giết? Đánh? Làm bị thương? Hay là giáo huấn?

Bạch Sầu Phi cũng hỏi tiếp:

- Khi nào thi tiến hành? Ra tay ở đâu? Còn có ai đi chung? Chúng ta cùng nhau động thủ hay là tách ra?

Tô Mộng Chẩm cười.

- Các đệ hỏi nhiều như vậy.

Y nói:

- Ta cũng không kịp trả lời.

- Hiện tại việc cần làm chính là…

Y nhìn Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi, nói:

- Hãy thay quần áo ướt sũng rồi xem phòng mới của các đệ, sau đó cùng nhau ăn cơm uống rượu và trò chuyện. Sau khi ăn xong hãy đến phòng nghị sự, Dương Vô Tà sẽ nói cho các đệ biết làm cách nào để đối phó. Dù thế nào thì tối nay chúng ta cũng phải đàm luận một phen, có muốn đối phó cũng phải đợi sáng mai.

oOo

Bọn họ đang xem xét tư liệu của Lôi Cổn và Lôi Hận.

Đây là tầng thứ sáu của Bạch lâu.

Trời vừa tảng sáng, gió sớm thổi qua làm lắc lư ánh nến.

Dương Vô Tà ngồi ở một bên, nhìn ánh nến soi sáng tư liệu chung quanh, trên mặt không có biểu tình gì, nhưng trong mắt lại có vẻ hài lòng.

Tư liệu so với vàng bạc còn quý giá hơn.

Huống hồ tư liệu ở nơi này có một số cực kỳ trân quý, thậm chí có thể nói là giá trị liên thành.

Bất kể là ai, dùng bất cứ phương thức gì thu thập được những tài liệu này đều là một công việc vĩ đại.

Dương Vô Tà có phần tham dự, thậm chí là đốc thúc công việc này.

Mỗi hòm tư liệu ở đây, y đều xem như con của mình. Khó khăn lắm mới có thể kiếm được chúng, mồ hôi và máu trong đó chỉ mình y biết.

Một tổ chức luôn cần phải có loại người miệt mài làm việc như y, không có loại người đó thì không thể trở thành một tổ chức hoàn thiện.

Cho nên khi Dương Vô Tà nhìn những “thành tích” mà y đã tốn hao vô số tâm huyết, thậm chí khiến võ công của y giảm sút, cảm thấy rất vui mừng và tự hào.

Hai người trẻ tuổi trước mắt đang chuyên tâm nghiên cứu tư liệu, y cũng không quấy rầy bọn họ.

Y biết bọn họ muốn dựa vào những tư liệu này để làm vài chuyện lớn chấn động kinh thành. Nếu tư liệu của y không chính xác, rất có thể sẽ khiến cho bọn họ phán đoán sai lầm.

Có một số việc thường không thể sai được. Chỉ cần sai một chút, cùng đồng nghĩa với chữ "chết".

Cho nên y hi vọng bọn họ có thể đọc thật kỹ, ghi nhớ trong lòng. Hơn nữa y cũng thích nhìn bọn họ chuyên tâm nghiên cứu, hao tâm tổn sức.

Đó giống như một sự tôn trọng, một kiểu ca ngợi, chẳng khác nào nói cho y biết: nỗ lực của y tuyệt đối đáng được coi trọng.

Ai cũng mong cố gắng của mình được người khác coi trọng, người cơ trí như Dương Vô Tà cũng không ngoại lệ.

Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi đã đọc xong. Bọn họ đem tư liệu trả lại cho Dương Vô Tà.

Tư liệu không ở trên tay bọn họ, nhưng đã in sâu vào trong đầu.

- Vào lúc này, khi chúng ta tìm cách đối phó với Lục Phân Bán đường, người của Lục Phân Bán đường cũng đang nghĩ cách đối phó với chúng ta.

Dương Vô Tà nói:

- Lục Phân Bán đường và chúng ta đã tranh đấu rất lâu. Bọn chúng phái rất nhiều nhân thủ đến giám sát các nhân vật quan trọng trong lâu chúng ta. Chúng ta cũng phái nhiều thủ hạ đủ để kiềm chế cao thủ trong đường bọn chúng. Hai phe đối đầu với nhau, lực lượng cũng ngang nhau, không ai dám tùy tiện xuất kích.

Bạch Sầu Phi nói:

- Cho nên chỉ có chúng ta xuất kích.

Dương Vô Tà nói:

- Các người là trợ thủ của Kim Phong Tế Vũ lâu, hơn nữa Lục Phân Bán đường còn không biết được nội tình, trong thời gian ngắn sẽ không phái cao thủ đến cản trở các người, đương nhiên là thích hợp nhất.

Bạch Sầu Phi nói:

- Ta nghe nói vợ cả của Lôi Tổn năm đó, "Mộng Ảo Thiên La" Quan Chiêu Đệ là em gái ruột của thánh chủ Quan Thất trong Mê Thiên Thất Thánh. Nếu như cao thủ của Mê Thiên Thất Thánh giúp đỡ Lục Phân Bán đường, chẳng phải là địch mạnh ta yếu, tình thế rất nguy cấp?

- Sẽ không đâu.

Dương Vô Tà quả quyết:

- Mê Thiên Thất Thánh đã kết thù với Lục Phân Bán đường. Quan Thất bởi vì hận Lôi Tổn có thể đã sát hại em gái hắn, cho nên rất muốn tiêu diệt Lục Phân Bán đường, chuyện này còn quan trọng hơn việc loại bỏ Kim Phong Tế Vũ lâu.

- Cho nên căn cứ theo tư liệu của ta, trừ khi là bên trong tổ chức Mê Thiên Thất Thánh gần đây có biến động lớn, nếu không Lục Phân Bán đường và Mê Thiên Thất Thánh chắc chắn là địch chứ không phải bạn.

Dương Vô Tà nói:

- Điểm này ngươi có thể yên tâm.

Bạch Sầu Phi lẩm bẩm nói:

- Có đôi khi, trên giang hồ bằng hữu và kẻ địch cũng không rõ ràng.

- Nhưng không phải là Quan Thất.

Dương Vô Tà nói:

- Khi Quan Thất hận một người, trí nhớ của hắn rất tốt, tay của hắn cũng có thể vươn rất xa.

Bạch Sầu Phi nói:

- Chỉ mong là ngươi nói đúng. Nhưng chúng ta còn không biết làm cách nào để tìm được Lôi Cổn và Lôi Hận.

- Hôm nay Lôi Cổn bị lâu chủ dọa cho vỡ mật, áp chế hết nhuệ khí. Hắn trước giờ đều thích việc lớn, hám công to, hôm nay lại bị áp chế, nhất định sẽ tìm cách lấy lại hùng phong.

Loại nam nhân này, khi thất bại thường chỉ đi khi dễ nữ nhân, Lôi Cổn là một ví dụ tốt.

Lôi Cổn sẽ đến một nơi gọi là Khởi Hồng viện. Chỗ đó thường bắt hoặc mua một số cô gái trẻ mười ba mười bốn tuổi, cung cấp cho những đại gia có tiền mua vui.

Kỹ viện này vốn thuộc về Lục Phân Bán đường, Lôi Cổn đến đương nhiên là được "hầu hạ đặc biệt".

Tại thời điểm nhạy cảm này, Lôi Tổn nhất định sẽ nghiêm cấm thuộc hạ không được ra ngoài hoạt động lung tung, nhưng Lôi Cổn vẫn sẽ lén chuồn đi. Nguyên nhân là hắn ỷ có Lôi Động Thiên, Lôi Mị và Lôi Hận che chở, sẽ không đến mức bị trừng phạt nặng.

Còn có một nguyên nhân khác mà Lôi Cổn không thể không đi. Bởi vì

hắn chẳng những háo công mà còn háo sắc, nhưng ngoại trừ ở trên người những cô gái trẻ yếu ớt, hắn căn bản không thể thi triển được "hùng uy", cho nên hắn không đi không được.

Dương Vô Tà muốn Bạch Sầu Phi đến nơi đó chờ hắn.

Vương Tiểu Thạch biết được Lôi Cổn là như vậy người, lập tức kêu lên:

- Ta đi.

Dương Vô Tà lắc đầu:

- Ngươi không thể.

Vương Tiểu Thạch cả giận nói:

- Ngươi cho rằng ta không phải đối thủ của hắn sao?

Dương Vô Tà vẫn lắc đầu:

- Võ công của Lôi Hận cao hơn nhiều so với Lôi Cổn.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Vậy tại sao ta không thể đi giết tên vô liêm sỉ này?

- Nguyên nhân là nếu ngươi đi nhất định sẽ giết chết hắn, nhưng ta lại không muốn hắn chết. Hắn vẫn còn có chỗ hữu dụng.

Dương Vô Tà chậm rãi nói:

- Huống hồ theo tư liệu điều tra, ngươi vốn chưa từng đến kỹ viện, làm sao có thể gánh vác chuyện này. Ngươi nói xem có đúng không?

Vương Tiểu Thạch đành nói:

- Cũng đúng.

Hắn phát hiện tư liệu còn hữu dụng hơn nhiều so với hắn tưởng tượng.

- Mục tiêu của ngươi là Lôi Hận, đó là một kẻ rất khó đối phó.

Lôi Hận là một kẻ luôn giận dữ. Trên giang hồ người người đều nói: nếu ai khơi dậy lửa giận của Lôi Hận, cũng giống như tự đốt lửa thiêu mình.

- Ta muốn ngươi đi chọc giận Lôi Hận, bởi vì võ công của kẻ này dường như thiếu đi một thứ.

Dương Vô Tà nói đến đây chợt ngừng lại.

- Là thứ gì?

Vương Tiểu Thạch hỏi.

- Sơ hở.

Dương Vô Tà đáp:

- Mỗi người đều có sơ hở, nhưng Lôi Hận hình như không có. Cho nên ngươi đành phải chọn điểm mạnh nhất của hắn để ra tay, chỉ cần có thể phá được tuyệt kỹ mà hắn tự hào nhất, những thứ khác tự nhiên sẽ biến thành khuyết điểm.

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Nếu ta bị lửa giận của hắn nuốt chửng thì sao?

- Vậy thì đành chịu.

Dương Vô Tà nói:

- Dưới vuốt của một con sư tử đang giận dữ là không có chuyện sinh tồn.

- Chúng ta phải làm sao mới tìm được Lôi Hận?

- Không cần tìm hắn.

Dương Vô Tà nói:

- Hắn mình nhất định sẽ tìm đến ngươi. Chiều hôm qua hắn không hề giận dữ, nhưng trong lòng nhất định không phục, hắn là muốn giết một hai kẻ địch để phát tiết.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Lôi Cổn đi kỹ viện, còn Lôi Hận thì giết người, ngươi khẳng định như vậy sao?

- Khẳng định.

Dương Vô Tà nói như đinh đóng cột:

- Một là dựa theo phán đoán của ta, hai là vì trong Lục Phân Bán đường đã sớm có người của chúng ta.

- Kế hoạch này quan trọng nhất là bước cuối cùng.

Dương Vô Tà nói:

- Các người nhất định phải đến Tam Hợp lâu tụ hợp, hơn nữa phải đến vào buổi trưa.

Dương Vô Tà lại chậm rãi nói:

- Hành động lần này của chúng ta gọi là “hành động tảo lôi”.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Người Trong Lưới

“Hành động tảo lôi” đã bắt đầu.

Khi bọn họ đang muốn rời khỏi Kim Phong Tế Vũ lâu, Sư Vô Quý chợt ngăn lại.

Sư Vô Quý vẫn hùng dũng như trước, giống như một cây thương sừng sững. Y và Dương Vô Tà làm cho người ta vừa nhìn đã biết bọn họ là hai người hoàn toàn khác biệt.

Sư Vô Quý đã đắp thuốc, thay y phục mới, tinh thần xem ra còn tốt hơn so với hôm qua, có thể thấy tay nghề của ngự y Thụ đại phu thần diệu thế nào.

Sư Vô Quý nói với Bạch Sầu Phi:

- Công tử muốn gặp ngươi.

Y chỉ về hướng Thanh lâu.

Bạch Sầu Phi gật đầu, nhìn Vương Tiểu Thạch một cái.

Bạch Sầu Phi không lên tiếng, nhưng trong mắt đã nói lên ba chữ “ngươi đợi ta”, Vương Tiểu Thạch cũng đã nghe được.

Bạch Sầu Phi đi thẳng vào Thanh lâu.

Vương Tiểu Thạch nhìn sắc trời, nhìn nước suối, nhìn hoa lá, sau đó sự chú ý hoàn toàn tập trung vào một đôi bướm.

Đôi bướm tung tăng. Bướm bay đến đông, ánh mắt của hắn cũng nhìn theo đến đông; bướm bay sang tây, cặp mắt của hắn cũng dời sang hướng tây như chớp.

Hắn càng nhìn càng thích, càng nhìn càng vui, giống như bản thân hắn cũng đang theo đôi bướm kia nhẹ nhàng bay lượn trong vườn hoa.

Lúc này chợt có người vỗ vai hắn một cái.

Vương Tiểu Thạch bừng tỉnh, lúc này mới phát hiện Bạch Sầu Phi đã đến bên cạnh hắn.

Bạch Sầu Phi lạnh lùng nói:

- Ngươi biết không, vừa rồi khi ngươi mải mê nhìn bướm, ta đã có thể giết ngươi mấy lần rồi.

- Ta không biết.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Cho dù phải chết, tại sao lại không thể nhìn bướm?

Đây là kiểu lý luận gì?

Bạch Sầu Phi nhất thời cũng đáp không được.

Vương Tiểu Thạch lộ ra hàm răng như đá cuội, cười nói:

- Huống hồ ngươi sẽ không giết ta.

Bạch Sầu Phi chỉ đành nói:

- Đại ca cũng bảo ngươi lên đó một chuyến.

Vương Tiểu Thạch sảng khoái nói:

- Được.

Hắn cũng đi vào thanh lâu.

Bạch Sầu Phi chắp tay nhìn trời.

Khi y ngẩng đầu nhìn trời, chiếc mũi nhô cao và phần vai thẳng tắp tỏ rõ sự cao ngạo và tự phụ của y.

Y cứ như vậy nhìn mặt trời nhô lên ở hướng đông, vạn dặm trời trong. Lúc Vương Tiểu Thạch rời khỏi Thanh lâu, thở ra một hơi "trường trưởng trường trưởng trường trường trưởng, trưởng trường trưởng trường trưởng trưởng trường". (1)

Sau đó bọn họ lập tức lên đường.

Không ai hỏi đối phương đã nghe được gì, đã nói những gì.

Bạch Sầu Phi đi "đối phó" với Lôi Cổn.

"Mục tiêu" của Vương Tiểu Thạch là Lôi Hận.

Ngoài ra còn có một người không biết tên đi giải quyết Lôi Mị.

Những chi tiết khác Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch đều không biết. Thậm chí Bạch Sầu Phi còn không biết Vương Tiểu Thạch làm thế nào diệt trừ Lôi Hận, Vương Tiểu Thạch cũng không biết Bạch Sầu Phi làm sao đối phó Lôi Cổn. Bọn họ chỉ biết một chuyện: nhiệm vụ vừa hoàn thành thì lập

tức đến Tam Hợp lâu.

Khi ngươi được giao một nhiệm vụ trọng đại, tham dự vào một chuyện lớn có thể làm giang hồ nổi sóng, cảm thụ trong lòng sẽ thế nào?

Vương Tiểu Thạch là hưng phấn.

Hắn cảm thấy rất thú vị.

Mục tiêu của hắn là Lôi Hận. Trên giang hồ, tìm Lôi Hận gây phiền phức chẳng khác nào đem đầu mình đút vào miệng cọp, còn dùng gậy lửa chọc vào mông của nó.

Nhưng Vương Tiểu Thạch vẫn cảm thấy rất thú vị, thú vị đến mức cả người đều phấn chấn.

Bạch Sầu Phi lại ngẩng đầu.

Y biết sẽ có một ngày như vậy.

Y đã chờ ngày này từ rất, đã chuẩn bị rất tốt cho ngày hôm nay.

Giống như những người trẻ tuổi có tài nhưng chưa gặp thời, gối giáo chờ sáng, sẵn sàng ra trận, tất cả chỉ vì một kích có thể làm rung trời chuyển đất kinh thiên hạ.

Về phần một kích này thành hay bại, thành thì thế nào, bại thì ra sao, phần lớn người đều không nghĩ đến.

Bởi vì trừ khi thật sự ra tay, nếu không sẽ vĩnh viễn không có câu trả lời. Cho dù là toàn lực xuất kích, cũng chưa chắc đã có được đáp án.

Trên thế gian có một số vấn đề vốn đã không có đáp án, hoặc là không cần đáp án, thậm chí là đáp án của mỗi người đều khác nhau.

Lần này đáp án của bọn họ là gì?

Bạch Sầu Phi đến Khởi Hồng viện vào sáng sớm, dọc theo chân tường thứ sáu lướt thẳng lên, nhanh chóng nhảy vào trong viện, sau đó xác định phương hướng lao thẳng đến gian phòng lớn phía bắc.

Khởi Hồng viện này vốn chỉ buôn bán trong đêm, đến tinh mơ sương sớm vừa lên, hơi nước còn chưa tan, đương nhiên hầu hết mọi người vẫn đang kê cao gối ngủ. Những hạ nhân đã thức dậy cùng còn lim dim mắt, làm sao thấy được Bạch Sầu Phi còn nhanh hơn làn khói.

Bạch Sầu Phi lướt đến bên ngoài phòng, phát hiện bên trong có một ngọn đèn vàng dường như sắp tắt nhưng lại chưa tắt, hiển nhiên là đêm qua Lôi Cổn không hề tắt đèn, làm cái chuyện trời biết đất biết kia. Y dùng tay khẽ ấn một cái, chọc thủng một lỗ hình trăng lưỡi liềm trên giấy dán, sau đó nhìn vào bên trong. Chỉ thấy có một đôi giày nhỏ nằm lăn lóc trước giường, màn lụa che khuất một nửa, một đại hán cởi trần phát ra ngáy như sấm tiếng, bên cạnh hắn có một cô gái tóc đen như mây, lộ ra một phần vai mềm trắng nõn yếu ớt, gương mặt lại không thấy rõ lắm. Trên giường dưới giường đều rối tung giống như có người vừa đại chiến qua.

Bạch Sầu Phi đương nhiên biết đây là kiểu "đại chiến" gì.

Y nhẹ nhàng vươn tay vào, nắm lấy then cài cửa đang đóng kín, khẽ mở cửa phòng ra, sau đó lách vào bên trong, đóng cửa và cài chốt lại cẩn thận.

Sau đó y từ từ đứng lên, hít một hơi thật sâu.

Y nhìn cô gái nhỏ gầy yếu ớt nằm trên giường, trong lòng bỗng dâng lên một sự giận dữ.

Y khẽ ho một tiếng, đi đến trước giường, sau đó dùng một tay vén chăn lên, tay còn lại muốn xách cổ Lôi Cổn.

Tấm chăn màu vàng đỏ vừa được vén lên liền lộ ra ba thân thể khác nhau. Thân thể của cô gái kia hoàn toàn trần trụi, trắng đến chói mắt. Lôi Cổn thì chỉ mặc khố. Ngoài ra trong chăn còn có một người khác.

Một "Tiểu nhân", cùng với một đôi mắt âm độc.

Thên thể người này rất nhỏ, so với người lùn còn nhỏ hơn một chút, nhưng con dao găm trên tay thì lại vừa độc vừa hiểm, ngay khoảnh khắc Bạch Sầu Phi vén chăn lên đã liên tục phát ra bảy chiêu lợi hại.

Bạch Sầu Phi vốn dùng tay phải vén chăn, bảy chiêu này đều tấn công vào tay phải của y.

Bạch Sầu Phi không kịp phá chiêu, đành phải rút tay về.

Y vừa rút tay về, bảy chiêu liền đổi hướng tấn công vào người.

Y lại phải vội vàng thối lui.

Y vừa lui, liền phát hiện gian phòng kia đã không còn.

Gian phòng chính là gian phòng, sao lại đột nhiên "không còn"?

Nơi một người đang đứng nhất định sẽ có trời có đất. Cho dù đứng trong phòng, trên nóc nhà vẫn là trời; cho dù ở trong nước, dưới đáy nước vẫn có đất.

Bất cứ gian phòng nào cũng có mái nhà và sàn nhà, dù là mái ngói, mái tranh, mái trúc, hay là đất đá, đất bùn, đất gạch, đều nhất định phải có.

Nhưng hiện giờ mái của gian phòng này lại đột nhiên biến mất.

Thật ra không phải là biến mất, mà là có một tấm lưới khổng lồ rơi xuống, đã che kín toàn bộ trần nhà.

Nơi sàn nhà cũng có một tấm lưới lớn chụp lên. Bạch Sầu Phi cho dù lên trên hay xuống dưới đều trốn không thoát thiên la địa võng này.

Còn muốn lui về sau, phá cửa xông ra thì đã không còn kịp. Huống hồ y nhìn ra được, bên ngoài còn có mai phục lợi hại hơn.

Cho dù có trốn tránh thế nào, một khi hai tấm lưới lớn này hợp lại, y sẽ trở thành cá nằm trong lưới, không thể trốn thoát.

Trong khoảnh khắc này, Bạch Sầu Phi chỉ nghĩ đến một chuyện.

Rốt cuộc tấm lưới này là do Lục Phân Bán đường giăng ra, hay là do Kim Phong Tế Vũ lâu sắp đặt?

Y không lùi, không trốn, không né, cũng không giãy dụa.

Y chỉ có tiến.

Y nhún người một cái, liền nhảy vào trong màn lụa.

Thân hình của y vốn đang vội vàng thối lui, đột nhiên lại biến thành lướt về phía trước, thân pháp biến hóa giống như khúc nhạc và ca từ ưu mỹ, phối hợp không chê vào đâu được.

Nơi nguy hiểm nhất thường là nơi an toàn nhất.

Gian phòng đã hoàn toàn trở thành một tấm lưới lớn, nhưng giường thì vẫn là giường.

Y đã quyết định xông vào giường.

Y vừa mới đến trước giường, đôi xích chùy của Lôi Cổn đã đánh đến trước mặt. Một quả đánh vào khuôn mặt, mang theo tiếng động như sấm nổ; một quả khác lại lặng lẽ đánh vào dưới thân, nhưng Bạch Sầu Phi biết đó mới

là một kích đáng sợ nhất.

Đúng lúc này, người lùn trong chăn bỗng ném cô gái yếu ớt kia về phía Bạch Sầu Phi.

Ngón trỏ và ngón giữa trên hai tay Bạch Sầu Phi hợp lại, lập tức cắt đứt dây xích của đôi xích chùy, nhưng cô gái kia đã bay đến trước người y.

Bạch Sầu Phi nhíu mày, liền vươn tay đỡ lấy cô ta.

Cô gái kia thân không mảnh vải, Bạch Sầu Phi vừa chạm tay vào, tâm thần liền chấn động. Ngay lúc này thân thể cô gái bỗng run lên, chẳng những lộ ra đôi gò bồng đảo khiến Bạch Sầu Phi tâm thần bay bổng, còn bắn ra chín điểm sáng lạnh.

Trên người cô gái hoàn toàn trần trụi, ám khí từ đâu mà đến?

Là trên tóc.

Lúc cô gái kia run người, mái tóc đen cũng hất lên, chín điểm sáng lạnh trong khoảng cách gần bắn vào chín yếu huyệt của Bạch Sầu Phi. Đây chính là thủ pháp "Liệt Môn Phi Tinh" thất truyền đã lâu.

Bạch Sầu Phi phất tay áo một cái, chín điểm sáng lạnh đều bị cuốn vào bên trong, đồng thời ngón giữa tay trái bắn ra.

Y ra tay không hề dung tình.

Một chỉ này bắn vào trên trán cô gái kia. Cô ta lập người lộn người, vừa vặn tránh khỏi rơi xuống trên giường, thân pháp vô cùng linh hoạt. Nàng yêu kiều nói:

- Xem sự lợi hại của bản cô nương!

Nàng ta đang muốn cười, bỗng nhiên biến sắc, ngã ngửa xuống giường.

Lôi Cổn và người lùn kia đều giật mình.

Hóa ra một chỉ kia của Bạch Sầu Phi mặc dù không đánh trúng Lục đường chủ Lôi Kiều của Lục Phân Bán đường này, nhưng chỉ lực cách không đã chui vào mi tâm của nàng. Lôi Kiều còn đang đắc ý chế nhạo, không kịp tụ khí định thần, lúc này chỉ lực đột nhiên bùng phát, nàng chỉ cảm thấy trong đầu nóng lên, không chịu được hôn mê bất tỉnh.

Nhưng lúc này Bạch Sầu Phi đã ở trong lưới.

Số phận của của cá nằm trong lưới là gì?

Số phận của dã thú nằm trong cạm bẫy là gì?

Vận mệnh của Bạch Sầu Phi ở trong lưới ra sao?

Bạch Sầu Phi lặng yên trong lưới, không hề giãy dụa.

Tay của y vừa chạm vào dây lưới, liền biết cho dù có thần binh lợi khí, đại lực lôi thần cũng khó có thể cắt đứt dây lưới này.

Trừ khi là có người mở ra, nếu không tự mình rất khó thoát được.

Y lẳng lặng nhìn kẻ địch của mình.

Sa lưới cũng không có nghĩa là thất bại. Cho dù thất bại, cũng không có nghĩa là chết.

Lúc này Bạch Sầu Phi chỉ suy nghĩ một chuyện.

Người của Lục Phân Bán đường làm sao biết y sẽ đến đánh lén Lôi Cổn?

Nếu như cục diện này vốn không phải do Kim Phong Tế Vũ lâu an bài, chỉ cần mình có thể còn sống trở về, nhất định phải nói cho Tô Mộng Chẩm biết thực lực của Lục Phân Bán đường quyết không thể xem thường.

Ánh mắt của Bạch Sầu Phi trong lưới giống như một con sói, một con sói rơi vào cạm bẫy, tự biết đã không còn hi vọng, nhưng vẫn lẳng lặng chờ người đến giết.

Ánh mắt này khiến cho một kẻ lớn gan như Lôi Cổn trong lòng cũng hơi sợ hãi.

May mắn là con sói này đã nằm trong lưới. Nếu như có một ngày phải ở trong một tấm lưới hoặc là một nơi tuyệt địa cùng với nó, quả thật so với chết còn đáng sợ hơn.

Nghĩ đến đây, Lôi Cổn bất giác rùng mình một cái.

Người lùn kia lại phát ra giọng nói sắc bén chói tai:

- Tổng đường chủ của chúng ta đã đoán được các ngươi nhất định sẽ đến đánh lén Ngũ đường chủ, cho nên đã sớm bố trí thiên la địa võng ở đây, cung kính chờ ngươi tự chui vào lưới. Còn có một tên họ Vương, chẳng lẽ sợ chết không dám tới sao?

Bạch Sầu Phi không trả lời, trong lòng thầm nghĩ: “Xem ra, bên phía Vương Tiểu Thạch chắc là an toàn hơn một chút.”

Lôi Cổn nói với người lùn kia:

- Thác Bạt Vân, ngươi vừa được thăng chức Thập Nhị đường chủ đã có biểu hiện xuất sắc như vậy, đúng là đáng mừng.

Không ngờ người lùn kia lại có một cái tên hùng tráng như vậy, gọi là

Thác Bạt Vân. Nghe được câu nói của Lôi Cổn, hắn liền cuống quít nói:

- Đều nhờ ngũ ca tài bồi cả.

Câu nói này đối với Lôi Cổn hiển nhiên là rất xuôi tai, cho nên hắn cười ha hả, nói:

- Người có bản lĩnh tự nhiên sẽ có thành tựu, không cần nói đến tài bồi.

Hắn chỉ vào Bạch Sầu Phi trong lưới, nói:

- Ngươi nói xem ta nên đem kẻ này ra nấu, hầm, hay là rán, xào, chiên thì tốt hơn?

Thác Bạt Vân cười xiểm nịnh:

- Dù sao hắn cũng đã rơi vào trong tay Ngũ đường chủ, ngài muốn làm gì hắn làm gì.

Lôi Cổn cũng có chút sợ hãi, kẻ địch ở trong lưới dù sao cũng không an toàn bằng kẻ chết, lập tức hỏi:

- Tổng đường chủ và Đại đường chủ khi nào mới đến?

Thác Bạt Vân đáp:

- Theo báo cáo thì hôm nay Tô Mộng Chẩm sẽ dẫn "Tứ Đại Thần Sát" toàn diện công kích tổng đường của chúng ta, bọn họ đều phải ở lại trấn thủ.

Lôi Cổn ngửa mặt lên trời cười lớn:

- Tốt! Tốt! Xem tên khốn họ Tô có thể hoành hành được đến khi nào.

Hắn lại nói dặn dò Thác Bạt Vân:

- Hãy bảo các đường chủ mai phục bên ngoài rút lui, dùng loạn tiễn bắn chết tên này.

Thác bạt vân nói ngay:

- Vâng!

Hắn đi ra ngoài cửa, chỉ nghe nói vài câu, sau đó là tiếng mấy chục đôi chân nhanh chóng dời di.

Xem ra Lục Phân Bán đường bố trí ở nơi này ít nhất cũng có năm sáu chục người, trong đó còn có bốn gã đường chủ, hiển nhiên là đã quyết tâm phải thắng.

Lôi Cổn ngẩng đầu nhìn chằm chằm Bạch Sầu Phi vài lần, dương dương tự đắc nói:

- Xem ngươi có chạy đằng trời. Hôm nay đại gia phải trừng trị ngươi thật tốt.

Bạch Sầu Phi vẫn không lên tiếng.

Lúc này có hai người đi đến.

Chợt nghe Thác Bạt vân nói:

- Đã đặn dò rồi, chỉ chừa lại hai mươi tên tiễn thủ ở chỗ này chờ lệnh, khi nào bắn ngã mới thôi.

Một giọng nói khác vang lên:

- Có thể bắt đầu được chưa?

Lôi Cổn nói:

- Có thể rồi, ta đang muốn xem trò bắn khỉ.

Chợt nghe người nọ quát lớn một tiếng, hai mươi tên cung tiễn thủ liền chạy đến, có người đứng, có người nửa ngồi, giương cung lắp tên nhắm chuẩn vào Bạch Sầu Phi.

Thác Bạt Vân cười hì hì nói:

- Trước khi chết ngươi còn muốn trăn trối gì không?

Bạch Sầu Phi nói:

- Có.

Thác Bạt Vân nói:

- Có thì mau nói đi, bằng không khi loại nỏ gắn ba mũi tên một lần này bắn ra, ngươi có muốn nói cũng không kịp nữa.

Bạch Sầu Phi hít sâu một hơi, nói:

- Ngươi hãy chết đi!

Y vừa nói xong, Thác Bạt Vân đã chết.

Bị hai mươi chiếc nỏ, sáu mươi mũi tên bắn chết.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Tịch Mịch Và Bất Bình

Thác Bạt Vân có vóc người gầy lùn, giờ phút này đột nhiên lại "phồng lên".

Khi một người dương dương tự đắc, bản thân cũng sẽ "phồng lên". Nhưng đó chỉ là ảo giác, là chuyện xảy ra trong tâm lý, không hề xuất hiện trên thực tế.

Thác Bạt Vân đột nhiên "phồng lên", là vì hắn trúng liền sáu mươi mũi tên. Một người trúng nhiều tên như vậy, dù là ai thì cũng sẽ "phồng lên".

Cho nên Thác Bạt Vân muốn ngã xuống cũng không được, bởi vì những mũi tên cắm vào người đã chống đỡ thi thể hắn.

Cặp mắt Lôi Cổn lập tức ngây ngốc.

Cũng trong nháy mắt đó, thiên la địa võng vốn buộc chặt bỗng nhiên mở ra, Bạch Sầu Phi liền lao về phía hắn. Lôi Cổn xoay người như "Ngọc Mãng Phiên Thân", uốn người như "Hắc Hổ Quyển Vĩ", lướt người như "Hoàng Long Chuyển Thân", bắn người như "Ngư Dược Long Môn", mọi loại thân pháp đều dùng đến. Hai tay của hắn thi triển "Đảo Chuyển Âm Dương", hai chân tung ra "Long Môn Tam Kích Lãng", một mặt cướp công, một mặt cướp đường, vừa đánh vừa chạy, chạy thoát rồi nói sau.

Một chiêu "Long Môn Tam Kích Lãng" này của hắn là thi triển bằng liên

hoàn phi cước, nhìn như tiến công nhưng thực chất là bay ngược, chỉ cần kẻ địch vừa xông tới, ba cước này sẽ biến thành sát chiêu cực kỳ lợi hại. Lôi Cổn dựa vào một chiêu ba thức này, đã từng lập kỷ lục giết liền năm người và làm bị thương bốn người, tổng cộng chín tên cao thủ.

Huống hồ hiện giờ hắn không cầu đả thương địch thủ, chỉ cầu tự bảo vệ mình.

Chỉ cần tránh được công kích của đối phương, hắn sẽ có thể lui đến trên giường. Chỉ cần lui đến trên giường, hắn se4 lập tức phát động cơ quan chui vào trong đường hầm bí mật, kịp thời chạy trốn.

Hắn đá ra chân trái, mắt thấy đã sắp đá trúng Bạch Sầu Phi, trong nháy mắt bỗng trở nên mềm nhũn.

Ngón giữa của Bạch Sầu Phi đâm một cái, đã điểm trúng huyệt đạo trên chân, một chân kia lập tức giống như đã hoàn toàn thoát ly khỏi hắn.

Nhưng Lôi Cổn vẫn còn chân phải.

Chân phải của hắn chỉ còn nửa tấc sẽ đá vào ngực Bạch Sầu Phi, nhưng ngón giữa của Bạch Sầu Phi lại không hề sai lệch, không nhanh không chậm điểm trúng huyệt đạo trên chân, chân phải của hắn cũng lập tức giống như tàn phế.

Hai chân đều không dùng được nữa, Lôi Cổn đương nhiên cũng đá không ra cước thứ ba.

Nhưng Bạch Sầu Phi còn có chỉ thứ ba.

Chỉ thứ ba đâm vào huyệt Trung Cực của Lôi Cổn, hắn lập tức mềm nhũn giống như hai chân của mình, hoàn toàn tê liệt.

Sau đó hắn nghe được Bạch Sầu Phi nói với tên Cửu đường chủ Triệu Thiết Lãnh mới vừa được thăng chức:

- Tiết Tây Thần, cảm ơn ngươi!

Lôi Cổn vốn đã tê liệt, nhưng khi nghe đến ba chữ "Tiết Tây Thần", lại hoàn toàn sụp đổ.

Tê liệt chỉ là sự yếu ớt trên thân thể, còn sụp đổ lại là sự tuyệt vọng trên tâm lý.

Hắn đã nghĩ thông suốt, liền nghiến răng nghiến lợi nói:

- Triệu Thiết Lãnh, tên tiểu nhân hèn hạ ngươi!

Tiết Tây Thần trầm giọng nói:

- Đúng vậy, Triệu Thiết Lãnh là một tên tiểu nhân hèn hạ.

Lôi Cổn biết Triệu Thiết Lãnh đã bại lộ thân phận, nhất định sẽ giết mình diệt khẩu, vì vậy căm hận nói:

- Ngươi phản bội Lục Phân Bán đường, bán đứng Lôi tổng đường chủ, ngươi không phải là người!

Tiết Tây Thần nói:

- Triệu Thiết Lãnh quả thật không phải người, hắn phản bội Lục Phân Bán đường, phụ công Lôi Tổn tài bồi. Nhưng mà, ta không phải là Triệu Thiết Lãnh, ta là Tiết Tây Thần.

Y ngang nhiên nói:

- Tiết Tây Thần là người của Tô công tử, đương nhiên phải trung với Kim

Phong Tế Vũ lâu.

Lôi Cổn đã hoàn toàn tuyệt vọng, đành nói:

- Thào nào ngươi lại thông báo cho ta cần phải cẩn thận đề phòng, trong hai ngày này nhất định người của Kim Phong Tế Vũ lâu sẽ đến giết ta. Hóa ra là ngươi muốn ta tự chui vào tròng.

Tiết Tây Thần nói:

- Nếu không phải như vậy, làm sao ta có thể được ngươi tín nhiệm, được giao nhiệm vụ bố trí phòng thủ nơi này? Nếu không phải ngươi đã cẩn thận đề phòng, Lôi Tổn làm sao yên tâm để ngươi tới cái nơi hoang đường này?

Lôi Cổn tức giận nói:

- Hay! Rất hay! Hay cho Tô Mộng Chẩm, chỉ với một Tiết Tây Thần đã khiến ta bị mắc lừa.

Bạch Sầu Phi đột nhiên nói:

- Cũng khiến ta bị mắc lừa.

Tiết Tây Thần nói:

- Ồ?

Bạch Sầu Phi nói:

- Người thật sự chấp hành nhiệm vụ là ngươi chứ không phải ta. Ta chỉ phụ trách đến để chui đầu vào lưới, còn ngươi mới là nhân vật chính của nhiệm vụ này.

Tiết Tây Thần lạnh lùng trầm giọng nói:

- Có hai chuyện ngươi cần phải hiểu.

Bạch Sầu Phi nói:

- Ngươi cứ nói!

- Thứ nhất, nếu không có ngươi thì ta cũng sẽ không đắc thủ, cho nên nhiệm vụ này của chúng ta không phân vai chính hay vai phụ.

Tiết Tây Thần nói rất thành khẩn:

- Thứ hai, nếu Tô công tử dùng một người chỉ mới kết giao được một ngày để thay thế những thuộc hạ chung sống nhiều năm, hơn nữa còn giao cho y một mình chấp hành nhiệm vụ quan trọng, liệu y có xem vị chủ nhân mới này là người có thể bên cạnh ngàn năm không thấy xa, làm bạn mười năm không thấy dài?

Biểu tình của Bạch Sầu Phi giống như hôm nay mới là lần đầu tiên gặp được Tiết Tây Thần. Trong ấn tượng của y, Tiết Tây Thần là một kẻ vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, nhưng lúc này y lại phát hiện, Tiết Tây Thần ở phương diện nào đó lại là một người cực kỳ nguyên tắc, quyết chí không dời.

Nguyên tắc của y chính là trung thành với Tô Mộng Chẩm.

Bạch Sầu Phi nói:

- Có.

Nói xong liền gật gật đầu.

Tiết Tây Thần ngạc nhiên:

- Có cái gì?

Bạch Sầu Phi uể oải cười nói:

- Hóa ra hai chữ “trung nghĩa” vẫn còn tồn tại trên giang hồ.

Tiết Tây Thần cười bất đắc dĩ:

- Chúng ta tin rằng có thì sẽ có; còn nếu cho rằng không có, ít nhất trong lòng cũng sẽ không dễ chịu.

Bạch Sầu Phi liếc nhìn Lôi Cổn đang nằm co quắp trên đất:

- Cũng không biết hắn có hay không?

Lôi Cổn cả giận nói:

- Đại trượng phu thà chết chứ không chịu nhục, ngươi cứ giết ta đi!

Tiết Tây Thần nghiêm túc hỏi:

- Ngươi muốn chết sao?

Lôi Cổn khẽ ngẩn ra, hắn không biết lại còn có cơ hội để lựa chọn.

Tiết Tây Thần nói như tiếc nuối:

- Hắn thật sự muốn chết, ta cũng không có cách nào.

Bạch Sầu Phi thở dài:

- Thật đáng tiếc, một người còn sống thì tốt biết bao. Mới hai mươi tuổi đầu, nếu không chết thì ít nhất còn có bốn mươi năm tiêu dao, có thể hưởng thụ…

Tiết Tây Thần lắc đầu nói:

- Ai! Chỉ riêng thê thiếp của hắn ít nhất có thể khiến cho ba mươi nam nhân hưởng hết diễm phúc, tài phú của hắn có thể làm cho sáu mươi người hưởng hết vinh hoa, nhưng hắn lại tự vứt đi một thân bản lĩnh, nằm trong đất lạnh.

Bạch Sầu Phi bất đắc dĩ nói:

- Vậy cũng đành chịu. Hắn chỉ cầu chết cho nhanh, ai có thể để hắn sống được?

Lôi Cổn cuối cùng không nhịn được, mồ hôi to như hạt đậu không ngừng chảy xuống.

Hắn không biết mình lại có thể không chết. Khi hắn phát hiện mình vẫn còn có cơ hội sống sót, sự dũng cảm hào hùng vừa rồi trong phút chốc đều tan biến. Hiện giờ hắn không còn cảm giác tê liệt, cũng không cảm thấy sụp đổ, mà là sợ hãi.

Là sợ chết.

Sợ là một cảm giác kỳ diệu, một khi bắt đầu cảm thấy sợ, sẽ càng ngày càng sợ.

Hắn cắn môi dưới, cắn đến khi chảy máu, nhưng hàm răng trên vẫn cách một bờ môi nghiền vào hàm răng dưới phát ra tiếng động.

Tiết Tây Thần không đành lòng nói:

- Xem ra hắn chỉ muốn tận trung, chúng ta đành phải hạ thủ thôi.

Bạch Sầu Phi khước từ:

- Hay là để ngươi ra tay thì tốt hơn.

Tiết Tây Thần thận trọng nói:

- Ta đành phải giúp hắn được chết thống khoái một chút, không phải chịu đau đớn như vậy.

Lôi Cổn cuối cùng không nhịn được nữa, liền kêu lên:

- Chờ đã!

Hai người liền ngừng tay, mỉm cười nhìn hắn.

Lôi Cổn cảm thấy đây là quyết định lớn nhất trong cuộc đời của hắn, hàm răng run lẩy bẩy, cuối cùng hạ quyết tâm, lớn tiếng hỏi:

- Nếu như ta muốn sống, phải trả giá thế nào?

- Mỗi người muốn sống sót đều phải trả giá thật nhiều.

Tiết Tây Thần bình thản nói:

- Có người phải trả giá rất nặng nề, cũng có người lại nhẹ nhõm vô cùng. Nhưng dù ngươi phải trả giá thế nào, chúng ta đều có biện pháp khiến ngươi không thể đổi ý, ngươi có tin không?

Mồ hôi của Lôi Cổn chảy xuống ròng ròng:

- Ta tin.

Bạch Sầu Phi chợt hỏi:

- Hai mươi người này không có vấn đề chứ?

- Bọn họ đều là thân tín của ta.

Tiết Tây Thần nói:

- Cũng giống như ta là thân tín của Tô công tử. Một người nếu ngay cả thân tín của mình cũng không tin, vậy chẳng khác nào không tin tưởng cả mình.

Y hỏi lại Bạch Sầu Phi:

- Lôi Kiều có chắc đã ngất đi không?

Bạch Sầu Phi nói đầy tự tin:

- Trong hai canh giờ, cho dù ngươi có khua chiêng gõ trống bên tai cô ta, cô ta cũng sẽ không nghe thấy.

Y ngạo nghễ nói:

- Thứ Lôi Quyển dùng là “Thất Thần chỉ”, còn thứ mà ta dùng là “Kinh Thần chỉ”. Uy lực của “Kinh Thần chỉ' tuyệt đối mạnh hơn “Thất Thần chỉ”, ngươi không nên quên điều này.

- Ta đương nhiên sẽ không quên.

Giọng nói của y hơi giống như tiếng kim thiết va chạm vào nhau:

- Ta là Tiết Tây Thần. Ta cũng không hi vọng có một ngày “Kinh Thần chỉ” của ngươi sẽ dùng để đối phó với “Tứ Đại Thần Sát” chúng ta.

- Mong rằng sẽ không.

Bạch Sầu Phi nhướng mày, cười nói:

- Bởi vì đối phó với “Tứ Đại Thần Sát” các ngươi là một chuyện rất đáng sợ.

Y dừng lại một chút, giọng nói cũng giống như lưỡi dao:

- Có điều cũng là một chuyện rất đáng khiêu chiến.

Có rất nhiều người trời sinh đã ưa thích mạo hiểm, muốn tìm sự kích thích. Bọn họ cưỡi trên lưng con ngựa nhanh nhất, hạ tiền đặt cược lớn nhất, đến địa phương nóng nhất, ăn đồ ăn cay nhất, giết người khó giết nhất.

Những chuyện này đối với bọn họ không nghi ngờ là đầy tính khiêu chiến.

Bọn họ thích đối mặt với khiêu chiến, bởi vì bọn họ thích khiêu chiến với chính mình.

Vương Tiểu Thạch không phải.

Hắn không phải đi khiêu chiến.

Hắn chỉ đang đi chơi.

Lôi Hận là một kẻ giận dữ, Vương Tiểu Thạch đã nghe nói qua, cho nên muốn đi chọc giận hắn, xem hắn rốt cuộc có bao nhiêu giận dữ.

Lôi Hận là một kẻ không thể chọc, Vương Tiểu Thạch biết điều đó, cho nên muốn đi trêu chọc hắn, xem hắn rốt cuộc khó chọc đến thế nào.

Lôi Hận là một kẻ võ công "không có sơ hở", Vương Tiểu Thạch hiểu điều đó, cho nên muốn đi động thủ với hắn, xem thử một kẻ võ công không có sơ hở rốt cuộc như thế nào.

Ngoại trừ lợi ích và cần thiết, có một số người làm việc chỉ là vì tịch mịch. Một người tịch mịch, thông thường sẽ làm một số chuyện khiến hắn bớt tịch mịch hơn. Cho nên một người dù làm chuyện gì, chỉ cần là vì tịch mịch, đối với hắn đã quá đủ lý do.

Bởi vì có đôi khi tịch mịch còn đáng sợ hơn cái chết.

Có một số người làm việc lại là vì bất bình. Bất bình là một loại chí khí. Người gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ thường rất thích náo nhiệt, cho dù hắn hoàn toàn không có lợi, hơn nữa cũng không cần thiết phải đứng ra, nhưng chỉ cần là vì "bất bình", hắn đã có lý do để bênh vực kẻ yếu.

Bởi vì có đôi khi bất bình còn mãnh liệt hơn so với ý chí cầu sinh.

Nhưng Vương Tiểu Thạch không chỉ vì tịch mịch, cũng không chỉ vì bất bình. Ngoại trừ vì Tô Mộng Chẩm, hắn đi "tìm" Lôi Hận còn vì ham vui.

Ham vui là thiên tính của con người. Khi một người không còn ham vui, sức sống cũng sẽ bắt đầu suy giảm. Cho nên trẻ em là người ham vui nhất. Mà những lão nhân gia có khát vọng được sống, cũng không ít người "cải lão hoàn đồng", bắt đầu ham vui, nhưng loại ham vui này cũng chỉ như ánh sáng phản chiếu trong trời chiều vô hạn.

Lôi Hận là một kẻ không hề ham vui.

Lúc Vương Tiểu Thạch tìm đến, hắn đang phát tiết hận ý của mình.

Phương pháp tiết hận của hắn là đập vào tường.

Hắn đương nhiên không dùng thân thể để đập vào tường, hắn không phải là trâu, cũng không phải là voi. Hắn là Lôi Hận, cho nên hắn dùng chưởng trái quyền phải từ xa đánh vào tường, sau đó lại đánh vào kình lực từ trên tường dội lại, hình thành một đoàn kình khí càng lúc càng lớn. Mà người hắn ở trung tâm kình khí, bên trong bốn bức tường vây.

Hắn đứng giữa bốn bức tường vây, thân thể không hề chạm đến tường.

Chưởng phong quyền kình của hắn va chạm vào nhau, xao động và triệt tiêu, không hề phá nứt bức tường nào, nhưng kình lực lại từ bốn phương tám hướng đánh về phía hắn.

Mỗi khi có quyền kình đánh tới, hắn lại dùng chưởng phong đối kháng; còn khi có chưởng phong ập đến, hắn lại dùng quyền kình đánh ngược. Một người như vậy, đứng trong khoảng đất trống chừng ba trượng, bị bao phủ bởi kình khí như sóng lớn liên miên không dứt.

Lôi Hận dùng cách này để luyện công.

Hắn quyết không để lãng phí "hận ý" của mình.

Hắn đứng trong bốn bức tường vây, mượn hận ý để luyện công.

Hắn có danh tiếng lớn, có địa vị cao, có võ công giỏi, ai lại dám đến gây hấn? Nhưng hắn vẫn siêng năng luyện công, chưa bao giờ bỏ qua bất cứ cơ hội nào có thể luyện công.

Một người thành công chỉ có ba điều kiện: một là hắn có tài năng, bao gồm cả thông minh; hai là hắn chăm chỉ, chịu được khổ cực; ba là vì hắn may mắn, có được cơ hội.

Nhưng một người có thành tựu lớn lao, nhất định phải có cả ba thứ trên.

Lôi Hận có thiên phú, chịu được khổ nhọc. Hắn lại là thân tín của Lôi gia, cho nên "Ngũ Lôi Oanh Đỉnh" của hắn là luyện được cao nhất trong đám đệ tử Lôi môn.

Đáng tiếc còn không bằng "Ngũ lôi Thiên Tâm" của Lôi Động Thiên.

Cho nên hắn đã quyết chí phải đuổi kịp Lôi Động Thiên về võ công.

Hắn không dám tranh cường đấu thắng với Tổng đường chủ Lôi Tổn, nhưng vẫn có dã tâm tranh phong với lão nhị Lôi Động Thiên này.

Muốn vượt qua kẻ mạnh thì phải khổ công, đây là biện pháp trực tiếp và hữu hiệu nhất.

Lôi Hận vừa ở trong bốn bức tường cao luyện "Chấn Sơn Lôi" tâm pháp, vừa ôm hận chuyện ngày hôm qua.

Vừa nghĩ đến hôm qua tận mắt trông thấy Tô Mộng Chẩm nhưng lại không thể ra tay, hắn lại hận đến nghiến răng.

Hắn trong lòng vừa phát hận, liền không nhịn được muốn giết người.

Sáng nay hắn đã giết ba người.

Trong ba người này, một kẻ là phản tướng của Mê Thiên Thất Thánh, một kẻ là đệ tử đã bán đứng Lục Phân Bán đường, còn một kẻ là gian tế do Diệu Thủ đường tại Lạc Dương phái tới.

Buổi sáng hôm nay, khi hắn lần thứ nhất trong lòng thống hận, liền lôi gian tế của Diệu thủ đường tới đây, đặt chính giữa bốn bức tường vây, sau đó vung quyền chưởng khiến cho kình khí dội lại. Hắn không ngừng phát quyền nhả kình, làm cho người nọ bị chấn đến ngũ tạng lệch đi, hộc máu mà chết.

Khi hắn lần thứ hai trong lòng nổi lên hận ý, liền chộp phản đồ của Mê Thiên Thất Thánh tới, cũng đặt vào trong sân vung quyền phát kình, khiến người nọ bị kình phong bão táp xé rách cả da thịt. Hắn cảm thấy rất hài lòng với sự tiến bộ của mình.

Đến lần thứ ba giận dữ, hắn lại kêu người đưa phản nghịch của Lục Phân Bán đường tới, cũng nhả kình phát lực, chưởng lực dội lại, quyền phong cuồn cuộn. Người nọ lại bị kình khí vô hình xé rách từ bờ môi đến tận tóc mai, ngay cả tròng mắt cũng bắn ra, máu tươi tung tóe, vô cùng thê thảm.

Lôi Hận càng cảm thấy hài lòng.

Hắn còn muốn thử thêm một lần. Một ngày hắn phải hận đến năm sáu lần

mới có thể bình tức lại.

Còn có một kẻ đang bị bắt chờ chết, chính là môn đồ của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Biện pháp tốt nhất để đối phó với kẻ địch là làm cho hắn tiêu hận.

Cho nên trước tiên hắn triệt tiêu kình lực còn lại trên tường, sau đó phủi phủi tay.

“Kẻ địch” sẽ lập tức bị đưa đến cho hắn làm “thí nghiệm”, hắn quyết định phải cho “kẻ địch” này chết còn mãn nguyện hơn so với ba tên trước.

Lôi Hận không hề thích chơi đùa, hắn chỉ thích mãn nguyện.

Nắm giữ tính mạng của người khác chính là sở thích của hắn.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Ham Vui Và Mãn Nguyện

Người khiến cho hắn "mãn nguyện" đã đến.

Toàn thân Lôi Hận lập tức lại bị hận ý tràn ngập.

Người đến hiển nhiên không phải là "kẻ địch" mà hắn bảo người chuẩn bị trước, bởi vì người này là tự mình đi đến, hơn nữa hắn cũng đã từng gặp qua. Ngay vào hôm qua ở trước Tam Hợp lâu, người này đã xuất hiện cùng với Tô Mộng Chẩm.

Đó là một "kẻ địch" thật sự.

Kẻ địch tự tới đây để cho hắn "mãn nguyện", không phải là bị "đẩy" hay "lôi" đến, bởi vì những "người" trước đó đều sợ đến mức "không còn ra người".

Lôi Hận vừa thấy vẻ mặt tươi cười của người này, lập tức hận đến nghiến răng, có điều hắn cũng không kích động đến mức lập tức ra tay. Hận và kích động dù sao cũng không giống nhau, hận thông thường có thể khiến ý chí và lực lượng tập trung, còn kích động lại thường chỉ lãng phí ý chí và lực lượng.

Vì vậy mặc dù đang rất hận, nhưng hắn vẫn bình tĩnh hỏi:

- Ngươi đến tìm chết sao?

- Đúng.

Vương Tiểu Thạch cười rất vui vẻ:

- Ta là tới tiễn ngươi đi chết. Thủ hạ của ngươi không chịu đẩy ta đến, cho nên ta đành phải đẩy ngã bọn chúng, sau đó tự mình đi đến.

Người này có thể lẻn vào nơi mình luyện công, hạ gục tám gã đệ tử đắc ý mà mình vẫn không phát giác ra, có thể tưởng tượng võ công cao thế nào. Lôi Hận trong lòng cũng hơi e dè, nhưng ngoài mặt lại không biến sắc:

- Ngươi đến giết ta sao?

Vương Tiểu Thạch đáp:

- Đúng.

Lôi Hận hỏi:

- Chúng ta có thù sao?

Vương Tiểu Thạch đáp:

- Không có.

Lôi Hận lại hỏi:

- Có oán sao?

- Cũng không có.

Vương Tiểu Thạch đáp rất nhanh:

- Nhưng mà có hận.

Lôi Hận ngạc nhiên:

- Hận gì?

- Bởi vì ngươi gọi là Lôi Hận, mà trước giờ ta lại thích nhìn người ta hận, càng thích nhìn dáng vẻ của ngươi khi hận người.

Vương Tiểu Thạch cười híp mắt nói:

- Ngươi biết không, dáng vẻ khi ngươi hận thật giống như một đầu heo, mặc quần đỏ vào thì đầu heo lại trở thành đít khỉ…

Lôi Hận gầm lên, hắn đã không thể nhịn được nữa.

Hận ý của hắn đều bị kích phát ra.

Tại thời khắc này, hắn chỉ muốn kẻ trước mặt này hoàn toàn biến mất, ngay cả một miếng thịt, một cục xương cũng không chừa lại.

Hắn vừa ra tay đã phát ra "Chấn Sơn Lôi".

Nắm tay phải của Lôi Hận đánh đến, bàn tay trái lại đẩy ra.

Vương Tiểu Thạch nhanh chóng lui về phía sau, vừa dùng tay trái hóa giải quyền phải của đối phương, lại dùng tay phải chống đỡ chưởng trái của đối phương.

Nhưng khi bốn tay còn chưa chạm nhau, Vương Tiểu Thạch đã cảm giác được lôi kình cũng không phải phát ra quyền phải và chưởng trái của Lôi Hận, mà lại dồn nén giữa hai tay, bỗng nhiên ào ạt cuốn tới như hàng vạn con sóng.

Vương Tiểu Thạch đột nhiên vặn người, vươn tay về phía sau chụp một cái, liền móc ra một khối gạch đá trên bức tường phía sau, vung lên phía trước.

“Ầm” một tiếng, gạch đá vỡ tan, nát bấy như bột phấn.

Uy lực “Chấn Sơn Lôi” của Lôi Hận đã đến mức không kém gì thuốc nổ.

Thế nhưng uy lực này lại bị dẫn phát đi, chỉ phá tan được một khối gạch.

Lôi Hận càng hận.

Vương Tiểu Thạch không lùi mà tiến tới, như muốn thừa dịp đối phương đang suy yếu để tấn công.

Lôi Hận hét lớn một tiếng, một quyền một chưởng lại đánh ra.

Quyền vung sấm đến, chưởng xuất sấm rền.

Vương Tiểu Thạch lại không tránh không né, dùng tay áo trái cuốn lấy lôi kình khiến tay áo phồng lên như một chiếc trống lớn, tay áo phải cũng lập tức phất về hướng bức tường phía đông.

“Ầm” một tiếng, tường đổ gạch tan.

Hai tay áo Vương Tiểu Thạch đều rũ xuống, nhưng người hắn lại bình yên không tổn hao gì.

Hắn đã đem “Chấn Sơn Lôi” của Lôi Hận chuyển vào bức tường đá kia, loại công phu này đã tiếp cận với “Di Hoa Tiếp Mộc thần công” trong truyền thuyết đã thất truyền nhiều năm trên giang hồ.

Một chiêu của Lôi Hận bị Vương Tiểu Thạch phá tan, một chiêu khác lại bị Vương Tiểu Thạch dịch chuyển đi, hắn hận đến mức thất khiếu đều bốc khói, cặp mắt đỏ như muốn phun máu, lại phát ra chiêu thứ ba.

Thanh thế của chiêu này còn đáng sợ hơn hai chiêu trước đó, thậm chí thanh uy so với hai chiêu trước hợp lại còn ghê gớm hơn một chút.

Hiển nhiên Lôi Hận đã cực kỳ thống hận, hắn đã ra tay toàn lực.

Vương Tiểu Thạch thấy tình thế không ổn, giống như muốn tránh đi, nhưng chiêu thức kia đã đánh trúng ngực của hắn.

Cả người Vương Tiểu Thạch bị đánh bay ra ngoài, lưng đập vào bức tường phía tây, sau đó trượt xuống mặt đất giống như một con cá. Dáng người hắn ưu mỹ như một con hải âu trắng nhẹ nhàng, hơn nữa vẻ mặt vẫn tươi cười như trước.

Bức tường phía sau hắn đã sụp đổ.

Trên trán Lôi Hận đã toát mồ hôi.

Hắn liên tục thi triển ba chiêu, đã cảm thấy mất sức.

Xem ra Vương Tiểu Thạch còn khó ứng phó hơn so với hắn tưởng tượng rất nhiều.

Nhưng bình sinh khi Lôi Hận gặp phải đối thủ càng khó đối phó, ý chí chiến đấu của hắn càng bị kích thích hơn.

Hắn lập tức phát ra tuyệt kỹ thành danh của mình: “Ngũ Lôi Oanh Đỉnh”.

Lôi Hận phát ra một chiêu “Ngũ Lôi Oanh Đỉnh”, ngay cả chính hắn cũng không nhịn được thầm khen ngợi. Một chiêu này đã thi triển một cách hoàn mỹ vô khuyết, tâm thần ổn định, khí thế tràn đầy. Sau khi liên tục phát ba chiêu “Chấn Sơn Lôi”, công lực rất hao tổn, nhưng uy lực của một chiêu “Ngũ Lôi Oanh Đỉnh” này chẳng những không hề giảm bớt, trái lại lực sát thương còn cường đại hơn gấp bảy lần, không nhiều không ít, vừa vặn gấp bảy lần.

“Ngũ Lôi Oanh Đỉnh” không giống như “Chấn Sơn Lôi”. “Chấn Sơn Lôi”

là cách không đánh từ xa, đối phương vẫn có thể mượn vật truyền lôi hay dẫn dắt lôi kình trút ra ngoài; nhưng "Ngũ Lôi Oanh Đỉnh" thì đánh thẳng vào người, đối phương một khi trúng đòn, ngoại trừ tan thành từng mảnh, xương gãy thịt cháy thì không có bất cứ đường sống nào.

Ngay vào lúc hắn xuất ra một chiêu kia, Vương Tiểu Thạch đột nhiên thực hiện một loạt động tác: vươn người, sấn đến, tiến mạnh, lách mình, vươn tay, xiết tay.

Lôi Hận biết đối phương chỉ đang giãy dụa trước khi chết, khẽ nghiêng người qua, "Ngũ Lôi Oanh Đỉnh" đã công đến.

Tay phải Vương Tiểu Thạch dán chặt trên đầu, lòng bàn tay hướng lên trời, năm ngón tay khép lại, còn tay trái đã nắm được một góc vạt áo của Lôi Hận xé xuống.

Lôi Hận mặc kệ mảnh áo kia.

Hắn chỉ cần đánh chết Vương Tiểu Thạch.

"Ngũ Lôi Oanh Đỉnh" của hắn đã phát ra, phát ra một cách hoàn mỹ vô khuyết, đánh vào trên đầu Vương Tiểu Thạch.

Trên đầu Vương Tiểu Thạch còn có tay, là tay phải.

Chiêu thức đánh vào lòng bàn tay của hắn.

"Bùng" một tiếng, mảnh vải trên tay trái Vương Tiểu Thạch vỡ tan thành ngàn vạn sợi tơ bay rải rác.

Vương Tiểu Thạch vẫn đứng yên không hề tổn hại, chỉ có sắc mặt biến đổi một lần, sau đó lập tức khôi phục bình thường.

Tuyệt kỹ đắc ý "Ngũ Lôi Oanh Đỉnh" của Lôi Hận, chẳng lẽ cũng chỉ

chấn vỡ được một mảnh vải từ y phục của hắn?

Lôi Hận đã biến sắc, không phải biến thành hận, mà là kinh.

Kinh và hận là không giống nhau, hận là thù, còn kinh là sợ. Những người đi lại trên giang hồ, chưa bao giờ nghe qua Lôi Hận "sợ" người nào hay chuyện gì.

Nhưng Lôi Hận quả thật đang "kinh", là "kinh" trong "kinh sợ".

Vương Tiểu Thạch nhìn mảnh vải trên tay đột nhiên biến mất, nhịn không được tặc lưỡi khen:

- Thật là lợi hại, vải bằng sợi bông cũng có thể dùng cương lực chấn vỡ, quả thật cao minh.

Hắn đang khen ngợi Lôi Hận.

Nhưng khi Lôi Hận nghe được, so với tát vào mặt hắn còn khó chịu hơn gấp trăm lần.

Điều này quả thật còn khó chịu hơn so với bị chế nhạo.

Nghe giọng điệu của Vương Tiểu Thạch, giống như hắn không phải đang tử chiến một trận với Lôi Hận, mà chỉ là thăm dò một chút xem tuyệt kỹ thành danh Lôi Hận thế nào, rốt cuộc cao đến nào. Sau đó hắn đã biết, đã lĩnh giáo qua, lại lên tiếng khen ngợi, giống như một vị lão sư đang đánh giá bài văn của học trò mình.

Vương Tiểu Thạch cười hì hì nhìn vẻ mặt đối phương, hỏi:

- Sao rồi? Còn chiêu thức nào có uy lực mạnh hơn không?

- Có.

Người nói câu này không phải là Lôi Hận.

Câu này vừa dứt, hai biến hóa đồng thời xảy ra.

Một là sắc mặt và ánh mắt của Lôi Hận.

Sắc mặt của hắn chẳng những khôi phục bình thường, hơn nữa còn cực kỳ đắc ý. Ánh mắt của hắn nhìn Vương Tiểu Thạch cũng giống như nhìn một người đã chết.

Hai là mặt tường phía bắc bỗng nhiên sụp đổ, phía sau đã xuất hiện ba người.

Trong ba người này, Vương Tiểu Thạch đã từng gặp qua hai người, một người chính là "Đậu Tử Bà Bà" trong khu đổ nát dưới mưa, còn một người là Lỗ Tam Tiễn đã giao thủ qua khi tấn công Phá Bản môn.

Nhưng người vừa lên tiếng không phải là hai người bọn họ.

Sự chú ý của Vương Tiểu Thạch cũng không ở trên người bọn họ, mà là ở người thứ ba.

Có người thứ ba này ở đây, dường như không đến lượt "Đậu Tử Bà Bà" và "Tam Tiễn Tướng Quân" nói chuyện.

Người thứ ba là một trung niên nhỏ gầy, toàn thân không có một miếng thịt dư nào.

Nhìn dáng vẻ của y giống như gió cũng có thể thổi bay, nhưng khi nhìn kỹ lại sẽ thấy mỗi một khối thịt đều giống như đúc bằng thép, mỗi một khối cơ đều dính sát vào trên xương, chỉ cần phát động sẽ sinh ra lực lượng cực kỳ đáng sợ.

Vương Tiểu Thạch sau khi thấy y, liền thở ra một hơi dài:

- Nếu ta không đoán sai, ngươi chính là Nhị đường chủ Lôi Động Thiên của Lục Phân Bán đường.

Sau đó hắn dừng một chút, lại ủ rũ nói:

- Chỉ mong là ta đoán sai.

Đương nhiên hắn hi vọng mình đoán sai, bởi vì Lôi Động Thiên đã đến, cộng thêm Lôi Hận, "Tam Tiễn Tướng Quân" và "Đậu Tử Bà Bà" bốn người hợp kích, cho dù Tô Mộng Chẩm đích thân đến cũng chưa chắc có thể ứng phó được.

Người trung niên gầy gò kia trong mắt lộ ra vẻ thương xót, nhìn hắn thương cảm nói:

- Ta cũng hi vọng ngươi đoán sai.

Sau đó y cũng dừng một chút rồi nói:

- Đáng tiếc là ngươi đoán không sai.

Bốn người bọn họ đã tạo thành vòng vây, hơn nữa đang dần dần thu hẹp.

Xem ra bọn họ đợi ở nơi này đã lâu.

Bọn họ giống như một tấm lưới, đang chờ con cá chui vào lưới.

Trong mắt bọn họ, Vương Tiểu Thạch chính là "cá".

Hình như Lôi Hận cũng không biết trước về tấm lưới này, cho nên khi hắn đột nhiên phát hiện cũng kinh ngạc một hồi, vui mừng một hồi, sau đó nhờ sự ăn ý lâu năm nên cũng lập tức tham gia vào, trở thành một mặt trong tấm lưới.

Nơi hắn phòng thủ là mặt phía nam.

Mặt phía nam vẫn có bức tường, đây là nơi dễ phòng thủ nhất. Kẻ nào muốn vượt qua bức tường này, hắn đều có thể giết chết đối phương ít nhất mười một lần.

Vương Tiểu Thạch nhìn trái, nhìn phải, nhìn trước, nhìn sau, bỗng nhiên nói ra một câu. Đối với Lôi Động Thiên câu nói này tuyệt đối kinh người:

- Ngươi là một kẻ rất thú vị, so với hắn còn thú vị hơn.

Hắn chỉ vào Lôi Hận:

- Đáng tiếc ta không có thời gian chơi với ngươi, mà hắn cũng không có thời gian chơi tiếp.

Lôi Động Thiên ngạc nhiên.

Nhìn y giống như chưa đến ba mươi tuổi, nhưng thật ra đã năm mươi hai tuổi.

Y luôn luôn bảo dưỡng rất tốt, sinh hoạt cũng rất điều độ, võ công cũng chưa bao giờ lơ là. Theo địa vị ngày càng tăng, danh vọng ngày càng lớn, võ công của y lại càng luyện tập cần cù hơn, mà người của y giống như sau ba mươi tuổi không hề già thêm.

Một người gầy như y, nhưng phân lượng trong võ lâm so với chưởng môn của mười phái cộng lại e rằng còn nặng hơn một chút.

Cho nên những lời giống như Vương Tiểu Thạch vừa nói, y rất ít khi nghe, đã rất lâu chưa từng nghe qua.

Vương Tiểu Thạch hình như không xem y là kình địch, mà xem như đối tượng chơi đùa.

Trong thiên hạ, có ai dám xem Lôi Động Thiên là “đối tượng chơi đùa”?

Vương Tiểu Thạch vừa nói xong, lập tức ra tay.

Hắn ra tay với Lôi Hận, tay của hắn đã đặt trên chuôi kiếm.

Lôi Hận nhanh chóng lui về phía sau, hắn biết nhị ca nhất định sẽ ngăn cản Vương Tiểu Thạch.

Một mũi tên của “Tam Tiễn Tướng Quân” bắn vào sau lưng Vương Tiểu Thạch.

Chiếc áo rách của “Đậu Tử Bà Bà” đã chụp vào đầu Vương Tiểu Thạch.

Mũi tên của “Tam Tiễn Tướng Quân” rõ ràng là bắn vào sau lưng Vương Tiểu Thạch, nhưng giữa không trung chợt đổi hướng bắn về phía sau đầu, hơn nữa đầu mũi tên còn đột nhiên bắn ra hai mảnh nhỏ, biến thành một tên ba mũi bắn vào Vương Tiểu Thạch.

Chiếc áo rách của “Đậu Tử Bà Bà” mấy hôm trước từng ám toán thủ hạ đắc lực của Tô Mộng Chẩm là Ốc Phu Tử, chỉ cần hơi chạm vào “Vô Mệnh Thiên Y”này, dính vào tay thì nát mặt, còn dính vào mặt thì thối rữa đến tim.

Cho nên mỗi lần sử dụng bộ “Vô Mệnh Thiên Y” này, “Đậu Tử Bà Bà” đều mang sáu lớp bao tay, trong đó ba lớp còn khoác lên cánh tay, sợ dính vào một chút thì ngay cả mình cũng ăn không tiêu.

“Đậu Tử Bà Bà” là Thất đường chủ của Lục Phân Bán đường, còn Lỗ Tam Tiễn là Thập đường chủ, hai người đồng loạt thi triển tuyệt kỹ thành danh của mình, đương nhiên đều là sát chiêu.

Vương Tiểu Thạch chính là người bọn họ muốn giết.

Đại địch trước mặt, Vương Tiểu Thạch không thể có lựa chọn, hắn chỉ đành rút kiếm.

Vương Tiểu Thạch cuối cùng đã rút kiếm.

Chưa ai từng thấy Vương Tiểu Thạch rút kiếm. Ai cũng biết hắn có một thanh kiếm, chuôi kiếm cong như vầng trăng, nhưng không ai biết hắn sử dụng thanh kiếm kỳ lạ này như thế nào.

Đây là kiếm gì?

Không phải kiếm, mà là đao.

Loan đao.

Thứ Vương Tiểu Thạch rút là kiếm, tại sao lại trở thành đao?

Hóa ra chuôi của thanh kiếm kia vốn không phải chuôi kiếm, mà là một thanh đao nhỏ, cong cong như lông mày của nữ nhân.

Loan đao nho nhỏ, loan đao tinh xảo.

Ánh đao rực rỡ bừng lên, như sao băng lướt qua bầu trời.

Loan đao chặn lấy mũi tên, đầu tên lại đâm vào chiếc áo rách. Vương Tiểu Thạch thuận thế hất lên, mũi tên và chiếc áo rách liền phân biệt bay về phía "Tam Tiễn Tướng Quân" và "Đậu Tử Bà Bà".

"Đậu Tử Bà Bà" và Lỗ Tam Tiễn vội vàng tránh lui.

Lôi Hận cũng kinh hãi.

Đương nhiên hắn vẫn nhớ Vương Tiểu Thạch đã dễ dàng tiếp được "Chấn Sơn Lôi" và "Ngũ Lôi Oanh Đỉnh" của mình, hơn nữa còn khắc sâu vào đầu,

lúc đó Vương Tiểu Thạch không hề rút kiếm.

Hiện giờ Vương Tiểu Thạch đã rút binh khí ra, hơn nữa còn lao về phía hắn, hiển nhiên là đã đến đường cùng, muốn liều mạng một phen, khiến cho hắn trong lòng kinh hãi.

Hắn vừa ứng phó vừa lui nhanh về phía sau.

Sau lưng của hắn là tường. Lưng của hắn đụng vào tường, đã không còn đường lui.

Nhưng thần sắc trên mặt hắn không kinh sợ mà còn vui mừng, bởi vì hắn thấy Lôi Động Thiên đã ngăn cản Vương Tiểu Thạch.

Đột nhiên hắn cảm thấy ngực mình có thêm một thứ gì đó.

Một mũi kiếm nhuốm máu.

Hắn trước tiên là giật mình, sau đó là ngạc nhiên, tiếp theo là sợ hãi, tiếp nữa là đau đớn, cuối cùng là kêu to một tiếng.

Lôi Động Thiên đang muốn phát ra một kích rung trời chuyển đất về phía Vương Tiểu Thạch, bỗng nhiên liếc thấy một đoạn kiếm nhuốm máu nhô ra từ ngực Lôi Hận.

Mũi kiếm có máu, kiếm lại làm bằng gỗ.

Kiếm từ lồng ngực Lôi Hận xuyên qua, xem ra không thể nào sống được.

Hóa ra sau bức tường phía nam còn có kình địch.

Lôi Động Thiên vừa phân tâm, Vương Tiểu Thạch lập tức cướp đường rút lui.

Nhiệm vụ đã hoàn thành, công thành thì phải lui thân, nếu không lui thân thì sẽ chết không có đất chôn.

Nhiệm vụ của hắn vốn là dồn Lôi Hận đến bức tường phía nam. Tô Mộng Chẩm đã nói: “Quách Đông Thần tự nhiên sẽ giải quyết hắn”.

Khi y nói câu này, Bạch Sầu Phi cũng không có mặt.

Đây là sắp xếp của Tô Mộng Chẩm.

Về phần Quách Đông Thần là ai hắn cũng không biết. Nhưng nhìn thấy Quách Đông Thần dùng một thanh kiếm gỗ đâm xuyên qua tường, sau đó đâm thủng lồng ngực Lôi Hận, phát không tiếng động, một kích tất sát, thủ đoạn này có thể nói là xuất quỷ nhập thần, khó lòng phòng bị.

Vương Tiểu Thạch vốn đang lao về phía Lôi Hận, lúc này lại giống như một viên đá bắn về phía sau, nhanh chóng rút lui.

Lôi Động Thiên mặc dù phân tâm, nhưng “Ngũ lôi Thiên Tâm” của y vẫn kịp đánh về phía Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch nhìn thanh thế của một chiêu này, đã biết hôm nay hắn bắt buộc phải làm một chuyện, đó là rút kiếm.

Vừa rồi thứ hắn rút là đao, thanh loan đao xinh xắn trên chuôi kiếm, hiện giờ mới đúng là rút kiếm.

Kiếm không có chuôi, làm sao có thể rút ra?

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Rút Kiếm

Kiếm luôn là kiếm, không có chuôi nó vẫn là kiếm.

Kiếm của Vương Tiểu Thạch có chuôi là đao, bản thân kiếm vốn không có chuôi.

Đạo lý đó cũng giống như khỉ không có đuôi vẫn là khỉ, người không có tóc cũng là người, chúng ta không thể nói cây không kết trái không phải là cây.

Vương Tiểu Thạch đã rút kiếm. Kiếm đâm về phía Lôi Động Thiên.

Không ai có thể hình dung một kiếm này.

Dùng lời nói, dùng tranh vẽ hay dùng văn tự đều không thể hình dung được nó, bởi vì đó không phải là nhanh, không phải là đặc sắc, càng không phải là tuyệt diệu, cũng không chỉ là ưu mỹ, mà là tất cả những thứ này kết hợp, cộng thêm ba phần rực rỡ, ba phần tiêu sái, ba phần thương cảm và một phần không gì sánh được.

Một loại kiếm pháp rực rỡ, tiêu sái, thương cảm, nhưng lại không sì sánh được.

Là loại người nào có thể sáng tạo ra một bộ kiếm pháp chỉ có trên trời như vậy?

Rốt cuộc là kiếm pháp, hay là tiên pháp?

Là kiếm của nhân gian, hay là kiếm tiên?

Lúc Vương Tiểu Thạch rút kiếm và xuất kiếm, "Ngũ lôi Thiên Tâm" của Lôi Động Thiên cũng đã đến nơi.

Hai người giao thủ một chiêu.

Lôi Động Thiên bay vọt qua tường, trông thấy sau tường đã không có bóng người, chỉ còn lại một thanh kiếm gỗ vẫn đang lắc lư, thân kiếm đâm vào trong tường.

Lôi Động Thiên biết mũi kiếm đã đâm vào lồng ngực huynh đệ mình, mà người ra tay vẫn chưa đi xa, bởi vì chuôi kiếm vẫn còn hơi ấm.

Nhưng y lại không muốn đuổi theo, bởi vì y còn chưa bình tĩnh lại.

Quần áo của y bắt đầu từ dưới nách đã rách một đường lớn, từ trước ngực đến sau lưng rách thành hai đoạn, nhưng lại không tổn thương đến da thịt.

Khiến cho y thầm kinh hãi là người trẻ tuổi luôn tươi cười kia rõ ràng xuất kiếm trước mặt, nhưng lại có thể cắt đứt cả quần áo sau lưng. Đây là môn kiếm pháp gì?

Nếu không phải có "Đại Lôi thần công" hộ thân, một kiếm này chẳng phải đã lấy mạng mình?

Điều đáng sợ hơn là Lôi Động Thiên biết rõ, với kiếm thế của người trẻ tuổi kia, nếu có thể đồng thời thi triển cả thanh loan đao tinh xảo trong tay hắn tấn công mình, chỉ sợ ngay cả "Ngũ Lôi Thiên Tâm" cũng chưa chắc có thể khắc chế được.

Người trẻ tuổi kia rốt cuộc là ai? Hắn luyện kiếm pháp gì? Hắn dùng đao

pháp gì?

Rốt cuộc là người nào ở sau tường, dưới sự mai phục của mình và một đám cao thủ, vẫn có thể dễ dàng giết chết Lôi Hận sau đó ung dung bỏ chạy?

Lôi Động Thiên cảm thấy trong lòng giống như có một khối sắt nặng trịch, đây là cảm giác chưa từng có từ khi y xuất đạo thành danh đến nay.

Lục Phân Bán đường có địch thủ như vậy, e rằng phải đánh giá lại thực lực của đối phương.

Kim Phong Tế Vũ lâu có trợ thủ mạnh như vậy, thật sự không thể xem thường.

Trong lúc Lôi Động Thiên đang lo lắng, Vương Tiểu Thạch cũng cảm thấy hãi hùng.

Một kích kia của Lôi Động Thiên quả thật làm cho người kinh hồn bạt vía.

Hắn chạy đi hơn mười dặm, mới phát hiện có một mảnh quần áo từ nơi ngực rơi xuống.

Đó là một mảnh quần áo vừa vặn có hình bàn tay, hoàn toàn cháy tan. Mà bên trái vầng trán của hắn cũng tróc ra một mảng tóc, giống như bị kiếm gọt đứt. Phải qua một thời gian tóc mới bỗng nhiên mất đi sinh cơ rớt xuống như bị sét đánh, khiến cho bên trái vầng trán của hắn mất đi một mảng tóc lớn.

Hay cho một chiêu “Ngũ lôi Thiên Tâm”!

Càng kinh hãi là Lôi Động Thiên vốn không tập trung toàn bộ tinh thần đánh ra chiêu này, khi đó y đã bị phân tâm.

Vương Tiểu Thạch cũng vừa lúc tìm một thời cơ tuyệt hảo để xông ra.

Nếu như là một kích toàn lực, liệu uy lực có lớn hơn không?

Vương Tiểu Thạch biết rõ "Tiêu Hồn kiếm pháp" của mình đã chém trúng đối phương, nhưng đối với phương lại có "Đại Lôi thần công" hộ thể, không hề bị thương tổn gì.

Nếu như đồng thời thi triển "Tương Tư đao pháp", có lẽ sẽ có thể khắc địch chế thắng. Nhưng nếu Lôi Động Thiên tập trung một kích toàn lực, liệu hắn có thể tiếp được một chiêu "Ngũ Lôi Thiên Tâm" của đối phương không?

Vương Tiểu Thạch nghĩ đến đây, không khỏi hơi rùng mình.

May mắn là Tô Mộng Chẩm đã sắp xếp kỹ càng, bằng không nếu thật sự bị bốn đại cao thủ của Lục Phân Bán đường hợp kích, chỉ sợ mình khó có thể bình an rút lui.

Nghĩ đến đây, hắn lại cảm thấy hiếu kỳ. Quách Đông Thần rốt cuộc là ai? Sao có thể thần không biết, quỷ không hay lẻn vào trọng địa của Lục Phân Bán đường, một kích đắc thủ?

Hắn chỉ cảm thấy chuyện mà Tô Mộng Chẩm an bài, ngoại trừ chính y hiểu rõ từng bước, những người khác đều giống như lạc trong mây mù, bị một bàn tay vận mệnh dẫn dắt, đi đối mặt và tiếp nhận thách thức mà chính mình cũng không hiểu rõ.

Vương Tiểu Thạch đương nhiên chưa quên một việc: sau khi chuyện thành công, lập tức đến Tam Hợp lâu.

Cho nên hắn lập tức đi đến Tam Hợp lâu. Hắn muốn hoàn thành cuộc hẹn này.

Cuộc hẹn này rốt cuộc như thế nào?

Trong đời người luôn có những cuộc hẹn không thể tưởng tượng được, cũng không thể kiểm soát và dự đoán.

Vương Tiểu Thạch chỉ cảm thấy hiếu kỳ và thú vị, không hề cảm thấy nặng nề, bởi vì hắn vốn không hề xem nặng thành bại, không quá coi trọng hiểm nguy.

Không xem trọng được mất, đối với mình luôn là một chuyện tốt. Thả lỏng một chút và toàn lực ứng phó, hai chuyện này tuyệt đối có thể song hành.

Cho nên Vương Tiểu Thạch trên đường đi vẫn có tâm tình quan sát đường phố náo nhiệt này.

Trước hiệu buôn có một lão nhân và một thiếu nữ đang làm xiếc. Lão nhân kia có vẻ mặt tang thương, trong mắt toát lên sự quan tâm đối với thiếu nữ. Cô gái kia lại thỉnh thoảng mỉm cười phong tình, chiếc khăn xanh trên tóc mềm mại lay động. Nhìn tư thái xinh đẹp đó, Vương Tiểu Thạch chợt thầm nghĩ: “Chỉ riêng tình cảnh của những cô gái giang hồ bán nghệ này, đã đủ cho người ta viết một bộ sách miêu tả cảnh ngộ và thân thế của bọn họ…”

Còn có bốn gã trung niên khiêng kiệu vừa nâng một chiếc kiệu lớn xa hoa đặt ở trong sân phía trước tượng sư tử bằng đá. Bọn họ chỉ là trung niên, nhưng vòng eo đã quen khom xuống và làn da quanh năm dầm mưa dãi nắng, làm cho người ta tưởng rằng bọn họ chỉ là những kẻ ăn mày đã về già. Có điều những bắp thịt trên mình trần của bọn họ lại rắn chắc có lực, không khác gì so với những người trẻ tuổi.

Có lẽ, những kẻ nghèo kiếm cơm ăn trên giang hồ đều có thể lực mạnh mẽ, nhưng tâm linh lại tràn ngập tang thương.

Hiệu buôn vẫn náo nhiệt như trước, một ông chủ nhỏ bán đồ thêu thùa

may vá đang cùng một tiểu nha hoàn ăn mặc trang điểm xinh đẹp liếc mắt đưa tình. Một vị phu nhân giàu có ăn bận xanh xanh đỏ đỏ, mang vàng đeo bạc, còn khảm mấy chiếc răng vàng đang trách mắng đứa nhỏ trước giờ được nuông chiều nên không nghe lời, dặn nó không nên chạy loạn trên đường, không được dính dáng đến những kẻ nghèo khó. Một gã gia đinh đang đỡ cậu ấm chủ nhân xuống ngựa, một người khác lại đang tắm rửa cho ngựa.

Người mua gà đang trả giá với người bán gà, có lẽ đã quên đám gà đất, gà đen, gà rừng trong sọt tre kia vốn không đồng ý nên kêu lên quang quác. Ngựa trong chuồng cũng vì thức ăn không hài lòng nên bắt đầu hí dài. Tất cả âm thanh đan thành một phiến hỗn loạn.

Lão bán thịt heo có khuôn mặt béo múp, cái bụng béo phì lộ ra từng chùm lông đen. Lão ta hiển nhiên đang rất bất mãn với vị phu nhân vừa ốm vừa gầy xách theo một giỏ thức ăn lớn, trong giỏ đều là rau thơm, hành tây, củ gừng thừa dịp người ta không để ý vét đi một ít từ sạp rau. Bà ta không ngừng cò kè mặc cả với lão. Lão quyết định không bán nữa, cũng không muốn bán, bởi vì lão và thịt heo của lão đều có tôn nghiêm, không muốn bán đi với giá rẻ như vậy. Cho nên lão trừng mắt dùng con dao cắt thịt chặt lên xương heo nghe lộp cộp, muốn hù dọa vị phu nhân kia. Có điều vị phu nhân kia lại không hề sợ, xem việc ứng phó với loại người đã quá quen mắt này là việc thường ngày, vẫn nâng ngực vểnh mông không ngừng ép giá.

Vương Tiểu Thạch cảm thấy rất thú vị.

Hắn vừa đi đến Tam Hợp lâu, vừa nghĩ ra một chuyện rất thú vị. Nếu những người trong hiệu buôn này đều giống như trong câu chuyện của một vị võ lâm tiền bối ghi lại, bỗng nhiên biến thành những sát thủ đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc ra tay với mình, vậy mình sẽ ra sao?

Hắn nghĩ như vậy, lại càng cảm thấy thú vị.

Ngay cả lão bà bà và tiểu cô nương ngồi trên viên gạch nhỏ bán chè đậu đỏ hạt sen, hắn đều cảm thấy rất thú vị.

Còn có tên ăn mày nhỏ dưới Tam Hợp lâu, ngửi ngửi mùi rượu lại thèm chảy nước miếng, hắn cũng cảm thấy vô cùng thú vị.

Càng thú vị là bên dưới Tam Hợp lâu, trong nhà ăn đang có một người.

Trong quán rượu đương nhiên phải có người, không có gì đặc biệt.

Quán rượu không có người thì không thể tiếp tục làm ăn. Đối với quán rượu tiệm cơm, càng nhiều người dĩ nhiên là càng tốt.

Khách trong quán rượu không phải người, đó mới là chuyện lạ.

Người này đương nhiên cũng là người, có điều Vương Tiểu Thạch vừa nhìn lại không cảm thấy hắn là người.

Không phải người, mà là thùng cơm.

Trên bàn người này có ba mươi mốt cái chén không chồng lên nhau, còn cao hơn so với đầu người.

Hơn nữa người này vẫn còn đang ăn cơm, chỉ ăn cơm, không có đồ ăn.

Trên bàn của hắn còn có mười bảy chén cơm.

Nhìn người nọ ăn cơm một cách ngấu nghiến, chỉ cần được ăn cơm chứ không cần sảng khoái, giống như cơm trước mắt này là nhan như ngọc, là hoàng kim ốc, chẳng những hương thơm ngào ngạt mà còn nóng bỏng, xinh đẹp động lòng người.

Cũng không biết là hắn không thích đồ ăn, hay là vì gọi cơm quá nhiều nên gọi không nổi đồ ăn. Hắn chỉ ăn cơm, không ăn đồ ăn, giống như cơm

trong những chén khác nhau này là những sơn hào hải vị của hắn.

Chẳng những không có đồ ăn, cũng không có rượu.

Đối với loại khách hàng này, chủ quán đương nhiên không hoan nghênh lắm.

Bởi vì chỉ cần khách kêu vài đĩa thức ăn, liền có thể danh chính ngôn thuận kiếm chác một ít dễ như ăn cháo. Nếu như khách hỏi, chủ quán có thể nói rằng món ăn này rất đặc biệt, bởi vì có thêm vào một chút bào ngư, vây cá, thịt linh dương các loại, những nguyên liệu trân quý này vừa hợp với thân phận của khách.

Khách nghe xong, hơn phân nửa đều ngậm lấy cây tăm, chắp tay hài lòng rời đi, cũng quên mất nhớ lại xem vừa rồi trong thức ăn thật sự có những "nguyên liệu quý giá" này không.

Có điều đối người với chỉ gọi cơm trắng, ngoại trừ tính tiền theo số chén, ngươi còn có biện pháp nào để "bòn rút" bạc của hắn? Huống hồ một kẻ ngay cả đồ ăn cũng không gọi nổi, sao có thể mong hắn sẽ trả giá tiền công phục vụ cao?

Thông thường có rất nhiều người chỉ ăn cơm không không nhìn thấy bạc thì cũng chẳng thấy người, cho nên cái "thùng cơm" vừa béo, vừa đen, vừa đáng yêu này có chìa tay, giơ tay, thậm chí gần như muốn khoa tay múa chân, vung tay kêu lớn, tiểu nhị đều làm như không thấy, không chịu thêm đồ ăn hay thêm cơm cho hắn.

Tiểu nhị cũng hiếm khi có cái "đặc quyền" này, "phụng chỉ" không nghe không đáp với khách như vậy. Về phần chưởng quỹ và cửa tiệm, trước giờ đối với loại "khách" ăn cơm không gọi đồ ăn cũng chưa từng "hoan nghênh".

Vị khách béo mập kia đành phải theo kiểu "quý khách tự lo". Nhưng nhìn

dáng vẻ hắn ăn cơm, chẳng những toát ra thần sắc tôn kính đối với cơm thừa trong chén, còn có một vẻ thành kính với những hạt cơm trắng này. Hắn luôn luôn ăn sạch cả hạt cơm cuối cùng trong chén, mút sạch cả đôi đũa, nuốt "ực" một tiếng vào bụng, sau đó trừng mắt ngẩn ra một hồi, giống như thương tiếc cho hạt cơm đã rơi vào trong dạ dày của hắn, lại giống như đang thưởng thức dư vị mỹ diệu khi cơm vào trong bụng, một lúc sau hắn mới dùng tay trái nâng chén, tay phải cầm đũa, lại ăn thêm chén nữa, dáng vẻ hoàn toàn khoan khoái.

Giống như là người si kiếm đối đãi với kiếm của mình, người yêu tranh đối đãi với tranh của mình.

Có điều người trước mắt này không phải yêu kiếm hay tranh vẽ, mà là cơm.

Vương Tiểu Thạch cười.

Hắn cảm thấy người này không thể xem như một "thùng cơm", nhiều nhất cũng chỉ là một "thùng đựng gạo", bởi vì hắn lại đang tiếp tục giơ tay kêu cơm.

Lần này ngay cả tiểu nhị cũng không thể không để ý đến hắn, bởi vì hắn đã trở thành "kỳ tích".

Một người có thể nuốt trôi nhiều cơm như vậy mà không bội thực chết, tuyệt đối có thể xem là "kỳ tích".

Đối với một kẻ không trả nổi tiền đồ ăn và một "kỳ tích", mọi người sẽ luôn đối xử khác biệt một chút.

Cho nên tiểu nhị lập tức đưa đến năm chén cơm.

Không phải một chén mà là năm chén, bởi vì vị khách mắt tròn, mũi tròn,

mặt tròn, tai tròn, miệng tròn, ngay cả lông mi cũng tròn (bụng và dáng người đương nhiên càng tròn) này vừa vào quán đã nói: “Mỗi lần thêm cơm thì cứ đưa năm chén một lần.”

Xem ra vị “khách” này xem một chén cơm không phải là cơm, ít nhất phải năm chén mới có thể xem như “có gì vào bụng”.

Ngay lúc Vương Tiểu Thạch cảm thấy người này rất thú vị, so với mình còn thú vị hơn, đột nhiên gặp phải tập kích.

Người đánh lén hắn không phải là cô gái giang hồ mãi võ kia, không phải ông chủ nhỏ bán đồ thêu thùa may vá và tiểu nha hoàn, không phải là cậu ấm, không phải tiểu hài tử, không phải người khiêng kiệu, không phải vị phu nhân giàu có, cũng không phải vị phu nhân gầy ốm, lại càng không phải lão bán thịt heo và người bán gà, không phải gia đinh tắm ngựa cởi yên, cũng không phải tên ăn mày thèm uống rượu và bà cháu bán chè, mà là ba kẻ không hề liên quan, không hề nổi bật.

Bởi vì ba người này không hề nổi bật, không hề thu hút, cho nên những người nhìn thấy đều không chú đến bọn họ.

Bọn họ thật sự quá bình thường.

Bọn họ chỉ là ba người qua đường.

Một người mặc y phục màu xám nhạt, một người mặc áo dài màu xám đậm, còn một người mặc áo khoác màu xám đến trắng bệch, từ ba phương hướng khác nhau, vì ba lý do khác nhau và rất bình thường cùng đi về phía Vương Tiểu Thạch. Ngay khi còn cách Vương Tiểu Thạch ba thước, bọn họ đột nhiên đồng thời ra tay.

Vừa ra tay chính là sát chiêu.

Ba sát thủ này đã chặn đứng tất cả đường lui của Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch không còn đường lui, cũng không kịp chống đỡ.

Ba người này xuất thủ không hề tầm thường, cho dù là nhà họ Lưu tại Lạc Dương tinh thông võ thuật của các nhà các phái, nhìn thấy cũng không nhịn được phải kêu lên một tiếng:

- Hay!

Vương Tiểu Thạch cũng bật thốt lên một tiếng:

- Hay!

Hắn đột nhiên gặp phải sát chiêu đặc sắc như vậy, nhất thời cũng quên mất là đang tấn công vào mình, lại biến thành người bình luận trầm trồ khen ngợi.

Hay thì có hay, nhưng nếu một người mất đi tính mạng, vậy thì sẽ rất không hay, thậm chí cũng chẳng còn thứ gì hay hoặc không hay nữa.

Hắn cũng tại khoảnh khắc kẻ địch ra tay mới biết được đó là “kẻ địch”, hơn nữa còn đang “ra tay”.

Bình thường vào lúc này, tiên cơ mất hết, muốn né tránh hay đón đỡ đều đã không còn kịp. Khi cao thủ giao đấu với nhau, tiên cơ chính là mấu chốt mang tính quyết định.

Vương Tiểu Thạch không thể lui.

Ba mặt gặp địch, có khi còn đáng sợ hơn so với bốn phía gặp địch, bởi vì kẻ địch để lại cho ngươi một “đường lui”, rất có thể chính là “đường chết”.

Vương Tiểu Thạch cũng không định liều mạng, bởi vì người đi đường quá

nhiều, hắn không muốn cũng không đành lòng làm bị thương người vô tội.

Khi hiệp đạo và ma đạo gặp nhau, hiệp đạo thường thường thất bại, đa phần là vì ma đạo có thể không từ thủ đoạn, còn hiệp đạo lại không thể làm tổn hại đến đạo nghĩa, cho nên bị hạn chế rất nhiều.

Nhưng Vương Tiểu Thạch lại có phương pháp ứng phó của hắn.

Hắn nhảy lên trời.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Đao Hay Là Kiếm

Hắn nhảy lên không.

Thân pháp của hắn cực nhanh và tuyệt diệu, tiêu sái và ưu mỹ, khiến những người nhìn thấy đều "ồ" lên một tiếng.

Khi hắn rơi xuống thì đã ở bên ngoài bên ngoài một trượng, đứng bên người một lão nhân đóng giày rơm cạnh hiệu buôn.

Hắn đã sớm tính toán khoảng cách kỹ càng, ở vị trí này hắn có đầy đủ thời gian để ứng phó với công kích của ba người áo xám kia.

Không ngờ khi hắn vừa rơi xuống đất, một người áo trắng đã xuất hiện trước người, gần như cùng hắn đối mặt với nhau.

Lúc này trong lòng Vương Tiểu Thạch mới kinh hãi.

Hắn đành phải rút kiếm ra.

Vừa rồi khi ba người áo xám kia đột nhiên đồng thời ra tay đánh lén, hắn vẫn không hề rút kiếm, nhưng khi người áo trắng này vừa thoáng hiện, hắn đã biết không rút kiếm thì không được.

Lần này thứ hắn rút là đao hay kiếm?

Hắn không rút, bởi vì người áo trắng kia đã nói ngay:

- Là ta.

Vương Tiểu Thạch cười.

Người đến là Bạch Sầu Phi.

Vương Tiểu Thạch lại nhìn ba người áo xám, chỉ thấy tất cả đều đã nằm trên đất. Trước khi bọn chúng phát ra đợt công kích thứ hai, "Kinh Thần chỉ" của Bạch Sầu Phi đã làm cho bọn chúng mất đi năng lực phát chiêu.

Người đến là Bạch Sầu Phi, Vương Tiểu Thạch đương nhiên cũng không rút kiếm.

Nhưng vẻ mặt của Bạch Sầu Phi lại đầy tiếc nuối, thấp giọng hỏi:

- Vừa rồi ta chỉ nói "là ta", không hề bảo ngươi "đừng ra tay", sao ngươi lại không rút kiếm?

Vương Tiểu Thạch mỉm cười nói:

- Nếu là ngươi, sao ta lại cần rút kiếm?

- Ngươi không rút kiếm thì ta sẽ không có cơ hội lĩnh giáo kiếm chiêu của ngươi.

Bạch Sầu Phi nhìn hắn nói:

- Đây là một chuyện rất đáng tiếc, ta không muốn để chuyện đáng tiếc này tiếp tục nữa.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta chưa bao giờ rút kiếm với bằng hữu.

Bạch Sầu Phi nói:

- Lúc ngươi rút kiếm, có thể không xem ta là bằng hữu.

- Ngươi không chỉ là bằng hữu mà còn là huynh đệ của ta.

Vương Tiểu Thạch nói một cách kiên trì và kiên định:

- Một vị đại hiệp đã từng nói: “một ngày là huynh đệ, cả đời là thủ túc”. Chỉ có những tên khốn mới hạ độc thủ sau lưng, rút đao kiếm trước mặt huynh đệ mình.

Bạch Sầu Phi nhìn hắn chăm chú, nói:

- Biết sớm như vậy, chờ sau khi chúng ta giao thủ mới kết nghĩa với ngươi.

Vương Tiểu Thạch lạnh nhạt nói:

- Sau khi giao thủ, e rằng chưa chắc đã có thể kết nghĩa được.

Bạch Sầu Phi cười lạnh nói:

- Ngươi sợ thua thê thảm sao?

Vương Tiểu Thạch lắc đầu.

Bạch Sầu Phi hơi giận nói:

- Ngươi sợ ta thua sao?

Vương Tiểu Thạch vẫn lắc đầu.

- Vấn đề không phải là thua thê thảm hay không, cũng không phải là ai thắng ai thua. Nếu chúng ta động thủ, e rằng không chỉ phân thắng bại mà

còn phân sống chết.

Hắn nói:

- Người chết sao có thể kết nghĩa với người sống?

Bạch Sầu Phi lúc này mới mỉm cười trở lại:

- Biết đâu là hai người chết cùng đến âm tào địa phủ kết nghĩa với nhau.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, nơi này đã xảy ra một số chuyện.

Có mấy người giống như quan sai, trầm mặc và bình tĩnh, không hề biến sắc đến áp giải ba người áo xám đi, cũng không hỏi Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch câu nào.

Trên đường lại náo nhiệt như cũ, rộn ràng tấp nập. Cũng có một số người nhịn không được nhìn Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi với ánh mắt hồ nghi, có ngưỡng mộ, có kính sợ, nhưng rất nhanh lại tập trung vào công việc của mình.

Trong thành lớn, chuyện xảy ra trên đường cái cũng giống như một con thuyền lá lênh đênh bị sóng biển chôn vùi, mới chỉ một lúc mà sóng gợn cũng không còn nữa.

Chẳng phải con người trong dòng thời gian cũng như thế hay sao?

Nếu đã như vậy, cần gì sự nghiệp lẫy lừng, cần gì công danh cái thế? So sánh với dòng sông lịch sử, vũ trụ mênh mông, chẳng phải cũng như giọt nước trong biển cả, yếu ớt không nơi nương tựa? Nhưng người trên thế gian lại không tiếc đấu đá lẫn nhau, không hề nhường nhịn, chỉ để đoạt lấy một chút “thành tựu” vừa đáng buồn lại đáng thương này.

Thế nhưng, chẳng lẽ ngươi có thể làm một tồn tại nhỏ bé, từ bỏ nỗ lực của

bản thân, không cố gắng nữa sao?

Không thể.

Công tội ngàn năm một trận cười

Lưu huỳnh đốt lửa vẫn ham vui

Câu thơ tự nghĩ ra này chính là quan điểm của Vương Tiểu Thạch.

Quan điểm của Bạch Sầu Phi thì sao?

Chẳng biết Bạch Sầu Phi có quan diểm gì không, nhưng Vương Tiểu Thạch lại thấy y đang nhìn một người.

Một người bất kể đứng ở đâu, đứng cùng với ai đều giống như hạc đứng giữa bầy gà.

Thậm chí người này lúc sinh ra cũng cao lớn hùng tráng hơn so với người khác, khi cười còn uy vũ hơn so với người tức giận.

Người này đang chắp tay đi về hướng Tam Hợp lâu.

Hắn chỉ tùy ý cất bước, nhưng tất cả người trên đường đều không nhịn được phải nhìn hắn. Người khổ sở đang bận rộn làm việc, nhìn hắn một cái liền giống như quên mất gánh nặng trên lưng. Thiếu niên gia đinh đang giúp chủ nhân cho ngựa ăn, nhìn thấy này người liền cảm giác mình thần uy lẫm lẫm, đã biến thành chủ nhân trên ngựa. Đám người bán hàng rong đang tính toán chi li, chợt thoáng thấy người này liền giống như con ruồi bị đường hấp dẫn, quên cả việc thối lại bạc vụn. Những cô gái trên đường nhìn thấy người này liền nhớ tới tình nhân hàng đêm xuất hiện trong giấc mộng, cũng oai hùng anh tuấn giống như người trước mặt, ánh mắt liền như con ruồi dính lên chất mật. Những đứa trẻ nhìn thấy vị đại ca hào hùng uy phong này, liền ảo

tưởng tương lai cũng sẽ trở nên như hắn. Người trong lòng gian trá không dám nhìn thẳng vào hắn. Người tính tình ngay thẳng vừa nhìn cũng tự thấy mình xấu xa. Mà bản thân người này cũng dường như biết rõ mọi người đều đang nhìn mình, nghênh ngang đi qua đường cái tiến về phía Tam Hợp lâu.

Bởi vì đại hán kia quá thu hút, cho nên người trên đường đều tập trung vào hắn, cũng quên nhìn Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi. Lúc người nọ đi qua, có một chiếc xe ngựa đang gấp rút chạy đi, người đánh xe vung dây cương né tránh những người đi đường, chợt thoáng thấy một người cao lớn uy mãnh đi ngang qua đường, ánh mắt như tia chớp liếc nhìn hắn một cái, liền thất thần giống như trúng phải trọng kích. Chiếc xe ngựa bị mất lái, mắt thấy đã sắp sửa đụng vào một đứa bé đang đứng giữa đường ngây ngốc nhìn đại hán uy vũ này.

Đại hán cao lớn uy mãnh kia ung dung bước ra một bước, một tay đè chặt đầu ngựa, xe ngựa lập tức khựng lại, người đánh xe cũng bị dừng đột ngột suýt chút nữa đã bay ra khỏi xe. Đại hán kia lại giống như diều hâu bắt con gà con, dùng một bàn tay lớn khác tóm lấy đứa trẻ đưa đến bên đường, lại ôn hòa địa khuyên bảo nó:

- Này nhóc, sau này nếu không có người lớn dẫn theo, đừng nên chạy lung tung giữa đường!

Đứa bé vốn đã sợ đến ngây ra, người đánh xe cũng sững sốt, ngay cả ngựa cũng không dám chạy lung tung. Đại hán kia sau khi nói xong lại tiếp tục đi về phía Tam Hợp lâu, mỗi bước tùy tiện đều ngang với bốn bước của người thường, như rồng như hổ, giống như mỗi bước đều để lại một dấu vết trên mặt đất.

Vì Bạch Sầu Phi nhìn chăm chú, cho nên Vương Tiểu Thạch cũng nhìn theo. Hắn nhìn trễ hơn Bạch Sầu Phi một chút, vì vậy không nhìn rõ diện mạo của đại hán kia.

Đại hán kia đã đi vào trong tiệm.

Tiểu nhị trong tiệm lập tức xem hắn là thượng khách, ngay cả khách trong tiệm cũng tự thấy mình thấp hèn, còn thấp hơn ba bậc so với người này, chỉ ước gì ăn no rồi đi, không dám cùng người này ngang vai ngang vế.

Trên thế gian, trước giờ kẻ có thể nhìn thấu lòng người không nhiều lắm, nhưng kẻ biết nhìn bề ngoài thì lại không hề thiếu. Quần áo mà đại hán này mặc trên người giống như tơ nhưng không phải tơ, giống như gấm nhưng không phải gấm, vừa có sự ấm áp của vải bông, lại có sự mát mẻ của vải tơ, rõ ràng là hàng trân quý của "Gia Hòa đường" tại Đôn Hoàng. Chỉ với bộ quần áo này, so với tất cả quần áo trong nhà mình cộng lại có lẽ còn đắt hơn một chút, cho nên dù không nhìn thấy tướng mạo đường đường của đại hán kia, trong lòng họ cũng đã thấy mình thấp đi một đoạn.

Tiểu nhị cũng làm như vị khách quý này đến đây là quang vinh vô thượng, vội dọn một chỗ ngồi trang nhã, hướng về phía ánh sáng, có thể nhìn sông xa đường gần, sau đó lại chào hỏi ân cần, nâng khăn dâng trà. Giống như rất nhiều quán rượu tiệm trà đều tìm trăm phương ngàn kế mời danh nhân hay quan lại ở kinh thành đến tiệm làm "chiêu bài sống". Ngay cả người xuất sắc như vậy cũng đến tiệm của ta, đủ thấy tiệm này cao quý ra sao, đặc biệt thế nào.

Cho nên khó trách có người cho rằng: đến tiệm ăn không phải vì ăn ngon, mà là vì "ăn danh tiếng"; mặc quần áo không phải vì giữ ấm, mà là vì "tỏ khí phái".

Có thể vì nguyên nhân này, "thùng cơm" béo mập kia bỗng thở dài một tiếng, nói:

- Mọi người làm việc cũng chỉ vì muốn có cơm ăn cho đỡ đói, sao bây giờ ai cũng chỉ ăn hết đồ ăn mà không ăn cơm?

Hắn uống một ngụm trà, lại nói:

- Huống hồ hiện giờ ngay cả đồ ăn cũng không phải lấy ra ăn, mà chỉ lấy ra xem; rượu cũng không phải lấy ra uống, mà là lấy ra để phô trương lãng phí.

Lúc này đại hán kia vừa gọi một vò cao lương mỹ tửu. Hắn dùng một tay nhấc vò rượu đổ vào trong miệng. Một nửa rượu chui vào trong miệng, còn một nửa lại tràn ra bên miệng làm ướt cả áo, nhưng hắn lại không hề để ý, vẫn hào sảng như trước.

Có điều "thùng cơm" kia nói như vậy, rõ ràng là đang nhằm vào hắn.

Đại hán kia ngẩn ra một chút.

Người trong tiệm đều biết không hay, trong lòng thầm nghĩ "thùng cơm" kia không biết tự lượng sức, lại dám đắc với tội tên đại hán uy vũ hiên ngang này, nhất định sẽ phải nếm mùi đau khổ.

Quả nhiên đại hán cao lớn kia buông vò rượu xuống, chậm rãi quay đầu nhìn về phía "thùng cơm" kia.

Từ khi hắn bước vào Tam Hợp lâu, đã biết rõ trong Tam Hợp lâu này tầng dưới tầng trên, bất kể là chưởng quầy hay tiểu nhị, khách nhân hay ăn mày, chỉ cần là người sống thì đều nhìn hắn, chỉ có một người là ngoại lệ.

Chính là cái người ăn cơm này.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Thùng Cơm Và Heo

Khi hắn vừa vào tiệm đã chú ý đến người chỉ vùi đầu ăn cơm này.

Nguyên nhân hắn biết rõ, đó là vì rất ít người "dám" không nhìn hắn, "có thể" không nhìn hắn, "được phép" không nhìn hắn.

Nhưng hắn cũng không nhìn thấy "thùng cơm" này, bởi vì người ăn cơm này đã bị chén cơm che khuất.

Tổng cộng có năm mươi lăm cái chén không, phân thành từng hàng chất đống trên bàn của người kia, hoàn toàn che khuất diện mạo của hắn. Không biết hắn làm cách nào ăn hết được chừng đó, cũng không biết có phải hắn còn đang ăn hay không.

Lúc này đại hán kia nghiêng đầu nhìn hắn, nhưng vẫn nhìn không thấy hắn, chỉ nghe thấy tiếng và cơm và nuốt cơm.

Đại hán kia bỗng bật cười, hỏi tiểu nhị:

- Tiếng gì thế?

Tên tiểu nhị có cặp mắt nhỏ và lông mày nhỏ kia ngẩn ra, hỏi lại:

- Khách quan, ngài nói gì?

Đại hán kia cười nói:

- Ngươi nghe xem đây là tiếng gì?

Tiểu nhị thật sự không biết hắn muốn chỉ loại thanh âm nào, bởi vì nơi phố xá quán rượu tiếng gì cũng có, đan vào thành một khúc nhạc phổ của nhân gian, cho nên cũng không biết trả lời thế nào.

Đại hán uy mãnh kia lại nói:

- Ngươi không nghe thấy sao? Đó là tiếng heo ăn cơm.

Tiểu nhị lập tức biết đại hán này là nhằm vào vị khách béo mập kia, chỉ dám gật đầu chứ không dám đáp lời.

Không ngờ "thùng cơm" kia lại đáp:

- Không đúng, không đúng.

Sau đó lại nói:

- Sai rồi, sai rồi.

Đại hán uy mãnh cười nói với tiểu nhị:

- Lần này chắc ngươi nghe rõ ràng chứ? Heo chẳng những biết ăn cơm mà còn có thể nói tiếng người nữa.

"Thùng cơm" lại nghiêm túc nói:

- Thứ heo ăn không phải cơm, cơm là dành cho người ăn, sao ngay cả điểm này ngươi cũng không hiểu, chẳng lẽ đầu ngươi thường ngày cũng giống như heo.

Đại hán uy vũ cười lạnh nói:

- Các hạ nói chuyện tốt nhất nên tôn trọng một chút.

“Thùng cơm” nói:

- Người đối với người mới nên tôn trọng, người đối với trâu đừng ngại đánh đàn, còn người đối với heo, chỉ nhìn xem có đủ trọng lượng hay không, không cần tôn trọng.

Đại hán uy mãnh biến sắc. Người bình thường vừa thấy hắn sát khí lẫm liệt, sớm đã sợ đến mức hai chân run rẩy. Chỉ nghe hắn trầm giọng nói:

- Ngươi đang nói ta à?

“Thùng cơm” nói:

- Không, ta đang nói heo.

Đại hán uy vũ lại càng không nhịn được, bàn tay to lớn vỗ xuống bàn một cái, nổi giận quát:

- Ngươi nói lại lần nữa xem!

“Ầm” một tiếng, bình rượu trên bàn liền vỡ vụn, rượu văng tung tóe trên đất. Đáng sợ hơn là tiếng quát kia của hắn lại giống như tiếng sấm vang lên bên tai, khiến cho mọi người đều cảm thấy trong tai “ông ông” không dứt. Sau khi định thần lại, tất cả khách trong tiệm đều lén lút tính tiền chuồn đi trước khi hai người đánh nhau.

“Thùng cơm” kia lại ôn tồn nói một câu:

- Ấy, heo tức giận làm lãng phí rượu, đáng tiếc ơi là đáng tiếc! Đúng là là trâu gặm mẫu đơn, không phân biệt được hoa với cỏ.

Đại hán uy vũ không thể nhịn được nữa, liền vươn người đứng dậy.

Bình rượu trên bàn đã vỡ, lúc này Vương Tiểu Thạch mới nhìn rõ diện mạo của hắn.

Chỉ thấy tóc và râu ria của hắn đều quấn lại với nhau, không phân ra rõ ràng, nhưng lại vừa đen vừa không rối, trơn bóng có lực; hai vai hắn như hai thanh đao màu đen, mắt to hữu thần như tia chớp bắn ra vài thước, cằm nhô cổ lớn, vầng trán vươn cao, mũi rộng phục tê *, áo quần hoa lệ, lưng gấu eo ong, khi đứng lên người bình thường chỉ cao đến giữa ngực và bụng hắn; xương cốt trên người hắn cường tráng rắn chắc giống như rễ cây vảy kết, cơ bắp lộ ra, mười ngón tay co duỗi phát ra tiếng giòn như xào hạt kê, huyệt Thái Dương nhô cao, gò má nổi gân xanh, cùng với tĩnh mạch trên mu bàn tay nhúc nhích như giun. Thần thái của hắn hung ác nhưng vẫn có một khí phái hào hoa phú quý, như bá vương tái thế, quát tháo liền nổi lên mây gió.

* Chỉ người từ trán cho đến mép tóc xương cốt nhô cao. Trước đây những người mê tín cho rằng đó là tướng quý.

Vương Tiểu Thạch không khỏi thần khen một câu: “Hay cho một hán tử như thiên thần!”

Đại hán kia bước nhanh về phía “thùng cơm”, mỗi bước đi giống như tiếng sấm.

Không biết “Thùng cơm” kia đang ở sau chén cơm làm gì, có lẽ là vẫn đang ăn.

Đại hán uy vũ kia nói từng chữ từng câu:

- Ta không đánh kẻ yếu. Chi cần ngươi xin lỗi, ta sẽ bỏ qua cho ngươi lần này.

“Thùng cơm” kia còn và thêm mấy ngụm cơm mới nói:

- Tại sao ta phải xin lỗi heo?

Sau đó hắn liền bổ sung:

- Có điều heo không lớn đến như vậy, nên gọi là trâu thì đúng hơn.

Đại hán uy vũ kia hét lớn một tiếng, một chưởng vỗ xuống trên bàn của "thùng cơm".

Vừa rồi hắn chỉ tùy ý vỗ bàn một cái, bát đũa liền nhảy dựng lên như đậu nổ, hơn nữa bình rượu hảo hạng của "Dụ Thái Long đường" cũng lập tức vỡ tan.

Huống hồ bây giờ hắn lại vỗ bàn trong cơn thịnh nộ.

Phục vụ, dâng trà, chạy bàn, đầu bếp, chưởng quỹ, lão bản... tất cả người của quán rượu đều đang lo lắng một việc, đó là những cái chén trên bàn kia.

Bọn họ đôi khi cũng làm vỡ chén dĩa, nhưng nếu năm mươi lăm cái cái chén không đồng thời vỡ vụn như hôm nay, chỉ sợ trước nay chưa từng có, sau này cũng không có.

Bọn họ gần như đã "nghe được" tiếng năm mươi lăm cái chén này đồng thời vỡ vụn.

Nhưng chén không có vỡ.

Ngay lúc bàn tay to lớn của đại hán tướng mạo đường hoàng uy vũ kia sắp vỗ xuống mặt bàn, hai tay của "thùng cơm" đột nhiên phân ra. Năm mươi lăm cái chén, kể cả cái chén hắn vừa mới ăn xong bỗng phân làm hai hàng mỗi hàng hai mươi tám cái, xếp thành hai đường thẳng trượt trên cổ tay, sau đó lại xếp thành một hàng đội trên đầu.

Năm mươi sáu cái chén không chồng lên nhau, cái chén ở trên cùng vừa

vặn có thể chạm đến sàn nhà của lầu hai.

“Thùng cơm” dùng đầu đội chén như vậy không hề cảm thấy vất vả, thần sắc vẫn ung dung như thường, giống như đó không phải chén mà là một cánh tay khác của hắn, có điều lại mọc trên đỉnh đầu.

Nhưng người trong tiệm và ngoài tiệm nhìn thấy đều ngây dại.

Ngay cả đại hán uy vũ cũng trợn mắt.

Vương Tiểu Thạch chợt nhớ tới một người, một người trong lời đồn.

Đúng lúc này, đại hán uy vũ kia bỗng kêu lên:

- Ngươi là “Phạn Vương”, ngươi là Trương Thán!

Trên giang hồ, người sức ăn tốt, khẩu vị tốt đương nhiên không ít. Gian nan khổ cực, đổ máu chảy mồ hôi cũng chỉ vì ba bữa cơm ăn. Chỉ cần được ăn và còn có thể ăn, ai cũng muốn ăn nhiều một chút, ăn một cách sung sướng, ăn một cách thỏa thích.

Có điều người một hơi ăn năm mươi sáu chén cơm như vậy vẫn rất hiếm thấy. Không ai có thể ăn một hơi năm mươi sáu chén cơm, cơm này rốt cuộc đã đi đâu?

Người có thể ăn một hơi hơn năm mươi chén cơm, hơn nữa còn có thể đem chén cơm múa may như ảo thuật lại càng ít hơn. Hầu hết mọi người khi ăn cơm xong đều không cần chén.

Nếu có người tôn trọng chén và cơm như vậy, chắc chắn chỉ có một.

Nghe nói người này có thể lập tức tiêu hóa cơm, vừa ăn cơm vừa luyện “Phản Phản thần công” của hắn.

Đó chính là “Phạn Vương” Trương Thán.

“Thùng cơm” cười nói:

- Ta là Trương Thán, cũng là “Phạn Vương”. Ở trước mặt cơm, ngoại trừ ta ra, không ai có thể xưng Vương.

- Ăn cơm là chuyện lớn của đời người, cũng là sự nghiệp của ta.

Khuôn mặt béo múp của Trương Thán khi đứng đắn càng đáng yêu:

- Ta trước giờ rất kính trọng nghề nghiệp. Giống như kiếm thủ si kiếm, ta cũng si cơm.

Đại hán thần uy kia nhịn không được nói:

- Nếu các hạ là Trương Thán, vậy có biết ta là ai không?

- Ta chỉ biết ngươi có một bằng hữu gọi là Phương Hận Thiếu, “Thư Đáo Dụng Thời” Phương Hận Thiếu.

Trương Thán vẫn đội năm mươi sáu cái chén trên đầu, trong tay còn bưng một chén cơm trắng, vững như Thái sơn:

- Phương Hận Thiếu mê sách như điếu đổ, tiếc là đọc qua liền quên, đọc càng nhiều thì quên càng nhiều. Hắn càng thích tỏ ra là người trí thức, đáng tiếc luôn dùng sai điển cố, nói sai thành ngữ, trở thành trò cười cho người khác.

Hắn nhìn đại hán uy mãnh kia với vẻ thú vị, hỏi:

- Ngươi biết vì sao ta lại nhớ được tên Phương Hận Thiếu này không?

Đại hán uy vũ hừ lạnh nói:

- Bởi vì hắn với ngươi đều ngu xuẩn như nhau.

- Không. Bởi vì hắn và ta đều đồng dạng, đều có sở thích riêng khi lót bụng. Ta thích ăn cơm, ăn thật nhiều cơm, càng nhiều càng tốt, hơn nữa còn chính khí đường đường. Người tu luyện công lực nội gia, tốt nhất nên ăn nhiều cơm, ăn ít đồ ăn lại, càng không nên ăn thịt cá. Ta ăn cơm rất để ý xem gạo ở đâu mới đủ sạch, gạo chỗ nào mới xem như hoàn chỉnh, gạo gì trộn lẫn với nhau nấu lên mới tuyệt diệu, gạo gì không thể trộn lẫn được, có một số gạo lại phải dùng độ lửa khác nhau mới có thể trộn lẫn được, khi đó mới xem như thật sự ăn gạo ăn cơm. Nấu cơm không chỉ cần chú ý mấy chén nước, mà là phải chú ý đến từng phần nước, nhiều một phần là quá ướt, thiếu một phần lại quá khô. Cơm không thể quá mềm, cũng không thể quá cứng. Cứng có ăn cứng, mềm có ăn mềm, cơm nhão và cháo thì cũng như nhau. Dùng nồi gì nấu cơm, dùng niêu gì nấu cơm, dùng thứ gì xúc cơm, dùng thứ gì trộn cơm, thậm chí là dùng củi gì, than gì, lò gì, độ lửa gì nấu cơm, kể cả thời gian và những điều cấm khi nấu cơm, tất cả đều cần phải chú ý.

Trương Thán thở dài:

- Người người mỗi ngày đều ăn cơm, nhưng đối với việc ăn cơm lại không hề nghiên cứu, hoàn toàn không biết gì cả, lại đi tốn công vào mấy cái thực đơn, đúng là ngu muội buồn cười.

Đại hán uy vũ bỗng nhiên nói:

- Ngươi thì cái biết gì!

Hắn lại nói:

- Ngươi thích ăn cơm, còn Tiểu Phương là thích ăn trứng.

Khi nhắc đến Phương Hận Thiếu, hắn giống như rất tiếc nuối, vừa hận vừa yêu:

- Tên đó thích ăn trứng, trứng kho, trứng chiên, trứng xào, trứng nấu, trứng hầm, trứng luộc, trứng sống, trứng chín, trứng nửa chừng chưa chín, trứng ấp một nửa gà con, trứng vừa sinh ra còn ấm áp… tóm lại là vô số. Còn phải chú ý đến phương pháp ăn. Xem ra hắn coi trứng giống như tự mình sinh ra vậy.

- Đúng, nên chú ý bỏ bao nhiêu muối, có bỏ đường hay không, dùng loại nước tương gì, cắt bao nhiêu gừng và hành tây, tất cả đều phải suy nghĩ. Ta cũng xem cơm như ngang hàng với mình vậy.

Trương Thán kiêu ngạo nói:

- Cho nên hắn là "Đản Vương", còn ta là "Phạn Vương".

Đại hán kia cười nói:

- Cho nên các ngươi một kẻ là trứng ngốc, còn một kẻ là thùng cơm.

Lần này đến phiên Trương Thán tức giận, lập tức sầm mặt:

- Ngươi nói cái gì?

Đại hán kia nói:

- Nếu như ngươi không phải thùng cơm, làm sao chỉ biết Phương Hận Thiếu, mà không biết danh hiệu "thần dũng uy vũ thiên hạ vô địch vũ nội đệ nhất tịch mịch cao thủ đao thương bất nhập duy ngã độc tôn ngọc diện lang quân" của Đường Bảo Ngưu ta?

Trương Thán nghe xong cả buổi, lẩm bẩm một hồi mới nói ra:

- Phiền ngươi… phiền ngươi lập lại lần nữa!

Đại hán kia trên mặt có vẻ đắc ý, lại làm như mặt không đổi sắc nói:

- Ta chính là “thần dũng uy vũ thiên hạ vô địch vũ nội đệ nhất tịch mịch cao thủ đao thương bất nhập duy ngã độc tôn ngọc diện lang quân” Đường tiền bối Bảo Ngưu đại hiệp.

Lần này trong lúc vội vàng hắn còn có thể kịp thời thêm vào bốn chứ “tiền bối” và “đại hiệp”.

Trương Thán nhất thời buồn cười, nhịn không được ôm bụng cười.

Hắn cười đến gập cả người, khiến cho đống chén trên đỉnh đầu kêu lên lộp cộp. Phục vụ nhìn thấy trong lòng hồi hộp, chưởng quỹ nhìn thấy răng cũng lập cập, nhưng chén vẫn không rơi xuống.

Đường Bảo Ngưu tức giận quát lên:

- Ngươi cười cái gì? Có gì buồn cười?

Trương Thán cười đến thở không ra hơi, nói:

- Nếu như ngươi nói sớm một chút, ta đã ăn không được cơm rồi.

- Ngươi đúng là giỏi tự tuyên truyền mình, không biết làm sao lại nghĩ ra được cái loại danh hiệu này.

Hắn cười đến toàn thân như nhũn ra, nhưng vẫn không quên bổ sung một câu:

- Nhìn thấy loại bảo bối như ngươi, ai có thể nuốt trôi cơm?

Đường Bảo Ngưu tức giận đến toàn thân run lên.

Lúc hắn tức giận phát run giống như quả dầu nổ ra, khắp núi đầy đồng đều vang lên tiếng “phụp phụp”.

Hiện giờ đương nhiên không phải giữa núi đồng, mà là trong quán rượu.

Tiếng ồn ào náo động của phố xá bên ngoài cũng không che lấp được tiếng vang như trong xương cốt nổ ra.

Trương Thán nghe được thanh âm này, cũng không cười nữa.

Hắn biết Đường Bảo Ngưu đã nổi giận thật sự, hơn nữa còn muốn ra tay, ra tay toàn lực.

Đương nhiên không chỉ có Trương Thán biết. Nhìn thần sắc của Đường Bảo Ngưu hiện giờ, ai cũng biết là hắn đang muốn ra tay đối phó với Trương Thán, hơn nữa một khi ra tay sẽ là sát chiêu không gì sánh được. Mọi người đều cảm thấy lo lắng cho tên Trương Thán có gương mặt béo tròn này.

Dù là người trong tiệm hay ngoài tiệm, đều chăm chú nhìn vào tràng diện vô cùng căng thẳng này.

Có người đang nghĩ: liệu đại hán uy mãnh này có thể đánh chết tên mập mạp kia không? Có người thì nghĩ: lần này có thể xem náo nhiệt rồi! Có người lại đang nghĩ: tên mập mạp kia đã ăn nhiều cơm như vậy, có thể cầm cự được một lúc không? Cũng có người lại nghĩ: tên mập mạp kia nuốt xuống nhiều cơm như vậy, dù không bị đánh chết cũng bị phình bụng chết rồi.

Ý kiến của mỗi người có thể khác nhau, nhưng tất cả đều tập trung vào tình thế vô cùng căng thẳng giữa Trương Thán và Đường Bảo Ngưu.

Vương Tiểu Thạch lại không phải.

Bởi vì hắn phát hiện có một bóng người, đúng vào lúc này, thừa dịp mọi người không chú ý đã vòng qua góc lầu, sau đó lướt lên lầu hai, lách qua cánh cửa sổ nhìn xuống đường đang mở. Thân pháp so với chim én còn nhanh hơn, so với tơ còn nhẹ hơn, nhưng lại có chút quen mắt.

Hắn đang muốn nói cho Bạch Sầu Phi, chợt thấy Bạch Sầu Phi đã xuất hiện trên mái ngói lầu hai, lách đến phía sau nóc nhà như đang chú ý chuyện xảy ra trên lầu hai, còn vẫy vẫy tay với hắn.

Vương Tiểu Thạch lập tức vọt lên, cũng rất cẩn thận.

Giữa ban ngày ban mặt, dưới cặp mắt của nhiều người, hắn cũng không muốn bị người đầy đường phát giác đang lén lút trên nóc nhà.

Chỉ phút chốc Vương Tiểu Thạch đã đến bên cạnh Bạch Sầu Phi, vừa lúc nhìn thấy trên mặt y lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bạch Sầu Phi kinh ngạc, là vì hắn nhìn thấy tình cảnh bên trong cửa sổ trên mái nhà.

Bạch Sầu Phi vừa lên đến nóc nhà, cũng không lập tức quan sát tình cảnh bên trong, mà trước hết ổn định tâm thần lại. Hắn lập tức nghĩ đến hôm qua, lúc cùng với Tô Mộng Chẩm đi lên Tam Hợp lâu gặp Địch Phi Kinh, Lôi Tổn rất có thể cũng đứng ở chỗ mình bây giờ.

Lôi Tổn là Tổng đường chủ của Lục Phân Bán đường.

Nếu như là mười năm trước, hắn là bang chủ của đệ nhất đại bang trong kinh thành, ngoại trừ thiên tử, có thể xem như là người có thực lực lớn nhất trong dân gian.

Cảm giác của Bạch Sầu Phi lúc này rất kỳ lạ.

Hắn vì cảm giác này mà trầm mặc một hồi, sau đó mới quan sát tình hình bên trong.

Hắn vừa nhìn liền thấy năm cô gái.

Trong có có một cô gái tóc mây cài trâm phượng, hiển nhiên là tiểu thư

khuê các, còn lại là bốn ả nha hoàn trong tay đều cầm đoản kiếm.

Từ phía trên nhìn xuống, trông thấy dáng vẻ của bốn nha hoàn kia đều rất xinh đẹp. Còn vị tiểu thư kia lại lưng quay về phía y, ngồi một góc nhìn ra dòng sông ở phía xa. Từ góc độ của Bạch Sầu Phi, không thể nhìn rõ dung nhan nàng.

Nhưng người khiến cho Bạch Sầu Phi kinh ngạc lại không phải năm cô gái này.

Chính giữa quán rượu lớn như vậy, ngoài năm cô gái này ra còn có một cô gái khác.

Cô gái này mặc màu đồ bó màu đỏ thẫm, gương mặt như cười lại không cười, vừa giận vừa vui, như hoa đào dưới gió xuân.

Bạch Sầu Phi nhìn một cái liền cảm thấy quen thuộc.

Nhìn cái nữa lại cảm thấy thân thiết.

Ngay sau đó là một cảm giác vui sướng không lý do, gần như muốn kêu lên thành tiếng: “Ôn Nhu”.

Cô gái này đương nhiên là Ôn Nhu.

Nếu không phải là Ôn Nhu, ai có thể vừa giận vừa vui như vậy?

Nếu không phải là Ôn Nhu, ai lại có một khuôn mặt như hoa đào cười hết gió xuân?

Nếu không phải là Ôn Nhu, ai có thể đem khí khái hóa thành nhu nhược?

Trước khi nhìn thấy Ôn Nhu, Bạch Sầu Phi đã cảm giác được nàng, cho nên hắn không kinh, cũng không hỉ.

Giống như một số người giang hồ, trải qua lữ hành trong nhân thế, đã tạo thành thói quen không kinh không hỉ.

Chỉ có những người mới chân chân vào, mới dễ kinh, dễ hỉ, dễ bị tổn thương.

Bạch Sầu Phi kinh ngạc không phải vì nhìn thấy Ôn Nhu, mà là kinh ngạc vì bản thân lại vui mừng khi nhìn thấy nàng.

Tại sao lại như vậy? Ngày đó không phải chính y đã làm Ôn Nhu tức giận bỏ đi sao?

Ôn Nhu vẫn là Ôn Nhu, Bạch Sầu Phi vẫn là Bạch Sầu Phi.

Nhưng ở trên nóc Tam Hợp lâu, giờ phút này Bạch Sầu Phi cúi người nhìn cô gái dịu dàng bên dưới, sự cao ngạo lãnh đạm đã không còn, trong lòng chỉ còn lại một cảm giác ôn nhu.

Lúc này Vương Tiểu Thạch đã đi đến bên cạnh, chợt nhìn thấy vẻ kinh ngạc trên mặt y.

Vì vậy hắn cũng đi lên phía trước nhìn vào.

Hắn cũng nhìn thấy Ôn Nhu, cùng với thanh đao của nàng.

Có ai biết thế nào mới là đao của Ôn Nhu?

Giống như ánh đèn vừa mới tỏ.

Giống như sóng mắt của nữ nhân.

Giống như nét đẹp của người tình.

Giống như cánh hoa vừa rụng xuống.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Là Yêu Hay Là Hận

Đao ôn nhu, còn người thì sao?

Người hung dữ.

Ôn Nhu giơ đao lên, ánh đao chiếu rọi khuôn mặt xinh đẹp nhưng hung dữ của nàng. Ít nhất Ôn Nhu hi vọng bản thân nàng đủ hung dữ, muốn mọi người đều biết nàng rất hung dữ. Nàng hiểu rõ thân là một nữ hiệp lưu lạc giang hồ, đầu đao nhuốm máu, không hung dữ thì không được.

Cho nên nàng quát lên:

- Lôi Mị, quả dưa thối ngươi đúng là không biết xấu hổ, thừa dịp bản tiểu thư vừa vào kinh thành không phòng bị, liền dùng thủ đoạn hèn hạ trộm đi vỏ đao của bản cô nương. Nếu ngươi không trả lại, ta ta ta một đao sẽ sẽ sẽ…

Nàng muốn nói vài lời hung ác, nhưng lại không nói được.

Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch nghe xong đều không nhịn được phì cười.

Bọn họ cười là vì nghe được, hóa ra Ôn Nhu vừa vào kinh đã gặp phải Lôi Mị, bị trộm đi vỏ đao. Ôn Nhu đương nhiên cảm thấy rất tức giận. Có điều Lôi Mị trộm đi vỏ đao của nàng làm gì? Đây cũng chuyện làm người ra phải suy nghĩ.

Ngoài ra thứ khiến bọn họ cười là lời Ôn Nhu mắng chửi người khác. Mắng người ta là “quả dưa thối”, thật không biết vị đại tiểu thư này làm thế nào học được.

Lôi Mị vẫn quay lưng về phía Ôn Nhu.

Bốn nha hoàn đều trừng mắt nhìn nàng.

Vương Tiểu Thạch phát hiện cặp mắt của bốn nha hoàn này đều rất đẹp, có người như trân châu, có người như làn nước, có người như hạt mưa, có người như những vì sao, so với đôi mắt đa tình quyến rũ của Ôn Nhu lại càng tôn nhau lên.

Hắn chợt phát hiện vì sao Ôn Nhu làm cách nào cũng không hung dữ nổi.

Bởi vì đó là một đôi mắt hoa đào, cho dù trừng lên thế nào cũng không đủ lớn, cho nên không thể hung dữ được.

Hắn cảm thấy buồn cười vì phát hiện này của mình.

Đúng lúc này, hắn chợt nghe Lôi Mị nói một câu.

Lôi Mị vẫn không quay người lại, nàng nói câu này khi vẫn quay lưng về phía Ôn Nhu.

Đó là một câu nói bình thường.

- Sao Tô công tử lại phái cô tới?

Nàng thở dài xa xăm:

- Sao y lại yên tâm để cô tới?

Đây là một câu nói rất ôn hòa, ngữ khí càng khiến người ta cảm thấy gần

gũi và ấm áp.

Nhưng khi câu nói này vừa thốt lên, chẳng những Vương Tiểu Thạch giật mình, Bạch Sầu Phi biến sắc, mà ngay cả Ôn Nhu cũng chợt kêu lên một tiếng.

Lần này đôi mắt hoa đào của nàng đã mở đến mức lớn nhất, nhưng vẫn còn dim díp, khóe mắt cong cong, nhịn không được kêu lên:

- Là cô! Là cô! Sao lại là cô?

Mỹ nhân kia lúc này mới chậm rãi quay người, mỉm cười nói:

- Là ta. Là ta. Sao không phải là ta?

Nàng vừa quay người chớp mắt, bốn đôi mắt to bên cạnh liền giống như biến mất, chỉ còn lại đôi mắt thâm thúy và trong trẻo của nàng, tựa như một giấc mộng ngọt ngào.

May ra chỉ có đôi mắt như trăng khuyết của Ôn Nhu, mới có thể so sánh được với đôi mắt đen láy khiến lòng người say, hít thở không thông của nàng.

Ôn Nhu vừa thấy nàng, liền nhịn không được vui mừng chạy đến, đồng thời kêu lên:

- Cô đi đâu vậy? Ta tìm cô, ta nhớ cô, chúng ta đều tìm kiếm cô. Ai da, cô làm hại chúng ta thật khổ. May mà cô lên tiếng sớm, nếu không thì ta đã ra tay rồi. Ta mà chém xuống một đao, hì hì, ngay cả mình cũng không nắm được sống chết, lỡ chém trúng cô thì phải làm sao đây? Ta còn tưởng cô là quả dưa thối Lôi Mị kia.

Nàng nói một hơi không ngừng, người không hiểu rõ nhất định sẽ cảm thấy đầu óc quay cuồng, chẳng biết nói gì. Hơn nữa nàng chỉ lo ôn chuyện,

lướt nhanh về phía trước, đã quên mất bốn nha hoàn kia vẫn còn mang ý nghĩ thù địch, cho rằng nàng có ý đồ không tốt. Thân hình của nàng vừa khẽ động, bốn thanh kiếm đã ngăn đón trước mặt.

Ôn Nhu vẫn còn đang hí hửng, không chú ý đến bốn thanh kiếm trước mặt này.

Bốn nha hoàn cũng không ngờ Ôn Nhu lại chẳng thèm đếm xỉa gì đến bốn thanh kiếm chặn đường, bọn họ cũng không có ý làm người khác bị thương, nhưng kiếm chiêu đã phát ra không thể thu lại kịp.

Mỹ nhân kia kêu lên một tiếng, vội nói:

- Không được đả thương người!

Nhưng nàng không biết võ công, không thể kịp thời ngăn lại. Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, bốn thanh kiếm đã đâm về phía Ôn Nhu. Trong mắt Ôn Nhu chỉ có mỹ nhân kia, đã quên mất trước mặt còn có kiếm, trong tay còn có đao. Bốn kiếm này mặc dù không chí mạng, nhưng cũng có thể khiến nàng bị thương.

Đúng lúc này, đột nhiên tại phía bậc thang xuất hiện một chiếc đầu lớn, tóc mai liền má xoắn lại với nhau, hét lớn một tiếng:

- Dừng tay!

Tiếng hét này chẳng những giống như tiếng sấm mùa xuân, mà còn là đất bằng dậy sóng. Trên lầu hai, bàn, ghế, cột, xà, ngói, ngay cả ly, chén, đũa, đĩa, thậm chí là đao, kiếm đều đồng loạt kêu lên. Bốn tỳ nữ như gặp phải sấm vang, trong lòng hoản hốt, bốn kiếm va chạm vào nhau kêu leng keng.

Ôn Nhu kêu lên một tiếng, bịt hai tai lại. Đại hán kia chính là Đường Bảo Ngưu, một bước vượt qua năm bậc thang, lúc này đã lên lầu, nhìn Ôn Nhu

toét miệng cười. Ôn Nhu giậm chân tức giận nói:

- Cái tên Thiên Lôi ngươi, ồn ào chết đi được!

Mỹ nhân kia cũng bị tiếng hét này làm cho sắc mặt trắng bệch, dùng tay ôm ngực, một lúc sau mới có thể lên tiếng:

- Ôn nữ hiệp là bạn tốt của ta, các ngươi sao lại tổn thương nàng?

Bốn nah hoàn đều biết tội cúi đầu.

Lúc này một người nhanh như chớp "bay" lên, chính là tên thanh niên có làn da đen thui nhưng dáng người lại tròn vo kia. Kỳ quái là mỗi tay của hắn còn mang theo hai mươi tám cái chén không dính liền với nhau. Hai tay hắn nâng hai hàng chén không, lướt lên lầu như chân không chạm, giống như trong tay không phải chén mà là hai cây nhẹ cây gậy trúc bền chắc.

Người này đương nhiên chính là "Phạn Vương" Trương Thán.

Trương Thán vừa lên đến liền hung hăng trừng mắt nhìn Đường Bảo Ngưu. Đường Bảo Ngưu cười ha hả nói:

- Ngươi đi lên thật lưu loát.

Trương Thán xấu hổ không ngừng giải thích với mỹ nhân kia:

- Tên này không hiểu một chút quy củ võ lâm nào, rõ ràng nói là muốn giao thủ với ta, không ngờ mới có mấy chiêu hắn lại đột nhiên xông lên lầu. Ta… nhất thời sơ xuất, không ngờ hắn lại không có phép tắc như vậy, nên không kịp ngăn lại…

Mỹ nhân khẽ mỉm cười, ôn hòa nói:

- Vậy cũng không thể trách ngươi.

Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi nghe xong đã hiểu rõ, hóa ra khi mình leo lên nóc nhà, Trương Thán và Đường Bảo Ngưu đã ở dưới lầu giao thủ, mà tên Trương Thán này giống như ở dưới trướng của mỹ nhân kia, còn Đường Bảo Ngưu lại cùng một nhóm với Ôn Nhu.

Những điều này khiến Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch rất kinh ngạc.

Nhưng điều làm bọn họ kinh ngạc nhất, chính là vị mỹ nhân gọi là "Lôi Mị" kia lại chính là người mà bọn họ thường nhớ tới.

Điền Thuần.

Điền Thuần vẫn đẹp như vậy.

Cặp mắt của nàng vẫn lung linh như mộng, giữa chân mày vẫn thấp thoáng vẻ lo lắng, mái tóc vẫn mềm mại như sông ngân đen nhánh, lúc cười lên vẫn như đóa hoa nở ra đón gió, ca múa dưới trăng.

Có điều vẻ buồn rầu trong nụ cười của nàng dường như càng đậm thêm.

Ôn Nhu không kiên nhẫn, vội hỏi:

- Sao lại là cô? Sao cô lại ở đây?

Điền Thuần khẽ liếc Đường Bảo Ngưu, hỏi:

- Đây là bằng hữu của cô sao?

Câu hỏi này cũng giống như hoàn toàn gạt đi vấn đề của Ôn Nhu.

Ôn Nhu lại không hề cảm thấy điều đó, nói:

- Hắn gọi là Đường Bảo Ngưu. Cô đừng thấy hắn thô lỗ, thật ra con người hắn rất tốt. Lúc trước khi tra xét huyết án của Thanh Đế môn ta tình cờ kết

bạn với hắn, còn có một vị Phương Hận Thiếu, còn có Thẩm Hổ Thiền…

Nói đến mấy người này, ánh mắt của nàng lại hiện vẻ vui mừng, bên má cũng hơi đỏ lên.

Điền Thuần thương tiếc nói:

- Mặc dù cô gia nhập giang hồ… không phải quá lâu, nhưng lại kết giao được không ít bằng hữu tốt. Có điều sao Tô công tử lại phái cô đến đây?

Ôn nhu nói:

- Huynh ấy không có phái ta.

Ngón tay như lá cây thủy tiên của nàng chỉ vào Đường Bảo Ngưu, thiếu chút nữa đã đâm vào chiếc mũi to của hắn. Đường Bảo Ngưu vội nghiêng đầu tránh khỏi.

- Sư huynh không hề gọi ta.

Ôn Nhu bực bội bĩu môi nói:

- Ta gặp được hắn trong thành, liền túm lấy hắn lôi vào trong lâu. Sư huynh thấy dáng vẻ của hắn nhàn rỗi vô sự, có tài nhưng không gặp thời, liền bảo hắn đến nơi này đối phó với một người gọi là Lôi Mị, sao lại là cô?

Ánh mắt Điền Thuần như chợt hiểu ra:

- Khó trách, y làm sao dám để cô mạo hiểm.

Ôn Nhu nhíu mày nói:

- Hử? Cô nói sao?

Điền Thuần nói:

- Tô công tử phái vị Đường tiên sinh này tới bắt Lôi Mị, cô lại lén lút theo đến, có phải không?

Đường Bảo Ngưu nhếch miệng cười nói:

- Gọi ta là Đường Bảo Ngưu được rồi, không cần gọi là Đường tiên sinh. Ta bình sinh sợ nhất là mấy cái lễ tiết khách sáo vô nghĩa.

Điền Thuần nhìn sang Đường Bảo Ngưu, cười nói:

- Ta vốn không quen biết các hạ, sao có thể gọi thẳng tên được.

Đường Bảo Ngưu trừng mắt nói:

- Có gì là không thể?

Điền Thuần cười nói:

- Các hạ mặc dù thấy không sao, nhưng ta là nữ nhi, cần phải tuân thủ một chút lễ nghi.

Đường Bảo Ngưu cười hề hề nói:

- Nói cũng phải.

Điền Thuần nói:

- Cho nên, nếu ta không gọi các hạ là Đường tiên sinh, chẳng lẽ lại gọi là Đường tiểu thư?

Đường Bảo Ngưu gãi đầu, vội nói:

- Không được, không được.

Hắn lại cười hì hì nói:

- Không bằng cứ gọi ta là Đường công tử, hay là Đường đại hiệp, vậy là được rồi.

Hắn lại bổ sung:

- Có điều, những người thật sự hiểu rõ ta đều gọi ta là Đường cự hiệp.

Điền Thuần ngạc nhiên:

- Đường cự hiệp?

Đường Bảo Ngưu nói:

- Đúng. Cự hiệp là đại hiệp trong đại hiệp, gọi ta là Đường cự hiệp là thích hợp nhất, ta cũng sẽ gắng gượng tiếp nhận cái danh hiệu đương nhiên này.

Điền Thuần cười, đám nha hoàn bên người nàng cũng không nhịn được che miệng:

- Đường cự hiệp đúng là một người dí dỏm.

Ôn Nhu không cam lòng nói:

- Bởi vậy mới nói sư huynh ta không biết dùng người.

Câu nói này của nàng thật sự là kinh người. Một lãnh tụ danh lừng thiên hạ, một mình chống đỡ Kim Phong Tế Vũ lâu, lại bị nói là "không biết dùng người", chắc cũng chỉ có Ôn Nhu mới nói ra được.

Vẻ mặt Ôn Nhu lại bình thản ung dung như thường, giống như vừa ăn một khối đậu hủ vậy.

- Huynh ấy phái Đường Bảo Ngưu đến, không bằng cứ phái ta đến. Cho nên ta mới bảo Đường Bảo Ngưu gây náo loạn dưới lầu, còn ta lại thần không biết, quỷ không hay lẻn lên lầu hai.

Ôn Nhu nói vô cùng đắc ý.

Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi ở trên nóc nhà, trong lòng đồng thời nghĩ thông một chuyện.

Tô Mộng Chẩm đã từng nói: y đã phái "một người khác" đi đối phó với lôi Mị, đó là một "người rất ham vui", ít nhất cũng là một "người rất thú vị".

Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch đều thừa nhận Tô Mộng Chẩm nói rất đúng.

Bất kể Ôn Nhu hay là Đường Bảo Ngưu, đều có thể xem là người "rất ham vui" hoặc "rất thú vị".

Nhìn Ôn Nhu nói một cách thoả thuê mãn nguyện như vậy, Trương Thán không nhịn được cắt lời:

- Cho nên Điền cô nương mới bảo ta ứng phó với kẻ gây sự dưới lầu, để cô ấy đối phó với người từ cửa sổ tiến vào.

Không biết Ôn Nhu có nghe được hàm ý chế giễu trong lời nói của hắn hay không, lại không hề tức giận, bởi vì nàng nhớ lại vấn đề kia:

- Điền Thuần, sao cô lại ở chỗ này? Lôi Mị thì sao?

Điền Thuần lẳng lặng nhìn Ôn Nhu, sau đó dùng một loại ngữ điệu bình tĩnh nói:

- Trước khi trả lời vấn đề này của cô, ta muốn thỉnh giáo cô một vấn đề trước.

Ôn Nhu cao hứng nói:

- Cô cứ nói đi! Có chuyện gì cứ việc thỉnh giáo ta!

Điền Thuần hỏi:

- Lần này Kim Phong Tế Vũ lâu chỉ phái cô và Đường cự hiệp đến Tam Hợp lâu sao?

Ôn Nhu nói:

- Chỉ phái Đường Bảo Ngưu đến thôi.

Điền Thuần nói:

- Vậy thì dễ xử lý rồi.

Ôn Nhu ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì dễ xử lý?

Điền Thuần cao giọng bình thản nói:

- Bằng hữu trên nóc nhà, các vị cũng nên xuất hiện rồi!

Một cô gái không biết võ công, sao lại biết bọn họ ở trên nóc nhà?

Nhưng đến lúc này, dù có khó xử, bọn họ cũng đành phải hiện thân.

Bọn họ vừa xuất hiện, ngược lại khiến Điền Thuần và Ôn Nhu đều giật mình.

Ôn Nhu hô một tiếng nhảy dựng lên, “bay” tới đấm cho Bạch Sầu Phi một cái, lại ôm lấy Vương Tiểu Thạch, vui mừng nói:

- Ngươi đến rồi, ngươi cũng đến, các ngươi đều đến cả rồi.

Bạch Sầu Phi cười, nụ cười hơi có vẻ thê lương.

Vương Tiểu Thạch lại đỏ mặt, ngượng ngùng không nói nên lời.

Ôn Nhu lúc này mới phát giác, vội buông tay ra, mặt cũng đỏ lên.

Bạch Sầu Phi và Điền Thuần nhìn nhau cười.

Bạch Sầu Phi vốn tưởng rằng mình sẽ để bụng chuyện Điền Thuần không từ biệt mà đi, trong lòng sẽ mang hận ý, nhưng lúc này khi vừa thấy mặt, hắn lại cười như vậy, không còn nhớ từng có hận ý gì, ngay cả nỗi giận cũng tiêu tan.

Vương Tiểu Thạch và Ôn Nhu vẫn còn đỏ mặt.

Bạch Sầu Phi đành phải nói với Điền Thuần:

- Lôi cô nương!

Điền Thuần lộ ra hàm trắng đều, cười nói:

- Bạch công tử! Vương thiếu hiệp!

Vương Tiểu Thạch lúc này mới nhớ lại lời muốn nói:

- Điền Thuần, cô lừa chúng ta thật khổ.

Hắn chỉ vào Bạch Sầu Phi:

- Nhất là hắn, vi cô mà hồn đi đâu mất, thần hồn điên đảo, hồn bay lên trời, hồn phi phách tán…

Hắn đại khái có ý che giấu cho mình, cho nên đặc biệt khoa trương.

Bạch Sầu Phi cả giận nói:

- Ngươi nói cái gì?

Y vươn tay huých Vương Tiểu Thạch một cái, vội giải thích:

- Ta là cảm thấy hối tiếc với Ôn nữ hiệp. Lần đó tại bờ sông ta thật sự đã mở lời xúc phạm, làm hại Vương lão tam cả ngày hoàng hốt, như chó nhà có tang, cơm nước không vào, ăn ngủ không yên, lệ ướt áo xanh, mồ hôi ướt gối…

Vương Tiểu Thạch kêu lên:

- Ngươi nói cái gì?

Hắn lại dùng cùi chỏ thúc Bạch Sầu Phi một cái.

Ôn Nhu cười mỉm nói:

- Ha! Tên quỷ ngươi, hôm nay lương tâm mới trỗi dậy, đi tạ lỗi với bản cô nương sao?

Điền Thuần cười nói:

- Bọn họ đang làm trò quỷ đấy.

Ôn Nhu không hiểu ý nghĩa của câu nói đó, lại hỏi:

- Ấy! Sao bọn họ lại gọi cô là Lôi cô nương? Cô không phải họ Điền sao?

Điền Thuần bình tĩnh nói:

- Ta vốn là họ Lôi, không phải họ Điền.

Lần này lại là Vương Tiểu Thạch nói:

- Nhưng Lôi Mị mà chúng ta biết, không phải là cô.

Lôi Thuần ngạc nhiên nói:

- Ai bảo ta là Lôi Mị?

Vương Tiểu Thạch lấy làm lạ hỏi:

- Cô không phải là Lôi Mị sao?

Bạch Sầu Phi cũng nghiêm mặt hỏi:

- Vậy cô là ai?

Trương Thán cao giọng nói:

- Cô ấy là hòn ngọc quý trên tay Tổng đường chủ của Lục Phân Bán đường chúng ta, Lôi Thuần đại tiểu thư.

Tại khoảnh khắc này, Vương Tiểu Thạch nhớ đến rất nhiều chuyện.

Nếu như Điền Thuần chính là Lôi Thuần, mà Lôi Thuần lại là con gái một của Lôi Tổn, Lôi Tổn và Tô Mộng Chẩm là tử địch, Lục Phân Bán đường do Lôi Tổn chủ trì và Kim Phong Tế Vũ lâu do Tô Mộng Chẩm lãnh đạo đối địch với nhau, Tô Mộng Chẩm là đại ca kết nghĩa của mình và Bạch Sầu Phi, như vậy Lôi Thuần trước mắt này là địch hay là bạn? Đây là chuyện thứ nhất.

Theo hắn quan sát, Bạch Sầu Phi vốn có tình cảm với Lôi Thuần, nhưng Lôi Thuần lại phải gả cho Tô Mộng Chẩm để hòa hoãn xung đột giữa hai phái, vậy cảm thụ hiện giờ trong lòng Bạch Sầu Phi là yêu hay là hận? Đây là chuyện thứ hai.

Nếu hôm nay người có mặt tại Tam Hợp lâu không phải Lôi Mị mà là Lôi Thuần, Tô Mộng Chẩm sao lại phái hai người bọn họ đến? Là do y tính sai, là

trùng hợp, hay là có dụng ý khác? Lôi Thuần sao lại xuất hiện ở Tam Hợp lâu? Là ý của Lôi Tổn hay là ý của cá nhân nàng? Ôn Nhu sao lại chen chân vào vũng nước đục này?…

Vương Tiểu Thạch càng nghĩ càng rối, càng nghĩ càng loạn.

Có điều, trong đống suy nghĩ rối như mớ bòng bong này, có một ý niệm lại đặc biệt rõ ràng.

Đó là tâm tình của Bạch Sầu Phi.

Vì vậy hắn lập tức pha trò:

- Hóa ra là Lôi đại tiểu thư, thất kính, thất kính! Không ngờ chúng ta lại gặp được Lôi đại tiểu thư ở bờ Hán Thủy, đã sớm kết duyên với Lục Phân Bán đường. Sớm biết như thế chúng ta đã không dám tùy tiện ra tay.

Lôi Thuần nói:

- Hiện giờ các người cũng là khách quý của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Nàng nói chuyện với Vương Tiểu Thạch, nhưng ánh mắt lại liếc về phía Bạch Sầu Phi.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Tin tức của cô quả thật linh thông.

- Chuyện lớn như vậy, Lục Phân Bán đường sao lại không biết chứ.

Lôi Thuần thở dài xa xăm nói:

- Thật ra ta vẫn luôn chú ý đến hành tung của các người, chỉ hi vọng các người có thể sớm ngày rời khỏi kinh thành.

Bạch Sầu Phi hừ lạnh một tiếng.

Vương Tiểu Thạch vội nói:

- Lôi đại tiểu thư cảm thấy chúng ta không thích hợp ở lại kinh thành sao?

Lôi Thuần nói:

- Đó là một nơi thị phi.

Bạch Sầu Phi lạnh lùng nói:

- Chúng ta cũng không sợ thị phi.

Lôi Thuần nói:

- Cũng là chỗ máu tanh.

Bạch Sầu Phi nói:

- Ta thích nhất chính là những nơi có thị phi và máu tanh, như vậy có vị người.

Lôi Thuần nói:

- Vậy thì tùy công tử. Chỉ có điều, bất cứ người nào muốn dương danh lập nghiệp ở nơi này, trước hết đều phải trả giá thật nhiều, sau đó biến chất, dần dần mất đi diện mạo ban đầu, trở thành một kẻ giang hồ bất đắc dĩ.

Bạch Sầu Phi nói:

- Ta vốn chính là người giang hồ.

Lôi Thuần nói:

- Các người vốn không phải… các người còn có một chút… không phải.

Bạch Sầu Phi cười lạnh nói:

- Dù là phải hay không phải, chúng ta cuối cùng đã gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu. Tô đại ca sẽ trọng dụng chúng ta, đối kháng với quý bang. Cô đương nhiên không ngờ được chúng ta lại ở nơi này.

Lôi Thuần thở dài một tiếng:

- Tùy công tử nói thế nào, tùy công tử nghĩ ra sao… Ta vẫn luôn cảm thấy các người không nên ở lại đây, bởi vì trả giá quá lớn, rất không đáng.

Bạch Sầu Phi nói:

- Cô là con gái một của bang chủ kinh thành đệ nhất đại bang năm đó, lại sắp là phu nhân của bang chủ kinh sư đệ nhất đại bang hiện nay, đương nhiên là có tư cách nói không đáng. Còn chúng ta chỉ là những kẻ lưu lạc giang hồ tay không tấc sắt, nói không được những lời này.

Hắn dừng một chút, lại nói:

- Điều ta không muốn nói nhất là: sao chúng ta không tự lượng sức mình như vậy, lại lên thuyền cứu cô tại bờ Hán Thủy, trơ mắt nhìn mình tự chui vào tròng.

Lôi Thuần cũng không khỏi hơi tức giận:

- Các người cứu ta, ta rất cảm kích, đó không phải cạm bẫy. Không có các người, ta cũng sẽ không còn ở nơi này. Nếu như ta muốn lợi dụng các người, sao lại phải lén lút bỏ đi? Ta vốn có thể khuyên các người gia nhập liên minh Lục Phân Bán đường.

Bạch Sầu Phi chợt bình tỉnh lại:

- Cho dù cô không định khiến chúng ta rơi vào cạm bẫy, cũng vẫn lừa gạt chúng ta.

- Điều duy nhất ta lừa các ngươi, chỉ có thân phận của ta.

Lôi Thuần thở dài nói:

- Các ngươi cứu ta, vốn không phải vì thân phận của ta. Chúng ta kết giao, cũng không phải vì thân phận của ta. Có đúng không?

Ôn Nhu lớn tiếng nói:

- Đúng vậy.

Nói xong liền trừng mắt nhìn Bạch Sầu Phi.

Đường Bảo Ngưu ở một bên cũng phụ họa, lớn tiếng nói:

- Đúng vậy.

Trương Thán thấy tình thế hơi căng thẳng, cũng vội nói:

- Rất đúng.

Đường Bảo Ngưu học theo dáng vẻ Ôn Nhu nhìn Bạch Sầu Phi, cũng trừng mắt nhìn Trương Thán, lẩm bẩm nói:

- Người ta nói ngươi cũng nói theo, đúng là kẻ bám đuôi.

Trương Thán lại cố ý chỉ ra ngoài cửa sổ, cũng không nhìn mà nói:

- Ngươi nhìn kìa! Trời sắp mưa rồi.

Đường Bảo Ngưu hiếu kỳ, vừa nhìn quanh vừa hỏi:

- Trời mưa à?

Trương Thán cười nói:

- Trâu ơi! Trên đường có con trâu ngốc, vừa rồi còn lẩm bẩm mấy tiếng. Trâu rên rỉ khi trời nắng, không phải là dấu hiệu trời sắp mưa sao?

Trương Thán nói như vậy, vốn cho rằng Đường Bảo Ngưu sẽ rất tức giận, ai ngờ hắn lại không phản ứng.

Trương Thán cảm thấy ngạc nhiên, lại trông thấy Đường Bảo Ngưu đang há hốc mồm nhìn xuống lòng đường.

Trương Thán hiếu kỳ, cũng nhìn ra ngoài đường.

Hắn cũng trợn mắt há mồm.

Vốn là một buổi sáng trong lành, hiện giờ quả thật mưa gió sắp kéo đến rồi.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Là Địch Hay Là Bạn

Bởi vì chỗ mà bọn họ đang ở đã không còn là chỗ ban đầu.

Nếu như ngươi từng xem giang hồ thuật sĩ biểu diễn "Ngũ Quỷ Bàn Vận đại pháp", nhất định sẽ rất kinh ngạc vì bọn họ có thể dời một số "vật thể" đi mà không cần phải chạm vào.

Trương Thán và Đường Bảo Ngưu lại càng kinh ngạc.

Bọn họ là ở trên Tam Hợp lâu.

Tam Hợp lâu là nằm trên đường.

Đường phố này là nơi rất náo nhiệt trong thành. Có cô gái giang hồ bán nghệ, có người diễn kịch đầu phố, có người bàn luận bên đường, có người khiêng kiệu vừa định nghỉ ngơi, còn có phu nhân giàu có đi mua son phấn; có tiểu thiếu gia không nghe lời, có cậu ấm đang say đắm nhìn những cô gái đi ngang; người bán gà, cho ngựa ăn, bán thịt heo đều đang cùng khách nhân hoặc chủ nhân của mình gia nhập vào sự ồn ào của phố xá; còn có tiểu ăn mày và lão ăn mày đang hát lớn làn điệu "hoa sen rụng"*; ngay cả tiệm cơm dưới lầu cũng đang bận tối mày tối mặt. Vừa rồi Trương Thán và Đường Bảo Ngưu còn ở dưới lầu tranh chấp, đang muốn động thủ, Đường Bảo Ngưu lại không an tâm về Ôn Nhu ở trên lầu, cho nên thừa dịp Trương Thán không chuẩn bị liền chuồn lên.

* Điệu hát đánh nhịp bằng phách, sau mỗi đoạn thường đệm câu “hoa sen rụng, hoa sen rụng”.

Nhưng bây giờ tất cả đều không có.

Tại sao lại “không có” nữa?

Đường vẫn là đường, lầu vẫn là lầu, bọn họ đương nhiên không bị “dời đi”.

Có điều trên đường đã không còn người.

Con đường im ắng, không có một bóng người nào. Mọi người đều đóng chặt cửa ngõ, không nói một tiếng, ngay cả gia súc cũng đã núp vào. Toàn bộ con đường như biến thành một thế giới hoang vu.

Một thế giới kỳ dị, con đường quỷ dị, thậm chí ngay cả sắc trời cũng bắt đầu u ám.

Tại sao lại như vậy?

Người đã đi đâu hết?

Đã xảy ra chuyện gì?

Bởi vì không giải thích được những bí ẩn này, cho nên Đường Bảo Ngưu và Trương Thán người thì sửng sốt, còn người thì ngơ ngẩn.

Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi hiển nhiên đã sớm chú ý, cho nên không lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bạch Sầu Phi vẫn kiên trì nói:

- Ta không phải nói đến chuyện cô giấu diếm thân phận với chúng ta.

Lôi Thuần không hiểu:

- Vậy ta còn lừa các người chuyện gì?

Bạch Sầu Phi nói:

- Cô biết võ công, vốn không cần chúng ta ra tay cứu giúp.

Lôi Thuần nói:

- Ta không biết.

Bạch Sầu Phi nói:

- Cô biết.

Lôi Thuần lại nói:

- Ta không biết.

Đường Bảo Ngưu chợt kêu lên:

- Biết cái gì chứ, cả con đường lớn như vậy đã biến mất, còn biết hay không biết gì nữa.

Ôn Nhu lúc này mới phát giác, liền kêu lên một tiếng, kinh hãi cúi gần đến trước cửa sổ, ngạc nhiên nói:

- Sao lại như vậy? Sao có thể như vậy?

Bạch Sầu Phi nói một cách thẳng thắn:

- Cô biết.

Lôi Thuần hỏi:

- Công tử dựa vào đâu mà nói ta biết?

Bạch Sầu Phi nói:

- Bởi vì vừa rồi chúng ta ở trên nóc nhà, cô đã phát hiện được.

Lôi Thuần cười nói:

- Đó là bởi vì ta cẩn thận.

Lúc nàng muốn cười, mí mắt chợt nhướng lên, rất diễm lệ đáng yêu:

- Ta nghe được có hai tiếng động nhỏ phát ra trên nóc nhà.

Bạch Sầu Phi ngẩn người:

- Hai tiếng động nhỏ?

Vương Tiểu Thạch ở một bên vội nói:

- Đúng đúng đúng. Lúc ta lên được nóc nhà, trông thấy phía dưới là Ôn cô nương, bước chân hơi trầm xuống đạp phải một góc mái ngói. Ngươi chợt nghe Lôi tiểu thư lên tiếng, đầu gối trái cũng đụng phải xà ngang, có thể gây nên một chút tiếng động.

Bạch Sầu Phi hừ lạnh một tiếng nói:

- Đó là vì ta nhất thời không cẩn thận thôi.

Vương Tiểu Thạch vội nói:

- Đó cũng do ta nhất thời chủ quan.

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Giả lão đại trong “Thất Sát” là chết dưới tay cô?

Lôi Thuần đáp:

- Là ta.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Khó trách hắn lại chết một cách kỳ lạ như vậy.

Lôi Thuần nói:

- Ta không muốn hắn tiết lộ thân phận của ta, hơn nữa loại người như hắn có chết cũng chưa hết tội.

Ôn Nhu sau khi nghe được một nửa, lại le lưỡi nói:

- Oa, nếu như cô muốn giết chúng ta chẳng phải rất dễ dàng sao? Ta cũng không đề phòng cô.

Bạch Sầu Phi lạnh lùng chỉnh lại:

- Là giết cô dễ dàng, không phải chúng ta.

Lôi Thuần cười nói:

- Làm sao ta lại giết các người?

Nàng u oán nói:

- Các người không giết ta đã tốt lắm rồi.

Đường Bảo Ngưu bỗng hét lớn:

- Trời mưa rồi! Trời mưa rồi!

Trương Thán tức giận nói:

- Trời mưa thì có gì phải ngạc nhiên?

- Còn không đáng kinh ngạc à? Đầu ngươi mọc trên ngón cái sao?

Đường Bảo Ngưu chỉ trời mắng đất:

- Sắc trời buổi sáng đang còn tốt, bỗng nhiên lại trở nên u ám, ngươi nói xem có kỳ quái không?

Bạch Sầu Phi hỏi Lôi Thuần:

- Ngày đó tại bờ sông, người chặn giết cô có thật là thủ hạ của "Mê Thiên Thất Thánh" không?

Lôi Thuần đáp:

- Đúng vậy.

Bạch Sầu Phi lại hỏi:

- Vì sao?

- Ta sắp được gả cho Tô Mộng Chẩm. Một khi hôn sự này hoàn thành, Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường sẽ có thể hoà giải với nhau, chuyện này đối với "Mê Thiên Thất Thánh" là tin dữ.

Lôi Thuần nói:

- Cho nên bọn chúng thừa dịp Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường đang bố trí phần lớn lực lượng kiềm chế lẫn nhau, muốn bắt cóc ra để uy hiếp phụ thân và Tô công tử.

Bạch Sầu Phi nói:

- “Mê Thiên Thất Thánh” không sợ hành động lần này có thể khiến cho Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường bất mãn, lại liên thủ đối phó với hắn sao?

Lôi Thuần nói:

- “Mê Thiên Thất Thánh” rất biết cân nhắc. Hắn hiểu rõ trước khi hôn sự hoàn thành, Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu vẫn đối chọi lẫn nhau, sẽ không vứt bỏ thành kiến trở thành đồng minh.

Bạch Sầu Phi nói với giọng mỉa mai:

- Đúng. Trước khi mị lực của cô còn chưa phát huy đầy đủ, Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu vẫn là địch chứ không phải bạn, cho nên “Mê Thiên Thất Thánh” muốn tiêu diệt cô trước.

- Thật ra dù ta gả cho Tô công tử, e rằng cũng chẳng thay đổi được gì.

Lôi Thuần không để ý tới sự chế giễu trong lời nói của y, chỉ nói:

- Song hùng không thể cùng tồn tại, một núi không thể chứa hai hổ. Ân oán giữa Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường, khó tránh khỏi phải dùng máu mới có thể rửa sạch.

Nàng nói đến đây, dừng một chút mới nói:

- Cho nên, ta không hi vọng các người tham gia vào chuyện này.

Bạch Sầu Phi cười lạnh nói:

- Cô sai rồi.

Hắn chậm rãi nói:

- Đây không chỉ là chuyện của cô, mà còn là chuyện của chúng ta.

Trong đôi mắt tinh xảo của Lôi Thuần thoáng hiện lên vẻ sắc bén rất khó chú ý. Bạch Sầu Phi lại nói:

- Chúng ta không phải vì cô, mà là vì Kim Phong Tế Vũ lâu.

Đường Bảo Ngưu chợt nói:

- Mặc kệ vì cái gì, bây giờ đã là trời u đất ám, nhật nguyệt vô quang, còn nói mấy chuyện này làm gì nữa.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Chính là vì sắc trời này, cho nên mới như vậy.

Đường Bảo Ngưu ngạc nhiên:

- Sắc trời cùng với mấy cái chuyện ta vì ngươi, ngươi vì ta này có quan hệ gì đâu?

- Quan hệ lớn đấy.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ngươi có biết, trên giang hồ có một người khi xuất hiện, ngay cả sắc trời cũng tối sầm, gió mây biến sắc, trời trăng không sáng, mọi người đều bị quét tan?

Đường Bảo Ngưu nói:

- Vậy còn xem là người sao?

Trương Thán trầm giọng nói:

- Là người.

Đường Bảo Ngưu hỏi:

- Người nào?

Trương Thán thần sắc nghiêm trọng:

- Một người rất đáng sợ.

Đúng lúc này bỗng vang lên một tiếng "vèo", một mũi tên xẹt qua cửa sổ.

Một mũi tên vừa to, vừa lớn, vừa đen, lại vừa bá đạo.

Loại tên lớn vốn không thường thấy.

Thân tên to hơn gấp sáu lần so với mũi tên binh thường, lông tên dùng thép mỏng chế tạo, đầu tên tròn dẹt, chỉ tính về sức nặng cũng hơn gấp chín lần so với tên thường.

Nhưng kỳ dị hơn chính là tiễn pháp.

Mũi tên này là từ dưới bắn lên, bắn thẳng lên trời.

Mũi tên này xẹt qua phía trước cửa sổ, là bắn tung lên, không phải lướt ngang qua.

Chẳng lẽ mũi tên này không phải bắn người, mà là bắn chim chóc trên trời, bắn mây trắng, thậm chí là thần linh?

Ngay lúc mũi tên xẹt qua phía trước cửa sổ, bỗng vang lên một tiếng "phụp", thân tên lại bắn ra một mũi tên khác.

Mũi tên lớn là bắn thẳng lên, lúc xẹt qua phía trước cửa sổ, thân tên mới "bung" ra một mũi tên khác vào lầu hai của Tam Hợp lâu. Nhanh, nhẹ, mạnh, khéo léo, còn lợi hại hơn bất cứ mũi tên nào.

Mũi tên bắn về phía Lôi Thuần.

Bạch Sầu Phi nhún vai một cái, muốn bắt lấy mũi tên.

Trương Thán cũng nhoáng người một cái đã đến trước mặt Lôi Thuần. Nhìn dáng vẻ của hắn, giống như muốn lấy năm mươi sáu bát cơm trong tay nện xuống mũi tên nhỏ này.

Chỉ có Đường Bảo Ngưu là không kịp làm gì, chỉ kêu một tiếng:

- Ai da!

Xen lẫn vào đó là tiếng kêu của Ôn Nhu.

Lôi Thuần chợt quát lên:

- Không nên cử động!

Lời vừa nói ra, mũi tên đã rơi xuống.

Mũi tên nhỏ này thế tới rất nhanh, nhưng khi cách Lôi Thuần bảy thước lại tự động rơi xuống.

Vương Tiểu Thạch quơ tay bắt lấy mũi tên.

Lôi Thuần vội nói:

- Xin đưa cho ta!

Vương Tiểu Thạch phát hiện trên thân tên có buộc một tờ giấy nhỏ, vội

đưa cho Lôi Thuần. Lôi Thuần mở ra nhìn một cái, chỉ thấy có mấy chữ hào phóng có lực, kiếm khí tung hoành:

“Thất thánh đang đến Tam Hợp lâu”.

Bên dưới có vẽ một con sông nhỏ.

Sông nhỏ giống như biển cả, bầu trời, là thứ khó vẽ ra nhất, nhưng người này chỉ dùng vài nét qua loa, lại phác họa ra được con sông nhỏ có nước chảy này, chắc chắn là một cao thủ hội họa.

“Sông nhỏ” đại biểu cho cái gì?

Là tên người? Là danh hiệu của tổ chức? Là một câu mật hiệu? Hay là một câu nói?

Lôi Thuần nhìn tờ giấy, sau đó giao cho một tỳ nữ áo xanh. Tỳ nữ kia tiếp lấy, lập tức đốt lửa thiêu hủy.

Lôi Thuần hít sâu một hơi, đôi má lúm đồng tiền lại hiện lên một vầng mây đỏ:

- Thật sự đã đến rồi.

Ôn Nhu hỏi:

- Ai?

Lôi Thuần nói:

- “Mê Thiên Thất Thánh”.

Vương Tiểu Thạch cười, hắn lại bắt đầu cảm thấy thú vị.

- Nghe nói trong kinh thành chỉ có Tô đại ca và Lôi tổng đường chủ mới có thể chế ngự được “Mê Thiên Thất Thánh” Quan Thất gia.

Hắn nói:

- Đáng tiếc hai người bọn họ đều không có ở đây.

Bạch Sầu Phi nói:

- Cục diện lần này, đành phải do ngươi và ta ứng phó.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Ta có một cảm giác.

Bạch Sầu Phi nói:

- Ngươi nói trước đi!

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta cảm thấy hai người lúc trước mà đại ca muốn chúng ta đối phó đều không phải là trọng điểm, hiện tại trận này mới đúng là chủ lực.

Hắn hỏi Bạch Sầu Phi:

- Còn ngươi muốn nói gì?

- Ta cảm thấy, trận chiến này dù là Tô đại ca hay Lôi Tổn cũng không thể nhúng tay vào. Đây là trận chiến mà chúng ta phải đối mặt, muốn danh chấn giang hồ hay là mai danh ẩn tích, đều tùy thuộc vào kết quả của trận chiến này.

Bạch Sầu Phi quay sang Lôi Thuần và Trương Thán nói:

- Có điều cần phải biết rõ trước, chúng ta là kẻ địch hay là bằng hữu?

Lôi Thuần nói:

- “Mê Thiên Thất Thánh” chỉ muốn bắt ta, các người có thể không cần ra tay.

Bạch Sầu Phi ngạo nghễ nói:

- Ta là vì Kim Phong Tế Vũ lâu, không để cho Quan Thất làm càn.

Lôi Thuần cũng bất khuất nói:

- Tốt! Cùng chung kẻ địch trước mắt, chúng ta đương nhiên là bằng hữu.

- Chúng ta vẫn luôn là bằng hữu.

Vương Tiểu Thạch cắt lời:

- Bằng hữu tốt.

Ôn Nhu nhịn không được nói:

- Mấy bằng hữu các ngươi hãy nói cho ta một chuyện, “Mê Thiên Thất Thánh” này rốt cuộc là mấy người?

- Một người.

Lôi Thuần nói:

- Có điều dưới tay y có sáu đại cao thủ, võ công và tài trí đều không thể xem thường.

Ôn Nhu nhếch miệng nói:

- Như Giả Thiên Cừu sao?

- Hắn à?

Lôi Thuần khinh thường nói:

- Hắn còn không xứng gặp mặt “Mê Thiên Thất Thánh”.

Ôn Nhu hừ một tiếng, vung đao trong tay nói:

- Ta lại muốn xem thử một mình hắn có mấy cái đầu.

Nàng chợt nhớ tới chuyện gì, nói:

- Cái ả Lôi Mị chết tiệt kia trộm mất vỏ đao của ta rồi.

Trương Thán đột nhiên nói:

- Vỏ đao là do ta trộm.

Ôn Nhu cả giận nói:

- Ngươi!

Lôi Thuần vội nói:

- Lôi Cổn muốn bắt cô, ta đã khuyên bảo hắn, sau đó nhờ Tiểu Trương mượn danh Lôi Mị đánh cắp vỏ đao để dọa cô, hi vọng cô có thể nhanh chóng rời khỏi kinh thành, đừng sa chân vào vũng nước đục này.

Nàng bổ sung:

- Tiểu Trương biết “Thần Thâu bát pháp” và”'Bát Đại Giang Hồ”, là một trong ba đại cao thủ của võ lâm.

Trương Thán cười nói:

- Quá khen.

Đường Bảo Ngưu hừ lạnh nói:

- Có gì mà cao hứng, cũng chỉ là thủ đoạn ăn trộm thôi.

Trương Thán cười hì hì nói:

- Nếu không có thủ đoạn này, làm sao biết được một đại hán đường đường, trong người lại cất giữ một chiếc khăn tay thêu hoa dành cho con gái như vậy.

Đường Bảo Ngưu sờ vào trên người, nhất thời nổi giận. Chỉ thấy Trương Thán cầm một chiếc khăn tay bằng tơ lụa, đưa lên mũi ngửi ngửi. Đường Bảo Ngưu cảm thấy xấu hổ, cả giận nói:

- Đưa cho ta!

Hắn dùng một tay chụp tới, Trương Thán lại xoay một vòng khiến cho hắn bắt hụt.

Ngay lúc này, trước phố sau phố, khắp nơi chung quanh bỗng vang lên những tiếng còi lớn. Bắt đầu chỉ là một hai tiếng sắc bén, về sau lại càng dày đặc, càng trở nên chói tai, bên này vừa dứt thì bên kia lại nổi lên, giống như có vô số tiếng còi đồng thời vang lên bên tai.

Nhất thời bốn phía đều tràn ngập tiếng còi.

Lôi Thuần và Ôn Nhu đều quát Đường Bảo Ngưu và Trương Thán:

- Đừng làm rộn!

Hai người lập tức dừng tay.

Sắc trời càng lúc càng tối, mây càng lúc càng thấp.

Tiếng còi cũng càng lúc càng vang, như từng con dao nung đỏ cắt qua tâm khảm.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Không Hỏi Muôn Dân Hỏi Quỷ Thần

Tiếng còi rít lên bên tai.

Bạch Sầu Phi nói:

- Xem ra bọn họ đã đến không ít người.

Bên ngoài sắc trời biến đổi, nhưng thần sắc của y vẫn bình thản như thường.

Vương Tiểu Thạch nói:

- "Mê Thiên Thất Thánh" điều động lực lượng lớn như vậy, hiển nhiên đã quyết chí phải thành công.

Trương Thán cười hì hì nói:

- Nhiều người càng tốt, càng thêm náo nhiệt.

Đường Bảo Ngưu giận dữ nói:

- Tên ăn trộm vô sỉ kia, còn không trả thứ đó cho ta!

Trương Thán phe phẩy chiếc khăn tay bằng lụa, đắc ý nói:

- Có bản lĩnh thì cứ tới lấy!

Đường Bảo Ngưu cực kỳ tức giận, lại lập tức đuổi theo. Trương Thán khéo léo né tránh. Đường Bảo Ngưu hư trương thanh thế, bỗng nhiên vọt người cản lại, mắt thấy đã sắp chặn đứng đối phương, Trương Thán lại kịp thời nghiêng người một cái khiến cho hắn bắt hụt. Hai người đứng cách nhau bảy thước, trái xông phải tránh, đã đến gần bên cửa sổ.

Ôn Nhu đang muốn giậm chân gọi Đường Bảo Ngưu dừng tay, Đường Bảo Ngưu và Trương Thán đột nhiên phá tan tường gỗ sát đường, một kẻ vươn ra tay vượn, một kẻ giơ vuốt kim long, đồng thời tóm lấy một người.

Chính là tên tiểu nhị có lông mày nhỏ và đôi mắt nhỏ kia.

Tên tiểu nhị này bị kẹp trong khuỷu tay tráng kiện của Đường Bảo Ngưu, huyệt đạo trên người lại bị Trương Thán khống chế, người kéo người lôi khiến hắn gần như thở không ra hơi.

Có điều thần sắc của hắn lại thay đổi hoàn toàn.

Vừa rồi khi ở trong tiệm, hắn vẫn là một tên tiểu nhị mặc người quát tháo. Hiện giờ hắn như thịt nằm trên thớt, sống chết do người, nhưng vẫn kiêu ngạo giống như một đại tướng quân công thành.

Trương Thán gõ gõ lên cái chén trên cùng trên hai hàng chén không, vẻ mặt đắc ý nói:

- Ngươi thừa dịp hai người bọn họ từ nóc nhà đi xuống, liền đến bên dưới cửa sổ nghe lén, tưởng ta không biết sao? Mấy cái công phu trèo tường vượt cột của ngươi, so với “"Thần Thâu bát pháp” của Trương lão gia ta thì còn kém rất xa.

Sắc mặt Đường Bảo Ngưu trầm xuống:

- Từ lúc ăn cơm ở dưới lầu, ta đã phát hiện tên tiểu nhị mặt mày gian trá

này không phải là thứ tốt lành gì.

Trương Thán sầm mặt nói:

- Ai nói là ngươi phát hiện ra trước? Rõ ràng là ta phát hiện trước.

Đường Bảo Ngưu trợn mắt nói:

- Ngươi muốn thế nào? Muốn động thủ phải không? Nếu không trả thứ đó đây, Đường cự hiệp ta sẽ không tha cho ngươi.

- Ta sợ quá! Ta sợ quá!

Trương Thán vuốt ngực ra vẻ nói:

- Ta sợ chết mất! Ta sợ ngươi giống như sợ con ruồi ăn ta vậy!

Bạch Sầu Phi biết hai người này đã mở máy thì không tắt được, liền hỏi tên tiểu nhị kia:

- Ngươi thuộc phe nào?

Tiểu nhị lạnh lùng nói:

- Các ngươi đã sắp chết, còn hỏi làm gì?

Mặc dù đang bị bắt, nhưng trong mắt hắn, những người trên lầu này đều không khác gì so với người chết.

Bạch Sầu Phi gật đầu nói:

- Nói như vậy, ngươi chính là người của “Mê Thiên Thất Thánh”.

Tiểu nhị ngạo nghễ nói:

- Nói cho ngươi biết cũng không sao, ta chính là phân đà chủ của "Mê Thiên Thất Thánh", quản lý khu vực Tam Hợp lâu.

Bạch Sầu Phi nói:

- Tam Hợp lâu nằm ở ranh giới của hai thế lực Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường, cũng là vùng giao tranh, đương nhiên phải có tai mắt. Các hạ xưng hô thế nào?

Tiểu nhị hừ lạnh một tiếng nói:

- Bằng vào ngươi cũng xứng hỏi danh hiệu của ta sao?

Đường Bảo Ngưu và Ôn Nhu đều nhịn không được cười ra tiếng. Mi tâm của Bạch Sầu Phi thoáng hiện lên sát khí, nhưng rất nhanh lại ẩn đi, thu liễm nhuệ khí, khẽ mĩm cười nói:

- Trong mắt ngươi chúng ta đều là người chết, mà thân phận của ngươi cũng đã bị phát hiện. Nếu như chúng ta không chết, ngươi cũng không thể tiếp tục lăn lộn ở chỗ này, cần gì phải sợ đầu giấu đuôi như vậy?

Tiểu nhị kia ngẩng đầu nói:

- Nói cho các ngươi biết cũng không sao, hôm nay không chỉ có người trong lục thánh đến, ngay cả Thất Thánh gia cũng có thể sẽ đích thân đến, các ngươi chết chắc rồi.

Hắn ngang nhiên nói:

- Ta đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, "Thủy Hạt Tử" Trần Trảm Hòe chính là ta.

Bạch Sầu Phi trong lòng giật mình, thầm nghĩ: "Xem ra những năm gần đây 'Mê Thiên Thất Thánh' khua chiêng gióng trống, thừa dịp Lục Phân Bán

đường và Kim Phong Tế Vũ lâu tranh đấu với nhau để chiêu binh mãi mã, đã có không ít cao thủ võ lâm gia nhập dưới trướng. ‘Thủy Hạt Tử’ này là lục lâm đại đạo nổi danh tại vùng Tứ Thủy, lại gia nhập dưới trướng Thất Thánh làm một tên nằm vùng, có thể thấy được thanh uy của ‘Mê Thiên Thất Thánh’.”

Hắn bên ngoài thì cười nhưng trong lòng lại không cười, nói:

- Hóa ra là Trần đà chủ, ngưỡng mộ đã lâu! Không biết trong Thất Thánh môn lần này có những ai tới?

Chợt nghe một giọng nói âm trầm lạnh lẽo vang lên:

- Chúng ta đã tới, sao không hỏi ta mà lại đi hỏi hắn?

Giọng nói này giống như vang lên bên tai, khiến cho Đường Bảo Ngưu và Trương Thán giật nảy mình. Bạch Sầu Phi lại lập tức nói:

- Không hỏi muôn dân hỏi quỷ thần. Đặng Thương Sinh, Nhâm Quỷ Thần, ta chính là muốn hỏi các ngươi.

Cùng với giọng nói âm trầm lạnh lẽo kia, tại trường đã xảy ra biến hóa cực lớn.

Một người từ thang lầu lướt nhanh lên.

Một người từ cửa sổ bay vút vào.

Người từ thang lầu đi lên và người từ cửa sổ bay vào, vừa đến nơi liền ra tay với Đường Bảo Ngưu và Trương Thán, trong nháy mắt đã giao thủ một chiêu, một chiêu bảy thức. Không đợi giọng nói âm trầm lạnh lẽo kia chấm dứt, Đường Bảo Ngưu và Trương Thán đã không hẹn mà cùng thả Trần Trảm Hòe ra.

Trần Trảm Hòe đã rơi vào trong tay hai người đột nhiên xông vào này, gần như cùng lúc, vẻ kiêu ngạo trên mặt hắn lại càng hiện rõ hơn.

Nhưng câu nói kia của Bạch Sầu Phi lại khiến cho sắc mặt Trần Trảm Hòe đại biến.

Ngay cả hắn cũng không biết được tên thật của Tam Thánh và Tứ thánh, nhưng Bạch Sầu Phi lại có thể nói ra.

Chẳng lẽ khi hai người này giao thủ một chiêu với Đường Bảo Ngưu và Trương Thán, Bạch Sầu Phi đã nhìn ra thân phận của bọn họ?

Khiến Trần Trảm Hòe chấn động là: Tam Thánh và Tứ Thánh lại chính là Đặng Thương Sinh và Nhâm Quỷ Thần. Hai người là hảo thủ trong giới hắc đạo, hơn nữa còn là hai sát thủ rất nổi danh, ngang hàng với tập đoàn sát thủ nổi tiếng thiên hạ "Tần Thời Minh Nguyệt Hán Thời Quan", "Mãn Thiên Tinh, Lượng Tinh Tinh", "Thần Bất Tri, Quỷ Bất Giác", "Ám Khí Vương" Tần Điểm và "Thiên Trường Địa Cửu". Người trong giang hồ cũng gán cho hai người bọn họ một biệt hiệu, gọi là "Hữu Pháp Hữu Thiên".

Bọn họ được gọi bằng "ngoại hiệu" này, nghe nói là vì hai nguyên nhân.

Một là vì bọn họ đại biểu cho "pháp" và "thiên".

Hai là vì bọn họ đã từng giao đấu với đội ngũ "Vô Phát Vô Thiên" do Mạc Bắc Thần thống lĩnh. "Vô Phát Vô Thiên" là tinh binh của Kim Phong Tế Vũ lâu, từ khi thành lập đến nay vốn có ba mươi ba người, nhưng hiện giờ chỉ còn lại hai mươi chín người, tổng cộng chết mất bốn người. Cái chết của mỗi người trong bọn họ đều khiến cho đối cho đối phương phải trả giá rất lớn, mang lại lợi ích thật lớn cho Kim Phong Tế Vũ lâu. Bọn họ khi xuất hiện đều cầm dù, chẳng hạn như hôm qua tại Tam Hợp lâu, bọn họ vừa xuất hiện đã kiềm chế được phục binh do Lôi Mị của Lục Phân Bán đường bố trí.

Có điều Đặng Thương Sinh và Nhâm Quỷ Thần đã từng giao đấu với ba mươi mốt người của "Vô Phát Vô Thiên", lại có thể toàn thân rút lui, hơn nữa hai thành viên của "Vô Phát Vô Thiên" chính là bị chết trong chiến dịch này. Sau cuộc chiến đó, Tam Thánh và Tứ Thánh trong Mê Thiên thất thánh được người ta xưng là "Hữu Pháp Hữu Thiên".

Sau trận chiến ấy, Đặng Thương Sinh và Nhâm Quỷ Thần có đến nửa năm không xuất hiện trên giang hồ, nghe nói bọn họ đã bị nội thương không nhẹ.

Trần Trảm Hòe chợt nhớ tới trong nửa năm qua, quả thật Tam Thánh và Tứ Thánh không hề lộ mặt trong Thất Thánh môn.

Nhưng rốt cuộc có thật sự lộ mặt hay không, Trần Trảm Hòe cũng không biết được, bởi vì cả Mê Thiên thất thánh đều không lộ mặt.

Ngoại trừ Thất Thánh gia, mỗi lần Mê thiên lục thánh xuất hiện đều che mặt lại, chưa bao giờ lộ ra tướng mạo vốn có.

Ngay cả em gái ruột của thánh chủ là Quan Chiêu Đệ, cũng là sau khi gả cho Lôi Tổn mới ngẫu nhiên nhìn thấy được khuôn mặt thật của nàng.

Trong Mê Thiên thất thánh chỉ có Thất Thánh gia mới là "thánh chủ", còn lục thánh khác mặc dù cũng được xưng là "thánh", nhưng trên thực tế chỉ là "cao thủ" bảo vệ Thất Thánh gia, không làm chủ được đại sự.

Cho nên khi Bạch Sầu Phi nói toạc ra tên của bọn họ, Trần Trảm Hòe cũng không biết Tam Thánh và Tứ Thánh là kinh hãi hay là kinh ngạc.

Hắn cảm thấy may mắn vì mình không biết được thân phận thật sự của Tam Thánh và Tứ Thánh, nếu không Tam Thánh và Tứ Thánh nhất định sẽ hoài nghi là do mình để lộ ra.

Hắn nhìn không ra Tam Thánh và Tứ Thánh hiện giờ đang nghĩ gì, bởi vì

khuôn mặt của Tam Thánh đã bị che phủ bởi chiếc nón lá vành trúc khoét ngang phần đầu, khuôn mặt của Tứ Thánh cũng khoác lên một chiếc mặt nạ như hung thần ác sát.

Vương Tiểu Thạch cũng không nhìn ra vẻ mặt của Nhâm Quỷ Thần và Đặng Thương Sinh hiện giờ.

Hắn chỉ nhìn thấy người có vóc dáng cao mặc áo dài vải xanh, cúc áo làm bằng đồng thau, nơi vạt áo lộ ra áo trong bằng lụa, trên mặt đội một chiếc nón lá vành trúc, phía trên khoét hai lỗ nhỏ hiện ra cặp mắt làm người ta phát lạnh; một người khác lại mặc trường bào màu xanh nhạt, đôi giày vô cùng sạch sẽ sang trọng, bít tất cao màu trắng, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ, ánh mắt cũng rất sắc bén.

Mặc dù Vương Tiểu Thạch không nhìn rõ biểu tình của bọn họ, nhưng lại biết Bạch Sầu Phi đã nói trúng.

Trong lòng hai người này hiển nhiên là rất kinh ngạc.

Bọn họ vừa lên đến liền liền xuất ra một chiêu, dễ dàng "đoạt lấy" Trần Trảm Hòe, không ngờ lại khiến cho Bạch Sầu Phi từ trong chiêu thức nhận ra được.

Thật ra trong lòng Nhâm Quỷ Thần và Đặng Thương Sinh lúc này không chỉ kinh ngạc mà còn kinh hãi.

Bởi vì vừa rồi khi bọn họ ra tay, vốn không hề thi triển tuyệt kỹ độc môn, bản lĩnh đặc biệt của mình, người trẻ tuổi thần sắc cao ngạo kia làm thế nào nhìn ra được?

Huống hồ bọn họ chỉ xuất có một chiêu, chẳng lẽ chỉ một chiêu đã khiến cho người ta nhìn ra võ công của bọn họ?

Đặng Thương Sinh và Nhâm Quỷ Thần đều nhìn nhau một cái.

Xem ra chiến dịch này có vẻ không đơn giản như bọn họ tưởng tượng.

Hai người bọn họ đến nơi này, chỉ có một mục đích. Để đạt được mục đích này, cũng có hai phương thức.

Một là giết sạch những người ở đây, hai là hù dọa cho bọn họ chạy đi.

Vì vậy Nhâm Quỷ Thần muốn thử phương pháp thứ hai một chút.

- Chúng ta đến đây là do thánh chủ muốn gặp Lôi cô nương. Cô ấy phải đi một chuyến với chúng ta, không có chuyện của những người khác.

Nhâm Quỷ Thần nói:

- Nếu như có người ra tay ngăn cản, cũng chỉ là tự tìm cái chết mà thôi.

Hắn vốn không cho rằng câu nói này có thể hù dọa đối phương, nhất là mấy người trẻ tuổi trước mặt, dáng vẻ hùng dũng oai vệ, uy phong lẫm liệt, giống như không có việc gì làm. Xem ra bọn họ chẳng những không sợ chết, mà cho dù trời sập xuống cũng không biết sợ hãi là gì.

Hắn không thích nhất là người trẻ tuổi, bởi vì người trẻ tuổi không sợ chết.

Có lẽ không phải bọn họ không sợ chết, mà bởi vì bọn họ còn cách cái chết quá xa, cho nên không biết được sự đáng sợ của cái chết.

Quả nhiên người trẻ tuổi đen đen tròn tròn giống như hạt nhãn kia nói:

- Ngươi là Đặng Thương Sinh hay là Nhâm Quỷ Thần?

Nhâm Quỷ Thần cảm thấy cũng không cần tiếp tục giấu giếm nữa:

- Là Nhâm Quỷ Thần.

Trương Thán vỗ tay cười nói:

- Tốt! Có quỷ thần tiễn đưa, dù có chết cũng chết được náo nhiệt.

Nhâm Quỷ Thần cảm thấy những người trẻ tuổi hiện giờ, chẳng những không biết sống chết, mà còn không hiểu cả lễ phép đối với võ lâm tiền bối. Vừa rồi hắn chỉ dùng một chưởng đã bức lui người này, vốn không cho rằng y là đối thủ lợi hại, liền nói:

- Một chưởng vừa rồi nếu không phải ta đã nương tay, bây giờ ngươi còn có thể đứng ở đây nói nhảm sao?

Trương Thán cười quái dị nói:

- Ngươi nương tay à?

Nhâm Quỷ Thần nói:

- Ta chỉ là cứu người chứ không phải giết ngươi, nếu không ngươi đã sớm xuống suối vàng uống nước suối rồi.

Trương Thán nói:

- Ta cũng nương tay đấy.

Hắn vươn tay ra, trong lòng bàn tay có một chiếc cúc áo bằng đồng. Nhâm Quỷ Thần nhìn vào hàng cúc trên áo, quả nhiên thấy thiếu đi một chiếc, trong lòng cả kinh. Trương Thán cười hì hì nói:

- Nếu ta không niệm tình ông trời có đức hiếu sinh, đã sớm đưa ngươi đi gặp quỷ bái thần rồi.

Nhâm Quỷ Thần cả giận nói:

- Ngươi!

Hắn cũng không tiếp tục tranh cãi, bỗng nhiên phất tay áo một cái, đi về phía Lôi Thuần.

Trương Thán vươn người cản lại:

- Ngươi muốn làm gì?

Nhâm Quỷ Thần nói:

- Kẻ ngăn ta sẽ chết.

Trương Thán nói:

- Ngươi muốn chết à? Vậy cứ tự nhiên!

Nhâm Quỷ Thần phất tay áo đánh ra một chưởng.

Trương Thán tiếp một chưởng, thân thể lắc lư.

Nhâm Quỷ Thần nổi giận quát:

- Còn chưa cút ra?

Hắn lại đánh ra một chưởng.

Trương Thán lại tiếp thêm một chưởng, lui về sau một bước, sắc mặt ngăm đen bỗng bắt đầu hóa trắng.

Đường Bảo Ngưu nhìn thấy, vui vẻ kêu lên:

- Thùng cơm, ngươi không được rồi, giao cho ta đi!

Ai ngờ hắn vừa mở miệng chế giễu, Đặng Thương Sinh đã tiến về phía trước.

Người mang giày xinh tất đẹp này có vẻ tùy tiện, nhưng mỗi bước đều giống như dù phía trước có núi cao biển cả, hắn cũng có thể vượt biển lên trời, dời núi băng thành.

Đường Bảo Ngưu cũng không rảnh rỗi.

Hắn tiến lên phía trước một bước, giống như một bức tường chắn trước Đặng Thương Sinh.

Đặng Thương Sinh nhìn hắn lắc đầu.

Đường Bảo Ngưu cũng nhìn hắn lắc đầu.

Đặng Thương Sinh phẩy phẩy tay, ý bảo hắn rời đi.

Đường Bảo Ngưu cũng lắc lắc tay, ý là không rời khỏi.

Đặng Thương Sinh bất động.

Đường Bảo Ngưu cũng yên tĩnh.

Đặng Thương Sinh thở dài một tiếng.

Đường Bảo Ngưu cũng làm theo thở dài một tiếng.

Sau đó Đặng Thương Sinh đột nhiên ra tay.

Hắn vừa ra tay, năm ngón tay liền duỗi ra như một chiếc dùi sắt, đâm vào lồng ngực Đường Bảo Ngưu.

Năm ngón tay của hắn vừa vươn ra, Vương Tiểu Thạch liền không nhịn

được kêu lên:

- Mau tránh ra!

Đường Bảo Ngưu không cần ai nhắc nhở, đã tránh còn nhanh hơn so với âm thanh.

“Phập” một tiếng, bàn tay của Đặng Thương Sinh cắm vào trong cột gỗ. Sau đó trước khi Đường Bảo Ngưu còn chưa kịp phát động bất cứ công kích gì, hắn đã rút tay ra.

Nếu như trên tay hắn cầm một con dao nhỏ, chuyện này đương nhiên không có gì kỳ lạ.

Nhưng hắn lại chỉ dùng tay.

Một bàn tay do máu thịt tạo thành, lại có thể tùy tiện hoàn toàn cắm vào trong cột gỗ, sau đó lại hờ hững rút ra, so với việc lấy một tờ giấy còn dễ dàng hơn.

Trái tim của Đường Bảo Ngưu đã sớm bị dọa đến bay ra ngoài cửa sổ, đang đứng giữa không trung của lầu hai, không lên không xuống.

Đặng Thương Sinh đã đi đến trước mặt Lôi Thuần.

Nhìn bộ pháp của hắn, giống như không chậm không nhanh nhưng thật ra lại cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã đến trước người Lôi Thuần. Hắn còn chưa ra tay, bốn tỳ nữ xinh đẹp của Lôi Thuần đã đồng loạt xuất kiếm công về phía hắn.

Bốn thanh kiếm đồng thời rút ra, cho nên chỉ có một tiếng vang.

Bốn kiếm phát ra cùng một lúc, cho nên cũng chỉ có một luồng kiếm phong.

Bốn tỳ nữ cầm kiếm này phối hợp với nhau, hiển nhiên đã trải qua huấn luyện lâu dài gian khổ, vi vậy ra tay chẳng những đồng lòng mà còn rất chỉnh tề.

Bốn kiếm từ bốn góc độ bất đồng đâm vào bốn yếu huyệt khác nhau.

Đây mới là chỗ khó ứng phó nhất của bốn kiếm này.

Bởi vì mỗi người chỉ có một đôi tay, hai con mắt, một trái tim.

Rất ít người có thể đồng thời ứng phó với bốn thanh kiếm, bốn loại kiếm pháp bất đồng và bốn góc độ công kích khác nhau.

Nhưng Đặng Thương Sinh có thể.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Cứu Mạng

Bốn kiếm cùng gãy.

Nhìn có vẻ như bị gãy cùng một lúc, nhưng thật ra lại không phải. Đặng Thương Sinh tổng cộng đã xuất ra bốn chưởng, mỗi chưởng đều là bốn ngón hợp lại, kịp thời và chuẩn xác chặt vào nơi cách mũi kiếm ba tấc, kiếm lập tức gãy ngang.

Lúc kiếm chiêu đâm đến, nơi cách mũi kiếm ba tấc chính là nơi yếu nhất trên thân kiếm, cũng giống như bảy tấc của rắn. Tay của Đặng Thương Sinh đã cắt vào nơi đó.

Tay của hắn giống như còn sắc bén hơn so với kiếm.

Sau đó hắn đi thẳng về phía Lôi Thuần.

Đường Bảo Ngưu lập tức xông đến, dường như muốn tấn công Đặng Thương Sinh từ phía sau.

Đặng Thương Sinh vẫn tiến lên phía trước, hắn đang đợi Đường Bảo Ngưu công kích.

Không ngờ, Đường Bảo Ngưu vừa xông đến sau lưng hắn ba thước thì đột nhiên dừng lại. Lúc hắn chạy vội, sàn nhà bị tác động rung lên lạch cạch, còn lúc hắn đột ngột dừng lại, sàn nhà càng giống như không chịu đựng nổi, như

sắp bị hắn đạp thành một lỗ hổng lớn.

Nhưng hắn lại không phát động công kích.

Đặng Thương Sinh vốn đề cao cảnh giác, âm thầm tụ lực đợi ngăn cản một kích của Đường Bảo Ngưu, nhưng đối phương lại ngưng mà không phát, ngược lại khiến cho chân khí của hắn không thể trút ra. Đợi cả nửa ngày không thấy gì, hắn nổi giận quát lên một tiếng, bỗng quay người lại. Hắn còn chưa lên tiếng, Đường Bảo Ngưu đã nói:

- Ngươi thua rồi.

Đặng Thương Sinh khẽ giật mình.

- Ngươi thua thật là thê thảm.

Đường Bảo Ngưu lắc đầu tặc lưỡi nói:

- Thảm đến mức khiến cho ta không đành lòng ra tay với ngươi.

Đặng Thương Sinh vốn không giỏi dùng miệng lưỡi, lại càng không thích nói chuyện, nghe xong cũng nhịn không được lạnh lùng nói:

- Ngươi nói cái gì?

- Xong rồi.

Đường Bảo Ngưu tiếc hận nói:

- Giọng nói của ngươi còn khàn khàn như vậy.

Đặng Thương Sinh đỏ mặt lên, cả giận nói:

- Ngươi…

Hắn khép hai tay lại như muốn động thủ.

Đường Bảo Ngưu vội nói:

- Đúng rồi, đúng rồi. Thứ ngươi luyện là "Thương Sinh thích", còn tuyệt kỹ thành danh của Nhâm Quỷ Thần là "Quỷ Thần phách", đúng không?

Đặng Thương Sinh sững sờ một chút, lại gật đầu, trong lòng cảm thấy hoài nghi, bởi vì chưởng pháp mà bọn họ tu luyện đều là tuyệt học độc môn, trên giang hồ vốn không nhiều người biết.

Đường Bảo Ngưu lập tức thở dài:

- Chính là hai môn chưởng pháp có lực sát thương lớn, uy lực vô cùng, trên đời khó gặp này.

Hắn lại hỏi:

- Ngươi có biết vì sao trên đời không thiếu kỳ tài luyện võ, nhưng lại không ai luyện thành "Quỷ Thần phách" và "Thương Sinh thích" không?

Đặng Thương Sinh vốn không muốn trả lời, nhưng những lời này của Đường Bảo Ngưu lại nghe rất lọt tai, giọng nói cực kỳ thân thiết, cho nên nhịn không được hỏi một câu:

- Vì sao?

- Chính do ngươi không hiểu, cho nên sai ở điểm này.

Đường Bảo Ngưu vỗ chân:

- "Thương Sinh thích" của ngươi rất khó luyện thành, trước hết phải đả thông Túc Thiếu Dương Thận kinh và Thủ Thiếu Dương Tam Tiêu kinh. Chuyện này quả thật rất gian nan, không có thiên phú luyện võ, tư chất cực

tốt, thiên chất thượng thừa, chẳng những hai gân hai mạch không thể cùng dòng, mà sai lầm một cái còn có thể dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, nhẹ thì công lực phế hết, nặng thì sẽ phát điên, nghiêm trọng hơn còn có thể đánh mất tính mạng. Chẳng lẽ ngươi không thấy năm đó lão Long đầu đà, "Thất Hồn đao" Tập Tiếu Phong, "Tiếu diện hổ" Trương Sanh Thương, những hảo thủ nhất đẳng này đều biến thành ngu ngốc như vậy.

Đặng Thương Sinh từ nhỏ đã ham học võ, đối với võ học mỗi phần đều xem như ngọc bích, gặp phải người có võ công mà mình chưa hề nhìn thấy, chưa từng nghe thấy thì lại càng lưu ý, sợ mất đi cơ hội học tập tốt. Những lời này của Đường Bảo Ngưu rất rõ ràng mạch lạc, nhịp nhàng ăn khớp, ngoài mặt dù chưa tán dương, nhưng bên trong lại ngầm khen hắn như bay bổng lên mây, nghe có vẻ rất thú vị. Chợt nghe Đường Bảo Ngưu đưa ra ba ví dụ kia, có vẻ đúng mà cũng có vẻ sai.

- Lão Long đầu đà đúng là tu luyện "Thương Sinh thích" không thành nên bị điên, còn Tập Tiếu Phong hình như đâu phải vậy.

Đặng Thương Sinh không nhịn được hỏi:

- "Tiếu Diện Hổ" Trương Sanh Thương là ai, sao ta chưa từng nghe nói?

Đường Bảo Ngưu liếc nhìn Trương Thán đang chiến đấu, lại nhìn sang Đặng Thương Sinh, thở dài một tiếng nói:

- Trương Sanh Thương à? Ngươi chưa từng nghe qua, đó là do kiến thức của ngươi nông cạn.

Đặng Thương Sinh quát lên một tiếng.

Đường Bảo Ngưu lập tức nói:

- Ngươi đừng hét, hét thì sẽ lộ ra nhược điểm đấy!

Đặng Thương Sinh ngẩn người, quả thật không hét nữa, trong mắt đầy vẻ nghi vấn.

- Gần đây mỗi khi gặp trời lạnh mưa dầm, ngươi có cảm thấy bốn huyệt đạo Thương Khúc, Đại Hách, U Môn, Thần Phong vận khí hơi ngưng trệ, thỉnh thoảng lại đau ngầm, hơn nữa còn hay khạc ra đờm, có thể còn ho ra máu?

Đường Bảo Ngưu nhìn Đặng Thương Sinh hỏi.

- Có.

Đặng Thương Sinh kêu lên:

- Làm sao ngươi biết được?

- Vậy là đúng rồi.

Đường Bảo Ngưu đắc ý nói:

- Như vậy các huyệt Úc Trung, Trung Cực, Phù Đột, Thiên Đỉnh của ngươi nhất định cũng có chút không ổn, chữa trị không tốt còn có thể lan đến tim gan, đau đến chết đi sống lại, còn có…

- Ngươi nói bậy!

Đặng Thương Sinh cả giận nói:

- Hai huyệt Úc Trung và Trung Cực của ta vốn chẳng có chuyện gì, còn hai huyệt Phù Đột và Thiên Đỉnh là thuộc về Thủ Dương Minh Đại Trường kinh, có liên quan gì?

- Đúng đúng đúng. Ngươi nói đúng. Ta sai rồi.

Đường Bảo Ngưu dùng tay gõ gõ trán, vội nói:

- Ta không cẩn thận nên nhầm một chút. Hì hì! Không phải ngươi vừa mới nhận là bốn huyệt Thương Khúc, Đại Hách, U Môn, Thần Phong có chút vấn đề sao?

- Hai huyệt Đại Hách và Thần Phong thì không sao.

Đặng Thương Sinh lẩm bẩm nói:

- Còn U Môn và Thương Khúc đúng là có đau đớn, mà trong đờm lại có máu, đây là chuyện gì?

- Chuyện lớn, chuyện lớn.

Đường Bảo Ngưu nói:

- Ngươi còn dám động thủ với ta thì sẽ rất nguy hiểm.

Lúc này chợt nghe Nhâm Quỷ Thần đang giao thủ với Trương Thán kêu lên:

- Lão đại, huynh đừng nghe tên tiểu tử kia nói lung tung lừa gạt! Mau giải quyết hắn rồi đến đây hỗ trợ!

Trương Thán cũng kêu lên:

- Ha! Ha ha! Ha ha ha!

Hắn cười ba tiếng, giống như muốn nói vài lời chế giễu, nhưng thế công của Nhâm Quỷ Thần lại đột nhiên trở nên dồn dập, nhất thời nói không ra được, thật lâu mới lắp bắp nói:

- Ngươi, xin cứu cứu cứu… cứu binh… à? Ha! Ha!

Sau đó không còn tiếng nào nữa.

Có thể thấy thế công của Nhâm Quỷ Thần mạnh liệt thế nào, Trương Thán muốn nói thêm vài lời cũng lực bất tòng tâm.

Năm ngón tay phải của Đặng Thương Sinh hợp lại với nhau, giống như một mũi dùi sắt, hai mắt toát ra ánh sáng hung bạo, nhìn thẳng Đường Bảo Ngưu quát:

- Ngươi dám đùa giỡn với ta à?

Đường Bảo Ngưu lui một bước, lắc đầu khoát tay nói:

- Ngươi hãy nghe ta nói! Ta không có gạt ngươi. Bây giờ ngươi vận chân lực, trong bụng nơi Thông Cốc có phải hơi đau hay không?

Đặng Thương Sinh lại ngẩn ra một chút:

- Đúng.

Đường Bảo Ngưu nói:

- Vậy còn vận chân khí làm gì? Không sợ nội thương sao?

Đặng Thương Sinh vội vàng trút chân lực đi.

Đường Bảo Ngưu ngầm thở phào một hơi, thản nhiên nói:

- Ngươi có biết vì sao không?

Đặng Thương Sinh quả thật hỏi:

- Vì sao?

Đường Bảo Ngưu nói:

- Đó là vì ngươi luyện sai rồi.

Đặng Thương Sinh lại quát lên:

- Cái gì?

Đường Bảo Ngưu không chút hoang mang nói:

- Nếu như ngươi không luyện sai, bằng vào nội lực "Hỗn Nguyên Nhất Khí thần công" mà ngươi tu luyện, đã sớm đạt đến trình độ trước nay chưa từng có, sau này cũng không có, không tiền khoáng hậu, trong mắt không người, có một không hai, làm sao khi vận dụng lại cảm thấy đau ngầm được? Với tinh thần dũng cảm tìm tòi, quyết tâm sửa đổi, nhất đại tông sư, danh gia võ thuật của ngươi, chắc sẽ không kị bệnh sợ thầy, lừa mình dối người để cho cái sai tiếp diễn chứ?

Đặng Thương Sinh sửng sốt cả buổi.

Nhâm Quỷ Thần lại nói:

- Lão đại, huynh còn nghe tiểu tử kia nói nhảm làm gì, mau giết hắn rồi đến bắt người!

Đặng Thương Sinh lần này lờ đi, hỏi Đường Bảo Ngưu:

- Ta luyện sai chỗ nào?

Đường Bảo Ngưu chậm rãi nói:

- Ngươi luyện là dùng Túc Thiếu Âm Thận kinh phối hợp với Thủ Thái Âm Phế kinh phát lực, trước tiên mượn lực từ Nhiên Cốc, Thủy Tuyền, lại nối liền với Âm Cốc, sau đó vận lực từ Đan Điền, đi qua Quan Nguyên, truyền vào Tứ Mãn, Trung Chú, Hoang Du, lại chảy vào các huyệt Thạch Quan, Âm Đô, Bộ Lang, Thần Phong, Linh Khư, Thần Tàng, sau đó nhờ Du

Phủ thông qua Trung Phủ, chuyển sang Vân Môn, từ Thiên Phủ, Hiệp Bạch đi xuống, lực phát ở Xích Trạch, chảy về hướng Khổng Tối, Liệt Khuyết, đến Kinh Cừ, Thái Uyên, Ngư Tế, sau đó năm ngón tay tụ lực, sẽ có thể sắc như đao kiếm, phá đá cắt thép dễ như trở bàn tay. Đây chính là Thủ Thái Âm Phế kinh phối hợp phát lực, có phải vậy không?

Đặng Thương Sinh lấy làm lạ nói:

- Đúng vậy.

Đường Bảo Ngưu lại nói:

- Ngươi luyện là Tiểu Chu Thiên Vận Công Thông Mạch pháp, những kỳ kinh bát mạch như Nhâm Đốc đều phải thông suốt mới có thể luyện tinh hóa khí, tiến tới Đại Chu Thiên Huyền Công luyện khí hóa thần…

Đặng Thương Sinh vội kêu lên:

- Nhưng ta đã đạt đến mức độ "luyện thần hoàn hư", sao còn xảy ra chuyện?

Đường Bảo Ngưu biến sắc, một lúc sau mới bình tĩnh lại, cười nói:

- Hà! Không ngờ lại có thể đạt đến mức độ "luyện thần hoàn hư". Hì hì! Ngươi có biết, nội lực của ngươi bắt nguồn từ Thủ Thiếu Dương Tam Tiêu kinh, còn cần huyệt mạch ở phần đầu và phần lưng, trong đó bao gồm cả Ti Trúc Không, Hòa Liêu, Giác Tôn, Lô Tức, Nhĩ Môn, Khế Mạch, Ế Phong, Thiên Dũ, còn có huyệt đạo nơi phần lưng là Đại Chuy, Kiên Tỉnh, Thiên Liêu, Bỉnh Phong…

Đặng Thương Sinh mồ hôi chảy ròng ròng, nói:

- Đợi một chút, chậm lại một chút! Ta là dùng Túc Thiếu Âm Thận kinh

và Thủ Thiếu Dương Tam Tiêu kinh vận khí tụ lực, dùng Thủ Thái Âm Phế kinh làm phụ trợ, nhưng chân lực bắt nguồn từ Đan Điền, phát đến trong bàn tay, có thể xem như quan hệ mật thiết với yếu huyệt nơi lưng và vai, còn yếu huyệt ở đầu thì có liên quan gì?

Đường Bảo Ngưu vỗ chân mắng:

- Ngươi còn có điểm không biết, chỉ biết một mà không biết hai. Muốn luyện tốt "Thương Sinh thích", còn phải dựa vào mấy cái huyệt mạch mà ngươi cho rằng không quan trọng này.

Đặng Thương Sinh nghe xong, cảm thấy điều này hoàn toàn khác hẳn với võ học thường ngày của hắn, sửng sốt cả buổi, thần trí cũng ngỡ ngàng, lắp bắp nói:

- Ngươi nói thật…

Đường Bảo Ngưu nói:

- Ta đương nhiên là nói thật. Không chỉ có mấy huyệt đạo này đâu.

Người mê tập võ cũng giống như người đang yêu đương, có chút ngọt ngào liền nhất định theo đuổi đến cùng, quyết không chịu rút tay kịp thời, cũng giống như người thích rượu không bao giờ chịu nếm qua rồi dừng. Huống hồ Đặng Thương Sinh đã khổ luyện "Thương Sinh thích" suốt mười sáu năm, thậm chí dứt khoát sửa lại cả tên. Hôm nay nghe Đường Bảo Ngưu nói những đạo lý hư hư thật thật này, như hiểu mà lại không hiểu, nhất thời đã quên mất tất cả, chỉ muốn nghe hết rõ ràng, nếu không thì khó mà ngừng, lập tức hỏi:

- Còn có huyệt đạo khác sao? Là huyệt đạo gì?

Đường Bảo Ngưu nói:

- Còn có Đồng Tử Liêu, Quyền Liêu…

Nhâm Quỷ Thần ở đằng kia lại kêu lên:

- Lão đại, huynh đừng nghe tên này lừa gạt nữa…

Đặng Thương Sinh chợt quát to một tiếng:

- Im ngay!

Hắn cắt ngang lời nói của Nhâm Quỷ Thần, vội hỏi Đường Bảo Ngưu:

- Ngươi nói đi, còn có huyệt đạo gì?

Đường Bảo Ngưu ung dung nói:

- Huyệt đạo gì à? Thái độ này của ngươi là sao?

Đặng Thương Sinh khẽ giật mình:

- Thái độ của ta thế nào?

- Cũng không thế nào cả.

Đường Bảo Ngưu hai mắt nhìn lên trời, hai tay chắp sau lưng, ung dung nói:

- Chỉ là có hơi giống như ta đang thỉnh giáo ngươi thì phải.

Đặng Thương Sinh lập tức cũng kính nói:

- Xin các hạ chỉ điểm, khai thông bế tắc.

Đường Bảo Ngưu hừ hừ nói:

- Các hạ gì chứ, ngươi có biết các hạ đây tên họ gì không?

Đặng Thương Sinh vội nói:

- Đang muốn thỉnh giáo.

Đường Bảo Ngưu ngước mặt lên trời nói:

- Danh hiệu của ta hơi dài một chút, ta sẽ lựa ra mấy điểm quan trọng nói cho ngươi biết.

Đặng Thương Sinh khiêm tốn nói:

- Được, được.

Đường Bảo Ngưu ngang nhiên nói:

- Ta gọi là "thần dũng vô địch thiên hạ đệ nhất tịch mịch đệ nhất thông minh đệ nhất uy vũ đao thương bất nhập duy ngã độc tôn thượng thiên nhập địa kế vãng khai lai ngọc diện lang quân" Đường công Bảo Ngưu tiền bối.

Hắn bổ sung:

- Cộng thêm tám chữ "dũng giả vô cụ nhân giả vô địch".

Đặng Thương Sinh lại ngẩn ra, lẩm bẩm cả buổi mới nắm được lời nói như nỏ tiễn liên hoàn của hắn, lắp bắp gọi một tiếng:

- Đường… đại hiệp.

Đường Bảo Ngưu nói:

- Sai rồi.

Đặng Thương Sinh lại càng hoảng hốt:

- Ngài không phải họ Đường sao?

- Ngươi hãy gọi ta là Đường cự hiệp!

Đường Bảo Ngưu phân tích:

- Cự hiệp là đại hiệp trong đại hiệp. Trên đời này đại hiệp nhiều lắm, ngươi cứ gọi ta là Đường cự hiệp, như vậy mới tương đối xứng thực hơn.

Đặng Thương Sinh không khỏi hơi nửa tin nửa ngờ đối với vị Đường cự hiệp trước mắt này. Trần Trảm Hòe nhịn không được nói:

- Tam Thánh! Thuộc hạ thấy lời nói của tên tiểu tử này không tin được, không bằng để thuộc hạ tống cổ hắn đi.

Đặng Thương Sinh quát lên:

- Cút sang một bên!

Trần Trảm Hòe không dám kháng lệnh, liền lui sang một bên. Đặng Thương Sinh bình tĩnh lại, hỏi:

- Đường cự hiệp, ngài nói ta luyện công sai, xin hỏi là sai chỗ nào?

- Ta nhìn ngươi xuất chiêu, lại nghe giọng nói của ngươi liền biết.

Đường Bảo Ngưu làm ra vẻ nói:

- Cho nên ta mới không động thủ với ngươi. Nếu ta nhắm vào nhược điểm của ngươi ra tay, ngươi nghĩ xem hậu quả sẽ thế nào?

Đặng Thương Sinh tính tình bộc trực, gấp đến độ vén mặt nạ lên, lộ ra một khuôn mặt như sư tử, gần như muốn nói: “đa tạ đã hạ thủ lưu tình”, nhưng lại nhịn không được hỏi:

- Ngài vừa mới nói, ngay cả Hòa Liêu, Ti Trúc Không, Lô Tức, Nhĩ Môn, Thiên Dũ, Giác Tôn, Ế Phong, Khế Mạch trên đầu cùng với Quyền Liêu, Đồng Tử Liêu đều phải luyện thành khí thông thần hợp, nhưng làm thế nào để luyện?

Đường Bảo Ngưu trong lòng cũng thầm bội phục Đặng Thương Sinh có trí nhớ tốt. Hắn chỉ vội vàng nói qua mấy huyệt đạo này một lần, hơn nữa còn nói rất mơ hồ, rất lung tung, nhưng Đặng Thương Sinh lại có thể lặp lại rõ ràng mấy thứ mà hắn thuận miệng nói ra. Đường Bảo Ngưu không dám trả lời thẳng vấn đề của đối phương, chỉ giả vờ bực mình nói:

- Ngươi nhớ thiếu rồi.

Đặng Thương Sinh ngẫm nghĩ, cúi đầu ngẫm nghĩ, lại ngước lên trời ngẫm nghĩ, vẫn là nghĩ không ra. Hắn dùng tay gõ gõ sau đầu, nói:

- Trí nhớ của ta không tốt, kính xin Đường cự hiệp chỉ điểm!

Đường Bảo Ngưu tức giận nói:

- Uổng công ngươi là người học võ, Túc Thiếu Dương Đảm kinh còn có các huyệt Thượng Quan, Huyền Ly, Hạm Yếm…

Mấy chữ phía sau hắn nói giống như nhai gạo nếp, nghe rất hàm hồ.

Đặng Thương Sinh nghe không rõ, đành phải hỏi:

- Cái gì?

Đường Bảo Ngưu lại nói một lần. Đặng Thương Sinh chỉ miễn cưỡng nghe được một huyệt Huyền Ly, còn lại vẫn không nghe rõ, ánh mắt vô cùng bối rối.

Đường Bảo Ngưu tức giận đến giậm chân:

- Ai da, sao ngươi lại đần như vậy!

Hắn dùng tay chỉ vào chỗ trên tai Đặng Thương Sinh, nói:

- Chính là cái huyệt này.

Đặng Thương Sinh lúc này mới tỉnh ngộ, gật đầu nói:

- Là Hạm Yếm.

Đường Bảo Ngưu lại dùng tay chỉ vào ven tai dưới mắt của hắn. Đặng Thương Sinh ngạc nhiên nói:

- Mệnh Môn à?

Đường Bảo Ngưu nổi giận đùng đùng, dùng ngón tay ấn vào gò má của hắn, mắng:

- Không phải Mệnh Môn, là huyệt Thượng Quan! Huyệt Thượng Quan mà cũng không biết, thật xấu hổ cho ngươi…

Nói đến đây, hắn đột nhiên biến chỉ thành quyền đánh vào mặt Đặng Thương Sinh.

Đặng Thương Sinh phản ứng có nhanh cũng không né tránh kịp. Theo tiếng xương mũi vỡ vụn, thân hình hắn đã bắn ra, rớt xuống bên ngoài cửa sổ. Đường Bảo Ngưu cười ha hả nói:

- Đừng nói ta thừa dịp ngươi không đề phòng, cự hiệp ta đây mới dùng hai thành lực, chỉ muốn ngươi nằm hai ba tháng chứ cũng không muốn lấy mạng già của ngươi.

Hắn còn chưa dứt lời, chợt thấy một trận kình phong ập đến, Đặng

Thương Sinh lại xuất hiện trước người.

Mũi của hắn vỡ tung, xương gò má cũng nứt ra, nhưng lại không ngã xuống lầu.

Hắn đã trúng một quyền, nhưng khi ngã xuống một nửa lại có thể đề khí nhảy lên.

Dáng vẻ hiện giờ của hắn so với một con sư tử đang tức giận còn đáng sợ sơn. Một con sư tử nhiều nhất cũng chỉ ăn thịt người, còn Đặng Thương Sinh hiện giờ lại giống như muốn đem Đường Bảo Ngưu nuốt cả da lẫn xương, sau đó nhổ ra rồi lại nuốt vào, ít nhất phải ăn đến một trăm mười một lần mới có thể cam lòng.

Đường Bảo Ngưu lập tức hối hận, hối hận vì sao chỉ dùng hai thành lực.

Sớm biết tên này lỳ đến như vậy, hắn đã thi triển sáu thành lực, chỉ chừa bốn thành.

Hiện giờ hối hận cũng đã không kịp.

Đặng Thương Sinh quát lên:

- Ngươi gạt ta…

Hắn vừa lên tiếng, máu liền từ mũi, tai, miệng chảy ra.

Đường Bảo Ngưu vội lắc tay nói:

- Đặng thương quỷ, à không, Đặng lão đầu nhi, Đặng lão tiền bối, ngài hãy nghe ta nói, ta…

Lần này Đặng Thương Sinh không đợi hắn nói xong, đã phát ra “Thương Sinh thích”.

Đường Bảo Ngưu đành phải vung quyền.

Nắm đấm còn lớn hơn cái bát của hắn nện vào trên đầu ngón tay của đối phương, giống như chùy sắt gõ vào then cửa.

Nhưng kết quả là hắn lại nhảy dựng lên.

Đau đến mức nhảy dựng lên.

Hắn cảm thấy bàn tay do máu thịt tạo thành của mình như đập vào một chiếc đinh.

Không chỉ một chiếc, mà là bốn chiếc.

Đặng Thương Sinh đã phát ra chiêu thứ hai.

Đường Bảo Ngưu muốn trốn, muốn tránh, muốn né cũng đã không còn kịp.

Hắn hú lên quái dị, đưa tay lục lọi trong vạt áo, sau đó giơ lên cao, quát lớn:

- Ngươi còn dám tới, ta sẽ bà nội nó ném ra "Yên Vũ Mông Mông" của Thục Trung Đường môn chúng ta.

"Yên Vũ Mông Mông" là độc môn ám khí của Tứ Xuyên Đường môn, rất khó ứng phó. Mà Đường Bảo Ngưu quả thật cũng họ Đường, tướng mạo lại rất có khí phái. Ngoai trừ vạn bất đắc dĩ, người trong võ lâm đều không ai muốn đối địch với đệ tử Đường môn thiện dùng ám khí, khó lòng phòng bị. Đặng Thương Sinh lập tức ra tay chậm đi một chút. Đường Bảo Ngưu nhân cơ hội này đã như cá vượt cửa rồng, cá chép xuyên sóng nhảy ra ngoài. Không ngờ khi hắn vừa đứng lại, một tiếng "vèo" bỗng vang lên, vật trên tay đã bị người khác đoạt đi.

Chỉ thấy bên cạnh hắn chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một người đội nón cỏ rộng vành của Mã Liên, đã đoạt đi túi tiền của hắn, lại hừ lạnh một tiếng nói:

- Đây mà là Đường môn cái gì.

Đặng Thương Sinh vừa nhìn thấy người kia, vẻ vui mừng hiện rõ trên nét mặt, nói:

- Nhị Thánh, ngài cũng tới rồi.

Người đội nón cỏ che mặt kia lạnh lùng nói:

- Hôm nay cả Thất Thánh chủ cũng đến, lão phu làm sao có thể không đến.

Y dường như rất không hài lòng:

- Ngươi và lão Tứ ngay cả hai tên lưu manh này cũng không giải quyết được, thật làm mất mặt thánh chủ.

Đặng Thương Sinh xấu hổ nói:

- Vâng.

Hắn lại nhìn chằm chằm Đường Bảo Ngưu, hai mắt phát ra ánh sáng hung ác.

Đường Bảo Ngưu nghe xong, nhịn không được lớn tiếng kháng nghị:

- Cái gì lưu manh, là “vũ nội kỳ hiệp đệ nhất cao thủ thiên hạ vô địch” Đường Bảo Ngưu.

Lần này hắn thấy tình thế không ổn, cho nên giới thiệu ngắn gọn đi một

chút.

Người đội nón cỏ kia nói:

- Tốt, vậy để ta giết ngươi trước!

Vừa nói xong, đôi tay đã chụp đến cổ họng Đường Bảo Ngưu.

Đường Bảo Ngưu mặc dù đã sớm chuẩn bị, nhưng lần này thật sự quá nhanh, đành dùng tay trái cản lại.

Ngay lúc tay trái của Đường Bảo Ngưu khẽ động, tay của người kia đã chụp vào trên vai trái hắn.

Nửa người bên trái của Đường Bảo Ngưu lập tức giống như tê liệt, hắn vội vàng dùng tay phải ngăn lại.

Nhưng khi tay phải vừa mới giơ lên, tay của người kia lại chụp vào cánh tay phải của hắn, tay của hắn liền mềm nhũn ra.

Sau đó tay của người kia lại móc vào cổ họng Đường Bảo Ngưu.

Người nọ vẫn luôn sử dụng cánh tay này, là tay phải, giống như y không có tay trái, lại giống như y vốn không cần dùng đến tay trái.

Bởi vì y chỉ dựa vào một cánh tay phải này đã quá nhanh, nhanh đến mức không cách nào chống cự, lại giống như mang theo sấm sét, chạm vào nơi nào là nơi đó bị phá hủy.

Nhưng đó chỉ là một cánh tay mềm như không xương.

Hiện giờ cánh tay này đang nhắm vào cổ họng Đường Bảo Ngưu.

Lầm này Đường Bảo Ngưu dù làm cách nào cũng không tránh được.

Đường Bảo Ngưu thấy Trương Thán có thể cầm cự với Nhâm Quỷ Thần, trong lòng không phục lắm. Võ công của hắn mặc dù không có chỗ hơn người, nhưng trời sinh dáng vẻ vô cùng khí phái, thích chơi thích đùa. Hắn không chịu tập trung tu luyện võ công, nhưng lại tinh thông rất nhiều võ học của các nhà các phái trong thiên hạ, chỉ nhìn qua là không quên được. Vừa thấy võ công mà Đặng Thương Sinh tu luyện là "Thương Sinh thích", nhất định phải nối liền kinh mạch, tổn hao chân khí, lại thấy hai mắt y lộ ra hung quang, giọng nói khàn khàn, liền đoán rằng y tính tình nóng nảy, dễ sinh máu đờm, bởi vì luyện công quá gấp, các huyệt như Thần Phong nhất định thường hay đau nhức. Đường Bảo Ngưu cố ý dùng lời nói thăm dò, quả nhiên vừa nói liền trúng. Hắn mượn chuyện này để lừa gạt Đặng Thương Sinh một phen, không ngờ chỉ có thể gây tổn thương mà không khống chế được đối phương. Lúc này lại chợt xuất hiện một kẻ xa lạ, cánh mềm nhũn đã sắp lấy mạng của hắn.

Hắn gần như muốn kêu lên: "Cứu mạng".

Không ngờ có người còn kêu lên trước hắn:

- Cứu mạng!

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Chỉ Là Vì Bụng Đói

Trương Thán không có lựa chọn, hắn không thể không kêu cứu mạng.

Khi bắt đầu giao chiến với Nhâm Quỷ Thần, hắn còn tràn đầy tự tin, nhưng khi Nhâm Quỷ Thần đánh ra một chưởng, lại đánh ra một chưởng, đánh đến chưởng thứ ba thì Trương Thán đã mất đi sự tin tưởng.

Đến khi Nhâm Quỷ Thần đánh ra chưởng thứ năm, lòng tin của Trương Thán đã hoàn toàn tan vỡ.

Hắn mất đi lòng tin, không phải là hắn từ bỏ.

Có một số người, thông thường vì vận may, hoàn cảnh và một vài nhân tố không thể tránh được, cho nên lòng tin bị dao động, nhưng bọn họ chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian thì sẽ khôi phục lại.

Dù là ai cũng có những lúc lòng tin dao động, nhất là trong trắc trở không ngừng và nghịch cảnh.

Lòng tin bị đè nén, không có nghĩa là bọn họ vĩnh viễn mất đi tin tưởng.

Lòng tin cũng giống như ngọn nến, gặp gió lớn sẽ tắt, nhưng khi có lửa lại có thể bùng lên.

Có một số việc, mặc dù không có lòng tin nhưng nhất định phải làm.

Trương Thán chính là loại người này, là người làm những chuyện này.

Hắn tiếp năm chưởng của Nhâm Quỷ Thần, lảo đảo thối lui, sắc mặt trắng bệch, khuôn mặt trước giờ vẫn ngăm đen cuối cùng cũng đã đổi màu. Cặp mắt sâu hóm của Nhâm Quỷ Thần toát ra vẻ chế nhạo, giống như chẳng hề để Trương Thán vào mắt, lại đi về phía Lôi Thuần.

Trương Thán thở hổn hển hai hơi, quát:

- Đứng lại!

Nhâm Quỷ Thần hừ lạnh một tiếng, không quan tâm đến hắn, vẫn tiếp tục đi tới.

Trương Thán nổi giận quát:

- Còn không đứng lại!

Nhâm Quỷ Thần lạnh lùng nói:

- Bại tướng dưới tay còn dám kêu lão tử dừng bước à!

Trương Thán nói:

- Tên bại tướng dưới tay, lão tử không cho phép ngươi đi thêm một bước.

Nhâm Quỷ Thần bỗng nhiên quay người, ngay cả nón lá vành trúc trên đầu cũng bị kéo theo lắc lư một hồi, lạnh lùng nói:

- Ngươi nói gì?

Trương Thán dương dương tự đắc cầm một lệnh bài trúc trên tay, nói:

- Cái này có phải của ngươi không?

Nhâm Quỷ Thần vừa nhìn, trông thấy lệnh bài trú cnày phía trên khắc hình thần dơi, phía dưới khắc hình hải trãi *, chính giữa khắc tổ hợp đồ án đẩu ngưu *, cá chuồn, mãng xà, chính là lệnh bài của thánh chủ trong trong tổ chức Mê Thiên Thất Thánh. Nhâm Quỷ Thần thò tay tìm tòi trong áo, tìm cả buổi vẫn chưa rút tay ra. Trương Thán nghĩ mọi cách để nặn ra một nụ cười mà hắn cho là nham hiểm nhất, nói một cách khiêu khích:

- Thế nào? Đây là một trong "Thần Thâu bát pháp" của lão tử, gọi là "Không Thủ Bạch Nhận mạc", nếu đại gia sờ vào chỗ chí mạng của ngươi, ngươi đã phải cúng cái mạng già rồi.

* Hải trãi: con vật trong truyền thuyết cổ, biết phân biệt phải trái, khi thấy người đánh nhau, nó sẽ dùng sừng húc kẻ gian.

Đẩu ngưu: hai ngôi sao trong chòm Nhị thập bát tú.

Ban đầu Nhâm Quỷ Thần vốn không coi Trương Thán ra gì, nhưng chỉ giao thủ vài chiêu mình đã hai lần bất lợi, một lần để cho hắn lột cúc áo bằng đồng xuống, còn một lần ngay cả lệnh bài trên người cũng bị hắn lấy đi, mà mình lại còn hồn nhiên không phát giác ra, trong lòng cũng thầm đổ mồ hôi, nói:

- Tiểu tử giỏi! Ta đúng là đã xem thường ngươi rồi. Ngươi tên gì?

- Ta họ Trương.

Trương Thán cười hì hì nói:

- Ngươi có thể gọi ta là Trương đại cự hiệp.

Có lẽ do gần mực thì đen, sau khi kết giao với Đường Bảo Ngưu, hắn cũng tự xưng là cự hiệp, thậm chí còn thêm vào một chữ "đại" phía trước cự hiệp.

Nhâm Quỷ Thần cũng không giận dữ, chỉ nói:

- Ngươi có thể lấy được trên người ta một chiếc cúc áo, một lệnh bài trúc, đã đủ làm ta bội phục. Lệnh bài trúc là vật của ta, xin hãy trả lại! Chuyện ở đây ngươi đừng nhúng tay vào, ta tuyệt đối sẽ không làm khó ngươi.

Trương Thán nghe được lời nói của Nhâm Quỷ Thần không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, cảm thấy có lẽ trận này không dùng mồm mép được, liền nói:

- Thứ ở trên người ngươi, ta lấy được thì là của ta. Ngươi muốn thì hãy tự mình lấy lại bằng bản lĩnh. Còn cúc đồng ta không cần, trả lại cho ngươi.

Nói xong hai ngón tay của hắn liền búng về phía hốc mắt bên dưới nón lá của Nhâm Quỷ Thần.

Lần đánh lén này Trương Thán cũng không hi vọng có thể gây tổn thương cho Nhâm Quỷ Thần, chỉ mong rằng lúc Nhâm Quỷ Thần né tránh, “Thần Thâu Bát Pháp” sẽ xuất động giật lấy chiếc nón là vành trúc trên mặt xuống, xem thử khuôn mặt của đối phương.

Không ngờ khi cúc đồng bay đến trước mặt Nhâm Quỷ Thần nửa thước, đột nhiên rung lên bắn sang bên trái, ghim thẳng vào trong cây cột.

Trương Thán chỉ loáng thoáng nhìn thấy khuôn mặt bên dưới nón lá vành trúc giật giật, lộ ra một chiếc cằm nhọn.

Chợt nghe Nhâm Quỷ Thần nói:

- Ngươi trả hay không trả?

“Thần Thâu bát pháp” của Trương Thán vốn đang định thừa cơ ra tay, không ngờ đối phương lại chẳng lộ ra chút sơ hở nào, hắn đành phải nói:

- Không hổ là Nhâm Quỷ Thần, chiêu vừa rồi gọi là “Quỷ Xuy Khí” phải không…

Nhâm Quỷ Thần lạnh lùng nói:

- Nếu ngươi không trả, ta sẽ không khách sáo.

Trương Thán nói:

- Ta có thể lấy được lệnh bài của ngươi, vậy thì cũng có thể gỡ xuống được nón lá vành trúc của ngươi, ngươi không khách sáo cũng chẳng sao.

Nhâm Quỷ Thần lạnh lùng nói:

- Ngươi rõ ràng là nói kiểu tay ngang. Có thể lấy được lệnh bài của ta chẳng qua là trò lén lút nham hiểm. Nếu thật sự giao đấu, họ Trương ngươi hãy lo nhặt xác đi.

Khuôn mặt Trương Thán chỉ có thể đen chứ không thể đỏ, không thể đổi màu được, thở phì phì nói:

- “Thần Thâu bát pháp” của đại gia ta vừa rồi chỉ lộ ra một chút công phu. “Bát Đại Giang Hồ”, kim, phê, thải, quái, phong, hỏa, tước, sái, họ Trương ta không có gì không biết, không có gì không hiểu. Ngươi muốn cứng thì có cứng, gia nhi ta có một thân gan báo, đã từng trải qua biết bao nhiêu đầu đao mũi kiếm, đang đợi dạy cho ngươi một bài học đây.

Nhâm Quỷ Thần chợt cười:

- Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi mà dám xưng là người từng trải? Chẳng lẽ biết sắp sửa chết dưới tay lão tử, cho nên bị quỷ vỗ đầu nói ra những lời này.

Trương Thán cái gì có thể thua, chứ mồm mép trước giờ thì chưa từng

chịu thiệt nửa câu:

- Quỷ thì có một tên ở ngay trước mắt, có điều chỉ xứng vỗ mông ngựa, chứ vỗ không nổi cái đầu trên cổ Trương đại gia ta.

Nhâm Quỷ Thần trong mắt hiện sát khí:

- Tốt! Lão tử có lòng giữ mạng cho ngươi, nhưng ngươi lại tưởng có thể ỷ thế hoành hành. Không cho ngươi một bài học, ngươi còn tưởng rằng họ Nhâm ta có thể xem thường.

Đột nhiên hắn lao đến, vươn tay trái ra bắt lấy lệnh bài trúc.

Tay trái Nhâm Quỷ Thần luôn buông xuống bất động, lúc này vừa vung lên đã giữ lấy lệnh bài.

Trương Thán đã sớm có phòng bị, nhưng dù hắn tập trung tinh thần đề phòng, cũng không ngờ được Nhâm Quỷ Thần lại ra tay nhanh như vậy, phiêu dật như thần, chớp nhoáng như quỷ, thật giống như giao long biến mình, quỷ thần khó lường.

Nhâm Quỷ Thần mặc dù bắt được lệnh bài, nhưng Trương Thán vẫn không chịu buông tay.

Trong thoáng chốc đó, hắn đã đánh ra mười một chiêu về phía Nhâm Quỷ Thần.

Mười một chiêu này liền mạch lưu loát, ngay cả Vương Tiểu Thạch vừa thấy cũng không nhịn được khen một tiếng:

- Hay!

Mười một chiêu này bao gồm "Tà Đan Ngạnh" trong "Kim Báo chưởng", "Sư Tử Diêu Đầu" trong "Bát Quái Du Thân chưởng", "Mãnh Hổ Phục

Thung” trong “Thiếu Lâm Phục Hổ quyền”, “Thiết Ngưu Canh Địa” trong “Thiếu Lâm Thập Bát La Hán thủ”, chân đá “Tử Mẫu Uyên Ương thối” trong “Liên Chi bộ”, hai khuỷu tay thi triển “Thiết Môn Thuyên”, dùng chỉ làm kiếm sử ra “Cử Hỏa Thiêu Thiên”, lại dùng thủ thức “Phượng Hoàng Đan Triển Sí”, đồng thời biến chiêu đổi thức liên tục đánh ra “Trừu Lương Hoán Trụ” của “Thái sơn phái”, “Kim Trấn Cầm Giao” của “Ngũ Hành quyền”, lại xoay người vọt lên, chân trái hơi cong, chân phải vắt ngang qua đùi, vung quyền phất tay, chuyển thành thức “Lưu Tinh Cản Nguyệt”.

Nếu như mười một chiêu này do mười một người đánh ra thì chẳng có gì thần kỳ, bởi vì những chiêu này vốn là chiêu thức cơ bản của mười một môn phái.

Nhưng mười một chiêu này lại do cùng một người thi triển, hơn nữa lại là một hơi đồng thời đánh ra, mỗi chiêu đều giống như đã từng ở môn phái kia tập võ ít nhất mười sáu mười bảy năm.

Người dùng chiêu chỉ mới khoảng hai mươi tuổi.

Chỉ dựa vào điều này, có thể thấy Trương Thán tinh thông sở học các nhà như thế nào.

Có thể một hơi đánh ra mười một chiêu không hề sơ suất như vậy đã đáng để ngợi khen, càng kinh ngạc hơn là hắn lại dùng một tay đánh ra những chiêu thức này.

Tay kia của hắn còn đang nắm lệnh bài.

Hắn và Nhâm Quỷ Thần đều không ai muốn buông tay trước.

Một tay Nhâm Quỷ Thần vẫn đang nắm lệnh bài, muốn phá mười một chiêu này là chuyện không có khả năng.

Nhưng Nhâm Quỷ Thần vẫn phá được.

Hắn đánh ra một chưởng.

Một chưởng này nhìn như bình thường không có gì lạ, nhưng sự chuẩn xác của chiêu thức, tốc độ của kình lực, sắc bén của chưởng phong, mãnh liệt của chưởng lực, kiên cường của chưởng thế, thâm hậu của chưởng công khiến cho một chưởng này vừa phát đã liên tục phá vỡ mười một chiêu của Trương Thán.

Đây giống như là dưới mưa to gió lớn, chỉ cần khẽ chống dù là có thể che đậy không bị ướt nước mưa, lại giống như mây dày trên không, vẫn không ngăn được một tia chớp phá tan bầu trời.

Mười một chiêu của Trương Thán lập tức không có hiệu quả.

Nhưng hắn vẫn không nhụt chí, cũng không thể nhụt chí.

Trước khi đối thủ phát ra đòn tiếp theo, hắn nhất định phải đánh bại đối phương.

Đối phương không ngã, ngược lại người ngã sẽ là mình.

Chuyện trên đời cũng thường giống như vậy, nếu như ngươi công kích mà đối phương không ngã, bản thân chưa chắc đã có thể đứng vững được, cho nên nếu không nắm chắc phần thắng, thà rằng không phát động thế công.

Công kích người khác nguy hiểm như vậy, sao thế nhân lại thường thường làm không biết chán, mạo hiểm để đoạt công?

Không ai biết.

Trương Thán trước giờ không biết cái gì gọi là “không thành công cũng thành nhân”.

Hắn chỉ biết là một kích không thành liền rút lui ngay.

Chỉ cần kéo dài được một hơi, hắn sẽ có thể tiếp tục tấn công.

Cho nên hắn lại xông lên.

Hắn dùng sức bẻ một cái, giống như muốn bẻ lệnh bài ra làm hai, một người một nửa. Nhâm Quỷ Thần đương nhiên không muốn lệnh bài bị gãy, đành phải buông tay ra. Trương Thán lập tức toàn lực tấn công.

Lần này ngay cả Bạch Sầu Phi cũng không nhịn được bật thốt lên:

- Mười hai...

Y lại im lặng không nói nữa.

Lời y muốn nói là "mười hai đường 'Tiến Bộ đoản thủ' trong bảy mươi hai đường 'Đại Cầm Nã pháp' và ba mươi hai đường 'Tiểu Cầm Nã thủ' của đệ nhất 'Cầm Nã thủ' Hạng gia", câu này rất dài cho nên y chỉ nói hai chữ liền không nói nữa.

Mặc dù y không nói tiếp, nhưng Trương Thán đã thi triển mười hai đường đoản thủ tinh túy của "Cầm Nã pháp", tay không vào dao sắc, công nhanh thủ kín, di chuyển linh hoạt, biến hóa bất ngờ, gặp chiêu phá chiêu, gặp thức phá thức, mượn thức tiến chiêu, thần sung khí túc, thân nhẹ tay nhanh, trong khoảnh khắc đã "thoan, tung, khiêu, dược, thiểm, triển, đẳng, na, ai, bang, tễ, kháo, tốc, tiểu, miên, nhuyễn, xảo", hoàn thành cầm nã tuyệt kỹ.

Đệ nhất "Cầm Nã thủ" của Hạng gia danh chấn thiên hạ, Trương Thán lại không biết làm thế nào có được năm phần chân truyền, chỉ thấy "khởi, lạc, tiến, thối, thoan, tung, khiêu, dược, hợp, thiểm, tị, thổ, triệt, phóng, nã, khấu, án, áp, ban, đạn, thiết, chiết, toàn, banh", thân hình thoắt ẩn hiện.

Có điều hắn lại gặp phải Nhâm Quỷ Thần.

Nhâm Quỷ Thần dùng bất biến ứng vạn biến. Mỗi lần đối phương đến gần, hắn liền đánh ra một chưởng.

Mỗi lần hắn đánh ra, thế công của Trương Thán liền bị phá tan.

Bất kể "Cầm Nã thuật" của Trương Thán lợi hại như thế nào, "Quỷ Thần phách" của đối phương vừa xuất ra, thế công của hắn liền tan rã.

Trương Thán trong lòng kêu khổ thấu trời, hắn biết đã chọc phải một kẻ rất khó dây vào.

Đang lúc hắn muốn rút lui, Nhâm Quỷ Thần lập tức ra tay bắt lấy lệnh bài.

Hai người lại hình thành cục diện giằng co.

Nhâm Quỷ Thần trong lòng không kêu khổ, nhưng là kêu gấp.

Bởi vì hắn nghe thấy Đường Bảo Ngưu đang nói năng lung tung với sư huynh, đem mấy cái kinh mạch gì đó tùy tiện gắn lại với nhau. Hắn lại hiểu rõ tính tình của Đặng Thương Sinh. Đặng Thương Sinh thuở nhỏ đọc sách không nhiều, gian khổ tự học võ thuật thành công, đối với tất cả nguyên lý liên quan đến võ thuật lại như thông mà không thông, như hiểu mà không hiểu. Mặc dù kiến thức nửa vời, nhưng hắn lại ham học như khát, phàm là gặp được võ học lý luận lại say mê như điên. Nhâm Quỷ Thần nghe thấy mấy cái đạo lý kinh mạch thật thật giả giả của Đường Bảo Ngưu kia, cũng biết là cưỡng từ đoạt lý. Nhưng đối với một người tự mình tìm tòi trong thời gian luyện thành "Thương Sinh thích", vẫn không hề tự mãn như Đặng Thương Sinh, chính là một sự hấp dẫn rất lớn.

Vì vậy, Nhâm Quỷ Thần lập tức cao giọng cảnh báo Đặng Thương Sinh.

Mới đầu Đặng Thương Sinh còn nghe vào tai, nhưng vẫn khá say mê với "cao kiến" của Đường Bảo Ngưu.

Trương Thán thấy Nhâm Quỷ Thần bị mình toàn lực công kích, vẫn có thể biết rõ trận chiến bên kia như lòng bàn tay, lập tức cảm thấy mất mặt. Hắn muốn nói vài câu hào hùng, nhưng lại thở không ra hơi, lúc này hắn đã phát động "Phản Phản thần công".

Nhâm Quỷ Thần đánh ra một chưởng, vốn cho rằng có thể dễ dàng bức lui Trương Thán, không ngờ một loại công lực tương phản lại dẫn dắt chưởng lực của mình đi, tiêu tan dung hòa, sau đó kết hợp với thế công của đối phương đánh tới như dời non lấp biển.

Kỳ lạ nhất là chưởng lực của đối phương do hai loại công lực bất đồng, hơn nữa hoàn toàn tương phản hợp thành.

Hai loại công lực bất đồng này lại đang bài xích, triệt tiêu, tan rã, xung kích lẫn nhau, sau đó hợp nhất, hình thành một đoàn chưởng lực quái dị khó hiểu, kết hợp với lực lượng của mình đánh trả về.

Đạo lý này có thể đưa ra một ví dụ: âm với âm sẽ thành dương. Nếu như người nào đó giữ gìn "nhân tính" tự nhiên, thật ra cũng giống như "phản đối phản nhân tính". Nói cách khác, "phản phản" tức là "không phản", "Phản Phản thần công" của Trương Thán chính là dựa theo đạo lý này khổ luyện thành.

Nhâm Quỷ Thần lần này cũng không dám khinh địch. Hai tay của hắn khép lại, đánh ra "Quỷ Thần phách" nghênh đón đoàn chưởng lực quái dị này.

"Ầm" một tiếng. Nhâm Quỷ Thần chẳng khác nào nghênh tiếp "Phản Phản thần công" của Trương Thán do hai đoàn kình lực quái dị hợp thành,

cộng thêm chưởng lực vừa rồi tự mình đánh ra. Dù cho hắn công lực thâm hậu, cũng không chịu được lắc lư mấy cái.

Trương Thán đâu chịu buông tha, lập tức thi triển "Phản Phản thần công", một chiêu "Vấn Tâm Vô Quý" lại đánh tới.

Nhâm Quỷ Thần mỗi lần đánh ra một chưởng, cũng giống như đối kháng với chưởng lực của mình phát ra lúc trước và nội lực của kẻ địch, phát chưởng càng nặng thì phản đòn càng mạnh. Cho dù "Quỷ Thần phách" của hắn đủ để kinh thiên địa, quỷ thần khiếp, nhưng sau khi tiếp bảy tám chưởng cũng bị chấn đến huyết khí bốc lên, mắt nổ đom đóm.

Làm hắn khổ nhất là: hắn dù đang nguy cấp vẫn tai nghe tám hướng, phát ra lời cảnh cáo với Đặng Thương Sinh, nhưng Đặng Thương Sinh lại chẳng để vào tai.

Trương Thán thừa thắng xông lên, dĩ nhiên là chiêu sau còn mạnh hơn chiêu trước.

Nhưng sau khi đánh ra mười chiêu, chiêu sau của hắn lại yếu hơn chiêu trước.

Thật ra chỉ cần tiếp tục đánh, mỗi chiêu của Trương Thán đều mang theo dư lực của một chưởng phản công, Nhâm Quỷ Thần mỗi lần xuất chiêu cũng giống như giơ tảng đá lớn nện vào chân mình, hắn không có đường nào không thua.

Vì sao thế công của Trương Thán lại yếu đi?

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì hắn đói bụng rồi.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Cút Hay Là Chết

“Phản Phản thần công” của Trương Thán là một loại công lực cực kỳ quái dị, mỗi lần xuất chiêu còn tiêu hao tinh lực gấp ba mươi lần so với môn chưởng pháp rất hao tổn nguyên khí là “Đại Lực Kim Cương thủ”.

Cho nên Trương Thán một ngày phải ăn rất nhiều cơm.

Trước giờ hắn cho rằng ăn cơm còn tốt hơn nhiều so với ăn tất cả chim trời cá nước.

“Phản Phản thần công” của hắn lực lượng lại bắt nguồn từ cơm.

Hôm nay hắn đã ăn rất nhiều cơm, nhưng khi đánh đến chiêu thứ mười, “Phản Phản thần công” của hắn lại không đủ khí lực, khiến cho khả năng hóa giải xuất hiện sơ hở.

Khả năng hóa giải chưởng lực của đối phương kém đi, chưởng lực của mình cũng dần dần suy yếu, trong khi “Quỷ Thần phách” của Nhâm Quỷ Thần lại càng đánh càng mạnh, giống như lúc nào cũng có thể một chưởng đánh chết Trương Thán.

Trương Thán lâm vào tình thế nguy cấp, ngay cả lệnh bài trên tay cũng để cho Nhâm Quỷ Thần đoạt lại.

Lúc này chính là lúc Đặng Thương Sinh bị Đường Bảo Ngưu lừa gạt,

khuôn mặt bị hủy. Trương Thán thấy Đường Bảo Ngưu đại thắng, còn mình lại sắp sửa thất bại, bỗng ngừng tay kêu lớn:

- Chờ đã!

Nhâm Quỷ Thần cười lạnh nói:

- Ngươi còn có di ngôn gì à?

Trương Thán nói:

- Không phải.

Hắn thừa cơ thở hổn hển mấy hơi, chỉ cảm thấy càng đói bụng hơn, vội nói:

- Ngươi đã nương tay với ta, ta cũng để lại đường lui cho ngươi. Chúng ta vốn không đoạt vợ giết con, có thù không đợi trời chung, không bằng mỗi bên hãy nhường một bước.

Nhâm Quỷ Thần cười ha hả nói:

- Ngươi bớt dùng mồm mép đi! Nếu nhận thua thì cứ dập đầu gọi ba tiếng gia gia, bằng không ngươi sẽ máu nuộm Tam Hợp lâu.

Trương Thán lắc đầu nhíu mày nói:

- Không thoả đáng, không thoả đáng, quá không thoả đáng.

Dù Trương Thán nói gì Nhâm Quỷ Thần cũng không để ý đến, nhưng nói "không thoả đáng" thì lại làm hắn khẽ giật mình, liền hỏi:

- Cái gì không thoả đáng?

Trương Thán cười hì hì nói:

- Gọi ba tiếng gia gia thì sao? Nếu dập đầu nói với không khí, vậy dù là phạt cũng chẳng hại gì cho người khác.

Nhâm Quỷ Thần ngạc nhiên nói:

- Vậy ngươi muốn thế nào?

Trương Thán lật tay nói:

- Hay là chúng ta thực tế một chút.

Chỉ thấy trong tay hắn cầm một túi tiền nhỏ, bên trong còn có mấy khối bạc vụn.

Nhâm Quỷ Thần quát lên một tiếng.

Hóa ra mặc dù hắn đoạt lại được lệnh bài, nhưng túi tiền lại bị Trương Thán thừa dịp "chuyển" đi.

Trương Thán dương dương đắc ý nói:

- Có đúng không? Nếu không phải ta không muốn tạo nhiều sát nghiệt, để lại cho ngươi một con đường sống, chẳng phải muốn lấy mạng chó của ngươi cũng dễ như lấy đồ trong túi? Hiện giờ muốn hòa còn không phải tiện lợi cho ngươi sao? Không ngờ ngươi lại không biết tốt xấu, vậy ta cũng không khoan dung nữa.

Thật ra hắn sở trường về "Thần Thâu bát pháp", còn tinh thông "Bát Đại Giang Hồ", muốn lấy vật trên người Nhâm Quỷ Thần không phải là chuyện khó. Nhưng trộm là một chuyện, còn đánh nhau là chuyện khác. Muốn thắng được Nhâm Quỷ Thần, muốn đả thương Nhâm Quỷ Thần, chuyện đó hắn không có khả năng làm được.

Dụng ý của hắn chẳng qua là muốn hù dọa Nhâm Quỷ Thần, làm cho đối phương không dám ra tay. Không ngờ Nhâm Quỷ Thần tính tình cương liệt, năm lần bảy lượt bị Trương Thán trêu đùa, lòng yêu tài sớm đã bị lửa giận đốt thành sát ý, liền hét lớn một tiếng, toàn lực ra tay, mỗi một chưởng đánh ra đều khiến quỷ thần kinh hãi.

Trương Thán không ngờ lại biến khéo thành vụng. Hắn tiếp hai ba chưởng đã biết không ổn, tiếpthêm mấy cuổng lại thấy tình hình không xong. Ngay lúc hắn muốn chuồn ra phía sau, ngoài cửa sổ bỗng có một người đầu đội vành trúc lướt vào, hai tay vừa giơ ra đã chặn hết đường lui, hơn nữa còn phong tỏa tất cả thế công của hắn.

Trương Thán thấy Nhâm Quỷ Thần lại đánh tới một chưởng, vội kinh hãi kêu lớn:

- Cứu mạng!

Đây cũng là lúc người đội nón cỏ Mã Liên muốn ra tay giết chết Đường Bảo Ngưu.

Nhâm Quỷ Thần không hề muốn giết chết người trẻ tuổi xem ra không sợ chết này, bởi vì cái người trẻ tuổi có vẻ không sợ chết này hóa ra lại sợ chết.

Một người không sợ chết thì sẽ không kêu cứu mạng.

Một người nếu ngay cả cái chết cũng không sợ, sao còn cần người khác cứu mạng hắn?

Hắn chỉ muốn đánh bị thương tên trẻ tuổi dám nhiều lần chọc giận mình này, muốn đối phương nằm yên trên giường hai ba tháng mà thôi.

Một chưởng này của hắn mặc dù không định giết người, nhưng lực sát

thương vẫn rất lớn.

Hắn nghĩ không ra người này làm thế nào tiếp được.

Đó cũng là một người trẻ tuổi, một người trẻ tuổi mặc áo gấm hoa lệ.

Người trẻ tuổi này chỉ lớn tuổi hơn Trương Thán một chút, nhưng ngạo khí lộ ra giữa chân mày thì còn hơn gấp mười lần tám so với hắn.

Thông thường, một người càng ngạo mạn chính là lúc hắn càng trẻ. Những người lớn tuổi đều biết, cho dù mình có tài hoa tuyệt thế, cũng chẳng qua là một con phù du trong thiên hạ, một giọt nước trong biển cả, chỉ chiếm được vỏn vẹn một tấc đất trển thế gian, không thể kiêu ngạo nổi.

Nhìn thần thái của người này, giống như còn "trẻ" hơn Trương Thán gấp mười lần.

Người này chẳng những ngạo mạn, mà còn lạnh lùng đáng sợ.

Ngạo mạn là dáng vẻ của y, lạnh lùng là thần thái của y, còn đáng sợ chính là sát khí của y.

Nhưng kinh người nhất là khi y xuất thủ.

Y chỉ dùng một ngón tay ngênh tiếp "Quỷ Thần phách" của Nhâm Quỷ Thần, hơn nữa còn khiến cho Nhâm Quỷ Thần phải lập tức thu chưởng. Bởi vì nếu như không thu chưởng, bàn tay của Nhâm Quỷ Thần sẽ bị một chỉ này đâm thủng.

Người trẻ tuổi ngạo mạn đáng sợ này đương nhiên chính là Bạch Sầu Phi. Y dùng một chỉ bức lui Nhâm Quỷ Thần.

Trương Thán cười hì hì nói:

- Cảm ơn!

Bạch Sầu Phi lạnh lùng nói:

- Ta không thích ngươi.

Trương Thán hỏi:

- Vì sao?

Bạch Sầu Phi nói:

- Bởi vì ngươi nhu nhược. Trên giang hồ chỉ kính trọng những người cam đảm, không phải là đồ ham sống sợ chết.

- Sai rồi, sai rồi.

Trương Thán thẳng thắn nói:

- Có ai không sợ chết? Có ai không ham sống? Có cái chết có nặng như Thái sơn, cũng có cái chết nhẹ tựa lông hồng. Nếu là vì nước vì dân, xả thân vì nghĩa, có ai không sẵn sàng hi sinh? Nhưng hiện giờ ta chết trên tay loại người này một cách hồ đồ, chết vào lúc không nên chết, chết ở nơi không nên chết, có thể không sợ chết sao? Đã sợ thì vì sao không dám kêu cứu? Một người sợ chết lại đám thẳng thắn thừa nhận, đó mới là hán tử; còn một người động chút lại vỗ ngực không sợ chết, đó chỉ là kẻ lỗ mãng, không thể xem là can đảm, không thể xem là hào kiệt. Ta không muốn chết, ta sợ chết, cho nên muốn người khác cứu mạng; muốn người khác cứu mạng thì phải kêu cứu, có gì không đúng? Chẳng lẽ lại im lặng không nói, để mặc người ta chém giết mới xem là có gan? Loại người như vậy ngươi muốn làm thì làm, còn ta kém cỏi nên xin từ chối. Thân thể tóc da là do cha mẹ sinh ra, có ai không thương tiếc? Người chưa đến lúc chết, vào lúc không nên chết lại đi coi rẻ mạng sống của mình, đó mới là đáng chết. Ta sợ chết nên kêu cứu, vì đau đớn nên kêu

đau, vì thương tâm nên rơi lệ, đây chính chuyện thường tình của con người, có gì không nên? Kêu cứu không phải là ta xin người khác khoan dung, muốn được sống sót mà bán rẻ lương tri. Ta kêu cứ kêu, khóc cứ khóc, chết không chịu chết, nhưng bảo ta làm chuyện không nên, Trương đại gia ta dù có gan cũng không thèm làm, chết cũng không làm.

Hắn tổng kết:

- Ngươi đã nhìn lầm Trương Phạn Vương ta rồi.

Bạch Sầu Phi không ngờ chỉ một câu lại khiến hắn đưa ra cả một tràng lý luận như vậy, bị hắn nói đến ngẩn ra:

- Có đạo lý. Xem ra ta nhìn lầm ngươi rồi.

Trương Thán mặt giãn ra, cười nói:

- Không sao, ta bỏ qua cho ngươi rồi.

Người đội vành trúc vừa lướt vào kia bỗng nói:

- Mặc kệ ai đúng ai sai, các ngươi đều chỉ có một lựa chọn.

Hắn nhấn mạnh ngữ khí, lặp lại một lần:

- Một lựa chọn cuối cùng.

Ngữ khí của hắn âm trầm đáng sợ, mỗi câu nói ra đều giống như khoanh tròn một cái tên trên sổ sinh tử. Một người nếu không phải nắm quyền sinh sát đã lâu, trong lời nói không thể nào lộ ra sát khí lớn như vậy.

Trương Thán hỏi:

- Lựa chọn gì?

Người đội vành trúc kia nói:

- Cút hay là chết.

Trương Thán thử thăm dò:

- Ta có được miễn chọn không?

Chiếc vành trúc trên đầu người nọ khẽ lay động.

Trương Thán đành phải quay sang hỏi Bạch Sầu Phi:

- Ngươi thì sao? Ngươi chọn cái nào?

- Ta không chọn. Người chọn là hắn.

Bạch Sầu Phi nhìn thẳng vào mắt người đội vành trúc, ngữ khí cũng giống hệt như đối phương:

- Cút hay là chết.

Đường Bảo Ngưu đang muốn kêu cứu mạng, chợt nghe người khác kêu lên trước, nhất thời lại quên mất mình muốn nói gì. Bàn tay mềm nhũn kia đã đến cổ họng của hắn.

Sau đó bàn tay mềm nhũn kia đột nhiên cứng đờ, giống như bị đông cứng lại, hóa thành một cánh tay bằng băng.

Bàn tay kia không vươn thêm một tấc nắm lấy cổ họng Đường Bảo Ngưu, cũng không rút vào trong tay áo của mình.

Ánh mắt như rắn độc của người đội nón cỏ Mã Liên kia xuyên qua khe hở của chiếc nón, đang nhìn thẳng vào cổ họng Đường Bảo Ngưu, lúc này lại chuyển sang nhìn chăm chú vào tay Vương Tiểu Thạch.

Tay của Vương Tiểu Thạch đang đặt trên chuôi kiếm.

Chuôi kiếm của hắn là đao, thanh đao nho nhỏ cong cong tinh xảo.

Không biết từ lúc nào Vương Tiểu Thạch đã đứng bên cạnh Đường Bảo Ngưu, mà Đường Bảo Ngưu lại không hề phát giác.

Nơi mà hắn đứng cộng với tư thế của hắn, khiến cho Nhị Thánh đội nón cỏ Mã Liên kia hoàn toàn tin tưởng, chỉ cần bàn tay như rắn độc của mình chạm vào cổ họng Đường Bảo Ngưu, thanh đao hoặc thanh kiếm này sẽ lập tức chặt đứt tay của mình.

Y không muốn mạo hiểm như vậy, cho nên y đột nhiên ngừng lại.

Cặp mắt to của Đường Bảo Ngưu liếc sang hai bên một chút, co cổ, duỗi eo, ngửa người, từng chút từng chút rút cổ họng của mình ra khỏi miệng hổ đối phương, sau đó lại đứng thẳng người, dùng bàn tay to lớn vuốt vuốt cổ, nói:

- Nguy hiểm thật! Nguy hiểm thật! May là ta bình tĩnh.

Bàn tay của Vương Tiểu Thạch đặt trên chuôi kiếm chậm rãi nới lỏng ra.

Cánh tay cứng đờ kia cũng từ từ thu lại, rất chậm chạp, rất cẩn thận, rất có phòng bị.

Cặp mắt như rắn độc trong nón cỏ đã chuyển sang Vương Tiểu Thạch, kỳ quái là đôi mắt này rất hung ác, rất âm độc, nhưng lại gây cho người ta một cảm giác rất xinh đẹp.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Đúng, may là ngươi bình tĩnh.

Hắn nói:

- Nếu như ngươi không bình tĩnh, ta cũng sẽ hoảng hốt, hoảng hốt thì đôi khi muốn rút đao sẽ rút lầm kiếm, muốn rút kiếm thì lại rút lầm đao.

Đường Bảo Ngưu le lưỡi nói:

- Nói như vậy, nếu như ngươi muốn chặt tay của hắn, có khi nào hoảng hốt nên chém lầm đầu của ta không?

Vương Tiểu Thạch nói:

- May là ta không chém xuống.

Đường Bảo Ngưu nói:

- May là đầu của ta nhanh rút về.

Vương Tiểu Thạch nín cười nói:

- Ngươi có biết trên đời này, đầu của thứ gì rụt lại nhanh nhất không?

- Đầu của ta.

Đường Bảo Ngưu sảng khoái đáp:

- Không cần hỏi, nhất định là đầu của ta.

Nhị Thánh đội nón cỏ kia đột nhiên nói:

- Các ngươi có muốn giữ đầu của mình không?

Vương Tiểu Thạch và Đường Bảo Ngưu đều đáp:

- Muốn.

Nhị Thánh nói:

- Muốn giữ đầu, vậy xin mời động chân, tự mình cút xuống lầu.

Y nói chuyện nghe rất nhẹ, rất thấp, rất nhỏ.

Vương Tiểu Thạch lại hỏi:

- Không cần đầu thì sao?

Nhị Thánh nói:

- Không cần đầu, vậy xin mời động thủ.

Y kèm theo một câu:

- Đợi đến lúc Thất Thánh chủ giá lâm, các ngươi chẳng những không còn đầu mà còn không giữ được chân.

Vương Tiểu Thạch không khỏi cảm thấy hơi kỳ quái. Thông thường thuộc hạ ở bên ngoài sẽ thay chủ nhân ca công tụng đức, ra sức làm việc. Nhưng nếu như thuộc hạ lòng dạ khó lường, có mưu đồ khác, sẽ ở bên ngoài mượn danh nghĩa chủ nhân để mưu lợi cho mình, luôn nịnh hót cấp trên của mình, hoặc đem những chuyện xấu đẩy sang cho cấp trên, còn mình thì chiếm hết tiện nghi, làm một người tốt. Đây chẳng phải là còn đáng sợ hơn so với bí mật làm phản?

Giết một người chẳng qua là giết một người, còn dùng ngôn ngữ ác ý hãm hại người khác, tổn thương không chỉ là một người, ít nhất cũng có người bị tổn thương, người nói và người nghe, nếu có vô số người nghe thì tổn thương càng lớn hơn.

Vương Tiểu Thạch bỗng cảm thấy được sự đáng sợ của việc dùng người, còn hơn cả tin người và dung người.

Dung người đã không dễ, muốn dung nạp người đối lập, không đồng ý với quan điểm của mình, thậm chí ưu tú hơn so với mình lại càng không dễ.

Tin người càng khó. Ai không muốn có người để tin? Ai không muốn tin tưởng người khác? Tin người không nghi ngờ, nghi ngờ thì không tin. Nhưng tin người thường thường không có cơ sở, cũng không có tiêu chuẩn cơ bản nào. Tuyệt đối tin tưởng một người, rất có thể khiến cho không ai tin mình, tin tưởng lầm người.

Dùng người càng khó hơn. Ai cũng muốn dùng người hữu dụng, nhưng người hữu dụng lại thường không thích bị sử dụng; còn nếu dùng người vô dụng, người vô dụng lại thường không dùng được. Giống như Lục Phân Bán đường, dùng một số người không nên dùng, cho nên bọn họ đắc tội với người trên giang hồ ngày càng nhiều, tạo nghiệt ngày càng nặng. Còn như "Mê Thiên Thất Thánh", nói không chừng vấn đề là ở cách dùng người, khiến cho bọn họ không thể sánh ngang được với Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu.

Kim Phong Tế Vũ lâu thì sao?

Tại sao những nhân vật quan trọng của "Mê Thiên Thất Thánh" này lại ôm chuyện tốt vào mình, còn chuyện ác thì đẩy hết sang cho Thất Thánh chủ?

Vương Tiểu Thạch nghĩ đến những điều này, bỗng có một cảm giác.

Ngay cả hắn cũng không biết, cảm giác trong lúc vô tình này ngày sau lại có ảnh hưởng rất lớn đến hắn.

Trong đời người có rất nhiều chuyện trọng đại đều thay đổi trong nháy mắt, hoặc là định đoạt trong khoảnh khắc mà họ không chú ý, trong sự kiện mà họ không để ý.

Trong đời người cũng có rất nhiều nhận thức chỉ ngộ ra trong lúc vô tình lơ đãng.

Đường Bảo Ngưu lại không có những cảm xúc này.

Thật ra nếu một người thiếu đi một số cảm xúc hay cảm giác, chưa hẳn đã là chuyện xấu, ít nhất họ cũng sẽ không bị những cảm xúc quấy rầy. Cho nên Đường Bảo Ngưu hỏi lại:

- Tại sao "Mê Thiên Thất Thánh" các ngươi ai cũng làm ra vẻ thần bí, dùng mấy cái thứ linh tinh kia che mặt lại như vậy? Là các ngươi không có mặt gặp người sao?

Câu nói này đủ gây nên chuyện thị phi.

Nhưng Nhị Thánh lại không tức giận.

- Các ngươi còn có một lựa chọn.

Y nói.

Đường Bảo Ngưu vui cười sáng mắt lên:

- Vậy thì tốt, bởi vì ta muốn giữ đầu, cũng muốn giữ chân, nhưng lại không muốn đi.

- Ngươi không đi cũng được.

Nhị Thánh nói:

- Chúng ta đưa Lôi tiểu thư đi, các ngươi không nhúng tay can thiệp vào là được.

Y bổ sung:

- Chuyện ngươi đả thương Tam Thánh, chúng ta cũng có thể tạm thời không truy cứu.

Đường Bảo Ngưu trầm ngâm:

- Chuyện này…

Nhị Thánh thấy hắn động ý, vội hỏi:

- Thế nào?

Đường Bảo Ngưu suy tư:

- Ta…

Nhị Thánh lại khuyên nhủ:

- Không cần quan tâm người khác quyết định thế nào, ngươi chỉ cần không nhúng tay vào, đứng một bên là được.

Đường Bảo Ngưu chần chừ:

- Ta muốn nói…

Nhị Thánh ngạc nhiên:

- Ngươi cứ nói!

Đường Bảo Ngưu ngượng ngùng:

- Thật sự có thể nói sao?

Nhị Thánh nói:

- Cứ việc nói đi!

Đường Bảo Ngưu nói:

- Ta… ta yêu ngươi.

Câu này vừa nói ra, chẳng những Nhị Thánh bị dọa nhảy dựng lên, lui lại một bước dài, mà ngay cả Vương Tiểu Thạch cũng giật mình một chút, thậm chí Đặng Thương Sinh bị đánh đến lửa giận bừng bừng cũng ngẩn cả người, còn có Lôi Thuần, Ôn Nhu và bốn tỳ nữ đều ngây ngốc.

Sau đó Đường Bảo Ngưu cười đến gập cả người, đứng không được mà ngồi xổm cũng không xong, ôm bụng cười như điên, thở không ra hơi nói:

- Ta… ha… chết cười… ta… ta, ta… mỗi lần đều tại… trường hợp… không thể… bầu không… khí không thể, tình hình… không thể nói… nói… ha ha… câu nói này… đều dọa người ta một trận … ha… thật vui… thật… cười chết ta…

Vương Tiểu Thạch cũng nhịn cười không được.

Hắn cảm thấy Đường Bảo Ngưu và Trương Thán đều là những người rất thú vị, hơn nữa còn rất đáng yêu.

Đáng tiếc hắn nhìn không ra nét mặt của Nhị Thánh hiện giờ.

Nhưng hắn có thể tưởng tượng được, cái mũi của Nhị Thánh nhất định là méo đi *.

* Trích trong câu “tị tử khí oai”, hình dung rất giận dữ.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Hoa Rơi Trong Mộng

Cái mũi của Nhị Thánh có méo hay không, Vương Tiểu Thạch không biết.

Nhưng giọng nói của y lại thay đổi.

- Tốt! Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, ngươi sẽ trả giá rất đắt vì câu nói này.

Giọng điệu của y đột nhiên biến thành rất sắc bén, mỏng như lưỡi đao cắt qua trên dây đàn.

Sau đó giọng của y lại trở nên trầm thấp, hắng giọng một tiếng mới nói:

- Nếu các ngươi đã không muốn sống… lão phu sẽ thành toàn cho các ngươi.

Y đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “lão phu”.

Nhưng lần y lại gặp phải Đường Bảo Ngưu.

Với cá tính của Đường Bảo Ngưu, khi đã bắt đầu đùa thì không thể nào ngưng lại được, cho nên hắn thuận nước đẩy thuyền thêm một câu:

- Lão phu nhân, xin ngài hãy thành toàn ta đi!

Câu này vừa dứt, Đường Bảo Ngưu lẽ ra đã chết mười hai lần, nếu như

Vương Tiểu Thạch không ở bên cạnh hắn.

Thân thể Nhị Thánh đột nhiên bắn lên, hai ngón tay đâm vào hai mắt Đường Bảo Ngưu.

Nhưng y lại không muốn móc mắt của Đường Bảo Ngưu, mà là muốn dùng hai ngón đâm vào tròng mắt, sau đó đâm thẳng ra sau đầu.

Nhìn móng tay phát ra ánh sáng như lưỡi dao, cộng thêm tiếng chỉ phong sắc bén, có thể thấy Nhị Thánh giận dữ, tàn độc, căm phẫn và thù hận thế nào đối với Đường Bảo Ngưu.

Vì sao y lại giận dữ như vậy?

Vì sao y lại tàn độc như vậy?

Vì sao y trở nên căm phẫn như vậy?

Chuyện gì khiến cho thù hận như vậy?

Vương Tiểu Thạch cũng cảm thấy Đường Bảo Ngưu đùa có hơi quá trớn, nhưng cũng không đến mức phẫn hận như vậy.

Hắn đã không còn thời gian suy nghĩ, lập tức chắn trước người Đường Bảo Ngưu.

Nhị Thánh ba lần muốn lấy cặp mắt của Đường Bảo Ngưu, nhưng lại Vương Tiểu Thạch ba lượt ngăn cản.

Đến lần thứ tư, ngay cả Vương Tiểu Thạch cũng có chút ngăn không nổi.

Thế công của Nhị Thánh quả thật vô cùng ác liệt, ác liệt đến mức chỉ cầu giết địch chứ không quan tâm đến bản thân.

Hai mắt Đường Bảo Ngưu đã bắt đầu có chút sợ hãi, nhưng vẫn mở lớn hiếu kỳ quan sát.

Điều này càng khiến cho Nhị Thánh hận không thể móc cặp mắt hắn ra mới cam lòng nguôi giận được.

Vương Tiểu Thạch lại ngăn cản lần nữa, một tiếng "xoẹt" vang lên, y phục trên vai hắn đã bị rách một đường.

Nhị Thánh lần thứ năm xông lên, trong miệng khẽ quát:

- Cút ngay, không có chuyện của ngươi!

Vương Tiểu Thạch thở dài một tiếng.

Theo tiếng thở dài, đao đã xuất ra.

Ánh đao như một bài thơ động lòng người.

Đao như giấc mộng.

"Mộng Lý Hoa Lạc", hoa rơi trong mộng biết bao nhiêu?

Đó là tên của một đao này.

Chiếc nón cỏ đứt ra, từ vành nón đứt thành hai nửa.

Bên dưới chiếc nón có một gương mặt u linh như mộng, một dung nhan xinh đẹp như hoa, nhưng đôi mắt lại tràn đầy oán độc.

Vương Tiểu Thạch chỉ chém đứt nón cỏ, không hề thương tổn đến khuôn mặt này.

Hắn một chiêu đắc thủ, nhưng lại ngây ngẩn cả người.

Hắn cũng đã hiểu tại sao Nhị Thánh này lại giận giữ vì lời nói của Đường Bảo Ngưu như vậy.

Đường Bảo Ngưu cũng ngây ra, chợt hét lớn một tiếng, hóa ra là hắt hơi.

Cô gái kia có gương mặt trắng nhợt, gò má thanh tú giật giật, nàng cắn môi dưới không để cho mình phát ra tiếng. Đúng lúc này, Đường Bảo Ngưu lại nhịn không được lên tiếng khen ngợi:

- Ai da, ngươi đẹp như vậy sao lại dùng mũ che đầu, đúng là phí của trời.

Nói xong hắn lại ngửa mặt lên trời hắt hơi một cái.

Câu nói này của Đường Bảo Ngưu khiến cho mọi người đều ngẩn ra, nhưng đã số lại đồng tình.

Cô gái kia đang muốn khóc, nghe được câu này, trên mặt lại hiện lên một loại thần sắc "giống như muốn" nín khóc mỉm cười.

Loại thần sắc này rất khó miêu tả, nhưng lại rất đẹp.

Khi người thiếu nữ đẹp nhất, thường thường chính là vẻ mặt khó có thể miêu tả này.

Có lẽ vì tâm tình của thiếu nữ cũng giống như thơ, mà thơ là thứ khó dùng ngôn ngữ miêu tả nhất, cho nên thơ chính là thành phần quý giá nhất trong ngôn ngữ.

Thiếu nữ vốn đang muốn khóc, nghe được một câu khen ngợi lại biến thành hờn dỗi, nhưng lại không dám cười ra. Từ oán độc chuyển sang giận hờn, lại từ giận hờn biến thành hờn dỗi khiến cho Đường Bảo Ngưu nhìn mà choáng váng.

Hắn vừa nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp, trong lòng lập tức tự mình đa tình,

lại hắt hơi một cái.

Chợt nghe Lôi Thuần nói:

- Hóa ra Nhị Thánh trong "Mê Thiên Thất Thánh" lại là "Ý Trung Vô Nhân" Chu Tiểu Yêu.

Mọi người đều giật mình. Ôn Nhu càng giật mình hơn

Khi đến Trung Nguyên, có một người mà nàng rất muốn gặp, đó chính là Chu Tiểu Yêu.

Bởi vì nàng nghe nói Chu Tiểu Yêu có "bốn rất": rất đẹp, rất hung ác, rất cao ngạo, eo rất nhỏ.

Hiện giờ Ôn Nhu đã gặp nàng.

Nàng thật sự rất đẹp.

Ra tay cũng rất hung ác.

Dáng vẻ cũng rất cao ngạo.

Nhưng cả người nàng lại phủ một chiếc áo khoác lớn, nhìn không thấy eo, cũng không lộ ra thân hình.

Cho nên Ôn Nhu rất ấm ức, liền nói:

- Cô chính là Chu Tiểu Yêu sao? Sao lại mặc áo khoác khó coi như vậy, mau đổi một bộ áo mềm váy xếp đi, ta muốn xem thử eo của cô.

Người đội vành trúc nói:

- Nhãn lực tốt! Lôi cô nương, vậy cô có nhìn ra lão hủ là ai không?

Lôi Thuần trầm ngâm.

Bạch Sầu Phi cũng nhìn không ra, bởi vì trong tứ thánh của "Mê Thiên Thất Thánh" cũng chỉ có người này là chưa từng ra tay.

- Ta đoán được.

Chợt nghe Trương Thán giơ tay nói:

- Ngươi chính là "Bất Lão Thần Tiên".

Hắn giống như đứa trẻ lần đầu tiên thả được con diều lên trời, vỗ tay nói:

- Ngươi là "Bất Lão Động Chủ" Nhan Hạc Phát, đúng không? Nhất định là đúng, hơn nữa ngươi còn là Đại Thánh.

Người đội vành trúc giật mình, lẩm bẩm:

- Ngươi… làm sao biết?

Lần này ngay cả Bạch Sầu Phi cũng cảm thấy có chút bội phục.

Nhan Hạc Phát từ từ cởi vành trúc xuống. Hắn tóc trắng râu bạc, nhưng hai hàng lông mày lại vừa đen vừa rậm, làn da trên mặt mịn màng sáng bóng giống như một đứa trẻ. Trong đôi mắt sáng ngời của hắn còn đầy vẻ nghi hoặc:

- Ta còn chưa ra tay… làm sao ngươi biết được?

Trương Thán lấy ra hai chiếc ấn cổ giơ lên, cười hì hì nói:

- Trong tay áo ngươi có hai chiếc ấn, một chiếc khắc "Mê Thiên Thủ Thánh", một chiếc khắc "Bất Lão Thần Tiên Nhan Hạc Phát". Nếu ngươi không phải Nhan Hạc Phát thì ai mới là Nhan Hạc Phát?

Nhan Hạc Phát biết ấn cổ trong ngực đã bị Trương Thán trộm đi, giận không kiềm được, mắng:

- Tên trộm ngươi, ngươi… ta giết ngươi!

Bạch Sầu Phi tiến lên một bước, hít sâu một hơi nói:

- Rất tốt.

Năm ngón tay phải của y nhẹ nhàng phất qua trên mu bàn tay trái.

Vương Tiểu Thạch vừa thấy dáng vẻ của y, liền biết y muốn phát ra "Kinh Thần chỉ".

Nếu như Bạch Sầu Phi động thủ e rằng không thể tránh khỏi thương vong, cho nên hắn vội nói:

- Các vị nhất định phải mời Lôi tiểu thư đi sao?

- Ngoài chuyện này ra.

Đặng Thương Sinh chỉ vào Đường Bảo Ngưu, khàn giọng nói:

- Ta còn muốn giết hắn.

Nhan Hạc Phát cũng nhìn Trương Thán giận dữ nói:

- Ta cũng muốn giết tên trộm vặt này.

Trương Thán đính chính:

- Ta là trộm lớn chứ không phải trộm vặt, ta đâu chỉ trộm vặt không.

Bọn họ đều bị thua thiệt trên tay hai người này, không giết chết Trương Thán và Đường Bảo Ngưu thì không thể trút hận, ngay cả Nhâm Quỷ Thần

cũng có ý đó, Chu Tiểu Yêu thì không cần phải nói.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Tốt! Các vị muốn giết người hay bắt người đều phải hỏi qua ta trước. Chuyện này ta gánh vác.

Nhan Hạc Phát nói:

- Đó là ngươi tìm chết.

- Chúng ta vốn không thù không oán, cần gì động thủ phải thấy máu.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Không bằng chúng ta tìm một biện pháp tốt hơn, mọi người luận võ một cách bình thường, có thể không tổn hại đến mạng người.

Nhan Hạc Phát nói:

- Nếu ngươi sợ thì mau cúp đuôi đứng sang một bên đi!

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta là sợ đao kiếm của ta không có mắt, một khi không cẩn thận giết chết các vị, ta sẽ cảm thấy lương tâm bất an, nuối tiếc cả đời.

Tứ đại thánh chủ đều giận tím mặt. Vương Tiểu Thạch lại nói:

- Không bằng như vậy, các vị hãy chọn một phương thức đồng loạt xông lên, một mình ta sẽ tiếp cao chiêu của các vị. Nếu may mắn chiếm được lợi thế, xin các vị bỏ qua lần này; còn nếu như thất bại, chết dưới tay bốn vị cao nhân danh lừng giang hồ cũng không thể trách.

Tứ đại thánh chủ thấy Vương Tiểu Thạch ngông cuồng như vậy, muốn dùng một địch bốn, trong lòng không hẹn mà cùng hiện lên suy nghĩ: người trẻ tuổi này vừa xuất kiếm đã chém đứt nón cỏ của Nhị Thánh chủ Chu Tiểu Yêu, nhất định có năng lực hơn người, có lẽ là kẻ khó đối phó nhất trên Tam Hợp lâu này. Lấy một địch một chưa chắc đã thắng, nhưng nếu như bốn người hợp công thì có thể dễ dàng tiêu diệt hắn. Có điều mình cũng là người có tiếng tăm, bốn người liên thủ đối phó với một kẻ còn chưa có danh tiếng gì, ngày sau khó tránh khỏi bị người đàm tiếu. Bây giờ hắn lại liều lĩnh tự mình đề xuất, nên thừa dịp này tiêu diệt một tên cường địch.

Nhan Hạc Phát nói:

- Tiểu tử, đây là ngươi tự tìm chết, không thể trách ai được.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Đây là do ta chán sống, không định trách ai cả.

Nhan Hạc Phát lại sợ hắn đổi ý, vội nói:

- Nếu như ngươi gánh vác không nổi, cứ xem như lời nói vừa rồi là đánh rắm, chúng ta cũng sẽ không truy cứu.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Cho dù lời nói của ta là đánh… đánh rắm, các vị cũng không phải cái rắm đó mặc cho ta muốn đánh là đánh.

Lần này cả bốn người đều nổi giận. Đặng Thương Sinh trầm giọng nói:

- Tiểu tử, ngươi muốn so tài thế nào?

Vương Tiểu Thạch trong lòng biết cuối cùng cũng kích động được bốn người nhắm vào mình, vậy còn tốt hơn nhiều so với Bạch Sầu Phi vừa ra tay

liền thấy sống chết. Đối mặt bốn đại cao thủ này hắn quả thật không nắm chắc, nhưng chuyện đến nước này thì không thể chùn chân, liền khẽ mỉm cười nói:

- Cứ tùy theo chư vị!

Đặng Thương Sinh trước giờ tính tình ngay thẳng, lân này biết trong kinh thành lại xuất hiện thêm một thiếu niên cao thủ, vũ khí bên hông "không đao không kiếm, đã đao lại kiếm", rất khó đối phó. Hắn biết Vương Tiểu Thạch là coi đây là tuyệt học, liền nói:

- Chúng ta có bốn người, còn ngươi chỉ có một mình. Nếu ngươi thích có thể vung đao động kiếm, chúng ta sẽ dùng tay không phụng bồi.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Trong bốn người các vị, một người tinh thông "Thương Sinh thích", trong vòng mười thước kình lực đủ để xé nát ruột gan; một người sở trường "Quỷ Thần phách", trong vòng một trượng có thể đánh chết người.

Hắn lại quay sang Chu Tiểu Yêu và Nhan Hạc Phát, cười nói:

- Về phần hai vị, một vị sở trường "Âm Nhu miên chưởng", âm kình lâu dài, nhu lực đến xa, nghe nói có thể ngoài trăm bước dập tắt ngọn nến; một vị khác lại là Ưng Trảo danh gia nổi tiếng nhất sau thời Ưng Trảo Vương năm đó, tự mình nghĩ ra "Bất Lão Động", cách không điểm huyệt dễ như trở bàn tay. Ta chỉ có chút công phu nhỏ bé, muốn lĩnh giáo bốn vị, vốn không đáng để các vị chê cười, tự rước lấy nhục, có điều lại muốn bái lĩnh độc môn tuyệt kỹ của bốn vị, không muốn vuột mất cơ hội tốt…

Mấy câu nói này khiến cho tứ thánh có mặt ở đây, dù là già hay trẻ, nam hay nữ, trong lòng đều cảm thấy bay bổng. Vương Tiểu Thạch lại nói tiếp:

- Với võ nghệ sở trường của bốn vị, cách không phát kình là chuyện dễ dàng, chắc hẳn cũng có thể thi triển được hết sở học. Không bằng chúng ta cứ ở nơi này, mỗi người đứng cách nhau bảy thước vung quyền phát chưởng, cách không tỷ thí. Thứ nhất có thể khiến cho ta được mở rộng tầm mắt. Thứ hai là tại hạ vốn sợ chết, quyền cước lại không có mắt, cách xa một chút, cho dù bị thương cũng có thể giảm nhẹ nguy cơ mất mạng, có thể mặt dày sống qua ngày, cũng có thể giữ cho hai bên không thù sâu oán nặng, không cần phải quyết phân sống chết. Nếu như bốn vị khảng khái chấp nhận, tại hạ cũng dùng một đôi tay không, trứng chọi với đá, dùng tài hèn lĩnh giáo.

Những lời này của Vương Tiểu Thạch có thể nói là khiêm tốn hơn người, cũng có thể nói là cuồng vọng kinh người. Bốn vị thánh chủ trên mặt đều lộ ra thần sắc: tiểu tử này thật không biết trời cao đất dày, lại dám dùng tay không một mình đấu với tuyệt học sở trường của bốn người.

Nhâm Quỷ Thần giận dữ cười nói:

- Ta khinh! Không bằng đám các ngươi cùng lên đây, một mình ta cũng đủ giải quyết các ngươi.

Vương Tiểu Thạch lắc đầu:

- Không được.

Nhâm Quỷ Thần hỏi:

- Vì sao?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Bởi vì ngươi không ứng phó được.

Nhâm Quỷ Thần cả giận nói:

- Rút kiếm của ngươi ra!

Vương Tiểu Thạch lại lắc đầu.

Nhâm Quỷ Thần lạnh lùng nói:

- Rút đao hay kiếm của ngươi ra! Lão tử muốn giáo huấn ngươi.

Lần này Vương Tiểu Thạch không lắc đầu nữa.

Trong mắt của hắn tỏa ra nhuệ khí, còn sắc bén hơn so với kiếm.

Nhâm Quỷ Thần ngẩn người, nhưng vẫn ngoan cường nói:

- Rút đao đi, nhìn ta làm gì?

Vương Tiểu Thạch nói từng chữ:

- Ngươi sai rồi.

Nhâm Quỷ Thần dường bị nhuệ khí của hắn chấn nhiếp, nhịn không được hỏi một câu:

- Vì sao?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Thứ nhất, ngươi không phải lão tử của ta. Thứ hai, ngươi không xứng để ta rút đao.

Nhâm Quỷ Thần lui lại nửa bước, cười quái dị nói:

- Ta không xứng à? Ta…

Hắn vừa nói đến đây, chợt thấy tay của Vương Tiểu Thạch đã đặt lên

chuôi kiếm.

Nhâm Quỷ Thần lập tức phát động.

Hắn đã sớm tập trung tinh thần, nhìn chuẩn thế công của đối phương, chuẩn bị né tránh, chống đỡ, lui về phía sau… nhưng những ý niệm như sao băng này vừa lướt qua trong đầu, trước mắt đã sáng lên.

Chiếc nón lá vành trúc trên đầu hắn đã rớt xuống.

Là bị cắt đứt.

Vương Tiểu Thạch đã ra tay, hơn nữa còn đắc thủ.

Hắn rút chuôi kiếm ra.

Chuôi kiếm vốn là đao.

Đao của hắn cắt đứt chiếc nón lá vành trúc, sau đó lại trở về trong chuôi kiếm.

Ai nấy đều thấy được, nếu một đao kia của hắn muốn chặt đứt cái đầu của Nhâm Quỷ Thần, không phải là chuyện khó.

Không ai còn dám khinh thường người trẻ tuổi này.

Không ai còn dám coi nhẹ lời của hắn.

Bất cứ ai muốn ngẩng cao đầu, đều phải làm ra một chút thành tích, xuất ra một chút thực lực.

Người trẻ tuổi cũng như vậy.

Một đao này của Vương Tiểu Thạch, chỉ là một đao, nhưng đã bao hàm sự

khổ luyện bao nhiêu năm tháng, cơ duyên được bao nhiêu danh sư chỉ bảo, còn có thiên phú bao nhiêu người khó gặp.

Người có thể cùng hóng mát dưới một bóng cây, cùng ngồi trên một tảng đá, cũng là công lao sự nghiệp bảy trăm năm, một tướng công thành vạn xương khô, một đao kia có thể thành, ai biết đã hao tổn bao nhiêu tâm huyết.

Một đao này của Vương Tiểu Thạch lập tức nhận được sự tôn trọng.

Nhan Hạc Phát hắng giọng một tiếng, nói:

- Chúng ta có thể thắng được ngươi thì sao? Có thể giết ngươi thì thế nào?

- Vừa rồi ta đã nói, nếu các vị có thể thắng, ta sẽ mặc kệ việc này, y cũng sẽ không nhúng tay vào.

Vương Tiểu Thạch chỉ vào Bạch Sầu Phi bên cạnh:

- Nếu các vị không thắng được, chúng ta xem như kiểm chứng sở học, sau này còn gặp lại.

Nhan Hạc Phát nghiến răng nói:

- Tốt! Nếu bốn người chúng ta không giải quyết được ngươi, cũng chỉ có nhận bại chịu thua.

Vương Tiểu Thạch khẽ mĩm cười nói:

- Nhan thánh chủ nói quá lời rồi.

Bạch Sầu Phi biết Vương Tiểu Thạch vốn sở trưởng đao kiếm chứ không phải cách không phát kình, mà bốn người này đều có lai lịch, lấy một địch bốn e rằng không chiếm được lợi thế, trong lòng hơi lo lắng, liền nói nhỏ:

- Ngươi có ổn không? Nếu không thì trận này cứ để ta, "Tam Chỉ Đạn Thiên" của ta vừa lúc hợp với phương thức này.

Vương Tiểu Thạch lần này gặp phải tứ thánh trong "Mê Thiên Thất Thánh", phát hiện bọn họ cũng không tàn nhẫn hung ác như trong tưởng tượng. Lần này hắn tự mình ra mặt, chính vì không muốn Bạch Sầu Phi tạo nhiều giết chóc, vội nói:

- Về mặt này ta xem như cũng được. Nếu thật sự làm mất mặt, còn phiền nhị ca ném ta ra ngoài thành cho chó ăn, để khỏi làm đại ca chướng mắt.

Bạch Sầu Phi phì cười nói:

- Nói nhảm!

Trong lòng y vẫn hơi lo lắng.

Lúc này Mê Thiên tứ thánh đã phân ra bốn phía. Nhâm Quỷ Thần dĩ nhiên là hận đến nghiến răng, đứng đằng kia múa tay vùn vụt, giống như hai miếng thép phát ra tiếng rít. Chu Tiểu Yêu dùng dây tơ buộc tóc sau lên, tư thế rất mê người, hai tay hợp lại, lưng áo quấn chặt, vòng eo nhỏ nhắn liền lộ ra. Nhan Hạc Phát lại vén tay áo lên, khuôn mặt dần dần biến thành đỏ tía, cũng không biết don huyết khí thịnh vượng hay là ngầm vận huyền công. Đặng Thương Sinh thấy hai người còn tán gẫu với nhau, không kiên nhẫn nói:

- Thế nào? Tự tìm chết còn không bước lên nhận lãnh sao?

Vương Tiểu Thạch phi thân vào trường, đứng giữa vòng vây của bốn người, mỗi người cách nhau bảy thước. Phương hướng bốn người trấn giữ là càn, khôn, khảm, ly. Vương Tiểu Thạch hiên ngang đứng ở trung tâm, chắp tay cười nói:

- Xin mời!

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Thủ Đao Chưởng Kiếm

Đặng Thương Sinh là người đầu tiên không nhịn được.

Trong số những người này, hắn là người bị tổn hại nhiều nhất, chỉ ước gì sớm giải quyết tiểu tử này rồi giết chết tên Đường Bảo Ngưu kia để trút hận.

Hai tay hắn hợp lại, một trên một dưới, đột nhiên lại chà xát phân ra. Tiếng rít xé gió vang lên, chưởng kình đã đi trước cả âm thanh đánh vào vai trái Vương Tiểu Thạch. Nhưng trước khi nội lực của "Thương Sinh thích" đánh tới, "Quỷ Thần phách" của Nhâm Quỷ Thần cũng đã từ xa đánh vào vai phải Vương Tiểu Thạch. Xen lẫn trong đó là tiếng quát của Nhan Hạc Phát:

- Tiếp chiêu!

Vương Tiểu Thạch nhìn chuẩn thế công, đột nhiên trầm mình xuống.

Hắn trầm người rất đúng lúc.

"Thương Sinh thích" và "Quỷ Thần phách" đều đánh vào khoảng không, hai luồng nội lực mạnh mẽ va chạm vào nhau. "Ầm" một tiếng, Nhâm Quỷ Thần và Đặng Thương Sinh đều bị nội kình của đối phương chấn đến lắc lư.

Nhưng ngay lúc Vương Tiểu Thạch trầm người xuống, một luồng nội lực nhu hòa đã lặng lẽ tràn đến.

Nhu lực phát ra từ cổ tay và đầu ngón tay trắng ngần của Chu Tiểu Yêu.

Trong chốn võ lâm, loại chưởng lực có thể cách không phát động bằng cổ tay và đầu ngón tay vốn không nhiều lắm, người có thể dùng "Âm Nhu miên chưởng" lại càng hiếm thấy, còn luyện "Âm Nhu miên chưởng" đến mức có thể phát kình từ đầu ngón tay và cổ tay cũng chỉ có một mình Chu Tiểu Yêu.

Một chiêu này của Chu Tiểu Yêu dường như chưa đến, nhưng còn đáng sợ hơn so với hai chiêu vừa rồi của Nhâm Quỷ Thần và Đặng Thương Sinh.

Vương Tiểu Thạch bỗng vung hai tay. Hai mảnh tay áo của hắn chợt cuốn lên không, sau đó lại hạ xuống.

Thân thể của hắn vẫn đang trầm xuống, một chiêu này xem ra rất kỳ lạ. "Âm Nhu miên chưởng" của Chu Tiểu Yêu đã đến gần ngực hắn, nhưng hắn không né tránh cũng không chống đỡ, lại đột nhiên vung tay áo, chẳng lẽ là đầu hàng?

Chu Tiểu Yêu vừa xuất chiêu, Đường Bảo Ngưu đứng bên ngoài cuộc đã cảm thấy rùng mình, Trương Thán cũng không tự chủ được lén lui lại mấy bước để tránh khí lạnh. Đường Bảo Ngưu cắn răng đứng thẳng, cũng bắt đầu run lên.

Lúc này hai người vừa trông thấy tư thế của Vương Tiểu Thạch liền kinh ngạc, thân ảnh nhoáng lên, muốn lao vào trợ giúp, không ngờ lại cảm giác bên vai trầm xuống, hai chân cũng khó dời nửa bước. Bọn họ quay đầu nhìn, trông thấy Bạch Sầu Phi mỗi tay duỗi ra một ngón, đang nhấn lên vai hai người bọn họ.

Chỉ có một ngón tay, nhưng lại giống như có lực lượng ngàn cân, Trương Thán và Đường Bảo Ngưu không thể di động bước nào.

Trương Thán và Đường Bảo Ngưu trong lòng đều kình hãi. Nếu người này là kẻ địch, tính mạng của mình chẳng phải giống như con kiến dưới tay y

sao?

Chợt thấy ánh mắt của Bạch Sầu Phi sáng lên.

Y nhìn chiêu thức của Vương Tiểu Thạch, trong lòng nóng lên, trên mặt nóng lên, ánh mắt cũng nóng lên.

“Chiêu thức hay!” - Trong lòng y thầm hô.

Một tiếng “bùng” vang lên, vòng eo nhỏ nhắn của Chu Tiểu Yêu bị đè xuống, làm cả người gập lại như muốn gãy ngang, muốn bay ra ngoài cửa sổ, nhưng nàng lại lập tức chậm rãi đứng lên.

Vòng eo của nàng vẫn hoàn hảo như trước, không gãy cũng không đứt.

Giống như khi gió mạnh thổi đến, cành liễu chỉ lắc lư nhưng không gãy.

Nhưng vừa rồi đâu chỉ là gió mạnh.

Vương Tiểu Thạch thừa dịp “Quỷ Thần phách” và “Thương Sinh thích” va chạm, đã xảo diệu chuyển hai luồng nội kình này sang đối kháng với “Âm Nhu miên chưởng” của nàng.

“Âm Nhu miên chưởng” mặc dù sở trường hóa giải cương khí nội gia, nhưng cùng lúc phải đối phó với kình khí của “Quỷ Thần phách” và “Thương Sinh thích” sắp nổ tung vì va chạm, giống như một người có sức ăn cực tốt, nhưng bỗng nhiên bắt hắn nuốt năm mươi quả trứng, chỉ sợ hắn cũng không ăn nổi.

Đường Bảo Ngưu giờ mới hiểu được dụng ý của Vương Tiểu Thạch, cũng hiểu rõ vì sao Bạch Sầu Phi lại ngăn bọn họ.

Hắn nhớ tới sức ăn của Trương Thán, cho nên hỏi:

- Nếu như ta bắt ngươi ăn năm mươi quả trứng trước, ngươi còn có thể nuốt được mấy chén cơm?

Trương Thán bị hắn hỏi đột ngột, không hiểu là chuyện gì, đành nói:

- Thật xin lỗi! Trứng do mấy tên khốn đưa tới trước giờ ta không ăn.

Nếu không phải ngón tay của Bạch Sầu Phi vẫn ấn trên hai người, nếu không phải lúc này Nhan Hạc Phát đã phát động công kích, e rằng bọn họ đã động thủ với nhau.

Điều kiện thứ nhất của "Cầm Nã thủ" chính là phải áp sát. Nếu như không thể áp sát, "Cầm Nã thủ" sẽ mất đi tác dụng.

Trên thực tế, "Cầm Nã thủ" trong cận chiến luôn là một trong những võ công hữu dụng và hữu hiệu nhất.

Nhưng "Ưng trảo thủ" của Nhan Hạc Phát lại hoàn toàn phá vỡ hạn chế này.

Hắn vừa phát chiêu chính là "Kim Giao Tiễn", mặc dù cách không phát ra, nhưng lại giống như giữa không trung có một đôi tay vô hình, trái móc cổ họng, phải chụp vào sườn, cùng đánh về phía Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch đứng trong một tấc vuông, nhanh chóng lộn người theo thế "Hoành Giá Thiết Môn Thuyên", bộ pháp lại chợt biến thành "Vân Long Đẩu Giáp", tránh khỏi một chiêu "Cách Không Cầm Nã" này.

"Cách Không Ưng Trảo" của Nhanh Hạc Phát chiêu sau lại nhanh hơn chiêu trước, "Vi Đà Phủng Xử thức" lập tức cuốn đến. Chiêu còn chưa đi hết, "Trầm Lôi Tiết Địa", "Thiết Vũ Lăng Phong" lại tiếp theo sau. Trên đánh dưới công, chưởng lực lăng không, vừa nhanh vừa mạnh. Hắn cũng không không chừa thời gian nghỉ ngơi, lập tức biến chiêu triệt chưởng, đổi chiêu

hoán thức, nhanh như ánh chớp.

Chiêu này quả thật so với người dùng tay không thi triển "Cầm Nã thủ" cận chiến còn tiện lợi hơn, còn mãnh liệt gấp đôi.

Nhan Hạc Phát vừa ra tay, Vương Tiểu Thạch liền thở dài một tiếng.

Bạch Sầu Phi cũng ồ lên một tiếng. Hắn biết hiện giờ nếu đổi lại là mình, "Kinh Thần chỉ" cũng phải xuất ra.

Không biết Vương Tiểu Thạch ứng phó thế nào?

Vương Tiểu Thạch thở dài một tiếng, lập tức xuất đao.

Hắn vốn không rút đao, làm sao để xuất đao?

Hắn dùng tay làm đao.

Đao cắt không trung, đao thế phá không, đao kình xuyên không.

Mỗi chiêu của Nhan Hạc Phát vừa mới phát ra, đao khí đã cắt đứt dư kình của hắn.

Vì vậy cho dù "Cách Không Ưng Trảo" của Nhan Hạc Phát có đánh vào người, cũng giống như hoàn toàn mất đi tác dụng.

Nhan Hạc Phát mỗi lần phát chiêu, Vương Tiểu Thạch lại dùng cách không đao khí chặt đứt kình lực của hắn.

Đối phương vừa công một chiêu, hắn lại lập tức phá vỡ ngay.

Thân hình Nhan Hạc Phát lay động. Mái tóc của hắn trắng như lông hạc, nhưng gương mặt thì lại hồng hào như trẻ con, lúc kịch chiến lông mày và tóc dựng lên, khuôn mặt lại càng tuấn tú dị thường. Nhưng sau khi đánh ra ba

bốn chục chiêu vẫn không hiệu quả, khuôn mặt của hắn đã càng lúc càng đỏ, cũng bắt đầu có chút thở dốc.

Vương Tiểu Thạch vẫn ung dung, chỉ nhìn chuẩn thế công của đối phương, đợi đối phương vừa phát chiêu thì mới phát đao.

Đây là đao gì?

Lúc này Bạch Sầu Phi đột nhiên nhớ tới "Thủ Đao".

Nhưng thứ mà Vương Tiểu Thạch dùng không chỉ là "Thủ Đao".

"Thủ Đao" còn không thể cách không phát kình.

Vương Tiểu Thạch dùng tay làm đao, tri triển tự nhiên giống như trong tay đang cầm một thanh trường đao dài trượng bảy, không gì không phá được, không thế công nào không khắc được, khống chế tự nhiên, như đao mà không phải đao, ý tại trước đao, đao tùy tâm đến.

"Tâm Đao" còn hơn cả "Thủ Đao".

Vương Tiểu Thạch xuất thủ càng giống với "Tâm Đao".

Mỗi lần hắn xuất đao, Nhan Hạc Phát lại luống cuống tay chân một trận.

Vương Tiểu Thạch vẫn không hề phản công, hắn chỉ phá chiêu.

Đao của hắn càng dùng càng nhanh, càng lúc càng ác liệt, trên Tam Hợp lâu đều bị đao khí lạnh lẽo bao trùm.

Nhưng địch thủ của hắn không chỉ có mình Nhan Hạc Phát.

Chu Tiểu Yêu, Nhâm Quỷ Thần và Đặng Thương Sinh cũng toàn lực ra tay.

“Âm Nhu miên chưởng”, “Quỷ Thần phách”, “Thương Sinh thích” và “Ưng trảo thủ” Nhan Hạc Phát cách không đan vào nhau, hóa thành một đoàn khí lưu vừa cương vừa nhu đánh về phía Vương Tiểu Thạch. Cùng lúc đó, phương vị của bốn người cũng nhanh chóng biến đổi sang càn, khôn, khảm, cách, cấn, chấn, tốn, đoái. Bốn phương vị lớn nhanh chóng chuyển dời, bao gồm hưu, sinh, thương, đỗ, cảnh, tử, kinh, khai; có lúc tạo thành “Tà nguyệt tam tinh” thức, có khi lại trở thành “Ngư Phụ Tát Võng” thức, liên tục xoay vòng. Trên mũi và thái dương của bốn người đều đã lấm tấm mồ hôi. Liên tục di chuyển và xuất chiêu, đây mới xem như bốn người bọn họ hoàn toàn thi triển bản lĩnh xuất chúng và một thân công lực của mình.

Đường Bảo Ngưu trước giờ lớn gan cũng cảm thấy mắt hoa đầu trệ.

Trương Thán vốn khôi hài thành tính cũng cảm thấy mắt ngây đầu ngốc.

Đao thế của Vương Tiểu Thạch dần dần suy yếu.

Trương Thán chợt hỏi:

- Ngươi có muốn bằng hữu của ngươi chết không?

Bạch Sầu Phi vốn đang tập trung quan sát trận chiến, trong mắt phát ra ánh sáng cuồng nhiệt, nghe vậy khẽ giật mình:

- Cái gì?

Trương Thán nói:

- Nếu ngươi không bỏ ngón tay của ngươi ra, Trương đại gia sẽ không thể đi giúp bằng hữu của ngươi, bằng hữu của ngươi sẽ chết.

Bạch Sầu Phi cười nói:

- Ngươi yên tâm, bằng hữu này của ta không dễ dàng chết như vậy đâu.

Theo ta thấy, muốn lấy mạng của hắn trong kinh thành cũng chỉ có vài người đủ tư cách, nhưng cho dù bọn họ ra tay, nói không chừng ngược lại còn chết trên tay hắn.

Cặp mắt của Đường Bảo Ngưu vẫn chăm chú theo dõi trận chiến ngoạn mục này, nhưng trong tai lại không bỏ sót cuộc đối thoại của Trương Thán và Bạch Sầu Phi, vội hỏi:

- Bọn họ là ai? Có Đường cự hiệp ta không?

Ánh mắt của Bạch Sầu Phi vẫn nhìn chăm chú vào trận chiến, giống như nhìn một báu vật hiếm thấy, lẩm bẩm:

- Lôi Tổn, Tô Mộng Chẩm, ta, Quan Thất, Địch Phi Kinh, Lôi Động Thiên…

Bỗng nhiên trong trận bừng lên ánh kiếm.

Vương Tiểu Thạch đã phát ra phá không kiếm.

Hắn tay phải phát đao, tay trái xuất kiếm.

Đao kiếm vẫn còn trong vỏ. Nhưng hắn dùng tay làm đao kiếm, so với đao thật kiếm thật còn ác liệt hơn.

Bạch Sầu Phi nhìn thấy ánh kiếm, thanh âm chợt dừng, thất thanh nói:

- Không được, Lôi Động Thiên cũng không được.

Y nói xong câu này, tình thế trong trận đã biến đổi.

Nhâm Quỷ Thần đột nhiên phát hiện kình lực “Quỷ Thần phách” của mình bị chặt đứt, nội lực áp chế ngược lại. Hắn đang cố gắng triệt tiêu nội kình do mình phát ra, Vương Tiểu Thạch đã phát ra một kiếm về phía hắn.

Nhâm Quỷ Thần vội vã đón đỡ một kiếm này. Thân hình hắn bị bắn tung ra ngoài cửa sổ, sau đó huơ chân múa tay rớt xuống.

Đó là vì hắn ứng phó một kiếm này đã dùng hết toàn lực, ngay cả muốn dùng khinh công vọt lên cũng không đủ sức.

Lúc hắn rơi xuống lầu, cũng là lúc Đặng Thương Sinh phá tường bay ra.

Đặng Thương Sinh phải ứng phó với một đao của Vương Tiểu Thạch, lại bị "Thương Sinh thích" do mình phát ra áp chế ngược lại, vừa đỡ đòn đã bị đánh bay, phá tan tường gỗ rơi xuống lầu.

Chu Tiểu Yêu bị đao phong và "Âm Nhu miên chưởng" như cuồng phong mưa rào quay lại áp chế, vòng eo giống như cành liễu lay động, có lúc lướt lên xà ngang, có lúc lại bay lên cột nhà, giống như một con thuyền nhỏ nhấp nhô trong sóng to gió lớn và sấm chớp đùng đùng nhưng vẫn không bị nuốt chửng.

Mặc dù không bị nuốt chửng, nhưng cũng mất đi phương hướng.

Nhan Hạc Phát vẫn luôn dùng "Thiết Ngưu Canh Địa" chống đỡ, ngón tay kêu lên "phụp phụp", mỗi khi đánh ra một chiêu thanh âm này càng lớn hơn.

Ánh đao chớp động, kiếm khí tung hoành, một đôi tay không của Vương Tiểu Thạch còn đáng sợ hơn so với đao kiếm thật.

Nhan Hạc Phát lông mày càng trắng, râu càng trắng, tóc cũng càng trắng, nhưng sắc mặt lại đỏ lên.

Hắn đột nhiên quát to một tiếng, phóng lên trời, một tay ôm lấy eo Chu Tiểu Yêu.

Vòng eo như rắn nước của Chu Tiểu Yêu giống như được truyền nguyên

khí vào, đột nhiên bắn lên, cùng với Nhan Hạc Phát lướt ra ngoài cửa sổ. Đường Bảo Ngưu lấy làm kỳ lạ, bật thốt lên:

- Đánh không lại, muốn chạy à?

Lời còn chưa dứt, Nhan Hạc Phát, Chu Tiểu Yêu, Nhâm Quỷ Thần và Đặng Thương Sinh đã đồng loạt bay vào.

Hóa ra Nhan Hạc Phát hiểu rõ có chiến tiếp vẫn sẽ thất bại dưới "Cách Không Tương Tư đao" và "Lăng Không Tiêu Hồn kiếm" của Vương Tiểu Thạch, cho nên hắn quyết định từ bỏ, liền truyền nội lực vào Chu Tiểu Yêu giúp nàng thoát khỏi phong tỏa, sau đó hai người cùng nhảy ra ngoài cửa sổ, đỡ lấy Nhâm Quỷ Thần và Đặng Thương Sinh đang rơi xuống, lại trở vào Tam Hợp lâu.

Vương Tiểu Thạch vừa thấy bọn họ lên đến, phân biệt đứng tại đông nam tây bắc, trong lòng thầm than một tiếng.

Năm ngón tay của hắn vốn đã buông lỏng, 1úc này lại nhanh chóng khép vào.

Tay trái kiếm, tay phải đao.

Lúc Vương Tiểu Thạch vừa phát ra "Lăng Không Tiêu Hồn kiếm", Bạch Sầu Phi chợt nhớ tới một nhân vật danh chấn thiên hạ.

Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết trong "Tứ Đại Danh Bộ", bình sinh giao đấu với người khác chỉ tiến chứ không lùi, chỉ công chứ không thủ. Tuyệt học "Tứ Thập Cửu kiếm" không có thức nào quay kiếm về phòng thủ. Nghe nói kiếm thứ bốn mươi tám của y là dùng kiếm gãy làm chiêu, về sau lại sáng tạo ra kiếm thứ bốn mươi chín dùng lưỡi kiếm làm chiêu, ngoài ra còn kiếm thứ năm mươi,

một kiếm cuối cùng.

“Kiếm Chưởng”.

Rất ít người có thể thoát khỏi “Kiếm Chưởng” của Lãnh Huyết, dù là người võ công cao hơn y cũng không ngoại lệ.

“Kiếm Chưởng” của Lãnh huyết không hề nổi danh, bởi vì đó là sát chiêu của y.

Sát chiêu của một người, càng ít người biết thì lại càng hiệu quả. Ngược lại, sát chiêu nếu để cho người khác biết quá nhiều, chưa chắc có thể xem là đòn sát thủ.

Lãnh Huyết đem chưởng và kiếm hợp lại làm một, chưởng chính là kiếm, kiếm chính là chưởng, kiếm còn người còn, kiếm mất người mất.

“Lăng Không Tiêu Hồn kiếm” của Vương Tiểu Thạch lại không đồng dạng.

Đã không có chưởng, cũng không có kiếm.

Hắn dùng có thể là chưởng, cũng có thể là kiếm, lúc chưởng lúc kiếm, không chưởng không kiếm, nhưng khi phối hợp với đao nơi tay phải, tay trái của hắn lại rõ ràng là kiếm, phát huy ra uy lực của kiếm, thâm chí còn phát huy uy lực mà kiếm không thể có.

Vì vậy uy lực của kiếm nơi tay trái Vương Tiểu Thạch có thể xem là bị đao nơi tay phải bức ra, mà uy lực của đao nơi tay phải cũng là bị kiếm nơi tay trái dẫn phát.

Loại uy lực này làm cho người ta cảm thán, làm cho người tặc lưỡi, làm cho Bạch Sầu Phi chỉ có một suy nghĩ: “Không biết ‘Tam Chỉ Đạn Thiên’

của mình giao đấu với ‘Cách Không Tương Tư đao’ và ‘Lăng Không Tiêu Hồn kiếm’ của Vương Tiểu Thạch, rốt cuộc ai thắng ai thua?”

Nếu như y không thể giao đấu với tuyệt thế kỳ đao, hãn thế kỳ kiếm này, có thể nói là một chuyện vô cùng đáng tiếc.

Vẻ mặt của Vương Tiểu Thạch cũng đang nuối tiếc.

- Nếu cứ tiếp tục đánh, ta cũng chịu không nổi nữa.

Hắn chắp tay nói:

- Bốn vị hãy dừng tay! Chúng ta vốn không thù không oán, sao nhất định phải phân sống chết.

Bốn người nhìn nhau một cái.

Nhan Hạc Phát sầm mặt nói:

- Sai rồi.

Vương Tiểu Thạch biết bốn người nhất định không chịu thôi. Trên thế gian có bao nhiêu người dũng cảm tiếp chiến mà lại chịu thừa nhận thất bại? Hắn chỉ đành nói:

- Như vậy…

Nhan Hạc Phát kiên quyết nói:

- Chúng ta không đánh nữa.

Vương Tiểu Thạch sững sờ, vội nói:

- Đã nhường, đã nhường.

Nhan Hạc Phát cắt lời:

- Cái gì mà đã nhường, chúng ta vốn không có nhường, đã dùng hết toàn lực nhưng vẫn đánh không lại ngươi.

Hắn ngừng một chút mới nói:

- Chúng ta tuyệt đối đánh không lại ngươi. Chúng ta thua.

Vương Tiểu Thạch lại giật mình, trong lòng thầm nghĩ: “Bốn vị thánh chủ này không hổ là nhân vật thành danh, lại dám thừa nhận thất bại trước mặt mọi người như vậy.”

Nhan Hạc Phát nói tiếp:

- Nhưng chúng ta cũng rất tiếc.

Vương Tiểu Thạch ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao?

Nhan Hạc Phát khẽ thở dài nói:

- Bởi vì chúng ta không giữ được mạng cho ngươi nữa.

Vương Tiểu Thạch không hiểu.

Nhan Hạc Phát nói:

- Bởi vì Thất Thánh chủ đã đến rồi.

Hắn bổ sung:

- Vừa rồi khi chúng ta bay xuống, trông thấy Thất Thánh chủ và Ngũ Thánh, Lục Thánh đã đến dưới lầu.

Bạch Sầu Phi thầm cả kinh, bởi vì có ba người đã đến bên dưới Tam Hợp lâu, nhưng hắn lại không hề phát giác ra.

Chỉ thấy vẻ mặt của Đặng Thương Sinh, Nhâm Quỷ Thần và Chu Tiểu Yêu đều rất kỳ lạ, giống như thương tiếc, giống như vui mừng, lại giống như cười trên nỗi đau của người khác. Tóm lại là ánh mắt của bọn họ đều như đang nhìn mấy người sắp chết một lần cuối cùng.

Vương Tiểu Thạch cảm thấy không phục, hừ một tiếng nói:

- Mê Thiên Thất Thánh chủ là nhân vật nào, ta đã muốn gặp từ lâu rồi.

Chợt nghe dưới lầu có một giọng nói non nớt vang lên:

- Muốn gặp ta thì cút xuống đây!

Vương Tiểu Thạch cười hì hì nói:

- Ta muốn gặp ngươi, sao ngươi không cút lên đây?

Hắn vừa nói xong câu này, trước mặt và dưới chân đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Người Trống Rỗng

Nơi bọn họ đứng đột nhiên rớt xuống.

Cho dù bọn họ muốn nhảy lên, né tránh, tìm nơi đặt chân, đều hoàn toàn vô dụng. Bởi vì cả sàn nhà của lầu hai Tam Hợp lâu đều rơi xuống, giống như nó vốn gác ở một nơi hư vô mờ ảo, hiện giờ lại mất đi chỗ dựa.

Trong phút chốc, tất cả mọi thứ, ngay cả người và bàn ghế, bao gồm bốn tỳ nữ và bốn thánh chủ đều đồng loạt trầm xuống.

Khói bụi bốc lên, tấm ván gỗ lớn kia ầm ầm rơi xuống đất.

Bạch Sầu Phi vẫn đứng thẳng, bồng bềnh không dính bụi trần.

Y lướt đến sau lưng Lôi Thuần và Ôn Nhu. Cũng nhờ hai ngón tay của y, Ôn Nhu và Lôi Thuần mới không bị ngã nhào.

Bốn tỳ nữ lại lảo đảo. Trần Trảm Hòe càng ngã đến chổng vó lên trời. Bốn thánh chủ đã có chuẩn bị trước nên không chật vật.

Đường Bảo Ngưu lại gặp phiền toái. Vóc người của hắn rất lớn, lúc rơi xuống có lúc chúi về phía trước, có khi lại ngả ngửa ra sau. Hắn cố gắng ổn định thân hình lại, nhưng thân thể lại không chịu nằm yên, cứ lắc qua lắc lại, rớt xuống một cú giống như chó đói gặp phân.

Trương Thán lại khá nhẹ nhàng linh hoạt. Có điều hắn càng bận hơn, bận

cứu năm mươi sáu cái chén kia. Năm mươi sáu cái chén không đó là công cụ để hắn ăn cơm, quyết không thể đánh vỡ được.

Đám người theo tấm ván gỗ rơi xuống lầu. Lúc này dưới lầu đã không có người, không có bàn ghế, giống như đã bị người ta dời đi một cách thần không biết quỷ không hay, chỉ còn lại một cửa tiệm trống trơn.

Có hai người che mặt đang nhanh chóng lướt đến bên cạnh một người khác ở trước cửa Tam Hợp lâu.

Hai người che mặt này trong nháy mắt đã dỡ xuống tất cả những thứ chống đỡ sàn nhà lầu hai, sau đó lập tức trở về bên cạnh Thất Thánh chủ.

Mọi người rơi xuống đất, còn chưa ổn định tâm thần, lại thấy Chu Tiểu Yêu, Đặng Thương Sinh, Nhan Hạc Phát và Nhâm Quỷ Thần đồng thời hướng về phía người ngồi trước cửa, cung kính nói:

- Thuộc hạ khấu kiến Thất Thánh chủ, Quan Thất gia!

Nhất thời sự chú ý của mọi người đều tập trung vào Thất Thánh chủ.

Thất Thánh chủ, Mê Thiên Quan Thất rốt cuộc là nhân vật thế nào?

Bọn họ không nhìn thấy Quan Thất.

Bọn họ chỉ thấy một người trống rỗng.

Người này không hề che mặt, cũng không đeo các thứ linh tinh như mũ rộng vành.

Bất cứ ai nhìn thấy người này đều nhận ra y là một người trống rỗng. Sự trống rỗng này bao gồm tư tưởng, cảm tình, quá khứ, hiện tại, tương lai, thậm chí là tất cả.

Nét mặt của y có vẻ đang suy tư, lông mày và tóc mai giống như bị bông tuyết che phủ, nhưng lại có một gương mặt trẻ con.

Gương mặt trẻ con này khác với Nhan Hạc Phát.

Nhan Hạc Phát là do bảo dưỡng tốt, già vẫn tráng kiện, còn người này lại giống như lớn lên đến một mức độ nào đó thì hoàn toàn ngưng lại. Ánh mắt mờ mịt của y đã đạt đến tình trạng trống rỗng, thậm chí cả ngũ quan và biểu tình của y đều gây cho người ta một cảm giác trống rỗng.

Người này ngồi trên một chiếc ghế dựa màu đen có thể di chuyển được.

Gọi nó là cái ghế, không bằng gọi là xe tù. Bốn phía của nó đều là sắt đen, giống như một cái cũi sắt, người ngồi bên trong chỉ lộ ra cái đầu giống như tội phạm quan trọng bị áp giải đi.

Có điều chiếc cũi sắt này chỉ cài then ba mặt, còn một mặt để trống, đó là chính diện.

Cho nên mọi người ở đây đều có thể nhìn thấy người trống rỗng này. Giữa hai cổ tay của y bị một sợi xích màu nâu xích lại, vòng sắt buộc ngay trên cổ tay, xích sắt dài gần hai thước. Giữa hai mắt cá chân cũng có vòng sắt, nối liền với một sợi xích màu xám dài không đến ba thước.

Người này giống như một phạm nhân.

Mọi người vừa nhìn thấy người này, chỉ cảm giác y trắng đến mức không thể tưởng tượng nổi, giống như quanh năm suốt tháng không nhìn thấy ánh mặt trời, trong lòng đều thương cảm.

Nhất là Trương Thán, màu da khỏe mạnh của hắn so với người nọ lại càng đối lập. Hắn chỉ nhìn người nọ một cái, đã cảm thấy rất không thoải mái, càng không thoải mái vì vừa rồi thiếu chút nữa đã ngã lộn nhào, vì vậy quát

hỏi:

- Ai là Thất Thánh chủ? Chúng ta đã đến rồi, còn chưa cút ra đây?

Hắn vừa nói xong câu này, người trống rỗng kia đột nhiên ngẩng đầu lên.

Người nọ vừa ngẩng đầu, Trương Thán liền giật mình, không nhịn được lui một bước.

Hắn chưa từng thấy qua ánh mắt đáng sợ như vậy.

Ánh mắt cương liệt, đáng sợ và sắc bén đó lại đến từ một đôi mắt hoàn toàn trống rỗng.

Ánh mắt sắc bén chợt lóe lên rồi biến mất.

Trương Thán nhất thời nói không nên tiếng, trong lòng hắn có một cảm giác rất kỳ lạ.

Trước giờ hắn không muốn chết. Hắn sống một cách rất vui vẻ, cũng vô cùng phong phú. Hắn kết giao với Lôi Thuần là vì đã đáp ứng nàng một câu, nhận một ân huệ của nàng, cho nên đã thề sẽ bảo vệ nàng đến khi xuất giá mới thôi. Kết giao cùng với một vị hồng phấn giai nhân như vậy, tâm tình của hắn dĩ nhiên là rất vui sướng. Huống hồ mỗi ngày hắn đều ăn cơm, đây là hứng thú lớn nhất của hắn, nếu như chết đi thì sẽ không ăn cơm được, cho nên trước giờ hắn chưa từng nghĩ tới cái chết.

Hơn nữa hắn còn rất sợ chết, khi có thể không chết, hắn đều cố gắng để sống sót.

Vì để sống sót cho nên hắn không tiếc khóc than, cũng không tiếc kêu cứu mạng.

Hắn cũng không muốn tự kết thúc tính mạng của mình.

Nhưng khi hắn bị người nọ nhìn thoáng qua, đột nhiên trong lòng giống như có một khối sắt đè nặng, gần như có cảm giác muốn chết đi.

Chết là một quyết định hoàn toàn tuyệt vọng, nhưng đó cũng chỉ là một quyết định, giống như quyết định sống, quyết định thích một người, hay quyết định làm cho mình vui vẻ.

Nhưng khi ý nghĩ chết chóc vừa sinh ra, cũng là lúc không thể quyết định thêm bất cứ chuyện gì. Cho nên mới có câu là: "người muốn chết không thể giải quyết được chuyện gì".

Trương Thán chỉ bị người nọ nhìn thoáng qua, đột nhiên hiện lên ý nghĩ chết chóc này.

Sắc trời mờ mịt, gió nổi mây vần.

Gió là gió ngược, mạnh đến nỗi mọi người gần như mở mắt không ra.

Nhan Hạc Phát trầm giọng nói:

- Thất Thánh chủ Quan Thất gia đã tới, chớ có vô lễ!

Trong lòng mọi người đều rùng mình.

Người trống rỗng dáng vẻ ngờ ngệch như tù phạm này, không ngờ lại chính là Quan Thất danh chấn thiên hạ, thần bí khó lường, võ công cao tuyệt, hiệu lệnh hắc đạo.

Mọi người vẫn nửa tin nửa ngờ, chợt nghe trên đỉnh đầu có người nói:

- Y là Quan Thất à? Vậy còn có… Quan Bát không?

Mọi người chợt ngẩng đầu lên, trông thấy Vương Tiểu Thạch một tay bám

vào xà nhà, đang cười hì hì nhìn xuống phía dưới.

Quan Thất cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt mờ mịt.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Có thế chứ! Cuối cùng thì ngươi cũng ngẩng đầu nhìn ta trước.

Nói xong hắn liền đáp xuống. Vừa rồi hắn nghe bên ngoài có người ra lệnh cho hắn cút xuống, sau đó sàn nhà bỗng sụp đổ. Hắn lập tức nhảy vọt lên, bám vào xà nhà, kiên trì ở yên trên đó, cho đến khi Quan Thất ngẩng đầu nhìn mới chịu đáp xuống.

Quan Thất cũng không tức giận, chỉ ngơ ngơ ngác ngác hỏi:

- Quan Bát, ai là Quan Bát?

Trên mặt y lộ ra thần sắc suy tư, càng khiến cho y trở nên trống rỗng hơn.

Có hai người đứng ở hai bên Quan Thất.

Hai người này đều che mặt, giống như hai pho tượng lớn đúc bằng thép. Người bên phải mặc áo rộng, bàn tay khép tại trong tay áo; còn người bên trái đeo bao tay bằng da hươu, ngón tay dài hơn gần một nửa so với người bình thường. Không ai quên vừa rồi chính hai người này đã dỡ xuống cả tòa lầu, dễ dàng giống như cắt đậu hủ.

Người có ngón tay dài chợt ghé sát bên tai Quan Thất, nói nhỏ:

- Thất gia, xin hạ lệnh!

Quan Thất ngơ ngác hỏi:

- Hạ lệnh à? Hạ lệnh gì?

Người che mặt có ngón tay dài nói:

- Bọn chúng đã xúc phạm uy danh của thánh chủ, xin hãy hạ quyết sát lệnh!

Vẻ mờ mịt trong mắt Quan Thất càng đậm hơn:

- Bọn chúng dám xúc phạm uy danh của ta à? Sao bọn chúng lại phải xúc phạm uy danh của ta?

Người che mặt có ngón tay dài, vóc người cao gầy nói:

- Bọn chúng không chỉ xúc phạm uy danh của thánh chủ mà còn ngăn cản thánh chủ cưới Lôi cô nương.

Vẻ mặt Quan Thất vẫn ngơ ngác:

- Ta cưới Lôi cô nương à?

Người mặc áo rộng nhỏ bé nhanh nhẹn, thân hình rắn chắc bỗng hắng giọng một tiếng, nói:

- Lôi cô nương chính là con gái một của Lôi tổng đường chủ thuộc Lục Phân Bán đường.

Người che mặt kia không chỉ có ngón tay dài, thân hình cũng rất thon dài, nói:

- Thánh chủ muốn kết hôn với Lôi cô nương. Lôi cô nương chính là thánh chủ phu nhân. Thánh chủ phu nhân là phu nhân của ngài. Có điều tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng kia lại ra tay ngăn cản.

Trên mặt Quan Thất đã xuất hiện vẻ giận dữ:

- Ai là Lôi cô nương?

Người có vóc dáng cao gầy dùng ngón giữa chỉ về phía Lôi Thuần ở xa, nói:

- Chính là cô ấy.

Quan Thất nhìn một cái, liền không nhịn được nhìn lần thứ hai, nhìn lần thứ hai lại không nhịn được nhìn lần thứ ba, càng nhìn thì vẻ mờ mịt trong mắt càng giảm đi, thay bằng vẻ ôn nhu.

Ngay lúc này, trong trường lại xảy ra biến hóa cực lớn.

Khi người có vóc dáng cao gầy kia chỉ về phía Lôi Thuần, Bạch Sầu Phi đã bước ngang một bước, đề phòng lỡ may đối phương tập kích thì có thể ra tay kịp thời.

Y biết rõ, hai người một cao một thấp, một gầy ốm một cường tráng này e rằng thân phận còn cao hơn so với bốn thánh chủ trước đó, hơn nữa võ công lại càng khó lường.

Nhưng y vẫn không ngờ được.

Khi người vóc dáng cao gầy kia dùng ngón giữa chỉ về phía Lôi Thuần, ngón út cũng đồng thời nhếch lên. Một chỉ về phía Lôi Thuần không xảy ra chuyện gì, nhưng từ hướng ngón út lại đột nhiên bắn ra một luồng kình phong. Một tỳ nữ mặc áo hoa lan đau đớn kêu lên một tiếng, trên trán bắn ra tơ máu, ngửa mặt lên trời ngã xuống.

Người vóc dáng cao gầy cười âm hiểm một tiếng, làm cho người không lạnh mà run.

Ba tỳ nữ đều kinh hô, nhìn thấy nơi huyệt Ấn Đường của đồng bạn rỉ ra

máu tươi, vừa sợ vừa giận, trường kiếm liền đâm về phía người vóc dáng cao gầy.

Bạch Sầu Phi biết những tỳ nữ này không phải đối thủ của kẻ vóc dáng cao gầy kia, vội quát lên:

- Dừng lại!

Ba tỳ nữ kia vì căm phẫn trước cái chết của đồng bạn nên mặc kệ tất cả, cầm kiếm muốn lao lên liều mạng. Đường Bảo Ngưu không đành lòng nhìn các nàng chịu chết, liền tiến lên vài bước, vươn hai tay ra chụp lấy bả vai của hai tỳ nữ, nói:

- Đừng đi!

Hai tỳ nữ kia đều là thiếu nữ trẻ tuổi, lúc này bị đôi bàn tay to lớn của Đường Bảo Ngưu đặt lên vai, nửa bước cũng khó dời đi, trong lòng xấu hổ và giận dữ, lập tức quay người lại, một trái một phải tát cho Đường Bảo Ngưu hai cái.

Đường Bảo Ngưu kêu lớn:

- Sao các cô lại đánh người?

Hắn xoa mặt kêu la không thôi.

Tỳ nữ mặc áo hoa cúc thở hổn hển nói:

- Ai bảo ngươi làm càn, cho ngươi biết lợi hại!

Trương Thán thấy Đường Bảo Ngưu chụp lấy hai tỳ nữ, cũng vươn người ngăn cản một tỳ nữ mặc áo hoa mai khác. Chợt liếc thấy Đường Bảo Ngưu bị ăn tát, quả nhiên tỳ nữ mặc áo hoa mai kia cũng vung tay tát đến, liền lui lại hai bước, né tránh cực nhanh, cười hì hì nói:

- May mà có gương của người đi trước.

Không ngờ trong lúc đắc ý hắn lại dẫm phải chân của Ôn Nhu.

Ôn Nhu vừa thấy người vóc dáng cao gầy kia ra tay ám toán, giết chết tỳ nữ mặc áo hoa lan, trong lòng vô cùng giận dữ. Nàng đang muốn lao lên, lại bị thân hình to lớn của Đường Bảo Ngưu chắn mất. Khinh công của nàng rất tốt, lập tức lách người qua, không ngờ lại vừa lúc gặp phải Trương Thán đang lui về phía sau, giẫm lên chân một cái đau điếng.

Ôn Nhu vốn đang tức giận, liền nhấc chân đá vào mông Trương Thán một cái:

- Đồ chết tiệt, dám đạp lên chân bản cô nương!

Trương Thán bỗng nhiên giẫm phải Ôn Nhu, lập tức quay đầu lại, trông thấy một khuôn mặt như đang giận dỗi, đẹp đến mê người, trong lòng không biết vì sao lại nghĩ đến hai câu vốn không liên quan, đó là "a di đà phật" và "chỉ có hạ nhân và nữ nhân là khó dung túng" *. Hắn đang muốn xin lỗi, không ngờ câu "thật xin lỗi" còn chưa ra khỏi miệng, Ôn Nhu đã cho hắn một cước.

* Khổng Tử nói: "Chỉ có phu nhân, nữ nhân và hạ nhân là khó có thể dung túng. Ngươi ở gần bọn họ thì bọn họ không hiểu lễ nghi, còn ngươi ở xa thì bọn họ lại oán trách ngươi."

Hắn tránh rất nhanh, không đến mức bờ mông bị đá, nhưng bắp chân cũng bị Ôn Nhu đá trúng, lảo đảo vài bước kêu lên:

- Cô làm cái gì vậy!

Đến lúc này, ba tỳ nữ Mai, Trúc, Cúc đều không có người ngăn cản, lại

cầm kiếm xông tới người vóc dáng cao gầy.

Bạch Sầu Phi nhíu mày một cái, nói với Lôi Thuần:

- Mau bảo các cô ấy dừng lại!

Lôi Thuần không nhanh không chậm kêu lên:

- Không được đi!

Ba tỳ nữ Mai, Cúc, Trúc đột nhiên dừng lại. Trúc kiếm tỳ giậm chân nói:

- Tiểu thư, Lan tỷ không thể chết uổng…

Ánh mắt Lôi Thuần cũng như đang nén giận, nhưng vẫn bình tĩnh nói:

- Bạch công tử và Vương thiếu hiệp sẽ đòi lại công đạo cho chúng ta.

Vương Tiểu Thạch đã nhảy ra, nhìn người vóc dáng cao gầy, quát lên:

- Sao ngươi lại ra tay giết người?

Người vóc dáng cao gầy trầm giọng nói:

- Đã ra tay thì phải giết người. Không giết người thì cần gì phải ra tay.

Vương Tiểu Thạch cả giận nói:

- Được! Ngươi có thể tùy tiện giết người, ta cũng có thể tùy thời giết ngươi.

Người vóc dáng cao gầy dường như đang nhìn xuống ngón tay của mình:

- Một người nếu có bản lĩnh tùy thời giết người, hắn có quyền giết người khác bất cứ lúc nào. Đáng tiếc là ngươi không có bản lĩnh này, cho nên chỉ có

thể làm một kẻ bị giết.

Vương Tiểu Thạch giận dữ cười nói:

- Làm sao ngươi biết ta không có bản lĩnh giết người?

Người có vóc dáng cao gầy ngạo nghễ nói:

- Bởi vì ngươi đã gặp phải ta. Bởi vì trong kinh thành không có nhân vật nào danh hiệu như ngươi.

Hắn nói một cách âm trầm lạnh lẽo:

- Tự phế một tay một chân rồi cút ra khỏi kinh thành, "Mê Thiên Thất Thánh" chúng ta còn có thể tha cho cái mạng nhỏ của ngươi.

Vương Tiểu Thạch bỗng cười, là nụ cười giận dữ.

Bạch Sầu Phi cũng cười, là nụ cười ngạo mạn.

Trước giờ chưa có ai cười lên lại ngạo mạn như y.

Đường Bảo Ngưu nhìn thấy, cũng rất muốn cười lên một tiếng. Trương Thán ở bên cạnh liền quát hắn:

- Này, ngươi cười ngu ngốc cái gì thế?

Đường Bảo Ngưu liền im lặng.

Người vóc dáng cao gầy cũng im lặng.

Bởi vì hắn nghe được Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi nói chuyện.

- Ngươi có nghe hắn nói gì không?

Vương Tiểu Thạch hỏi Bạch Sầu Phi.

- Hắn đang để lại di ngôn.

Bạch Sầu Phi nói.

- Hắn sai rồi.

- Hắn sai rất lớn.

- Chúng ta đến đây vốn là để bảo vệ Lôi cô nương, cho dù bên nào thắng, bên nào bại, đều không cần phải ra sức giết người.

- Vốn là vậy.

- Thế nhưng, tên này vừa đến thì đã giết một cô gái không hề liên quan.

- Giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền.

Bạch Sầu Phi lạnh lùng nói:

- Thiếu người một mạng thì trả người một mạng, đây là đạo lý trên giang hồ ngàn năm không dời.

- Đúng. Hắn đã giết người, vậy thì cũng phải sẵn sàng để bị người giết.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Cho nên, lần giao thủ này không giống như vừa rồi.

- Vừa rồi là tỷ thí, còn bây giờ là phân sống chết.

- Đã như vậy, xin nhị ca chiếu cố mọi chuyện ở đây.

Vương Tiểu Thạch chắp tay nói:

- Ta lên trước một trận.

- Thật xin lỗi! Mạng của tên này phải do ta lấy, ngươi hãy trông chừng đại cuộc.

Bạch Sầu Phi chắn ở trước mặt Vương Tiểu Thạch, kiên định nói.

- Chuyện này…

- Vừa rồi ngươi đã đánh một trận, trận này nên đến phiên ta.

Cặp mắt của Bạch Sầu Phi nhìn chằm chằm vào ngón tay của người vóc dáng cao gầy kia:

- Huống hồ, một chỉ này của hắn đã dung hợp hai môn tuyệt học "Lạc Phượng chưởng" và "Ngọa Long trảo" thất truyền nhiều năm. Xem như ta đã sơ xuất. Hắn giết người ở trước mặt ta, việc này nên để ta gánh vác.

- Nhị ca…

- Cho dù ngươi không tin ta, cũng có thể tin vào "Kinh Thần chỉ" của ta.

Bạch Sầu Phi nói:

- Ngươi yên tâm, hôm nay cao thủ đến còn nhiều lắm.

Nghe hai người nói chuyện, quả thật giống như xem người vóc dáng cao gầy kia là một kẻ đã chết chắc, chỉ thảo luận xem ai ra tay mà thôi.

Ngoài sự tức giận, càng khiến người vóc dáng cao gầy kinh hãi là: "Lôi Phượng trảo" do mình dung hợp hai đại tuyệt học "Ngọa Long trảo" và "Lạc Phượng chưởng" sáng tạo ra, lại bị tên thanh niên kiêu ngạo kia vừa nhìn đã thấu.

Hắn đột nhiên có một cảm giác đặc biệt.

Hắn nhất định phải giết chết kẻ này, nếu không một ngày nào đó hắn sẽ bị kẻ này giết chết.

Vận mệnh của hai người bỗng giống như đan vào với nhau, trong đó một người nhất định phải chết trong tay của đối phương.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Tam Chỉ Đạn Thiên

Bạch Sầu Phi tiêu sái bước ra, chợt cảm thấy thế gió như mạnh mẽ hơn.

- Ngươi là ai?

Bạch Sầu Phi ngạo mạn nói:

- Trước giờ ta không giết kẻ vô danh.

- Còn ngươi là ai? Lục Thánh chủ trước giờ cũng không giết vô danh tiểu tốt.

Người vóc dáng cao gầy nói, nhưng hắn lập tức phát hiện lời nói của mình lại vô tình "bắt chước" người trẻ tuổi cao ngạo trước mắt này.

- Hóa ra là Lục Thánh chủ.

Bạch Sầu Phi cười lạnh:

- Vậy ngươi cũng không xem là kẻ vô danh, chẳng qua là thứ không thể gặp người.

Lục Thánh chủ giận dữ, nhưng rất nhanh lại kiềm chế tâm tình:

- Ngươi biết lần này "Mê Thiên Thất Thánh" chúng ta tổng cộng có bao nhiêu người đến không?

Bạch Sầu Phi trông thấy phố lớn ngõ nhỏ chẳng có bóng người nào, chỉ có gió chạy cát bay, thổi vào những cánh cửa gỗ và đồ dùng trong nhà kêu lên kèn kẹt.

- Lần này có hai trăm mười bảy người đến, đều là tinh binh của chúng ta.

Lục Thánh chủ đắc ý nói:

- Huống hồ còn có Thất thánh chủ đích thân tới.

Sau đó hắn kết luận:

- Dám nói ra những lời này, ngươi chết chắc rồi.

Bạch Sầu Phi đột nhiên cười.

- Ngươi thật đáng thương.

Y nói.

Cơn giận của Lục Thánh chủ lại bốc lên, lần này hắn gần như áp chế không nổi.

- Vì để hù dọa ta, ngươi không tiếc lôi ra một đám ô hợp, lại sợ đắc tội với Quan Thất nên vội đưa hắn ra áp trận. Đã sợ gió lớn còn muốn ra khơi, ta thật cảm thấy mất mặt cho ngươi.

Lời nói của Bạch Sầu Phi như dao nhọn:

- Rốt cuộc là ngươi không có có lòng tin, hay là muốn tìm người giúp đỡ?

Lục Thánh chủ quát lên một tiếng, hắn chưa bao giờ cảm thấy giận dữ như vậy.

Thân hình của hắn nhoáng lên.

Cùng lúc đó Ngũ Thánh chủ nhỏ bé nhanh nhẹn bên cạnh cũng đột nhiên "bắn" ra.

Hắn thật sự "bắn" ra, giống như dưới chân có một chiếc lò xo cực mạnh, nếu không dù cố sức thế nào cũng không thể có được thanh thế này.

Thậm chí còn phát ra tiếng xé gió kịch liệt.

Người thứ nhất mà hắn lướt qua chính là Vương Tiểu Thạch.

Tay của hắn từ trong tay áo vươn ra, giống như rút binh khí, cách không phát ra một chưởng.

Bàn tay của hắn vừa ngắn, vừa thô, vừa mập, vừa dày, ngắn đến mức giống như chỉ bằng một đốt ngón tay của người thường.

Hai tay Vương Tiểu Thạch khép lại đón đỡ một chưởng này, đang muốn xông lên ngăn chặn thế tới của đối phương, đột nhiên phát hiện một chưởng này lại có đến ba tầng uy lực đáng sợ, đồng thời bùng phát.

Tầng thứ nhất là chưởng lực như ngăn nước rẽ sóng.

Tầng thứ hai là âm kình như sóng to gió lớn.

Tầng thứ ba là độc lực như dời non lấp bể.

Người tiếp chưởng cho dù có thể chống đỡ được chưởng lực, cũng sẽ bị âm kình ẩn chứa trong chưởng lực làm đứt gân cốt; cho dù có thể ngăn cản được âm kình, cũng sẽ bị độc lực do chưởng lực âm kình mang theo chế ngự.

Vương Tiểu Thạch vội vàng bảo vệ tâm mạch, bay ngược lại.

Ngũ Thánh chủ đã lướt đến trên đầu Đường Bảo Ngưu và Trương Thán.

Đường Bảo Ngưu vọt lên không, muốn ngăn cản lại.

Hắn có vóc người to lớn, một khi chắn đường có thể nói là chim bay khó lọt.

Nhưng người của hắn mới vọt lên, chân trái đã bị Nhâm Quỷ Thần nắm chặt, kéo xuống mặt đất.

Đường Bảo Ngưu trời sinh thần lực, Nhâm Quỷ Thần kéo không xuống được, trái lại còn bị hắn kéo lên không, hai chân cách mặt đất.

Lúc này Đặng Thương Sinh cũng kịp thời lướt tới, một tay bắt lấy chân phải Đường Bảo Ngưu. Hai người cùng hợp lực kéo Đường Bảo Ngưu xuống đất. Nhưng Đường Bảo Ngưu sức lớn vô cùng, lại đồng loạt kéo cả hai lên giữa không trung.

Tam Hợp lâu chỉ có hai tầng lầu, trong đó lầu hai đã bị sập. Bọn họ bắn tung lên. Đường Bảo Ngưu muốn so khí lực với hai người này, cho nên vận sức liên tục nhảy lên, phá vỡ cả nóc nhà, sau đó mới rơi xuống.

Nhưng hắn đã quên mình vì sao mình lại nhảy lên.

Trương Thán giậm chân hừ lạnh, hắn biết mình phải ngăn Ngũ Thánh chủ lại.

Năm mươi sáu cái chén không của hắn bỗng nhiên hợp lại làm một, biến thành một cột chén, giống như một cây côn quét về phía Ngũ Thánh chủ.

Ngũ Thánh chủ vội vàng biến hướng, nhưng cột chén của Trương Thán cũng lập tức biến theo. Ngũ Thánh chủ nhảy đến đâu, chén của hắn cũng theo đến đấy.

Nhưng khi chén của hắn công đến, lại bị một đôi vuốt sắt của Nhan Hạc Phát gần như phá thành trăm ngàn lỗ.

Nhan Hạc Phát đã sấn đến. Trương Thán đành phải bỏ qua Ngũ Thánh chủ, năm mươi sáu cái chén không một phân thành hai, dùng như hai cây roi đánh xa thủ gần, phong tỏa thế công của Nhan Hạc Phát.

Ngũ Thánh chủ đã đến trước người Ôn Nhu.

Ôn Nhu chờ cơ hội xuất thủ đã lâu.

Nàng nhảy ra một bước, trầm người, hất tóc, vung đao, quát lên:

- Bản tiểu thư…

Nàng còn chưa nói xong, bỗng thấy một bóng người nhỏ nhắn nhoáng lên. Chu Tiểu Yêu vung tay ra, “điêu, nã, khấu, đạn”, trong nháy mắt đã đoạt lấy đao của nàng.

Ôn Nhu cực kỳ tức giận.

Chu Tiểu Yêu một chiêu đắc thủ liền cười lạnh thối lui, nhưng bóng người lại chợt lóe lên, công kích đã đến cổ họng của nàng.

Chu Tiểu Yêu khẽ giật mình, vội quay đao chém một nhát. Ôn Nhu liền biến chiêu chụp lấy cổ tay của nàng.

Chu Tiểu Yêu cười nói:

- Trả lại cho ngươi thì sao chứ?

Nàng lập tức vứt đao, dùng chưởng tấn công vào hông của Ôn Nhu.

Thân hình của Ôn Nhu giống như lông ngỗng gặp cuồng phong, đột nhiên

bay ngược trở về, lại vung đao soàn soạt vẽ lên vài đường, quát lớn:

- Đồ tiểu nhân, dám ám toán bản tiểu thư! Đến đây đi!

Chu Tiểu Yêu trong lòng lại e dè: “Cô ả này võ công cẩu thả bình thường, nhưng đao pháp thì lại rất lưu loát. Nếu như chịu khổ công tập luyện, bộ đao pháp này quyết không thể xem thường. Còn cần phải đề phòng khinh công của cô ta, có vẻ giống như thân pháp ‘Thuấn Tức Thiên Lý’ của Tiểu Hàn Sơn phái. Sau khi mình đoạt được đao lại bị đối phương đoạt lại, là do không ngờ khinh công của đối phương lại nhanh và lặng lẽ như vậy, suýt nữa đã tính sai.”

Ôn Nhu vừa mất đao, sắc mặt liền trầm xuống, lập tức dựa vào thân pháp tinh xảo kịp thời đoạt lại binh khí. Lúc này nàng chỉ muốn liều mạng với Chu Tiểu Yêu, tự nhiên đã quên mất chuyện chặn đường Ngũ Thánh chủ.

Ba tỳ nữ Mai, Cúc, Trúc đồng thời xuất kiếm đâm về phía Ngũ Thánh chủ.

Một kiếm thi triển ra chín thức, ba kiếm lượn vòng lại tạo thành trận thế, cho dù là kẻ có võ công có cao hơn ba người các nàng cũng sẽ bị uy lực của kiếm trận áp chế.

Đáng tiếc các nàng lại thiếu mất một người.

Lan kiếm đã không còn.

Ngũ Thánh chủ chỉ dùng một chưởng đã đánh bay ba người ra ngoài.

Hắn đã đến trước người Lôi Thuần, định vươn tay túm lấy nàng.

Lôi Thuần lại rất bình tĩnh.

Bình tĩnh mà rất đẹp.

Đẹp một cách thanh linh.

Thanh linh đến trấn định.

Đại địch trước mắt, nguy cơ tứ bề, nhưng nàng lại không hề bối rối, đôi mắt lung linh như mộng nhìn thẳng vào Ngũ Thánh chủ.

Ngũ Thánh chủ ngẩn ngơ.

Ngay cả một kẻ hung thần ác sát như hắn, nhất thời cũng không dám sinh lòng mạo phạm.

Ngũ Thánh chủ lập tức vái chào:

- Đắc tội rồi!

Hắn hóa chưởng thành chỉ, muốn điểm huyệt Lôi Thuần.

Nhưng tay của hắn vừa khẽ động, chợt nghe sau lưng có người nói:

- Cẩn thận đấy! Từ giờ trở đi, ngươi chỉ có thể lui, đến khi nào trở về chỗ cũ.

Cùng với câu nói này, hắn đã nhìn thấy kiếm quang, nghe thấy kiếm phong, cảm thấy kiếm khí.

Kiếm quang, kiếm phong và kiếm khí do tay phát ra.

Lúc câu nói này vang lên, hắn đã bắt đầu lui. Bất kể hắn chống đỡ, né tránh, trốn tránh hay phản kích, tất cả đều không tác dụng. Nếu như muốn bảo vệ tính mạng, chỉ có đường lui.

Khi câu này nói xong, hắn đã lui đến chỗ ban đầu, ở bên cạnh Quan Thất.

Sau đó hắn mới có thể thở dốc một hơi, nhìn về phía người vừa xuất kiếm, chính là Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch luôn tươi cười, dánh vẻ thờ ơ như không quan tâm đến gì.

Hiện tại hắn hoàn toàn tin, nếu như vừa rồi Vương Tiểu Thạch muốn giết hắn, tuyệt đối không phải là chuyện khó.

Còn nếu Vương Tiểu Thạch đồng thời sử dụng Tương Tư đao, muốn giết hắn căn bản không cần tốn nhiều sức.

Hắn phát hiện bên cạnh còn có một người, đó là Lục Thánh chủ.

Có điều dáng vẻ của Lục Thánh chủ đã hoàn toàn thay đổi.

Hắn gần như không nhận ra Lục Thánh chủ, bởi vì quần áo trên người Lục Thánh chủ đã rách rưới tả tơi, giống hệt như một tên ăn mày đã làm nghề ăn xin hai mươi năm.

Có lẽ khác biệt chỉ là quần áo của Lục Thánh chủ chỉ rách mà không bẩn.

Kỳ thật khi vừa mới quát lên, Lục Thánh chủ cũng đã ra tay.

Hắn nhoáng người một cái đã đến trước mặt Bạch Sầu Phi. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó hắn đã cách không phát ra sáu chỉ.

Sáu chỉ phá không như kiếm khí công đến Bạch Sầu Phi.

Khoảng cách giữa hai người càng gần, chỉ kình lại càng mãnh liệt.

Bạch Sầu Phi cười.

Y vén tay áo lên, vươn tay trái ra, duỗi đầu ngón tay, sau đó phản công.

Mỗi lần hắn vung chỉ đều rung lên ba lần. Khi hắn rung lần thứ nhất, Lục Thánh chủ đã phát đến chỉ thứ sáu.

Nhưng Lục Thánh chủ lại không phát ra chỉ thứ bảy.

Bởi vì hắn phát không ra.

Bạch Sầu Phi vừa xuất chỉ, kình lực liền bắn ra bốn phía. Lục Thánh chủ chỉ có đường né tránh, dùng mọi biện pháp để né tránh.

Bạch Sầu Phi liên tục tấn công, dùng ngón út cộng thêm ngón áp út. Lục Thánh chủ càng lui ra xa, lại càng cảm giác chỉ phong của đối phương mãnh liệt hơn. Quần áo của hắn đã bị chỉ kình cắt đứt, chật vật vô cùng.

Lục Thánh chủ vội vàng thối lui, vừa né tránh vừa gắng tiến đến gần ghế sắt của Quan Thất.

Bạch Sầu Phi hiểu ý của hắn.

Lục Thánh chủ là đang cầu cứu Quan Thất.

Cũng không biết vô tình hay cố ý, một chỉ trong số đó của Bạch Sầu Phi lại phá không bắn về hướng Quan Thất.

Quan Thất vẻ mặt mờ mịt, bàn tay bỗng nâng lên giống một đưa một ly trà vào miệng, động tác này không chậm không nhanh, chỉ là một động tác rất bình thường.

Nhưng Bạch Sầu Phi lập tức cảm giác một chỉ này của mình tựa như trâu đất xuống biển, chẳng những chỉ kình không có chút tác dụng nào, hơn nữa còn giống như đột nhiên biến mất.

Bạch Sầu Phi trong lòng chấn động, lập tức thu chỉ không tiếp tục truy kích.

Vẻ mặt Quan Thất vẫn ngơ ngẩn như trước, nhưng ánh mắt đã không còn trống rỗng.

Y vẫn luôn nhìn Lôi Thuần, trên mặt lại xuất hiện vẻ ôn nhu.

Y hóa giải một chỉ kia của Bạch Sầu Phi, giống như chính y cũng không hay biết.

Lúc này mọi người đều ngừng tay.

Lục Thánh chủ tìm được đường sống trong chỗ chết, vô cùng hung hiểm, liền thở hổn hển, chỉ vào Bạch Sầu Phi giận dữ nói:

- Ngươi đây là… chỉ pháp gì?

- "Kinh Thần chỉ".

Bạch Sầu Phi nói như chế nhạo, nhưng lại toàn tâm đề phòng Quan Thất:

- "Tam Chỉ Đạn Thiên" trong "Kinh Thần chỉ", ta chỉ dùng ngón út, là ngón tay có uy lực nhỏ nhất.

Lục Thánh chủ lạnh lùng nói:

- Lôi Quyển của Giang Nam Phích Lịch đường là gì của ngươi?

Bạch Sầu Phi nói:

- Ngươi không xứng hỏi.

- Ta có thể hỏi các ngươi một việc không?

Giọng nói này rất nhỏ, rất non nớt, thậm chí là rất ngây thơ; hỏi cũng rất khách khí, rất đúng mực, rất uyển chuyển, thậm chí rất trống rỗng, rất không

có lòng tin.

Người hỏi câu này lại là Quan Thất.

Bạch Sầu Phi ngẩn ra, nói:

- Mời nói!

Vương Tiểu Thạch cũng đi tới đứng bên cạnh Bạch Sầu Phi:

- Xin cứ hỏi!

- Lôi cô nương là phu nhân của ta, sao các ngươi lại chia rẽ chúng ta?

Quan Thất hỏi như vậy.

Đường đường là thủ lĩnh của "Mê Thiên Thất Thánh" lại hỏi một câu như vậy, nhất thời Bạch Sầu Phi cũng không biết trả lời thế nào.

Vương Tiểu Thạch vội nói:

- Bởi vì Lôi cô nương không đồng ý.

Quan Thất ngơ ngẩn hỏi:

- Là Lôi cô nương không đồng ý sao?

Y nhìn về Lôi Thuần phía xa, nhẹ nhàng hỏi.

Lôi Thuần kiên định nói:

- Ta không đồng ý.

Quan Thất hỏi:

- Vì sao?

Bạch Sầu Phi cười lạnh nói:

- Ngươi có biết không, đáp án mà ngươi muốn biết sẽ làm cho ngươi rất khó chịu?

Quan Thất nói:

- Ta mặc kệ. Ta muốn biết câu trả lời.

Bạch Sầu Phi cao giọng nói:

- Tốt…

Y đang muốn nói vài câu đả kích.

Vương Tiểu Thạch vội cướp lời:

- Bởi vì Lôi cô nương đã đính hôn.

Quan Thất ngơ ngác hỏi:

- Ai bắt Lôi cô nương đính hôn?

Trương Thán cướp lời nói:

- Là Lôi tổng đường chủ.

Quan Thất vẫn ngơ ngác hỏi:

- Lôi tổng đường chủ là ai?

Lục Thánh chủ vội cúi người nói:

- Chính là thủ lĩnh Lôi Tổn của Lục Phân Bán đường.

Quan Thất giống như đang suy nghĩ chuyện gì, sau đó lại hỏi:

- Lôi cô nương đính hôn với ai?

Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi đều cảm thấy kinh ngạc đối với người nhợt nhạt trước mắt này, mải quan sát nên không trả lời.

Đường Bảo Ngưu thấy Trương Thán đã mở miệng, cũng lớn tiếng nói:

- Là Tô Mộng Chẩm.

Quan Thất ngơ ngẩn nói:

- Tô… Mộng… Chẩm…

Giống như cái tên này rất quen thuộc với y, nhưng nhất thời lại nhớ không ra.

Ngũ Thánh chủ cũng hạ giọng nói:

- Là lâu chủ Tô Mộng Chẩm của Kim Phong Tế Vũ lâu.

- Ồ, là hắn.

Quan Thất nhìn Lôi Thuần lắc đầu nói:

- Lôi cô nương, cô không cần khó xử! Cô đã đính hôn, ta cũng không trách cô…

Sau đó y hời hợt nói thêm một câu:

- Ta sẽ bảo Lôi Tổn thay đổi chủ ý, lệnh cho Tô Mộng Chẩm chủ động từ hôn, vậy chẳng phải được rồi sao?

Câu này vừa nói ra, tất cả mọi người đều kinh hãi.

- Cô tới đây!

Quan Thất lại vẫy tay với Lôi Thuần:

- Bây giờ ta sẽ đưa cô đi, đưa cô trở về.

Sắc mặt Bạch Sầu Phi biến đổi, biến thành càng trắng hơn.

Y càng giận sắc mặt càng trắng, uống rượu càng nhiều sắc mặt càng trắng, giết người càng nhiều sắc mặt cũng càng trắng.

Màu da trắng nõn của y gây cho người ta một cảm giác sạch sẽ, cao nhã, xuất trần, không giống như màu trắng của Quan Thất.

Màu trắng của Quan Thất là không khỏe mạnh, giống như đã mất đi sinh mạng, không còn huyết khí.

Nhưng cũng có một chút giống nhau.

Màu trắng của hai người đều làm cho người ta cảm giác được sát khí.

Sát khí mãnh liệt.

Sắc mặt Bạch Sầu Phi bắt đầu biến trắng, ngón tay cũng biến trắng khiến cho gân xanh trên mu bàn tay càng lộ rõ, đốt ngón tay nhô lên càng dài hơn.

- Câu này của ngươi, chỉ có hai loại người mới nói được.

Bạch Sầu Phi nói:

- Là thằng điên hoặc thằng ngu.

Quan Thất đột nhiên nhìn thẳng vào Bạch Sầu Phi, giọng nói trở nên sắc

bén:

- Ngươi nói ta là tên điên à?

Bạch Sầu Phi cũng liếc mắt nhìn hắn, đột nhiên sinh ra một cảm giác kỳ dị.

Đó là cái chết.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Kinh Trập

Đối với loại người như Bạch Sầu Phi, “chết” gần như là một chuyện hoàn toàn không có khả năng. Y trước giờ gặp mạnh càng mạnh, bị áp chế lại càng vùng lên, sức sống của y ngoan cường đến mức gần như có thể cự tuyệt tử vong.

Nhưng bây giờ y lại cảm giác được nó.

Y chỉ nhìn Quan Thất một cái, một cảm giác trống rỗng mãnh liệt bỗng ập ập đến khiến cho y nghĩ đến cái chết.

Y đột nhiên vung tay phát ra một chỉ, là dùng ngón giữa.

Gió sắc phá không bắn ra.

Y phải giết người, dùng cái chết của người khác để ngăn lại ý nghĩ chết chóc của mình.

Chỉ phong so với gió còn nhanh hơn, so với dao còn sắc hơn, so với ám khí còn lặng lẽ hơn, so với kinh khủng còn đáng sợ hơn.

“Kinh Thần chỉ” phát ra một điểm chỉ kình, nhưng bằng vào một luồng chỉ phong này đã đủ xuyên núi phá đá.

Chỉ phong bắn vào Ấn Đường của Quan Thất.

Quan Thất nghiến răng nghiến lợi, thì thào lẩm bẩm, giống như không hề phát hiện một chỉ kinh thiên này.

Đột nhiên chỉ phong gập lại, bắn về phía Lục Thánh chủ.

Lục Thánh chủ không ngờ đến chiêu này, lập tức quát to một tiếng. Lúc này hắn đã tránh không được, né không kịp, trốn không xong, chống đỡ càng không nổi. Đột nhiên hai tay Quan Thất vung lên, "ầm" một tiếng, hai khối sắt bên người đã bắn ra, đụng vào bên trái Lục Thánh chủ và bên phải Ngũ Thánh chủ khiến cả hai người đều bay ra mấy bước.

Một tiếng "xoẹt" vang lên, chỉ của Bạch Sầu Phi bắn về phía Lục Thánh chủ chỉ lướt qua cánh tay phải của hắn, không đến mức bỏ mạng đương trường.

Ngũ Thánh chủ nhảy ra mấy bước mới cảm thấy nơi tai tê rần.

Hóa ra lúc Bạch Sầu Phi xuất chỉ về phía Lục Thánh chủ, ngón út cũng phát ra một chỉ, lặng lẽ bắn về phía Ngũ Thánh chủ.

Một chỉ này không hề có dấu hiệu, so với một chỉ sắc bén không thể ngăn cản còn đáng sợ hơn.

Nếu không phải Quan Thất kịp thời ra tay, chỉ sợ trên mặt Ngũ Thánh chủ lúc này đã có thêm một lỗ thủng.

Ngũ Thánh chủ thần hồn chưa định, vẫn còn sợ hãi.

Lục Thánh chủ lại đau đớn kêu lên một tiếng, ôm cánh tay lảo đảo.

Bạch Sầu Phi thấy Quan Thất giống như si ngốc, nhưng chỉ cần giơ tay đã phá vỡ thế công của mình, trong lòng lại rùng mình.

Y giết không được Ngũ, Lục Thánh chủ, ý nghĩ chết chóc kia liền không

thể tiêu tan, trong lòng cảm thấy nặng trịch, rất không thoải mái.

Quan Thất vẫn hỏi:

- Ngươi dám nói ta là tên điên à?

- Ta không dám.

Bạch Sầu Phi cố ý chọc giận kẻ này, muốn kích động để y ra tay:

- Ngươi không những là thằng điên mà còn là thằng ngu.

Y muốn thử thực lực của đối phương một lần, cũng muốn thử thực lực của mình một lần.

Quan Thất thét lên, giống như một nữ nhân gặp phải chuyện gì cực kỳ kinh khủng.

Y vừa thét lên, màng tai của mỗi người đều giống bị dao nhọn cắt qua, không che lại kịp. Quan Thất bỗng nhiên đứng dậy, lạnh lùng chỉ tay nói:

- Ngươi nói gì? Ta giết ngươi, ta giết chết ngươi!

Bạch Sầu Phi vừa thấy y chỉ tay, cho là y muốn xuất thủ, vội lách người một cái, nhưng lại phát hiện ngón tay của đối phương không hề mang theo kình lực, nhất thời trên mặt không nén được giận, cười lạnh nói:

- Ngươi giết được thì cứ giết. Chỉ sợ giết không được, ngược lại bị người ta giết.

Không ngờ Quan Thất nghe được mấy câu này, trên mặt lại hiện ra vẻ mờ mịt, lẩm bẩm:

- Ta giết được người, người sẽ bị ta giết chết; ta giết không được người, ta

sẽ bị người giết chết.

Y ngửa đầu nhìn lên trời, cười thảm nói:

- Ta chế ngự được người, người sẽ bị ta chế ngự; ta không chế ngự được người, ta sẽ bị người chế ngự…

Y nói năng lộn xộn, dây xích chên tay và chân bị lay động kêu lên leng keng.

Bạch Sầu Phi không đáp lời. Hắn muốn thử công lực của Quan Thất một lần, bốn ngón tay liền gập lại, ngón giữa nhô lên bắn ra một chỉ về hướng mi tâm của Quan Thất.

Quan Thất vẫn đang nói:

- Ta thắng được người, người sẽ bị ta đánh bại; ta không thắng được người, ta sẽ bị người đánh bại.

Y nói một cách rất thong thả, đồng thời giơ hai tay lên, vươn ngón trỏ và ngón giữa ra, một tay đặt ở trước mặt còn một tay ấn vào sau đầu. Chỉ phong do Bạch Sầu Phi phát ra giống như khối băng gặp phải kìm sắt, đột nhiên tan biến vô hình.

Hóa ra một chỉ kia của Bạch Sầu Phi bề ngoài là công vào chính diện địch nhân, nhưng chỉ phong lại phân thành hai đạo, một đạo khác ngầm đánh vào sau gáy. Một chỉ này có tên là “Đại Hàn”, còn một chỉ lúc trước công kích Lục Thánh chủ, lại ngầm mang theo một luồng chỉ kình khác đánh lén Ngũ Thánh chủ, lại có tên là “Tiểu Hàn”. Đều là một trong hai mươi bốn tuyệt chiêu của “Kinh Thần chỉ”.

Quan Thất nhìn có vẻ chậm chạp, nhưng chỉ cần nhấc tay đã lập tức phá tan chiêu thức của đối phương, hơn nữa trong miệng còn lẩm bẩm:

- Ta lừa được người, người sẽ bị ta lừa; ta lừa không được người, ta sẽ bị người lừa…

Bạch Sầu Phi đã đến trước người y, đột nhiên phát động thế công.

Lúc này Vương Tiểu Thạch mới biết mình đã đánh giá sai Bạch Sầu Phi.

Hắn luôn cho rằng Bạch Sầu Phi chỉ pháp lợi hại, khinh công nhất lưu, nhưng lại không biết sự đa dạng trong võ công của y đã đạt đến mức không thể tưởng tượng nổi như vậy. Đa dạng cũng không phải là yếu tố ảo diệu nhất, Trương Thán cũng có thể dễ dàng làm được, nhưng trong mỗi chiêu của Bạch Sầu Phi đều thêm vào sự suy diễn và sáng tạo của mình. Nói cách khác, mỗi chiêu mỗi thức y đánh ra so với người đi trước uy lực càng mạnh hơn, càng không có sơ hở.

Bạch Sầu Phi vừa đến trước người Quan Thất, bỗng giống như biến thành bốn Bạch Sầu Phi.

Bốn Bạch Sầu Phi tấn công vào trước mặt, sau lưng, bên trái và bên phải Quan Thất, chợt trước chợt sau, chợt đông chợt tây, mỗi một chiêu đánh ra đều là tuyệt học của một môn phái. Y đã đánh ra ba mươi bảy chiêu, nhưng không một chiêu nào lặp lại, không một môn phái nào tương đồng.

Lúc đầu Quan Thất còn lẩm bẩm trong miệng:

- Ta gạt được người, người sẽ bị ta gạt; ta gạt không được người…

Lúc này y chợt dừng lại.

Bởi vì y phái chống đỡ thế công của Bạch Sầu Phi.

Đỡ đến chiêu thứ mười tám, Quan Thất bỗng nhiên làm một chuyện kinh người. Y đột nhiên chổng ngược người xuống.

Người của y vẫn ở trong cũi sắt, đầu dưới chân trên, hai tay và hai chân vẫn mang xích sắt. Càng kinh người là lại dùng tay chống tay chống đỡ thân hình, dùng chân để phá chiêu.

Nói cách khác, y dùng chân để thay tay, dùng tay để thay chân.

Y dùng chân nghênh đỡ, dùng tay bay đá. Chỉ sau mấy chiêu, Bạch Sầu Phi đã cảm thấy không chịu nổi.

Ba mươi bảy chiêu đã qua, sắc mặt Bạch Sầu Phi đã trắng bệch, nhưng vẫn còn cố đánh. Vương Tiểu Thạch bỗng nhiên phát hiện một việc.

Không phải Bạch Sầu Phi muốn đánh tiếp, mà là lui không được.

Quan Thất quyền cước biến hóa, mỗi chiêu xuất ra đều không theo lẽ thường, hoàn toàn không thể đoán trước được, đã hình thành một loại chiêu số cực kỳ đáng sợ. Mặc dù có hơi chút không hợp với thân phận võ lâm tông chủ, nhưng so với những chiêu thức đẹp mắt còn đáng sợ, thực dụng và tuyệt diệu hơn nhiều.

Tuyệt diệu đến mức ngay cả Bạch Sầu Phi cũng không ứng phó nổi.

Sắc mặt của y đã ngày càng trắng, so với giấy còn trắng hơn, so với tuyết còn trắng hơn, so với màu trắng càng trắng hơn.

Vương Tiểu Thạch đang muốn lên giúp đỡ, Bạch Sầu Phi đã rít dài một tiếng, một lần nữa phát ra “Kinh Thần chỉ”.

Tiếng sấm vang âm, mặt đất thăng trầm.

Trên bầu trời sấm chớp đùng đùng, từng tia sáng xé rách không trung, tiếng vang chấn động lòng người.

Trên mặt đất bão táp chợt nổi, giống như có một con rồng giận dữ phá đất

bay lên, đến bảy tầng trời, bay chín vạn dặm, thế không thể cản.

Đó là một chỉ cực kỳ uy lực trong "Kinh Thần chỉ", có tên là "Kinh Trập".

"Kinh Trập" vừa xuất ra, cả người Quan Thất đều biến đổi.

Biến thành một kẻ cuồng nhiệt, vui mừng, bùng cháy, giống như toàn thân đều đang thiêu đốt.

Bị một loại băng hỏa âm hàn thiêu đốt.

Y vẫn giữ tư thế đầu dưới chân trên, nghênh tiếp "Kinh Trập" của "Kinh Thần chỉ".

Đại, Nhị, Tam, Tứ, Ngũ, Lục Thánh chủ đồng loạt kêu lên:

- Thất Thánh chủ!

Cả người Quan Thất bị bắn ra ngoài.

Bạch Sầu Phi lập tức vọt theo, áo gấm tung bay như múa trong mây đen dày đặc, vô cùng đẹp mắt.

"Kinh Trập" trên tay y muốn thừa dịp tấn công Quan Thất.

Nhưng đúng lúc này, Quan Thất lại như đạn pháo bắn trở về, nghênh đón thế công của y.

Khuôn mặt tái nhợt của Quan Thất cùng với y phục màu đen sậm đột nhiên sáng lên, trên người y tỏa ra một lực lượng kỳ dị.

Không phải sát khí, sát khí không dũng mãnh như vậy.

Không phải cương khí, cương khí không tinh tiến như vậy.

Không phải nguyên khí, nguyên khí không sắc bén như vậy.

Không phải tà khí, tà khí không chính trực như vậy.

Không phải chính khí, chính khí không liều lĩnh như vậy.

Không phải sát khí, sát khí không dồi dào như vậy.

Nó giống như kiếm khí, cũng giống như chân khí, đến từ trong cơ thể Quan Thất, phát ra từ trong tay Quan Thất, công kích Bạch Sầu Phi.

Quan Thất vừa ra tay, thần sắc cũng lập tức biến đổi.

Thần sắc như si ngốc trên mặt y hoàn toàn thay đổi, trở nên giống như một thần linh đứng trong mây.

Y đã khôi phục lại tư thế bình thường, dùng chân để đứng, dùng tay công thủ. Luồng chân khí vô hình này của y vừa xuất ra, sắc mặt Bạch Sầu Phi liền tái nhợt, cả hai tay ngón út, ngón giữa và ngón cái đồng thời phát ra kình khí, chỉ phong xé gió bắn ra đầy trời, muốn phá tan bức tường khí của Quan Thất.

Vương Tiểu Thạch "ồ" lên một tiếng.

Đường Bảo Ngưu thấy tình thế bất thường, vội hỏi:

- Đây là chỉ pháp gì?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Chỉ pháp dù có hay hơn cũng vô dụng, bởi vì Quan Thất…

Nhất thời lại hắn không nói được.

Trương Thán nhìn không chớp mắt, nói:

- Chẳng lẽ là… “Phá Thể Vô Hình kiếm”?

Hắn thấy Bạch Sầu Phi đánh ra võ công của các nhà các phái, hơn nữa còn tự giải thích và sáng tạo, khiến cho mỗi chiêu càng thêm hoàn mỹ, đã sớm cảm thấy theo không kịp. Nhưng khi nhìn thấy chiêu thức mà Bạch Sầu Phi và Quan Thất giao đấu, hắn lại càng trợn mắt há mồm.

Vương Tiểu Thạch thở dài một tiếng, nói:

- Đúng là “Phá Thể Vô Hình kiếm”.

Trương Thán hít một hơi, lại hỏi:

- Thật sự là “Phá Thể Vô Hình kiếm” sao?

Vương Tiểu Thạch nghiêm mặt nói:

- Hơn nữa còn đã luyện thành “Phá Thể Vô Hình kiếm khí”.

Đường Bảo Ngưu sợ hãi:

- “Phá Thể Vô Hình kiếm khí” à?

Hắn đang muốn hỏi lại, chợt nghe thấy tiếng rút kiếm.

Nhưng trên tay hắn không có kiếm.

Trương Thán cũng không có.

Vương Tiểu Thạch cũng không rút kiếm, nhưng tiếng rút kiếm lại phát ra từ trên người hắn, ngay vào lúc tay trái của hắn từ trong tay áo vươn ra.

Đây cũng là lúc ba ngón tay trái của Bạch Sầu Phi phát ra “Tiểu Tuyết”, ba ngón tay phải bắn ra “Sơ Tình”.

“Tiểu Tuyết” và “Sơ Tình” là hai chiêu thức cực kỳ lợi hại trong “Kinh Thần chỉ”.

Từ khi Bạch Sầu Phi xuất đạo đến nay, đây vẫn là lần đầu tiên y dùng hai chiêu thức lợi hại này để đối địch.

“Phá Thể Vô Hình kiếm khí” của Quan Thất va chạm với chỉ kình của “Tiểu Tuyết” và “Sơ Tình”, lại không phát ra tiếng động nào. Đột nhiên hai người đều dừng tay. Quan Thất trở lại chiếc cũi sắt, bỗng dùng một chưởng đánh vào trên đỉnh đầu mình. Bạch Sầu Phi lại lui mười bảy mười tám bước, trở tay điểm vào mấy huyệt đạo trên người mình.

Sau đó trong tai Quan Thất chảy xuống hai hàng máu tươi.

Máu đỏ chảy trên da trắng, nhìn rõ vô cùng.

Ôn Nhu mừng đến vỗ tay hoan hô:

- Rau cải trắng, ngươi thắng rồi!

Không biết từ lúc nào nàng đã tìm cho Bạch Sầu Phi một cái ngoại hiệu như vậy.

Nhưng nàng còn chưa dứt lời, đã đổi thành kinh hô.

Bởi vì dưới mũi Bạch Sầu Phi cũng chảy xuống hai hàng máu tươi, hơn nữa trên người y ít nhất có bảy chỗ đang từ từ thấm ra vết máu.

Vương Tiểu Thạch tiến lên một bước, thấp giọng nói:

- Nhị ca…

Ngạo khí trên mặt Bạch Sầu Phi càng tăng lên, hừ lạnh một tiếng phóng lên trời.

Thân pháp của y so với trước khi bị thương còn nhanh nhẹn, dũng mãnh và nhẹ nhàng hơn.

Hai tay của y liên tục bắn ra, thi triển "Lập Xuân", "Vũ Thủy", "Xuân Phân", "Thanh Minh", "Cốc Vũ", "Lập Hạ", "Tiểu Mãn", "Mang Chủng", "Hạ Chí". Nơi thân hình lướt qua, tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên.

Từ những mái hiên, tường vây, nhà tranh, sân nhỏ, nóc nhà, đỉnh mái, sườn mái, phòng trong, cửa ngõ đều có người ngã xuống, mỗi người đều trúng phải một chỉ tại trên huyệt Mi Tâm, tất cả đều không sống nổi. Thật không biết "Mê Thiên Thất Thánh" đã mai phục bao nhiêu nhân thủ tại phố lớn ngõ nhỏ, nhà trong nhà ngoài.

Bạch Sầu Phi xuất chỉ một hơi giết chết mười ba người, sát ý bừng lên, ý nghĩ chết chóc trong lòng cũng tiêu tan, tinh thần vô cùng phấn chấn, lập tức lại tấn công. Hai tay của y hợp chỉ, dùng một chiêu "Đông Chí" công thẳng về phía Quan Thất.

"Đông Chí" vừa xuất ra, những người ở đây đều cảm thấy gió lạnh thấu xương, giống như trời vừa hạ xuống một cơn mưa tuyết.

Quan Thất đột nhiên trợn mắt lên.

Hắn mắt y vừa mở ra, nhìn thẳng vào Bạch Sầu Phi, Bạch Sầu Phi liền giống như gặp phải ám khí, đột nhiên ngửa người một cái. Hai tay Quan Thất hợp lại, "Phá Thể Vô Hình kiếm khí" còn mãnh liệt hơn so với lúc trước lập tức cắt đứt chỉ kình của "Đông Chí" trong "Kinh Thần chỉ", hơn nữa còn bắn vào đầu Bạch Sầu Phi.

Bạch Sầu Phi biết đây là giờ khắc sống chết, đành phải toàn lực ứng phó, phát ra "Tam Chỉ Đạn Thiên".

“Tam Chỉ Đạn Thiên” vốn là ba tuyệt chiêu trong tuyệt chiêu của “Kinh Thần chỉ”. Ba tuyệt chiêu này có ba tên gọi khác nhau là “Phá Sát”, “Kinh Mộng” và “Thiên Địch”.

Bạch Sầu Phi vốn không dám tùy tiện dùng ba chỉ này, bởi vì ba chiêu chỉ pháp này mỗi lần sử dụng, chân khí đều bị tiêu giảm một phần. Hơn nữa với những loại võ công khác, chân khí hao tổn chỉ cần vận khí điều tức thích hợp là có thể khôi phục lại, nhưng “Tam Chỉ Đạn Thiên” thì không, cho dù có thể giết được kẻ địch cũng sẽ tự thương hại đến mình, chân lực hao tổn, vĩnh viễn không cách nào hồi phục.

Cho nên không phải lúc bất đắc dĩ, Bạch Sầu Phi quyết không dùng đến ba chỉ này.

Hiện giờ y đã không có lựa chọn, đành phải thi triển ra “Phá Sát”.

Sắc mặt Bạch Sầu Phi càng trắng hơn, nửa người hơi hóp xuống, bởi vì “Tam Chỉ Đạn Thiên” khi thi triển tiêu hao rất nhiều thể lực chân nguyên.

Không ngờ khi chỉ của Bạch Sầu Phi còn chưa phát ra, chợt thấy gió nhẹ thổi vào mặt.

Binh khí xé gió lao đến, nhưng không phải công về phía y mà là Quan Thất.

Binh khí lao đến là kiếm, nhưng kiếm này không phải kiếm, mà là tay.

Tay của Vương Tiểu Thạch, là tay trái.

Đây chính là “Lăng Không Tiêu Hồn kiếm” của hắn.

Hắn từng dùng thanh kiếm không phải kiếm này dễ dàng đánh lui tứ đại thánh chủ, lúc này lại đối kháng với “Phá Thể Vô Hình kiếm khí” của Quan

Thất.

Kiếm của Quan Thất cũng không phải kiếm, kiếm của Vương Tiểu Thạch lại càng không phải kiếm, nhưng bất kể bảo kiếm danh kiếm nào trên đời e rằng đều không thể phát ra kiếm khí và kiếm phong như vậy.

“Phá Thể Vô Hình kiếm khí” và “ Lăng Không Tiêu Hồn kiếm” giao đấu với nhau, kết quả như thế nào?

Kết quả của trận này, chẳng những người trong võ lâm đều muốn biết, kể cả người không phải trong võ lâm cũng muốn biết.

Rốt cuộc kết quả thế nào?

Kết quả là những biến hóa xảy ra liên tiếp, rất nhanh, hơn nữa không có một chút thời gian để suy nghĩ hay thở dốc, thậm chí chỉ cần nháy mắt một cái, ngươi sẽ không còn nhìn thấy gì nữa.

Chưởng kiếm của Vương Tiểu Thạch đánh vào “Phá Thể Vô Hình kiếm khí”, tay phải của hắn cũng lập tức chém xuống, “Cách Không Tương Tư đao” đồng thời phát ra.

Nhưng hắn vẫn chống cự không nổi.

Gần như cùng lúc, hắn đã rút đao.

Thanh loan đao xinh xắn như ánh mắt lắng trầm, chân mày xa xăm.

Hắn chém ra một đao, giống như một vết mộng của tháng năm.

Một đao này là đao thật.

Đao chém vào “Phá Thể Vô Hình kiếm khí” phát ra tiếng ngân dài trong trẻo.

“Phá Thể Vô Hình kiếm khí” vẫn bức đến gần.

Vương Tiểu Thạch không hề do dự, cũng không thể do dự, hắn rút kiếm ra.

Thanh kiếm mang theo ba phần rực rỡ, ba phần tiêu sái, ba phần thương cảm và một phần không gì sánh được, đánh ra loại kiếm pháp rực rỡ, tiêu sái, thương cảm và không gì sánh được.

Kiếm quang nghênh đón kiếm khí.

“Xoẹt” một tiếng, kiếm khí tách ra, lại trở về trên tay và trên người Quan Thất.

Ngay lúc này, hai tay Quan Thất bỗng vang lên tiếng vỡ vụn giòn giã.

Hóa ra sau khi y tiếp một chỉ “Đông Chí” của Bạch Sầu Phi, hai tay đã kết một lớp băng mỏng gần như trong suốt, bị “Cách Không Tương Tư đao” và “Lăng Không Tiêu Hồn kiếm” của Vương Tiểu Thạch công kích mới bắt đầu vỡ ra.

Vết máu bên tai Quan Thất ngày càng đậm, máu chạy qua khuôn mặt, đọng lại dưới cằm, còn chảy xuống dưới cổ, hoàn toàn tương phản với với làn da trắng nõn thần kỳ của y.

Quan Thất đột nhiên ho lên, ho rất kịch liệt.

Y vừa ho, vừa ngưng tụ “Phá Thể Vô Hình kiếm khí” lần thứ ba, hơn nữa so với hai lần trước càng mạnh và bá đạo hơn.

Vương Tiểu Thạch ngẩn cả người.

Đối phương chỉ dùng một chiêu đã làm cho hắn phải đao kiếm cùng xuất, “Thủ Đao Chưởng Kiếm” cùng thi triển, nhưng đối phương lại giống như

không hề bị tổn thương.

“Phá Thể Vô Hình kiếm khí” chém xuống đầu. Chỉ thấy bóng người chợt lóe lên, một thân ảnh làm cho người ta nhất thời sinh ra cảm giác tiêu sái tự nhiên, cùng với thân pháp xuất trần lao đến nghênh đón kiếm khí.

Người này đương nhiên chính là Bạch Sầu Phi.

Ngón cái của y gập lại, ngón út nhếch lên, ngón giữa bắn ra “Phá Sát” trong “Tam Chỉ Đạn Thiên”.

Sát, có thể phá được không?

Kiếm khí lúc nào mới có thể tiêu tan?

Thù hận, rốt cuộc liệu có chấm dứt?

Đấu tranh trong nhân thế, khi nào mới có thể dừng tay?

Những vấn đề này ai cũng sẽ hỏi, ai cũng đang hỏi, ai cũng có thể hỏi, nhưng người hỏi vốn cũng đang thù hận và đấu tranh.

Bởi vì đấu tranh và thù hận là đặc tính của con người từ xưa tới nay.

Đặc tính này đã tồn tại trong quá khứ, tồn tại trong hiện tại, cũng tồn tại trong cả tương lai.

May mắn là nhân gian còn có hài hòa và yêu thương, ôn nhu và nghĩa khí.

Cho nên Vương Tiểu Thạch vì Bạch Sầu Phi mà đón đỡ “Phá Thể Vô Hình kiếm khí”.

Bạch Sầu Phi cũng vì Vương Tiểu Thạch mà nghênh tiếp “Phá Thể Vô Hình kiếm khí”.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Tương Tư Nhất Đao, Tiêu Hồn Nhất Kiếm, Kinh Mộng Nhất Chỉ

"Phá Sát" của Bạch Sầu Phi vừa xuất ra, Quan Thất đột nhiên biến mất. Chỉ thấy một bóng đen lóe lên, đã lướt qua trên đầu mọi người.

Sắc mặt Bạch Sầu Phi hoàn toàn trắng bệch, trắng đến mức gần như trong suốt.

Chỉ kình do hắn phát ra giữa không trung rít lên một tiếng, giống như cây to sụp đổ, xe ngựa quay nhanh.

Chỉ kình của "Phá Sát" đột nhiên vẽ thành một đường cong đuổi theo sau lưng Quan Thất.

Quan Thất đã đến trước người Lôi Thuần.

Đường Bảo Ngưu và Trương Thán đều muốn ngăn cản, nhưng lại bị một luồng kình khí lạnh lẽo không thể chống cự đẩy văng ra. Chẳng những Đường Bảo Ngưu và Trương Thán bị đẩy lui, ngay cả Nhan Hạc Phát, Đặng Thương Sinh và Nhâm Quỷ Thần ở một bên cũng bị chấn ra mấy bước.

Quan Thất đã đến trước người Lôi Thuần, nói:

- Cô không phải sợ, ta tới đón cô về.

Lúc y nói câu này rất ôn hòa, "Phá Thể Vô Hình kiếm khí" vốn tràn ngập

toàn thân cũng bỗng nhiên tiêu tán.

Lôi Thuần không cảm thấy sợ hãi, cặp mắt trong trẻo của nàng cũng không có vẻ sợ hãi.

Nàng cũng không biết mình không sợ là vì gan lớn, hay là từ trong ánh mắt của y, nàng không thấy được sự chết chóc mà là ý nghĩ yêu thương.

Lúc này Ôn Nhu đột nhiên lao đến, chém một đao về phía Quan Thất.

Bạch Sầu Phi bỗng hét lớn một tiếng, cưỡng chế thu hồi chỉ kình đã phát ra.

Bởi vì Lôi Thuần đang ở đó, Ôn Nhu cũng ở đó. Cho dù này một chỉ có thể giết chết Quan Thất, Ôn Nhu và Lôi Thuần nhất định cũng bị vạ lây.

Uy lực của "Tam Chỉ Đạn Thiên" quyết không thể triệt tiêu, Bạch Sầu Phi đành phải cường hành thu hồi chỉ kình lại.

Vương Tiểu Thạch trông thấy Bạch Sầu Phi giống như bị trọng thương, hai hàng vết máu dưới mũi y càng đậm hơn.

Hắn cũng không thể chiếu cố Bạch Sầu Phi, bởi vì với võ công của Quan Thất, muốn giết Ôn Nhu e rằng dễ như trở bàn tay, hắn phải lập tức ngăn cản lại.

Lúc này Quan Thất đang đối diện với Lôi Thuần, nói:

- Cô hãy đi theo ta!

Y vươn bàn tay trắng nhợt, thon dài, run rẩy ra.

Lôi Thuần kiên định nói:

- Không.

Quan Thất run lên. Lúc này một đao của Ôn Nhu đã chém xuống.

Không biết do Quan Thất không muốn tránh, hay là tránh không được, một đao này chém xuống, máu trên người y lập tức bắn ra.

Tinh Tinh đao trên tay Ôn Nhu và Bất Ứng đao của Lôi Tổn được xưng là binh khí có thể khắc chế được hộ thân cương khí của Quan Thất, huống hồ Quan Thất vừa thấy Lôi Thuần, cũng đã quên dùng cương khí hộ thân.

Quan Thất kêu lên một tiếng, ánh mắt bỗng nhiên biến đổi, trừng mắt nhìn Ôn Nhu một cái. Ôn Nhu một đao chém trúng mục tiêu, đang vô cùng đắc ý, chợt tiếp xúc với ánh mắt của y, trong lòng run lên, Quan Thất đã chụp lấy đao trên tay nàng.

Lôi Thuần vội kêu lên:

- Ngươi không được làm tổn thương cô ấy!

Quan Thất nghe xong, không tự chủ được buông tay.

Ôn Nhu đang dùng sức rút đao, Quan Thất lại đột nhiên buông tay khiến cho nàng liên tục lui bảy tám bước mới đứng vững lại được.

Lúc này Vương Tiểu Thạch đã đến trước người Quan Thất, chắn giữa Ôn Nhu và Lôi Thuần, lập tức xuất đao.

Hắn vẫn không rút đao ra, chỉ dùng tay phát đao.

Hắn cảm thấy không nên giết chết người nửa điên nửa khùng trước mặt này.

Hắn tổng cộng phát ra sáu đao, phương hướng đều không giống nhau, góc

độ cũng không đồng nhất. Sáu đao này có tên là "Đạp Phá Hạ Lan Sơn Khuyết". Sáu đao phát ra cùng lúc, cho dù là sáu mươi kẻ địch ở trước mặt cũng vẫn bị bức lui.

Nhưng Quan Thất lại không lùi nửa bước.

Vết thương của y vẫn đang chảy máu.

Tâm hồn của y cũng giống như đi đâu mất.

Nhưng "Thủ Đao" của Vương Tiểu Thạch công đến đâu, dây xích giữa cổ tay y lại đón ở đó. Mỗi đao của Vương Tiểu Thạch chém xuống đều đánh vào trên dây xích.

Cũng không biết dây xích này dùng sắt gì đúc thành, Vương Tiểu Thạch sau khi chém mấy đao, tay đã bắt đầu run lên.

Lôi Thuần vội kêu lên:

- Cẩn thận, không được giúp y chặt đứt dây xích!

Lúc này Vương Tiểu Thạch lúc này mới chợt bừng tỉnh, lập tức dừng tay. Quan Thất lại nổi giận gầm lên một tiếng, một chưởng đánh về phía hắn.

Vương Tiểu Thạch muốn tránh, nhưng lại tránh không được.

Hắn chỉ có thể ngăn đỡ.

Hắn vừa tiếp một chưởng này, một luồng cương khí vô hình liền đẩy hắn bắn ngược về phía sau, lui nhanh đến mức ngay cả hai chân cũng cách khỏi mặt đất, nhưng bàn tay của hai người vẫn dính chặt vào nhau.

Chỉ cần Vương Tiểu Thạch đụng phải vật gì phía sau, "Phá Thể Vô Hình kiếm khí" trong tay Quan Thất sẽ hoàn toàn trút ra.

Vương Tiểu Thạch hiểu rõ, nếu như đối phương trút nội lực ra, với tu vi của mình e rằng rất khó chống được.

Đúng lúc này, hai giọng nói một già một trẻ của Chu Tiểu Yêu và Nhan Hạc Phát đồng thời vang lên:

- Thất Thánh chủ, cẩn thận!

Bạch Sầu Phi đã lướt đến phía sau Quan Thất, một thức "Phá Sát" công vào sau lưng.

Quan Thất bỗng nhiên quay lại.

Thân thể của y vốn đang lao về phía trước cực nhanh, nhưng muốn ngừng là ngừng; bàn tay của y đang dính chặt với "Thủ Đao" của Vương Tiểu Thạch, nhưng cũng muốn buông là lập tức buông ra.

Vương Tiểu Thạch lại không muốn buông tay, lập tức vận kình, đao chặn kiếm ngăn, không để cho Quan Thất rảnh tay.

Quan Thất bỗng nhiên quay người, đánh ra một chưởng ngăn cản ba ngón tay của Bạch Sầu Phi.

Sau đó hai người đều đứng lại, đứng yên, đứng cứng đờ.

Sắc mặt Bạch Sầu Phi càng trắng đến thê lương.

Sắc mặt Quan Thất lại dần dần phát xanh.

Ai nấy đều thấy được, Quan Thất dùng tay trái hời hợt hóa giải "Cách Không Tương Tư đao" của Vương Tiểu Thạch, đó là động, trong nháy mắt có thể biến hóa ngàn lần; nhưng cùng với "Tam Chỉ Đạn Thiên" của Bạch Sầu Phi so đấu nội lực, lại là tĩnh, là phương pháp hao tổn nội lực nhất.

Loại giao đấu này, bên nào thất bại e rằng không chết cũng bị trọng thương, thậm chí là công lực phế hết, sống không bằng chết.

Vương Tiểu Thạch liên tiếp đánh ra mười một chiêu, nhưng Quan Thất cũng không quay đầu lại, chỉ vung tay hóa giải. Trong lòng hắn nảy sinh ác độc, tay trái đã vận "Kiếm Chưởng", nhất thời cũng không biết nên phát hay không.

Lôi Thuần vội kêu lên:

- Vương thiếu hiệp, không thể mềm lòng được!

Vương Tiểu Thạch nghe vậy liền tỉnh ngộ, trong lòng thầm than, lập tức chém ra một kiếm về phía bả vai Quan Thất.

Kỳ quái là lục thánh khác chỉ tập trung quan sát cuộc chiến, không hề xông vào giúp đỡ.

Vương Tiểu Thạch hiểu rõ, với công lực của Nhan Hạc Phát, Chu Tiểu Yêu, Nhâm Quỷ Thần, Đặng Thương Sinh và Ngũ, Lục Thánh chủ, muốn xông đến vây công hắn và Bạch Sầu Phi, chỉ sợ Đường Bảo Ngưu, Trương Thán, Ôn Nhu và ba tỳ nữ cũng không thể ngăn cản được.

Dùng hai địch một, thắng cũng không hay.

Cho nên một kiếm này của Vương Tiểu Thạch chỉ dùng năm thành công lực.

Một chiêu "Kiếm Chưởng" này chém xuống vai Quan Thất, cánh tay kia của Quan Thất nhất định là bị phế.

Không ngờ biến hóa đột nhiên xảy ra.

Quan Thất trúng một kiếm này, đột nhiên rít lên.

Thanh âm của y vang dội thê lương, trên mặt nổi l gân xanh, chưởng lực lập tức trút ra. Bạch Sầu Phi bỗng cả người run lên, kêu thảm một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

“Thủ Đao” nơi tay trái Vương Tiểu Thạch cũng cảm thấy một luồng lực lượng to lớn ập đến, rõ ràng chính là “Kiếm Chưởng” do hắn phát ra.

“Phá Thể Vô Hình kiếm khí” của Quan Thất lại có thể chuyển hóa nội kình của kẻ địch đánh vào mình thành nội lực của bản thân, phản kích lại địch nhân.

Vương Tiểu Thạch chém Quan Thất một kiếm, cũng giống như đem nội kình “Kiếm Chưởng” của mình truyền vào trong kiếm khí của Quan Thất, công kích Bạch Sầu Phi.

Đúng là đã rét vì tuyết còn lạnh vì sương.

May mắn là Vương Tiểu Thạch vốn không muốn giết Quan Thất, cho nên chỉ dùng năm thành nội lực. Trong đó một thành lại quay về phản kích chính mình, nhất thời hắn cũng ứng phó không được.

Lần này hắn biết là thời khắc sống chết, không thể tiếp tục khoan dung.

Hắn lập tức rút đao.

Thanh Tương Tư đao cong cong nho nhỏ.

Đao thật, là hảo đao, là bảo đao.

Hắn chém một đao vào bả vai Quan Thất.

Hắn vẫn chỉ chém vào bả vai. Hắn vẫn không muốn giết người.

Tay phải của Quan Thất đang ngăn đỡ ba ngón tay Bạch Sầu Phi đột nhiên thu về. Bạch Sầu Phi sắc mặt trắng bệch giống như hư thoát, toàn thân run lên, lui lại một bước, rồi lại lui hai bước, lắc lư một chút lại lui thêm bước nữa.

Hai tay Quan Thất hợp lại ép chặt lấy Tương Tư đao.

Đối phó với Tương Tư đao, y không dám dùng thân thể nghênh tiếp.

Vừa nhìn thấy Tương Tư đao, trong mắt Quan Thất liền cháy lên một sự vui mừng khó có thể hình dung, một sự cuồng nhiệt không nói nên lời, giống như nhìn thấy tình nhân nhiều năm không gặp mà phong thái vẫn như trước.

Vương Tiểu Thạch cho dù có tuyệt thế đao pháp, cũng không rút đao ra được khỏi tay Quan Thất.

Hắn chỉ đành rút kiếm, Tiêu Hồn kiếm.

Kiếm múa lên ba phần rực rỡ, vẽ lên ba phần thương cảm, sáng lên ba phần tiêu sái, vang lên một phần không gì sánh được, chém về phía Quan Thất.

Trong kinh thành ngoại trừ đối phó với Lôi Động Thiên, Vương Tiểu Thạch còn chưa đồng thời rút đao xuất kiếm với ai.

Đao kiếm đều xuất ra, vẻ mặt Quan Thất lại trở nên lạnh đến đáng sợ.

Quan Thất vội buông hai tay ra, cố gắng kéo dài khoảng cách, đi một bước lại phát ra vài kiếm, chính là “Phá Thể Vô Hình kiếm khí”. Phát đến kiếm thứ bảy, thứ tám thì khoảng cách giữa hai người đã là mười bước. Sắc mặt Vương Tiểu Thạch càng lúc càng đỏ, còn Quan Thất lại gần như biến thành tái xanh.

Vương Tiểu Thạch chỉ có thể chống đỡ, không thể phản kích.

Nhưng đáng sợ nhất là Quan Thất cũng biết không thể để cho đối phương phản kích.

Chỉ cần có một cơ hội phản kích, đối phương sẽ đánh nát kiếm khí của mình, cho nên nhất định phải làm cho đối phương hoàn toàn không có cơ hội triển thi triển đao kiếm trong tay, thậm chí không thể thi triển một chiêu nào.

Đúng lúc này, Bạch Sầu Phi bỗng thốt lên một câu như ngâm nga:

- Kinh Mộng.

Lúc y phát ra một chiêu "Phá Sát", đó là ám toán, cho nên trước đó cũng không cảnh báo; nhưng khi y phát ra thức thứ hai của "Tam Chỉ Đạn Thiên" này, lại nói rõ trước sau đó mới xuất chiêu.

Y xuất chiêu một cách chậm rãi, giống như là không hề vội vã, như đang trải qua một giấc mộng chiều tà, ngọt ngào và dài đằng đẵng.

Là do y có lòng tin rất lớn đối với một chiêu này, hay là một chiêu này vốn chỉ là một giấc mộng, mộng thì luôn luôn phải tỉnh?

Quan Thất biết mình tiếp không nổi một chiêu này.

Bởi vì y chỉ vừa nhìn, đã giống như rơi vào giấc mộng, mộng tỉnh luôn thành hư không.

Cho dù y có thể ứng phó với hư không và giấc mộng man mát này, cũng địch không nổi đao kiếm chân thật và tàn khốc.

Đao tương tư, còn vô tình hơn tất cả loại đao.

Kiếm tiêu hồn, còn hút hồn hơn bất cứ kiếm nào.

Quan Thất chỉ phát động “Phá Thể Vô Hình kiếm khí”, chiêu thức lại không hề hoa xảo.

Đao và kiếm của Vương Tiểu Thạch bỗng chuyển hướng tấn công Bạch Sầu Phi.

“Kinh Mộng chỉ” của Bạch Sầu Phi cũng biến thành công kích Vương Tiểu Thạch.

Quan Thất dùng cương khí hùng hậu không thể ngăn cản, khiến cho tuyệt chiêu của hai địch thủ chuyển hướng vào nhau.

Đao tương tư, kiếm tiêu hồn và chỉ kinh mộng va chạm với nhau, kết quả sẽ như thế nào?

Là sống hay là chết? Hay là ngọc đá đều tan?

Không thể va chạm được.

Nếu như Tương Tư đao, Tiêu Hồn kiếm và “Tam Chỉ Đạn Thiên” cùng va chạm, nhất định là lưỡng bại câu thương.

Nhưng nếu như đột nhiên thu chiêu, cũng sẽ tự thương hại đến mình.

Phương pháp duy nhất chính là đối phương thu chiêu, còn mình thì tiếp tục công kích giết chết đối phương, mới có thể một chết một bình an.

Từ xưa đến nay đều thường gặp những trường hợp như vậy, cũng có những phương pháp khác nhau để giải quyết khốn cảnh này.

Đối phương chết đi, còn mình lại không việc gì, đây chẳng phải là lựa chọn tốt nhất sao?

Nhưng khi hai bên đều nghĩ như vậy, kết quả thường là lưỡng bại câu

thương.

Hiện giờ chính là lúc Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi phải giải quyết cục diện này.

Vương Tiểu Thạch dùng đao phải đập vào kiếm trái, ma sát vào nhau, những đốm lửa nhỏ văng khắp nơi.

Bạch Sầu Phi cũng lập tức hất tay.

Hai người đều bị thế công của mình quay lại áp chế, bị chấn đến huyết khí bốc lên, lồng ngực giống như bị đối phương đánh trúng một chưởng.

Nếu không phải hai bên tâm ý hợp nhất, đồng thời thu chiêu, chỉ cần một bên thu lại hơi chậm một chút, đối phương sẽ chết thảm ngay tại chỗ.

Quan Thất cũng không truy kích.

Y hơi sững sờ nhìn hai người, bỗng nhiên giơ ngón tay cái lên:

- Tốt!

Hai gã đại địch võ công cao cường này không hề làm y động dung, nhưng hai người lại tâm ý tương thông, bảo vệ an toàn của đối phương, đây mới là điều trên đời khó cầu, so với tuyệt thế võ công càng hiếm có hơn.

Sau đó y mới phát động thế công.

Đây mới là "Phá Thể Vô Hình kiếm khí" thật sự, kiếm khí tung hoành, lúc hợp lúc phân, thu phát tùy tâm, cắt sắt phá đá. Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi khí tức đang hỗn loạn, đành phải vội vàng nghênh chiến, nhất thời đỡ trước hở sau.

Ngay lúc này, Bạch Sầu Phi chợt có một cảm giác quen thuộc, Vương

Tiểu Thạch cũng bỗng nhiên sinh ra cảm giác thân thiết.

Sau đó bọn họ chợt nghe thấy một thanh âm, là tiếng ho.

Tiếp đó bọn họ nhìn thấy một thứ, là ánh đao.

Bọn họ trông thấy ánh đao, nhưng không nhìn thấy đao.

Bởi vì đao quá nhanh. Ngoại trừ bọn họ, chỉ sợ những người đang đứng xem cuộc chiến ngay cả ánh đao cũng không nhìn thấy.

Ánh đao mỹ lệ như bóng hình xinh đẹp của tình nhân; lúc đao lướt qua còn mang theo chút mùi hương và tiếng ngân. Chỗ đao cong như vai mềm của xử nữ, khi đao rơi còn điểm xuyết một chút tao nhã xinh đẹp.

Một đao rực rỡ, giống như ai cũng nguyện chết vì một đao này, nguyện sống vì một đao này sống, vì một đao này mà không màng sống chết.

Ngay cả Tương Tư đao trong tay Vương Tiểu Thạch cũng không ngừng ngân khẽ.

Có lẽ là hảo đao vui mừng khi gặp gỡ bảo đao, cũng như anh hùng tài tử gặp được tuyệt đại giai nhân.

Ngoại trừ Hồng Tụ đao, ngoại trừ Hồng Tụ đao của "Mộng Chẩm Hồng Tụ đệ nhất đao", trong thiên hạ còn có thanh đao nào phong tình như vậy?

Một bóng người đáp xuống.

Một thanh đao rực rỡ.

Đó là Tô Mộng Chẩm, cùng với Hồng Tụ đao của y.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Quan Tài

Trận chiến đột nhiên ngừng lại.

Mọi người đều bất động, yên tĩnh đến nỗi ngay cả tiếng kim rơi xuống đất cũng có thể nghe được rõ ràng.

Thanh đao kia đang gác nghiêng trên cổ Quan Thất.

Quan Thất không cử động, ngay cả mí mắt cũng không nháy một lần.

Y nhìn thanh đao kia.

Một bóng người gầy ốm quay lưng về phía Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi, đao của y đặt giữa vai cằm Quan Thất.

Y vừa mới hiện thân, mạng của Quan Thất đã nằm trong tay.

Người này không quay đầu lại, nhưng Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi đều biết y là ai.

Từ khi tiếng ho lọt vào tai, ánh đao đập vào mắt, bọn họ đã biết người đến là ai, không cần đợi nhìn thấy bóng lưng đã bật thốt lên:

- Đại ca!

Đao nằm ngay trên cổ Quan Thất.

Quan Thất vẫn rất bình tĩnh, trong mắt không có vẻ sợ hãi, thậm chí cũng không có chết, không có sống, giống như tính mạng này vốn không phải của y. Y còn khách quan và bình tĩnh hơn so với bất cứ người nào ở đây.

Y lạnh lùng nhìn Tô Mộng Chẩm, trong mắt dường như có chút khinh thường, có chút khinh miệt, lại giống như chẳng có thứ gì.

Tô Mộng Chẩm đột nhiên nói:

- Ta không thể giết ngươi như vậy.

Dứt lời đao của y bỗng biến mất một cách thần kỳ, trở về trong tay áo.

Y đã thu đao.

Y vốn có thể một đao giết chết Quan Thất, nhưng lại quyết định thu đao.

Đúng lúc này, từ xa xa giống như đầu phố, hoặc là nơi xa hơn bỗng vang lên một tiếng thét âm trầm:

- Không thể…

Nhưng Tô Mộng Chẩm đã thu đao.

Trong mắt Quan Thất lại xuất hiện một vẻ kỳ quái:

- Ngươi chính là Tô Mộng Chẩm sao?

Tô Mộng Chẩm nói:

- Không phải Tô Mộng Chẩm thì ai có thể một đao chế ngự được ngươi?

Quan Thất hỏi:

- Tại sao ngươi lại thu đao?

Tô Mộng Chẩm nói:

- Bởi vì một đao này đắc thủ là nhờ đánh lén.

Quan Thất chậm rãi lắc đầu, nói với giọng lạnh như băng:

- Đánh lén cũng là giao thủ. Người với người giao thủ vốn đã bao gồm cả đánh lén. Trên đời này, người động đao giết người đã xem như là quân tử, bởi vì phần lớn đều là giết người không động đao, không thấy máu, thậm chí là không cần tự mình ra tay.

Tô Mộng Chẩm cười lạnh nói:

- Chẳng lẽ ngươi cũng đánh lén địch thủ của ngươi?

- Ta không làm chuyện như vậy, bởi vì ta khinh thường, nhưng thủ hạ của ta thì không phải.

Cặp mắt Quan Thất mắt như băng lửa, đã lạnh mà lại nóng:

- Nếu như ta đủ mạnh, vậy không cần phải đánh lén người khác; nếu như ta đủ mạnh, người khác cũng không đánh lén được ta.

Y dừng một chút rồi nói:

- Hiện giờ ta bị ngươi đánh lén thành công, ta không có gì để nói.

Vương Tiểu Thạch kinh ngạc. Bạch Sầu Phi cũng kinh ngạc.

Bọn họ đều không ngờ Quan Thất nhìn giống như nửa điên nửa khùng, nhưng lại có thể nói ra những đạo lý như vậy.

Tô Mộng Chẩm trầm mặc một chút rồi nói:

- Dù sao chúng ta cũng nhiều người hơn.

- Ngươi biết “vạn nhân địch” có nghĩa là gì không?

Quan Thất đột nhiên hỏi một câu như vậy.

- “Vạn nhân địch” là có thể một địch vạn người.

- Nếu có mười kẻ “thiên nhân địch” đến đấu với y, y lại không thể ngăn cản được người thứ mười một, vậy y có còn tính là “vạn nhân địch” không?

Tô Mộng Chẩm không ngờ lại có câu hỏi này, nhất thời đáp không được. Quan Thất lại tự trả lời:

- Đương nhiên không tính. “Vạn nhân địch” thật sự là bất kể cao thủ nào, bất kể bao nhiêu người đến, y vẫn là vô địch.

Tô Mộng Chẩm trong lòng cảm phục khí phách của y, nhưng lại không hoàn toàn đồng ý:

- Đó không phải người, mà là thần.

Quan Thất nói:

- Kỳ thật người cũng chính là thần. Không có người thì nào có thần.

Tô Mộng Chẩm không khỏi ngẩn người.

Quan Thất nói từng chữ từng câu:

- Vừa rồi ngươi không giết ta, ta sẽ không lĩnh tình.

Tô Mộng Chẩm ngạo nghễ nói:

- Ta không giết ngươi không phải vì muốn ngươi cảm kích. Ta bình sinh

làm việc không cần người cảm kích.

- Tốt!

Quan Thất chỉ về phía Lôi Thuần nói:

- Vậy ta vẫn muốn đưa cô ấy đi.

- Vậy ta cũng không cho phép

Tô Mộng Chẩm nói:

- Hơn nữa, ta còn muốn giết ngươi.

Quan Thất nói:

- Cho nên vừa rồi ngươi chỉ là không muốn giết ta trong hoàn cảnh như vậy, đúng không?

Tô Mộng Chẩm nói:

- Giết ngươi như vậy, đối với ngươi mà nói thật không công bằng, là một chuyện vô sỉ vô nghĩa.

Y nói tiếp:

- Ta trước giờ ra tay tàn độc, nhưng quyết không phái kẻ vô sỉ vô nghĩa.

- Vậy ngươi sẽ lại giết ta thêm lần nữa chứ?

Quan Thất nói:

- Nếu không, chính ta sẽ giết ngươi.

Y vừa nói xong liền ra tay.

Y lao nhanh về phía Lôi Thuần.

Tô Mộng Chẩm lập tức ngăn cản, dùng người của y, còn có đao của y.

Y ho một tiếng, phát ra một đao. Tiếng ho đột nhiên vỡ thành từng mảnh, không còn thành tiếng.

Bởi vì kiếm phong.

Bởi vì kiếm khí.

Bởi vì "Phá Thể Vô Hình kiếm khí" còn đáng sợ hơn kiếm phong và kiếm khí, phát ra từ hai tay Quan Thất.

Kiếm khí của y cực thịnh, giống như vừa rồi giao đấu với hai đại cao thủ là Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi, chẳng những khí lực của y không hề hao tổn, ngược lại còn dồi dào hơn.

Cả thân thể y đều dào dạt, tràn trề, sôi sục vô hình kiếm khí.

Hồng Tụ đao của Tô Mộng Chẩm đã không thấy rực rỡ, không nghe phong tình, hơn nữa cũng không còn mãnh liệt.

Mỗi lần y đều tiến đến vị trí có lợi mới xuất đao. Mỗi lần xuất đao đều đánh vào nơi hiểm yếu, khiến đối phương phải thủ, phải bại, phải chết.

Đối phương dù có thể tiếp được một đao của y cũng phải chật vật vô cùng.

Thế công của Quan Thất quả nhiên yếu đi.

Khi bắt đầu đối mặt, Tô Mộng Chẩm xuất ra ba đao thì Quan Thất đã phát ra bảy kiếm, còn tình thế hiện giờ lại là Tô Mộng Chẩm xuất ra sáu đao thì Quan Thất mới có thể phát ra bốn kiếm.

Tô Mộng Chẩm trong lòng vừa khẽ vui mừng, liền phát hiện một chuyện.

Hóa ra Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi cũng đã gia nhập vào trận chiến, kiềm chế "Phá Thể Vô Hình kiếm khí" của Quan Thất.

Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi vốn muốn tham gia trận chiến, trợ giúp Tô Mộng Chẩm một tay. Nhưng bọn họ không ra tay, bởi vì bọn họ cũng không biết Tô Mộng Chẩm có cao hứng hay không, có bằng lòng hay không, huống hồ bọn họ đều có nỗi khổ của riêng mình.

Vương Tiểu Thạch vốn không muốn giết chết Quan Thất, còn Bạch Sầu Phi lại rất kiêu ngạo, vốn khinh thường việc liên thủ.

Có điều hiện giờ bọn họ đã không thể không liên thủ.

Chẳng những hai người liên thủ, mà còn là ba người hợp lực. Bởi vì Quan Thất vừa hăng hái chiến đấu với Tô Mộng Chẩm, vô hình kiếm khí lại ngầm công kích Bạch Sầu Phi.

Lúc Bạch Sầu Phi phát giác ra, kiếm khí đã đến gần ngay trước mắt, chỉ đành xuất ra "Đại Mãn" phản công.

Bạch Sầu Phi mới phát ra sáu bảy chỉ, Vương Tiểu Thạch ở bên cạnh cũng cảm thấy kiếm khí bắn thẳng vào mặt.

Kiếm khí đã đến gần, hắn chỉ đành ứng chiến.

Như vậy chẳng khác nào cả ba người Tô Mộng Chẩm, Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi cùng hợp công Quan Thất.

Quan Thất đối mặt với địch thủ đáng sợ như Tô Mộng Chẩm, nhưng dường như vẫn còn chưa thỏa mãn, liền chủ động phát ra công kích khiến Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch ở gần đó cũng đành phải ra tay.

Đến nước này bọn họ đã không có lựa chọn.

Quan Thất cũng không có lựa chọn.

“Phá Thể Vô Hình kiếm khí” của y tung hoành, quyết chiến với Hồng Tụ đao và “Tam Chỉ Đạn Thiên”, còn có “Cách Không Tương Tư đao” và “Lăng Không Tiêu Hồn kiếm”.

Đao phong bức người. Kiếm khí ngang trời. Trong đó còn có chỉ kình rít lên bắn đến, lại rít lên bay đi, giống như cướp biển trên tàu thuyền.

Đúng lúc này Quan Thất đột nhiên ngã nhào.

Hồng Tụ đao lập tức chém xuống. Quan Thất dang hai chân ra, một đao kia liền chém vào trên xích chân của y.

Xích chân này lại không đứt.

Tô Mộng Chẩm lập tức thu đao.

Không phải y giật mình vì xích sắt kia không đứt, bởi vì y đã sớm nhìn ra xích sắt kia không phải vật tầm thường, mà là y tiếc thanh đao của mình.

Quan Thất lại bật dậy.

“Hàn Thực” của Bạch Sầu Phi cũng xé gió bay đến.

Quan Thất lại dang hai tay ra, chỉ kình bắn vào trên xích sắt. Bạch Sầu Phi chợt cảm thấy đầu ngón tay run lên, trong lòng phát lạnh, không tự chủ được lui về sau hai bước.

Trong khoảnh khắc này Vương Tiểu Thạch đã đến nơi, tay trái đao, tay phải kiếm.

Vốn là tay phải đao, tay trái kiếm, lúc này lại đảo ngược, đao kiếm trên hai tay vận chuyển tự nhiên.

Nhưng lúc hắn dùng đao kiếm tấn công Quan Thất, một luồng kiếm khí quái dị lại ập đến, khiến cho đao của hắn đánh vào kiếm của mình, kiếm cũng ngược lại đâm về phía đao, tia lửa bắn ra khắp nơi.

Trong nháy mắt này, Quan Thất lại lao về phía Lôi Thuần.

Chẳng lẽ trong vòng vây của chúng cường địch, y vẫn muốn mang Lôi Thuần đi?

Tại sao y phải làm như vậy?

Không cần biết vì sao đối phương làm như vậy, Tô Mộng Chẩm đều không thể cho phép, loại chuyện này quyết không thể xảy ra ngay trước mặt y.

Y bay vọt lên. Lúc tay trái của Quan Thất đặt lên vai Lôi Thuần, một đao của Tô Mộng Chẩm cũng chém xuống.

Một đao này của Tô Mộng Chẩm chỉ muốn cứu Lôi Thuần, đã quên mất an nguy của mình. Hơn nữa y cũng đã tính toán kỹ càng, Quan Thất nhất định phải bảo vệ tay của mình trước; chỉ cần Quan Thất rút tay về, muốn công kích thì đao pháp cũng đã triển khai, quyết không để cho đối phương đắc thủ.

Không ngờ tay trái Quan Thất lại rung lên, rời khỏi bờ vai mềm của Lôi Thuần, bắt lấy lưỡi đao của Tô Mộng Chẩm.

Tô Mộng Chẩm không kịp suy nghĩ, đao thế vừa kéo vừa đè xuống, ánh máu bừng lên, một bàn tay của Quan Thất đã rơi xuống.

Tô Mộng Chẩm một đao đắc thủ, nhưng muốn thu đao thì đã chậm. Quan

Thất đã tính trước, tay phải như điện vươn ra, kiếm khí ngưng tụ nơi cổ họng Tô Mộng Chẩm.

Tô Mộng Chẩm bất động.

Y không thể động, bởi vì mạng của y đã ở trên tay Quan Thất.

Mặc dù Quan Thất chỉ còn có một tay.

Vương Tiểu Thạch cũng không thể động, hắn không dám động.

Bạch Sầu Phi cũng ngừng lại, không dám vọng động.

Cục diện bỗng nhiên yên tĩnh lại, chỉ có tiếng bàn tay bị đứt của Quan Thất rơi xuống trước người Lôi Thuần, còn có tiếng giọt máu rơi từ cổ tay.

Lôi Thuần rất muốn khóc lên.

Máu nhiều như vậy, tràng diện đáng sợ như vậy.

Nhưng nàng cũng không dám động. Nàng sợ vừa lên tiếng sẽ chọc giận Quan Thất, khiến y giết chết Tô Mộng Chẩm.

Đáng tiếc nàng cố kìm nén, nhưng lại có người khác hét lên giúp nàng.

- Ai da!

Ôn Nhu che mặt kêu lên:

- Không hay rồi!

Tai sao những lúc bên bờ sinh tử, thời khắc quan trọng, nữ nhân lại luôn làm ra một số chuyện chẳng có chút ý nghĩa nào như vậy?

Bạch Sầu Phi thật sự không hiểu.

Trái tim Vương Tiểu Thạch cơ hồ nhảy ra ngoài theo tiếng hét của Ôn Nhu, hắn dường như trông thấy gân xanh trên mu bàn tay Quan Thất cũng nổi lên.

Gân xanh cũng hiện ra trên trán Tô Mộng Chẩm.

Nhưng tay của Quan Thất vẫn không đâm xuống.

- Ta đã từng nói.

Quan Thất cười, miệng ứa máu, hàm răng trắng tinh cũng biến thành đỏ tươi:

- Ta sẽ không lĩnh tình của ngươi.

Sau đó y bỗng nhiên thu tay lại, cũng là thu kiếm.

- Bây giờ ta trả lại cho ngươi.

Y nói:

- Lần này ta không giết ngươi, từ giờ trở đi chúng ta không ai nợ ai.

Y lại buông tha Tô Mộng Chẩm như vậy.

Những năm gần đây, không biết có bao nhiêu người muốn giết chết Tô Mộng Chẩm. Bởi vì giết chết Tô Mộng Chẩm, chẳng khác nào phá hủy "Kim Phong Tế Vũ lâu", cũng đủ xưng bá kinh sư.

Nhưng Quan Thất lại dễ dàng buông tha.

Hơn nữa còn vì chế ngự đối phương, y không tiếc hi sinh một tay của mình.

Tô Mộng Chẩm không nói gì, chỉ dùng bàn không cầm đao sờ sờ cổ họng, cặp mắt như ma trơi không mừng, không bi, chỉ có ngọn lửa không tên.

Quan Thất lại dùng tay phải điểm vào mấy huyệt đạo trên cánh tay trái, đồng thời nói với Lôi Thuần:

- Hôm nay ta chỉ còn lại một tay, không thể đưa nàng đi được. Nàng phải đi theo người khác…

Y không nói dứt câu, đột nhiên hét lớn một tiếng:

- Nhưng một ngày nào đó ta nhất định sẽ tới đón nàng. Nàng hãy chờ ta!

Y vừa nói xong, đột nhiên lại tấn công Tô Mộng Chẩm.

Y chỉ còn một tay, nhưng thế công vẫn điên cuồng như cũ.

Tô Mộng Chẩm giống như đã sớm đoán được y sẽ tấn công, liền vọt người né tránh.

Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch lập tức xông đến.

Quan Thất chợt vọt người lên.

Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch sợ hắn lại đánh lén người khác, liền một trái một phải, đao kiếm và chỉ pháp đồng thời giáp công giữa không trung.

Quan Thất vẫn đang bay vút đi, kiếm khí trên tay chỉ mạnh hơn chứ không yếu. Ba người giao thủ giữa không trung. Quan Thất bỗng nhiên lại đảo ngược thân hình, thế công trở nên quái dị. Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi nhất thời không biết ứng phó ra sao, đành phải chuyển mình đáp xuống đất, lại phát hiện đã đứng ở đầu đường.

Quan Thất lộn nhào ba cái giữa không trung, xoay người bảy lần, nhanh chóng bay ra. Y vốn định thừa dịp này nhảy đến góc đường, nhưng thân hình chợt khựng lại, đáp xuống mặt đất.

Bởi vì có một người đang ngồi ở góc đường.

Một người áo trắng ngồi trên ghế mây vô cùng thoải mái.

Người áo trắng kia cúi thấp đầu, không ai thấy rõ mặt của y.

Trước người y bảy thước có đặt một cỗ quan tài, một cỗ quan tài sơn màu đen, nhìn có vẻ cũ kỹ, lớn hơn một chút so với quan tài bình thường.

Sắc mặt Quan Thất lúc này lại tái xanh đến phát lạnh, ánh mắt cũng hiện lên vẻ sợ hãi.

Dường như không phải y sợ người cúi đầu ngồi trên ghế mây, mà là sợ cỗ quan tài này.

Đây rốt cuộc là quan tài gì? Vì sao có thể làm cho Quan Thất đứt tay còn không động dung lại biến sắc?

Vương Tiểu Thạch nhìn Bạch Sầu Phi. Bạch Sầu Phi lại nhìn về phía Tô Mộng Chẩm.

Bọn họ đều biết người áo trắng cúi đầu kia chính là Địch Phi Kinh của Lục Phân Bán đường, nhưng lại không biết quan tài này có chỗ nào đáng sợ.

Bọn họ vừa nhìn thấy thần sắc của Tô Mộng Chẩm, trong lòng càng thất kinh.

Vừa rồi khi Tô Mộng Chẩm bị Quan Thất chế ngự, trên mặt vẫn bình thản ung dung, nhưng khi nhìn thấy cỗ quan tài kia, ánh mắt của y cũng hiện lên vẻ lo lắng.

Không chỉ có y, Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi còn phát hiện, kể cả Địch Phi Kinh ngồi trên ghế cũng rất cung kính đối với cỗ quan tài này.

Đây chỉ là một cỗ quan tài. Bọn họ không có lý do gì sợ hãi và tôn kính với một cỗ quan tài không có sinh mạng như vậy, trừ khi…

Chẳng lẽ là trong quan tài có thứ gì làm bọn họ kính sợ?

Rốt cuộc là thứ gì có thể khiến cho đám nhân vật võ lâm không sợ trời, không sợ đất này cũng phải động dung?

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Lâm Binh Đẩu Giả Giai Trận Liệt Tại Tiền

Quan Thất chợt giậm chân, bước ngang qua trái hai bước rưỡi.

Trong trận chiến y luôn tiến tới từng bước, không lùi nửa bước, cho dù chạy trốn cũng xông về phía trước phá tan trùng vây. Nhưng lúc này, vì cỗ quan tài này, y lại dời đi hai bước rưỡi.

Có điều chỉ là dời ngang ba thước, vẫn không lui bước.

Sau đó y hét lên một tiếng, “Phá Thể Vô Hình kiếm khí” bao trùm toàn thân, lách qua quan tài muốn xông thẳng ra đầu đường.

Nơi đầu đường đang có một người.

Địch Phi Kinh hào hoa phong nhã.

Địch Phi Kinh cúi thấp đầu.

Địch Phi Kinh đang ngồi.

Địch Phi Kinh trắng bệch.

Nhưng vào một thoáng lúc Quan Thất muốn vươn người lướt qua đỉnh đầu, Địch Phi Kinh hào hoa phong nhã, cúi thấp đầu, đang ngồi và trắng bệch bỗng nhanh chóng ngẩng đầu lên.

Ánh chớp lóe sáng trên bầu trời.

Ánh mắt của Quan Thất đối mặt với y.

Phương hướng Quan Thất lướt đi đột nhiên thay đổi, y không xông đến Địch Phi Kinh mà toàn thân lại hóa thành một luồng kiếm khí, lao vào bức tường đá nơi góc đường.

Tường đá vỡ tan, sụp đổ ầm ầm. Kiếm khí biến thành kiếm quang, muốn lao ra khỏi góc đường.

Đột nhiên một bóng xám chợt lóe lên. Sắc trời vốn đã lờ mờ càng mờ mịt hơn, mưa và tiếng sấm âm ỉ không dứt.

Bóng xám này vừa xuất hiện liền chặn đứng Quan Thất giữa không trung. Với kiếm khí vô hình và vô địch của Quan Thất, lại không thể phá được chiêu thức chợt nhanh chợt chậm của người áo xám này.

Vương Tiểu Thạch kinh ngạc, liền ngưng mắt nhìn, chỉ thấy trong màn mưa dày đặc nặng nề, người chặn đứng đường đi của Quan Thất chính lại là Tổng đường chủ của Lục Phân Bán đường, Lôi Tổn.

Hắn đang muốn tập trung nhìn Lôi Tổn ra tay, chợt thấy Bạch Sầu Phi ôm trán lảo đảo, vội đưa tay đỡ lấy y. Bạch Sầu Phi hít sâu một hơi, nói:

- "Cửu Tự ấn quyết" thật lợi hại, ta chỉ nhìn một lúc đã cảm thấy hoa mắt…

Vương Tiểu Thạch giật mình:

- "Cửu Tự quyết"? Ngươi nói là "Khoái Mạn Cửu Tự quyết" của Mật tông?

Hắn tập trung tinh thần nhìn lại, chỉ thấy Lôi Tổn ra tay lúc nhanh lúc

chậm, giống như ngưng kết mưa bụi thành một tấm thiên la địa võng, bao trùm lấy kiếm quang không thể ngăn cản của Quan Thất, nhốt lại bên trong.

Mỗi lần phát chiêu Lôi Tổn đều thét lớn một tiếng.

Khó ai có thể tưởng tượng một lão nhân khô gầy lại có thể phát ra tiếng thét lớn như vậy.

Mỗi lần lão thét lên, tiếng mưa rơi trong trời đất đều giống như dừng lại. Bởi vì lúc tiếng thét vang lên, gần như không ai nghe được bất cứ thanh âm nào khác.

Vương Tiểu Thạch trông thấy ngón tay của Lôi Tổn đan xen biến hóa, môi mấp máy, lúc nhanh lúc chậm, thỉnh thoảng lại thét lớn một tiếng. Nhìn hồi lâu hắn cũng thấy mỏi mệt buồn ngủ.

Đây là "Mật tông Khoái Mạn Cửu Tự quyết" của Lôi Tổn. Khi thi triển quyết pháp và thủ ấn này, có thể đem niệm lực cường đại, chân khí và kỹ xảo hợp lại làm một, chỉ cần khẽ động đầu ngón tay là có thể phát huy lực đảo chuyển càn khôn, trảm thần diệt quỷ.

"Cửu Tự" của "Mật tông Khoái Mạn Cửu Tự quyết" gồm có chín chữ: "Lâm Binh Đẩu Giả Giai Trận Liệt Tại Tiền", xuất xứ từ câu "lâm binh đẩu giả, giai trận liệt tiền hành" trong "Bão Phác Tử" *, mỗi chữ đều có thể hóa thành thủ ấn đặc biệt của Mật tông.

* Ý nghĩa của câu này là "gặp việc khó khăn, cứ tiến về phía trước". "Bão Phác Tử" là tài liệu do Cát Hồng (284~364) thời Đông Tấn biên soạn, tổng kết những lý luận thần tiên từ thời chiến quốc đến nay, từ đó xác lập hệ thống lý luận của đạo giáo thần tiên, lại kế thừa lý luận luyện đan của Ngụy Bá Dương và thuật luyện đan của Tập Ngụy Tấn, ngoài ra còn nghiên cứu về lịch sử và tư tưởng của đạo giáo trước đây.

Trong đó chữ thứ nhất là “Lâm”: ngón tay gập vào lòng bàn tay, các ngón tay đan xen, ngón trỏ dựng thẳng, đầu ngón trỏ và ngón cái chạm nhau, đây là “Độc Cổ ấn” của Mật tông.

Chữ thứ hai là “Binh”: các ngón tay đan xen vào nhau, hai ngón cái khép lại, ngón giữa cài lại kẹp lấy ngón trỏ, đây là “Đại Kim Cương Luân ấn” của Mật tông.

Chữ thứ ba là “Đẩu”: hai tay hợp chưởng, các đầu ngón tay trái phải chồng lên nhau, dùng ngón giữa móc ngón trỏ lại, đồng thời dựng thẳng ngón cái, ngón áp út và ngón út, trái phải tương hợp, tức là “Ngoại Sư Tử ấn”.

Chữ thứ tư là “Giả”: ngón giữa giao nhau, móc lấy hai ngón áp út, lại dựng thẳng ngón cái và ngón trỏ, đầu ngón út chạm vào nhau, đây gọi là “Nội Sư Tử ấn”.

Chữ thứ năm là “Giai”: mười ngón tay đan xen với nhau, đầu ngón tay nhô ra bên ngoài, tổ hợp với nhau, ngón cái tay phải đặt bên ngoài nơi giao nhau, đây là “Ngoại Phược ấn”.

Chữ thứ sáu là “Trận”: mười ngón tay gập vào lòng bàn tay, các ngón tay trái phải kẹp lấy nhau, ngón cái tay phải đặt phía trên ngón cái tay trái, đây gọi là “Nội Phược ấn”.

Chữ thứ bảy là “Liệt”: ngón trỏ tay trái dựng thẳng lên, những ngón còn lại gập vào lòng bàn tay, ngón cái đặt ở bên ngoài. Ngón trỏ tay phải gập thành hình số “7”, các ngón còn lại đều gập vào lòng bàn tay nắm lấy ngón trỏ tay trái, đây là “Trí Quyền ấn”.

Chữ thứ tám là “Tại”: Mười ngón tay trái phải xòe ra thành hình quạt, đầu ngón trỏ và ngón cái chạm nhau, lòng bàn tay hướng ra phía ngoài, chính giữa tạo thành hình tròn, gọi là “Nhật Luân ấn”.

Chữ thứ chín là “Tiền”: tay trái nắm nhẹ thành quyền, ngón cái tay phải móc nhẹ vào trên đốt ngó trỏ tay trái, gọi là “Ẩn Hình ấn”.

* Xem hình:

Đây là “Mạn Cửu Tự quyết”, còn “Khoái Cửu Tự quyết” có thể tại lúc khẩn cấp dùng liền nhau. Lôi Tổn cũng có thể dùng một tay thi triển. Trước tiên gập ngón cái tay phải lại, sau đó đầu ngón áp út, ngón út và ngón cái chạm vào nhau, ngón giữa và ngón trỏ lại duỗi thẳng như viết chữ “Lâm” (临), từ trái vắt ngang qua phải như viết chữ “Binh” (兵), từ trên cao gập thẳng xuống như chữ “Đấu” (斗), đan xen theo thứ tự như đang viết chữ “Tam” (三)và “Xuyên” (川), lại dùng “Tam” và “Xuyên” giao nhau, vẽ lên giữa không trung, có quy luật nhất định, gạt trừ vọng tưởng tà niệm, tập trung tinh thần, thở ra hết khí đục, chuyển hóa thành chân nguyên mạnh mẽ. Đây là bí quyết của “Mật tông Khoái Mạn Cửu Tự quyết”.

Tay trái của Lôi Tổn vốn chỉ còn lại ngón giữa và ngón cái, nhưng hiện giờ lão lại mang thêm ba “ngón tay”.

Những ngón tay này đều làm bằng gỗ, nhưng có vẻ như còn linh hoạt hơn so với ngón tay có máu có thịt.

Ngay cả tu vi và công lực của Vương Tiểu Thạch, chỉ nhìn từ xa một hồi cũng cảm thấy đầu óc quay cuồng, huống hồ là Quan Thất đã bị trọng thương đang giao chiến cận thân với lão.

Chín thủ ấn của Lôi Tổn thi triển ra, phật quang lại hiện lên đầy mặt. Không ai ngờ một kẻ tay đầy máu tanh, giết chóc đầy mình như Lôi Tổn lại có võ công thấu triệt thiền cơ, mang theo phật pháp, dùng niệm lực đem đại vũ trụ, đại tự nhiên và đại thiên địa biến hóa thành lực lượng, kết hợp với lực lượng bẩm sinh của bản thân.

Thủ thế của lão lúc như hoa sen lúc lại như kiếm, khi nhanh khi chậm, dung hợp lực lượng thần phật và bản thân, thông qua thủ ấn phát huy ra uy lực của "Lâm Binh Đẩu Giả Giai Trận Liệt Tại Tiền."

Nếu như Quan Thất còn đủ hai tay may ra còn có thể ngăn cản được, nhưng hiện giờ y đã như nỏ mạnh hết đà.

Vương Tiểu Thạch không khỏi lo lắng cho Quan Thất.

Đúng lúc này, hắn chợt nghe thấy một giọng nói, một giọng điệu gần như nỉ non.

- Ta trị được người, người sẽ bị ta trị; ta không trị được người, ta sẽ bị người trị.

Giọng nói này đương nhiên là của Quan Thất:

- Ta nếu có thể hàng được ma, ma sẽ bị ta hàng; ta nếu không hàng được ma, sẽ bị ma xâm nhập…

Vương Tiểu Thạch vừa nghe, trong lòng khẽ động và giật mình.

Hắn giật mình là vì Quan Thất trong hoàn cảnh này vẫn không ngừng lẩm bẩm những câu vô nghĩa kia; hắn động dung là vì nghĩ đến một chuyện: trong tính thế như vậy Quan Thất còn có thể thì thào, cũng chính là nói rõ một điều.

Quan Thất vốn không hề bại, thậm chí không có dấu hiệu thất bại.

Một người nếu như gặp nạn, ai có thể phân tâm xuất thần nói ra những lời dông dài này?

Lúc Vương Tiểu Thạch nghĩ đến điểm này, chợt nghe một tiếng hét lớn, hai bóng người tại trong mưa nhanh chóng phân ra.

Lôi Tổn vuốt ngực, khuôn mặt vặn vẹo, rung vai gập người lui bảy tám bước. Khi lão lui đến trước quan tài, giống như đột nhiên nhân được lực lượng, lại đứng thẳng người lên.

“Phá Thể Vô Hình kiếm khí” của Quan Thất càng mạnh hơn.

Tô Mộng Chẩm đã lao nhanh đến, quát lên:

- Xem đao!

Bóng đao mỹ lệ trong mưa.

Quan Thất đột nhiên quay người, “Phá Thể Vô Hình kiếm khí” phát ra một luồng kiếm quang như một con rồng bạc bức ngược về phía ánh đao.

Tô Mộng Chẩm bỗng kêu lớn một tiếng, thân thể lắc lư, ho lên kịch liệt.

Máu nơi cánh tay bị đứt của Quan Thất đã bị nước mưa hòa tan. Kiếm quang trên tay phải của y cũng càng sắc bén hơn.

Y cười the thé nói:

- Ta muốn xông ra, thì nhất định có thể xông ra…

Bạch Sầu Phi lại phát ra ba chỉ công tới. Quan Thất cười lạnh xuất kiếm. Chỉ phong của Bạch Sầu Phi lập tức bị kiếm khí chặt đứt, đành phải vừa đánh vừa lui, khi lui đến cạnh quan tài thì Quan Thất đột nhiên dừng lại. Lúc này Vương Tiểu Thạch lại vung đao kiếm xông đến, Tô Mộng Chẩm và Lôi Tổn cũng đánh bọc lên.

Quan Thất lại cười the thé nói:

- Lên trời xuống đất, ta là vô địch…

Đột nhiên chân trời nổ vang một tiếng, một luồng ánh sáng từ trên bầu trời đen kịt như mũi thương đâm về phía Quan Thất.

Quan Thất thét lớn, “Phá thể vô hình kiếm khí” bừng lên.

“Ầm” một tiếng, trời đất đều sáng ngời, nhợt nhạt trong suốt.

Toàn thân Quan Thất run lên, phản kích lại một kiếm. Sắc trời lại trở nên đen kịt, mờ mịt thê lương.

- Thiên địch…

Quan Thất khàn giọng nói:

- Thượng thiên vô địch…

Lúc tia sét đánh xuống đường, y đã hướng lên trời trả lại một kiếm, nhưng vẫn bị lôi điện đánh trúng.

- Trời diệt ta sao…

Quan Thất thê lương nói.

Lôi Tổn lặng lẽ vọt người lên, “Khoái Cửu Tự quyết” nhanh chóng đánh vào tử huyệt trên người Quan Thất.

Thủ quyết của lão vừa động, chợt nhìn thấy đao kiếm.

Đao của Vương Tiểu Thạch, còn có kiếm của hắn.

Lão đành phải chuyển thủ ấn thành “Mạn Cửu Tự”, hóa giải đao thế và kiếm chiêu.

Nhưng lúc này Quan Thất đã đi mất, không còn thấy bóng dáng đâu.

Trong màn mưa tràn ngập một loại sương mù kỳ dị, lững lờ nơi khúc cua ở đầu đường phía trước.

- Hắn bị thương rất nặng…

Trong cơn mưa, Tô Mộng Chẩm lấy tay che bờ môi ứa máu, trầm giọng nói:

- Hắn không địch lại trời, bị sét đánh trúng, e rằng phải thành tàn phế… nhưng chúng ta vẫn không ngăn được hắn. Hay cho Quan Thất!

Bạch Sầu Phi cũng nhịn không được thở ra sự kinh hãi trong lòng:

- Hay cho một Quan Thất!

Lôi Tổn nhìn sang Vương Tiểu Thạch, cả giận nói:

- Sao ngươi lại ngăn cản ta giết hắn?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Bởi vì không công bằng.

- Cái gì không công bằng?

- Chúng ta nhiều người, còn hắn chỉ một người.

Vương Tiểu Thạch thản nhiên nói:

- Hắn còn bị sét đánh. Giết hắn lúc này không thể xem là anh hùng hảo hán.

Lôi Tổn giận quá thành cười:

- Được! Được! Ngươi xưng anh hùng, gọi hảo hán, đợi ngày sau hắn quay

lại lần lượt giết chết chúng ta, cũng không còn mạng để làm anh hùng hảo hán đâu.

Lão lại quay đầu nói với Tô Mộng Chẩm:

- Vị huynh đệ tốt này của ngươi đúng là đã phá hỏng kế hoạch mà chúng ta vất vả bố trí để giết Quan Thất, một lần quét sạch Mê Thiên Thất Thánh.

Tô Mộng Chẩm lạnh lùng nói:

- Chuyện huynh đệ ta làm cũng chính là chuyện ta làm, hoàn toàn như nhau.

Lôi Tổn giận tới mức bốc khói, đành nói:

- Được! Được! Các ngươi đã muốn thả Quan Thất, ta cũng không còn lời nào để nói, dù sao tay của hắn cũng không phải do ta chặt xuống.

Tô Mộng Chẩm lạnh lùng trầm tĩnh nói:

- Ngươi cũng không cần lo lắng. Quan Thất thần trí mơ hồ, liên tục bị công kích, sau đó vì kiếm quang quá thịnh nên lại gây nên sét đánh, mặc dù không chết nhưng công lực tuyệt đối không thể khôi phục như cũ được.

Bạch Sầu Phi đột nhiên nói:

- Nhổ cỏ phải tận gốc, sao chúng ta không lập tức đuổi theo?

Tô Mộng Chẩm nói:

- Không được.

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Vì sao?

Tô Mộng Chẩm nói:

- Đệ không phát hiện lớp sương mù này…

Lúc này mưa rơi đã nhỏ dần, nhưng phía trước vẫn có một đoàn sương mù lơ lửng giống như ngưng kết lại.

Bạch Sầu Phi kinh hãi:

- Đây… chẳng lẽ là… "Yên Vũ Mông Mông"…

Khi y nói bốn chữ "Yên Vũ Mông Mông" này, giống như đang nói đến một thứ gì rất kinh khủng.

- Chính là "Yên Vũ Mông Mông.

Tô Mộng Chẩm trầm trọng nói:

- Có người mời cao thủ của Thục Trung Đường môn tới chặn đường giúp hắn.

Lôi Tổn đột nhiên nói:

- Chuyện này có vẻ không giống với tác phong của Quan Thất.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Quan Thất trước giờ đều không tính đường lui.

Lôi Tổn cũng nói:

- Quan Thất chưa bao giờ chạy trốn.

- Cho nên nhất định là có người tiếp ứng hắn.

Địch Phi Kinh ở phía xa bỗng ngắt lời:

- Đúng như chúng ta dự liệu, sau lưng Mê Thiên Thất Thánh còn có người khác. Nếu không sớm trừ tận gốc thế lực này, đó mới là mối họa lớn nhất trong kinh sư.

Lôi Tổn nói:

- May là chúng ta đã diệt sạch bọn chúng.

Địch Phi Kinh ngẫm nghĩ, thận trọng nói:

- Mặc dù còn chưa trừ tận gốc, nhưng bọn chúng muốn khôi phục lại cũng không phải là chuyện dễ.

Lôi Tổn cười nói:

- Không ngờ Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường lần đầu bắt tay hợp tác, lại hoàn thành được một đại sự như vậy.

Lão nói câu này lại có vẻ hơi tự hạ mình lấy lòng Tô Mộng Chẩm.

Nhưng Tô Mộng Chẩm lại không đáp, chỉ nói:

- Còn có rất nhiều chuyện cần phải xử lý.

Khi y xoay người sang hướng khác, nhìn thấy trong số sáu thánh chủ chỉ còn lại có bốn người, đó là Nhan Hạc Phát, Chu Tiểu Yêu, Nhâm Quỷ Thần và Đặng Thương Sinh.

Về phần Ngũ Thánh chủ và Lục Thánh chủ đã thừa dịp Quan Thất và Tô Mộng Chẩm kịch chiến, sớm chuồn đi không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Địch Phi Kinh cao giọng nói:

- Các bằng hữu Mê Thiên Thất Thánh mai phục ở đây! Các ngươi không có lựa chọn, bởi vì nơi này đã bị ba trăm bốn mươi lăm cao thủ của Kim Phong Tế Vũ lâu và ba trăm ba mươi bảy đệ tử của Lục Phân Bán đường chặn tất cả đường lui, các ngươi chỉ có cách đầu hàng hoặc bỏ mạng ở đây.

- Kẻ đầu hàng có thể tùy ý chọn lựa gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu hoặc Lục Phân Bán đường.

Cánh cửa gỗ của một gian nhà đá bỗng nhiên mở rộng, một người đi ra bên ngoài, chính là Dương Vô Tà. Y chậm rãi nói:

- Đương nhiên, các ngươi muốn tận trung với Mê Thiên Thất Thánh cũng được, nhưng dù là thánh chủ của các ngươi cũng hiểu được kẻ thức thời mới là tuấn kiệt…

Nhan Hạc Phát chợt rút trong tay áo ra một ống còi bằng sắt, dúm môi lại thổi một cái, lập tức phát ra một tiếng kêu sắc bén.

Chu Tiểu Yêu nhìn nhìn, ngẫm nghĩ, cũng từ trong ống tay áo nhỏ lấy ra một chiếc còi trúc, thổi một tiếng, dừng một chút sau lại thổi thêm tiếng nữa.

Nhâm Quỷ Thần và Đặng Thương Sinh nhìn nhau, sau đó đều lấy ra một chiếc còi to dài ở bên hông, hai người đều thổi ba tiếng.

Người của Mê Thiên Thất Thánh mai phục tại các nơi trên đường lập tức đều hiện thân. Mặc dù đang trong cảnh thất thế toàn diện, nhưng những người này vẫn thần sắc dũng mãnh, thân thủ nhanh nhẹn, có khoảng chừng hai trăm người.

Nhan Hạc Phát hắng giọng một tiếng nói:

- Ta là Đại Thánh chủ của các ngươi. Quan Thất vừa rồi đã trọng thương bại vong…

Tô Mộng Chẩm đột nhiên nói:

- Hắn chỉ bị thương, không có bại cũng không có chết.

- Đúng vậy.

Nhan Hạc Phát dừng một chút, nói tiếp:

- Thất thánh chủ đã không còn, Mê Thiên Thất Thánh dĩ nhiên cũng tan rã. Ta vốn là người của Kim Phong Tế Vũ lâu, về sau vâng lệnh Tô công tử gia nhập vào Mê Thiên Thất Thánh làm nội ứng. Tô công tử và Lôi tổng đường chủ lần này quyết định trước tiên tiêu diệt Mê Thiên Thất Thánh, sau đó mới tính đến chuyện đối kháng hay giảng hòa. Vì vậy hôm nay chúng ta đã mượn cớ tranh đoạt Lôi cô nương, dẫn Quan Thất đến đây tiêu diệt một lần.

Chu Tiểu Yêu cười cười. Nụ cười này của nàng có vẻ rất mệt mỏi, lại mang chút khinh thường, nhưng giống như tự khinh thường mình hơn là khinh thường người khác. Nàng chỉ vào Nhan Hạc Phát, nói:

- Ta chịu ân huệ của y, mắc nợ ân tình của y, chuyện y làm ta đều ủng hộ, cho nên ta cũng là người của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Nhâm Quỷ Thần và Đặng Thương Sinh lại liếc mắt nhìn nhau.

Nhâm Quỷ Thần nói:

- Chúng ta vốn là người của Lục Phân Bán đường.

Đặng Thương Sinh lớn tiếng nói:

- Bây giờ chúng ta phản lại Mê Thiên Thất Thánh.

Nhâm Quỷ Thần nói với Lôi Thuần:

- Tiểu thư, vừa rồi đã đắc tội! Chúng tôi vâng lệnh Địch đại đường chủ, không làm như vậy thì không thể hiện được võ công chúng tôi không bằng người, Ngũ, Lục Thánh chủ cũng sẽ không mời Quan Thất ra mặt; Quan Thất mà không ra trận, tất cả kế hoạch đều không thể tiến hành.

Đặng Thương Sinh thẳng thắn nói:

- Bây giờ chúng ta khôi phục lại thân phận là Tả Hữu sứ của Lục Phân Bán đường. Các ngươi ai muốn thuần phục Lục Phân Bán đường thì hãy nhanh chân gia nhập.

Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi đứng cạnh nhau, vai dựa vào vai.

Trong trận chiến kịch liệt vừa rồi, mặc dù bị thương nhưng bọn họ vẫn cảm thấy rất hào hứng mãnh liệt, kinh tâm động phách. Có điều lúc này bọn họ lại có một cảm giác kỳ lạ, thậm chí là đôi chút hoang đường.

Đến bây giờ bọn họ mới hiểu ra. Trong chiến dịch lần này, bọn họ chỉ là một phần của kế hoạch, tất cả thay đổi cũng đều nằm trong tính toán. Chẳng những hai người bọn họ mơ mơ màng màng, mà xem ra hầu hết những người ở đây cũng thân không do mình, không làm chủ được.

Hai người bọn họ chẳng qua chỉ là hai quân cờ trong kế hoạch chu đáo chặt chẽ này mà thôi.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Ngạo Mạn Và Nhẫn Nhục

Đặng Thương Sinh, Nhâm Quỷ Thần, Chu Tiểu Yêu và Nhan Hạc Phát đều lần lượt lên tiếng. Đám môn đệ của Mê Thiên Thất Thánh đang do dự không biết nên làm thế nào, chợt nghe thấy một tiếng "phì".

Đặng, Nhâm, Chu, Nhan đều quay đầu nhìn lại, trông thấy Trần Trảm Hòe nhổ một ngụm nước bọt xuống đất, hung hăng nói:

- Phì! Các ngươi đang nghĩ gì vậy? Thất Thánh chủ còn sống sờ sờ mà chúng ta lại đi mưu phản, gió chiều nào theo chiều nấy, còn ai dám nói mình gan dạ trung thành.

Hắn vừa nói như vậy, đám người của Mê Thiên Thất Thánh trên mặt đều xuất hiện vẻ hổ thẹn, ngay cả Đặng Thương Sinh và Chu Tiểu Yêu cũng cúi thấp đầu xuống. Nhan Hạc Phát nổi giận quát lên:

- Trần đà chủ, ngươi chán sống rồi à!

Trần Trảm Hòe ngang nhiên nói:

- Nói thật nhé Nhan đại thánh chủ, mấy năm nay cơm no áo ấm, có ai lại chán sống nghĩ đến chuyện cắt cổ tự sát bao giờ. Có điều Trần mỗ làm việc trong bóng tối, nhưng lòng luôn hướng về chỗ sáng, có một số việc thà chết không làm.

Sau đó hắn lớn tiếng nói với đám người của Mê Thiên Thất Thánh:

- Những đệ tử có tâm huyết xin hãy đứng sang phía Trần mỗ đây, chúng ta cùng kề vai sát cánh, làm rạng danh tên tuổi của Mê Thiên Thất Thánh.

Sau lời hiệu triệu này, quả thật có hơn mười đệ tử trung thành và tận tâm đứng sang phía hắn.

Nhâm Quỷ Thần cả giận nói:

- Trần Trảm Hòe, ngươi đúng không biết lượng sức!

Trần Trảm Hòe cười lạnh nói:

- Ta đúng là không biết lượng sức, nhưng cũng không bán chủ cầu vinh.

Nhâm Quỷ Thần giận không kiềm được:

- Ngươi…

Nhan Hạc Phát cao giọng nói:

- Những người muốn bỏ gian tà theo chính nghĩa gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu, chúng ta đều hoan nghênh, xin hãy đứng sang phía ta!

Nhâm Quỷ Thần vốn định đối phó với Trần Trảm Hòe trước, chợt thấy Nhan Hạc Phát đang chiêu binh mãi mã, hắn không muốn rớt lại phía sau, bị Lôi Tổn và Địch Phi Kinh chỉ trích, vội nói:

- Lục Phân Bán đường luôn mở rộng cửa, chỉ cần có tài là dùng, không để ý đến hiềm khích lúc trước. Những ai muốn thi triển thân thủ, không phụ sở học, xin hãy hãy đến bên phía ta!

Lúc này, trong hai trăm môn hạ của Mê Thiên Thất Thánh có gần trăm

người đi qua bên phía Nhâm Quỷ Thần, còn gần trăm người khác đứng qua bên phía Nhan Hạc Phát.

Kỳ thật trước khi chiến dịch này diễn ra, trong Mê Thiên Thất Thánh đã chia làm ba phe phái. Đại Thánh chủ Nhan Hạc Phát và Nhị Thánh chủ Chu Tiểu Yêu tất nhiên là một phái, Tam Thánh chủ Nhâm Quỷ Thần và Tứ Thánh chủ Đặng Thương Sinh là một phe, còn những người thật sự trung thành với Quan Thất e rằng không đến một phần.

Năm đó Quan Thất lập nên Thất Thánh minh, thanh thế to lớn, Lục Phân Bán đường chỉ có thể đưa mắt nhìn theo, không thể nào sánh được. Cho đến khi Lôi Tổn chấp chưởng quyền hành, chỉnh đốn đại sự, lại kết hôn cùng với em gái ruột của Quan Thất là Quan Chiêu Đệ, Lục Phân Bán đường mới phát triển vượt bậc, dần dần trở thành mối họa ngầm của Mê Thiên Thất Thánh. Đúng lúc này thần trí của Quan Thất lại bỗng nhiên có vấn đề, cả ngày tự giam mình, nói năng lộn xộn, làm việc ngược đời, hơn nữa buồn vui bất thường, lơ là chính sự, động một tí là giết chóc. Ngay cả bộ hạ cũ là Nhị Thánh chủ "Kim Diện Thú" Mẫn Tiến, Ngũ Thánh chủ "Khai Tâm Thần Tiên" Lữ Phá Quân và Lục Thánh chủ "Độc Thủ Ma Thập" Trương Phân Yến vốn trung thành và tận tâm đều bị chết dưới tay của y. Vì vậy mới xuất hiện những người như Chu Tiểu Yêu, cùng với Ngũ, Lục Thánh chủ lai lịch không rõ như hiện giờ.

Thế lực của Lục Phân Bán đường ngày càng mạnh, còn Mê Thiên Thất Thánh lại từ từ suy thoái, lòng người tan rã. Vào bảy năm trước Thất Thánh minh đã chuyển sang hoạt động bí mật, biến thành một bang hội thần bí. Lục Phân Bán đường thừa thắng truy kích, vốn chờ cơ hội quét sạch Mê Thiên Thất Thánh một lần, nhưng lúc này thế lực Kim Phong Tế Vũ lâu do Tô Mộng Chẩm lãnh đạo lại đang dần lớn mạnh, còn có xu thế vượt qua cả Lục Phân Bán đường.

Vì vậy Lục Phân Bán đường đành phải chuyển dời mục tiêu, toàn lực đối

kháng với Kim Phong Tế Vũ lâu.

Mê Thiên Thất Thánh nhờ vậy mới có thể tiếp tục tồn tại, nhưng lại không màng đến chuyện phục hưng. Quan Thất vẫn không nghe không hỏi, tất cả chuyện lớn nhỏ đều giao cho Ngũ, Lục Thánh xử lý. Bởi vậy mới có nhiều thủ hạ của Mê Thiên Thất Thánh lưu lạc giang hồ làm cường đạo, ỷ thế khinh người, không việc xấu nào không làm. Giống như tại Hán Thủy, đám "Thất Sát" của Giả lão đại phụng mệnh đuổi bắt Lôi Thuần, nhưng sắc tâm lại nổi lên, không màng phạm giới.

Có điều thời gian gần đây, thế lực của Mê Thiên Thất Thánh trong kinh thành lại đột nhiên tăng mạnh, có không ít cao thủ thần bí gia nhập, hơn nữa đệ tử các nơi còn được lệnh triệu tập về kinh thành. Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu bề ngoài dĩ nhiên là tranh đấu sống chết, trên thực tế hai bên cũng không thể cùng tồn tại, nhưng Lôi Tổn và Tô Mộng Chẩm đều là nhân tài kiệt xuất.

Bọn họ không hề xem nhẹ sự tồn tại của Mê Thiên Thất Thánh, hơn nữa càng biết võ công của Thất Thánh chủ Quan Thất cao như thế nào.

"Về võ công ta không sợ Lôi Tổn, nhưng lại sợ cỗ quan tài kia của hắn." - Tô Mộng Chẩm từng nói với Quách Đông Thần: "Nếu không phải mấy năm qua Quan Thất phát điên, hắn mới là địch thủ đáng sợ nhất."

"Hơn nữa thân phận và võ công của Địch Phi Kinh vẫn là một bí mật." - Quách Đông Thần nói: "Nhưng thế lực sau lưng Quan Thất càng làm người ta ăn ngủ không yên."

Cho nên Tô Mộng Chẩm quyết định phải diệt trừ Mê Thiên Thất Thánh trước. Chỉ khi nào giải quyết xong thế lực của Mê Thiên Thất Thánh, mới có thể yên tâm cùng Lục Phân Bán đường quyết một trận tử chiến.

Điều này lại tình cờ trùng với ý của Lôi Tổn.

“Trước khi chúng ta quyết chiến với Kim Phong Tế Vũ lâu, nhất định phải diệt trừ thế lực của Quan Thất.” - Địch Phi Kinh cũng nói với Lôi Tổn như vậy: “Cho dù là kiểu thế lực nào, chỉ cần lão đại và lão nhị tranh chấp, người được lợi nhất định sẽ là lão tam. Lão Tam một khi được lợi thì sẽ biến thành lão nhị. Cho dù chúng ta thắng, lão tam cũng sẽ uy hiếp đến chúng ta, khi đó chúng ta đã nguyên khí đại thương, chưa chắc có thể giải quyết được hắn, hắn sẽ trở thành mối họa; còn nếu chúng ta thua, sẽ lâm vào tình trạng kiệt sức, mà năm đó chúng ta từng đoạt mất địa vị của Quan Thất trong kinh thành, ngài nghĩ xem hắn sẽ bỏ qua cho chúng ta sao?”

“Nhưng Quan Thất đã phát điên rồi.” - Lôi Tổn cố ý nói như vậy. Lão làm ra vẻ ôn hoà hiền hậu, nhớ đến tình xưa, không muốn đai khai sát giới. Mà có một số việc và một số lời nên do người khác làm, do người khác nói thì thích hợp hơn. Lôi Tổn biết rõ điều này, Địch Phi Kinh cũng biết rõ điều này, cho nên một người hiểu rằng phải nói, còn một người biết rằng không cần nói.

“Điên không phải là chết.” - Địch Phi Kinh nói: “Có đôi khi, điên giống như một người thất bại; thất bại có thể đợi ngày trở lại, vì sao điên lại không thể khôi phục thần trí như cũ?”

Vì vậy, Lôi Tổn và Tô Mộng Chẩm đều có chung ý kiến.

Ý kiến của bọn họ chính là trước tiên phải tiêu diệt Mê Thiên Thất Thánh, giết chết Quan Thất.

Điều này bọn họ đã làm rất triệt để.

Đặng Thương Sinh và Nhâm Quỷ Thần là thân tín của Quan Thất năm xưa. Đối với việc Quan Thất điên điên khùng khùng, tin tưởng vào người ngoài, bọn họ tự nhiên nhìn không vừa mắt, trong lòng không phục. Đặng

Thương Sinh là người bảo thủ không dễ đả động, còn Nhâm Quỷ Thần trong lòng sớm đã không cam, dễ dàng mua chuộc hơn. Hơn nữa Đặng Thương Sinh lại thường nghe theo lời Nhâm Quỷ Thần. Vì vậy Lôi Tổn đã phái Địch Phi Kinh lén bắt liên lạc với Nhâm Quỷ Thần và Đặng Thương Sinh.

Nhâm Quỷ Thần thấy Quan Thất hoàn toàn tin tưởng Ngũ Thánh và Lục Thánh, còn hai sư huynh đệ mình động một tí là lại bị bắt lỗi, được bữa sáng lo bữa tối, cứ chịu đựng như vậy không bằng dứt khoát làm phản. Hiển nhiên là hắn chấp nhận ngay đề nghị của Lôi Tổn. Còn về phần Đặng Thương Sinh, trước giờ đều là Nhâm Quỷ Thần nói gì thì nghe nấy.

Tô Mộng Chẩm thì phái Dương Vô Tà đi phân hoá người của Mê Thiên Thất Thánh. Dương Vô Tà lại nhìn trúng Nhan Hạc Phát.

Nhan Hạc Phát mặc dù địa vị là Đại Thánh chủ của Mê Thiên Thất Thánh, nhưng thấy mình dần dần thất thế, địa vị ngày càng dao động, trong lòng bất mãn, vốn đã không cam.

Nhan Hạc Phát chắc hẳn là người thông minh. Nếu không phải là người thông minh, không lý nào Nhị Thánh chủ Mẫn Tiến, Ngũ Thánh chủ Lữ Phá Quân và Lục Thánh chủ Trương Phân Yến đều bị giết, còn hắn vẫn có thể ngồi yên không ngã.

Một người thông minh, đương nhiên biết sống sót mới là chuyện quan trọng nhất.

Người thông minh lại thường sợ chết, bởi vì người thông minh biết làm cách nào để sống cho thoải mái.

Một người chú trọng hưởng thụ, lại có lòng tham, nhất định là có mưu đồ.

Dương Vô Tà nhận định điểm này, cho nên đã mua chuộc Nhan Hạc Phát.

Hơn nữa y còn nhìn ra, Nhan Hạc Phát và Nhị Thánh chủ Chu Tiểu Yêu mới gia nhập là cùng một bọn, chỉ cần thu phục được Nhan Hạc Phát cũng giống như lôi kéo được Chu Tiểu Yêu, vô tình bớt được không ít sức lực và thời gian.

Dương Vô Tà quả nhiên nhìn rất chuẩn, vì vậy Nhan Hạc Phát và Chu Tiểu Yêu đã trở thành nội ứng của Kim Phong Tế Vũ lâu ẩn tàng trong Thất Thánh minh.

Cho nên mới có "sự kiện Tam Hợp lâu" lần này.

Bọn họ dùng Lôi Thuần gây nên vài cuộc chiến nhỏ, dẫn dụ Quan Thất ra mặt, sau đó là ác chiến toàn diện, muốn tiêu diệt Quan Thất một lần.

Nhưng Quan Thất vẫn có thể chạy khỏi trùng vây, mặc dù đã bị trọng thương.

Có điều trong kế hoạch "hai hổ tương tranh, ý tại Quan Thất" này, Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường vẫn ngầm đối kháng với nhau.

Tô Mộng Chẩm vừa có thêm hai trợ thủ mạnh là Vương Tiểu Thạch Bạch Sầu Phi. Y thừa dịp này, khi thế lực của Kim Phong Tế Vũ lâu đang đối chọi với Lục Phân Bán đường, lại lệnh cho Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch đi uy hiếp Lôi Cổn và giết chết Lôi Hận.

Y lại cùng với chủ lực của Kim Phong Tế Vũ lâu giả vờ cố thủ trên núi Thiên Tuyền, cùng với thế lực của Lôi Tổn án binh bất động, cho đến khi Quan Thất hiện thân tranh đoạt Lôi Thuần, bọn họ mới bất ngờ xông đến Tam Hợp lâu, hoàn thành chiến dịch tập kích và vây quét.

Hiện giờ chỉ còn việc khắc phục hậu quả và chiêu binh mãi mã.

Giết chóc chỉ là thủ đoạn bất đắc dĩ, đó là một kiểu phá hoại; còn kết hợp

lực lượng là điều cần thiết, đó mới là xây dựng.

Nhìn tình thế trước mắt, trong đội đội ngũ của Mê Thiên Thất Thánh đã có bốn phần đi qua phía Kim Phong Tế Vũ lâu, còn bốn phần khác đi đến chỗ Lục Phân Bán đường. Thật ra bọn người Nhan Hạc Phát và Nhâm Quỷ Thần sớm đã lôi kéo một số môn hạ, âm thầm củng cố thế lực của mình. Nếu như không phải Quan Thất quá mê muội vô năng, chỉ cần để ý một chút thì sẽ phát hiện ra Thất Thánh minh sớm đã lòng người tan rã rồi.

Lúc này chỉ còn lại không đến hai phần môn hạ, một phần đi qua phía Trần Trảm Hòe, nguyện tận trung với Quan Thất; còn một phần vẫn do dự, liều cũng không được, chạy cũng không xong, vừa không muốn phản lại không muốn chết, không biết làm thế nào cho tốt.

Tô Mộng Chẩm chợt nói với Dương Vô Tà:

- Ngươi biết ta ghét nhất là loại người nào không?

Nốt ruồi trên trán Dương Vô Tà dường như sáng lên:

- Trước giờ công tử không thích nhất là loại người một chân đạp hai thuyền, cỏ ở đầu tường, nay Tần mai Sở.

- Đúng vậy.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Trung thì trung, gian thì gian, tốt thì tốt, xấu thì xấu, chẳng có gì ghê gớm. Sống chính là sống, chết chính là chết. Người sống thì nên hành động quyết đoán, có chọn sai cũng chẳng qua là sai, nếu chọn đúng thì cũng chỉ là đúng. Một đao hạ xuống, thứ chém được không phải ma thì là thần, chẳng có gì không thể. Đánh khinh nhất chính là kẻ phía trước sợ hổ, phía sau lại sợ sói, hoảng hốt nhìn quanh, co đầu rụt đuôi, muốn toàn vẹn cả hai nhưng lại

không dám thử. Đây là loại người gì? Không bằng giết đi cho xong chuyện.

Dương Vô Tà hình như cả vết mụn trên mặt cũng sáng lên:

- Công tử nói đúng.

Tô Mộng Chẩm vừa nói mấy câu này, lại có không ít người đi sang phía Kim Phong Tế Vũ lâu.

Lôi Tổn ho khan một tiếng, nói:

- Tô công tử, lâu ngày không gặp!

Tô Mộng Chẩm đột nhiên hỏi:

- Ngươi bị cảm mạo sao?

Lôi Tổn sững sốt, nói:

- Nhờ hồng phúc công tử, lão phu trước giờ vẫn khỏe mạnh.

Tô Mộng Chẩm lại hỏi:

- Ngươi bị bệnh lao à?

Câu nói này do Tô Mộng Chẩm thốt ra, không nghi ngờ là có ý châm chọc Lôi Tổn, thậm chí gần như là vũ nhục.

Lôi Tổn lại không tức giận, còn trả lời:

- Không có.

Tô Mộng Chẩm ngạo mạn nói:

- Vậy tại sao trước khi nói ngươi lại ho một tiếng?

Lôi Tổn không ngờ đến câu hỏi này, nhất thời lại đáp không được.

Địch Phi Kinh bỗng nhiên trả lời thay. Y nói chuyện một cách uể oải chán chường, nhưng lại vang lên rất rõ trong mưa gió:

- Tổng đường chủ trước khi nói ho một tiếng, đó là muốn ngươi chú ý rằng ngài đang nói chuyện với ngươi.

- Hắn nói chuyện, ta dĩ nhiên nghe được. Ta cũng không phải kẻ điếc, hắn cần gì phải ho như vậy?

Tô Mộng Chẩm nói:

- Chẳng lẽ ở trước mặt ta, hắn không có lòng tin vào mình?

- Nói như vậy.

Địch Phi Kinh lạnh nhạt nói:

- Trưa hôm qua lúc cùng ta gặp mặt trên Tam Hợp lâu, Tô công tử tổng cộng đã ho mười bảy tiếng, vậy là biểu thị điều gì?

Địch Phi Kinh vừa một ra câu này, đệ tử của Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu ai cũng ngầm sờ binh khí, người mướt mồ hôi.

Những lời này nói ra, Tô Mộng Chẩm chỉ cần động thủ, hai bang sẽ lập tức máu nhuộm phố dài, quyết phân sống chết.

Tô Mộng Chẩm lại không tức giận, còn hời hợt trả lời câu hỏi này:

- Bởi vì ta có bệnh, cho nên không thể không ho.

Y chỉ vào Lôi Tổn nói:

- Còn hắn đã không có bệnh, vậy ho làm gì?

Nói đến đây, y ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Trừ khi là hắn muốn khiêu khích, thấy ta ho nên cố ý ho lên mấy tiếng để chế giễu ta.

Lúc này ai cũng có thể thấy được, Tô Mộng Chẩm là đang cố ý kiếm chuyện với Lôi Tổn.

Một lãnh tụ đường đường, muốn kiếm chuyện với lãnh tụ một phương khác dĩ nhiên là có ngàn vạn lý do, nhưng Tô Mộng Chẩm lại chọn lý do vặt vãnh này để gây phiền toái, rõ ràng là không hề để đối phương vào mắt.

Lôi Tổn vẫn không tức giận.

- Ta ho kia một tiếng là biểu thị ý tốt, muốn thân cận với công tử hơn.

Lôi Tổn vẫn bình thản, sắc mặt vốn xám xịt như trận mưa hiện giờ lại có vẻ tươi cười:

- Ta vốn không có ác ý, kính xin công tử thứ lỗi!

Lão vừa nói ra câu này, trong số mấy chục người còn lại của Mê Thiên Thất Thánh lập tức có mười mấy người đi sang phía Kim Phong Tế Vũ lâu.

Tô Mộng Chẩm nheo mắt nhìn toàn trường, thản nhiên nói:

- Ngươi lấy lòng ta cũng vô dụng. Về chuyện đó, ngươi vẫn phải cho ta câu trả lời thuyết phục.

Lôi Tổn lại cười trừ nói:

- Ta biết. Có điều công tử cho ta kỳ hạn ba ngày, hiện giờ mới chỉ qua một

ngày.

Tô Mộng Chẩm giống như không nghe rõ:

- Cái gì?

Lôi Tổn đành phải nói lại lần nữa:

- Công tử cho ta kỳ hạn ba ngày, hai ngày sau ra nhất định sẽ trả lời.

Lúc này, chẳng những phần lớn môn hạ đang do dự đều đi qua phía Kim Phong Tế Vũ lâu, ngay cả những đệ tử Mê Thiên Thất Thánh vốn đang đứng bên phía Lục Phân Bán đường cũng có người lặng lẽ đi qua.

Tô Mộng Chẩm nghiêng đầu ngẫm nghĩ, dáng vẻ giống như không nhớ:

- Ta có cho ngươi thời gian ba ngày sao?

Lôi Tổn nói:

- Đúng.

Tô Mộng Chẩm lúc này mới như tỉnh ngộ:

- À!

Sau đó y lại không kiên nhẫn nói:

- Ba ngày à? Thời gian quá lâu. Hiện giờ đã dẹp xong Quan Thất, ta muốn ngươi ngay ngày mai phải cho ta câu trả lời thuyết phục.

- Ngày mai à?

Lôi Tổn hơi do dự:

- Chuyện này… không phải hơi nhanh quá sao?

Tô Mộng Chẩm lạnh lùng nói:

- Ngươi ngại nhanh à?

Y lập tức sầm mặt xuống:

- Ngươi muốn nhanh hơn cũng được.

Lôi Tổn lập tức rối rít nói:

- Không nhanh, không nhanh, ngày mai vừa khéo, vừa khéo.

Nghe những lời đối đáp này, những đệ tử Lục Phân Bán đường ở đây đều gần như không ngẩng đầu lên được, còn người của Kim Phong Tế Vũ lâu lại cảm thấy ý chí chiến đấu sục sôi.

Tô Mộng Chẩm vẫn không buông tha:

- Ngươi có biết phải trả lời cái gì không? Địch tiên sinh đã nói cho ngươi biết chưa?

Trong lời nói của y, dường như còn coi trọng Địch Phi Kinh hơn cả Lôi Tổn.

Lôi Tổn đành đáp:

- Có.

Tô Mộng Chẩm vẫn nói ra:

- Ta là muốn ngươi đầu hàng, chỉ cần ngươi đầu hàng, Lục Phân Bán đường sẽ có thể sát nhập vào Kim Phong Tế Vũ lâu, không cần phải diệt

vong. Còn nếu các ngươi muốn đấu tiếp, vậy ta nói cho ngươi biết, đó là tự tìm đường chết.

Mấy câu này vừa thốt lên, người của Lục Phân Bán đường đều gần như kiềm chế không được, chỉ ước gì Lôi tổng đường chủ và Địch đại đường chủ ra lệnh một tiếng sẽ lập tức liều mạng.

Nhưng Địch Phi Kinh vẫn giống như không nghe thấy.

Lôi Tổn cũng không đổi sắc nói:

- Ta biết.

- Rất tốt.

Tô Mộng Chẩm dường như lúc này mới có vẻ hài lòng:

- Ngày mai, vào giữa trưa, địa điểm đổi lại là Kim Phong Tế Vũ lâu.

- Cái gì?

Lần này Lôi Tổn cũng nhịn không được.

- Hử?

Tô Mộng Chẩm liếc mắt nhìn lão nói:

- Ngươi không đồng ý à?

Lôi Tổn muốn nói lại thôi.

- Không thể, tuyệt đối không thể.

Lần này lại là Địch Phi Kinh lên tiếng, y lớn tiếng nói:

- Cho dù Tổng đường chủ đồng ý, ta cũng không đồng ý.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Đệ Nhất Vô Sỉ Quỷ Kiến Sầu

Tô Mộng Chẩm liếc Địch Phi Kinh, sắc mặt lạnh lẽo âm trầm, cặp mắt như hai đốm lửa, không ai biết y có tức giận hay không.

- Ồ? Ngươi không đồng ý à?

Y lạnh nhạt hỏi lại.

- Nếu như chúng ta đến Kim Phong Tế Vũ lâu đàm phán, rõ ràng là đi vào hang hổ, thân hãm trùng vây, chui đầu vào lưới.

Địch Phi Kinh nói:

- Loại chuyện này chúng ta chưa bao giờ làm.

- Vậy sao?

Tô Mộng Chẩm cười nói:

- Lần này chắc phải phá lệ rồi.

- Vì sao?

- Bởi vì ta bảo ngươi làm.

Tô Mộng Chẩm nói.

Lần này Địch Phi Kinh trầm tư một lúc mới lên tiếng.

- Vẫn không được.

Địch Phi Kinh trịnh trọng nói:

- Biết ngày mai nhất định sẽ bại, không bằng liều mạng ngay hôm nay.

Tô Mộng Chẩm chậm rãi hít một hơi, bốn ngón tay trái gập vào trong lòng bàn tay phải. Đây là phương pháp mà Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi thường dùng để giải tỏa căng thẳng, lúc này y lại bất giác dùng tới.

- Ngươi không dám sao?

Y nhìn chằm chằm Địch Phi Kinh.

- Nếu đổi lại là gặp mặt ở tổng đường của Lục Phân Bán đường chúng ta, ngươi có dám không?

Địch Phi Kinh hỏi ngược lại.

- Được.

Tô Mộng Chẩm nói một tiếng như dao gọt qua trúc, không hề khoan nhượng:

- Chúng ta sẽ đến Lục Phân Bán đường.

Lời này vừa nói ra, bất kể là đệ tử của Lục Phân Bán đường hay là người của Kim Phong Tế Vũ lâu đều kinh hãi.

Không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con?

Nhưng người chui vào hang cọp, cũng thường phải trả giá rất nhiều.

Đi vào trọng địa, địch tối ta sáng, điều này kẻ trí không bao giờ làm, huống hồ là đối mặt với địch thủ như Lục Phân Bán đường. Chẳng lẽ Tô Mộng Chẩm đã điên rồi?

Tô Mộng Chẩm vừa nói ra câu này, Sư Vô Quý liền đến gần một bước, hiển nhiên là muốn nói chuyện. Mạc Bắc Thần cũng không biết từ nơi nào xuất hiện, đi về hướng Tô Mộng Chẩm.

Tô Mộng Chẩm không chờ bọn họ mở miệng, đã nói:

- Các ngươi có dám không?

Ánh mắt Lôi Tổn sáng lên, lập tức cười nói:

- Tô công tử chịu quang lâm tệ đường, xin cung kính chờ đợi đại giá.

Địch Phi Kinh lại nói:

- Không được.

Tô Mộng Chẩm nhìn sang cỗ quan tài kia, ánh mắt xuất hiện thần sắc rất quái dị, lạnh lùng nói:

- Không ngờ Địch đại đường chủ lại nhát gan như vậy.

Địch Phi Kinh không hề giận, nói:

- Vấn đề không phải là nhát gan hay không, mà là ở chữ tín.

- Chữ tín?

- Tô công tử từng nói rằng ba ngày sau mới phải trả lời. Với thân phận là lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu, nói ra nhất định phải giữ lời, nếu lật lọng thì cho dù có thể đánh bại đối phương cũng nhất định sẽ bị thiên hạ gièm pha.

Địch Phi Kinh nói:

- Tô công tử muốn làm đại sự, dựng nghiệp lớn, không nên vì chuyện nhỏ nhặt này mà thất tín với người khác, để bị người đời lên án.

Trong mắt Tô Mộng Chẩm đã hiện lên vẻ tán thưởng:

- Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?

- Dựa theo ước định ban đầu của Tô công tử, vẫn là buổi trưa ngày kia.

Địch Phi Kinh cúi đầu nói chuyện, không ai thấy rõ sắc mặt của y:

- Về phần địa điểm, Tô công tử dũng cảm gan dạ, bằng hữu của Kim Phong Tế Vũ lâu cũng can đảm hơn người, vậy cứ đổi lại thành Lục Phân Bán đường. Nếu Lục Phân Bán đường đón không được, tiếp không xong, vậy từ nay về sau cũng không có mặt mũi tiếp tục ở lại kinh thành nữa.

Mạc Bắc Thần tiếp lời:

- Địch đại đường chủ, ngươi rõ ràng là tính toán có lợi cho mình, như vậy không phải Lục Phân Bán đường đã chiếm hết thiên thời, địa lợi, nhân hòa sao?

Địch Phi Kinh bỗng nhìn nhìn bàn tay trên đầu gối mình, nhàn nhã nói:

- Vậy phải xem Kim Phong Tế Vũ lâu có dám xông vào đầm rồng hang hổ hay không.

Sư Vô Quý cả giận nói:

- Địch Phi Kinh, ngươi…

Tô Mộng Chẩm đột nhiên nói:

- Được, ta đồng ý.

Mọi người lại càng hoảng sợ.

Địch Phi Kinh nói:

- Quân tử nhất ngôn.

Tô Mộng Chẩm đang định lên tiếng, Bạch Sầu Phi đã cướp lời:

- Không được.

Địch Phi Kinh nói đầy mỉa mai:

-Tô công tử, hiện giờ trong Kim Phong Tế Vũ lâu rốt cuộc có mấy người có thể ra lệnh vậy?

Bạch Sầu Phi nói:

- Ta là tân nhiệm phó lâu chủ, ta không đồng ý. Chuyện đưa dê vào miệng cọp, ta không thể làm, lâu chủ cũng không nên làm. Nếu muốn đàm phán thì nên gặp ở Tam Hợp lâu, còn nếu mọi người đủ can đảm, gặp trong cấm cung cũng không sao.

- Cho dù ngươi là phó lâu chủ.

Dương Vô Tà cắt lời:

- Việc này cũng phải do công tử định đoạt.

- Ta là người của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Bạch Sầu Phi ngang nhiên nói:

- Vì lợi ích của Kim Phong Tế Vũ lâu, ta phải tranh luận theo đạo lý.

- Tô công tử!

Địch Phi Kinh giống như rất kiên nhẫn nói:

- Mấy lãnh tụ của Kim Phong Tế Vũ lâu các ngươi có cần thương nghị trước, sau đó cho chúng ta một câu trả lời khẳng định không?

- Không cần.

Tô Mộng Chẩm quả quyết nói:

- Ta đồng ý với ngươi.

Địch Phi Kinh nhướng mày, lại hỏi lần nữa:

- Quân tử nhất ngôn?

Tô Mộng Chẩm nói:

- Khoái mã nan truy.

Y bổ sung một câu:

- Trừ khi là các ngươi không coi trọng chữ tín trước.

Địch Phi Kinh nói:

- Tốt! Hai ngày sau chúng ta xin đợi đại giá, không gặp không về.

Bạch Sầu Phi giậm chân nói:

- Thả Quan Thất chạy trốn đã là chuyện không nên, bỏ qua hội nghị ngày mai, không muốn tốc chiến tốc thắng đã là sai mười phần, lại tự mình đi vào Lục Phân Bán đường, hoàn toàn không cần thiết.

- Đệ không hiểu sao?

Thần sắc Tô Mộng Chẩm đã có chút không vui:

- Ta muốn người của Lục Phân Bán đường phải thua tâm phục khẩu phục.

Bạch Sầu Phi ngoan cường nói:

- Tranh đấu của binh gia chỉ ở thắng chứ không ở phục, được làm vua thua làm giặc, nếu thất bại cũng sẽ mất đi lòng người. Huynh chưa từng nghe câu chuyện Tống Tương công đợi quân địch qua sông rồi mới xuất kích sao? (1)

Sư Vô Quý liền quát lên:

- Vô lễ!

Địch Phi Kinh cười nói:

- Xem ra hiện giờ trong Kim Phong Tế Vũ lâu, người muốn quyết định quả thật không chỉ có một.

Dương Vô Tà đột nhiên nói:

- Rất đúng. Xem ra Lục Phân Bán đường hiện giờ đều là do Địch đại đường chủ nói chuyện, còn Lôi tổng đường chủ giống như đã an dưỡng tuổi già, không hỏi thế sự nữa.

Lôi Tổn mỉm cười:

- Trước giờ Địch đại đường chủ đều có thể quyết định thay ta, sự vụ lớn nhỏ đều do y suy tính.

Địch Phi Kinh lập tức nói:

- Đều nhờ sự tín nhiệm và rộng lượng của Tổng đường chủ.

Bạch Sầu Phi khinh thường nói:

- Những lời a dua xu nịnh thì ai không biết nói? Nếu biết rõ là sai mà còn không nói ra, vậy chẳng qua là một đám tiếp tay cho giặc, bè lũ chó má, không làm được đại sự.

Địch Phi Kinh cười nói:

- Lục Phân Bán đường trước giờ luôn tiếp thu ý kiến của môn hạ, với tài năng của Bạch huynh, lo gì không có đất dụng võ chứ?

- Địch đại đường chủ quá xem thường vị nhị ca này của ta rồi.

Vương Tiểu Thạch bỗng nói:

- Chúng ta là huynh đệ tốt của Tô đại ca, một sáng kim phong (gió thu), một chiều tế vũ (mưa nhẹ), sẽ vĩnh viễn không dính đến ánh mặt trời của Lục Phân Bán đường. Ngược lại ta rất khâm phục tài năng của các hạ, không bằng hãy nghĩ đến Kim Phong Tế Vũ lâu, đại ca nhất định sẽ dùng lễ tiếp đãi.

Địch Phi Kinh thở dài nói:

- Được, đó là chuyện giữa các ngươi, ta không quản được. Nhưng Tô công tử đã đồng ý với chúng ta, ngày mốt sẽ gặp tại Lục Phân Bán đường.

Bạch Sầu Phi nhìn Tô Mộng Chẩm nói:

- Đại ca, huynh còn không thu lại mệnh lệnh đã ban ra sao?

Tô Mộng Chẩm nói:

- Lời ta nói, cũng giống như đao đã chém ra.

Bạch Sầu Phi lớn tiếng nói:

- Nhưng nếu như nói sai, vậy thì nên nhanh chóng sửa lại.

Tô Mộng Chẩm lạnh lùng nói:

- Ta không sai, không cần sửa lại.

Bạch Sầu Phi cả giận nói:

- Huynh…

Vương Tiểu Thạch lén giật giật ống tay áo của hắn, hạ giọng nói:

- Nhị ca, những chuyện này không bằng chúng ta hãy nói với đại ca sau…

Bạch Sầu Phi hất tay lên, bực tức nói:

- Nói sau à? Khi đó thế cuộc đã định, không thể vãn hồi được nữa rồi.

- Nhưng mà cãi lại đại ca trước mặt mọi người, đó là chuyện không nên.

Vương Tiểu Thạch kiên trì nói:

- Đại ca chủ trì đại cuộc nhiều năm, chắc chắn phải suy nghĩ kỹ càng mới đưa ra quyết định, huynh ấy tự biết chừng mực.

Bạch Sầu Phi vốn đang giận trắng cả mặt, lúc này mới chịu hạ giọng hừ một tiếng nói:

- Nghĩ gì vậy chứ? Mọi người đều không nói, cũng không dám nói, đối với mọi người là chuyện tốt sao?

Lúc này các đệ tử của Thất Thánh minh nghe nói Kim Phong Tế Vũ lâu muốn xuất binh thẳng đến hang ổ kẻ địch, có nhiều người lại lén lút chuồn

qua phía Lục Phân Bán đường.

Lỗ Tam Tiễn là một trong những kẻ dẫn người bao vây Tam Hợp lâu mặt trước mặt sau, đường lớn ngõ nhỏ, lúc này liền xin chỉ thị của Lôi Tổn:

- Tổng đường chủ, đám người này nên xử lý thế nào?

Lôi Tổn chưa trả lời, Trương Thán vốn im lặng một lúc lâu đột nhiên nói:

- Đám người này lúc nghiêng bên này lúc ngả bên kia, đúng là đám cỏ đầu tường, lục bình trong gió, có thu nhận cũng sẽ không hết lòng tận trung. Bọn chúng chỉ vì muốn giữ tính mạng, sẽ không cống hiến hết sức, không bằng đuổi đi hết cho rồi.

Đám đệ tử Mê Thiên Thất Thánh kia vội nhao nhao bày tỏ sự thuần phục với Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu.

Bạch Sầu Phi đột nhiên nói:

- Giết đi!

Câu này vừa nói ra, mọi người đều yên tĩnh lại.

- Những kẻ này hôm nay phản bội Mê Thiên Thất Thánh, khó bảo đảm ngày mai sẽ không phản lại Kim Phong Tế Vũ lâu, không nghịch lại Lục Phân Bán đường. Loại người này còn giữ làm gì? Không bằng giết đi cho xong chuyện.

Nơi này có đến hơn hai trăm người, Bạch Sầu Phi nói ra chữ "giết" quả thật rất hời hợt, giống như chẳng đáng quan tâm.

- Giết à? Không cần thiết phải như vậy.

Vương Tiểu Thạch nghe Bạch Sầu Phi nói như vậy liền giật mình, vội

vàng nói:

- Chi bằng thả bọn họ đi, trục xuất ra khỏi kinh thành, không cho phép xuất hiện ở đây lần nữa, như vậy chẳng phải được rồi sao?

Bạch Sầu Phi hừ lạnh nói nhỏ:

- Ngươi đúng là kẻ thiện lương, đáng tiếc giang hồ là nơi ngươi lừa ta gạt, sẽ không ai so nhân từ với ngươi.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Nhị ca không nên tức giận. Ta cũng không định so sánh với ai.

Lôi Tổn giống như do dự không quyết, quay sang hỏi Địch Phi Kinh:

- Ngươi định làm thế nào?

Địch Phi Kinh nhíu nhíu mày, nói:

- Cho dù chúng ta không tin tưởng bọn họ, cũng phải tin tưởng Cao Sơn đường Nhâm đường chủ và Lưu Thủy đường Đặng đường chủ. Nếu bọn họ không hoàn toàn tận trung cống hiến, có giết cũng không muộn.

Địch Phi Kinh vừa nói ra, đám người trong Mê Thiên Thất Thánh gia nhập vào Lục Phân Bán đường đều như được hoàng ân đại xá, lập tức ca tụng, dùng ngôn ngữ hùng hồn để bày tỏ lòng trung thành. Địch Phi Kinh cười lạnh nói:

- Cũng không sợ các ngươi trở mặt, ta tự có biện pháp để trị các ngươi.

Vì vậy, bên phía Kim Phong Tế Vũ lâu cũng thu nhận toàn bộ bang chúng của Mê Thiên Thất Thánh gia nhập, giao cho Dương Vô Tà và Sư Vô Quý quản lý. Tô Mộng Chẩm và Mạc Bắc Thần lại cùng với Lôi Tổn và Địch Phi

Kinh bàn một số chi tiết cho cuộc gặp mặt ngày mốt. Lúc này sương mù và mưa đã bớt đi, sắc trời dần chuyển thành sáng trong, ngược lại có một cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái giống như được nước mưa tẩy rửa qua. Đám tử sĩ Trần Trảm Hòe thề sống chết trung thành với Mê Thiên Thất Thánh nhất thời lại không biết nên làm thế nào.

Bạch Sầu Phi mặt lạnh đứng một bên, dáng vẻ như không muốn hỏi đến, vô cùng cao ngạo.

Vương Tiểu Thạch biết y không vui, liền kéo kéo tay y nói:

- Đại ca tất có đạo lý của huynh ấy. Nếu như ngươi có gì muốn nói, đợi khi quay về lâu rồi nói sau.

- Hữu dũng vô mưu, lòng dạ đàn bà, làm theo cảm tình, bảo thủ cố chấp.

Bạch Sầu Phi cao ngạo nói:

- Như vậy sao có thể quân lâm thiên hạ, chủ trì đại cuộc?

Vương Tiểu Thạch nghe được liền hoảng hốt, sợ người khác nghe thấy, giậm chân nói:

- Ai da! Ngươi…

Bạch Sầu Phi lạnh lùng nói:

- Không ngờ ngươi cũng là kẻ nhát gan sợ phiền phức.

Vương Tiểu Thạch cũng tức giận:

- Tùy ngươi muốn nói thế nào, ta cũng là vì…

Chợt nghe một giọng nói êm tai, nói ra một câu làm hắn không biết nên

khóc hay cười, câu nói này là vừa vỗ tay vừa “hát” ra.

- Đệ nhất vô sỉ Quỷ Kiến Sầu.

Câu nói này còn có phần tiếp theo:

- Thiên hạ ngốc nhất Tiểu Thạch Đầu.

Vương Tiểu Thạch nghe xong liền cảm thấy nhức đầu.

Hắn biết người hát là Ôn Nhu, đành phải hỏi:

- Tiểu Thạch Đầu là ai?

Ôn Nhu cười híp mắt nói:

- Là ngươi.

Hắn đành phải chỉ vào cái mũi của mình:

- Ta ngu ngốc sao?

- Kỳ thật ngươi cũng không xem là quá ngốc.

Ôn Nhu giống như lương tâm trỗi dậy, thở dài:

- Chỉ có điều so với bản cô nương thật sự nhiều hơn mấy thứ.

Vương Tiểu Thạch ngạc nhiên nói:

- Thứ gì?

Ôn Nhu cười hì hì nói:

- Một mùa xuân và hai con sâu. *

* Chữ “xuẩn” (蠢 - ngốc) được tạo thành từ một chữ “xuân” (春 – mùa xuân) và hai chữ “trùng” (虫 – con sâu).

Vương Tiểu Thạch chán nản, đành phải hỏi lại:

- Quỷ Kiến Sầu mà cô hát, chẳng lẽ là y?

Lúc nói đến chữ “y”, hắn lại cố ý chỉ về hướng Bạch Sầu Phi. Trong thiên hạ có rất nhiều chuyện, kéo thêm được một người làm bạn thì tâm lý sẽ trở nên cân bằng hơn, nhất là khi bị người khác bảo rằng “ngu ngốc”, huống hồ còn là Ôn nữ hiệp Nhu tiểu thư mắng hắn là “ngu ngốc”.

Ôn Nhu vừa thấy Bạch Sầu Phi, lập tức lạnh mặt lại.

- Không phải hắn thì là ai.

Nàng hung hăng mà nói:

- Thế gian còn có ai vô sỉ hơn hắn?

- Có.

Người nói câu này là Đường Bảo Ngưu.

- Ai?

- Chính là hắn.

Đường Bảo Ngưu lớn tiếng nói:

- “Phạn dũng” (thùng cơm) Trương Thán tiên sinh.

Đường Bảo Ngưu trước giờ mở miệng đắc tội với người thì nhiều, còn xưng hô một cách đàng hoàng thì ít, lần này hắn lại tôn xưng Trương Thán là

“tiên sinh”, nhưng lại sửa một chữ trong ngoại hiệu của đối phương.

Một chữ rất quan trọng.

Một chữ rất nghiêm trọng.

Trương Thán cũng đã đi tới, vẻ mặt vẫn tươi cười, điểm này lại là cùng Ôn Nhu trời sinh một đôi. Vẻ mặt cả hai đều tươi cười, có điều khuôn mặt Ôn Nhu rất xinh đẹp, mềm mại trơn bóng giống như lòng đỏ trứng; còn khuôn mặt Trương Thán vừa dài lại đầy rỗ, da đen vết đỏ, đối lập một cách rõ ràng. Hơn nữa khuôn mặt tươi cười kia của Ôn Nhu giống như trời nắng nhiều mây đột nhiên đổ xuống một trận mưa, lại giống như thuật hóa trang của Xuyên Trung, vừa rồi còn cười, nháy mắt sau đã thành dỗi, lại nháy mắt lần nữa có lẽ đã biến thành nổi giận, điểm này Trương Thán tuyệt đối đuổi theo không kịp. Cảm xúc của Ôn Nhu biến đổi khó lường giống như thuật ăn trộm của Trương Thán vậy.

Vương Tiểu Thạch thấy hai người Trương Thán và Đường Bảo Ngưu đều rất thích đùa, liền cố ý hỏi:

- Vì sao?

- Hắn trộm khăn tay của ta.

Đường Bảo Ngưu như vẫn thù sâu oán nặng nói:

- Quân tử không lấy đồ của người khác. Ngươi nói xem hắn có phải đệ nhất hèn hạ vô sỉ hạ lưu đê tiện …

Đống chén của Trương Thán đã sớm đặt xuống đất, có vẻ rất hứng thú hỏi:

- Ồ, còn gì nữa không?

- Đương nhiên còn có.

Đường Bảo Ngưu vừa thấy dáng vẻ hắn như chẳng hề quan tâm, trong lòng càng bốc lửa:

- Ác độc âm hiểm lãnh huyết vô tình…

Trương Thán cười nói:

- Ồ? Lãnh huyết vô tình? Chẳng phải là do sánh ta với "Tứ Đại Danh Bổ" à?

- Ta khinh! Ngươi xứng à?

Đường Bảo Ngưu càng mắng càng giận:

- Gian trá giảo hoạt thất đức đồi bại…

Trương Thán lại hỏi:

- Còn gì nữa không?

Đường Bảo Ngưu nổi giận đùng đùng nói:

- Hẹp hòi cẩu thả xấu xí quái đản…

Trương Thán vẫn tươi cười, nghiêng đầu hỏi:

- Lần này hết rồi chứ?

Vương Tiểu Thạch nghe Đường Bảo Ngưu mắng nhiều như vậy, chỉ sợ Trương Thán đời này cộng lại cũng không có nhiều "tội danh" đến như vậy, khó tránh khỏi giận dữ, vội vàng đáp thay Đường Bảo Ngưu:

- Không còn nữa, không còn nữa.

Đường Bảo Ngưu moi hết cảm hứng, vắt hết đầu óc cũng nghĩ không ra lời nào để mắng tiếp. Tục ngữ có câu "nắm đấm không đánh mặt người cười", đối phương không hề cãi lại, những lời mắng thô tục không khỏi có chút khó nói, đành phải mượn cơ hội xuống đài:

- Hôm nay nhất thời không nghĩ ra được, lần sau khi Phương Hận Thiếu đến, ta sẽ bảo hắn mắng tiếp.

Trương Thán nói:

- Cuối cùng ngươi cũng mắng xong rồi sao?

Đường Bảo Ngưu cho rằng đối phương chuẩn bị mắng lại, liền bày ra tư thế khiêu khích nói:

- Thế nào?

Trương Thán lại hỏi:

- Sao ngươi lại mắng ta?

Đường Bảo Ngưu ngẩn ra, nghĩ cả buổi trời mới nhớ lại nguyên nhân:

- Ngươi đã trộm khăn tay của ta.

- Khăn tay à?

Trương Thán cười quái dị nói:

- Khăn tay không phải ở trong vạt áo của ngươi sao?

- Rõ ràng là ngươi đã lấy, còn muốn…

Lời còn chưa dứt, hắn lại thật sự mò được một thứ mềm mại, liền móc ra

nhìn một cái, quả đúng là chiếc khăn lụa kia, lập tức đỏ mặt lên, lúng ta lúng túng nói:

- Chuyện này… đó… ta… đó… chuyện này… hì hì… chuyện này…

Trương Thán không kiên nhẫn nói:

- Đừng có chuyện này chuyện kia nữa, ngươi đã mắng lầm ta, còn không nhận lỗi với ta sao?

- Tại sao ta phải nhận lỗi với ngươi?

Đường Bảo Ngưu kháng nghị, nhưng đã không còn lớn tiếng như vừa rồi mắng chửi người khác:

- Vừa rồi quả thật ngươi đã lấy khăn tay của ta, không biết khi nào lại lén trả về.

Nói đến đây, hắn nhịn không được thêm vào một câu:

- Trộm chính là trộm.

Trương Thán vừa rồi là cố ý chọc ghẹo đối phương, cho nên Đường Bảo Ngưu mắng gì hắn cũng không để ý, còn câu này lại khiến hắn nổi giận thật sự, liền nói:

- Ngươi đúng là thứ mở miệng là hại người, ngươi…

Lôi Thuần chợt thở dài nói:

- Khuyên người nên có lòng khoan dung. Trương ngũ ca, ta thấy mọi người nên nói ít một câu đi.

- Được.

Trương Thán cố nén cơn giận, hậm hực nói:

- Nể mặt của tiểu thư nên ta không trách hắn. Tục ngữ có câu “chó cắn Lã Động Tân”, không thấy được lòng tốt. Gặp phải loại động vật này, tốt xấu không biết, thị phi không phân, ta không thèm chấp nhặt với hắn.

Lần này đến phiên Đường Bảo Ngưu giận dữ, quát lên:

- Ngươi nói cái gì?

Chợt thấy thân hình Trương Thán nhoáng lên. Đường Bảo Ngưu cho rằng Trương Thán muốn động thủ với mình, liền không kìm được đánh ra một quyền.

Theo lẽ thường, với thân thủ của Trương Thán không lý nào không tránh được một quyền này, không ngờ một quyền này lại thật sự đánh trúng vào vai trái hắn. Trương Thán khẽ kêu lên một tiếng, chỉ lắc lư một cái, sau đó vẻ mặt quan tâm đi nhanh về hướng Lôi Thuần.

Chỉ thấy cặp mắt trong trẻo của Lôi Thuần đã chảy xuống hai hàng nước mắt trong suốt. Đường Bảo Ngưu ngẩn ra, bật thốt lên:

- Xin lỗi, ta đánh sai rồi, ta không đánh hắn là được!

Trương Thán lướt đến bên người Lôi Thuần, cũng không rảnh đấu võ mồm với Đường Bảo Ngưu, chỉ lo lắng nói:

- Lôi cô nương, ta không đánh nhau, cô đừng khóc nữa!

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Thiên Hạ Ngốc Nhất Tiểu Thạch Đầu

Lôi Thuần quay mặt sang chỗ khác, nói một cách xa xăm:

- Ngũ ca, huynh đối với ta rất tốt, chuyện này… không liên quan đến huynh. Ta không sao cả.

Trương Thán bình thường nhanh mồm nhanh miệng, nhưng vừa thấy Lôi Thuần rơi lệ lại luống cuống tay chân, không biết nên an ủi thế nào.

Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi cũng không biết khuyên nhủ ra sao.

- Cô ấy khóc rồi.

Vương Tiểu Thạch thấp giọng nói.

- Ta biết.

Bạch Sầu Phi trầm giọng nói.

- Ta cũng hơi muốn khóc.

Vương Tiểu Thạch cười khổ nói:

- Cho nên ta hiểu được tâm tình của Lôi cô nương.

- Hôm nay Lôi Thuần có mặt ở đây là do sắp đặt, hơn nữa sự sắp đặt này Lôi Tổn biết, Tô đại ca cũng biết, bởi vì đây là cạm bẫy do bọn họ bố trí để

dụ Quan Thất rơi vào.

Bạch Sầu Phi nói:

- Cũng chỉ có Lôi Thuần không biết, cho nên chúng ta là quân cờ, còn cô ấy lại không bằng cả quân cờ, chỉ là mồi nhử.

- Ít nhất càng không làm chủ được mình.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Một người là phụ thân của cô ấy, còn một người là trượng phu mà cô ấy sắp kết hôn… Nói đến mới nhớ, không lâu nữa còn phải gọi cô ấy là đại tẩu rồi.

Vương Tiểu Thạch cảm giác được sắc mặt Bạch Sầu Phi biến đổi, trở nên càng trắng bệch hơn.

- Lôi Thuần một ngày còn chưa gả, vẫn không nói chắc là phu nhân của ai.

Lời nói tiếp theo của Bạch Sầu Phi càng khiến Vương Tiểu Thạch giật mình:

- Lôi cô nương khóc chưa hẳn là vì Lôi Tổn và Tô Mộng Chẩm dùng cô ấy làm mồi nhử dụ Quan Thất ra để giết.

Vương Tiểu Thạch không nhịn được hỏi:

- Vậy là vì cái gì?

Bạch Sầu Phi nói:

- Lôi cô nương chưa chắc đã đồng ý hôn sự này.

- Nhưng Lôi Tổn thật sự hi vọng Lôi cô nương và Tô đại ca nên duyên vợ chồng, mượn chuyện này để Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường có thể giải quyết tranh chấp bằng biện pháp hoà bình, kết hợp làm một, tránh tổn thương hòa khí, vậy không tốt sao?

- Đây chỉ là Lôi Tổn tính toán có lợi cho mình, không thể khẳng định là Lôi Thuần cam tâm tình nguyện.

- Có điều Tô đại ca cũng thật sự yêu thích Lôi cô nương.

- Tô lâu chủ là bằng lòng một phía, còn Lôi cô nương chưa chắc đã thích y.

- Ta hiểu rồi.

Vương Tiểu Thạch chợt nói.

- Ngươi hiểu cái gì?

Lần này Bạch Sầu Phi lại ngạc nhiên hỏi.

- Ta hiểu vấn đề xuất phát từ đâu rồi.

- Vấn đề gì?

- Vấn đề không phải ở Lôi Tổn, không phải ở Tô đại ca, cũng không phải ở Lôi cô nương, mà là ở ngươi.

Vương Tiểu Thạch sáng mắt nhỏ giọng nói:

- Bất kể Lôi cô nương gả cho ai, ngươi cũng sẽ không cao hứng.

- Đúng.

Bạch Sầu Phi thẳng thắn:

- Trừ phi là cô ấy gả cho ta. Trên bờ Hán Thủy, khi lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, trong lòng ta đã lập một lời thề: cô ấy là của ta.

- Như vậy ngươi sẽ gặp rất nhiều phiền toái.

Vương Tiểu Thạch lắc đầu than nhỏ:

- Vấn đề này là ở trong lòng của ngươi. Trên đời vốn không có vấn đề nào không giải quyết được, nhưng khi vấn đề xuất hiện trong lòng, trừ khi là ngươi tự mình tháo gỡ nó, nếu không thì chẳng ai có thể giúp được.

- Tuổi tác của ngươi nhỏ hơn ta.

Bạch Sầu Phi khổ sở nói:

- Ngươi không hiểu đâu.

- Ai nói ta không hiểu? Ngươi làm sao biết cảm thụ thật sự trong lòng ta ra sao?

Vương Tiểu Thạch phản đối:

- Ta chỉ là không muốn ngươi và đại ca vì Lôi cô nương mà gây nên chuyện không vui.

- Chuyện gì vậy?

Ôn Nhu chỉ nghe một đoạn mất một đoạn, nhưng hai câu sau thì lại nghe được rõ ràng, vội hỏi:

- Có chuyện gì mà không giải quyết được? Các ngươi cứ nói với bản cô nương, để bản cô nương giải quyết cho!

Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi đồng thanh nói:

- Cô à?

Hai người chỉ đành cười khổ.

Ôn Nhu chống nạnh trừng mắt:

- Thế nào? Nếu bàn về giải quyết các vấn đề lớn nhỏ, ở đây ngoài ta ra thì còn ai?

- Đúng lắm.

Bạch Sầu Phi lẩm bẩm:

- Có một câu cô nói rất đúng.

Ôn Nhu thấy Bạch Sầu Phi tán dương mình, liền đắc ý nói:

- Lời bản tiểu thư nói ra trước giờ đều xem trọng chân lý và triết lý, bao gồm cả đạo lý và nguyên lý. Lời nói của bản tiểu thư hầu hết rất có lý, nhiều câu có thể lưu truyền thiên cổ, không biết ngươi muốn nói đến câu nào?

- Đúng đúng đúng.

Dáng vẻ Bạch Sầu Phi như bội phục muốn rạp đầu xuống đất:

- Được nghe những lời bổ ích của Ôn nữ hiệp là may mắn hiếm có, trong lòng khai sáng, an ủi cả đời, tuổi già vui sướng, thấu triệt đại ngộ, chết đi sống lại. Nhưng câu mà ta tâm đắc nhất chính là chân ngôn bảy chữ mà cô ban cho Vương Tiểu Thạch.

Ôn Nhu ngẩn ra:

- Chân ngôn bảy chữ nào?

- Chân ngôn bảy chữ, văn vẻ đặc sắc. Ôn cô nương là quý nhân hay quên, có thể cũng không nhớ ra được

Bạch Sầu Phi nói:

- Đó chính là bảy chữ "Thiên hạ ngốc nhất Tiểu Thạch Đầu".

Vương Tiểu Thạch cả giận nói:

- Ngươi…

Ôn Nhu lại không nghe ra ý chế giễu của y, vẫn cao hứng bừng bừng nói:

- Còn có câu tiếp theo, câu tiếp theo là…

Bạch Sầu Phi vội cướp lời:

- Câu tiếp theo thì phải sửa lại mấy chữ.

Ôn Nhu nghiêng đầu hỏi:

- Mấy chữ nào?

Bạch Sầu Phi lạnh lùng nói:

- Trời sinh một đôi thành Ôn Nhu.

Ôn Nhu mới đầu nghe không hiểu, lẩm bẩm:

- Thiên hạ ngốc nhất Tiểu Thạch Đầu, trời sinh một đôi thành Ôn Nhu…

Bỗng nhiên sắc mặt đỏ lên.

Vương Tiểu Thạch bực tức nói:

- Bạch lão nhị, ngươi nói vậy là có ý gì?

Bạch Sầu Phi cười nói:

- Không có ý gì.

Hắn chỉ chỉ Vương Tiểu Thạch, lại chỉ chỉ Ôn Nhu:

- Hai người các ngươi trí tuệ đều ngang nhau, đúng là do trời đất tạo nên.

Ôn Nhu lúc này mới hiểu ra, sẵng giọng nói:

- Ngươi nói là ta với hắn…

Trên lúm đồng tiền xinh đẹp của nàng lại lộ ra vẻ hung ác:

- Ngu ngốc như nhau?

Vương Tiểu Thạch muốn mắng Bạch Sầu Phi, nhưng nghe Ôn Nhu lớn tiếng nói ra như vậy, còn tức đến giậm chân, nhất thời lại nói không ra lời.

Bạch Sầu Phi chợt cười nói:

- Nếu như cô không ngốc, sao lúc này có chuyện quan trọng không làm, lại chạy tới nghe lén hai nam nhân nói chuyện làm gì?

- Có quỷ mới lén nghe mấy lời vô sỉ của các ngươi.

Ôn Nhu vừa tức vừa giận, nhưng vẫn không bỏ được tính hiếu kỳ:

- Chuyện quan trọng à? Ngươi nói ta phải làm chuyện quan trọng gì?

- Chuyện này cô cũng không biết à?

- Ngươi nói xem.

- Lôi cô nương có phải bằng hữu của cô không?

- Đúng vậy.

- Cô ấy khóc, cô lại không đến khuyên nhủ, vậy còn xem là bằng hữu sao?

Ôn Nhu "a" một tiếng, hung hăng trừng mắt nhìn Bạch Sầu Phi một cái, sau đó lập tức đi đến chỗ Lôi Thuần, còn bỏ lại một câu:

- Để ta khuyên Thuần tỷ rồi sẽ tính sổ với ngươi.

Lúc nàng đi qua, lai thấy Vương Tiểu Thạch đang chắn đường, liền dùng khuỷu tay thúc một cái. Vương Tiểu Thạch chật vật né tránh, lại nghe một tiếng "oa", hóa ra Đường Bảo Ngưu lại vô duyên vô cớ bị nàng giẫm trúng.

Ôn Nhu còn hậm hực nói:

- Các ngươi đều không phải người tốt.

Đường Bảo Ngưu bỗng dưng bị nàng giẫm một cái, thật muốn kêu đến thấu trời, chỉ vào chiếc mũi to của mình, thở phì phì nói:

- Chuyện này thì liên quan gì đến ta?

Chợt nghe giọng nói nhu hòa êm tai của Lôi Thuần vang lên:

- Khuyên nhủ ta làm gì? Ta không sao cả.

Chỉ thấy nàng quay người lại, gương mặt đã khôi phục vẻ thanh linh như mộng, không còn chút uy nghiêm nào, vệt nước mắt cũng đã sớm tan đi.

Ôn Nhu kinh ngạc nói:

- Này, cô không sao chứ?

Lôi Thuần dịu dàng cười nói:

- Ta không sao. Các người vừa hiện thân thì đã cứu ta, làm sao có chuyện gì được.

- Rất đúng.

Ôn Nhu cao hứng nói:

- Ta cũng nói cô không có chuyện gì. "Quỷ Kiến Sầu", ngươi bảo ta an ủi Thuần tỷ, lần này có thể nhận sai rồi chứ?

Bạch Sầu Phi bỗng cao giọng nói:

- Theo ta không nên để lại một tên nào.

Y nói câu này không phải với Ôn Nhu, đương nhiên cũng không phải nói với Lôi Thuần hay Vương Tiểu Thạch.

Y là nói cho những người trong trường nghe.

Lúc này những chuyện ở đây đã gần giải quyết xong. Lực lượng của Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu mai phục ở khu vực này cũng đã hồi báo, Quan Thất và Ngũ, Lục Thánh chủ đã được một đám nhân vật thân phận không rõ nhưng võ công cực cao cứu đi. Đặng Thương Sinh, Nhâm Quỷ Thần, Nhan Hạc Phát và Chu Tiểu Yêu đều giúp Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu thu nạp và sắp xếp những thuộc hạ Mê Thiên Thất Thánh gia nhập. Tô Mộng Chẩm và Dương Vô Tà thì cùng với Lôi Tổn và Địch Phi Kinh thương thảo tình hình chi tiết cuộc gặp mặt hai ngày sau, đại khái đã có hiệp nghị nhất định. Sau đó bọ họ lại bàn luận xem nên xử lý hai ba chục tên thề sống chết trung thành với Mê Thiên Thất Thánh do Trần

Trảm Hòe cầm đầu như thế nào.

Có nhiều ý kiến khác nhau.

Lôi Tổn chủ trương giết hết để khỏi để lại hậu hoạn.

Tô Mộng Chẩm lại cho là nên thả, nghĩ rằng bọn họ cũng không thể làm được chuyện gì.

Địch Phi Kinh lại cho rằng nên bắt những kẻ này lại, xem bọn chúng có thể cứng đầu được bao lâu.

Bạch Sầu Phi đột nhiên lên tiếng, vẫn là tác phong vốn có của y, chủ trương nhỏ cỏ tận gốc:

- Để lại bọn chúng là tăng thêm kẻ địch, tạo thêm chướng ngại cho mình. Nếu thù đã kết sâu, ngày sau cũng phải giết chết bọn chúng, sao không giết luôn bây giờ?

Lời nói này của Bạch Sầu Phi chẳng khác nào bác bỏ ý kiến của Tô Mộng Chẩm. Tô Mộng Chẩm đành phải nói:

- Nơi này dù sao cũng là dưới chân thiên tử, không thể nói giết là giết. Nếu như hai phe chém giết, vì để bảo vệ tính mạng sẽ khó tránh khỏi thương vong. Chỉ vì diệt trừ phe đối lập mà ra tay ác độc, giết chết mấy chục nhân mạng, không khỏi có chút khó nói.

Bạch Sầu Phi ngang nhiên nói:

- Vậy thì có gì khác biệt? Trái cũng là giết người, phải cũng là giết người, nói cho cùng cũng là vì tranh quyền đoạt lợi, kẻ mù cũng nhìn ra được, cần gì phải che giấu? Hiện giờ cứ dứt khoát giết thêm mấy kẻ địch, tránh sau này gây thêm phiền toái, mất thêm vài huynh đệ của mình. Nếu thật sự muốn làm,

cần gì quan tâm khó nói hay không.

Dương Vô Tà đành phải đứng ra bảo vệ ý kiến của Tô Mộng Chẩm:

- Vì để đạt được mục đích hòa bình, đôi khi khó tránh khỏi phải trả giá. Không thể lúc nào cũng lấy hung bạo thay hung bạo, giết người liều mạng. Chúng ta là đệ nhất lâu trong hoàng thành và đệ nhất đường tại kinh sư, không thể đuổi tận giết tuyệt, ngay cả kẻ đầu hàng cũng không tha như vậy.

Trần Trảm Hòe lớn tiếng nói:

- Chúng ta không phải là tù binh. Nếu muốn thả, chúng ta núi xanh còn đó, sau này gặp lại, tâm lĩnh chứ tình không lĩnh; còn nếu muốn giết, chúng ta cũng chỉ có một cái mạng để liều.

Bạch Sầu Phi cười lạnh nói:

- Đã nghe thấy chưa? Loại người này rất cứng đầu, thả ra chẳng những không tốt, trái lại biến thành lòng dạ đàn bà, hối hận không kịp.

Lôi Tổn lúc này lại ủng hộ Tô Mộng Chẩm:

- Ta lại thấy Tô công tử nói có lý. Chúng ta đối địch, mỗi bên đều có tính toán, chiến đấu bằng bản lĩnh công phu của mỗi người, tử thương cũng là do số trời. Nhưng chuyện lần lại là ỷ đông hiếp yếu, nếu giết chết mấy hán tử không chịu khuất phục này sẽ làm nhục tên tuổi chúng ta.

- Nếu thật sự để ý tên tuổi, chú trọng danh dự, Lôi tổng đường chủ đã không cần bố trí tập kích Quan Thất như vậy.

Bạch Sầu Phi khinh thường nói:

- Buồn cười là những kẻ muốn xưng anh hùng, gọi hảo hán, lại đi cướp bóc để làm việc thiện, xây miếu đường. Ta nói một câu chắc chư vị không

thích nghe: máu dính trên tay mọi người, đời này kiếp này, cứ xem như niệm phật một lần thì siêu độ một lần, chỉ sợ niệm cả đời cũng rửa không hết được, cần gì phải giả mù sa mưa.

Địch Phi Kinh vốn trầm mặc, ngoại trừ lúc xuất hiện chặn đường Quan Thất, còn lại y đều cúi đầu ngồi ở sau quan tài, dường như đang chờ đợi gì đó, lại giống như đang cầu khẩn với cỗ quan tài kia. Lúc này y đột nhiên nói:

- Xem ra, người làm chủ trong Kim Phong Tế Vũ lâu quả thật không chỉ có một…

Dương Vô Tà cả giận nói:

- Họ Địch kia, ngươi bớt châm ngòi ly gián đi!

Vương Tiểu Thạch lớn tiếng nói:

- Ta cũng tán thành ý kiến của Tô đại ca.

Bạch Sầu Phi hừ lạnh nói:

- Tiểu Thạch Đầu, chúng ta là luận sự chứ không phải nói xằng nói bậy, làm con hát mua vui cho người. Lần này thả bọn chúng ra, khác nào trải đường giúp Quan Thất phục hưng. Nếu ngươi thật sự quý trọng Kim Phong Tế Vũ lâu thì sẽ không nghe theo chủ ý ngu ngốc này.

- Nếu cứ là kẻ địch thì giết chết, vậy ngươi còn có bao nhiêu bằng hữu?

Vương Tiểu Thạch hỏi lại:

- Cả đời ngươi có thể giết được mấy kẻ địch? Không phải là bằng hữu liền giết chết, cuối cùng chỉ có một kết quả, đó là biến tất cả bằng hữu thành kẻ địch.

Bạch Sầu Phi cười lạnh nói:

- Ngươi cho rằng thả ra thì bọn chúng sẽ trở thành bằng hữu của chúng ta sao? Suy nghĩ đó quá hão huyền rồi.

- Đây không phải thả, mà là ai cũng có quyền sống, cũng không ai có quyền giết người khác. Không giết người là chuyện thiên kinh địa nghĩa, cũng không cần báo đáp gì, sao có thể là suy nghĩ hão huyền?

Vương Tiểu Thạch nghiêm nghị nói:

- Chúng ta nhấn chết một con kiến, có thể là vì nó cắn chúng ta một cái, hay chiếm đoạt lương thực của chúng ta. Nếu như nó không phạm đến ta, sao lại phải lấy đi tính mạng của nó? Người không phạm ta, ta cũng không phạm người; còn nếu người phạm ta nhưng không đến mức phải chết, vậy cũng không cần thiết phải giết người. Trên đầu chúng ta cũng có một đôi bàn tay lớn vô hình, nếu như vô duyên vô cớ giết người, nó chỉ cần nhấn xuống một cái sẽ biến thành thiên tai kỳ họa, chúng ta đã sớm không tồn tại trên đời này rồi.

- Nếu như ngươi muốn nói đến ông trời, vậy trời vốn là bạo ngược vô tình, xem vạn vật như chó lợn. Trời đất bất nhân, nào có giúp những kẻ lương thiện. Chúng ta không giết người cũng sẽ có người khác giết người, vì để mình không bị giết, không bằng giết nhiều người một chút.

Từ sau khi thi triển "Tam Chỉ Đạn Thiên", sắc mặt của Bạch Sầu Phi vẫn trắng một cách kỳ lạ, không thể khôi phục lại:

- Có kẻ làm đại sự nào lại không giết người? Giết người cũng chẳng phải chuyện gì ghê gớm. Có ai sống trên đời lại không giết người? Chỉ là hắn có thể không dùng đao, không dùng máu, mà dùng tư tưởng, dùng mưu kế, dùng phương thức của hắn để giết người khác mưu lợi cho mình, mà hắn cũng bị

người khác giết để mưu lợi cho bọn họ.

Vương Tiểu Thạch hỏi lại:

- Ngươi nói như vậy là vì ngươi có bản lĩnh giết người, nếu có một ngày ngươi mất đi bản lĩnh này, mọi người đều tới giết ngươi, ngươi sẽ nói sao?

Bạch Sầu Phi kiên định nói:

- Những kẻ không có bản lĩnh đều đáng chết. Bọn chúng nếu như không sớm học một chút bản lĩnh, bị người khác giết cũng không trách được ai. Người sống vốn là để giết người hoặc là bị người giết.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Mấy câu này của ngươi vốn chỉ có kẻ nửa điên nửa khùng như Quan Thất mới nói ra.

Bạch Sầu Phi nói:

- Quan Thất không ngừng lặp lại mấy câu đó, vốn là do ta thức tỉnh hắn. Câu nói kia của ta còn lợi hại hơn so với một kiếm đâm trúng chỗ hiểm của hắn.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Xem ra ngươi còn cuồng hơn cả Quan Thất.

- Y đâu chỉ cuồng như Quan Thất.

Lôi Thuần bỗng nhiên ngắt lời:

- Y cũng điên giống như Quan Thất vậy.

Bạch Sầu Phi nhướng mày, còn chưa lên tiếng, Lôi Thuần đã thêm vào một câu:

- Hơn nữa y còn ngốc hơn so với Quan Thất.

"Ngốc", nếu chữ này là do Ôn Nhu nói ra, y còn có thể dễ dàng tha thứ. Bởi vì trên đời có một số người tự cho là thông minh, thường thích bảo người khác là ngu ngốc; còn người thông minh thật sự sẽ không để cho quá nhiều người biết sự thông minh của y, thà để người khác cho rằng y là kẻ ngốc. Cho nên một người thông minh sẽ cố che giấu sự thông minh, chỉ có loại người không được thông minh mới cố chứng tỏ cho người khác biết mình thông minh tuyệt đỉnh.

Có điều Lôi Thuần lại mắng y là ngốc trước mặt mọi người.

Khuôn mặt Bạch Sầu Phi tái nhợt, lần đầu tiên hiện lên sắc đỏ.

- Quan Thất thân mang tuyệt kỹ, phải kinh động đến hai đại bang phái, năm đại cao thủ trong kinh thành mới đả thương được y, nhưng vẫn không chế ngự được. Y mới có tư cách nói những lời hùng hồn như "người không giết ta, ta sẽ giết người".

Lôi Thuần thẳng thắn nói:

- Bạch công tử hình như còn không có năng lực này, cũng không có thực lực như vậy, nói ra những lời đó, không sợ giết không được người lại bị người khác giết sao?

Sắc mặt Bạch Sầu Phi càng đỏ hơn, đang định lên tiếng, Lôi Thuần lại nói:

- Nếu như không có khả năng duy trì hòa bình, lại vọng tưởng giữ gìn hòa bình, chủ trì chính nghĩa, đó chỉ là trò cười; nếu như không có khả năng bảo

vệ chính mình, lại muốn bảo vệ người khác, đó là không thực tế.

Giọng nói của nàng nhu hòa, nhưng so với đao của Tô Mộng Chẩm còn sắc bén hơn:

- Một người phải tự hiểu lòng mình, những chuyện không hợp với tính cách thì sẽ không làm được; cho dù làm được cũng sẽ không thoải mái, không thích hợp. Có điều một kẻ không biết lượng sức sẽ làm ra rất nhiều chuyện ngốc nghếch, thốt ra rất nhiều lời ngốc nghếch, ngươi nói xem đây không phải ngốc thì là gì?

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Tự Hiểu Lòng Mình

- Giống như ngươi bây giờ, có thể đang tức giận không yên, cũng có thể không phục những gì ta nói, nhưng vậy thì có tác dụng gì?

Lôi Thuần nói:

- Nếu như không đấu với nữ nhân, ngươi chẳng thể tranh cãi với ta, cũng chẳng thể giết chết ta, chỉ đành căm giận trong lòng mà thôi. Cho nên, nếu như không biết tự lượng sức, tự cao tự đại, bức người vào đường cùng không chừa lối thoát, chỉ là tự rước lấy nhục mà thôi.

Sắc mặt Vương Tiểu Thạch trở nên rất khó coi.

Những lời này của Lôi Thuần đương nhiên không phải nhằm vào hắn, nhưng hắn có thể tưởng tượng được Bạch Sầu Phi trước giờ ngạo mạn lại bị Lôi Thuần trách cứ trước mặt mọi người sẽ có phản ứng thế nào.

Có điều phản ứng của Bạch Sầu Phi lại hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Vương Tiểu Thạch. Y hít thật sâu rồi thở ra một hơi, sau đó chậm rãi đi về phía Lôi Thuần.

Hành động này của y khiến cho bốn đại cao thủ có mặt đều lưu ý, cũng trở nên lo lắng.

“Nếu Bạch Sầu Phi ra tay với Thuần nhi, mình quyết không thể khoanh

tay đứng nhìn. Nhưng nếu làm như vậy, không chừng phải quyết chiến với Tô Mộng Chẩm tại đây.” - Lôi Tổn nghĩ như vậy.

“Nếu Bạch Sầu Phi ra tay với Lôi cô nương, mình không có lý do gì ngồi yên, nhưng nếu ngăn trở rất có thể sẽ xảy ra tranh chấp với Bạch Sầu Phi. Bạch Sầu Phi vốn tự phụ, lại rất cố chấp, một khi xung đột e rằng không dễ hóa giải.” - Tô Mộng Chẩm thầm nghĩ.

“Nếu Bạch Sầu Phi ra tay ác độc với Lôi tiểu thư, Lôi tổng đường chủ có thể cũng bị ép ra tay, cho nên mình nhất định phải ngăn Bạch Sầu Phi lại trước. Nhưng hành động này có thể khiến Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu phải quyết phân thắng bại ở đây.” - Địch Phi Kinh cũng nghĩ như vậy.

“Bạch Sầu Phi không thể ra tay. Nếu y ra tay với một cô gái yếu ớt như vậy, thật sự không tưởng tượng nổi. Dù thế nào mình cũng phải ngăn y lại. Bạch Sầu Phi một khi đã quyết, nhất định sẽ không để người khác cản trở, e rằng…” - Vương Tiểu Thạch trong lòng còn khẩn trương những người khác.

Trương Thán đã chắn trước người Lôi Thuần.

Hắn đã chứng kiến võ công của Bạch Sầu Phi, cũng biết rõ mình không phải là đối thủ của y, nhưng bất cứ kẻ nào cũng không được tổn thương đến Lôi Thuần. Chỉ cần một ngày còn tồn tại, hắn sẽ không để cho bất cứ ai chạm một ngón tay vào Lôi cô nương.

Bạch Sầu Phi đi qua, lạnh lùng nhìn Trương Thán. Cái nhìn đó chỉ có thể hình dung bằng một câu: không coi ai ra gì.

Sau đó hắn đưa mắt nhìn người chết trên đất, là tỳ nữ mặc áo hoa lan.

- Cô chết rất đáng tiếc.

Bạch Sầu Phi nói:

- Chủ nhân của cô nếu có bản lĩnh thì nên báo thù cho cô, chứ không phải ở chỗ này nói huyên thuyên.

Câu nói này của Bạch Sầu Phi đương nhiên là có ý chế giễu, nhưng y vừa nói ra, mấy nhân vật quan trọng ở đây đều giống như trút xuống được một tảng đá lớn trong lòng, đồng thời tán đi chân khí đã ngầm vận chuyển.

Chỉ có Vương Tiểu Thạch là lại nghĩ đến một vấn đề, một vấn đề kỳ lạ chỉ xuất hiện trong phút chốc.

Nếu Bạch Sầu Phi ra tay với Lôi Thuần, vậy cao thủ của Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường, thậm chí là mình cũng sẽ toàn lực bảo vệ. Nói như vậy, thân phận của Lôi Thuần chẳng phải rất kỳ diệu, thậm chí về mặt nào đó còn quan trọng hơn so với các cao thủ ở đây sao?

Có điều ý niệm này cũng chỉ thoáng qua rồi vụt tắt.

Nhân sinh có rất nhiều ý niệm như vậy, nếu ngươi không cố gắng nắm bắt hoặc lập tức ghi nhớ, nó sẽ không tồn tại trên thế gian, cũng không lưu lại dấu vết nào trong đầu ngươi.

Nhưng trên thế gian có rất nhiều chuyện lớn, có thể làm thay đổi càn khôn, có ảnh hưởng rất sâu xa, lại chỉ hình thành từ một ý niệm trong khoảnh khắc như vậy.

- Trưa ngày mốt, chúng ta sẽ cung kính chờ đợi đại giá tại tổng đường của Lục Phân Bán đường.

- Nhất ngôn vi định (một lời đã định).

- Hậu hội hữu kỳ (sau này còn gặp lại).

Thông thường, “một lời đã định” và “sau này còn gặp lại” là những lời khi đã ký kết hiệp ước, lúc gần chia tay mới nói ra.

Nhưng Lôi Tổn và Tô Mộng Chẩm đều không phải có ý này.

Người nói sắc mặt nghiêm trọng, sắc mặt của người nghe cũng trầm trọng.

Bởi vì bọn họ đều biết, đó là tên của hai người. Một người là cung phụng của Lục Phân Bán đường, còn một người là trưởng lão của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Tô Mộng Chẩm vốn là một người cao ngạo, người có thể được y xưng là trưởng lão đương nhiên không phải nhân vật tầm thường. Người trong lâu đều biết, cho dù hơi thất kính với Tô Mộng Chẩm cũng chưa chắc sẽ bị phạt nặng, nhưng nếu hơi thất thố với “Nhất Ngôn Vi Định” thì lúc nào cũng có thể gặp họa sát thân.

Lời do “Nhất Ngôn Vi Định” nói ra, cũng giống như tù phạm trong nhà giam nhận được phán quyết.

“Hậu Hội Hữu Kỳ” thì lại tương phản.

Khi y nói ra câu này với người khác, một người đang yên lành sớm muộn gì cũng sẽ biến thành tù phạm, ở trong ngục “sau này còn gặp lại”.

Một người có thể nhậm chức cung phụng đến hai mươi năm tại Lục Phân Bán đường nhiều biến loạn, đương nhiên phải có năng lực hơn người.

“Hậu Hội Hữu Kỳ” tuyệt đối là một người giỏi giang lão luyện.

Một người thật sự tài giỏi, sẽ không tự mình đi làm tất cả mọi chuyện; giống như một người nói chuyện có phân lượng, sẽ không chuyện gì cũng do mình nói ra.

Hôm nay, cuộc đối thoại giữa Tô Mộng Chẩm và Lôi Tổn đã cho thấy rõ ràng. Cuộc gặp mặt giữa trưa ngày mốt tại Lục Phân Bán đường, chẳng những "Nhất Ngôn Vi Định" sẽ xuất hiện mà "Hậu Hội Hữu Kỳ" cũng sẽ lên đài.

Nếu không phải quyết định sống chết, phân rõ tồn vong, sao phải kinh động đến nhân vật nguyên lão của hai phái như vậy?

"Nhất Ngôn Vi Định" và "Hậu Hội Hữu Kỳ", tên của hai người này tuyệt đối có thể trấn áp tràng diện, đồng thời còn có lợi ích khác, đó là có thể xem như lời nói trước lúc chia tay.

Tô Mộng Chẩm và Lôi Tổn nói xong, liền đi về từng hướng khác nhau.

Bọn họ vừa đi, thủ hạ của bọn họ cũng rút lui theo.

Tô Mộng Chẩm vừa bước đi, toàn bộ cao thủ dưới cờ Kim Phong Tế Vũ lâu cũng lần lượt đi theo, trận thế vẫn chỉnh tề ngăn nắp. Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi trong lòng bỗng sinh ra một cảm giác.

Tô Mộng Chẩm là "Tô Mộng Chẩm của Kim Phong Tế Vũ lâu", khi có một đám người ủng hộ, y sẽ là Tô công tử quân lâm thiên hạ, danh chấn thiên hạ và độc bộ thiên hạ, so với Tô Mộng Chẩm hôm qua cùng hai người bọn họ bước lên Tam Hợp lâu giống như hai người hoàn toàn khác nhau.

Chẳng lẽ đây là khí phải của "Hồng Tụ Mộng Chẩm Đệ Nhất Đao"?

Hay là giữa ba người bọn họ vốn đã tồn tại một khoảng cách?

Vương Tiểu Thạch không biết đáp án.

Chỉ có điều Vương Tiểu Thạch hơi cảm giác được, lúc Tô Mộng Chẩm quay người bước đi, dường như khẽ liếc nhìn Bạch Sầu Phi, ánh mắt này như

trao đổi một bí mật gì đó.

Bạch Sầu Phi cũng dường như đã có đáp án của mình.

Vương Tiểu Thạch mặc dù không rõ, nhưng có thể khẳng định một điểm.

Càng nhiều người, cao thủ càng mạnh thì tranh đấu sẽ càng kịch liệt. Tô Mộng Chẩm trước giờ xem ra ốm yếu, lại tỏa ra khí phái và khí phách càng mãnh liệt, càng không gì sánh được.

Có lẽ, chỉ có một lúc, chỉ có một người từng lấy đi sự sắc sảo của y, mặc dù chỉ trong khoảnh khắc, cũng chỉ có một lần.

Đó là ngay vừa rồi, chính là Quan Thất.

Quan Thất chẳng những lấy đi sự sắc bén của Tô Mộng Chẩm, đẩy lui Lôi Tổn, cũng áp chế cả Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi.

Y chỉ bị một thứ chấn nhiếp, đó chính là cỗ quan tài này.

Một cỗ quan tài rốt cuộc có gì đáng sợ?

Quan Thất sao phải sợ một cỗ quan tài?

Lúc này Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi đã theo đám người Tô Mộng Chẩm rời đi. Nhan Hạc Phát và Chu Tiểu Yêu dẫn bang chúng theo sau. Đặng Thương Sinh và Nhâm Quỷ Thần cũng rút lui theo đội ngũ của Lôi Tổn. Trần Trảm Hòe và một đám bộ hạ trung thành của Mê Thiên Thất Thánh thì ủ rũ đi về hướng khác. Lôi Thuần vốn cũng phải đi, chợt thấy trong trường còn lại Ôn Nhu, Đường Bảo Ngưu và Trương Thán, tất cả đều hơi hoang mang, cũng hơi chán chường.

Lôi Thuần ngạc nhiên hỏi:

- Các người không đi sao?

- Đi à?

Trương Thán cười khổ nói:

- Đi đâu?

- Quay về Lục Phân Bán đường.

Lôi Thuần mặc dù rất thịnh tình thành khẩn, nhưng ai cũng có thể nhìn ra nàng đang u sầu:

- Vất vả lắm mới đợi được ngũ ca tới kinh thành, huynh mới ở lại chưa đến nửa tháng đã muốn đi sao?

- Lôi tiểu thư!

Trương Thán bỗng nhiên xưng hô khách khí:

- Lúc chúng ta kết nghĩa, ta vốn không biết cô chính là hòn ngọc quý trên tay Tổng đường chủ của Lục Phân Bán đường, đúng không?

- Đúng.

- Lúc trước khi cô cứu ta tại Lư Sơn, ta rất cảm kích, nhưng khi đó ta cũng không biết cô chính là con gái một của Lôi Tổn, phải vậy không?

- Phải.

- Mặc dù hiện giờ đã biết, nhưng ta vẫn rất cảm ơn cô đã cứu ta.

- Nếu nói về cảm ơn, trên đường đi ngũ ca đã chiếu cố và bảo vệ muội, vậy làm thế nào cảm ơn cho hết đây?

- Đáng tiếc, cô là con gái của Lôi tổng đường chủ Lục Phân Bán đường.

- Nhưng chuyện này hoàn toàn không liên quan gì đến giao tình của chúng ta.

- Có liên quan đấy.

Trương Thán nói một cách nặng nề:

- Lúc trước ta không biết, cho nên mới dám kết làm huynh muội với cô.

- Bây giờ là Lôi Thuần ta cùng Trương ca ca kết làm huynh muội, chuyện này chẳng liên quan gì đến người khác. Trên đường đi chúng ta đã không sợ người khác hiểu lầm, sao đến nơi này lại bắt đầu lo ngại?

Lôi Thuần nói:

- Ngũ ca, muội không hiểu.

- Cô là Lục Phân Bán đường… tóm lại là ta trèo cao không nổi.

Trương Thán nói:

- Nói thật, trong một tháng nay ta vì cô mà gia nhập Lục Phân Bán đường, ta… ta cảm thấy cùng bọn họ… không hợp nhau.

- Trương ca ca quang minh lỗi lạc, hào hiệp trượng nghĩa, đối với những việc làm của Lục Phân Bán đường dĩ nhiên sẽ có chút không vừa ý. Muội hiểu, nếu không phải vì tiểu muội, ngũ ca nhất định đã phất áo bỏ đi rồi.

Lôi Thuần tiếc nuối nói:

- Nhưng mà, ngũ ca cho dù không ở Lục Phân Bán đường, cũng có thể thường xuyên đến làm bạn với tiểu muội. Mỗi người đều có chí riêng, tiểu

muội không dám giữ ngũ ca lại, phụ thân cũng sẽ không miễn cưỡng, có điều…

Nói đến đây, Lôi Thuần dịu dàng nói:

- Có lẽ… có lẽ Trương ca ca đã sớm chán ghét ở cùng tiểu muội, chẳng trách luôn gọi muội là Lôi cô nương, chuyện đó… muội cũng không dám giữ lại.

- Đừng nói như vậy!

Trương Thán nghe xong liền lúng túng:

- Ta vốn không có ý đó. Lúc chúng ta kết nghĩa, ta cũng không dám gọi cô là muội muội, trong lòng tuy đối đãi như vậy, nhưng luôn cảm thấy mình không xứng…

- Nói vậy là sao? Có gì xứng hay không xứng?

Lôi Thuần không thể nào tiếp nhận ý của Trương Thán:

- Từ Trường An đến Hán Thủy, dọc theo con đường này, nếu không có ngũ ca che chở e rằng muội đã không còn mạng về kinh rồi.

- Vậy thì có gì chứ? Ngoại trừ vài đường công phu mèo quào, ta chẳng biết gì cả. Thất muội lại trời sinh thông minh, vừa gặp mặt đã cứu ta một lần, nói ra thật xấu hổ.

Trương Thán chán nản nói:

- Chỉ là sau khi đến kinh thành, ta phát hiện bất kể là Lục Phân Bán đường hay Kim Phong Tế Vũ lâu đều có rất nhiều người cao minh hơn ta. Vừa rồi lệnh tôn xuất thủ, cho dù ta luyện cả đời cũng theo không kịp. Vị Địch đại đường chủ kia mặc dù chưa hề ra tay, nhưng xem ra cũng là cao thủ đỉnh cấp.

Cho dù sau này Thất muội được gả đến Kim Phong Tế Vũ lâu, Tô công tử còn có hai người Đại Tiểu Thạch Đầu gì đó đều là cao thủ nhất lưu. Ta đến kinh sư không có ý khác, chỉ muốn bảo vệ Thất muội, không để người khác khi dễ muội muội ta. Bây giờ cô xem, có làm được gì chứ? Thật sự là mất mặt.

Trương Thán lại gãi đầu nói:

- Thừa dịp còn chưa mất mặt lắm, ta nên sớm cáo từ Thất muội, đỡ hơn sau này Thất muội chỉ nhớ được một kẻ bất lực chỉ làm trò hề cho thiên hạ như ta.

Lôi Thuần nghe hắn bất giác gọi mình là "Thất muội", trong lòng đang mừng rỡ, chợt nghe hắn đề cập đến Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu, lại cảm thấy phiền muộn:

- Lục Phân Bán đường cao thủ như mây, Kim Phong Tế Vũ lâu cũng nhân tài khắp nơi, nhưng chuyện đó có quan hệ gì với ta? Ta chỉ là một kẻ không làm chủ được mình. Phụ thân muốn gả ta cho Tô công tử, ta sẽ thành người của Kim Phong Tế Vũ lâu. Bọn họ lấy ta làm mồi dụ Quan Thất đến, ta lại trở thành mồi nhử. Ta đã thân không do mình, bọn họ cũng chẳng xem ta là gì cả.

- Cách làm này của Lôi lão tổng quả thật hơi quá đáng.

Trương Thán căm giận nói:

- Tô Mộng Chẩm cũng không giống như lời đồn.

Ôn Nhu ở bên cạnh nghe một hồi vẫn không hiểu chuyện gì, lúc này chợt nghe được câu cuối cùng hình như là có quan hệ với mình, vội trừng mắt quát lên:

- Ngươi dám mắng sư ca ta à?

- Đúng, đúng.

Đường Bảo Ngưu chợt chen vào:

- Ngươi nói đúng.

Ôn Nhu không ngờ Đường Bảo Ngưu vào lúc này lại kéo chân sau của nàng, nhất thời giận đến nói không nên lời.

Đường Bảo Ngưu nói với Trương Thán:

- Ngươi có biết vì sao ta liên tục nói hai tiếng "đúng" không?

Hắn xem lời nói của mình như thánh chỉ. Trương Thán lúc này lại không có tâm tình để ý tới hắn, ai ngờ Đường Bảo Ngưu thấy đối phương không hỏi, lại nói tiếp:

- Tiếng "đúng" thứ hai là ý bảo ngươi mắng rất đúng. Còn tiếng "đúng" thứ nhất thì sao?

Trên đời này phần lớn những người thích nói chuyện đều có bản lĩnh tự mình độc diễn, Đường Bảo Ngưu liền thực hành ngay:

- Là đồng ý với chuyện ngươi nói công phu của mình chỉ như mèo quào, nói rất đúng.

Lôi Thuần thật không muốn Trương Thán và Đường Bảo Ngưu lại xảy ra xung đột, liền nói lảng đi:

- Huynh nhớ được sao? Ban đầu khi quen biết huynh, muội còn gọi huynh là Tiểu Trương, đến bây giờ vẫn không đổi được. Thật ra huynh là ngũ ca của muội. Huynh xem tiểu muội đúng là không quy củ.

Trương Thán vội nói:

- “Thất Đạo Toàn Phong” của “Đào Hoa Xã” chúng ta không hề để ý đến những điều này. Người này gọi người kia bằng danh hiệu gì cũng như nhau, tính toán làm gì.

Lôi Thuần nói một cách xa xăm:

- Như vậy, ngũ ca đến kinh thành chỉ là để gặp tiểu muội, tính toán làm gì với gia môn của muội.

- Vừa rồi Lôi cô nương đã nói, con người nên tự hiểu lòng mình.

Trương Thán hơi xấu hổ nói:

- Ta sợ mình không thể độ lượng, cũng không thể thích ứng.

- Những lời đó là muội dùng để chỉ trích tên Bạch Sầu Phi tự cao tự đại kia, sao huynh lại để trong lòng như vậy?

Lôi Thuần nói:

- Được rồi, được rồi! Bây giờ tiểu muội nhận lỗi với huynh. Huynh đừng gọi muội là Lôi cô nương nữa, cứ gọi là Thất muội hay tiểu muội, được không?

- Không được.

Trương Thán kiên trì nói:

- Cho dù chúng ta kết nghĩa kim lan, trên đường đi ta vẫn gọi cô là Lôi cô nương. Ngoại trừ Lại đại tỷ, cô và chúng ta ai cũng như nhau.

- Tùy huynh muốn gọi thế nào.

Lôi Thuần nói:

- Muội vẫn xem huynh là ngũ ca của muội. Huynh nói đi là đi như vậy, muội không chấp nhận.

- Ta cũng không phải đi ngay bây giờ, tốt xấu cũng phải chờ chuyện của Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu kết thúc, chắc chắn rằng không ai khi dễ cô, lúc đó mới có thể yên tâm ra đi.

Trương Thán tự giễu cười nói:

- Có điều với bản lĩnh này của ta, e rằng lúc thật sự động thủ lại không bảo vệ được ai.

Lôi Thuần rất không đồng ý, nhưng còn chưa kịp lên tiếng, Đường Bảo Ngưu đã phát ra tiếng hét như sấm mùa xuân:

- Này, "thùng cơm", ngươi nghĩ cái gì vậy? Nói năng huyên thuyên tự hạ thấp giá trị của mình, cũng không dùng cái đều đen như than ngẫm lại xem, nếu như ngươi không có tài, sao có thể cùng với Đường Bảo Ngưu cự hiệp thiên hạ vô địch, tịch mịch cao thủ gần như bất phân thắng bại được?

Hắn cố ý nhấn mạnh hai chữ "gần như", để người nào cũng nghe được rõ ràng hai chữ này, nhằm tránh người khác hiểu lầm.

Cho dù là đang "khích lệ" Trương Thán, hắn vẫn muốn biểu thị bản lĩnh của mình còn cao hơn một bậc.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Ta Mời

Trương Thán chỉ cười khổ một tiếng, không phản bác.

Đến lúc này, Đường Bảo Ngưu lại muốn tức chết. Xưa nay hắn ở cùng với bọn người Phương Hận Thiếu, không có việc gì lại chuyên tranh cãi, mắng chửi nhau để giết thời gian. Lần này tại kinh thành gặp được Ôn Nhu, ngoài miệng hắn lúc nào cũng tranh chấp với nàng, nhưng trong lòng lại rất lo lắng cho nàng. Nàng tuy là sư muội của Tô Mộng Chẩm, đệ tử của Kim Phong Tế Vũ lâu đều bảo vệ nàng, nhưng nàng chuyện gì cũng không hiểu, bị kẹt trong cuộc tranh đấu giữa Kim Phong Tế Vũ lâu, Lục Phân Bán đường và Mê Thiên Thất Thánh, e rằng phải chịu khổ. Nói đi cũng phải nói lại, hắn thà rằng bị Ôn Nhu mắng chửi cũng không muốn rời đi.

Lần này đến Tam Hợp lâu, gặp được Trương Thán, hắn quả thật "vô cùng kinh ngạc". Khó có được một người giống như Phương Hận Thiếu, không việc gì thì lại cùng hắn múa mép khua môi, tranh giành hơn thua, có bị mắng cũng không ghi nhớ trong lòng, lúc gặp chuyện lại có thể hoạn nạn cùng nhau, trong lòng của hắn rất vui. Không ngờ lại thấy Trương Thán vì Lôi Thuần mà chán nản như vậy, không còn ý chí, nhất thời cảm xúc lại nổi lên, buồn bã không vui.

- Thật ra, kinh thành cũng không có gì để lưu luyến.

Lôi Thuần nói một cách xa xăm:

- Chờ mọi chuyện ở đây xong, ta cũng muốn cùng huynh và các huynh tỷ "Đào Hoa Xã" lên Lư Sơn, đến cố đô, thả thuyền qua sông Sầu Dư, được như vậy thì thật tốt.

Trương Thán cũng nói:

- Đúng là tốt…

Lôi Thuần nghiêng đầu hỏi:

- Thế nào?

Trương Thán cúi đầu nói:

- Không có gì.

Lôi Thuần chăm chú nói:

- Muội cảm thấy huynh còn lời muốn nói.

- Ta vẫn cảm thấy cô không phải là người như vậy

Trương Thán lắc đầu khoan thai nói:

- Cô khác với đại tỷ của "Đào Hoa Xã" chúng ta. Tỷ ấy có thể thoái ẩn, rất lánh đời cũng rất xuất thế; còn cô thì rất nhập thế, cũng rất giỏi giang.

- Muội giỏi giang à?

Lôi Thuần khẽ cười, cặp mắt híp lại, hàm răng trắng như những hòn đá nhỏ. Nàng vẫn đẹp như vậy, nhưng khi nhìn vào lại có một cảm giác thê lương và xót xa:

- Ngay cả võ công muội cũng không biết. Hồi nhỏ kinh mạch và gân cốt

của muội quá yếu, không thể tập võ được. Bởi vì tập võ thì phải học nội công tâm pháp, nhưng vừa học nội lực thì muội sẽ ngũ tạng quay cuồng, khí mạch hỗn loạn, huyết khí ngược chiều, tẩu hỏa nhập ma, cho nên muội đã trở thành một kẻ vô dụng cần phải có người khác chiếu cố như bậy giờ.

Nói đến đây, nàng lại khẽ cười một tiếng, nói:

- Thật ra, muội sống được đến giờ đã xem như là kỳ tích.

Ôn Nhu lắng nghe, lại nhìn nhìn, đột nhiên có một cảm giác kỳ lạ. Chẳng trách Lôi Thuần giọng nói và dáng điệu lại tuyệt thế như vậy, giống như hoa lan trong hẻm núi sâu, làn da mềm mại thuần khiết như nước như không chịu được một sự va chạm nhỏ, hóa ra thể chất của nàng lại yếu ớt như vậy. Có phải tất cả hồng nhan đều bạc mệnh? Nếu hồng nhan không bạc mệnh, có phải sẽ trở thành hoạ thủy (mầm tai họa)? Thân làm hồng nhan, sống làm hồng nhan, nếu không bạc mệnh lại trở thành họa thủy, vậy nên làm họa thủy hay bạc mệnh thì tốt hơn? Bạc mệnh gây khổ cho mình, còn hoạ thủy lại gây khổ cho người khác, như vậy nên hại người tốt hơn hay là hại mình tốt hơn?

Nàng cảm thấy mình rất xinh đẹp, nhưng thân thể lại rất khỏe mạnh, nhìn vào chẳng thấy chút gì bạc mệnh, chẳng lẽ mình là họa thủy? Nhưng mình lại không hại người, chỉ có làm cho “Quỷ Kiến Sầu” và Tiểu Thạch Đầu tức đến bốc lửa ba ngàn trượng… Mình không phải là họa thủy, cũng không bạc mệnh, chẳng lẽ…

Chẳng lẽ mình không phải hồng nhan?

Không thể nào!

Nếu như là thật, đả kích này thật sự quá lớn.

Một cô gái xinh đẹp như mình mà không phải má hồng, vậy nữ nhân trên thế gian nhiều nhất chỉ có thể coi là má xanh, má lam, má trắng, má đỏ…

Đương nhiên, nói ai cũng được ngoại trừ Lôi Thuần…

Ôn Nhu nghĩ ngợi lung tung, nhưng lại rất khâm phục dung mạo xinh đẹp của Lôi Thuần. Nàng thầm nghĩ: “Nếu ta là nam nhân, nhất định cũng sẽ thích tỷ ấy…”

Nàng lại bất chợt liên tưởng đến Bạch Sầu Phi, trong lòng ngẩn ngơ như rơi vào hầm băng, nhất thời không nói được lời nào.

Trương Thán vội nói:

- Lôi cô nương, cô đừng nói như vậy! Có võ công hay không cũng chẳng quan trọng gì. Lần đó, ta còn nhớ là ngày đầu tháng sáu năm ngoái, ta phải về Ưng Đàm thăm người thân…

Lôi Thuần cười, cặp mắt như sao lóe sáng, hàm răng trắng đến mức làm người khác ngẩn ngơ, dáng vẻ giống như một cô gái nhỏ rất vui vẻ, rất xinh đẹp, rất ngây thơ, đang nghe đại ca ca kể những câu chuyện thú vị:

- Còn nói nữa, ngũ ca ca thật sự đi thăm người thân… là về Ưng Đầm định việc hôn nhân.

Trương Thán cũng cười, sắc mặt lại đỏ lên. Khuôn mặt đen của hắn lại đỏ đến mức khiến người ta nhìn ra được, ngay cả Đường Bảo Ngưu nhìn thấy cũng trợn mắt.

Nhưng vẻ lúng túng của Trương Thán rất nhanh lại chuyển thành căm phẫn.

- Nhưng khi ta về đến quê nhà, tất cả đều thay đổi…

Nói đến đây hắn lại không nói nữa, có lẽ là không nói được.

Lôi Thuần vội nói tiếp:

- Đó đều là chuyện quá khứ rồi.

- Ta biết, hơn một năm nay ta cũng cố gắng không nghĩ đến nó nữa.

Trương Thán trầm giọng nói:

- Hiện giờ ta nói ra, là muốn nói cho cô biết, khi đó cô không biết võ công nhưng lại cứu ta, nếu không có cô ta đã sớm mất mạng trong tay "Phì Thủy Bất Lưu Biệt Nhân Điền" rồi…

Lôi Thuần cười nói:

- Cơ duyên xảo hợp, nhờ vậy muội mới có duyên kết bạn với ngũ ca.

Đường Bảo Ngưu bình sinh thích xen vào việc người khác, nghe mấy câu không đầu không này, quả thật không nhịn được.

- Các ngươi nói gì vậy, có phải là ác nhân Điền lão tử kia không?

Trương Thán không để ý tới hắn.

Lôi Thuần cũng từ chối trả lời, chỉ nói:

- Chuyện đã qua, còn nhắc lại làm gì.

Trương Thán nghiêm túc nói:

- Thất muội, mặc dù cô không biết võ công, nhưng về khí chất và thông tuệ, ngoại trừ Lại đại tỷ ra thì cô suất xắc hơn chúng ta hơn.

Lôi Thuần khẽ cười một tiếng, nói:

- Muội biết dụng tâm của huynh, cũng không dám tự coi nhẹ mình, cho nên… không phải vẫn sống đến giờ sao?

Đường Bảo Ngưu gần như hét lên:

- Chuyện gì thế? Ấp a ấp úng như vậy còn là nam tử hán cái gì!

Ôn Nhu cũng nhịn không nổi, nói như cầu khẩn:

- Ngươi nói đi, ngươi nói đi…

Thấy Trương Thán không để ý tới, nàng lập tức biến thành dỗi:

- Ngươi không nói tức là không xem chúng ta là bằng hữu rồi.

Thấy Trương Thán vẫn không hề động lòng, nàng liền giận dữ:

- Ngươi không nói cũng được, cho dù có cầu ta nghe, bản cô nương cũng chẳng thèm nghe!

Trương Thán vẫn không nói.

Ôn Nhu đang muốn trở mặt, Lôi Thuần vội nói:

- Nhu muội, còn rất nhiều dịp mà! Không bằng muội tới Lục Phân Bán đường chơi một chuyến, tỷ tỷ sẽ kể đầy đủ cho muội nghe.

Ôn Nhu rất nghe lời Lôi Thuần, chỉ một câu như vậy đã chuyển giận thành cười, nếu là người khác thì còn lâu nàng mới thuận theo.

Đường Bảo Ngưu trợn mắt há mồm một lúc, mới lẩm bẩm:

- Kỳ tích, kỳ tích…

Lần này đến phiên Trương Thán nhịn không được hỏi:

- Kỳ tích gì?

Hắn vốn cũng là một kẻ thích xen vào việc người khác, chỉ sợ thiên hạ không loạn. Vừa rồi chỉ là nhớ đến chuyện thương tâm, tâm tình không thoải mái nên giống như một người hoàn toàn khác vậy. Lúc này tâm tình đã của hắn đã hơi khôi phục, lại bắt đầu "lộ ra nguyên hình".

Đường Bảo Ngưu nhanh mồm nhanh miệng nói:

- Rất giỏi, rất giỏi.

Lúc này đến phiên Trương Thán sốt ruột:

- Cái gì rất giỏi?

- Nữ nhân, ai, nữ nhân

Đường Bảo Ngưu thở dài:

- Nữ nhân đa dạng còn hơn ám khí của Đường môn ta.

Trương Thán chợt hỏi:

- Ngươi thật sự là người của Thục Trung Đường môn sao?

Đường Bảo Ngưu quay người lại, đôi mắt hổ nhìn hắn trừng trừng, nói:

- Ta có phải họ Đường không?

Trương Thán khựng người, đành đáp:

- Phải.

Đường Bảo Ngưu thở phì phì nói:

- Họ Đường thì nhất định phải là nhà họ Đường ở Tứ Xuyên sao? Không thể có nhà khác à? Họ Đường dùng ám khí thì nhất định phải là ám khí của

Đường Gia Bảo ở Xuyên Tây sao? Không thể có nhà thứ hai chắc?

Trương Thán bị hắn hỏi có chút luống cuống, đành nói:

- Có thì có… nhưng mà, nhưng mà…

Đường Bảo Ngưu lại hét lên:

- Nhưng mà cái gì? Có chuyện thì mau nói, có… cái kia mau đánh!

Hắn vì "e ngại" ở đây có hai cô gái, hơn nữa đều là hoa tươi chưa gả, cho nên cuối cùng đã "giữ lại" lời nói một chút.

Trương Thán nói:

- Những nhà họ Đường khác, có vẻ không nổi danh như vậy.

- Có một nhà, cũng có một người danh chấn thiên hạ.

Đường Bảo Ngưu nghiêm túc nói:

- Bảo đảm còn nổi danh hơn so với Thục Trung Đường môn.

Trương Thán cười khan nói:

- Chắc không phải là do các hạ tự nghĩ ra chứ?

- Tuyệt đối không phải, có lịch sử làm chứng.

Đường Bảo Ngưu quang minh lỗi lạc nói:

- Ngươi cho rằng ta lại đặt điều bịa chuyện như ngươi sao?

Lúc này Ôn Nhu và Trương Thán đều hiếu kỳ, suy đi nghĩ lại thế nào cũng không nghĩ ra được rốt cuộc là nhân vật nào, nhịn không được kêu lên:

- Là ai?

- Đường Tam Tạng.

Đường Bảo Ngưu đắc ý nói:

- Ám khí của ngài là vòng kim cô, ngay cản Tề Thiên Đại Thánh cũng có thể trị được, là do Như Lai phật tổ truyền thụ cho ngài.

Nói xong câu này, nhìn dáng vẻ của Đường Bảo Ngưu thật giống như cho rằng mình là phật tổ có thể lên trời.

Nếu không có Lôi Thuần, hắn quả thật có khả năng bị Trương Thán và Ôn Nhu liên thủ đánh cho "chầu trời".

- Sao ngươi không nói là Đường Minh Hoàng luôn đi?

Trương Thán nói:

- Ngươi nằm mơ cũng có thể giết người đấy.

Lôi Thuần vội vàng khuyên can:

- Ôn Nhu là cô gái ngoan nhất mà ta thấy, cũng là muội muội nghe lời ta nhất.

Lôi Thuần nói tiếp:

- Ngũ ca đương nhiên cũng biết Đường cự hiệp vốn khôi hài, cho nên mới nói vài câu vui đùa với các người.

Nàng bổ sung một câu:

- Muốn nói đùa cũng phải chọn người có độ lượng, Đường cự hiệp có mắt

nhìn người, lần này đúng là chọn đúng rồi người.

Chỉ bằng mấy câu nói này, tất cả can qua đều được hóa giải không còn.

Ôn Nhu muốn làm cô gái nghe lời.

Trương Thán đành bỏ qua không tính toán với Đường Bảo Ngưu.

- Chúng ta không bàn đến chuyện Đường Tam Tạng có phải Đường hay không, nhưng sức liên tưởng của Đường cự hiệp đúng là vô cùng phong phú, ngay cả Tôn Ngộ Không cũng biến thành nhân vật võ lâm, đúng là một sáng kiến mới mẻ.

Lôi Thuần cười nhẹ nói:

- Có lẽ, những câu chuyện thần thoại cổ đại cũng chính là hiệp nghĩa truyền kỳ đương đại, chỉ là khoa trương một chút, nói không chừng thật sự có kỳ nhân, cũng có kỳ sự.

Ôn Nhu lại nói:

- Lôi tỷ tỷ làm sao biết ta là cô gái ngoan?

Lôi Thuần hơi kinh ngạc hỏi lại:

- Sao thế? Muội không nghe lời sao?

Ôn Nhu than thở nói:

- Con gái bây giờ đều không thích nghe lời, các nàng đều thích hư hỏng, càng hư hỏng lại càng được người ta chấp nhận, càng làm người ta yêu thích, càng làm người ta sùng bái.

- Vậy sao?

Lôi Thuần hỏi:

- Hiện nay trên giang hồ đang thịnh hành kiểu này à?

Ôn Nhu chớp chớp mắt nói:

- Đúng vậy. Hơn nữa ta cảm thấy trước giờ mình cũng không phải rất biết điều, trong nhà bị ta quậy đến mức ai cũng sợ, gà bay chó chạy. Sau khi bái làm môn hạ của Tiểu Hàn Sơn, sư phụ cũng nói rằng trong đám sư huynh tỷ, chỉ có ta là lì lợm nhất, không tiến bộ nhất, lại phiền phức nhất…

- Muội thông minh cho nên mới tinh nghịch, người thông minh mới có thể tinh nghịch được.

Lôi Thuần cười mỉm nói:

- Sư phụ muội nói như vậy, chẳng qua là trêu đùa muội thôi…

Ôn Nhu phản đối:

- Không phải đâu. Sư phụ ta ngày thường rất nhân từ với ta, nhưng khi người dạy bảo cũng đủ khiến người khác sợ đến mức hồn phi phách tán…

Lôi Thuần nghiêm nghị nói:

- Tôn sư "Hồng Tụ Thần Ni" là một trong những người được kính trọng nhất trong võ lâm hiện nay, không tranh quyền thế, ẩn cư đã lâu. Lời nói của người hẳn là có dụng tâm sâu xa, chứ không phải là trách móc nặng nề. Nếu người không thương muội, muội không nghe lời như vậy sao người còn để muội vượt đường xa ngàn dặm tới khuyên đại sư huynh hồi tâm chuyển ý…

Ôn Nhu không nghe thì thôi, nghe đến đây vành mắt liền đỏ lên, nói:

- Đúng vậy, nếu bọn họ cho ta ra ngoài thì tốt rồi.

Câu nói này làm cho đám Lôi Thuần, Trương Thán đều kinh hãi. Lôi Thuần ngạc nhiên hỏi:

- Muội nói là…

Trương Thán nói:

- Cô ra ngoài, lệnh sư và lệnh tôn…

Lôi Thuần nói:

- Bọn họ cũng không biết sao?

Trương Thán vội la lên:

- Vậy mà cô còn dám đến đây?

Ôn Nhu vừa thấy sắc mặt bọn họ đều biến đổi, chiếc miệng nhỏ nhắn liền mấp máy, gần như muốn khóc lên. Lôi Thuần vội vỗ vỗ vai, vuốt mái tóc dài đen như thác nước của nàng, nhẹ nhàng nói:

- Muội đã nói, lần này ra ngoài là do lệnh sư "Hồng tụ Thần Ni" phái cô tới tìm Tô sư ca, hơn nữa lệnh tôn "Tung Dương Thập Cửu Thủ" Ôn Vãn đại nhân cũng đồng ý, hóa ra là muội tự mình chạy ra ngoài…

Ôn Nhu ủy khuất nói:

- Đúng vậy. Nếu ta không lén chạy ra ngoài, chỉ sợ cả đời này bọn họ cũng không cho ta đi ra. Bọn họ nói là phải chờ sau khi ta thành tài mới có thể xuống núi. Mấy cái công phu đó vừa khó học vừa chẳng thú vị gì, sau khi học thành chỉ sợ mắt ta đã có mấy chục nếp nhăn, trán có mấy trăm nếp gấp, miệng có mấy ngàn nếp sần, còn xuống núi làm gì.

Trương Thán và Lôi Thuần nghe được đều thầm đổ mồ hôi, nghĩ đến

“Hồng tụ Thần Ni” đức cao vọng trọng và Ôn Vãn Ôn Tung Dương có danh vọng cả trong triều đình và dân gian, biết được tin Ôn Nhu mất tích sẽ lo lắng thế nào. Lại nghe Ôn Nhu nói:

- Nếu thật là sư phụ bảo ta tìm Tô sư ca về, huynh ấy nào còn dám ở lại trong kinh đấu đá với phụ thân của tỷ.

Lôi Thuần và Trương Thán cuối cùng cũng hiểu rõ, hóa ra Ôn Nhu lần này đến kinh thật sự không được “Hồng tụ Thần Ni” cho phép và Ôn Vãn đồng ý.

Đường Bảo Ngưu lại cao hứng vỗ đùi, có lẽ vì dùng sức quá mạnh nên đau đến nhe răng, nói:

- Tốt, như vậy cô không cần vội trở về, chúng ta cứ dạo chơi kinh thành cho chán, sau đó có thể tìm Thẩm đại ca chơi đùa.

Thẩm đại ca mà hắn nói chính là Thẩm Hổ Thiền mà hắn kính trọng nhất. Thẩm Hổ Thiền, Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu những năm gần đây được giang hồ xưng là “Thất Đại Khấu”, trên danh nghĩa tuy là cướp, nhưng rất nhiều người trong võ lâm, cùng với những kẻ bần cùng được bọn họ cứu tế đều sùng kính bọn họ giống như “Tứ Đại Danh Bổ” vậy.

Ôn Nhu nín khóc mỉm cười:

- Được.

Nàng lại ôm lấy tay Lôi Thuần nói:

- Tỷ tỷ cũng đi nhé!

Lôi Thuần vuốt ve mái tóc trên trán nàng. Nhìn vào lại có chút kỳ lạ, bởi vì vóc dáng Lôi Thuần rất nhỏ, nhưng cử động lại rất thành thục; còn dáng vẻ

Ôn Nhu lại như làm nũng, trong cử chỉ càng lộ ra vẻ non nớt. Hai người ở cùng với nhau, mặc dù Ôn Nhu biết võ còn Lôi Thuần thì không, nhưng Lôi Thuần lại giống như là tỷ tỷ của nàng, là người chiếu cố cho nàng vậy.

- Nhân lúc còn chưa rời khỏi kinh thành, không bằng muội muội hãy đến chỗ ta làm khách.

Lôi Thuần nói:

- Tỷ tỷ có mấy lời riêng muốn nói với muội.

Trương Thán nghe xong, liền nói:

- Ôn nữ hiệp là người của Kim Phong Tế Vũ lâu, lại là sư muội Tô công tử, đến Lục Phân Bán đường như vậy e rằng có chút không tiện.

Ôn Nhu tức giận nói:

- Ngươi lo lắng cái gì? Dù Lục Phân Bán đường muốn động đến bản cô nương, bọn chúng động được sao?

Một người sau khi tận mắt nhìn thấy hảo thủ của Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu giao đấu với Quan Thất, vẫn còn tự tin như vậy, chắc cũng chỉ có một mình Ôn Nhu.

Đương nhiên còn có một người khác, chính là Đường Bảo Ngưu.

Đường Bảo Ngưu cũng hào hứng nói:

- Tốt, ta cũng đến xem thử một lần.

Lôi Thuần ngẩng khuôn mặt xinh đẹp lên, hỏi:

- Ngươi đến đó làm gì?

Đường Bảo Ngưu vừa thấy khuôn mặt điềm đạm xinh đẹp này, nhất thời mềm đi một nửa, cũng choáng váng hơn một nửa, lại ngứa mũi muốn hắt hơi, đành nói:

- Ta muốn… ta muốn bảo vệ cô ấy…

Ôn Nhu càng tức giận, xì một tiếng nói:

- Ai cần ngươi bảo vệ chứ?

- Cô…

Đường Bảo Ngưu bị đôi lúm đồng tiền như mọng nước của Lôi Thuần khiến cho xương mềm tâm loạn, cộng thêm Ôn Nhu hoa dung giận dỗi, càng không biết nói gì:

- Ta… ta chỉ là muốn…

Ôn Nhu giậm chân nói:

- Ngươi muốn cái gì?

Lôi Thuần cười ôn hòa nói:

- Tỷ muội chúng ta nói chút chuyện riêng, ngươi đừng tới thì hơn.

Đường Bảo Ngưu lắp bắp nói:

- Vậy ta… chờ cô ở đâu?

Ôn Nhu tức giận nói:

- Ngươi khỏi cần chờ.

Lôi Thuần quay sang hỏi Trương Thán:

- Ngũ ca có muốn cùng đến Lục Phân Bán đường không?

Trương Thán ngẫm nghĩ, nói:

- Ta muốn về sau một chút.

Lôi Thuần hơi do dự:

- Ngũ ca…

- À, ta không đi đâu, dù có đi cũng sẽ nói cho cô biết trước một tiếng. Cô yên tâm, ta sẽ không đi mà không từ biệt đâu.

Trương Thán hoảng hốt nói:

- Ta chỉ muốn yên tĩnh một chút… có điều, ta vẫn lo lắng cho Ôn nữ hiệp…

- Huynh cứ yên tâm! Cha ta cũng biết Ôn nữ hiệp thật sự không có quan hệ quá lớn với Kim Phong Tế Vũ lâu. Người chỉ muốn đối phó với Tô công tử, nếu như đắc tội với Ôn muội muội thì sẽ kết thù với "Hồng tụ Thần Ni" và Ôn Vãn, đối với Lục Phân Bán đường hoàn toàn không có lợi, đồng thời cũng không thể làm gì được Tô công tử. Về phần Mê Thiên Thất Thánh thì đã cho người giám sát rồi. Trong thành sẽ không có người nào động đến được hai tỷ muội chúng ta.

Lôi Thuần nói như vậy, Ôn Nhu lại nghe không hiểu. Thật ra Lôi Thuần đã ngầm ám thị: Ôn Nhu không quan trọng, cho dù bắt giữ nàng cũng không thể khiến Tô Mộng Chẩm tuân theo:

- Nếu như Tiểu Trương… huynh xem ta lại quên gọi là ngũ ca rồi! Ngũ ca chắc lo lắng người khác nhúng tay gây chuyện, nhưng có Lục Phân Bán đường cộng thêm Kim Phong Tế Vũ lâu, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Trương Thán biết những điều Lôi Thuần nói đều là tình hình thực tế.

Lôi Tổn để lại hai vị đường chủ là Đậu Tử Bà Bà và Lâm Ca Ca, đứng ở đầu phố phía xa chờ Lôi Thuần quay về Lục Phân Bán đường, kỳ thật cũng là chấp hành nhiệm vụ bảo vệ.

Xem ra đến kinh thành, Lôi Thuần thật sự đã không cần mình bảo vệ.

Ôn Nhu cũng không ngừng giục Sư Vô Quý quay về Kim Phong Tế Vũ lâu trước, y vốn là được Tô Mộng Chẩm lưu lại để hộ tống nàng.

Đường Bảo Ngưu thấy Trương Thán cũng không đi, tâm tình vốn hơi mất mát liền biến thành muốn tìm hiểu ẩn tình của người khác, lập tức vỗ vào bả vai Trương Thán mạnh như vừa rồi hắn đánh vào bắp đùi mình, cười hào phóng nói:

- Đi! Chúng ta mặc kệ đám động vật mà Khổng Phu tử nói khó nuôi này, anh em ta hãy hào sảng một chút, đi uống rượu!

- Hào sảng một chút?

Trương Thán vẻ mặt đau đớn, xoa bờ vai của mình nói:

- Ta chỉ lo lão ca ngươi quá hào sảng thôi.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Đốt Hương

- Ngươi lo lắng điều gì?

Sau khi lên xe ngựa, Lôi Tổn hỏi Địch Phi Kinh như vậy.

Chiếu cố những người không giao tình

Thiên hạ chỉ có Địch Phi Kinh

Ngoại trừ Quan Chiêu Đệ ngày xưa, tri âm duy nhất của Lôi Tổn chắc cũng chỉ có Địch Phi Kinh.

Còn tri âm duy nhất của Địch Phi Kinh có phải cũng là Lôi Tổn?

Khoảng cách giữa Lôi Tổn và Địch Phi Kinh lúc này khoảng chừng chín thước.

Xe ngựa rất lớn, rất rộng rãi. Cho dù trong kinh thành, ngoại trừ hoàng thân quốc thích, quan lớn trong triều, cũng rất ít thấy loại xe ngựa xa hoa như vậy.

Hai người bọn họ đều dựa lưng vào thành xe, chính giữa có một thứ ngăn cách, đương nhiên là cỗ quan tài kia.

Quan tài này là do Lôi Tổn sai người cẩn thận khiêng lên.

Người khiêng quan tài, chẳng những có địa vị tại Lục Phân Bán đường mà còn phải võ công cao cường.

Dù là người có địa vị cao, võ công giỏi, cũng chưa hẳn có thể phụ trách nâng cỗ quan tài này, mà còn phải được Lôi Tổn tín nhiệm và trải qua sự tuyển chọn nghiêm khắc của lão.

Người Lôi Tổn chọn phải rất sạch sẽ.

Thông thường, những người võ công cao lại rất sạch sẽ thật sự không nhiều lắm, có lẽ vì một người có chân tài thực lực thì sẽ không tốn quá nhiều thời gian để chỉnh trang lại mình.

Nhưng không phải là không có.

Lôi Tổn lựa chọn chính là loại người này, vừa rất sạch sẽ lại vừa có võ công cao.

Hơn nữa hai tay còn phải đặc biệt sạch sẽ, không được để lại móng tay, cũng không cho phép có một chút vết dơ. Nếu như lúc khiêng cỗ quan tài này, Lôi Tổn phát hiện tay người khiêng có chút vết bẩn, chẳng hạn như từng ngoáy mũi, xỉa răng… lão sẽ lập tức chặt tay của người đó xuống.

Lão làm được, bởi vì lão là Lôi Tổn.

Chuyện mà Lôi Tổn muốn làm, nhất định có thể làm được.

Mấy năm gần đây, có lẽ chuyện duy nhất mà lão làm không được chính là không đối phó được Tô Mộng Chẩm, không diệt được Kim Phong Tế Vũ lâu.

Trong Lục Phân Bán đường, được chọn làm người phụ trách khiêng cỗ quan tài này là một chuyện vinh quang, nhưng cũng là một chuyện tùy thời có thể gặp họa sát thân, so với việc ra ngoài liều mạng với kẻ địch còn phải

nơm nớp lo sợ hơn.

Bọn họ đều là người trẻ tuổi.

Lôi Tổn thích người trẻ tuổi, bởi vì ở cùng người với trẻ tuổi mới có thể khiến cho tâm tình của lão không bị già đi.

Trước khi khiêng cỗ quan tài này, những người tuổi trẻ đó ít nhất đều phải rửa tay ba lượt, cho nên có rất nhiều người cầm chậu rửa tay đi sau bọn họ, mà ngay cả những người cầm chậu này cũng rất sạch sẽ.

Vì vậy người trong giang hồ đồn rằng: đắc tội Tô Mộng Chẩm có lẽ không phải chết, nhưng nếu đắc tội với trưởng lão "Nhất Ngôn Vi Định" của Kim Phong Tế Vũ lâu, Tô Mộng Chẩm quyết sẽ không bỏ qua hắn. Tương tự, ngươi không tôn trọng Địch Phi Kinh có lẽ còn không có chuyện gì, bởi vì không ai đoán ra được tâm tư của Địch Phi Kinh, kể cả lúc nào y giận hay cao hứng, tốt hay xấu với ai; còn nếu chọc giận Lôi Tổn, có lẽ cũng còn một đường sống, bởi vì Lôi Tổn khi giận dữ có thể giết cả nhà người nọ, nhưng cũng có thể thăng chức cho người nọ, cho hắn địa vị trước nay chưa từng có, bởi vì Lôi Tổn trước giờ là một người chuyện nhỏ cũng có thể lo lắng, còn chuyện lớn lại có thể bình tĩnh; nhưng ngươi tuyệt đối không thể, cũng vĩnh viễn không thể đụng vào cỗ quan tài này của Lôi Tổn.

Nếu đụng vào cỗ quan tài này, nhất định ngươi sẽ hối hận vì đã sinh ra.

Đây là cấm kỵ của Lôi Tổn, cấm kỵ tuyệt đối.

Sau khi quan tài được đặt vững vàng trong xe ngựa, Lôi Tổn mới "dám" lên xe.

Địch Phi Kinh đương nhiên là lên sau. Y biết rõ, chuyện mà mình cần làm không phải là làm thế nào để giành trước, mà là làm sao để theo sau.

Trước giờ y rất hiểu điều này, cho nên y vẫn luôn là nhân vật số hai của Lục Phân Bán đường.

Y hiểu rõ, nếu không phải trước giờ y đều nghĩ như vậy, đều làm như vậy, hơn nữa còn làm rất tốt, cái ngôi vị số hai này của y sớm đã sụp đổ, không còn tồn tại ở Lục Phân Bán đường, cũng hoàn toàn tan biến trong võ lâm, trên giang hồ và thế gian.

Kể cả con người của y.

Lôi Tổn rất thích Địch Phi Kinh, cũng rất kính trọng y. Bởi vì lão biết, Địch Phi Kinh hiểu cái gì nên làm còn cái gì không nên làm.

Vừa rồi Thuần nhi nói đến chuyện tự hiểu lòng mình, Địch Phi Kinh không nghi ngờ chính là loại người này.

Người có dã tâm, có chí khí, có quyết tâm tranh giành ngôi vị đệ nhất thì nhặt đâu cũng có; nhưng một người có dã tâm, có chí khí, có quyết tâm lại chỉ muốn ngồi vững ở ngôi vị thứ hai của mình, đó mới là kẻ vạn người được một, hiếm thấy hiếm có.

Địch Phi Kinh chính là người như vậy.

Nhưng lúc này sao y lại có vẻ ưu sầu? Y đang lo lắng điều gì?

Là trận chiến giữa trưa ngày mốt sao? Hay là còn có nỗi khổ riêng khác?

Lôi Tổn biết hiện giờ là lúc lão nghỉ ngơi, cũng là lúc Địch Phi Kinh nói chuyện.

Rất nhiều năm qua, sở dĩ bọn họ có thể hợp tác khăng khít là vì bọn họ đều diễn rất tốt vai diễn của mình, đứng vững trên cương vị của mình, làm tốt bổn phận của mình. Kết quả của việc phát huy và phối hợp chặt chẽ đó là

khiến cho Lục Phân Bán đường trở nên vô cùng lớn mạnh… nếu như không gặp phải Kim Phong Tế Vũ lâu.

Phía trước quan tài có đốt một nén hương, là Tạng hương *.

* Một loại nhang dây sản xuất ở Tây Tạng, nguyên liệu chính là đàn hương, cỏ vân hương, cây ngải. Có hai loại màu đen và vàng. Dân tộc Tạng dùng để cúng Phật.

Tạng hương rất thơm.

Trong xe ngựa hương khí lững lờ, quả thật rất dễ chịu.

Nhưng vì sao phải đốt hương?

Chẳng lẽ trong quan tài có người chết đang nằm?

Nếu vậy thì người chết là ai mà khiến cho Lôi Tổn phải chú trọng như vậy? Tại sao không chôn cất đi? Vì sao khi cùng với Kim Phong Tế Vũ lâu hội chiến tại Tam Hợp lâu, lão vẫn mang nó đến chiến trường?

Còn nếu như không phải người chết, vậy tại sao lại phải đốt hương?

Vấn đề vĩnh viễn là câu đố.

Khi chúng ta thử giải đáp một vấn đề, nếu như nghiêm túc tìm hiểu đến cùng, có thể sẽ sinh ra nhiều vấn đề khác.

Những vấn đề có được đáp án, nhất là đáp án chính xác thật ra cũng không nhiều. Còn vấn đề trong đời người, đặc biệt là những vấn đề không thể nào giải quyết lại có quá nhiều.

Địch Phi Kinh nêu ra lúc này, hiển nhiên chính là một vấn đề trong số đó.

- Ngài hãy nhìn cây hương này.

Lôi Tổn nhìn lại, trông thấy hương đã cháy một đoạn, tàn hương rơi xuống trên viền chiếc chén nhỏ bằng sứ.

Lôi Tổn không nhìn ra được gì.

- Xe ngựa đang chuyển động.

Địch Phi Kinh nói một câu như vậy.

Câu nói này giống như vô nghĩa.

Xe ngựa đương nhiên là chuyển động, hơn nữa còn đang thẳng đến Lục Phân Bán đường. Với tốc độ như vậy, có lẽ không đến một canh giờ là đã về đến Bất Động Phi Bộc của Tổng đường.

Nhưng Lôi Tổn biết Địch Phi Kinh nhất định có ám chỉ, cho nên lão kiên nhẫn chờ đợi, đợi Địch Phi Kinh nói ra phần tiếp theo.

- Cho nên sức gió rất lớn.

Địch Phi Kinh quả nhiên nói tiếp:

- Sức gió mạnh sẽ ảnh hưởng đến cây hương. Nói cách khác, khi có gió hương sẽ cháy nhanh hơn.

Y dừng một chút rồi nói:

- Vì vậy, chúng ta dùng một bữa cơm để tính toán thời gian sẽ không chính xác lắm, bởi vì người ăn cơm có nhanh có chậm. Nếu là do cái vị Trương Thán luôn quyến luyến Lôi tiểu thư kia đến ăn, chỉ sợ mới và mấy cái đã còn lại chén không.

Sau đó y bổ sung:

- Tương tự, dùng một chén trà, một nén hương, một nháy mắt để tính toán thời gian cũng không ổn định và xác thực lắm. Nếu thời gian đó không quan trọng thì không sao, nhưng nếu trong khoảnh khắc có thể phân định sống chết, vậy thì sẽ sai lệch rất nhiều, cũng sai lầm rất lớn.

Y cúi thấp đầu, nhưng ánh mắt lại sáng lên:

- Không có thời gian thì sẽ không có năm tháng, chúng ta cũng sẽ không suy yếu, không già, cũng không chết. Thứ quan trọng như vậy, sao có thể không tính toán chuẩn xác được?

Y kiên định nói:

- Ta nghĩ, sau này nhất định sẽ có phát minh giúp chúng ta tính toán thời gian chính xác, hơn nữa còn có thể ghi lại tháng năm.

Lôi Tổn giống như cũng chờ mong:

- Chỉ mong là thế.

Địch Phi Kinh nói:

- Hy vọng có thể.

Lôi Tổn nói tiếp:

- Nhưng hiện giờ nếu chúng ta muốn không suy, không bại, không chết, trước tiên phải giải quyết vấn đề của Tô Mộng Chẩm.

- Ta biết.

Địch Phi Kinh nói:

- Đây chính là vấn đề của Tô Mộng Chẩm.

Lôi Tổn yên lặng suy tư.

- Lúc đầu chúng ta từng suy đoán, Tô Mộng Chẩm sở dĩ nóng lòng quyết chiến là vì hắn không đợi thêm được nữa.

Địch Phi Kinh nói:

- Bởi vì hắn có bệnh.

Lôi Tổn gật đầu:

- Thời gian đối với hắn vô cùng quan trọng.

- Thời gian đối với chúng ta cũng vô cùng quan trọng.

Địch Phi Kinh nói:

- Thậm chí hắn còn muốn quyết chiến vào ngày mai. Vì sợ chúng ta kéo dài thời hạn, hắn lại không tiếc bỏ qua địa lợi nhân hòa, đồng ý tự mình đi đến Lục Phân Bán đường.

Khóe miệng Lôi Tổn dường như đã có ý cười:

- Vừa rồi ta cố gắng nhẫn nhịn, là muốn khiến cho Tô Mộng Chẩm trở nên kiêu ngạo. Dù là người khôn khéo, một khi ngạo mạn cũng dễ phạm sai sót.

Lão rút hai tay vào sâu trong tay áo, giống như đang ôm lấy mình:

- Ta cũng mượn chuyện này để quan sát tình trạng của hắn. Vừa rồi ta luôn khiêm nhường, còn ngươi lại thay ta đối đáp với hắn, chúng ta phối hợp thật là thiên y vô phùng (áo trời không hở).

- Có sơ hở.

Địch Phi Kinh đột nhiên nói:

- Nếu thứ chúng ta dệt là áo trời, vậy áo trời của chúng ta chắc chắn có kẽ hở.

- Dưới trướng của "Tung Dương Đại Cửu Thủ" Ôn Văn có một trợ thủ mạnh gọi là "Thiên Y Hữu Phùng", cùng tề danh với "Hậu Hội Hữu Kỳ" của chúng ta và "Nhất Ngôn Vi Định" của Kim Phong Tế Vũ lâu. Không phải ngươi muốn nói đến người này chứ?

Lôi Tổn mỉm cười hỏi lại.

- Đương nhiên không phải nói đến y.

Địch Phi Kinh nói:

- Ta chỉ là đang thắc mắc, Tô Mộng Chẩm thật sự không cần thiết phải tỏ ra vội vàng và thiếu kiên nhẫn cho chúng ta thấy như vậy.

Lôi Tổn hỏi:

- Hắn là cố ý biểu hiện ra?

Địch Phi Kinh nói:

- E rằng là đúng.

- Hắn cố ý để chúng ta cho rằng hắn không thể đợi được?

- Như vậy nói cách khác là hắn có thể đợi.

Địch Phi Kinh nói:

- Ít nhất càng có thể đợi lâu hơn so với chúng ta, cho nên hắn mới cố ý biểu hiện ra ngoài.

- Nếu là như vậy.

Lôi Tổn trầm ngâm nói:

- Tất cả phán đoán trước kia của chúng ta đều phải lật lại. Lúc chúng ta cố ý khiêm tốn nhún nhường, hắn lại tỏ ra vênh váo hung hăng, chính là muốn chúng ta phán đoán sai lầm về hắn?

- Trên chiến trường, phán đoán sai lầm cũng chẳng khác nào thất bại.

- Nói cách khác, bệnh của hắn chưa chắc đã nặng như vậy?

- Có thể không nghiêm trọng lắm.

- Ám khí đâm vào chân hắn cũng không phát tác ra?

- Xem ra là vậy.

Địch Phi Kinh thở dài một tiếng nói:

- Mặc dù "Lục Đậu" của Hoa Vô Thác không có thuốc nào chữa được, cho dù kịp thời khoét đi vết thương cũng khó ngăn chất độc lan tràn.

- Cho nên "Nhất Ngôn Vi Định" vẫn còn sống?

- Cũng có khả năng.

- Hắn là cố ý muốn xông đến Lục Phân Bán đường?

- Có thể.

- Hắn nắm chắc sẽ thắng sao?

- Ít nhất hiện giờ hắn vẫn không bại.

- Chúng ta cũng không bại.

- Bởi vì chúng ta còn chưa từng quyết chiến.

- Chúng ta chỉ hợp lực giải quyết Mê Thiên Thất Thánh thôi.

- Nhưng Quan Thất vẫn còn chưa chết.

- Quan Thất đã là một phế nhân, hắn đứt một tay, thân bị trọng thương, lại bị sét đánh, cho dù có thể sống được cũng chẳng có gì đáng ngại.

- Có điều lực lượng sau lưng Quan Thất vẫn là một ẩn số.

Địch Phi Kinh thận trọng nói:

- Quan Thất bị chặt một tay, nhưng sợi dây xích "thiên hạ vạn vật, không gì có thể hủy" kia cũng chẳng khác nào bị một đao này chặt xuống. Quan Thất đã kéo cánh tay đứt của hắn chạy đi.

- Ý của ngươi là nói?

- Hắn vốn có hai tay, bởi vì bị dây xích cột lại nên chỉ phát huy được một nửa. Hiện giờ hắn chỉ còn một tay, nhưng lại hoàn toàn khôi phục tác dụng.

Ánh mắt Địch Phi Kinh lóe lên ánh sáng trí tuệ:

- Trong kinh thành mặc dù không có Quan Thất thứ hai, nhưng chỉ cần có một nửa Quan Thất cũng rất đáng ngại.

- Huống hồ còn có Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch.

- Nếu không có Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch, Tô Mộng Chẩm nhất

định sẽ không có lòng tin như vậy.

Địch Phi Kinh nói:

- Hắn thật may mắn, giờ phút này lại có được hai trợ thủ mạnh như thế.

- Hắn chưa chắc đã may.

- Vì sao?

Lần này đến lượt Địch Phi Kinh hỏi.

- Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi vốn là bằng hữu với Thuần nhi.

Lôi Tổn nói:

- Bằng hữu giữa nam và nữ, rất có thể không chỉ là bằng hữu.

Lần này Địch Phi Kinh trầm mặc một lúc, sau đó mới nói:

- Ta nhìn ra được.

- Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi nếu đã là bằng hữu của Tô Mộng Chẩm.

Lôi Tổn vuốt râu nói:

- Vì sao không thể trở thành bằng hữu của ta?

- Nhưng bọn họ đã kết làm huynh đệ.

- Bằng hữu, huynh đệ, tình yêu, thân tình, có đôi khi cũng sẽ biến chất.

Ánh mắt Lôi Tổn cũng tràn đầy trí tuệ:

- Chỉ là phải xem áp bức và dụ dỗ như thế nào.

Địch Phi Kinh yên lặng.

- Ý kiến của ngươi thì sao?

Lôi Tổn chợt hỏi, ý của câu này là muốn Địch Phi Kinh nói chuyện.

- Nếu như kế hoạch này thành công, quả thật có thể đánh vào điểm yếu của Tô Mộng Chẩm, đánh vào trái tim của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Địch Phi Kinh nói:

- Kế hoạch trọng đại như vậy, trình tự quan trọng như vậy, cho nên khi tiến hành phải đặc biệt cẩn thận.

- Ý của ngươi là nói…

- Khi chúng ta nhìn thấy khuyết điểm của kẻ địch, rất có thể là kẻ địch cố ý để chúng ta nhìn thấy; ngược lại khi chúng ta nhìn thấy ưu điểm của kẻ địch, cũng có thể đó mới chính là sơ hở của hắn.

Địch Phi Kinh chậm rãi nói từng chữ:

- Đối phó với kẻ địch như Tô Mộng Chẩm, không được sai sót chút nào.

- Kẻ địch có thể đã bày kế?

- Có thể.

- Giống như dùng hương để phán đoán thời gian, sẽ rất dễ xảy ra sai lầm?

- Đúng.

- Sai lầm mặc dù rất nhỏ, nhưng ở thời khắc quan trọng lại có thể khiến

cho toàn quân bị diệt?

- Đồng thời cũng đủ chí mạng.

Địch Phi Kinh đáp:

- Có một việc chắc ngài còn không biết.

- Ngươi nói đi!

- Tô Mộng Chẩm đã từng đến tìm ta.

- Tự hắn đến sao?

- Không

Địch Phi Kinh nói:

- Còn có Dương Vô Tà.

- Vây chúng ta còn chờ gì nữa? Sớm phát động công kích đi!

Lôi Tổn nhìn cỗ quan tài của y:

- Chúng ta cứ dựa theo kế hoạch của Tô công tử để đối phó với hắn.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Hồng Lâu Mộng

Đám người Tô Mộng Chẩm, Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi trở lại Hồng lâu trên núi Thiên Tuyền. Trên đường đi Tô Mộng Chẩm vẫn không ngừng ho, ho kịch liệt hơn nhiều so với lúc y dốc sức chiến đấu với Quan Thất và tranh chấp với Lôi Tổn.

Trong lầu chỉ còn lại vài nhân vật quan trọng là Tô Mộng Chẩm, Bạch Sầu Phi, Vương Tiểu Thạch, Dương Vô Tà, Sư Vô Quý và Mạc Bắc Thần.

Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi thấy bờ vai Tô Mộng Chẩm đang co giật như bị động kinh, trong mắt đều hiện lên vẻ lo lắng.

Dương Vô Tà vội lấy một chiếc bình nhỏ bằng bạch ngọc đổ ra mấy viên thuốc.

Tô Mộng Chẩm cũng không cần nước, liền ngửa đầu nuốt chửng, khép mắt lại định thần một chút. Vương Tiểu Thạch thấp giọng nói:

- Đại ca nên nghỉ ngơi trước đã.

Bạch Sầu Phi cũng gật đầu:

- Buổi tối chúng ta lại đến.

Tô Mộng Chẩm bỗng mở mắt, phát ra ánh sáng lạnh lẽo, chợt nói:

- Cấm kỵ, đó là cấm kỵ.

Mọi người cũng không biết Tô Mộng Chẩm đang nói đến thứ gì, nhất thời đều có vẻ ngơ ngác. Dương Vô Tà bỗng quay người đi vào, Bạch Sầu Phi lại nói:

- Cũng chưa chắc.

Tô Mộng Chẩm lập tức hỏi:

- Vì sao?

Bạch Sầu Phi hỏi ngược lại:

- Hôm nay có phải chúng ta đã thành công tiêu diệt Mê Thiên Thất Thánh?

- Ít nhất là cũng đã làm Quan Thất bị thương nặng.

- Quan Thất vì sao lại đến?

- Hắn cho rằng Lục Phân Bán đường và chúng ta đang đối kháng với nhau, không ngờ được chúng ta lại liên thủ diệt trừ hắn trước.

- Cho nên sơ hở mà kẻ địch để chúng ta nhìn thấy, chưa chắc đã là sơ hở thật sự.

Bạch Sầu Phi nói:

- Còn sơ hở mà chúng ta không nhìn thấy, thông thường mới chính là điểm yếu của kẻ địch.

- Ý của đệ là nói…

- Đồng dạng, cấm kỵ mà kẻ địch để chúng ta nhìn thấy, chưa chắc đã là cấm kỵ thật sự.

Bạch Sầu Phi nhướng mày:

- Lôi Tổn bề ngoài kính trọng cỗ quan tài kia như thần linh, nhưng có thể chỉ là cố làm ra vẻ huyền bí.

- Đúng.

Tô Mộng Chẩm tán thưởng nói:

- Nhưng cũng có thể không đúng.

Mạc Bắc Thần nói tiếp:

- Nếu lỡ may là thật, chúng ta cần phải suy nghĩ xem bên trong quan tài kia là thứ gì?

Bạch Sầu Phi lập tức hỏi ngược lại:

- Nếu như mục đích của Lôi Tổn là muốn chúng ta hao tổn tâm trí, tốn công tốn sức, nghi thần nghi quỷ, sợ ném chuột vỡ bình thì sao?

Mạc Bắc Thần hơi khựng lại. Dương Vô Tà đã từ trong phòng đi ra, cầm trong tay một tập sách, nói:

- Căn cứ theo ghi chép, trong tám năm nay, mỗi khi Lục Phân Bán đường gặp sự kiện trọng đại, Lôi Tổn đều mang cỗ quan tài này ra. Không ai biết quan tài này đã từng mở ra hay chưa, bởi vì người duy nhất có mặt vẫn còn sống chính là Địch Phi Kinh.

Tô Mộng Chẩm trầm tư. Bạch Sầu Phi cũng nhíu mày.

- Còn có, đệ tử của Lục Phân Bán đường đối với này cỗ quan tài đều vừa kính vừa sợ. Nếu là tiểu tốt trong đường dám mạo phạm đến quan tài, nhất định sẽ bị xử tử ngay tại chỗ. Năm đó có một gã đường chủ, bởi vì không cẩn thận nên nhấn lên quan tài một cái, Lôi Tổn liền sai người chặt đứt hai ngón tay của hắn. Từ đó về sau, trước khi nhận được chỉ thị, không ai dám đến gần cỗ quan tài này trong vòng mười dặm.

Dương Vô Tà chậm rãi nói:

- Vào mỗi đêm trăng tròn, Lôi Tổn đều ở riêng với quan tài cả buổi tối, không ai biết hắn làm gì.

Tô Mộng Chẩm chợt hỏi:

- Lôi Tổn đặt quan tài ở đâu?

- Trước Bất Động Phi Bộc.

- Bất Động Phi Bộc là trọng địa của Lục Phân Bán đường sao?

Vương Tiểu Thạch hỏi.

- Đúng.

Dương Vô Tà nói.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Ngày mốt chúng ta chính là phải đánh chiếm chỗ này.

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Đường chủ bị chặt ngón tay là ai?

Dương Vô Tà đáp:

- Hắn đã bị hạ xuống làm đường chủ thứ mười ba, "Độc Cước Thiết Hạc" Chu Giác.

Bạch Sầu Phi chau mày hỏi:

- Không phải Lục Phân Bán đường chỉ có mười hai đường chủ sao?

Dương Vô Tà nói:

- Chu Giác bị giáng chức, chỉ xem như là một nửa đường chủ, địa vị cao hơn một chút so với đám hương chủ Đinh Sấu Hạc, Lệ Đan, Lâm Kỳ Kỷ, Lâm Kỷ Tâm.

Bạch Sầu Phi trầm ngâm:

- Ồ…

Ánh mắt Tô Mộng Chẩm sáng lên:

- Ý của nhị đệ là…

Bạch Sầu Phi nói:

- Ngoại trừ Địch Phi Kinh, Chu Giác là người duy nhất từng tiếp xúc với cỗ quan tài kia.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Đương nhiên chúng ta không thể nhờ Địch Phi Kinh chứng thực…

Bạch Sầu Phi nói tiếp:

- Nhưng có thể mời Chu Giác đến để hỏi.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Lục Phân Bán đường nhất định sẽ không ngờ chúng ta lại chú ý đến một kẻ còn không phải là đường chủ.

Bạch Sầu Phi nói:

- Huống hồ Chu Giác bị chặt ngón tay, lòng mang oán giận, dù chưa chắc sẽ bán đứng Lục Phân Bán đường, nhưng đối với cỗ quan tài kia trong lòng cũng sẽ căm hận.

Khóe miệng Tô Mộng Chẩm lại có ý cười:

- Cho nên, có đôi khi người xem ra vô dụng lại thường rất hữu dụng.

Bạch Sầu Phi nói:

- Cũng như vậy, sơ suất có vẻ không đáng kể, thông thường lại tạo thành vết thương chí mạng.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Nhưng vết thương này nhất định là của Lục Phân Bán đường.

- Phàm là tổn thương đều sẽ đau đớn. Vết thương của địch nhân chính là trọng điểm mà mình phải ra tay.

Bạch Sầu Phi nói:

- Có điều loại vết thương như của Địch Phi Kinh, rất có thể lại trở thành vết thương chí mạng của người tấn công.

Tô Mộng Chẩm gật đầu nói:

- Đệ cũng chú ý sao?

Bạch Sầu Phi nói:

- Ta đã nhìn thấy.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Người khác cho rằng đệ rất kiêu ngạo, rất tự phụ, nhưng cái gì đệ cũng lưu ý.

Bạch Sầu Phi nói:

- Cho nên ta mới tự đại được.

Tô Mộng Chẩm nhất thời không biết nói gì.

Vương Tiểu Thạch nói ngay:

- Các người là nói Địch Phi Kinh từng ngẩng đầu lên sao?

Tô Mộng Chẩm nói:

- Chỉ trong khoảnh khắc.

Bạch Sầu Phi nói:

- Lúc chặn đường Quan Thất đang chạy trốn.

- Xương cổ của Địch Phi Kinh không gãy, tự nhiên cũng có thể biết võ công, hơn nữa còn có thể là võ công tuyệt thế.

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Có điều sao hắn phải giấu diếm như vậy?

- Hắn muốn người khác coi thường hắn.

Bạch Sầu Phi nói:

- Khi kẻ địch mải chú ý vào Lôi Tổn, hắn sẽ có thể tại giây phút quan trọng giúp Lôi Tổn một tay.

- Cũng chưa chắc.

Tô Mộng Chẩm đột nhiên nói:

- Cũng có thể giúp chúng ta một tay.

- Ồ?

Bạch Sầu Phi nhìn Tô Mộng Chẩm.

- Lôi Tổn cũng chưa chắc đã biết xương cổ của Địch Phi Kinh không bị gãy.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Hoặc là xương cổ của Địch Phi Kinh quả thật bị gãy, nhưng hiện giờ đã khôi phục lại.

Dương Vô Tà nói:

- Vấn đề là chúng ta liệu có tìm ra nguyên nhân Lôi Tổn và Địch Phi Kinh hợp tác khăng khít, đối xử chân thành, kề vai chiến đấu hay không.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Bọn họ đối xử chân thành, có lẽ là vì một người mắc bệnh gan, còn một người mắc bệnh mật.

Mạc Bắc Thần lại nghiêm mặt nói:

- Nhưng chỉ cần tìm được nguyên nhân thì có thể hốt thuốc đúng bệnh.

Tô Mộng Chẩm khẽ thở dài nói:

- Có điều, trên đời này không có đạo lý nào không bị lật đổ, không có quan hệ nào không thể phá vỡ, cũng không có cảm tình nào vĩnh viễn không thay đổi.

Bạch Sầu Phi mỉm cười nói:

- Cho nên, cũng không có bằng hữu vĩnh viễn hay cừu địch muôn đời.

Vương Tiểu Thạch bỗng lớn tiếng nói:

- Không đúng.

Bạch Sầu Phi trừng mắt nhìn hắn, nói:

- Cho dù không đúng, cũng là sự thật.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Nếu nhân sinh đều như vậy thì còn gì thú vị?

- Sống sót là một chuyện nghiêm túc, không có gì thú vị cả.

Tô Mộng Chẩm lạnh nhạt nói:

- Hiện thực vốn không thú vị, chỉ có trong mộng mà thôi.

- Sống sót cho dù không nghiêm túc cũng là bất đắc dĩ, bởi vì ngoại trừ chết chính là sống, không có lựa chọn nào khác.

Bạch Sầu Phi nói:

- Cho nên chúng ta phải sống cho tốt, sống cho vinh quang, sống trong thắng lợi, đó mới là sống mãn nguyên, sống thống khoái.

- Bởi vì cuộc sống đôi khi cũng là mộng tưởng, cho nên chúng ta là đang sống trong mộng, thỉnh thoảng cũng xem như thú vị.

Tô Mộng Chẩm lại cười, y vừa cười liền ho lên, lông mày nhíu lại như đau nhói ở đâu, nhưng y lại làm như không để ý nói tiếp:

- Đây là Hồng lâu, chúng ta cũng giống như đang sống trong một giấc mộng lầu hồng vậy.

Vương Tiểu Thạch lẩm bẩm:

- Chúng ta có thể ở cùng với nhau, cùng bàn đại kế, quả thật giống như một giấc mộng.

- Nhưng đến ngày mốt, giấc mộng này sẽ phải tỉnh.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Nếu không phải Lục Phân Bán đường tỉnh mộng thì sẽ là Kim Phong Tế Vũ lâu.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Cho nên huynh mới cố ý tỏ ra kiêu ngạo?

Tô Mộng Chẩm nói:

- Ta muốn bọn chúng cho rằng ta kiêu ngạo.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Người kiêu ngạo sẽ dễ dàng chủ quan.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Ta vốn hi vọng bọn chúng cho rằng ta đang chủ quan.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Nhưng Lôi Tổn cũng muốn huynh cho rằng hắn đang khiếp nhược.

- Cho nên ta với hắn đúng là trời đất tạo nên, trời sinh một đôi.

Tô Mộng Chẩm lại cười thành tiếng:

- Hắn cố gắng biểu hiện mình nhát gan sợ sệt, còn ta lại tỏ ra mình vênh váo tự đắc, không ai biết thực lực thật sự của đối phương. Cả hai bên đều đang thăm dò hư thật, đều là đang diễn kịch.

Bạch Sầu Phi cười nói:

- Đời người vốn như một vở kịch.

Vương Tiểu Thạch lẩm bẩm:

- Ta thà rằng là như giấc mộng.

Tô Mộng Chẩm nói với Bạch Sầu Phi nói:

- Vở kịch đó, ta và ngươi diễn thật quá tốt.

Y ngừng một chút lại nói:

- Giống như là thật vậy.

Vương Tiểu Thạch chợt nói:

- Các người… hóa ra…

Tô Mộng Chẩm mỉm cười nói:

- Ta muốn lão nhị xung đột với ta trước mặt mọi người, khiến bọn chúng cho rằng chúng ta lòng quân không vững, lòng người chưa ổn.

Vương Tiểu Thạch cười khổ nói:

- Đúng là sơ hở mà kẻ địch để ngươi nhìn thấy có thể là một bẫy.

Trong lòng hắn chợt hiện lên một ý niệm. Hắn vốn tưởng rằng Bạch Sầu Phi và Tô Mộng Chẩm thật sự không nhịn được đối phương, chỉ lo một núi không thể có hai hổ, lúc này mới biết cả hai là diễn một vở kịch trước mặt mọi người, còn người bị gạt lại là mình, trong lòng thật sự có chút tư vị khó nói.

Nhưng rất nhanh hắn lại tự khuyên nhủ mình: “Đại ca và nhị ca phối hợp chặt chẽ, làm vậy là để đối phó với kẻ địch, thực chất không hề có xung đột, đó là chuyện tốt, mình nên cao hứng mới phải.”

Lại nghe Bạch Sầu Phi nói:

- Có điều chuyện thả hổ về rừng với Quan Thất, cộng thêm việc mạo hiểm xông vào Lục Phân Bán, ta vẫn rất phản đối.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Đệ không hiểu đâu.

Bạch Sầu Phi nói:

- Vậy huynh hãy nói cho ta hiểu.

Dương Vô Tà chen vào:

- Lâu chủ làm việc sâu xa khôn lường, không nhất định phải nói rõ ràng trước.

Bạch Sầu Phi nói:

- Biết rõ trước thì tốt hơn là xong chuyện mới hối hận.

Sư Vô Quý đột nhiên nói:

- Ngươi tưởng mình là ai chứ? Công tử làm việc phải nói trước cho ngươi sao?

Bạch Sầu Phi nói:

- Ta là phó lâu chủ, ngươi nói chuyện với ta như vậy là thái độ gì?

Tô Mộng Chẩm khẽ quát một tiếng:

- Vô Quý!

Sư Vô Quý liền cúi đầu im lặng lui ra phía sau.

Bạch Sầu Phi vẫn nói:

- Quan Thất đã trừ, tương lai còn phải cố gắng, nhưng không thể để cho kẻ địch dùng khỏe đợi mệt như vậy.

Tô Mộng Chẩm biến sắc, nói:

- Ta tự có chủ ý.

Bạch Sầu Phi vẫn không nhường một bước:

- Chúng ta là cùng trên một chiến tuyến, nên hiểu rõ nội tình bên trong.

Vương Tiểu Thạch vội nói:

- Chúng ta mới gia nhập không lâu, rất nhiều chuyện còn chưa cân nhắc đúng mực. Cơ mật đại sự chắc chắn không nên để quá nhiều người biết.

Bạch Sầu Phi vẫn nói:

- Ngay cả ta cũng không thể biết sao?

- Nếu như ngươi là người của Lục Phân Bán đường phái tới.

Tô Mộng Chẩm cười lạnh nói:

- Chuyện gì ta cũng nói cho ngươi biết, chẳng phải là tựu chui vào tròng sao?

- Được, được!

Bạch Sầu Phi giận dữ cười nói:

- Ta tới giúp ngươi, không ngờ ngươi lại cho ta là gian tế!

- Đây là chuyện trong lâu ta, quan hệ đến an nguy của trăm ngàn người trên dưới, tự nhiên phải hành động cẩn thận.

Tô Mộng Chẩm lạnh lùng nói:

- Hơn nữa, ngươi tới giúp ta, nhưng ta cũng đồng dạng giúp ngươi. Không có Kim Phong Tế Vũ lâu nâng đỡ, ngươi làm sao có thể thực hiện dã tâm, lập nên nghiệp lớn?

Bạch Sầu Phi bực tức nói:

- Ngươi cho rằng không có Kim Phong Tế Vũ lâu, ta sẽ không thể mở đường lập nghiệp sao?

- Cũng không phải.

Tô Mộng Chẩm vẫn bình tĩnh nói:

- Ta vốn nhìn ra được hai người các ngươi không phải là vật trong ao, ngày sau nhất định có thành tựu, cho nên mới thành ý mời các ngươi vào trong lâu.

Vương Tiểu Thạch thấy Bạch Sầu Phi và Tô Mộng Chẩm lại bắt đầu xung đột, vội giảng hòa:

- Đều nhờ ánh mắt tinh tường và sự tài bồi của đại ca, nếu không giờ này chắc ta vẫn còn làm thầy thuốc, nhị ca cũng đang bán tranh ở bên đường.

Hắn nói mấy câu này là từ đáy lòng, nói rất chân thành.

Bạch Sầu Phi yên lặng một chút, chợt hỏi:

- Ngươi hoài nghi chúng ta sao?

Tô Mộng Chẩm cười nói:

- Nếu hoài nghi, bây giờ các ngươi còn có thể ở đây sao?

Bạch Sầu Phi là một người rất kiên quyết, hắn kiên trì hỏi tiếp:

- Nếu ngươi không nghi ngờ chúng ta, vì sao tại thời khắc sống chết này vẫn còn giấu diếm?

- Bất cứ ai cũng có bí mật của mình.

Tô Mộng Chẩm bình tĩnh nói:

- Cho dù là Vô Tà hay Vô Quý ở bên cạnh ta nhiều năm, có một số việc bọn họ vẫn không biết được.

Dương Vô Tà nói ngay:

- Nhưng chúng ta chưa từng hỏi tới.

Sư Vô Quý cũng nói:

- Bởi vì chúng ta tin tưởng công tử.

- Nếu ngươi đã không tin ta, sao ta lại phải tin ngươi?

Bạch Sầu Phi cố chấp nói:

- Nếu ngươi đã đề phòng chúng ta, sao lại còn trọng dụng chúng ta?

- Ngươi sai rồi.

Tô Mộng Chẩm nói ra ba chữ này. Sự nhẫn nại của y đã đến cực hạn, bởi vì quá trọng tài nên mới không phát tác.

- Cho dù ta hoài nghi ngươi, cũng sẽ thử dùng ngươi, bởi vì nếu không thử thì làm sao có thể tín nhiệm được? Trước cơn giống tố, chúng ta vẫn không thể đồng tâm hiệp lực, ngươi vẫn không thể yên tâm hợp sức, vậy chỉ làm tăng thêm nguy cơ lật thuyền.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Bất cứ ai cũng sẽ không tin tưởng người khác ngay từ đầu. Huống hồ

thời điểm các ngươi xuất hiện lại vừa lúc Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường đang quyết một trận tử chiến, không khỏi quá trùng hợp.

Lần này đến phiên Vương Tiểu Thạch lo lắng nói:

- Huynh cho rằng chúng ta cố ý lẻn vào Kim Phong Tế Vũ lâu làm nội ứng sao?

Tô Mộng Chẩm nói:

- Không phải.

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Vì sao?

Tô Mộng Chẩm nói:

- Bởi vì sẽ không ai ngờ được ta lại trọng dụng các ngươi như vậy. Cho dù các ngươi rất có bản lĩnh, ta cũng có thể dẹp sang một bên không cần dùng, thậm chí là sai người giết chết các ngươi. Nhưng không ai có thể đoán được phản ứng của ta, cho nên cũng không nhiều khả năng bố trí người làm nội ứng.

Y dừng một chút lại nói:

- Huống hồ tại khu đổ nát dưới mưa, lúc ta trúng phải một ám khí "Lục Đậu", các ngươi đã có cơ hội giết ta, vốn không cần phải làm nội ứng.

Vương Tiểu Thạch nhìn xuống bắp chân Tô Mộng Chẩm:

- "Lục Đậu" rất độc sao?

Tô Mộng Chẩm nói:

- Độc vượt quá tưởng tượng.

Dương Vô Tà nói:

- Hoa Vô Thác có ý định phản bội, muốn lấy mạng công tử, ám khí nếu không độc thì hắn cũng sẽ không dùng.

Vương Tiểu Thạch lo lắng hỏi:

- Không biết… có ảnh hưởng gì không?

Tô Mộng Chẩm còn chưa trả lời, Bạch Sầu Phi đã nói:

- Y sẽ không trả lời đâu. Cho dù có trả lời, cũng chưa chắc là nói thật.

Trong mắt Tô Mộng Chẩm đã có ý cười:

- Ngươi rất thông minh.

- Ta thích kết giao với bằng hữu thông minh, tốt nhất là vừa thông minh mà tâm địa lại tốt.

Tô Mộng Chẩm chợt chuyển chủ đề:

- Giống như tìm thê tử, ta thích nữ nhân vừa xinh đẹp, tâm địa tốt lại thông minh. Người thông minh phần lớn đều tài giỏi. Xinh đẹp tất nhiên là quan trọng, nhưng cũng chỉ đứng sau. Bởi vì sống cả đời, nếu không thông minh thì xinh đẹp cũng chỉ là cái vỏ rỗng, làm tăng thêm phiền não. Vì vậy thà rằng không đẹp lắm, chưng không thể không thông minh. Cái đẹp sẽ mất đi, nhưng thông minh sẽ vĩnh viễn tồn tại. Đáng tiếc là trên thế gian, nữ nhân vừa đẹp, vừa tốt, lại vừa thông minh quả thật rất hiếm có, dù là nam tử cũng không nhiều.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Lôi cô nương vừa xinh đẹp vừa thông minh, tâm địa lại tốt.

- Tậm địa thì ta không biết, nhưng võ công của nàng quả thật không được.

Tô Mộng Chẩm cũng cười nói:

- Nhưng nàng đích thật là vừa đẹp vừa thông minh, cho nên ta muốn nhờ đệ một chuyện.

Vương Tiểu Thạch vui vẻ vì đã hóa giải được tranh chấp giữa Bạch Sầu Phi và Tô Mộng Chẩm, liền hỏi ngay:

- Chuyện gì vậy?

- Chúng ta còn phải chuẩn bị cho cuộc gặp mặt với Lục Phân Bán đường, ta sẽ nói riêng với đệ sau.

Tô Mộng Chẩm nói lớn:

- Bây giờ chúng ta có một số chuyện phải làm, đó là phải nghỉ ngơi đầy đủ, sau đó…

- Chúng ta lại tụ họp ở nơi này, cùng tìm cách công phá đại kế của Lục Phân Bán đường.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Thất Đạo Toàn Phong

- Đại kế của ta chính là phát tài.

Lúc Đường Bảo Ngưu uống đến chén thứ ba, cặp mắt đã hơi díp lại, lưỡi cũng phồng lên:

- Chờ sau khi phát tài, ta sẽ có thể làm chuyện mà ta muốn làm.

- Rốt cuộc ngươi muốn làm chuyện gì?

Trương Thán đã uống mười sáu chén nhưng mặt vẫn không đỏ, hơi thở cũng không gấp. Hắn uống rượu còn trôi chảy hơn so với uống trà, nhưng tính ra vẫn chậm hơn một chút so với ăn cơm.

- Ta muốn một thê tử như hoa như ngọc, có dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn.

Trong mắt Đường Bảo Ngưu đầy ảo tưởng:

- Ta còn muốn nổi danh, thành đại danh, làm cho người ta vừa nghe đến tên Đường Bảo Ngưu ta đều sợ lui ba bước…

- Ngươi muốn làm chuyện này, không cần phải đợi đến lúc phát tài.

- Ồ?

- Ngươi chỉ cần đi mua một thanh đao là đủ rồi.

- Mua đao làm gì?

- Chỉ cần những lúc lòng không cao hứng, nếu có kẻ dám cười, ngươi cứ mặc kệ có quen biết hay không, dùng một đao cắt hồ lô của hắn đi. Còn những lúc lòng ngươi cao hứng, nếu có kẻ dám chường cái vẻ mặt như đưa đám ra, ngươi cứ một đao chém đầu hắn xuống. Nếu dư thời gian, ngươi còn có thể cầm đao đi cướp một tiểu mỹ nhân dung mạo như thiên tiên về. Như vậy chỉ cần nửa năm, nếu như ngươi vẫn còn sống bảo đảm sẽ danh chấn thiên hạ.

- Phì! Ta muốn hành hiệp trượng nghĩa, những hành vi ác bá này sao có thể hợp với tư cách của ta được.

- Vậy ngươi muốn làm gì?

- Ta mới vừa nói, ta muốn nổi danh, muốn lấy một thê tử xinh đẹp, muốn ở một nơi thoải mái, sống những tháng ngày vui vẻ; ta còn muốn có võ công cao thâm hơn cả Thẩm lão đại, Tô lâu chủ, Vương Lão Thạch, Bạch A Phi; ta còn muốn người người đều bội phục ta, hiệp danh vang lừng thiên hạ, Phương Hận Thiếu thấy ta liền hối hận vì sao năm đó không nịnh bợ ta một chút…

- Ta không hiểu.

- Ngươi không hiểu cái gì?

Đường Bảo Ngưu ngạc nhiên hỏi.

- Nguyện vọng của ngươi, nói khó thì không khó, nói dễ cũng không dễ, nhưng đều chẳng liên quan gì đến phát tài. Nếu như ngươi có năng lực, hiện giờ cũng có thể làm được rồi.

Trương Thán nói:

- Phát tài chỉ có thể làm cho người ta sống được thoải mái một chút, chắc còn có thể kiếm được mấy thê tử vẻ ngoài xinh đẹp còn bên trong rỗng tuếch, cộng thêm một đám tiểu nhân chuyên nịnh nọt. Nhưng muốn đánh bại người kiêu hùng như Tô Mộng Chẩm, muốn bậc nhân kiệt như Thẩm Hổ Thiền phải bội phục ngươi, e rằng phát tài chẳng có tác dụng gì. Thật ra, một người chỉ cần trong lòng sảng khoái, tự hiểu lòng mình, cho dù ở nơi nào, sống như thế nào cũng thoải mái như nhau.

Đường Bảo Ngưu ngẫm nghĩ, lập tức cười hào sảng nói:

- Tốt! Nếu như tiền không mua được những thứ này, ta còn cần nhiều tiền như vậy để làm gì? Thật ra nếu tự biết thỏa mãn thì lòng sẽ vui, chỉ cần hiểu được đạo lý này, người người đều có thể trở nên giàu có.

Hắn vỗ vỗ vào trán mình nói:

- Bây giờ ta mới biết, hóa ra chuyện mà ta muốn làm không nhất định phải đợi đến lúc phát tài mới có thể làm, hơn nữa còn phải làm trước mới phát tài được. Đáng tiếc hiện giờ vẫn có rất nhiều người nghĩ mãi không ra đạo lý này.

Dứt lời hắn lại gọi một vò rượu cao lương, còn mời Trương Thán. Trương Thán ngửa cổ uống sạch một hơi, còn Đường Bảo Ngưu chỉ hớp một ngụm nhỏ.

Ban đầu Trương Thán không để ý, sau đó mới phát hiện, vì vậy hỏi:

- Sao ngươi uống rượu giống như con kiến uống nước vậy?

- Cái gì con kiến nước uống?

Đường Bảo Ngưu nghe không hiểu.

- Ít quá.

- Bởi vì ta không thích uống rượu.

Trương Thán nhất thời cười lớn, cười như điên.

- Cười cái gì?

Đường Bảo Ngưu cảm thấy bất mãn, hắn biết Trương Thán đang cười hắn.

- Ta thấy ngươi cao lớn cường tráng, uy vũ phi phàm, cho rằng ngươi có tửu lượng cao, hóa ra lại uống không được rượu. Buồn cười, buồn cười!

- Có gì buồn cười? Một người cao lớn uy mãnh chưa chắc đã có thể uống, còn một người nhỏ bé lanh lợi chưa hẳn là không uống được.

Đường Bảo Ngưu đảo tròng mắt to nói:

- Giống như người cường tráng oai phong có thể lòng dạ thiện lương, còn người thấp bé ôn hòa lại có thể lòng dạ ác độc, ngược lại cũng vậy. Dựa vào hình dáng tướng mạo để nhận xét tính tình tốt xấu, đó là chuyện ngu ngốc.

Hắn nói tiếp:

- Cho nên người uống được rượu chưa chắc là người hào sảng, còn người không uống được chưa hẳn không phải là người dũng cảm. Cũng như vậy, người có thể uống chưa chắc là hảo hán, còn người không giỏi uống cũng chưa hẳn không phải là hảo hán.

- Ý của ngươi là nói, uống rượu là uống rượu, còn hảo hán là hảo hán?

- Rượu là rượu, còn người là người. Có người dùng rượu để luận người, cũng giống như dùng văn để luận người, đều là chuyện rắm chó không kêu.

- Ngươi đã không thể uống, lại gọi rượu làm gì?

- Ta không giỏi uống, nhưng ngươi thì có thể uống.

- Cho nên ngươi mua rượu, còn ta uống rượu?

- Đúng. Ta nói cho ngươi biết một bí mật nhé!

- Ngươi nói đi!

- Ta bình sinh không thích mời người khác uống rượu, bởi vì rượu có thể làm mất đi lý trí. Một số kẻ tự cho là tửu lượng giỏi, lúc không say đã không nói tiếng người, sau khi say càng nói chuyện giống như là đánh rắm. Cho nên ta không mời người khác uống rượu… Ngươi thì là ngoại lệ.

- Ta cũng nói cho ngươi biết một bí mật nhé!

- Ngươi nói đi, ta nghe!

- Đêm nay mới là lần đầu tiên ta uống nhiều rượu như vậy.

- Ồ?

- Bởi vì những kẻ mà ta xem thường mời ta uống rượu, ta không bao giờ uống. Những kẻ xem thường ta thì đương nhiên sẽ không mời ta uống rượu. Còn nếu tự ta đi mua rượu, ta thà rằng kiếm bạc mua cơm ăn còn hơn. Mà đám hảo hữu của ta thì đều không thích uống rượu.

- Vậy tối nay ngươi là nể mặt ta?

- Nói vậy cũng không sai.

- Không ngờ một kẻ thấp lùn như ngươi tửu lượng lại tốt như vậy.

- Ban đầu chính ta cũng không biết, hiện giờ xem ra là thật.

- Cho nên ta phụ trách mời rượu, còn ngươi phụ trách uống rượu.

- Nếu như ngươi có lòng mời ta uống nhiều một chút, sao không gọi một ít đồ nhắm rượu?

- Được, ngươi muốn gọi gì nhắm rượu?

- Cơm, đương nhiên là cơm nóng hôi hổi, thơm ngào ngạt, trắng như tuyết.

- Được, không có vấn đề. Ta sẽ gọi cơm cho ngươi nhắm rượu, chỉ cần ngươi nể mặt ta một chút.

- Muốn ta uống thêm một vò à?

- Cũng không phải. Ta chỉ muốn biết thêm một việc.

- Quả nhiên.

Trương Thán cười nói:

- Con người ngươi lòng hiếu kỳ quá lớn, không hỏi cho rõ ràng chân tướng thì không chịu bỏ qua.

- Đây gọi là chưa đến Hoàng hà thì chưa cam lòng.

Đường Bảo Ngưu gãi gãi lỗ tai cười nói:

- Ngươi làm sao quen biết với Lôi Thuần vậy?

- Nói cho ngươi biết cũng không sao.

Trương Thán lại uống một chén rượu. Đường Bảo Ngưu vì muốn nghe chuyện của người khác, vội ân cần rót rượu cho hắn.

- Ngươi có từng nghe qua “Thất Đạo Toàn Phong” của “Đào Hoa Xã” chưa?

- Có phải là “Thất Đạo Toàn Phong” trong thành Trường An, là đám sáu người Chu Đại Khối Nhi, Trương Thán *, “Đao Hạ Lưu Đầu” do Lại Tiếu Nga lãnh đạo?

* Trong “Đào Hoa Xã” có hai người cùng tên Trương Thán, cách đọc giống nhau nhưng viết thì khác nhau.

- Đúng vậy.

Trương Thán nói:

- Xem ra ngươi cũng có chút kiến thức.

- Ưu điểm của ta rất nhiều

Đường Bảo Ngưu cười hì hì nói:

- Ngươi có thể từ từ khai thác.

- Ta cũng là một trong “Thất Đạo Toàn Phong”.

Trương Thán hứng rượu nổi lên, càng nói hăng say:

- Ta cùng với đám Lại đại tỷ kết nghĩa sinh tử, tình như thủ túc…

- Đúng rồi, giống như ta với Thẩm Hổ Thiền đại ca và Phương Hận Thiếu vậy.

Đường Bảo Ngưu xen vào.

- Có một năm vào tết nguyên tiêu, '"Đại Sát Thủ" định ám sát người tại hội hoa đăng trong thành Trường An, nhưng bị Lại đại tỷ phát hiện. Ngươi có nghe nói đến không?

- Có. Đó là đại sự chấn động thiên hạ, ta làm sao không biết.

Ánh mắt Đường Bảo Ngưu sáng lên.

- Cho nên hắn mới trút giận sang Lại đại tỷ.

Trương Thán nói.

- Hắn muốn giết Lại Tiếu Nga sao?

Đường Bảo Ngưu giật mình hỏi.

- Có chúng ta ở đó, hắn cũng không giết được Lại đại tỷ.

Trương Thán thở dài:

- Cho nên trong cơn tức giận, hắn đã trộm đi một quyển sách quý "Tinh Tượng Chân Giám" của Lại đại tỷ, sau đó chạy trốn tới Lư sơn.

- Hà!

Lông mày Đường Bảo Ngưu giãn ra, nói:

- Để cho hắn thành công, các người cũng thật kém cỏi.

- Vì vậy ta cũng đuổi theo đến Lư sơn.

- Chỉ một mình ngươi à? Còn đám huynh đệ kết nghĩa của ngươi thì sao?

- Bọn họ không đi được.

Trương Thán nói:

- Bởi vì trong thành bỗng xuất hiện một nhân vật thần bí vô cùng lợi hại.

- Là ai?

Đường Bảo Ngưu ngạc nhiên nói:

- Có người còn lợi hại hơn so với "Đại sát thủ" sao?

- Chúng ta cũng không biết y là ai, đến bây giờ cũng không biết y là địch hay bạn.

Trương Thán nói:

- Chỉ biết là y vừa cao vừa gầy, khuôn mặt trắng lạnh, trên lưng đeo một chiếc bọc vừa cũ vừa rách nát. Bất cứ người nào theo dõi đều không đuổi kịp y, còn những kẻ giao thủ với y trên ngực đều xuất hiện một lỗ máu, chưa từng có ai sống sót…

- Thật là lợi hại!

Đường Bảo Ngưu lập tức kêu lên:

- Y là ai?

- Ngươi không nghe ta vừa nói sao? Chúng ta cũng không biết.

Trương Thán cũng kêu lên:

- Cho nên đám huynh đệ Trương Thán, "Đao Hạ Lưu Đầu", Chu Đại Khối Nhi, Tề Tương Hảo mới ở thành Trường An với Lại đại tỷ, còn ta một mình

đi bắt “Đại Sát Thủ”.

- Một mình ngươi đối phó được sao?

Đường Bảo Ngưu liếc xéo hắn cả buổi:

- Nếu ta là huynh đệ của ngươi, cũng sẽ không yên tâm để ngươi đi một mình.

- Nói thật.

Trương Thán cười khổ nói:

- Ta muốn tự mình làm một số chuyện vang danh thiên hạ, cho nên mới lén chạy ra ngoài. Đám người Lại đại tỷ trước đó cũng không biết rõ tình hình.

- Thật tốt!

Đường Bảo Ngưu vỗ tay nói:

- Ta cũng hay làm những chuyện như vậy. Thẩm đại ca thường xuyên bị ta làm tức đến nỗi lỗ tai cũng méo xệch.

- Nhưng mà ta đi chuyến này, thiếu chút nữa đã không còn mạng.

- Tính mạng không còn cũng chẳng hề gì, có chuyện thú vị sao lại không làm được?

Lần này Đường Bảo Ngưu tự động uống ba ngụm “lớn”:

- Ta và ngươi tính tình giống nhau, phải uống ba chén.

Trương Thán một hơi uống sạch rượu trong chén:

- Ta đuổi theo “Đại Sát Thủ” đến Lư sơn, khi sắp đuổi kịp thì hắn lại mất tăm. Ta biết là hắn đã phát hiện ra ta, muốn giết ta…

- Cho nên ngươi chuẩn bị liều mạng với hắn?

- Không, ta trốn.

- Cái gì?

Đường Bảo Ngưu lại kêu lên.

- Chỉ có trốn, hắn mới cho rằng ta sợ hắn, lập tức truy sát ta. Hắn hiện thân thì ta mới có thể giao chiến được.

- Trên người “Đại Sát Thủ” có ba mươi sáu loại binh khí, mỗi loại đều dùng để đối phó với kẻ địch có sở trường khác nhau. Ngươi… làm sao địch nổi hắn?

- Ta đánh không lại.

Trương Thán nói:

- Cho nên ta vừa lên đến liền trộm đi ba mươi sáu loại vũ khí trên người hắn.

- Đúng. Đánh thì ngươi không lại, chứ trộm thì ngươi rất giỏi.

Đường Bảo Ngưu trừng mắt nói:

- Nếu không làm sao ngươi trộm được khăn tay trong người ta.

Trương Thán chỉ liếc hắn một cái, vẫn nói tiếp:

- Nhưng dù không có vũ khí, ta vẫn đánh không lại “Đại Sát Thủ”. Khi

thấy sắp sửa mất mạng dưới tay hắn, chợt nghe giữa núi rừng có một giọng nữ vang lên: “Lão ngũ, với thân thủ của ngươi mà muốn một mình giao chiến với “Đại Sát Thủ” còn chưa đủ sức đâu, đại tỷ nói mà ngươi không tin, bây giờ phải chịu khổ rồi.”

- Ai, Lại đại tỷ của ngươi đã đến sao?

- Ta khẽ giật mình. “Đại Sát Thủ” cũng giật mình, lập tức đề phòng. Lại nghe một nam tử nhỏ giọng nói: “Đại tỷ, sao chúng ta không cùng đối phó với hắn?”. Chợt nghe giọng nữ lúc trước cười lên như chuông bạc: “Nếu hắn liều lĩnh, cứ cho hắn chịu khổ một chút cũng tốt, xem hắn còn làm sao giết người?”

Trương Thán chìm vào hồi ức:

- Ngươi biết không, “Đại Sát Thủ” từng chịu thiệt bởi Lại đại tỷ, lúc này nghe thấy Lại đại tỷ và các huynh đệ đã đến, trong lòng hoảng hốt, nào còn dám ở lại, lập tức cướp đường chạy trốn…

- Ngươi lại để hắn chạy thoát sao?

- Ta lập tức dùng “Phản Phản thần công” đánh hắn một chưởng.

Trương Thán nói:

- Thương thế của hắn cũng không nhẹ.

- Có điều vẫn chạy thoát, đúng không?

- Đúng. Lúc ấy ra cũng bị trọng thương nên không đuổi kịp.

- Lại đại tỷ của ngươi thì sao?

- Bởi vì người đến vốn không phải là Lại đại tỷ.

Trương Thán lắc đầu cười nói:

- Giọng cười của cô gái kia cũng rất êm tai, nhưng so với Lại đại tỷ thì vẫn kém một chút. Ta vừa nghe liền nhận ra đó không phải là đại tỷ thật sự, cho nên biết cô gái kia chỉ là muốn dùng lời nói làm nhiễu loạn "Đại Sát Thủ". Ta liền dốc sức phản kích, một chưởng đánh hắn bị thương, khiến cho hắn sợ mất mật chạy trốn…

- Người đến không phải Lại Tiếu Nga…

Đường Bảo Ngưu linh cơ khẽ động, vỗ đùi nói:

- Nhất định là tỷ tỷ của ngươi.

- Phì!

Trương Thán bực tức nói:

- Ta không có tỷ tỷ.

- Vậy…

Đường Bảo Ngưu thử thăm dò:

- Hóa ra là biểu muội của ngươi à?

- Phì!

Trương Thán lườm y một cái:

- Biểu muội của ta béo như một con voi, có ngoại hiệu con mèo mập. Nó mà lên được Lư sơn, trừ khi là Lư sơn cao không quá một con ngựa.

- Như vậy…

Đường Bảo Ngưu suy tư cả buổi, cuối cùng chợt nói:

- Nhất định là Lôi Thuần.

- Thông minh!

Trương Thán nói.

- Cô ấy là con gái một của Tổng đường chủ Lôi Tổn của Lục Phân Bán đường tại kinh thành, hơn nữa không lâu sau phải gả đi rồi.

Đường Bảo Ngưu lại nổi tính cẩn thận:

- Cô ấy đến Lư Sơn làm gì?

- Cô ấy là trốn tới.

- Trốn tới?

Cặp mắt Đường Bảo Ngưu gần như nhảy ra khỏi hốc mắt.

- Cô ấy trước giờ rất có chí khí. Lúc trước ở Lục Phân Bán đường, cô ấy từng là trợ thủ của Lôi Tổn. Nhưng Lôi Tổn hiện giờ chỉ tin tưởng Địch Phi Kinh và Lôi Mị, lại tranh đấu với Kim Phong Tế Vũ lâu như dầu sôi lửa bỏng. Cô ấy sống ở giữa hai tảng đá lớn, giống như bị lửa nóng băng lạnh dày vò, lại không biết võ công, không thể làm gì được. Lôi Tổn muốn gả cô ấy cho Tô Mộng Chẩm, dụng ý là lập kế để khống chế Kim Phong Tế Vũ lâu. Lôi cô nương cảm thấy buồn rầu, liền lén chạy ra ngoài, dựa vào trí tuệ thông minh cắt đuôi đám người bám theo…

Trương Thán nói đến đây, không khỏi thở dài một tiếng:

- Hôm đó cô ấy đến Lư sơn du ngoạn, vừa lúc gặp phải ta đang bị nguy khốn. Cô ấy vừa nhìn thấy võ công của ta và “Đại Sát Thủ”, liền đoán ra thân

phận của chúng ta, lại liên tưởng tới việc "Đại Sát Thủ" từng bị Lại đại tỷ phát hiện âm mưu tại hội hoa đăng, khiến cho hành động sắp thành lại bại. Cô ấy lập tức giả tiếng Lại đại tỷ và mấy huynh đệ để hù dọa "Đại Sát Thủ"…

- Lôi Thuần có thể giả thành mấy giọng nói khác nhau sao?

Đường Bảo Ngưu kinh ngạc nói:

- Kể cả giọng nam à?

- Cô ấy ngoài mềm trong cứng, là một cô gái rất có bản lĩnh.

Trương Thán bội phục nói:

- Nhưng thân thể của cô ấy lại quá suy nhược.

Hắn ngừng một chút rồi nói:

- Có điều "Đại Sát Thủ" cũng rất giảo hoạt, hắn chưa đi xa thì lại quay về.

Đường Bảo Ngưu giậm chân nói:

- Vậy thì nguy rồi.

- May mà Lôi cô nương sau khi hiện thân, liền nhanh chóng nói mấy câu với ta. Mấy câu này chính là nhược điểm võ công của "Đại Sát Thủ". Chờ khi hắn vừa quay lại, ta liền liên tục tấn công không cho hắn kịp chuẩn bị, khi hắn đang còn lúng túng lại đánh hắn bị thương. Lần này "Đại Sát Thủ" thật sự bị thượng rất nặng, nhưng hắn vẫn không chịu bỏ cuộc, dọc theo đường đi phục kích chúng ta.

Trương Thán nói:

- Thuật ăn trộm của ta hoàn toàn khác với việc ra tay đánh người. Khi tấn

công kẻ địch, ra tay càng độc, dũng, mạnh thì càng tốt, đòi hỏi lực lớn kình trầm. Còn thuật ăn trộm thì hoàn toàn khác, xem trọng nhẹ, xảo, kỹ thuật và tốc độ, càng đạt đến mức không dậy sóng, bụi không bay thì càng tốt. Việc đánh ngã đối thủ hoàn toàn khác với việc lén trộm đồ của người khác.

- Cho nên có thể lấy được đồ của người khác, cũng chưa chắc có thể đánh ngã được đối phương.

Lần này Đường Bảo Ngưu rút ra một kết luận thông minh:

- Vì vậy ngươi không phải là đối thủ của ta.

Trương Thán không để ý tới hắn.

- Khi đó ta vẫn không biết Lôi cô nương là hòn ngọc quý trên tay Tổng đường chủ Lục Phân Bán đường. Ta còn tưởng rằng võ công của cô ấy cao cường, thâm tàng bất lộ. Về sau mới biết được, hóa ra cô ấy hoàn toàn không biết võ công, nhưng lại trí tuệ ngút trời, học rộng nhớ lâu, thông hiểu võ công của các nhà các phái. Cô ấy kịp thời giúp ta mở được mấu chốt, dùng mấy kỹ thuật ăn trộm cao thâm dọa lui "Đại Sát Thủ".

Hắn bùi ngùi nói:

- Vì vậy trên đường đi, nhìn giống như là ta bảo vệ Lôi cô nương, nhưng thật ra nếu không có cô ấy thì ta đã sớm mất mạng trong tay "Đại Sát Thủ" rồi. Mỗi lần "Đại Sát Thủ" ở nơi nào thiết lập mai phục, dùng quỷ kế gì để ám toán chúng ta, Lôi cô nương đều có thể đoán trước được, hoặc bình yên tránh khỏi, hoặc bày kế cho ta phản kích, khiến "Đại Sát Thủ" lần nào cũng thất bại rút lui. Cô ấy còn chỉ ta cách để vận dụng "Bát Đại Giang Hồ", khiến cho trên đường đi hảo hán đều đứng ra tương trợ, nhờ vậy mới thoát được sự truy sát của "Đại Sát Thủ".

Đường Bảo Ngưu có chút không tin:

- Cô ấy lợi hại vậy sao?

- Dọc theo con đường này, chúng ta đã kết nghĩa tại Sầu Dư đình. Chúng ta một nam một nữ hành tẩu trên giang hồ, không kết bái làm huynh muội thì có chỗ không tiện.

Trương Thán lướt nhanh qua đoạn này:

- Ta đưa cô ấy trở lại Trường An. Lại đại tỷ cũng rất thích cô ấy, nhận cô ấy làm Thất muội…

Đường Bảo Ngưu chợt hỏi:

- Không phải trước kia các người đã có một vị thất muội gọi là Tiểu Tuyết Y sao? Như thế nào…

- "Thất Đạo Toàn Phong" của "Đào Hoa Xã" vốn bao gồm Lại Tiếu Nga đại tỷ, Chu Đại Khối Nhi, "Đao Hạ Lưu Đầu", Trương Thán, ta, Tề Tương Hảo và Tiểu Tuyết Y. Có điều Tiểu Tuyết Y đã mất tích một thời gian. Mọi người đều quen gọi thất muội, cho nên khi Lôi cô nương đến, mọi người nhớ tới Tiểu Tuyết y, cũng gọi cô ấy là thất muội.

Đường Bảo Ngưu lại hỏi:

- Vậy sao cô ấy còn trở lại kinh thành?

- Cô ấy làm sao yên tâm ở đó?

Trương Thán nói:

- Lại nói, người của Lục Phân Bán đường cũng tìm tới "Đào Hoa Xã" đòi người. Nếu như Lôi cô nương muốn ở lại, vậy còn có thể nói được, nhưng cô ấy cũng muốn trở về…

- Cho nên ngươi cùng đi với cô ấy?

Đường Bảo Ngưu cười hà hà nói:

- Lần này đúng là ngươi hộ tống cô ấy trở về rồi.

- Không phải.

Trương Thán nói giống như đang tự cười nhạo mình:

- Cô ấy là lén trốn ra, chỉ nói cho Lại đại tỷ biết. Đến giữa đường lại bị người của Lục Phân Bán đường chặn lại, sai một đám người hầu bảo mẫu đi theo cô ấy… Ta… ta là đến kinh thành tìm cô ấy.

Đường Bảo Ngưu há hốc mồm:

- Ngươi… ngươi không phải muốn nói cho ta biết, ngươi cũng là từ "Đào Hoa Xã" lén chạy ra ngoài chứ?

Trương Thán lại uống một ngụm rượu lớn.

Đường Bảo Ngưu vốn muốn trêu chọc vài câu, đột nhiên lại nghĩ tới Ôn Nhu.

Sau đó hắn đã nghĩ thông suốt. Hắn hiểu được một chuyện, nên chỉ lẩm bẩm một câu:

- Đầu năm nay, người trốn khỏi nhà thật là nhiều…

Sau đó hắn không nói gì nữa, chỉ yên lặng uống rượu. Trương Thán uống một chén lớn thì hắn mới uống một ngụm lớn.

Đối với hắn đây đã xem như là uống thỏa thích rồi.

Số lượng lớn hay nhỏ, nhiều hay ít đều tùy thuộc vào mỗi người. Ví dụ như một lượng bạc, trong mắt người giàu có thể không bằng cả cái rắm, nhưng với người nghèo thì có thể không tiếc đầu rơi máu chảy vi nó.

Trong một chập tối như vậy, bên ngoài mưa không ngừng rơi, lúc đến lúc đi, lại như vĩnh viễn không kết thúc.

Ngồi trong quán rượu nghe âm thanh tí tách của hạt mưa, tâm tình của Đường Bảo Ngưu cũng giống như Trương Thán.

Chờ Trương Thán nói xong câu chuyện, lại đến phiên Đường Bảo Ngưu kể lại chuyện mình quen biết với Ôn Nhu…

Mỗi người bọn họ đều có sự kiêu hùng trước đây, giống như hảo hán mở toang lồng ngực cho đao khách điêu khắc lên vết tích, có bạn bè chí cốt mà bọn họ không tiếc rơi đầu đổ máu, đương nhiên cũng có bóng hình mà bọn họ nhớ nhung trong tâm khảm…

- Trận mưa này khi nào mới dứt?

- Trận chiến giữa Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường kết thúc, mưa có biến thành tuyết không?

- Chúng ta đem rượu ra ngoài, dầm mưa uống!

- Được! Chúng ta lại đem nước mưa làm rượu uống.

- Tiểu Trương, bây giờ chúng ta tản bộ đi…

- Hử? Tản bộ trong mưa? Với ngươi à?

- Với ta thì sao? Chẳng lẽ ngươi có lựa chọn khác?

- Đúng, có thì không cần phải đi với ngươi rồi.

- Con người ngươi đúng là hiện thực, lãnh khốc, vô tình, vô nghĩa…

- Được rồi, đừng mắng nữa, ban ngày còn chưa mắng đủ sao?

- Đủ rồi, đủ rồi, nhưng rượu thì lại chưa uống đủ…

- Vậy chúng ta hãy ra bên ngoài uống, xem chúng ta ở trong mưa có thể nhìn thấy gì!

- Ngươi đúng là ngốc!

Không biết từ khi nào Đường Bảo Ngưu cũng thích học theo dáng vẻ Ôn Nhu, thường mắng người khác là ngốc:

- Trong mưa đương nhiên là nhìn thấy mưa…

- Đúng, trong mưa không nhìn thấy mưa thì là gì…

Trương Thán cười đến suýt nữa ngã nhào một phát.

Nhưng cho dù là trong giấc mộng sau khi bọn họ say, cũng khó có thể mơ được cảnh tượng mà bọn họ nhìn thấy trong mưa không lâu sau đó…

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Tiếng Gió, Tiếng Mưa, Tiếng Rút Đao, Tiếng Tiếng Vào Tai

Hai người vừa nói vừa uống, đi đến bên ngoài cửa. Trương Thán suýt chút nữa đã ngã sấp mặt. Đường Bảo Ngưu nhìn thấy liền cười nghiêng ngả:

- Nhìn ngươi uống rượu sắc mặt không đỏ, hơi thở không gấp, không nấc một cái nào, ta còn tưởng rằng có bao nhiêu bản lĩnh, hóa ra là đã say đến mức đi không nổi rồi.

Trương Thán vịn vào cửa, thở hồng hộc nói:

- Ai nói! Ta, ta đi cho ngươi xem…

Hắn miễn cưỡng đi vài bước, liền cảm thấy đầu choáng váng, mặt nóng lên, đầu nặng chân nhẹ. Đường Bảo Ngưu lại cười phá lên, mới cười được vài tiếng chợt cảm thấy mắc tiểu, liền nói:

- Ngươi tự lo đi! Ta ra phía sau tiểu tiện đã.

Trương Thán phất tay, lại đặt đầu xuống bàn:

- Đi, đi…

Lúc này trời đã tối, bên ngoài mưa rơi tầm tã, sấm chớp đùng đùng. Trong quán rượu chỉ có vài ngọn đèn đang cháy, cùng với hai ba bàn có khách ngồi. Chưởng quỹ và phục vụ thấy Đường Bảo Ngưu và Trương Thán một người uống mạnh còn một người uống xoàng, nhưng đều đã say đến sáu bảy phần,

mặc dù hành vi hơi phóng túng nhưng cũng không gây sự với người khác, lại trả đủ tiền thưởng nên vẫn để mặc bọn họ.

Một quán rượu lớn như vậy chỉ có mấy ngọn đèn dầu, cộng thêm bên ngoài mưa gió tiêu điều, trong quán có vẻ rất u ám.

Khách uống rượu thông thường đến lúc hưng phấn sẽ hô to gọi nhỏ, chơi đoán quyền trợ hứng, nhưng hôm nay trong quán lại năm ba người ngồi ở một bàn, cúi đầu uống rượu giống như không màng thế sự. Bởi vì đây là quán rượu, trong quán rượu lại yên tĩnh như vậy thật sự hơi khác thường. Trương Thán nhìn mấy cái chén trên bàn kia, bỗng nhiên sững người. Lúc này bên ngoài chợt vang lên một tiếng sấm lớn.

Một tiếng sấm bất ngờ.

Đường Bảo Ngưu đã đi ra phía sau, phía đó là nhà xí.

Trương Thán đợi Đường Bảo Ngưu khuất sau cửa, mới nói một cách bình tĩnh và rõ ràng:

- Các ngươi đã đến rồi.

Không có ai trả lời hắn.

Chỉ có tám vị khách ngồi ở ba bàn.

Tám vị khách này đều đang cúi đầu uống rượu trong chén. Bên ngoài mưa gió thê lương, hoàng hôn dần tàn, đêm dài kéo đến.

Hắn đang nói chuyện với ai?

Bên ngoài không có ai, chỉ loáng thoáng có vài tiếng ngựa hí. Cho dù có hán tử qua đường, cũng đang còn cách ở xa.

Câu vừa rồi của Trương Thán là nói với ai?

Chẳng lẽ là vị chưởng quỹ râu bạc mày xám che khuất gương mặt, hay là tên tiểu nhị nơi khóe miệng vừa mọc ra vài sợi lông tơ thưa thớt?

Trương Thán lại uống tiếp một chén rượu lớn, hào sảng ngồi đó, trầm giọng nói:

- Nếu đã đến rồi, cần gì phải lẩn trốn như vậy?

Hắn nói xong câu này lại yên lặng.

Một cơn gió lạnh thổi tới, ánh đèn trong tiệm bùng lên một chút, sau đó đột ngốt tối đi.

Trương Thán chợt cảm thấy rùng mình, một cảm giác sợ hãi trước nay chưa từng có.

Bên ngoài lại vang lên tiếng sấm, ánh chớp chợt lóe rồi biến mất.

Đường Bảo Ngưu đẩy cửa sau ra, bước chân xiêu vẹo, trong miệng lẩm nhẩm vài câu vô nghĩa, đi về phía nhà xí ở sau quán.

Mưa như trút nước, thấm ướt cả người, nhưng hắn không hề quan tâm.

Một người uống rượu say, còn không ngại ngủ trên những thứ dơ bẩn do mình nôn ra, sao lại quan tâm đến một trận mưa?

Đường Bảo Ngưu ngẩng mặt lên, để cho nước mưa đập vào mặt. Hắn mở miệng lớn, uống một cách hả hê như thể nước mưa là rượu nguyên chất.

Nếu thật sự là rượu, hắn lại không dám uống như vậy.

Hắn uống vài ngụm nước mưa, bỗng nhiên bật cười. Bởi vì trời mưa

đường trơn, thiếu chút nữa hắn đã ngã một cú, liền dùng tay vịn vào một gốc cây thấp, định thần lại mới tiến về phía trước. Mưa càng lúc càng dày, ngàn vạn tiếng rơi, trước mắt là một phiến mơ hồ không nhìn thấy rõ.

Nhà xí ở phía sau quán, đó là một cái lán dùng cỏ tranh đắp thành, chỉ đủ cho một người sử dụng.

Đường Bảo Ngưu hiện giờ đang muốn dùng, hắn đang rất mắc tiểu.

Một người uống nhiều rượu thì phải đi nhà xí, nếu không thì quả thật không phải bình thường. Đường Bảo Ngưu trước giờ vốn "thẳng tính", ngoại trừ cá tính ra thì tiêu hóa bài tiết cũng như vậy.

Trong lòng của hắn thầm nghĩ: "Cũng may trên đường đến nhà xí hai bên có trồng một ít cây thấp, nếu không Trương Thán còn chưa ngã sấp mặt thì mình đã ngã một cú chổng vó lên trời rồi."

Hắn bước lên vài bậc thềm đá, mở cửa nhà xí ra, mùi hôi liền xộc vào mũi, ruồi nhặng bay lung tung. Hắn cũng không quản nhiều như vậy, liền bước vào rồi đóng cửa lại.

Ngay khoảnh khắc hắn đóng cửa lại…

Một tiếng "đùng" vang lên, ánh chớp xé tan màn mưa, mặt đất sáng ngời.

Giữa ánh chớp lóe lên, hai hàng cây thấp trong mưa chợt lay động.

Hóa ra không phải là cây, mà là người.

Người tinh nhuệ, kiên nhẫn, toàn thân mặc y phục màu đen che kín đầu.

Đáng tiếc Đường Bảo Ngưu không nhìn thấy, hắn đã bước vào trong nhà xí.

Những người áo đen này lập tức chuyển động.

Cho dù không có mưa cũng rất khó phát hiện ra, bởi vì hành động của những người này vừa thần tốc lại không mang theo một chút tiếng gió nào. Bọn họ lấy ra vài thứ trên người, nhanh chóng ghép lại thành một thanh trường thương sắc bén, chia làm bốn phía bao vây nhà xí; mũi thương nhắm chuẩn vào vách cỏ, trong ánh chớp lóe lên ánh sáng lạnh. Trong đó có hai người bay vọt lên phía trên, mũi thương chống vào trên nóc nhà xí.

Không có một tiếng động nào, huống hồ đây còn là đêm mưa, một buổi tối gió táp mưa sa.

Bọn họ đều đang đợi.

Bọn họ đang đợi cái gì?

Sấm chớp lại nổi lên, rung động mặt đất, chiếu sáng màn mưa.

Những chiếc đèn dầu kêu vù một tiếng, trong đó có một chiếc đã tắt, tỏa ra một luồng khói đen khét lẹt.

Sắc mặt Trương Thán biến đổi.

Hắn từ trong tay áo móc ra một chiếc hộp sắt lớn khoảng bằng móng tay, dùng móng tay đẩy nắp hộp ra, chấm một chút vào thứ trong hộp chà dưới mũi một cái, sau đó mới nói:

- “Bát Đại Giang Hồ” ta đều tinh thông, “Diệt Đăng Mê Hồn yên” còn không đánh gục được ta.

Lần này hắn nhận được phản ứng.

Hắn nghe thấy tiếng đao, là tiếng rút đao.

Tiếng đao vang lên tại chiếc bàn đầu tiên.

Tiếng đao ưu mỹ như một chuỗi lục lạc khi gió thổi qua, lại giống như tiếng hát động lòng người.

Tiếng đao êm tai như vậy, Trương Thán rất ít khi nghe được. Loại tiếng đao này không giống như là đang rút đao, mà như là diễn tấu.

Tại chiếc bàn thứ hai cũng vang lên tiếng đao.

Chỉ có một tiếng, rất nhanh.

Lúc hắn nghe thấy, đao đã ở trên tay người nọ.

Loại tiếng đao này mới là tiếng đao thật sự, từ trong thanh âm có thể nhận ra: một đao xuất thủ, không lưu mạng người.

Tại chiếc bàn thứ ba lại không có tiếng đao.

Đao vừa nơi tay đã tỏa ra đao phong kịch liệt, nhưng ngay cả thanh âm cũng không có.

Người này rút đao lại không phát ra tiếng động nào.

Rút đao như vậy đã không phải là rút đao, mà là giết người.

- Hóa ra là các ngươi.

Trương Thán thở dài:

- Thật không ngờ, đêm nay chẳng những ta có thể nghe được tiếng gió tiếng mưa, mà còn có thể nghe được tiếng đao.

Đường Bảo Ngưu đã đóng cửa lại.

Hắn đang rất mắc tiểu.

Cho dù là võ lâm cao thủ cũng khó tránh khỏi sinh lão bệnh tử. Cho dù võ công có thâm hậu, lại tu luyện đạo dưỡng sinh, cũng chẳng qua có thể sống lâu thêm một chút, ít bệnh đi một chút, dẻo dai thêm một chút, nhưng đến cuối cùng cũng phải già, cũng phải bệnh, cũng phải chết.

Cao thủ võ lâm cũng sợ lạnh sợ nóng, chỉ là sức chịu đựng tốt hơn một chút so với người bình thường, cũng phải đại tiện tiểu tiện, tắm rửa ăn ngủ.

Võ lâm cao thủ khi mắc tiểu cũng nôn nóng.

Đường Bảo Ngưu hiện giờ chính là như vậy.

Nhưng hắn vừa đóng cửa lại, bỗng nhiên cả người đều cứng đờ.

Người của hắn đã ở trong nhà xí, nhưng ánh mắt vẫn còn lưu lại cảnh tượng tại một khắc trước khi đóng cửa.

Những cái cây kia… chuyển động…

Không phải cây, mà là người.

Hắn vì chuyện này mà ngây người, đang muốn đẩy cửa nhìn lại, bỗng nghe trên nóc nhà xí vang lên hai tiếng “phụp phụp”.

Thanh âm cực nhỏ, còn nhẹ hơn so với tiếng mưa.

Nhưng Đường Bảo Ngưu lại phân biệt được, đó tuyệt đối không phải tiếng mưa rơi, mà là tiếng vũ khí sắc bén đụng vào mái cỏ.

Toàn thân hắn lập tức căng thẳng, nắm chặt hai tay.

Nếu như hai hàng cây bên ngoài kia thật sự là người…

Hắn muốn phá cửa xông ra, nhưng bỗng nghe thấy cửa nhà xí cũng vang lên hai tiếng “cộc cộc” khe khẽ.

Kẻ địch đã đến phía trước nhà xí.

Trong nhà xí chỉ rộng khoảng hơn một thước, không có chỗ nào để tránh.

Đường Bảo Ngưu lại muốn xông ra phía sau.

Dù sao hắn cũng là hán tử kiên cường có tiếng trên giang hồ, qua thời gian dài ở cùng Thẩm Hổ Thiền, dù là trăm trận trăm bại thì cũng có kinh nghiệm của trăm trận chiến.

Có điều vách tường phía sau nhà xí cũng vang lên ba tiếng “cộc cộc cộc”.

Lúc này hắn cũng đã quên là mình đang mắc tiểu, chỉ muốn lao ra ngoài.

Nhưng hắn lập tức phát hiện, bốn phía đều đã bị người bao vây. Cái nhà xí nho nhỏ này, dù là phía trên hay trái, phải, trước, sau đều bị người dùng vũ khí sắc bén chống lên, chỉ cần ra lệnh một tiếng sẽ lập tức đâm vào…

Hắn không dám tưởng tượng, khi những vũ khí sắc bén phía trên và chung quanh nhà xí này đồng loạt đâm vào, hắn sẽ biến thành hình dạng gì.

Bên ngoài mưa như trút nước, ồn ào rầm rĩ.

Ngoài mưa ra còn có kẻ địch, kẻ địch không biết là ai, kẻ địch đáng sợ.

Còn có sấm chớp nổi lên, tiếng sấm vang sau ánh chớp.

Bởi vì xuất hiện ở bầu trời phía xa, cho nên tiếng sấm và ánh chớp mới phân ra trước sau. Nhưng một đao kia chỉ có đao phong mà không có tiếng đao. Trương Thán nghĩ đi nghĩ lại, trong kinh thành cũng chỉ một người có thể phát ra được.

Tương tự, tiếng đao gọn gàng và tiếng đao réo rắt du dương kia, cũng chỉ hai người có thể phát ra được.

Người đầu tiên rút đao yên lặng, chắc hẳn là cao thủ đỉnh cấp Bành Tiêm của "Ngũ Hổ Đoạn Hồn đao".

Người thứ hai rút đao chỉ có một tiếng, tiếng đao đột nhiên nổi lên, lại đột ngột im bặt, chính là Tập gia trang chủ Tập Luyện Thiên của "Kinh Hồn đao".

Người thứ ba rút đao như rồng ngâm, so với đàn cầm du dương còn êm tai hơn, chính là truyền nhân đương đại Mạnh Không Không của "Tương Kiến bảo đao".

Trương Thán biết nhất định là bọn họ, cho nên hắn chỉ đành thở dài, khi mà hắn còn có thể than thở được.

- Chào các ngươi!

Trương Thán nói:

- Trong số năm thanh đao đáng sợ nhất tại kinh sư trước khi Vương Tiểu Thạch đến, không ngờ ba thanh đứng sau hôm nay đều xuất hiện ở đây.

Hắn nói câu này rất hữu hiệu.

Hắn vốn là muốn bọn họ nói chuyện. Đối phương không nói lời nào, càng khó nắm được ý đồ.

Quả nhiên Tập Luyện Thiên liền hỏi:

- Còn có hai thanh sao?

Trương Thán nói:

- Hơn nữa là hai thanh xếp thứ nhất và thứ hai.

Tập Luyện Thiên hừ lạnh một tiếng.

Đao của hắn mỏng như giấy, đột nhiên phát ra ánh sáng sắc bén, ánh sáng năm màu.

Chẳng lẽ đao của hắn cũng giống như người, cũng có mừng có giận?

Lần này là Bành Tiêm hỏi:

- Là ai?

Giọng nói của hắn giống như bị người dùng tay túm chặt cổ họng, hít thở không thông, nhưng thân hình lại cường tráng như một con trâu đực.

- Hồng Tụ tiểu đao của Tô Mộng Chẩm và Bất Ứng bảo đao của Lôi Tổn.

Trương Thán đáp.

Trương Thán vừa nói như vậy, gương mặt của ba người kia đều buông lỏng.

Câu nói vừa rồi của Trương Thán vốn chẳng khác nào sỉ nhục bọn họ, lúc này Trương Thán vừa nói ra tên của hai người kia, ngược lại giống như là khen ngợi bọn họ.

Hơn nữa còn là tâng bốc rất cao.

Cho nên trong lòng ba người đều rất thoải mái.

- Hồng Tụ tiểu đao của Tô Mộng Chẩm và Bất Ứng bảo đao của Lôi Tổn, ai là thứ nhất, ai là thứ hai?

Mạnh Không Không nhàn nhã hỏi:

- Ngươi nghĩ thế nào?

- Bọn họ còn chưa hề so tài.

Trương Thán nói:

- Ta không biết.

Mạnh Không Không lại ưu nhã hỏi:

- Vậy ngươi biết cái gì?

Trương Thán nói:

- Ta chỉ biết là các ngươi đã đến.

Mạnh Không Không ung dung hỏi:

- Ngươi có biết chúng ta đến làm gì không?

Trương Thán lại thở dài.

Mỗi lần thở dài hắn đều nhớ tới huynh đệ tốt Trương Thán của hắn, bởi vì "Đại Thảm Hiệp" Trương Thán rất hay thở dài.

- Ta không biết.

Hắn nói:

- Ta chỉ biết là các ngươi đã rút đao ra.

Mạnh Không Không cười:

- Thông thường rút đao ra là để làm gì?

- Giết người.

Trương Thán đành phải đáp.

Mạnh Không Không nhìn hắn với vẻ ung dung. Người này cho dù giơ tay hay nhấc chân đều rất tao nhã đẹp mắt:

- Nơi này có ai để giết?

Trương Thán lại muốn thở dài.

- Ta.

Hắn chỉ vào cái mũi của mình nói:

- Nếu các ngươi không muốn tự giết mình, hình như cũng chỉ có ta để giết.

- Đúng rồi.

Mạnh Không Không vui vẻ cười nói:

- Ngươi đoán không sai chút nào.

Nhân sinh có những lúc còn khổ sở hơn cả sai lầm.

Trương Thán hiện giờ chính là như vậy.

Câu khen ngợi này của đối phương lại khiến Trương Thán không vui nổi. Bất cứ người nào khi đối mặt với ba đại đao khách này đều khó có thể vui vẻ được.

Trương Thán cũng không ngoại lệ.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Hiệu Lệnh

Mưa bên ngoài càng dày đặc.

Lúc giữa trưa, khi những cao thủ nhất lưu trong kinh thành vây công Quan Thất, là trời đất đổi màu, gió táp mưa sa; còn lúc này là sấm chớp đùng đùng, gió mưa mãnh liệt.

“Đúng là gặp quỷ rồi, không ngờ lại bị vây khốn trong nhà xí!”

Đường Bảo Ngưu trán và mặt đều ướt đẫm, vốn là bị nước mưa làm ướt, lúc này lại toát ra mồ hôi to như hạt đậu, tựa như dùng dao cạo một cái sẽ rơi lã chã xuống.

Những kẻ này là ai?

Binh khí của bọn chúng đã nhắm vào bốn phía nhà xí.

Bọn chúng đang chờ cái gì?

Đường Bảo Ngưu bị vây khốn trong nhà xí, bốn phương tám hướng đều có kẻ địch. Chỉ cần hắn vừa xông ra, binh khí sẽ đâm vào, xuyên qua thân thể hắn, biến hắn thành một con nhím trong nhà xí.

Đường Bảo Ngưu không muốn biến thành con nhím, cũng không muốn chết, càng không muốn chết trong nhà xí.

Đường đường là cự hiệp Đường Bảo Ngưu lại chết trong nhà xí, vậy còn ra thể thống gì?

Hắn muốn sống, hơn nữa còn không muốn sống trong nhà xí.

Sinh mạng đẹp đẽ như thế, hắn tại sao phải chết?

Trên đời này còn có rất nhiều kẻ ác, vì sao bọn chúng không chết mà lại đến phiên hắn chết trước?

Nhưng hắn lại không xông ra được.

Dưới tình thế này, không ra được xông cũng chỉ có đường chết, ít nhất cũng mặc cho người ta xâu xé.

Những kẻ này đang chờ cái gì?

Chẳng lẽ là đang chờ hiệu lệnh? Chỉ cần ra lệnh một tiếng, bọn họ sẽ lập tức lấy mạng hắn?

Đường Bảo Ngưu toàn thân đều ướt đẫm, so với vừa rồi mắc mưa còn ướt hơn.

Hơn nữa cũng cứng đờ.

Hắn đã quên vì sao mình lại tiến vào nhà xí.

Hắn đang rất nôn nóng, nhưng sự nôn nóng này không giống như vừa rồi.

Hắn nôn nóng ra ngoài.

Hắn muốn lớn tiếng gọi Trương Thán đến giúp, nhưng cũng biết rõ chỉ sợ tiếng hô này còn chưa đến tai Trương Thán, những binh khí bên ngoài nhà xí đã đâm hắn thành mười bảy mười tám lỗ.

Hắn ở trong nhà xí thở hổn hển, không biết nên làm thế nào cho tốt.

Trương Thán cười khổ nói:

- Các ngươi muốn giết ta, vậy ta nên làm gì đây?

- Ta thấy ngươi chỉ có hai biện pháp.

Tập Luyện Thiên nói:

- Bị chúng ta giết hoặc là giết chúng ta.

Cặp mắt Trương Thán tròn vo, nói:

- Ta không muốn giết các ngươi.

Tập Luyện Thiên cười nói:

- Cho dù ngươi muốn giết cũng không giết được.

Trương Thán nói:

- Nhưng vì sao các ngươi lại muốn giết ta?

Tập Luyện Thiên cười lạnh nói:

- Ngươi đã sắp chết, còn hỏi làm gì?

Trương Thán nói:

- Bởi vì ta không muốn mang theo nghi vấn đến Diêm Vương điện.

Tập Luyện Thiên hơi do dự nhìn về phía Mạnh Không Không.

Mạnh Không Không lạnh nhạt nói:

- Ngươi hỏi cũng vô ích, bởi vì chúng ta không biết, hơn nữa có biết cũng sẽ không nói.

- Vậy thì ta hiểu rồi.

Trương Thán nói:

- Không phải các ngươi muốn giết ta, mà là có người phái các ngươi đến giết ta.

Vẻ tươi cười của Mạnh Không Không đã có chút miễn cưỡng.

- Có thể mời được ba vị đây đến giết ta.

Trương Thán nói:

- Trong thiên hạ chắc cũng chỉ có Tiểu hầu gia Phương Ứng Khán.

Mạnh Không Không cười một cách miễn cưỡng:

- Quá thông minh chưa hẳn là chuyện tốt.

Hắn thay đổi chủ đề:

- Ta thì lại muốn biết, ngươi làm thế nào phát hiện ra chúng ta đã đến?

- Ta không biết.

Trương Thán thẳng thắn nói:

- Ta vốn cũng không biết các ngươi đã đến.

- Ồ?

- Ta chỉ là thấy chén rượu trên bàn của các ngươi. Tập trang chủ xếp chén

thành hình tam tinh hướng nguyệt *, ý nói “khi nào động thủ?”. Bành môn chủ xếp ba chén chỉnh tề, một chén đặt ở trước, là ra hiệu “bây giờ!”. Ngươi thì dùng hai chiếc đũa giao nhau đặt trên đáy của năm chiếc chén, biểu thị “trước tiên hãy chờ một chút”…

Trương Thán cười nói:

- Ta vừa nhìn liền biết là có người đến, nhưng không biết dẫn đầu lại là các ngươi, liền cố ý giả say, trước tiên dụ tên trâu nước lớn kia đi, sau đó mở lời hỏi thăm, cho rằng có thể một mình dọn dẹp. Không ngờ…

* Ba ngôi sao sáng nhất trong chòm sao Liệp Hộ, thường nhìn để tính thời gian khuya sớm.

Tập Luyện Thiên búng nhẹ lưỡi đao:

- Nếu ngươi sớm biết là chúng ta thì sẽ không để tên trâu nước lớn kia rời khỏi sao?

Trương Thán thành thật nói:

- Đúng, thêm một người giúp đỡ dù sao cũng tốt hơn chỉ có một mình ta.

Tập Luyện Thiên hừ lạnh nói:

- Nhiều người cũng như nhau thôi.

Trương Thán cười, đầy vẻ tự giễu:

- Có lẽ, một số người lại cảm thấy có thêm một người chết với mình thì tốt hơn.

Mạnh Không Không nghiêng đầu nhìn hắn:

- Ngươi là hạng người như vậy sao?

Trương Thán hỏi ngược lại:

- Theo ngươi thì sao?

Mạnh Không Không đột nhiên nói:

- Ám hiệu mà chúng ta dùng là cực kỳ bí mật trên giang hồ.

Trương Thán nói:

- Ta biết.

Mạnh Không Không nói:

- Nhưng ngươi lại hiểu được?

- Trừ khi ám hiệu kia là do hắn phát minh, hơn nữa là bày ra cho mình xem.

Trương Thán vẻ mặt khiêm tốn:

- Nếu không, ngay cả ta còn nhìn không hiểu thì đó cũng không phải là ám hiệu nữa.

- Ngươi thật thông minh.

Vẻ tươi cười của Mạnh Không Không đã rất miễn cưỡng:

- Đáng tiếc người thông minh thường hay chết sớm.

- Có thể vì bọn họ dùng đầu óc quá nhiều.

Trương Thán cười nói:

- Trước giờ ta chẳng muốn dùng đầu óc, có điều lại lưu tâm đến mọi chuyện.

Tập Luyện Thiên lạnh lùng nói:

- Người quá nhạy cảm cũng khó sống lâu, trong người rất dễ sinh bệnh.

- Ngươi còn nói rất nhiều.

Mạnh Không Không nói:

- Người nói quá nhiều cũng không dễ sống lâu trăm tuổi.

- Đó là vì bọn họ xuất khí quá nhiều.

Lời nói của Trương Thán đầy mỉa mai:

- Cho nên ta phải tranh thủ thời gian hít thở.

Tập Luyện Thiên nói:

- Đáng tiếc ngươi sẽ rất nhanh không còn hít thở được nữa.

- Chuyện này không đáng tiếc, đáng tiếc là cho dù ta thông minh, cũng nghỉ không ra vì sao Phương tiểu hầu gia lại muốn giết ta.

Trương Thán như đang hỏi người, lại như tự hỏi mình:

- Ta chưa từng đắc tội với hắn. Hắn rốt cuộc là vì nhớ năm đó ta đã từng đắc tội với đồng liêu của hắn là Long Bát thái gia nên muốn giết ta? Hay là vì ta là người của Lục Phân Bán đường nên mới động sát thủ? Hay là vì ta là một thành viên của Đào Hoa Xã nên hắn mới hạ độc thủ như vậy?

- Có lẽ đều phải, có lẽ đều không phải.

Mạnh Không Không vuốt đao nói:

- Dù sao ngươi cũng không hỏi được.

Trương Thán lại thở dài:

- Mấy người khác ngồi ở ba bàn kia, đều là người do các ngươi mang đến sao?

Bành Tiêm đột nhiên nói:

- Hắn đang kéo dài thời gian.

Giọng nói của hắn khàn khàn, từ khi xuất hiện đến giờ chỉ nói hai câu.

Có điều câu nói này lại nói trúng ý đồ của Trương Thán.

Hắn vừa mở miệng đã nói toạc ra dụng ý của Trương Thán.

Trương Thán trong lòng trầm xuống.

Hắn vốn muốn kéo dài thời gian, bởi vì hắn biết mình không phải là đối thủ của ba gã đao khách này.

Hắn biết dù tiếp tục kéo dài thời gian cũng không phải là địch thủ của bọn họ, nhưng hắn cũng chỉ có thể cố sức kéo dài.

Ít nhất hắn phải kéo dài đến khi Đường Bảo Ngưu quay lại.

Nếu như mình bị sát hại trước khi Đường Bảo Ngưu quay lại, Đường Bảo Ngưu không kịp chuẩn bị nhất định sẽ không có cơ hội sống sót.

Dù nói gì cũng phải cầm cự đến khi Đường Bảo Ngưu trở lại.

Có điều con trâu chết tiệt kia sao đến giờ còn chưa trở lại?

Hắn mắc tiểu gì mà lâu như vậy?

Lúc này Bành Tiêm vừa lên tiếng, Trương Thán liền không thể kéo dài được nữa.

Hắn chỉ đành kêu lớn.

Hắn hi vọng tiếng kêu của mình có thể xuyên qua tiếng gió tiếng mưa truyền đến tai Đường Bảo Ngưu, cũng hi vọng Đường Bảo Ngưu không đến mức say mèm. Nhà xí không cách quá xa, nếu như Đường Bảo Ngưu có thể nghe thấy tiếng gọi của hắn, lập tức chạy đi, có lẽ vẫn còn kịp.

Hắn ngầm vận khí, đang muốn kêu to…

Đúng lúc này bỗng vang lên một tiếng động mà giờ này phút này tuyệt đối không thể nghe được.

Đó là tiếng gõ mõ cầm canh, gõ lên canh ba hai khắc.

Hiện tại nhiều nhất cũng chỉ là cuối giờ Dậu, sao lại có tiếng báo canh? Huống hồ lại là báo canh ba hai khắc.

Tiếp đó ở phía sau, xuyên qua tiếng gió tiếng mưa bỗng vang lên vài tiếng la hét.

Trương Thán biến sắc, hắn biết mình đã đoán đúng.

Bọn họ làm sao có thể bỏ qua Đường Bảo Ngưu?

Những kẻ này đã sớm phục kích hắn ở phía sau.

Trương Thán rất hối hận vì sao mình không kêu sớm một chút.

Nếu Đường Bảo Ngưu nhận được cảnh báo của mình sớm một chút, nói

không chừng có thể tránh được vận rủi, nhưng bây giờ…

Trương Thán lại phát hiện một chuyện.

Sắc mặt của Tập Luyện Thiên cũng biến đổi, trở nên giống như sắc mặt của mình.

Bàn tay cầm đao của Bành Tiêm xiết chặt, nhìn về phía Mạnh Không Không.

Vẻ tươi cười của Mạnh Không Không đã biến thành rất không tự nhiên.

Nếu trận chiến phía sau là do bọn họ bố trí, vì sao sắc mặt cả đám đều biến đổi?

Lại một tiếng sấm vang lên, nhưng tiếng sấm này không che lấp được tiếng la hét.

Phía sau rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chắc chỉ có có trời mới biết.

Đường Bảo Ngưu không rõ vì sao chỉ trong thoáng chốc bên ngoài lại xuất hiện nhiều kẻ địch như vậy muốn dồn hắn vào chỗ chết, cũng không rõ vì sao hắn lại bị vây khốn ở chỗ này.

Rượu khiến cho đầu của hắn nóng hừng hực, loạn đến mức nghĩ không ra đầu mối. Tại thời khắc này, trong lòng hắn thề rằng từ nay về sau sẽ không bao giờ uống cái thứ gọi là hảo hán tăng thêm dũng khí gì đó nữa.

Giờ phút này hắn chỉ muốn hét to.

Hắn còn chưa hét lên, lại nghe thấy tiếng gõ mõ cầm canh, là canh ba hai khắc.

Tiếng mõ canh xuyên qua mưa gió rõ ràng lọt vào tai.

Tiếng mõ canh vừa vang lên, hiệu lệnh lập tức phát ra.

Mười ba thanh trường thương đồng loạt đâm xuyên qua nhà xí.

Đường Bảo Ngưu trong nháy mắt đã quyết định.

Hắn không thể phóng tới trước, bởi vì phía trước có phục binh.

Hắn không thể lui về phía sau, bởi vì phía sau có cường địch.

Hắn cũng không thể xông ra hai bên, bởi vì những mũi thương đang chuẩn bị đâm thủng ngực bụng của hắn.

Hắn càng không thể phóng lên trời, bởi vì binh khí của kẻ địch đang chờ cái đầu của hắn.

Trước không lối đi, sau không đường sống, trái phải và phía trên đều bị chặn, hắn có thể làm gì? Đường Bảo Ngưu nhớ mình đã từng hỏi đại ca kết nghĩa Thẩm Hổ Thiền về vấn đề này.

Thẩm Hổ Thiền đã trả lời: “Trước không đường tiến, sau không đường lui, thời cơ tuyệt hảo như vậy không toàn lực phản công thì còn chờ gì nữa?”

Mũi thương đã đâm vào.

Đường Bảo Ngưu hét lớn một tiếng, đánh ra một quyền.

Quyền của hắn lại nhắm vào mũi thương, một tiếng “rắc” vang lên, mũi thương đã bị đánh gãy.

Mũi thương bị gãy bắn ra, Đường Bảo Ngưu lại dùng miệng cắn chặt.

Hắn rú lên một tiếng, hơi cúi đầu xuống, từ trong hố phân lôi thùng phân ra, một tay giơ lên cao, một tay khác lại chụp lung tung trong nhà xí, tiếp đó lại nhấc chân đá văng cánh cửa.

Lúc này hai thanh trường thương trước cửa cũng bị đẩy bật ra phía sau.

Đường Bảo Ngưu một cước đá văng cửa nhà xí, mưa gió ập vào mặt. Hắn lập tức phun mũi thương ra làm một tên trước mặt hét lên rồi ngã gục, sau đó quát to:

- Ám khí Đường môn đây!

Hắn vung cổ tay lên, phân và nước tiểu trong thùng liền xối vào đầu mấy tên phục kích trước cửa.

Những kẻ phục kích vốn đang nắm chắc, không ngờ Đường Bảo Ngưu lại phản công ngay lúc này, đột nhiên phá cửa xông ra. Vóc người hắn cao lớn, cộng thêm mấy thứ dơ bẩn trong thùng phân trút xuống đầu, lại gặp mưa to gió lớn. Những kẻ phục kích nhất thời không kịp chuẩn bị, lại nghe được mấy chữ "ám khí Đường môn" liền kinh hãi, chỉ cảm thấy mùi hôi xộc vào mũi, những người bị dính đều hoảng sợ nhanh chóng thối lui, luống cuống né tránh.

Đường Bảo Ngưu vừa lớn tiếng doạ người, vừa lao ra khỏi nhà xí.

Ba bốn thanh trường thương lập tức từ trái phải đâm về phía hắn.

Hắn nổi giận quát một tiếng:

- Xem chiêu!

Bàn tay của hắn mở ra, chỉ thấy hơn mười chấm đen bay đến.

Kẻ địch đang muốn thừa dịp hắn còn chưa ổn định đâm chết hắn, chợt

thấy trong gió mạnh mưa dày có hơn mười chấm đen bay đến, đều sợ là ám khí Đường môn có tẩm độc, vội vàng né tránh. Những ám khí kia bay đến giữa đường lại lượn vòng kêu lên "ông ông", khiến cho mấy tên sát thủ này hãi hùng khiếp vía, chưa bao giờ thấy qua ám khí kỳ dị như vậy, tất cả đều cố gắng không để cho ám khí dính vào, đã quên mất việc đâm chết Đường Bảo Ngưu.

Dáng vẻ Đường Bảo Ngưu giống như một con hổ điên, lại giống như thần linh trong mưa, thừa dịp này toàn lực vọt mạnh đụng ngã hai tên áo đen, sau đó lao thẳng đến cửa sau quán rượu, vừa vung thùng phân trên tay vừa hét lớn:

- Kẻ nào cản ta sẽ chết!

Hắn thần uy lẫm liệt như vậy, thanh thế có vẻ rất kinh người. Đám sát thủ áo đen mất hết tiên cơ, trận thế đại loạn, không thể ngăn cản được hắn. Một gã sát thủ đứng gần đang muốn vung thương lên đâm, lại bị Đường Bảo Ngưu dùng thùng phân chụp vào đầu hắn, chỉ thấy hắn vung tay đá chân, không biết kẻ địch ở đâu, ngược lại làm cản trở đồng bọn đuổi giết.

Lúc này đám sát thủ áo đen cũng đã phát hiện, cái gọi là ám khí của Đường Bảo Ngưu hóa ra chỉ là mấy con ruồi. Nhưng Đường Bảo Ngưu phá cửa lao ra, giội phân và nước tiểu, đồng thời ném ra mấy con ruồi "ám khí" này chỉ trong nháy mắt, lúc bọn họ muốn muốn chặn giết thì hắn đã mở ra một đường máu lao thẳng đến cửa sau.

Đám sát thủ biết mắc lừa, đều vung thương đuổi giết trong mưa.

Đường Bảo Ngưu cao giọng hét lớn, vung vẩy hai nắm tay. Hắn sức mạnh như trâu, cao lớn hùng tráng. Một gã sát thủ từ phía sau cửa lách ra, trường thương vừa giơ lên thì cả người lẫn thương đã bị đánh văng ra ngoài một trượng.

Đường Bảo Ngưu đã xông đến cửa sau, kéo mạnh một cái, hét lớn:

- Đầu than đen, có người muốn giết…

Hắn còn chưa nói xong, chợt nghe có người cũng hô lớn:

- Trâu nước lớn, cẩn thận ở đây!

Đường Bảo Ngưu đã lao vào trong quán rượu, mang theo gió và mưa, thậm chí còn có ruồi, phân và nước tiểu.

Đương nhiên còn có máu và mồ hôi.

Ngay phía sau hắn là năm sáu tên sát thủ, mũi thương lóe lên ánh sáng lạnh.

Đường Bảo Ngưu đột nhiên khựng lại, ngẩn người ra.

Bởi vì ngoại trừ Trương Thán, hắn còn nhìn thấy ba người, cùng với ba thanh đao.

Trên tay Tập Luyện Thiên có đao, là Kinh Mộng đao. Đao của hắn không chỉ có thể phá mộng, còn có thể đoạn hồn.

Trong tay Bành Tiêm cũng có đao, là Ngũ Hổ Đoạn Hồn đao. Hắn từng dùng một đao chém đứt đầu ba con hổ, đương nhiên có hai con thật sự là mãnh hổ mắt vàng, còn một con là Lôi Lão Hổ, Lôi Lão Hổ này còn đáng sợ hơn so với lão hổ thật sự

Trong tay Mạnh Không Không cũng có đao, là Tương Kiến bảo đao. Đao của hắn có thể khiến người biệt ly. Vì tu luyện Tương Kiến bảo đao, đã khiến cho tất cả thân nhân đều rời khỏi hắn, mãi mãi không gặp. Một vị tiền bối trên võ lâm bảng đã từng nhiều lần đề cập tới loại đao pháp này.

Ba đại đao thủ này trong tay đều có đao, lưỡi đao lóe lên ánh sáng lạnh.

Bọn họ vốn đang muốn chặt đầu Trương Thán xuống, chợt thấy Đường Bảo Ngưu xông vào, sau lưng còn có nhiều người.

Đám người cầm thương sửng sốt, bọn họ không ngờ nơi này còn có ba người cầm đao như vậy.

Trương Thán thoáng nhìn ánh mắt của đám người áo đen, sau đó lại trông thấy ba người Mạnh, Bành, Tập sắc mặt kinh nghi bất định, liền bật cười.

- Đại ca! Nhị ca! Tam ca!

Hắn quay sang Mạnh Không Không, Tập Luyện Thiên và Bành Tiêm cao giọng hô:

- Quả nhiên có người đuổi giết lão tứ, các huynh đúng là liệu việc như thần.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Chuyện Nhà, Chuyện Nước, Chuyện Thiên Hạ, Chuyện Chuyện Thương Tâm

Tiếng gió, tiếng mưa, tiếng thét to.

Ánh đao và bóng thương.

Tất cả đều diễn ra sau khi Trương Thán nói xong câu này.

Đám người áo đen hầu hết đã xông vào, đồng loạt đâm ra thương của bọn họ.

Trong bọn họ có người ra tay với Đường Bảo Ngưu, có người ra tay với Trương Thán, có người lao đến Bành Tiêm, Tập Luyện Thiên và Mạnh Không Không thi triển sát chiêu.

Những người bên cạnh ba gã Đao Vương đều lần lượt rút đao.

Mạnh Không Không kêu lên:

- Chờ một chút…

Nhưng lời nói của hắn chỉ có tác dụng với đám người cầm đao, còn đối với đám sát thủ cầm thương lại hoàn toàn vô dụng.

Thương múa thương đâm, đao vung đao chém.

Đám đao khách đều dừng tay, chỉ có Tập Luyện Thiên đột nhiên xông lên.

Sau đó bọn họ bỗng nhìn thấy mộng, một giấc mộng rực rỡ.

Mộng vốn là thứ không nhìn thấy, chỉ tồn tại trong giấc ngủ.

Mộng có thể nghĩ đến, nhưng lại không thể chạm đến.

Nhưng mộng đôi khi cũng có thể thấy được, có thể sờ được, khi nó thông qua thực tiễn hóa thành hiện thực.

Chỉ có điều, khi đó ngươi sẽ có một giấc mộng khác, một giấc mộng càng đẹp hơn.

Ai có thể tạo nên một giấc mộng hoàn toàn giống như hiện thực?

Cho dù có thể, nhưng khi tỉnh lại vẫn là hư không.

Cho nên mộng vĩnh viễn là mộng, không phải là hiện thực.

Đao của Tập Luyện Thiên là hiện thực, không phải mộng.

Hắn xuất đao, đẹp như giấc mộng, màu sắc rực rỡ, nhất là màu đỏ tươi của máu.

Đao của hắn lại mang đến hiện thực tàn khốc.

Đao lướt qua, trong màu đen bắn ra sắc đỏ.

Sau đó mọi người mới giật mình. Màu đỏ kia vốn là máu tươi, còn màu đen là trang phục đi đêm của đám sát thủ.

Đám sát thủ cắn răng, vung thương liều mạng, những người nhuộm máu ngã xuống đều không kêu lên tiếng nào, còn những người không chảy máu

thì mắt cũng đỏ lên.

Tập Luyện Thiên cũng đã giết đến đỏ mắt.

Thần hồn của hắn đã không còn ở trong thân thể, mà là ở đao.

Mỗi đao chém ra, sinh mệnh của hắn đều bừng lên réo rắt, ưu nhã như mộng.

Có phải vì mộng quá đẹp, cho nên người trên đời đều thích nằm mơ?

Lúc này chợt vang lên tiếng mõ, là canh hai ba khắc, hoàn toàn tương phản với tiếng mõ canh vừa rồi.

Vừa rồi là canh ba hai khắc.

Hiện giờ là canh mấy? Thời gian sao có thể quay lại được?

Đám sát thủ vốn đang vung thương, biết rõ sẽ nằm trong máu tươi nhưng đều liều mạng. Có lẽ là vì bọn họ biết chỉ có liều mới có mạng.

Cho nên bọn họ không ngừng lao đến thanh đao kia, giống như lao vào trong một cơn ác mộng.

Mặc dù đây là giấc mộng đẹp của Tập Luyện Thiên.

Thông thường, mộng đẹp của một người rất có thể lại là ác mộng của một người khác.

Lúc này tiếng mõ lại vang lên.

Bọn sát thủ liền ngừng tay, có kẻ hung hăng nhìn chằm chằm vào Đường Bảo Ngưu, Trương Thán, Tập Luyện Thiên, Mạnh Không Không và Bành Tiêm, có kẻ lại ôm lấy thi thể đồng bạn trên đất, nhưng bọn họ đều không còn

xông lên trước mà đang lui lại.

Tập Luyện Thiên hét lớn một tiếng:

- Trốn không thoát đâu!

Hắn vung đao xông đến. Bảy tên đao thủ phía sau hắn sớm đã kích động, lúc này cũng đồng loạt xông lên.

Bành Tiêm chợt quay sang Mạnh Không Không nói:

- Chúng ta có cần thiết phải đánh trận chiến hồ đồ này không?

Nếu như nói âm điệu của Đường Bảo Ngưu là vừa nhanh vừa vang đội giống như pháo nổ liên tiếp, vậy thì giọng nói của Bành Tiêm cũng giống như pháo, nhưng là loại phái dùng vò bọc lại, vang lên những tiếng trầm.

Mạnh Không Không thở dài nói:

- Vậy cũng đành chịu, Tập thiếu trang chủ đã ra tay rồi.

Bành Tiêm nói ngay:

- Ngươi có thể ngăn cản.

- Ngăn cản đao của Tập Luyện Thiên?

Mạnh Không Không nói:

- Trừ khi là dùng Tương Kiến bảo đao của ta.

Bành Tiêm trầm ngâm một chút, nói:

- Nếu như động thủ, vậy không nên để lại người sống.

Mạnh Không Không ngầm đồng ý.

Hắn cũng rất muốn nói câu này, nhưng tốt nhất vẫn nên do người khác nói ra.

Hiện giờ Bành Tiêm đã nói.

Chỉ cần có người nói, hắn sẽ có thể thoải mái hành động.

Mặc kệ đám người này lai lịch thế nào, tóm lại là do Tập Luyện Thiên động thủ trước, cũng do Bành Tiêm hạ quyết sát lệnh trước. Lỡ may có giết sai, khi truy cứu tới hắn cũng có chỗ để đùn đẩy.

Lúc này hắn búng nhẹ mũi đao. Ngón tay và mũi đao rung lên giống như sự vui sướng khi gặp mặt.

Hắn muốn giết người.

Lúc này đám sát thủ đã ngã xuống sáu bảy người, còn bảy tám người khác đang bị bức đến ngoài cửa sau.

Hành lang phía sau quán rượu đã hoàn toàn sụp đổ, mưa lớn gió cuồng tạt vào bên trong.

Ngoại trừ mưa gió còn có một thứ khác.

Một cái bóng xám.

Lạnh.

Rất lạnh

Lạnh vô cùng.

Lạnh đến rét căm.

Đường Bảo Ngưu, Trương Thán, Mạnh Không Không, Bành Tiêm, Tập Luyện Thiên cùng với những sát thủ kia đều có cảm giác này, đó là lạnh đến thấu xương, làm cho ý chí cũng đông cứng lại.

Bảy tên đao thủ xông lên phía trước Tập Luyện Thiên, bỗng nhiên ba người đi đầu ngã xuống.

Lúc những sát thủ áo đen kia ngã xuống, thà chết không chịu kêu lên một tiếng; còn khi ba gã đao thủ này ngã xuống, là không kịp phát ra tiếng kêu nào.

Nơi ngực bọn họ có một lỗ máu.

Người thứ nhất giống như bị kiếm đâm. Người đến nhất định là cao thủ dùng kiếm, bởi vì một kiếm kia đâm vào giữa trái tim, nhưng máu cũng không chảy ra nhiều.

Người thứ hai lại giống như bị trường mâu xuyên thủng, lỗ máu trên ngực vừa sâu vừa thảm thiết.

Người thứ ba thì miệng vết thương càng kỳ lạ, giống như bị binh khí kỳ môn Nga Mi Phân Thủy thích đâm vào.

Ba lỗ máu khác nhau, ba binh khí bất đồng.

Nhưng người đến chỉ có một, trên tay y cũng không hề có binh khí.

Y quay lưng về phía mọi người, mặt hướng về phía sau nhà.

Bên ngoài bầu trời đen kịt, gió gấp mưa buồn.

Người này cũng gầy như mưa, sâu không thể lường như đêm tối, lại lạnh

lẽo như cơn gió.

Đó là một người vóc dáng cao gầy, mặc một bộ áo dài màu xám, trên vai đeo một chiếc bọc vừa xưa, vừa cũ, vừa trầm, vừa nặng.

Tay phải của y đang đặt trên chiếc bọc nơi vai trái.

Y là ai?

Mạnh Không Không cảm thấy trong lòng sợ hãi.

Tập Luyện Thiên chỉ lui một bước, sau đó lại lập tức xông lên.

Hắn dù sao cũng là Thiếu trang chủ của Tập gia trang, hắn không thể tỏ ra khiếp đảm trước mặt thuộc hạ, hơn nữa hắn cũng muốn biểu hiện sự xuất sắc của mình.

Biểu hiện còn xuất sắc hơn so với đám Mạnh Không Không và Bành Tiêm.

Cho nên hắn phải xông lên trước, đương nhiên là cùng với đao của hắn.

Đao kinh mộng.

Nhưng đao của hắn lại chợt biến đổi, rời khỏi tay bay đi.

Mộng đã tan.

Người vóc dáng cao gầy bỗng quay người lại. Không ai nhìn thấy y ra tay, chỉ thoáng thấy khuôn mặt của y giống như quanh năm ở trong băng tuyết không nhìn thấy ánh mặt trời.

Bành Tiêm hừ một tiếng, đột nhiên xông ra.

Hắn xông ra không một tiếng động, đao của hắn cũng không phát ra tiếng động.

Ngũ Hổ Bành môn Đoạn Hồn đao trước giờ thiên về khí thế mãnh liệt, có thể luyện đến mức vô thanh vô tức, e rằng cũng chỉ có một mình Bành Tiêm.

Ánh đao lóe lên, sau đó lại lui về.

Lúc hắn lui đã cứu Tập Luyện Thiên trở về.

Nơi ngực của Tập Luyện Thiên có một điểm đỏ tươi, chỉ lớn khoảng bằng hạt đậu đỏ.

Nhưng cả người Tập Luyện Thiên đều tan vỡ, nhìn dáng vẻ của hắn, giống như còn đau hơn gấp mười lần tám lần so với có người dùng dao cắt ruột của hắn thành sáu đoạn, đâm vào tâm can của hắn tám mũi châm, lại chặt xuống mười ngón tay của hắn.

Vóc người Bành Tiêm rất thấp bé, nhưng khi hắn vươn người cầm đao lại giống như một ống sắt thẳng đứng.

Ngực của hắn cũng đang chảy máu. Máu nhanh chóng lan ra, đến nỗi bộ áo bào màu lam cũng dần dần biến thành màu tím.

Người nọ lại quay lưng nhìn ra cơn mưa bên ngoài.

Cảnh mưa có gì đẹp mắt?

Mạnh Không Không không biết.

Khi hắn chụp lấy đao của Tập Luyện Thiên bị đánh bay, mới phát hiện tay mình đều là mồ hôi.

Người này rốt cuộc là ai?

Hắn cũng không biết.

Hắn chỉ biết là đám sát thủ áo đen cầm thương kia đang vội vàng lui ra khỏi quán rượu.

Đối mặt với cường địch đáng sợ đến mức khủng bố như vậy, hắn nên làm gì?

Đúng lúc này, hắn chợt nghe thấy một giọng nói.

Một giọng nói làm cho người ta cảm giác được sự thong thả ung dung, ôn hòa thân thiết, thậm chí có thể từ trong giọng nói hình dung ra người nói chuyện là một người béo béo mập mập, vẻ mặt tươi cười, không có chuyện gì không thể giải quyết.

- Thiên Hạ Đệ Thất, Tập thiếu trang chủ, Mạnh tiên sinh, Bành môn chủ, các người đúng là náo nhiệt, gần đây khỏe chứ?

Người nọ còn thêm một câu, giống như mời rượu thêm trà:

- Gần đây có phát tài không?

Đường Bảo Ngưu và Trương Thán vừa thấy người này, một người thở phào một hơi, còn một người thì sắc mặt càng căng thẳng.

Người này béo béo mập mập, ôn hòa thân thiết giống như giọng nói của hắn.

Hắn đương nhiên chính là Chu Nguyệt Minh, Hình bộ tổng bộ đầu Chu Nguyệt Minh.

Hắn vừa xuất hiện, Đường Bảo Ngưu đã biết là được cứu rồi.

Chẳng lẽ đám người này lại dám ngang nhiên giết người ngay trước mặt

Hình tổng đại nhân?

Trương Thán vừa thấy Hình tổng liền nhức đầu, bởi vì hắn từng nếm qua sự đau khổ của quan nha.

Có điều hai người đều rất ngạc nhiên, bởi vì câu đầu tiên mà Chu Nguyệt Minh nói ra.

“Thiên Hạ Đệ Thất”?

Ai là “Thiên Hạ Đệ Thất”?

Người vóc dáng cao gầy bỗng nhiên không còn thấy nữa, bên ngoài chỉ còn lại tiếng mưa gió thê lương, giống như Chu Nguyệt Minh vừa xuất hiện thì y cũng lập tức biến mất.

- “Thiên Hạ Đệ Thất”, “Thiên Hạ Đệ Thất”…

Mạnh Không Không lẩm bẩm:

- Nếu người như y mà xem là “Thiên Hạ Đệ Thất”, vậy “Thiên Hạ Đệ Nhất” chẳng phải là…

- Ngoại hiệu này của y không hề khiêm tốn chút nào.

Chu Nguyệt Minh cười híp mắt nói:

- Y cho rằng “Thiên Hạ Đệ Nhất” chính là thái tổ của bản triều, còn mình thì xếp thứ bảy, sao có thể xem là khiêm tốn?

Chu Nguyệt Minh lại cười cười nói:

- Trong mắt của y, từ xưa đến nay cũng chỉ có sáu người xếp trên y, sao có thể nói là khiêm tốn?

Mạnh Không Không than khẽ một tiếng:

- Y đúng là không khiêm tốn, không hề khiêm tốn chút nào.

- Đúng vậy.

Chu Nguyệt Minh cười ôn hòa nói:

- Trước giờ y vốn không phải là người khiêm tốn.

Đường Bảo Ngưu cảm thấy rất hứng thú với người này, nhịn không được hỏi:

- Y là người thế nào?

Chu Nguyệt Minh thu lại nụ cười:

- Ta chỉ biết y gọi là "Thiên Hạ Đệ Thất", những chuyện khác ta đều không biết.

Trương Thán nhìn đêm mưa bên ngoài tí tách không ngừng, chợt cảm thán:

- Có lẽ, y cũng là người chuyện nhà, chuyện nước, chuyện thiên hạ, chuyện chuyện thương tâm.

Sau đó hắn hạ giọng nói với Đường Bảo Ngưu:

- Y chính là người ngày đó vừa vào Trường An đã khiến Lại đại tỷ đau đầu.

- Ai mà biết.

Chu Nguyệt Minh giống như không để ý đến việc hắn thấp giọng nói

chuyện:

- Cũng có thể y là một người chuyện nhà, chuyện nước, chuyện thiên hạ đều không quan tâm.

Mạnh Không Không đột nhiên nói:

- Hình tổng đại nhân hôm nay lại có nhã hứng tới đây uống rượu, đúng là hiếm có.

Chu Nguyệt Minh cười nói:

- Đương nhiên không phải, ta nào có số hưởng phúc như Mạnh tiên sinh. Ta chỉ nghe nói có người đánh nhau um sùm ở đây, cho nên mới đến xem thử. Ngươi biết đấy, nhờ ân điển của hoàng thượng nên ta mới được đảm nhiệm chức vị nho nhỏ này, đúng là nặng tựa ngàn cân, không thể không dốc chút sức lực.

Mạnh Không Không nhìn trên mặt đất chỉ còn lại ba gã đao thủ của phe mình bị chết, lại nhìn Tập Luyện Thiên đang đau đớn như khí lực toàn thân đều bị rút hết, còn Bành Tiêm thì đang nhắm mắt vận khí điều tức, liền nói:

- Đúng vậy, mấy người chúng ta đang uống rượu ở đây, đột nhiên nhóm người kia xông vào chém giết, còn giết chết ba người của chúng ta.

- Các ngươi quả thật đã chết ba người.

Chu Nguyệt Minh nói:

- Có điều hình như bọn họ cũng đã chết mấy người.

Mạnh Không Không vội nói:

- Đúng, bọn chúng cũng không chiếm được lợi thế.

- Mạng người đều như nhau, chết chính là chết, nhưng người sống thì không giống. Quốc pháp hiện hay chính là: giết người thì phải đền mạng.

Chu Nguyệt Minh như rất buồn rầu nói:

- Có đôi khi, ta mang lệnh vua trên người, không thể không chấp hành trừng phạt.

- Đúng đúng đúng, điều này ta hiểu.

Gương mặt Mạnh Không Không có chút không thoải mái:

- Chu đại nhân mắt thần như chớp, nhìn rõ mọi việc. Chúng ta là người ăn cơm dưới trướng Phương hầu gia, sao dám vô cớ xúc phạm đến quốc pháp được?

- Đúng vậy.

Chu Nguyệt Minh tươi cười rạng rỡ nói:

- Các ngươi là thân tín của Phương hầu gia, đương nhiên sẽ không coi thường quốc pháp, có điều…

Hắn giống như rất khó khăn nói:

- Lỡ may các ngươi có liên quan đến vụ án, vậy là cố tình vi phạm, tội sẽ nặng thêm một bậc.

Mạnh Không Không từ trong vạt áo móc ra một xấp giấy, đưa đến tay Chu Nguyệt Minh, nói:

- Đại nhân trên người bị ước nước mưa rồi, xin hãy dùng xấp giấy lộn này lau cho khô đã!

Lúc Mạnh Không Không đang muốn đến gần nắm lấy bàn tay to béo của Chu Nguyệt Minh, một vị lão nhân luôn cúi đầu nhắm mắt theo bên cạnh Chu Nguyệt Minh bỗng dựng thẳng hai hàng lông mày, trong mắt bắn ra ánh sáng lạnh như binh khí.

Còn một hán tử trẻ tuổi thẹn thùng khác hôm nay lại không ở bên cạnh Chu Nguyệt Minh.

Chu Nguyệt Minh cầm xấp giấy kia, cười nói:

- Cảm ơn ngươi! Trên người của ta không ướt, mời lấy về!

Mạnh Không Không vội lắc tay nói:

- Không không, ngài cứ giữ đó có lúc dùng đến.

Chu Nguyệt Minh cầm xấp giấy kia, vẫn cười nói:

- Nếu như trên người bị ướt, chừng này cũng không đủ lau, ngươi cứ giữ lại tự mình dùng đi!

Mạnh Không Không hiểu ý vội nói:

- Nếu không đủ, trên người ta còn có một ít, xin Hình tổng đại nhân nể mặt…

Lão nhân bên cạnh Chu Nguyệt Minh chợt nói giọng khàn khàn:

- Ý của đại nhân là bảo ngươi lấy về.

Mạnh Không Không vẫn tươi cười nói:

- Hình tổng nếu như chê ít, sau khi ta về phủ sẽ xin công tử đưa gấp mười lần đến…

Lão nhân kia quát một tiếng:

- Thu về!

Mạnh Không Không bất đắc dĩ đành phải cầm lại xấp giấy, cất vào trong người.

- Ngươi có biết ánh mắt của ta vì sao lại tốt như vậy không?

Chu Nguyệt Minh lại cười.

Mạnh Không Không nhất thời không biết trả lời thế nào.

- Bởi vì ta lớn tuổi rồi.

Chu Nguyệt Minh tự hỏi tự đáp.

Nhìn dáng vẻ của hắn chỉ khoảng chừng ba mươi bốn mươi tuổi. Người mập thường rất lâu già, huống hồ là vừa mập mạp vừa khả ái. Nhưng bây giờ hắn lại nói mình đã già rồi, Mạnh Không Không cũng chỉ đành lắng nghe.

Ai bảo hắn là Chu hình tổng?

Trên thế gian, tất cả lời nói của “lão tổng” đều phải có một đám người không phải “lão tổng” cung kính lắng nghe.

- Niên kỷ càng lớn, ánh mắt lại càng không dùng được.

Chu Nguyệt Minh vẫn cười nói:

- Ví dụ như, vừa rồi ta rõ ràng nhìn thấy có bảy tám người áo đen nằm trên đất, hình như là đã chết, nhưng trong nháy mắt lại không thấy tăm hơi, nhất định là ta nhìn lầm rồi.

Mạnh Không Không cuối cùng cũng hiểu ý của Chu Nguyệt Minh, hắn cảm kích đến thiếu điều muốn quỳ lạy xuống.

Trong kinh thành có ai không biết thủ đoạn của Chu hình tổng. Hắn muốn chỉnh ngươi và không muốn chỉnh ngươi, tuyệt đối là khác nhau một trời một vực, giống như lên tiên cung và xuống địa ngục vậy.

Lúc này Chu Nguyệt Minh nói như thế, xem như đã bày tỏ thái độ.

- Ví dụ như bây giờ ta nhìn thấy trên đất đang có ba người chết, nhưng chỉ cần trong nháy mắt lại không thấy bọn họ, ta cũng nhất định cho là mình hoa mắt.

Hắn quay đầu hỏi lão nhân bên cạnh:

- Nhâm Lao, ngươi nói xem ta có phải hoa mắt không?

Lão nhân cung kính nói:

- Nếu như trên đất thật sự có người chết, đại nhân sao lại không nhìn thấy.

Chu Nguyệt Minh hỏi:

- Cho nên trên đất vốn không có người chết, đúng không?

Lão nhân đáp:

- Đúng.

Chu Nguyệt Minh lại quay sang Mạnh Không Không cười nói:

- Không phải ngươi mới vừa nói ta mắt thần như chớp sao?

- Ta hiểu rồi.

Mạnh Không Không thoải mái tiếp nhận:

- Đại nhân chỉ nhìn thấy thứ nên thấy mà thôi.

- Đúng.

Lần này đến phiên Chu Nguyệt Minh đáp:

- Một người nếu chỉ thấy những thứ mà hắn nên thấy, nghe những điều mà hắn nên nghe, nói những lời mà hắn nên nói, làm những chuyện mà hắn nên làm, nhất định sẽ sống vui vẻ hơn một chút, cũng sống lâu hơn một chút.

Mạnh Không Không lập tức "thu dọn" người chết trên đất, thậm chí không để lại một vết máu nào nơi quán rượu. Sau đó bọn họ mới dám rời khỏi.

Đường Bảo Ngưu và Trương Thán cũng muốn rời khỏi.

Chu Nguyệt Minh đột nhiên nói:

- Không phải vừa rồi ta nghe nói ở đây có người đánh nhau sao?

Lão nhân Nhâm Lao nói:

- Đúng, cửa sau của quán này bị đổ, bàn ghế ngổn ngang, ngay cả nhà xí cũng bị phá tan, đúng là có dấu vết đánh nhau.

Chu Nguyệt Minh híp mắt nhìn quanh nói:

- Vậy sao? Là ai đánh nhau?

Nhâm Lao chỉ vào Trương Thán và Đường Bảo Ngưu:

- Chính là bọn họ.

Chu Nguyệt Minh cười tủm tỉm nhìn bọn họ, giống như một người đói bụng đã lâu nhìn thấy thức ăn phong phú:

- Chính là hai người bọn họ sao?

Sau đó hắn hạ lệnh:

- Bắt bọn họ về!

Đường Bảo Ngưu và Trương Thán không trốn, cũng không ngoan cố chống lại.

Bởi vì bọn họ trốn không thoát.

Bên ngoài quán rượu còn có mấy chục nha sai, đều là hảo thủ nhất lưu của Lục Phiến Môn trong kinh thành.

Bọn họ cũng không muốn trốn.

Bởi vì lúc bắt bọn họ đi, lão nhân Nhâm Lao đã thấp giọng nói:

- Khi về chỉ cần trình bày rõ ràng sẽ không sao, chúng ta cũng vì công sự mà thôi.

Trương Thán và Đường Bảo Ngưu cũng muốn theo bọn họ rời đi, ít nhất như vậy có thể tránh được đám người Mạnh Không Không đuổi giết hoặc "Thiên Hạ Đệ Thất" phục kích.

Nhưng bọn họ sai rồi.

Bọn họ đã quên, trên thế gian có một loại người mà lời nói vạn lần không nên tin.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Bao Nhiêu Mưa Gió

- Những thứ bị hư hại ở đây, vốn nên do chúng ta bồi thường.

Trước khi đi, Trương Thán quay sang lão chưởng quỹ và tiểu nhị đang sợ tới mức trợn mắt há mồm, nói như an ủi:

- Bây giờ không cần nữa rồi. Chu hình tổng đã ở đây thì tự có sổ sách công hữu, các ngươi yên tâm đi!

- Ngươi cũng yên tâm đi!

Nhâm Lao đứng bên cạnh Chu Nguyệt Minh nói:

- Chúng ta sẽ bồi thường.

Lão phát ra tiếng cười trầm thấp và khô khốc:

- Dù sao cũng không phải do chúng ta xuất tiền túi ra.

- Ngươi nói đúng.

Trương Thán cũng cười nói:

- Chuyện móc hầu bao của mình chỉ nên thỉnh thoảng, còn chuyện móc hầu bao của người khác thì không ngại làm nhiều.

- Chúng ta đúng là vừa gặp đã quen, sở thích hợp nhau.

Nhâm Lao đặt tay lên bả vai hai người bọn họ, nói:

- Ta mời các ngươi về, ngồi xuống trò chuyện cho sảng khoái.

Vì vậy Trương Thán và Đường Bảo Ngưu liền rời khỏi quán rượu thê lương lạnh lẽo này, đi vào trong nội thành nhiều gió lắm mưa.

Trong mưa, bọn nha dịch đi ở phía trước cầm đèn lồng dẫn đường, chút ánh sáng trên tay chiếu rọi ra khuôn mặt lạnh lùng. Từ phía trên nhìn xuống, đám người này trông giống như những thi thể, đang tiến về nơi ẩn náu của mình theo một tiếng gọi từ xa xăm.

Trong kinh thành còn có bao nhiêu mưa gió?

Đây chính là sảng khoái sao?

Nếu sảng khoái là như vậy, Đường Bảo Ngưu và Trương Thán thà rằng đời này không bao giờ sảng khoái.

Đây không phải là sảng khoái, mà là đau muốn chết, cực kỳ đau đớn.

Hiện giờ bọn họ đã biết, hình bộ nói là “chỉ cần trình bày rõ ràng sẽ không sao”, thực chất là đem bọn họ treo lên để “trình bày”. Hơn nữa nếu hình bộ cho rằng “không rõ ràng” thì chính là “không rõ ràng”, phải tiếp tục “trình bày” đến khi nào bọn họ thấy “rõ ràng” mới thôi.

Ví dụ như cuộc tra hỏi giữa Nhâm Lao và Trương Thán.

- Sao ngươi lại đến kinh thành?

- Thế nào? Kinh thành không thể đến sao?

Một gã lính canh ngục cầm đao phía sau bỗng dùng một chân đạp lên eo hắn.

Trương Thán đau đến nỗi hồi lâu không nói nên lời.

- Là ta đang hỏi ngươi chứ không phải ngươi hỏi ta, tốt nhất ngươi nên hiểu rõ.

Trương Thán bị treo ngược lên, muốn gật đầu cũng rất khó khăn.

- Tại sao ngươi lại đến đây?

- Là ngươi mời ta đến.

- Cái gì?

- Ngươi đã nói là muốn chúng ta đến đây trình bày rõ ràng mà.

Nhâm Lao thở dài, gật đầu một cái.

Trục kéo bằng bây thừng kêu lên "cạch cạch". Tay chân Trương Thán bị kéo thành hình chữ "nhất" (一), cả người biến thành hình chữ "thổ" (土) ngược, đau đến khóc lên.

Đường Bảo Ngưu cả giận nói:

- Đại trượng phu đầu có thể rơi, máu có thể chảy, nhưng không thể khóc.

Trương Thán đau đến nước mắt như mưa:

- Ta không phải là đại trượng phu, ta còn chưa kết hôn, ta chỉ là hảo hán.

Đường Bảo Ngưu cũng không dễ chịu gì, hắn bị treo lên thành hình cung, phần ót gần như chạm đến mũi chân, cột vào một cái bánh răng gỗ lớn, cả người như sắp nứt ra.

Nhưng hắn vẫn quát lên:

- Là hảo hán thì chỉ đổ máu chứ không đổ lệ.

Trương Thán đau đến nhe răng trợn mắt, rên hừ hừ nói:

- Ta… ta thà rằng rơi lệ, chỉ cần có thể không chảy máu.

Đường Bảo Ngưu nổi giận quát:

- Ta khinh! Đúng là mất thể diện…

Tiếp đó hắn không nói được nữa, bởi vì Nhâm Lao đã ra hiệu cột căng trục kéo.

Đường Bảo Ngưu đã sắp biến thành một hình tròn. Hắn chỉ cảm thấy xương cốt nơi lồng ngực như muốn phá tan cơ ngực đâm ra, xương sống lưng cũng sắp gãy thành bảy tám chục mảnh, giống như ám khí gắn đầy trong da lưng của hắn.

- Hắn không nói được nữa.

Nhâm Lao nói với Trương Thán:

- Ta hỏi lại ngươi một lần, ngươi tới kinh thành để làm gì?

Lần này Trương Thán trả lời ngay.

- Ta là đưa Lôi Thuần trở về.

- Lôi Thuần?

- Là con gái một của Lôi tổng đường chủ Lục Phân Bán đường.

- Ngươi với cô ta có quan hệ gì?

- Cô ấy là muội muội kết bái của ta.

- Nghe nói ngươi còn có mấy người huynh đệ kết nghĩa, đúng không?

- Đúng.

- Bọn họ là "Thất Đạo Toàn Phong" của "Đào Hoa Xã"?

- Phải.

- Hiện giờ bọn họ có đến kinh sư không?

- Không.

- Cái gì? Huynh đệ kết nghĩa gặp nạn, chẳng lẽ bọn họ lại không nghĩ cách cứu viện? Ngươi lừa ai thế?

Nhâm Lao dùng một tay nắm lấy tóc Trương Thán.

Trương Thán cảm thấy từ dưới ngón tay khô gầy của lão nhân này ít nhất có gần trăm cọng tóc bị rút lên, hơn nữa còn có trăm cọng cũng sắp bị nhổ tận gốc, ngay cả da đầu cũng sắp bị lột ra.

- Bọn họ cũng không biết chúng ta trở về kinh thành.

Trương Thán kêu lên.

- Hai người các ngươi là lén chạy ra ngoài?

- Đúng.

Nhâm Lao lùi lại một bước, nhờ vào ngọn lửa đang chao đảo quan sát vẻ mặt của Trương Thán:

- Mụn trên mặt ngươi thật không ít.

Trương Thán lẩm bẩm:

- Ta vẫn còn thanh xuân mà.

- Làn da của ngươi cũng không được trắng.

- Ta vốn gọi là Trương Thán, “thán” trong than đen ấy.

- Ngươi và Lôi Thuần thật sự chỉ là huynh muội kết bái thôi sao?

Trên mặt Nhâm Lao có nụ cười làm cho người khác buồn nôn:

- Chỉ đơn giản như vậy à? Có chuyện gì không thể cho người khác biết không?

Lần này sắc mặt Trương Thán lại biến đổi, không phải vì thân thể đau đớn mà là vì giận dữ.

Sau đó hắn nói:

- Ngươi quả thật là một kẻ khôn khéo.

Nhâm Lao cười nói:

- Đúng, chuyện gì ngươi cũng không thể gạt được ta.

Hắn ra hiệu cho người điều khiển trục kéo buông lỏng dây thừng một chút, để Trương Thán có thể thở một hơi.

Trương Thán thật sự thở gấp một hơi.

- Ngươi cũng rất thông minh.

- Bây giờ ngươi mới biết à?

Nhâm Lao vuốt râu cười nói:

- Không xem như quá đần, cũng không phải quá trễ.

Sau đó hắn hỏi:

- Bây giờ ngươi có định nói cho ta biết quan hệ thật sự giữa các ngươi không?

- Có.

Trương Thán nói nhỏ:

- Nhưng ta chỉ nói cho một mình ngươi biết thôi.

Hắn liếc liếc sang phía Đường Bảo Ngưu.

Nhâm Lao lập tức hiểu ý:

- Người đâu, đưa hắn đi!

Đường Bảo Ngưu quát lên:

- Đầu than đen, ngươi đúng là đồ thỏ đế không biết xấu hổ, đồ con rùa…

Sau đó tiếng mắng chửi của hắn biến thành kêu rên, bởi vì một tên hình bộ đã dùng xiên lửa nung đỏ đâm vào vết thương của hắn, làm bốc lên một luồng khói đen khét lẹt.

Trương Thán nói:

- Cũng không cần đưa hắn đi, ngươi ghé tai sát lại chẳng phải được rồi sao?

Nhâm Lao trong lòng suy nghĩ: “Như vậy cũng tốt, để cho Đường Bảo Ngưu tận mắt nhìn thấy Trương Thán bán đứng người của ‘Lục Phân Bán

đường’, đây cũng là một cách hay.”

Lão liền ghé tai sát lại:

- Ngươi nói đi!

Trương Thán cũng không nói gì, bỗng nhiên cắn vào tai của Nhâm Lao.

Nhâm Lao kêu lên, lập tức đánh ra một chưởng, nhưng Trương Thán vẫn không buông tha. Những lính canh ngục khác cũng chạy đến, bảy quyền tám chân đánh cho Trương Thán tai, mũi, miệng đều trào máu, nhưng hắn vẫn nhất quyết không nhả ra.

Có người lại chụp lấy dây thừng kéo lên, nhưng Trương Thán vẫn cắn chặt tai Nhâm Lao, giống như muốn kéo cả đối phương lên.

Đường Bảo Ngưu nhìn thấy trợn mắt, nhưng lại không giúp được gì.

Nhâm Lao đau đến mức quên hết mọi chuyện, kêu lên:

- Ngươi nhả ra! Ngươi nhả ra!

Trương Thán lắc đầu.

Nhâm Lao đau đến mức không chịu nổi, đành nói:

- Ngươi nhả ra, ta sẽ không đánh ngươi nữa.

Lúc này Trương Thán mới nới lỏng miệng. Nhâm Lao liền nhảy ra hai bước, ôm lấy lỗ tai, nổi giận quát lên:

- Tra tấn!

Trương Thán nói:

- Ta đã sớm biết ngươi sẽ không giữ lời, có điều hiện giờ ta không đói, cũng không muốn nuốt cả cái tai thối của ngươi vào bụng, làm hỏng khẩu vị của ta.

Nói đến đây, Trương Thán cũng không nói được nữa, bởi vì những cực hình kia đang kéo da của hắn, xé thịt của hắn, bóc cơ của hắn, dỡ xương của hắn.

Trương Thán vẫn hô to gọi nhỏ, kêu cha kêu mẹ.

Lần này Đường Bảo Ngưu lại không ngừng nói:

- Tốt, tốt, có gan, có gan.

Nhâm Lao vuốt lỗ tai, hung hăng nói:

- Ta cũng biết trước giờ ngươi rất có gan.

Đường Bảo Ngưu thản nhiên nói:

- Ta là hảo hán, còn ngươi là tiểu nhân.

Nhâm Lao oán hận nói:

- Cho dù ngươi là hảo hán còn ta là tiểu nhân thì sao? Trước giờ đều là tiểu nhân tra tấn hảo hán, ngươi đau đớn còn ta vui vẻ. Ta sẽ chỉnh ngươi đến mức không còn ra hình người nữa, xem ngươi làm hảo hán như thế nào. Hảo hán chỉ là người chết, còn loại tiểu nhân như ta lại có thể sống khỏe mạnh, vui vẻ nhìn hài cốt của đám hảo hán các ngươi bị chó gặm, mộ bia mọc đầy rêu xanh.

Đường Bảo Ngưu nói:

- Chết thì sao? Ngươi sớm muộn gì cũng không tránh khỏi cái chết. Ta lưu

danh muôn đời, còn ngươi tiếng xấu ngàn năm.

- Tiếng xấu thì sao?

Nhâm Lao cười mắng:

- Ngươi chết nổi danh cũng không bằng ta sống tiêu dao.

Đường Bảo Ngưu nói:

- Chẳng trách.

Nhâm Lao ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng trách cái gì?

- Chẳng trách Trương Thán lại không chịu ăn lỗ tai của ngươi.

Dáng vẻ Đường Bảo Ngưu như chợt hiểu ra:

- Hóa ra là do ngươi thối quá, thối chết đi được.

Đường Bảo Ngưu từ trong mưa nhà xí lao ra, trên người còn mang theo mồ hôi, máu và nước mưa trộn lẫn với nhau, đương nhiên là khó ngửi, nhưng Nhâm Lao còn không ngại hắn hôi, hắn đã mắng người khác thối.

Nhâm Lao cười khan hai tiếng:

- Vậy nếu ta hỏi, loại anh hùng như ngươi chắc sẽ thà chết không chịu trả lời đúng không?

Đường Bảo Ngưu trừng mắt lắc đầu:

- Không đúng.

Nhâm Lao lại ngạc nhiên:

- Ồ?

Đường Bảo Ngưu nói:

- Vậy phải xem ngươi hỏi cái gì.

Nhâm Lao đề phòng hắn lừa gạt như Trương Thán, nhưng lại không thể bỏ qua nhiệm vụ, liền nói:

- Chỉ cần ngươi trả lời tốt, đảm bảo ngươi sẽ ở chỗ này ăn tốt, ngủ tốt, ở tốt…

Đường Bảo Ngưu trong lòng trầm xuống:

- Các ngươi định nhốt chúng ta ở đây cả đời à?

Nhâm Lao cười ha hả nói:

- Nếu các ngươi trong sạch, không ai giữ được ngươi cả. Chỉ cần ngươi chịu thành khẩn hợp tác, chỗ này cũng không phải nơi giữ người cả đời.

- Vậy thì tốt.

Đường Bảo Ngưu nói:

- Ngươi bảo người dừng tay rồi hãy nói.

Nhâm Lao nói:

- Ngươi nói vài câu thật thà trước, ta sẽ bảo người dừng tay.

- Không được.

Đường Bảo Ngưu nói:

- Nếu như huynh đệ của ta bị thương nặng, lòng ta sẽ đau đớn; lúc lòng ta đau đớn thì sẽ nói năng lộn xộn, một câu nói thật cũng nói không ra.

- Có đạo lý.

Nhâm Lao liền ra hiệu cho thủ hạ ngừng tra tấn Trương Thán. Chỉ trong thời gian đối thoại vài câu, Trương Thán đã bị giày vò giống như chó bị lóc xương, năm móng tay trái có ba móng bị bật lên, máu tươi đầm đìa, mắt phải đầy tơ máu, mí mắt bị đánh đến sưng phồng; mắt trái thì lại vừa bầm vừa sưng giống như một hạt hồ đào, xương mũi bị đánh gãy, cổ tay phải cũng bị bẻ gãy. Một gã lính canh ngục đang cầm một cây đinh sắt dài bảy tấc đâm vào hậu môn của hắn, lúc Nhâm Lao bảo ngừng thì cây đinh dài đã đâm vào gần một nửa.

Nhâm Lao sờ sờ vết thương nơi tai:

- Ngươi nói đi!

Đường Bảo Ngưu hít sâu một hơi nói:

- Ngươi hỏi đi!

- Ngươi là một thành viên trong “Thất Đại Khấu”?

- Rõ ràng là “Thất Đại Hiệp”, “Thất Đại Khấu” cái gì!

- Chuyện ngươi tới kinh thành, đám huynh đệ kết nghĩa Thẩm Hổ Thiền, Phương Hận Thiếu, Cẩu Cẩu, “Hạnh Bất Nhục Mệnh” có biết không?

- Biết.

- Tại sao ngươi lại đến kinh sư?

- Ta tới tìm Ôn Nhu.

- Ôn Nhu? Chính là tiểu sư muội của Tô Mộng Chẩm à?

- Cũng là tiểu muội muội của đám chúng ta.

- Ngươi là tới tìm cô ta, hay là tới gặp sư huynh Tô Mộng Chẩm của cô ta?

- Tại sao ta phải gặp sư huynh của cô ấy? Ta cũng không quen biết Tô Mộng Chẩm.

- Bây giờ ngươi đã biết rồi?

- Đương nhiên.

- Có cảm tưởng gì?

- Có gì mà không dám tưởng?

- Tốt nhất ngươi nên thành thật trả lời, nếu không thì bằng hữu của ngươi sẽ phải chịu đau đớn đấy.

Đường Bảo Ngưu hừ một tiếng, lại nghe Trương Thán ở bên kia kêu lên:

- Trâu nước lớn, ngươi đừng lo lắng! Ta đau đến mức kêu cha gọi mẹ, nhưng tuyệt đối sẽ không bảo ngươi mặc kệ ta. Bởi vì ta biết càng nói như vậy ngươi sẽ càng không đành lòng, có thể sẽ vì ta mà bán đứng cả tổ tông mười tám đời.

- Ngươi chết luôn đi!

Đường Bảo Ngưu khinh bỉ nói.

Nhâm Lao lúc này không kiên nhẫn được, liền quát lên:

- Nghe đây, hắn mà còn nói bậy nửa câu, lập tức cắt đầu lưỡi của hắn xuống!

Đám lính canh ngục đồng loạt đáp lời, càng hùng hổ giống như lúc nào cũng có thể đem Trương Thán ra làm thịt.

Trương Thán sợ đến le lưỡi, ngậm miệng không nói.

Lúc này Nhâm Lao mới quay sang hỏi Đường Bảo Ngưu:

- Rốt cuộc có phải Thẩm Hổ Thiền bảo ngươi đến liên lạc với Tô Mộng Chẩm không?

- Không phải.

- Ngươi có biết.

Nhâm Lao chỉ vào Trương Thán đang bị vài tên đại hán lực lưỡng đè chặt:

- Có phải Lại Tiếu Nga của "Đào Hoa Xã" phái hắn đến cấu kết với Lôi Tổn không?

- Đương nhiên không phải.

- Vì sao?

- Bởi vì hắn đã nói là không phải.

- Hắn nói không phải là không phải sao?

Nhâm Lao cả giận nói:

- Ngươi là trâu, không có óc người à?

Đường Bảo Ngưu lại không hề giận:

- Bởi vì ta tin hắn.

Hắn hỏi lại:

- Chúng ta đã phạm tội gì? Ngươi có quyền gì tra khảo ta?

Nhâm Lao nói:

- Các ngươi qua lại với hắc bang trong thành, chính là phạm pháp.

Đường Bảo Ngưu nói:

- Vậy sao các ngươi không đi bắt bọn họ, lại đến bắt chúng ta?

- Được, hai huynh đệ các ngươi đúng là một cặp cứng đầu.

Nhâm Lao trầm giọng nói:

- Các ngươi đừng tưởng rằng không nói thì có thể thoát tội. Cho dù là "Thất Đại Khấu" hay "Đào Hoa Xã" thì đều là đảng cướp, chúng ta có cả ngàn lý do để khiến các ngươi ở trong lao cả đời, cũng có cả trăm lý do để khiến các ngươi rơi đầu. Không phải ta lòng dạ độc ác, mà là các ngươi rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.

Lúc lão nói những lời này, một đại hán liền cầm chiếc kìm gắp than nung đỏ ấn vào trên trên vết thương của Đường Bảo Ngưu, phát ra tiếng "xì xì", sau đó là một mùi khét lẹt.

Đường Bảo Ngưu toàn thân đau đến mức run lên.

- Đừng tưởng rằng các ngươi có thể cứng miệng. Ta có thể xem là đã nương tay rồi.

Nhâm Lao cười lạnh, giống như rất thưởng thức vẻ mặt của Đường Bảo Ngưu hiện giờ:

- Ta cho các ngươi thời gian một ngày suy nghĩ kỹ càng, đừng để tối mai khi Nhâm Oán đến hỏi, khi đó, hà…

- Nếu là y ra tay.

Nhâm Lao chân thành nói:

- Ngay cả các ngươi cũng sẽ không nhận ra ai mới là Trương Thán, ai mới là Đường Bảo Ngưu.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Rác Rưởi

Lúc hai người bọn họ bị ném vào nhà giam, trông giống như hai đống rác.

Con người đôi khi cũng giống như rác rưởi, có điều hai chữ này có lúc là nói về con người bọn họ, có lúc lại ám chỉ thứ mà đầu óc bọn họ suy nghĩ.

Đối với Đường Bảo Ngưu và Trương Thán, rác rưởi là chỉ bề ngoài hiện giờ của bọn họ.

Nói về ngoại hình, Đường Bảo Ngưu trông giống như một đống "rác lớn", còn Trương Thán lại như một đống "rác nhỏ", bởi vì vóc người Đường Bảo Ngưu lớn hơn.

Có thể cũng vì nguyên nhân này, cổ tay và mắt cá chân của hai người đều bị xích sắt khóa lại nối với một quả tạ lớn, nhưng trên cổ Đường Bảo Ngưu còn được "khuyến mãi" thêm một chiếc gông sắt.

Gông sắt này nặng bảy mươi ba cân, nếu không phải là Đường Bảo Ngưu, e rằng người khác có muốn đi cũng không nổi.

Trương Thán sở dĩ không bị chụp thêm một chiếc gông, có lẽ là vì hắn trông ít có vẻ uy hiếp hơn so với Đường Bảo Ngưu, hơn nữa hắn thật sự đã bị hành hạ đến không còn giống hình người.

Đường Bảo Ngưu nhìn Trương Thán cả buổi, mới thở ra một hơi nói:

- Không ngờ đêm nay hai người chúng ta lại biến thành rác rưởi.

- Ngươi khá giống đấy.

Trương Thán vẫn còn có thể nói đùa, Đường Bảo Ngưu vốn cho rằng hắn nói được đã là kỳ tích:

- Ngươi vừa thối vừa bẩn, so với ta đúng là giống như rác rưởi.

- Ta còn tưởng rằng ngươi sắp rời khỏi nhân thế rồi.

Đường Bảo Ngưu kinh ngạc nói:

- Không ngờ ngươi đã chết bảy tám phần nhưng cái miệng vẫn còn mạnh như rồng như hổ.

- Đúng. Trước giờ ta đều là lưỡi còn người còn, lưỡi đứt người vong. Ngươi không thấy vừa rồi tên quỷ bệnh lao kia nói muốn cắt lưỡi của ta, ta liền im thin thít sao?

Trương Thán nói:

- Không có lưỡi thì sống thế nào? Ta có một huynh đệ kết nghĩa gọi là Trương Thán, cũng thiếu mất đầu lưỡi.Ta không muốn sống như hắn chút nào.

Đường Bảo Ngưu gật đầu nói:

- Ta hiểu rồi.

Trương Thán hỏi:

- Ngươi hiểu cái gì?

Đường Bảo Ngưu nói:

- Người tốt trước giờ đều sống không lâu, còn loại vô tình vô nghĩa, vô pháp vô thiên, tự tư tự lợi, tự đại tự phụ như ngươi e rằng một giờ ba khắc cũng không chết được.

- Ngươi nói đúng, cho nên ngươi có chết thì ta cũng không chết.

Trương Thán cười nói:

- Ta còn phải chờ phát tang giúp ngươi. Ngươi chưa nghe nói sao? Có loại người bình thường rất yếu ớt, động một tí là kêu trời kêu đất, nhưng so với nhiều kẻ mạnh còn dẻo dai hơn, còn sống lâu hơn.

Đường Bảo Ngưu đảo mắt nói:

- Chúng ta ở chỗ này, vào lúc này còn nói chuyện yêu đương sao?

- Nói chuyện yêu đương?

Trương Thán nhướng cặp lông mi bị cháy một nửa, nghiêng chiếc cổ bị trật:

- Chúng ta à?

Đường Bảo Ngưu nói:

- Chúng ta thì không bằng cả nói chuyện yêu đương. Chúng ta là đang chờ chết, đang thảo luận xem ai chết trước.

Trương Thán cười khổ nói:

- Không nói mấy chuyện này thì nói chuyện gì? Chẳng lẽ tìm cách chạy trốn? Ngươi cho rằng bị nhốt vào đây còn có thể trốn đi sao?

Lúc này có hai tên lính canh ngục đi tuần ngang qua. Một tên mặt mày dữ tợn, đưa chân đá vào lưng Trương Thán một cái, nổi giận mắng:

- Đồ chết tiệt! Dám nói đến chuyện chạy trốn, xem ta đá chết ngươi!

Hắn còn chưa thu chân về, Đường Bảo Ngưu đã hét lớn nhào tới. Bởi vì bị thương không nhẹ, hành động bất tiện, xiềng xích trên tay chân lại quá nặng, cho nên hắn không thể chụp được đối phương, đành dùng sức lực toàn thân đè xuống. Chỉ nghe một tiếng "rắc" vang lên, hóa ra chân của tên lính canh ngục kia đã bị đè gãy.

Tên lính canh ngục kia đau đớn kêu lên. Một tên lính canh mặt rỗ khác vội dùng gậy công sai đánh vào đầu và lưng Đường Bảo Ngưu. Trương Thán liền nhào đến dùng cả tay chân kẹp lấy cây gậy, kêu to:

- Hai vị đại gia, tha cho chúng ta đi!

Tên lính canh ngục kia đánh một hồi cũng đã bớt giận, quát lên:

- Còn không buông tay, muốn bị đánh nữa sao?

Trương Thán vội buông tay ra. Tên lính canh ngục kia liền thừa cơ dùng gậy đâm vào ngực hắn một cái. Trương Thán chỉ cảm thấy ngực khó chịu, cổ họng phát ngọt, thiếu chút nữa đã nhổ ra một ngụm máu tươi.

Đường Bảo Ngưu vừa thấy lại hét lớn lao lên. Tên lính canh ngục mặt rỗ kia vội vàng thu gậy lui ra phía sau, khiến Đường Bảo Ngưu không có đất dụng võ. Hắn hung hăng nói:

- Xem gia gia của ngươi sau này làm thế nào giải quyết ngươi!

Lúc này vụ huyên náo đã khiến mấy tên lính canh ngục khác chú ý, đều chạy đến kéo tên lính canh ngục mặt mày dữ tợn bị Đường Bảo Ngưu đè gãy

chân ra ngoài. Một tên đội trưởng lại chạy đến khuyên nhủ tên lính canh mặt rỗ kia:

- Trư Bì Đản, bỏ đi! Chu lão tổng còn muốn thẩm vấn hai tên này, đợi Nhâm đại gia tra hỏi đến khi chỉ còn máu thịt, ngươi có đem bọn chúng nuốt cả da lẫn xương vào bụng cũng không ai quản.

Nói xong liền kéo hắn đi. Những tên canh ngục khác đều đề phòng hơn, đứng phía xa nhìn chằm chằm vào hai người.

Đường Bảo Ngưu náo loạn một hồi cũng mệt đến thở hồng hộc. Vừa rồi khi hắn giằng co với đám lính canh, những tù phạm trong phòng giam khác cũng gây nên một trận hỗn loạn, lúc này đều bình tĩnh lại.

Trương Thán bỗng nổi hứng dùng cùm sắt trên tay gõ vào vách đá. Một gã lính canh ngục răng hô nổi cáu, liền vớ lấy cây côn muốn chạy đến đánh thêm một trận, tên đội trưởng bỉ ổi kia lại ngăn cản:

- Kệ bọn chúng đi! Đợi tra khảo xong sẽ cho ngươi đã ngứa.

Trương Thán cứ gõ một chút rồi lại ngừng một chút. Đường Bảo Ngưu không thể nhịn được nữa, mắng:

- Đồ thỏ đế chết tiệt, gõ cái gì vậy? Ngươi muốn chết thì dùng đầu mà gõ, đừng ồn ào làm phiền lão tử.

Trương Thán cười nhẹ một tiếng, vuốt vết thương nơi cổ, thấp giọng nói:

- Nghe đi!

Đường Bảo Ngưu chẳng nghe thấy gì khác, chỉ nghe được tiếng xiềng xích và rên rỉ của đám tù phạm tại mấy gian phòng cách đó.

- Nghe gì?

Đường Bảo Ngưu quét khẽ:

- Nghe cái rắm!

Trương Thán nhỏ giọng nói:

- Đừng mắng! Ngươi không nghe được sao?

Đường Bảo Ngưu thấy hắn làm bộ làm tịch, đành ghé tai lắng nghe, mới phát giác bên kia cũng có tiếng gõ vào tường đá.

Hắn khẽ nói:

- Gặp quỷ rồi, bệnh điên cũng truyền nhiễm sao.

Trương Thán nói:

- Ngươi có biết tại sao vừa rồi ta luôn nói chuyện lung tung, tán hươu tán vượn không?

Đường Bảo Ngưu không tình nguyện đáp:

- Ngươi nói chuyện trước giờ đều như thế.

- Nói nhảm! Đó là vì vừa rồi có người ở phòng giam bên cạnh nghe lén chúng ta nói chuyện.

- Ngươi làm sao biết?

Đường Bảo Ngưu nửa tin nửa ngờ.

- Bởi vì lúc nghe lén, nếu người nghe nội lực không cao thì nhất định phải dán tai vào vách tường, nín hơi cẩn thận lắng nghe, giống như ngươi vừa rồi vậy.

- Như vậy thì sao? Ngươi nghe được có người nghe lén à?

- Khi kề tai sát tường, tiếng máu lưu động và huyết mạch rung động cũng xuyên qua vách tường truyền tới…

- Chẳng trách ngươi lại hứng thú với lỗ tai của tên quỷ bệnh lao kia như vậy.

Đường Bảo Ngưu vẫn không phục:

- Hóa ra ngươi vốn có nghiên cứu về lỗ tai.

Trương Thán không để ý tới lời hắn:

- Lúc một người nín hơi, hô hấp tự nhiên cùng khác với người thường, chỉ cần để ý sẽ rất dễ phân biệt được.

Đường Bảo Ngưu hỏi:

- Bây giờ còn ai nghe lén không?

- Trải qua chuyện vừa rồi, bọn chúng đều cho rằng chúng ta chỉ nói hưu nói vượn, hiện giờ lại bị đánh đến thất điên bát đảo, cho dù có nói được cũng giống như miệng chó chẳng mọc được ngà voi.

- Ngươi là miệng chó, còn ta là ngà voi.

- Đúng, ngươi còn có mũi voi nữa. Có nhận hay không thì tùy ngươi, nhưng bọn chúng quả thật đã tạm thời rút đi, nếu không làm sao vừa rồi lại xuất hiện nhiều tên lính canh ngục như vậy.

- Chẳng trách, hóa ra là từ phòng giam bên cạnh chui ra. Chu mập mạp làm như vậy là có ý gì?

- Hắn có thể chẳng có ý gì.

- Hắn vô duyên vô cớ bắt chúng ta tới đây, lại vô duyên vô cớ đánh chúng ta một trận, còn nói không có ý gì?

- Hắn cũng không đánh chúng ta. Người ra tay là Nhâm Lao, tại hình bộ cũng chẳng có chức vụ gì.

- Vậy là sao?

- Ít ra hắn có thể thoát tội, thề thốt phủ nhận rằng chuyện chẳng liên quan gì đến hắn. Hắn bắt chúng ta lại, xem ra ít nhất phải có ba mục đích.

- Mục đích gì?

Đường Bảo Ngưu lúc này lại hứng thú dạt dào.

- Thứ nhất, hắn muốn thông qua chúng ta để biết thêm một chút nội tình của Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu.

- Phì! Hắn muốn biết chuyện của Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu sao không đi hỏi Lôi Tổn và Tô Mộng Chẩm?

- Hà! Lôi Tổn và Tô Mộng Chẩm sẽ nói cho hắn biết sao?

- Vậy hắn cũng có thể tùy tiện bắt mấy người của Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu đến hỏi.

- Bắt đám lâu la không liên quan thì chưa chắc hỏi được, còn nếu bắt nhân vật quan trọng thì Lôi Tổn và Tô Mộng Chẩm nhất định sẽ cảnh giác và có hành động. Ngươi nên biết Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường đều cấu kết với triều đình, Chu Nguyệt Minh làm như vậy có đáng không?

- Nếu không phải là ý chỉ của triều đình, Chu Nguyệt Minh cần gì phải lội

vào vũng nước đục này, đi dò xét ngọn nguồn của Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu?

- Nói hay lắm, xem ra Chu Nguyệt Minh cũng có tính toán của hắn.

- Không chừng là do tên Phương tiểu hầu gia gì đó ra lệnh.

- Chuyện này thì chưa chắc. Phương Ứng Khán xem ra cũng liên quan đến chuyện này, nhưng chưa hẳn đã cùng một bọn với Chu Nguyệt Minh, nếu không bọn họ sẽ không tranh chấp với đám người Mạnh Không Không tại quán rượu.

- Hắc hắc!

- "Hắc hắc" là ý gì?

- "Hắc hắc" có hai ý.

- Hai ý nào?

- Chữ "hắc" thứ nhất là hiện giờ bên ngoài vẫn còn tối đen.

- Chữ thứ hai thì sao?

- Chính là lòng người rất khó dò, rất đen tối.

- Ngươi nói ai thế?

- Nơi này còn có ai?

- Ngươi nói ta à?

- Đây là tự ngươi nói.

- Ta là Trương Thán, trước giờ da đen chứ tâm không đen.

- Tâm ngươi không đen? Xem bằng hữu như heo như trâu bán đi còn không hay, còn không tính là đen à?

- Lời này của ngươi là có ý gì?

- Chẳng có ý gì, có điều từ khi nào ngươi lại kết bái với mấy tên thích chơi đao như Mạnh Không Không, Bành Tiêm, Tập Luyện Thiên? Còn nhân vật như lão tử thì lại chỉ cho làm lão tứ? Hừ!

Trương Thán cười đến đau cả cổ.

Đường Bảo Ngưu gần như muốn trở mặt:

- Ta mặc kệ ngươi có mấy huynh đệ kết nghĩa xài đao, ngươi mà còn dám cười, có tin ta gỡ hết răng cửa của ngươi xuống gắn lên lông mày hay không?

- Ngươi cứ tự nhiên. Có điều vừa rồi tại quán rượu, vì muốn cho bọn chúng quỷ đánh với quỷ nên ta mới kêu lên như vậy, không ngờ tên tứ chi phát triển ngươi nghe xong lại tin, ai da, đúng thật là…

Đường Bảo Ngưu lúng túng đỏ mặt:

- Vậy đám người bên ngoài nhà xí ám toán lão tử là ai?

- Ngươi hỏi ta thì ta hỏi ai?

- Vậy bọn họ bắt ta và ngươi tới hỏi chuyện của Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường, chẳng có đạo lý gì.

- Nhưng nếu Chu Nguyệt Minh muốn biết về quan hệ giữa "Đào Hoa Xã" và "Thất Đại Khấu" cùng với Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường, bắt chúng ta cũng rất có đạo lý.

- "Thất Đại Hiệp" chúng ta có liên quan gì đến Kim Phong Tế Vũ lâu?

- “Đào Hoa Xã” chúng ta cũng chẳng có quan hệ gì với Lục Phân Bán đường, có điều Chu Nguyệt Minh chưa chắc đã nghĩ như vậy.

- Cho nên hắn mới bắt chúng ta đến nơi này?

- Ta lo lắng là bọn chúng không chỉ bắt chúng ta tới đây.

Trương Thán trong mắt lộ ra vẻ suy tư.

- Ý của ngươi là nói, hắn muốn bắt cả những người khác tới…

- Hoặc là có thể dùng ta và ngươi để đe doạ huynh đệ của chúng ta.

- Hắn làm vậy là có ý gì?

- Ngươi hỏi ta à?

- Chứ còn hỏi ai?

Đường Bảo Ngưu cướp lời:

- Đây chính là mục đích thứ hai mà bọn chúng bắt ta và ngươi sao?

- Tất nhiên.

- Còn mục đích thứ ba thì sao?

- Hắn nhất định có mục đích thứ ba.

- Mục đích gì?

- Ta… bây giờ còn chưa nghĩ ra.

- Ngươi… ngươi còn nói là có ba mục đích?

- Đúng thế. Chỉ có điều một mục đích còn chưa nghĩ ra mà thôi. Dù sao nói nhiều thêm một hai cái cũng lo trước khỏi hoạ.

Tiếng gõ vào tường vẫn đứt quãng. Trương Thán chợt dùng xích sắt trên hai tay gõ vào cái gông trên đầu Đường Bảo Ngưu vài cái, phát ra tiếng leng keng. Đường Bảo Ngưu cả giận nói:

- Ngươi lại muốn bị đánh à?

Trương Thán thấp giọng nói:

- Ngươi còn không phát hiện ra sao?

Đường Bảo Ngưu lấy làm lạ hỏi:

- Phát hiện cái gì?

Dáng vẻ Trương Thán kích động như muốn nhảy dựng lên, chỉ tay mắng chửi Đường Bảo Ngưu, nhưng lời nói lại hoàn toàn khác biệt:

- Chúng ta hãy làm bộ chửi nhau, như vậy sẽ không bị người khác chú ý.

Đường Bảo Ngưu vốn cao lớn uy mãnh, hung thần ác sát, giả vờ cũng là sở trường. Hai người nhìn giống như thật sự đang tranh chấp cãi nhau.

- Tiếng gõ kia là ám hiệu.

Trương Thán vừa nói vừa giả vờ như đang kích động giận dữ:

- Trong lao nhất định có người đồng đạo, dựa theo quy củ giang hồ, bọn họ hẳn là sẽ nghĩ cách cứu viện.

- Ngươi nói là bọn họ sẽ cứu ngươi?

- Ít nhất bọn họ sẽ nghĩ cách.

- Nếu bọn họ có thể cứu người, vì sao không tự cứu mình trước.

- Mỗi nhóm có quy tắc của mỗi nhóm, mỗi bang có bang quy của mỗi bang, mỗi nhà có gia pháp của mỗi nhà, mỗi cổng có canh gác của mỗi cổng. Bọn họ tiến vào nơi này chưa chắc đã có thể tự cứu mình, nhưng không phải là bọn họ hoàn toàn không có thế lực. Trên thực tế, tại nhà giam cũng lập núi mở trại, có lúc trong một tại giam còn có hơn mười đại ca đấy.

- Sao bọn họ lại muốn cứu ngươi?

- Bởi vì ta lớn.

- Ngươi… lớn?

- Ta có bối phận lớn.

- Trên giang hồ, bối phận của ngươi…

- Rất cao. Sau này khi bọn họ ra ngoài còn cần ta chiếu cố. Hơn nữa trộm cũng có đạo, những người này đều rất có nghĩa khí, những chuyện như giang hồ tương trợ bọn họ còn hăng hái hơn người khác.

- Cho nên ám hiệu kia là nói cho ngươi biết…

- Không, là hỏi ta.

- Hỏi ngươi cái gì?

- Hỏi ta có đi không.

- Đi, sao lại không đi.

- Chuyện này lại chưa hẳn.

- Vì sao?

- Không chỉ có đám phạm nhân kia hỏi ta, vừa rồi trong đám lính canh ngục cũng có bằng hữu của chúng ta, ta đã dùng tay ra hiệu với hắn.

- Chẳng trách vừa rồi ngươi lại tỏ ra khiếp nhược… hóa ra là đang diễn trò.

- Không ngờ chuyện chúng ta bị bắt lại lan truyền nhanh như vậy, ngay cả Chu Nguyệt Minh cũng bất ngờ.

- Ai lan truyền? Là "Thiên Hạ Đệ Thất" hay là đám đại ca, nhị ca, tam ca kia của ngươi?

- Đều không phải.

Trương Thán nói:

- Là lão chủ quán và tiểu nhị.

- A!

Đường Bảo Ngưu kêu lên:

- Hai kẻ sợ muốn chết kia à?

- Sợ à? Nếu một người sợ thật, làm sao ánh mắt vẫn như thường, không phình ra cũng không co lại?

Trương Thán lại vuốt cái cổ bị thương:

- Hai người bọn họ một già một trẻ, trước giờ trên giang hồ chỉ có người

khác sợ bọn họ chứ bọn họ không sợ bất cứ kẻ nào.

- Vậy thì tốt.

Đường Bảo Ngưu phấn khởi nói:

- Vậy hãy bảo bọn họ giúp chúng ta chạy khỏi cái nơi quỷ quái này đi!

Hắn lại cao hứng nói:

- Không ngờ quen biết với loại bằng hữu tồi tệ như ngươi, hóa ra là nuôi binh ngàn ngày dùng trong một lúc, vẫn còn có chút hữu dụng. Này, đây chính là lúc ngươi báo đáp ơn chiếu cố của ta trước giờ, đi thôi!

- Đi? Đi đâu?

- Ngươi còn không muốn đi sao?

- Không phải ta không muốn đi, mà là không thể đi như vậy.

Lần này Đường Bảo Ngưu thật sự nhảy dựng, muốn chửi ầm lên:

- Ngươi không muốn đi như vậy? Chẳng lẽ muốn tám người khiêng kiệu thổi kèn đánh trống mới chịu đi sao?

- Không phải, ta chỉ là không muốn liên lụy đến người khác.

Trương Thán buồn rầu nói:

- Ta rời đi như vậy sẽ liên lụy đến bằng hữu.

Đường Bảo Ngưu nhìn hắn giống như nhìn thấy một con quỷ đột nhiên xuất hiện giữa ban ngày.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Quay Đầu Lại Thấy Ánh Đao

- Ta có phải là người không?

- Phải.

- Ta có phải là bằng hữu của ngươi không?

- Phải.

- Vậy ngươi sợ liên lụy đến người khác, liên lụy đến bằng hữu, nên bắt ta theo ngươi chịu khổ ở đây.

Lần này Đường Bảo Ngưu đã không cần diễn trò, hắn thật sự phát hỏa:

- Chẳng lẽ bản thân ngươi không phải là người? Chẳng lẽ ta không phải là bằng hữu của ngươi?

Trương Thán cúi đầu, thấp giọng nói:

- Ngươi vốn không phải là theo ta. Bọn họ muốn bắt ta, cũng muốn bắt ngươi.

Đường Bảo Ngưu lửa giận bốc lên ba ngàn trượng:

- Nếu chúng ta có thể trốn, vì sao lại không trốn?

Trương Thán gần như cầu khẩn:

- Ngươi đừng lớn tiếng như vậy được không!

Giọng nói của Đường Bảo Ngưu tuy lớn, nhưng ngữ âm lại rất mập mờ. Lúc này hắn trừng mắt nhìn Trương Thán, trầm giọng nói:

- Đúng là ngu ngốc. Chúng ta càng mắng to thì bọn chúng lại càng không để ý, còn nhỏ giọng nói chuyện thì càng làm người khác dễ nghi hơn.

Thanh âm của Đường Bảo Ngưu lúc lớn lúc nhỏ, chợt cao chợt thấp, ngay cả Trương Thán chỉ ở cách hắn ba bước cũng khó khăn lắm mới nghe được:

- Ngươi không tin à? Cho dù ta mắng bọn chúng là cháu loài rùa, đồ con lừa, lũ chấy rận, bọn chúng cũng sẽ mắt điếc tai ngơ.

Trương Thán than một tiếng:

- Hiện giờ ta thật sự có chút bội phục ngươi rồi.

Đường Bảo Ngưu nhếch miệng cười nói:

- Trước giờ ta đều rất đáng bội phục, cho nên loại người như ta thật sự không nên mất mạng ở đây, hơn nữa nếu ta chết đi thì ai sẽ bảo vệ Ôn Nhu?

Trương Thán lẩm bẩm:

- Đúng, ai sẽ bảo vệ Lôi Thuần?

Đường Bảo Ngưu thừa cơ khuyên nhủ:

- Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu ngày mốt sẽ quyết một trận tử chiến. Nếu ngươi ở đó thì có thể bảo vệ Lôi Thuần, còn ta cũng quyết không để cho người khác làm hại Ôn Nhu. Nếu như chúng ta đều không có mặt, ai biết Lôi Thuần và Ôn Nhu sẽ ra sao.

Trương Thán vụt ngẩng đầu lên:

- Đúng!

Lúc này vết thương trên người hắn càng nhói lên, đau đến mức mồ hôi lạnh ứa ra, rên hừ hừ nói:

- Chúng ta nhất định phải rời khỏi đây.

- Vậy mới đúng.

Thần sắc của Đường Bảo Ngưu giống như nhìn trẻ nhỏ dễ dạy, nói:

- Bằng hữu là kết giao để lợi dụng lẫn nhau, mau cho bằng hữu của ngươi một cơ hội để lợi dụng đi!

Trương Thán do dự nói:

- Nhưng ta lại nghe người ta nói, bằng hữu là kết giao để giúp đỡ lẫn nhau chứ không phải lợi dụng.

Đường Bảo Ngưu tức giận nói:

- Thật ra giúp đỡ và lợi dụng kết quả cũng như nhau thôi, chỉ là một cái dễ nghe hơn, còn một cái trực tiếp hơn.

- Nhưng ta lại nghe một vị tiền bối nói, nếu như kết giao bằng hữu mà cứ tính toán xem có lợi gì cho mình, vậy thì vĩnh viễn cũng không có được bằng hữu chân chính…

- Ta nói ngươi đọc sách chỉ nắm được một nửa, nghe người khác nói cũng chỉ hiểu được một đoạn. Lời nói của vị tiền bối kia vốn có ý nghĩa sâu xa, ngươi thì biết cái gì.

Đường Bảo Ngưu chán nản nói:

- Bằng hữu đang vùi đầu khổ cực, tràn đầy nguy cơ, còn ngươi lại tiêu dao tự tại, trong sách tự có nhan như ngọc, hoàng kim ốc *, vậy mà là bằng hữu cái gì? Kết giao với khúc gỗ còn có thể lấy ra làm gậy chống. Bằng hữu là phải giúp đỡ những lúc nước sôi lửa bỏng, nhu cầu khẩn cấp; còn ngươi lại viện cớ đủ kiểu, thoái thác mọi chuyện, vui vẻ thì đến, gặp chuyện thì đi, phú quý tự hưởng, hoạn nạn tuyệt giao, vậy mà là bằng hữu cái gì? Kết giao với cái rắm còn có chút khí. Bằng hữu đương nhiên không nên kết giao để lợi dụng, nhưng bằng hữu chân chính khi hoạn nạn sẽ tự động xuất hiện, không cần phải ba mời bốn thỉnh. Bằng hữu chân chính sẽ không để ý đến an nguy, cùng tiến cùng lui; còn cái loại gặp chuyện không tiến, ra sức khước từ, đó không gọi là bằng hữu, mà là bạn heo bạn chó hay bạn ăn chơi.

* Ý của câu này là: đọc sách và thi đỗ công danh là con đường tuyệt hảo nhất của đời người, sau khi thi đỗ công danh mới có thể đạt được tài phú và mỹ nữ.

Sau đó Đường Bảo Ngưu hỏi:

- Bây giờ ngươi có thể nói cho ta biết bằng hữu của ngươi khi nào mới cứu chúng ta ra ngoài không?

- Không thể.

Trương Thán trung thực không khách khí nói:

- Bởi vì ngay cả ta cũng không biết.

Đường Bảo Ngưu thật muốn lập tức bóp chết Trương Thán, may mà Trương Thán đã kịp thời nói tiếp:

- Chỉ có bọn họ biết.

Đường Bảo Ngưu cố nén cơn giận hỏi:

- Bọn họ là ai?

- Chính là người muốn cứu chúng ta.

- Bọn họ có thể cứu chúng ta không?

- Chuyện này thì ngay cả bọn họ cũng không biết.

Lần này Đường Bảo Ngưu thật sự nhào tới, ẩu đả cùng với Trương Thán, cho đến khi đám lính canh ngục chạy tới đánh đấm đá đạp chia bọn họ ra. Đương nhiên, không ai biết cùm sắt trên đầu và cổ tay của Đường Bảo Ngưu đều đã bị Trương Thán lén mở ra.

Nếu không phải ngón tay của hắn đã bị thương thì ngay cả xiềng xích trên mắt cá chân Đường Bảo Ngưu cũng có thể tháo ra.

Đường Bảo Ngưu cuối cùng yên tĩnh lại.

Hắn đang đợi, bởi vì Trương Thán đã thừa dịp hỗn loạn nói một câu:

- Đêm mai.

Nếu là đêm mai, hôm nay phải cố gắng khôi phục lại sức lực, để chuẩn bị cho cuộc chạy trốn đêm mai.

Đường Bảo Ngưu chỉ đành đợi.

Thật ra trong đời người hầu hết thời gian đều là chờ đợi, ngoại trừ đợi thì là làm. Làm không nhất định sẽ thành công, đợi cũng chưa chắc sẽ có được thứ mà mình chờ đợi, nhưng không thể vì vậy mà không làm không đợi.

Sắc trời dần sáng lên.

Sau một ngày đêm nữa, chính là lúc hai đại bang phái trong kinh sư quyết một trận tồn vong.

Vương Tiểu Thạch đang luyện công phía trước Hồng lâu của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Mỗi sáng sớm hắn đều phải luyện công.

Một người muốn võ công tăng tiến, chỉ có cách chuyên cần luyện tập, không có phương pháp nào khác.

Nhưng không phải cứ chuyên cần là có thể luyện thành võ công tuyệt thế, mà còn phải dựa vào ngộ.

Không phải người nào cũng có thể ngộ. Nếu như người người đều có thể ngộ, có lẽ đó không phải là ngộ nữa.

Một người muốn ngộ nhất định phải có thiên phú.

Thiên phú là bẩm sinh, không thể cưỡng cầu. Cho nên xưa nay có vô số người tập võ, nhưng đại tông sư thì vạn người không được một.

Cần cù bù thông minh, nhưng cũng chỉ có thể trở thành cao thủ, không thể nhờ đó mà thành tông sư. Nhưng nếu một người vừa thông minh, vừa chuyên cần, vừa có thể ngộ, vậy thì sẽ dễ dàng có được thành tựu siêu phàm trác tuyệt.

Vương Tiểu Thạch chính là loại người này.

Hắn mỗi ngày đều luyện đao, luyện kiếm, luyện khí, luyện công, luyện thần.

Bởi vì con người mỗi ngày đều sẽ gặp rất nhiều chuyện, thường thường là không tự chủ được, chưa chắc có thể tranh thủ thời gian để chuyên tâm luyện

võ. Vương Tiểu Thạch muốn mình mỗi ngày sau khi thức dậy đều phải luyện võ.

Cho dù xảy ra chuyện gì, ngay cả mưa gió cũng không thay đổi.

Nhưng sáng sớm hôm nay lại không gió không mưa.

Đêm qua là một đêm gió thảm mưa sầu, trên mặt đất hoa tàn như áo đỏ.

Vương Tiểu Thạch nhìn vầng thái dương từ từ nhô lên, trong lòng có rất nhiều cảm xúc, giống như như kiếm ý của hắn vừa muốn phát lại không muốn phát, cũng giống như đao thế vừa muốn giết lại không muốn giết.

Có phải một đao chém xuống thì tốt hơn?

Giết đúng là trừ ma, còn giết nhầm cũng chẳng qua là thí thần.

Có phải một kiếm đâm ra sẽ khá hơn?

Đâm trúng là đắc thủ, còn đâm không trúng cũng chẳng qua là thất thủ.

Đâm hay không đâm, giết hay không giết đều chỉ là một việc làm. Một việc làm sẽ có đúng sai, có thể phân thị phi, có thể luận tốt xấu, có thể định thành bại; nhưng vừa muốn đâm lại không muốn đâm, vừa muốn giết lại không muốn giết, do dự không quyết, chần chừ không định, đó là lúc thống khổ nhất.

Có lẽ mình không thể trở thành thiên hạ đệ nhất kiếm thủ đao khách, chính là vì ra tay không đủ kiên định và kiên quyết.

Vương Tiểu Thạch nghĩ như vậy.

Ngày mai sẽ phải cùng Tô đại ca và Bạch nhị ca đi đến Bất Động Bộc Bố của Lục Phân Bán đường, nhưng mình vẫn không có lòng tất sát tất thắng.

Hắn phát hiện Bạch Sầu Phi lại ý chí chiến đấu sục sôi.

Bọn họ đã ở kinh thành nửa năm, cũng hiểu rất rõ Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường đều là bang hội hắc đạo. Nhưng Kim Phong Tế Vũ có nguyên tắc riêng, có những việc không thể làm, chẳng hạn như chơi gái, đánh bạc hay trộm cướp đều nghiêm cấm, hơn nữa về mặt kháng giặc ngoại xâm cũng từng liên kết nghĩa sĩ trong thiên hạ, dốc hết sức mình. Lục Phân Bán đường thì không có nguyên tắc gì đáng kể, nhưng vẫn không mất đi khí phái, cũng chung sức diệt trừ ngoại tặc. Về phần Mê Thiên Thất Thánh thì lại cấu kết Kim Liêu, gian dâm cướp giết, không từ bất cứ việc xấu nào, nhất là sau khi Quan Thất thần trí thất thường thì càng giống như một con ngựa điên sút cương, khó có thể khống chế được.

Trong kinh thành đã loạn nhiều năm như vậy, dù là hắc đạo hay bạch đạo đều hi vọng có một chút thời gian yên tĩnh.

Nếu Kim Phong Tế Vũ lâu có thể nhất thống kinh sư, xem ra sẽ có khả năng tạo thành cục diện "tà không thắng chính, hiệp đạo lên ngôi".

Nhưng muốn đạt được cục diện nhất thống, chẳng lẽ nhất định phải thông qua giết chóc? Chẳng lẽ không thể thông qua sự lựa chọn của lòng dân, dùng lý tính và hòa bình để hoàn thành chuyện tốt này?

Vương Tiểu Thạch nghĩ đến đây, càng cảm thấy không thoải mái.

Giống như Tô Mộng Chẩm đã nói đêm qua: "Chúng ta đã không có đường lui, không liều mạng thì không thể cầu sinh."

Vương Tiểu Thạch biết mình không có lựa chọn. Hắn đang đứng bên phía Kim Phong Tế Vũ lâu, đối kháng với Lục Phân Bán đường. Cho dù kết quả thế nào, hậu quả ra sao, về tình về lý hắn đều phải làm như vậy.

Chiến dịch ngày mai liệu có thể đánh chiếm được Lục Phân Bán đường

không?

Sau khi chiếm được thì sẽ thế nào?

Kim Phong Tế Vũ lâu nhất thống kinh thành liệu có phải là chuyện tốt?

Chi hướng của mình thì sao? Là đi hay là ở?

Đúng lúc này, Vương Tiểu Thạch bỗng cảm thấy giật mình.

Không phải sát khí.

Cao thủ chân chính lúc ra tay sẽ không có sát khí, bởi vì có sát khí sẽ dễ khiến đối phương đề phòng. Rất nhiều người cho rằng sát khí càng mạnh thì võ công càng cao, nhưng thật ra lại hoàn toàn tương phản, cao thủ chân chính giết người sẽ không phát ra sát khí.

Đây là cảm giác còn đáng sợ hơn so với sát khí.

Nếu là người khác, nhất định sẽ không cảm thấy được.

May mà hắn là Vương Tiểu Thạch.

Hắn kịp thời quay người lại.

Hắn vừa quay người, liền nhìn thấy ánh đao…

Ánh đao tuyệt mỹ, đao pháp tuyệt thế, thanh đao tuyệt tình.

Khi hắn trông thấy ánh đao, thanh đao này có lẽ đã chém chết hắn, nếu như hắn không kịp thời xuất đao.

Bởi vì không có đường lui, bởi vì không thể né tránh, bởi vì không chống đỡ được, Vương Tiểu Thạch chỉ có cách phản công.

Hắn toàn lực xuất đao, toàn lực ra tay.

Đao nghênh đón đao, diễm lệ và tao nhã, trong ánh nắng ban mai hóa thành hai vệt cầu vồng rực rỡ.

Đúng lúc này, một luồng gió mạnh đột nhiên xuyên qua đao khí và đao phong, bắn thẳng đến trước mặt Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch kinh ngạc.

Chỉ bằng vào một đao kia đã là cao thủ mà hắn chưa thể đạt đến, còn một luồng kình phong này lại là kình địch bình sinh hiếm gặp.

Rốt cuộc là ai, lại có thể tấn công vào Kim Phong Tế Vũ lâu mà không hề có dấu hiệu?

Tâm thần của hắn rung động, dưới tình thế cấp bách, thanh kiếm mang theo ba phần rực rỡ, ba phần tiêu sái, ba phần thương cảm và một phần không gì sánh được đã xuất ra…

Ba bóng người chợt phân ra.

Vương Tiểu Thạch không ngừng thở gấp.

Chỉ mới giao thủ một chiêu, hắn đã thở hồng hộc.

Nhưng hắn vẫn không kêu lên.

Có kẻ địch xâm phạm, sao lại không gọi người của Kim Phong Tế Vũ lâu ra nghênh chiến?

Vẻ mặt Vương Tiểu Thạch đầy nghi hoặc, bởi vì người đến đã phân ra trái phải.

Người bên trái là Tô Mộng Chẩm, y đã thu đao lại, sắc mặt lạnh lùng.

Người bên phải là Bạch Sầu Phi, y đã rút ngón giữa về, sắc mặt trắng bệch.

Vương Tiểu Thạch kinh ngạc nói:

- Các người…

Tô Mộng Chẩm nói:

- Chúng ta đến thử đệ một lần.

Vương Tiểu Thạch ngạc nhiên nói:

- Thử ta?

- Ta vẫn luôn cho rằng nếu kết hợp đao và kiếm của đệ, toàn lực ứng phó, toàn diện phát huy, vậy thì uy lực nhất định sẽ không dưới Hồng Tụ đao của ta.

- Cho nên huynh và nhị ca…

- Ta phát ra một chỉ "Phá Sát", ngươi vung kiếm ngăn chặn; đại ca chém ra một chiêu "Tế Vũ Hoàng Hôn", ngươi cũng giơ đao cản lại.

Bạch Sầu Phi nói tiếp:

- Điều này đã chứng minh võ công của ngươi còn có thể phát huy. Chỉ là ngươi luôn do dự. Tại thời khắc sinh tử phải toàn lực ứng phó, do dự chẳng nào là tự đào hố chôn mình.

Vương Tiểu Thạch ngẩn ra một hồi, đột nhiên nói:

- Đa tạ đại ca và nhị ca đã chỉ bảo!

Khóe miệng Tô Mộng Chẩm mấp máy. Thực tế y cũng không cười, nhưng không biết vì sao ánh mắt lại trở nên ôn hòa, khiến cho người ta có cảm giác là y đang mỉm cười.

- Tốt nhất đệ hãy nhớ kỹ lời của chúng ta.

Y nói:

- Bởi vì chúng ta đã không còn bao nhiêu thời gian nữa.

Vương Tiểu Thạch nhìn ánh sáng mặt trời mới lên:

- Ít nhất chúng ta cũng còn một ngày để bố trí.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Chúng ta đã bố trí xong rồi, hơn nữa cũng không có thời gian một ngày.

Y ngừng một chút rồi nói:

- Chúng ta chỉ còn lại một canh giờ.

Vương Tiểu Thạch cả kinh:

- Cái gì?

Tô Mộng Chẩm lạnh lùng nói:

- Chúng ta phải phát lệnh tổng công kích trước thời hạn.

Vương Tiểu Thạch biến sắc nói:

- Nhưng không phải chúng ta đã hẹn, giữa trưa ngày mai mới…

Tô Mộng Chẩm ngắt lời:

- Sai rồi. Chúng ta đã nhận được tình báo do Tiết Tây Thần sai người cấp tốc mang về, Lục Phân Bán đường muốn đánh lén chúng ta vào đêm nay.

Y ngừng lại một chút, sau đó nói từng chữ từng câu:

- Nếu bọn chúng đã không giữ lời trước, chúng ta sẽ ăn miếng trả miếng, khiến bọn chúng trở tay không kịp.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Tổng Tiến Công

- Ta có mấy câu muốn hỏi.

Bạch Sầu Phi bên cạnh đột nhiên nói.

- Có chuyện gì muốn hỏi.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Nhân dịp này hỏi đi.

- Hồng Tụ đao của huynh có địch nổi "Khoái Mạn Cửu Tự quyết" của Lôi Tổn không?

- Không biết.

- Bất Ứng bảo đao của Lôi Tổn có phải là vừa vặn khắc chế Hồng Tụ đao của huynh không?

- Điều này hôm nay sẽ rõ.

- Trong quan tài của Lôi Tổn có thứ gì?

- Đến giờ ta vẫn không thể xác định được.

- Huynh có phát hiện Ôn Nhu cũng không trở về?

- Nghe nói Lôi Thuần cũng không hề trở lại Lục Phân Bán đường.

- Trong kinh thành, ngoại trừ Quan Thất hình như vẫn có sóng ngầm mãnh liệt, vẫn còn thế lực lợi hại khác đang ẩn nấp, huynh có biết không?

- Ta và Lôi Tổn đều cảm giác được, cho nên mới nóng lòng quyết phân cao thấp, sau đó thu dọn tàn cuộc.

- Đường Bảo Ngưu và Trương Thán hình như cũng mất tích.

- Nếu bọn họ thật sự xảy ra chuyện, chỉ sợ "Thất Đại Khấu" và "Đào Hoa Xã" đều sẽ chạy đến kinh sư.

- Địch Phi Kinh rốt cuộc có võ công hay không?

- Ta chỉ biết là cổ của Địch Phi Kinh vốn không bị gãy.

- "Nhất Ngôn Vi Định" rốt cuộc là ai?

- Đệ hỏi làm gì?

- Quyết chiến sắp đến, biết mình biết người mới có thể trăm trận trăm thắng.

- Ngay cả Quách Đông Thần đệ cũng không biết là ai, cần gì phải biết đến "Nhất Ngôn Vi Định"?

- Bởi vì ta muốn biết liệu có người có thể chế ngự được "Hậu Hội Hữu Kỳ" của Lục Phân Bán đường hay không.

Bạch Sầu Phi chậm rãi nói:

- Ta hoài nghi Kim Phong Tế Vũ lâu vốn không có cái người gọi là "Nhất Ngôn Vi Định" này.

- Nếu như không có “Nhất Ngôn Vi Định”.

Tô Mộng Chẩm thần sắc không đổi:

- Vậy thì Lục Phân Bán đường cũng chưa chắc đã có “Hậu Hội Hữu Kỳ”, cho dù có cũng không đảm bảo sẽ có năng lực tác chiến, cho nên đệ không cần lo lắng.

- Rất tốt.

- Đệ còn có vấn đề gì không?

- Ta còn một câu muốn hỏi.

- Cứ hỏi đi!

- Nếu như huynh bị chết trong chiến dịch tấn công Lục Phân Bán đường lần này, vậy Kim Phong Tế Vũ lâu sẽ do ai quản lý?

- Sẽ do tập thể lãnh đạo, bao gồm “Tứ Đại Thần Sát”, “Nhất Ngôn Vi Định”, “Vô Tà Vô Quý”, cùng với đệ và lão tam.

Tô Mộng Chẩm không hề giận dữ nói:

- Đệ hỏi rất hay, nhưng đệ cứ yên tâm, ta tin mình sẽ không chết được.

Sắc mặt của y dần dần trở nên âm trầm, Vương Tiểu Thạch phát hiện y đứng trong nắng sớm có một cảm giác không hài hòa rất khác thường:

- Trừ khi, trong những người mà ta tin tưởng có kẻ bán rẻ ta…

Giọng nói dừng lại, bỗng chuyển sang hỏi Vương Tiểu Thạch:

- Đệ thì sao? Đệ có gì muốn hỏi không?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Hai bên chúng ta đã từng hẹn nhau trước mặt mọi người, chẳng lẽ lúc này lại bội ước xông đến Lục Phân Bán đường?

Tô Mộng Chẩm nhìn Vương Tiểu Thạch, nghiêm mặt nói:

- Tam đệ, đệ sai rồi. Với tính cách như đệ, nếu chỉ lo cho thân mình thì còn được, chứ còn muốn chiếu cố bằng hữu huynh đệ, hành tẩu trên giang hồ thì sẽ phải chịu thiệt nhiều.

Y lạnh lùng trầm tĩnh giống như đao ngâm trong nước:

- Là đối phương bội ước trước, cho nên chúng ta không xem là bội ước. Ta đáp ứng với hắn trưa ngày mốt sẽ đến Lục Phân Bán đường, chính là đoán được bọn chúng sẽ hành động trước, khi đó chúng ta có thể viện cớ để hành động trước kiềm chế đối phương.

Vương Tiểu Thạch lại hít một hơi:

- Huynh đã đoán được bọn chúng sẽ không ngồi yên chờ địch, cho nên mới cố ý tùy tiện đáp ứng thời gian và địa điểm do bọn chúng chỉ định?

Tô Mộng Chẩm cười nói:

- Đương nhiên.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Như vậy, bọn chúng muốn đoạt được tiên cơ, ngược lại là hành động sai lầm.

Tô Mộng Chẩm thản nhiên nói:

- Đúng vậy. Cho nên thế gian có rất nhiều ước định, cho dù hứa hẹn nhiều lần, giấy trắng mực đen cũng khó đảm bảo sẽ không thay đổi. Ước là chết, lời cũng là do người nói ra. Con người khi đến lúc cần thiết nhất định sẽ thay đổi, cũng có biện pháp để thay đổi. Đây chính là năng lực thích ứng, cũng là chỗ đáng sợ của con người.

Y cười ngạo nghễ nói:

- Bây giờ đệ đã hiểu chưa?

Vương Tiểu Thạch lắc đầu:

- Ta còn một chuyện không hiểu.

Ánh mắt Tô Mộng Chẩm chớp động:

- Đó nhất định là một chuyện thú vị.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Chân của huynh rõ ràng còn chưa khỏi hẳn, sao lại vội vã muốn đến Lục Phân Bán đường như vậy?

Sắc mặt Tô Mộng Chẩm sầm xuống, một lúc sau mới trầm giọng nói:

- Có lẽ cũng vì chân bị thương, cho nên ta mới vội vã muốn giải quyết chuyện của Lục Phân Bán đường.

Vương Tiểu Thạch nghe xong, trong lòng càng nặng nề.

Tô Mộng Chẩm chắp tay nhìn bốn tòa lầu vàng, lục, đỏ, trắng, trong mắt hiện lên vẻ quyến luyến khó có thể phát giác được, lại liếc nhìn Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch, nói:

- Các đệ còn vấn đề gì không?

Vương Tiểu Thạch nhìn Tô Mộng Chẩm.

Bạch Sầu Phi hít thở thật sâu.

Tô Mộng Chẩm lạnh lùng nói:

- Nếu các đệ đã không còn vấn đề, ta lại có một câu muốn hỏi các đệ.

Y nói tiếp:

- Các đệ có nguyện ý vì Kim Phong Tế Vũ lâu mà tiêu diệt Lục Phân Bán đường không?

Đáp án của Bạch Sầu Phi là:

- Ta không vì chuyện này thì ở đây làm gì? Huống hồ nếu chúng ta không vì chuyện này thì đã không thể đứng ở đây rồi.

Đáp án của Vương Tiểu Thạch là:

- Không muốn. Ta không muốn tận tâm vì Kim Phong Tế Vũ lâu, bởi vì lâu là thứ chết, còn người mới là sống. Chúng ta là cống hiến vì đại ca.

Tô Mộng Chẩm cũng đáp lại.

Y đáp lại bằng cách vươn hai tay ra.

Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch cũng vươn tay ra.

Sáu cánh tay nắm chặt lại với nhau.

Lúc xuất phát đến Lục Phân Bán đường, Vương Tiểu Thạch lặng lẽ hỏi Bạch Sầu Phi một câu:

- Đại ca có bắt được Chu Giác không?

- Bắt được.

Bạch Sầu Phi như có suy nghĩ nói:

- Chính là sau khi bắt được Chu Giác, Tô đại ca mới hạ lệnh tấn công Lục Phân Bán đường trước thời hạn. Chuyện Lục Phân Bán đường sớm phát động công kích rất có thể là biết được từ chỗ hắn.

Sau đó Bạch Sầu Phi cũng quay lại hỏi Vương Tiểu Thạch một câu:

- Ngươi xem cục diện hôm nay, Lôi Tổn sẽ chấp nhận đàm phán hay là sẽ biến thành huyết chiến?

- Nếu như Lôi lão tổng muốn giảng hòa, hắn sẽ không phát động tấn công.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ngươi xem đám tướng lĩnh hôm nay ai nấy đều bừng bừng sát khí, đổ máu đã là chuyện không thể tránh khỏi rồi.

- Vậy thì tốt.

Bạch Sầu Phi phấn khởi nói.

- Vì sao?

Vương Tiểu Thạch ngạc nhiên hỏi.

- Bởi vì ta thích giết người.

Bạch Sầu Phi nói:

- Giết người giống như làm thơ, đều là cảm giác rất ưu mỹ.

- Ta không đồng ý.

Vương Tiểu Thạch cau mày nói:

- Giết người giống như ăn sống vậy, ta không thích loại cảm giác này.

- Cho nên ta và ngươi là hai người hoàn toàn khác biệt.

Bạch Sầu Phi khẽ cười nói:

- Những người có cá tính bất đồng lại có thể hợp tác làm nên đại sự.

- May mắn là chúng ta không chỉ có hai người.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Còn có đại ca, cùng với đám huynh đệ trong lâu.

- Nhưng ta có một cảm giác rất kỳ quái.

Thần sắc của Bạch Sầu Phi trở nên kỳ lạ:

- Ta luôn có cảm giác, một ngày nào đó chúng ta sẽ chỉ còn lại hai người, tại một cái cũi sắt hay một con đường hẹp, cũng không biết là phân sống chết hay là tương trợ lẫn nhau.

Vương Tiểu Thạch chợt dừng lại.

Bạch Sầu Phi quay mặt, vẫn tiếp tục đi về phía trước:

- Hi vọng đó chỉ là cảm giác.

Vương Tiểu Thạch hít sâu một hơi nói:

- Đó đương nhiên là một cảm giác sai lầm.

Đội ngũ của Kim Phong Tế Vũ lâu tiến đến Lục Phân Bán đường có hơn một vạn tám ngàn người, từng nhóm xuất phát như rắn Thường Sơn, đầu đuôi khăng khít, phối hợp chặt chẽ.

Bọn họ có thể thông qua thủ vệ kinh thành nghiêm ngặt, chủ yếu là nhờ sự yểm hộ của quân đội.

Đao Nam Thần là một trong những tướng lĩnh của cấm quân kinh thành, chỉ bằng điểm này người của Kim Phong Tế Vũ lâu đã có thuận lợi rất lớn.

Lúc Tô Mộng Chẩm xuất phát, phía sau còn có hai chiếc kiệu đi theo, một lớn một nhỏ. Không ai biết hai chiếc kiệu này rốt cuộc là từ tổng đường của Kim Phong Tế Vũ lâu đi ra, hay là từ bên ngoài khiêng về.

Đương nhiên càng không biết người ngồi trong kiệu là ai.

Có điều bên cạnh chiếc kiệu lớn lại có hai người, Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi đã từng gặp qua.

Một lão nhân vừa già vừa uể oải, mặt ủ mày chau như không chịu nổi hai cục bướu sau lưng, lại giống như đã ba ngày ba đêm chưa từng chợp mắt.

Một thiếu niên thẹn thùng tao nhã, mười ngón tay mềm mại như nữ nhân, nhìn giống như loại người ngủ sớm dậy sớm, ba bữa cơm đúng giờ.

Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi nhìn thấy hai người này liền nhớ đến một người.

Chu Nguyệt Minh.

Chẳng lẽ người trong kiệu lớn là Chu Nguyệt Minh?

Chu Nguyệt Minh vì sao lại đến đây?

Hắn và Tô Mộng Chẩm có quan hệ thế nào?

Người trong kiệu nhỏ là ai?

Kiệu dừng tại tổng đường của Lục Phân Bán đường.

Tổng đường của Lục Phân Bán đường còn rộng rãi hơn so với Kim Phong Tế Vũ lâu. Điều hiếm có là Lôi Tổn đã ở địa vị cao nhiều năm, nhưng Lục Phân Bán đường vẫn giữ lại một phần khí phái của người giang hồ.

Lôi Tổn không hề chờ đợi tại Bất Động Bộc Bố, mà lại nghênh đón đám người Tô Mộng Chẩm tại tổng đường của Lục Phân Bán đường.

Trên đường đến Lục Phân Bán đường, người của Kim Phong Tế Vũ lâu cũng không gặp trở ngại nào. Cho đến khi Tô Mộng Chẩm tiến vào phạm vi thế lực của Lục Phân Bán đường, mới liên tiếp nhận được ba mật báo.

- Thủ hạ của Lôi Mị ngăn chặn đội ngũ của chúng ta tại Đại Đao Châm.

- Bảo Mạc Bắc Thần dẫn "Vô Phát Vô Thiên" đánh tan bọn chúng.

- Rõ!

- Tiết Tây Thần muốn phát động nội chiến tại Lục Phân Bán đường, nhưng lại bị Lôi Động Thiên kiềm chế.

- Phái Quách Đông Thần giúp y đột phá tình thế nguy hiểm.

- Rõ!

- Quân đội của Đao Nam Thần không thể tiến lên, đành phải dừng lại ở gần cầu Thất Hiền.

- Vì sao?

- Một đội ngũ của triều đình đã kiềm chế bọn họ, trong đó có cả thị vệ bên cạnh Long Bát thái gia của phủ Tướng gia.

- Truyền lệnh xuống, trước tiên phải nhẫn nhịn, không được tùy tiện gây xung đột.

- Rõ!

Ba mật báo này tin sau đều khẩn cấp hơn tin trước. Tô Mộng Chẩm liên tiếp nhận được tin tức bất lợi, chỉ phát ra ba mệnh lệnh, mặt vẫn không đổi sắc.

Có điều "Tứ Đại Thần Sát" của Kim Phong Tế Vũ lâu đồng loạt bị nguy, chẳng lẽ y thật sự không hề dao động?

Y nắm tay lại bên môi, khẽ ho lên. Tiếng ho không nặng thêm, cũng không hề giảm bớt, nhưng dường như không phải đến từ yết hầu mà từ tâm tạng phế phủ.

Y lạnh lùng đi vào Lục Phân Bán đường.

Vương Tiểu Thạch đi ở bên trái y, còn Bạch Sầu Phi đi bên phải.

Ba người bọn họ đi cùng với nhau, giống như trên đời không chuyện gì có thể khiến bọn họ sợ hãi.

Lôi Tổn mỉm cười bước ra nghênh đón.

Lão đã phát động tấn công trước thời hạn, cũng đề phòng người khác sẽ phát động công kích sớm hơn.

Người của Kim Phong Tế Vũ lâu tiến vào tổng đường của Lục Phân Bán đường cũng không nhiều, ngoại trừ ba người Tô Mộng Chẩm, hai chiếc kiệu, lão nhân và thiếu niên kia thì chỉ có Sư Vô Quý, ngay cả những người khiêng

kiệu cũng lui ra ngoài.

Người của Lục Phân Bán đường tiến vào đại sảnh này cũng không nhiều, ngoài Lôi Tổn và Địch Phi Kinh thì chỉ có một người và một cỗ quan tài.

Người này chắp tay đi vào, mỉm cười chào Tô Mộng Chẩm, dáng vẻ giống như chuyện này chẳng liên quan gì đến y.

Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi cũng nhận ra người này.

Cho dù không nhớ rõ dung mạo, cũng không quên được khí phái của y, một loại khí phái của vương hầu.

Tiểu hầu gia Phương Ứng Khán.

Sao y lại xuất hiện ở đây?

Chẳng lẽ y cùng một bọn với Lục Phân Bán đường?

Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi đều không hỏi, cũng không thể hỏi.

Bởi vì đây không phải là lúc đặt câu hỏi, mà là thời điểm quyết chiến.

Bọn họ không thể hỏi, nhưng Phương Ứng Khán lại hỏi.

Y nhìn về phía chiếc kiệu lớn kia cười hỏi:

- Chu lão tổng, ngài đã đến rồi sao không hiện thân gặp mặt?

Người trong kiệu cười đến nỗi cả kiệu đều rung lên, nhìn vào giống như cả chiếc kiệu đều đang co giật, thở phì phò, nghe qua lại giống như tiếng cười của hắn cũng vất vả như tiếng ho của Tô Mộng Chẩm vậy.

- Hóa ra Phương tiểu hầu gia cũng đến. Tiểu hầu gia muốn Chu lão mập

mạp hiện thân, lão Chu sẽ đi ra.

Y vừa bước ra, tiếng cười bỗng biến thành hoà hợp êm thắm, giống như lúc này tại tổng đường của Lục Phân Bán đường không phải phân sinh tử, định tồn vong, mà là đang bày tiệc chúc mừng.

Một người như vậy, đương nhiên là Chu Nguyệt Minh.

Phương Ứng Khán nhìn một chút, mỗi cử động của y đều lộ ra phong độ và giáo dưỡng, nhưng vẫn còn vài phần giống như trẻ con muốn làm ra vẻ thành thục:

- Ngài đã đến rồi, vậy tốt nhất là hôm nay không có chuyện của chúng ta.

Chu Nguyệt Minh vội nói:

- Đúng, đúng, đây là chuyện của Tô lâu chủ và Tổng đường chủ, chúng ta chỉ đến để chứng kiến.

Hai người bọn họ nói xong liền phân ra hai bên ngồi xuống. Chu Nguyệt Minh vẻ mặt tươi cười, cặp mắt híp lại thành một đường, lại nhìn vào thanh kiếm bên hông Phương Ứng Khán. Thanh kiếm này có vỏ kiếm cổ xưa và dày, lại thấp thoáng hiện lên ánh đỏ, giống như huyết mạch trong cơ thể người đang lưu động.

- Ngươi đến sớm một ngày.

Chờ Chu Nguyệt Minh và Phương Ứng Khán ngồi vào chỗ của mình, Lôi Tổn mới nói với Tô Mộng Chẩm:

- Ngươi mời Chu hình tổng đến, vậy không còn gì tốt hơn.

- Đó là do ngươi muốn tấn công trước thời hạn. Lục Phân Bán đường có người của ta, hành động của ngươi không thể gạt được ta.

Tô Mộng Chẩm lạnh lùng nói:

- Ngươi cũng mời Tiểu hầu gia đến.

Lôi Tổn nói:

- Giữa chúng ta, cho dù ai thắng ai bại đều cần có người làm chứng.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Nghe khẩu khí của ngươi, giống như còn u mê không tỉnh ngộ.

Lôi Tổn thở dài một tiếng nói:

- Ta là Tổng đường chủ của Lục Phân Bán đường, ta đã không có đường lui, ngươi bảo ta làm sao ngộ?

Tô Mộng Chẩm nói:

- Thật ra ngươi chỉ cần lui một bước là có thể ngộ. Cứ một mực tiến về phía trước, đương nhiên là sẽ không có đường.

Lôi Tổn cười khổ nói:

- Như vậy, sao ngươi không lui một bước trước?

Sắc mặt Tô Mộng Chẩm trầm xuống, lại ho lên, một lúc sau mới nói:

- Xem ra chúng ta cũng chỉ nói đến đây thôi.

Bỗng nhiên có một người đi nhanh đến bên cạnh Tô Mộng Chẩm, thấp giọng nói mấy câu.

Người đến là Dương Vô Tà.

- Đặng Thương Sinh và Nhâm Quỷ Thần dẫn người bọc đánh tất cả lối ra của Lục Phân Bán đường.

- Điều Chu Tiểu Yêu và Nhan Hạc Phát đến đối phó với bọn chúng, chờ mệnh lệnh của ta sẽ lập tức phát động.

- Rõ!

Dương Vô Tà lập tức muốn ra khỏi.

Lôi Tổn đột nhiên nói:

- Đây là chuyện của Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu, cũng là chuyện của ngươi và ta.

Tô Mộng Chẩm lạnh nhạt nói:

- Đây vốn chuyện của ngươi và ta.

- Nếu như không cần thiết.

Lôi Tổn nói:

- Chúng ta có thể giải quyết trong im lặng, không cần kinh động quá nhiều người.

- Ta cũng không muốn máu chảy thành sông.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Chỉ cần giữa chúng ta có một người còn sống là được rồi.

- Rất tốt.

Ánh mắt Lôi Tổn có một vẻ xảo trá:

- “Nhất Ngôn Vi Định” của ngươi đâu? Ngay ở trong kiệu sao?

- “Hậu Hội Hữu Kỳ” của ngươi thì sao?

Tô Mộng Chẩm hỏi lại:

- Hắn sẽ không ẩn trốn ngay cả lúc này chứ?

- Y đã tới rồi.

Lôi Tổn cười quỷ dị nói:

- Ngươi không biết à?

Lúc này trong đại sảnh bỗng vang lên một tiếng rít kỳ dị, tiếng rít này lại phát ra từ trong cỗ quan tài kia.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Hoàng Hôn Tế Vũ Hồng Tụ Đao

Một tiếng "rầm" vang lên, nắp quan tài chợt bị đẩy ra, một bóng người vọt lên không, lướt đến phía trên chiếc kiệu kia, sau đó xoay tròn mấy vòng, đột nhiên đầu và tay chân đều phân ra.

"Phân ra" ở đây là một cảnh tượng vô cùng quỷ dị, bởi vì ai cũng biết đầu, hai chân và hai tay của con người là dính liền với nhau, tự nhiên sẽ không vô duyên vô cớ "phân ra".

Đương nhiên bị người khác chặt đứt thì ngoại lệ.

Có điều đầu và tay chân của người nọ không hề bị đứt, nhưng tứ chi của y lại giống như gãy gập lại theo bốn góc độ trái phải trước sau, lại như đột nhiên "dài" ra, tư thế vô cùng kỳ dị. Còn đang ở giữa không trung, y bỗng vung quyền, phát chưởng, tung cước, đạp chân, đồng loạt đánh vào chiếc kiệu kia.

Kiệu gỗ kêu "rầm" một tiếng, chịu không nổi lực đạo khổng lồ như vậy, lập tức vỡ vụn.

Mảnh gỗ vụn bắn ra, khói bụi bốc lên, kiệu đã sụp xuống.

Trong kiệu không có người, chỉ có một tờ giấy nằm trên nệm lót.

Người nọ hừ lạnh một tiếng, thân hình rung một cái lập tức cầm tờ giấy

kia lên, đầu và tay chân đều “co lại” nguyên trạng, lướt đến đứng bên cạnh Lôi Tổn.

Chỉ thấy người nọ là một lão già dung mạo quắc thước, vẻ mặt hung ác, lại nhìn giống như đang cố gắng kìm nén sát khí của mình.

Chợt nghe y giận dữ cười nói:

- “Nhất Ngôn Vi Định” quả nhiên không đến. Hắn và ta đã giao đấu bảy lần, cuối cùng hắn trúng phải “Binh Giải thần công” của ta, cho dù không chết cũng trở thành tàn phế, làm sao dám đến.

Tô Mộng Chẩm cười nhạt nói:

- Có điều năm đó các hạ cũng trúng phải “Vũ Hạc thần chỉ” của “Nhất Ngôn Vi Định”.

Lão già kia cả giận nói:

- Mấy ngón tay hoa kia của hắn làm sao có thể đả thương được ta.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Nhưng chỉ lực đã thấm vào lục phủ ngũ tạng của ngươi. Ngươi ẩn nấp trong quan tài chỉ là để tu luyện nội công “Bất Kiến Thiên Nhật”, nhằm áp chế nỗi khổ do chỉ lực cắt xé mà thôi.

Lão giả lông mi trắng rung động, hai mắt toát ra ánh sáng hung ác, lại cố đè nén xuống, nhất thời không nói lời nào. Địch Phi Kinh đột nhiên lên tiếng:

- “Hậu Hội Hữu Kỳ” của Lục Phân Bán đường chúng ta đã tới, “Nhất Ngôn Vi Định” của các ngươi thì sao? Là trốn tránh không dám gặp người, hay là đã chết? Kim Phong Tế Vũ lâu chắc đã không còn trưởng lão rồi?

Thần sắc của Tô Mộng Chẩm không thay đổi, chỉ lạnh nhạt nói:

- Sao ngươi không xem tờ giấy kia.

“Hậu Hội Hữu Kỳ” cũng đang nhìn tờ giấy kia.

Tờ giấy kia chỉ có mấy hàng chữ.

Y vừa đọc xong, sắc mặt liền trắng bệch, môi run run, toàn thân cũng run lên, tờ giấy trong tay lập tức bị nội kình đánh thành tro bụi.

Sau đó y rít lên một tiếng, lập tức quay người rời đi.

Lúc y rời đi còn nhanh hơn so với khi xuất hiện, thậm chí không nói với Lôi Tổn câu nào đã bỏ đi.

Lúc y rời đi, tứ chi và cổ giống một con rối bị đứt dây, một con khủng long bị mất xương, gần như “tàn khuyết” lướt ra ngoài.

- “Hậu Hội Hữu Kỳ”.

Tô Mộng Chẩm nói với Lôi Tổn đang kinh ngạc:

- “Nhất Ngôn Vi Định” đã trúng phải “Binh giải thần công” của hắn, nhưng “Ngẫu Phấn” của Quỷ Lệ Bát Xích môn được bố trí trong kiệu lại có thể dẫn phát nội kình tiềm tàng của “Vũ hạc thần chỉ” mà hắn đang cố gắng áp chế.

- Cho nên.

Tô Mộng Chẩm lật tay rút Hồng Tụ đao ra, ánh đao lóe lên một luồng sát khí sắc bén và diễm lệ:

- Hôm nay vẫn là chuyện của ngươi và ta.

Lời vừa mới dứt, ánh đao đã đâm về phía cổ họng Lôi Tổn.

Ánh đao lả lướt như tia sáng hoàng hôn còn chưa dứt, lại giống như một cơn mưa nhỏ.

Thật ra chỉ là đao, một thanh đao, Hồng Tụ đao.

Đao pháp tuyệt thế, đao phong tuyệt tình.

Lôi Tổn hét lớn, phát ra một chiêu giống như sấm sét rung chuyển.

"Khoái Mạn Cửu Tự quyết" của lão mỗi khi phát chiêu đều hét lớn một tiếng, lúc lão hét lên trời đất đều giống như tan biến.

Đao của Tô Mộng Chẩm lại như ánh chớp.

Ánh đao đâm vào, chém vào, cắt vào, cuốn vào trong sấm sét. Chiêu thức của Lôi Tổn có tốc độ khó lường, lúc nhanh lúc chậm, đột nhiên lại phát ra toàn bộ một chiêu chín thức "Lâm Binh Đẩu Giả Giai Trận Liệt Tại Tiền".

Ánh đao của Tô Mộng Chẩm lại lan ra như ngàn hạt mưa. Nếu nói kình đạo do Lôi Tổn phát ra là một tấm lưới trời lồng lộng, vạn dòng nước xoáy, vậy thì đao của y chính là một vũ khí sắc bén chuyên cắt lưới, một mái chèo chuyên vượt qua những dòng nước xoáy.

Ngay lúc "Hậu Hội Hữu Kỳ" nhanh chóng rời đi, Tô Mộng Chẩm rút đao tấn công Lôi Tổn, Địch Phi Kinh bỗng ngẩng đầu lên.

Y vừa ngẩng đầu lên, liền cùng Vương Tiểu Thạch bốn mắt giao nhau nhau. Vương Tiểu Thạch chợt cảm thấy trong lòng chấn động. Hai vai Địch Phi Kinh nhoáng lên, giống như muốn hành động, nhưng "Khoái Mạn Cửu Tự quyết" của Lôi Tổn đã phát ra.

"Khoái Mạn Cửu Tự quyết" chẳng những ngăn cản Tô Mộng Chẩm, còn

đồng thời chặn đứng ý định hành động của Địch Phi Kinh và Bạch Sầu Phi.

Bạch Sầu Phi vốn muốn tấn công Địch Phi Kinh.

Vương Tiểu Thạch bị Địch Phi Kinh nhìn chằm chằm một cái, bỗng như trước mặt trúng phải một quyền. Nếu Địch Phi Kinh muốn giết Vương Tiểu Thạch, đây chắc chắn là cơ hội tốt nhất.

Nhưng lúc y tấn công Vương Tiểu Thạch, cũng chính là thời cơ tốt nhất để Bạch Sầu Phi giết chết y.

Trong lúc đang do dự, thế công của ba người đã bị nội kình của Lôi Tổn và ánh đao của Tô Mộng Chẩm phong tỏa.

Vương Tiểu Thạch lúc này mới hồi phục tinh thần lại, trông thấy dưới kình lực như bão táp, Tô Mộng Chẩm vẫn có thể ứng phó tự nhiên, tiến lùi có chừng mực, trong lòng vừa vui mừng, đột nhiên lại nghe thấy tiếng ho.

Tô Mộng Chẩm ho lên, dưới mũi và bên môi đều ứa máu, sau đó ngay cả trong tai và khóe mắt cũng có máu chảy ra.

Vương Tiểu Thạch cũng đồng thời phát hiện, thân hình của Tô Mộng Chẩm dường như hơi chậm lại. Nếu không phải cao thủ nhất lưu thì tuyệt đối không thể phát giác được chậm chạp này, sự chênh lệch của nó giống như tốc độ khi tiếng kêu lọt vào tai vậy.

Thật ra dù là Vương Tiểu Thạch cũng không thể phân biệt được, nhưng hắn lại có thể nhìn ra thân pháp của Tô Mộng Chẩm đã không còn tiêu sái như lúc trước, chủ yếu là bộ pháp của hai chân đã mất đi sự ung dung tự nhiên.

Chân đã bị thương.

Vương Tiểu Thạch vừa nghĩ đến đây, trong lòng trầm xuống.

Lúc này, tình thế trong trường đột nhiên biến hóa.

Lôi Tổn bỗng nhiên thu chiêu, lướt nhanh đến bên cạnh quan tài.

Tô Mộng Chẩm biến sắc, bất chấp cả việc điều tức hồi khí, đang định đuổi theo thì Địch Phi Kinh và một người khác đã đồng thời ra tay.

"Một người khác" là Chu Nguyệt Minh.

Chu Nguyệt Minh đã vọt người chặn đứng Địch Phi Kinh.

Hai tay Địch Phi Kinh nhấn một cái vào nắp quan tài, bay vọt lên không, thân pháp cực nhanh. Lúc này Lôi Tổn đột nhiên thu hồi kình khí, Tô Mộng Chẩm cũng lập tức đuổi theo, vì vậy lưới đao đã không còn.

Địch Phi Kinh vừa động, Bạch Sầu Phi đã xuất chỉ.

Bạch Sầu Phi xuất ra một chỉ "Phá Sát", nhưng khi chỉ kình của y đánh tới, Địch Phi Kinh đã không còn thấy.

Địch Phi Kinh bay vọt lên.

Ngay lúc này Chu Nguyệt Minh lại "lăn" ra.

Người của hắn tròn vo, cả người như một quả cầu lăn ra, tư thế lại giống như có người nào đó đá hắn bay lên.

Nhưng hắn lại có thể kịp thời chặn đứng Địch Phi Kinh giữa không trung, một quyền đánh vào mũi đối phương.

Một quyền này của hắn rất đột ngột, nhìn có vẻ chỉ là loại công phu cơ bản như "Thiếu Lâm thần quyền", nhưng một quyền này lại giống như có

người đẩy vào khuỷu tay của hắn, khiến cho hắn đột ngột xuất chiêu.

Chỉ dựa vào sự "đột ngột" này, một chiêu đó đã hoàn toàn khác so với những cao thủ danh gia trong thiên hạ đánh ra.

Nhưng Địch Phi Kinh còn đột ngột hơn, y phóng lên trời như một cánh nhạn lẻ loi bay trong ráng chiều, "rầm" một tiếng, y đã xuyên qua cả nóc nhà.

Thân hình Chu Nguyệt Minh nhanh chóng hạ xuống, đúng lúc này hắn lại làm một chuyện cực kỳ đột ngột.

Hai tay của hắn đột ngột móc về phía cổ họng Tô Mộng Chẩm.

Chiêu thức này đột ngột đến nỗi giống như Tô Mộng Chẩm vốn không phải là mục tiêu của y.

Tô Mộng Chẩm đang toàn lực đối phó với Lôi Tổn.

Lôi Tổn tránh khỏi một đao của đối phương, đã đến trước quan tài, bỗng nhiên cúi người rút ra một thanh đao.

Đây là lúc không nên rút đao.

Đó là chỗ không nên có đao.

Lôi Tổn vào lúc này lại rút ra bảo đao "Bất Ứng" (không nên) của lão.

- Bất Ứng vừa xuất hiện, tất cả người trong đại sành đều cảm thấy một loại sắc tháy kỳ dị bao trùm. Đao này vốn không có màu sắc, ảm đạm không ánh sáng, nhưng in vào trong mắt mỗi người lại hiện ra màu sắc khác nhau, có ánh đen sáng ngời, có như chớp xanh, có như máu đỏ, thậm chí còn có cả ánh sáng năm màu, nhìn hoa cả mắt.

Đao vừa nơi tay, chiến y toàn thân Lôi Tổn giống như bị kích động, liên

tục phát ra công kích, thâm chí còn điên cuồng hơn cả Quan Thất.

Đây đã không phải bảo đao, mà là ma đao.

Tô Mộng Chẩm vẫn không lui. Hồng Tụ đao của y vẽ lên một màu sắc thê lương mỹ lệ, như hoa rơi không nơi nương tựa, thậm chí còn có chút buông xuôi.

Nhưng chỗ đáng sợ lại nằm ở "buông xuôi" này.

Ma đao của Lôi Tổn mạnh đến mức không thể tưởng tượng nổi, nhưng Hồng Tụ đao của Tô Mộng Chẩm vẫn giống như chiếc chăn hồng của mỹ nhân khi thức dậy còn chưa gấp lại, như núi non trùng điệp điểm màu xanh, cuốn lấy đối phương.

Rốt cuộc "Hồng Tụ" có giữ được "Bất Ứng" hay không?

"Bất Ứng" liệu có cắt đứt được "Hồng Tụ"?

Không ai biết, bởi vì công kích của Chu Nguyệt Minh đã đến.

Tô Mộng Chẩm đột nhiên ngả người, sau đó xoay tròn như một cơn gió mạnh. Trong ánh sáng chói mắt của "Bất Ứng", y vẫn có thể tránh khỏi một kích đột ngột của Chu Nguyệt Minh.

Chu Nguyệt Minh bỗng nhiên biến chiêu.

Hắn biến chiêu cũng đột ngột đến mức không giống như đang biến chiêu, mà giống như thình lình bị người ta thúc vào khuỷu tay, khiến cho phương hướng bất ngờ biến đổi.

Ngón tay của Chu Nguyệt Minh gập lại móc về phía hai vai Tô Mộng Chẩm.

Cũng trong khoảnh khắc này, ma đao của Lôi Tổn đã triển khai thế công càng mãnh liệt, điên cuồng hơn cả điên cuồng, dồn dập hơn cả dồn dập, kinh hoàng hơn cả kinh hoàng.

Tô Mộng Chẩm vừa ngăn cản công kích của Bất Ứng đao, vừa nhanh chóng lui về phía sau. Lúc y lui lại, đao nơi tay phải vẫn bảy phần công một phần thủ; năm ngón tay trái lại như đánh đàn, vung, đẩy, điểm, chọc, ấn, nén, đập, cắt, chụp, nắm, rút, niết, hất, co duỗi ra vào, chống đỡ thế công của Chu Nguyệt Minh.

Ngay lúc y lui nhanh, chân trái bỗng hơi bất ổn.

Sự bất ổn này rất nhỏ, thậm chí mắt thường cũng không nhìn thấy được, nhưng Chu Nguyệt Minh đã "nhìn chằm chằm" vào nó.

Hai tay của hắn đột nhiên chuyển hướng móc vào trên chân Tô Mộng Chẩm, tay trái móc vào đùi, tay phải móc vào bắp chân.

Nhưng hắn còn chưa phát lực, ba đòn công kích đã đồng thời đánh vào trước người, sau lưng và hai tay hắn.

Đó là đao kiếm của Vương Tiểu Thạch và "Kinh Thần chỉ" của Bạch Sầu Phi.

Chu Nguyệt Minh trong nháy mắt này phải quyết định một chuyện.

Buông tay, hay là không buông?

Nếu buông tay, Tô Mộng Chẩm sẽ không bỏ qua hắn; còn nếu không buông tay, liệu hắn có ứng phó nổi một đao, một kiếm và một chỉ này?

Nếu như hắn hủy đi một chân của Tô Mộng Chẩm rồi mới buông tay, liệu công kích của Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch có hủy diệt hắn trước

không?

Ngay lúc này lại đồng thời xảy ra hai chuyện, so với Chu Nguyệt Minh ra tay còn đột ngột hơn.

Phương Ứng Khán đột nhiên rút kiếm.

Kiếm vang lên một tiếng rồng ngâm, trong trẻo dễ nghe.

Nhưng thanh kiếm kia lại rất khó coi. Nói một cách nghiêm khắc, nó căn bản không xứng được gọi là một thanh kiếm. Thân kiếm lồi lõm, lưỡi kiếm rất cùn, sống kiếm uốn lượn, mũi kiếm nghiêng lệch, nếu như nói có chỗ đẹp đẽ thì chính là thanh kiếm này lại loáng thoáng lộ ra ánh đỏ.

Một loại ánh sáng màu đỏ vừa nhìn đã khiến lòng người kích động, nhìn kỹ thì có thể khiến cho máu trong cơ thể sôi lên.

Y rút kiếm và xuất kiếm, một kiếm đánh bật ba người Bạch Sầu Phi, Vương Tiểu Thạch và Chu Nguyệt Minh.

Thật sự là đánh bật, ngay cả y cũng bị đánh bay đi.

Y mượn chân khí va chạm của ba người, bình yên “bay” về chỗ ngồi ban đầu của mình.

Nhìn ánh mắt của y, giống như đại cuộc đã định.

Đại cuộc vốn biến hóa vô thường, thật sự sẽ bình định sao?

Chu Nguyệt Minh không nắm được chân Tô Mộng Chẩm, đành phải né tránh thế công của đao kiếm và chỉ do Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch phát ra, sau đó nhảy sang một bên. Đang lúc ba người đang không biết có nên đánh tiếp hay không, chợt nghe trong trường vang lên một tiếng kêu.

Địch Phi Kinh đã xuyên mái ngói bay vào, chuẩn xác hạ xuống sau lưng Lôi Tổn.

Lôi Tổn vốn đang toàn lực tấn công Tô Mộng Chẩm, lúc này đột nhiên run lên, sau đó từ từ buông đao xuống, khóe miệng tràn máu, đau đớn nói:

- Là ngươi, không ngờ… lại là ngươi.

Sau đó lão bỗng nhiên nhảy về hướng quan tài.

Địch Phi Kinh một chiêu đắc thủ, trên mặt hiện lên thần sắc quỷ dị, chợt thấy Lôi Tổn nhảy về hướng quan tài, sắc mặt đại biến, kêu lên:

- Mọi người cẩn thận…

Lúc y la lên cũng nhanh chóng lui về phía sau.

Y lui rất nhanh, còn mang theo vẻ sợ hãi vô cùng, chỉ thoáng chốc đã vượt qua Chu Nguyệt Minh, Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi.

Những người có mặt đều bị vẻ sợ hãi của y làm giật mình, bất giác cũng lùi về phía sau.

Chỉ có hai người không lùi.

Phương Ứng Khán không lùi, y vọt lên không, dán mình trên trần nhà nhìn xuống quan tài.

Tô Mộng Chẩm chẳng những không lùi mà còn tiến tới, đồng thời hét lên:

- Ngươi không cần chết, ta có thể cho ngươi…

Đúng lúc này vụ nổ đã xảy ra.

Vụ nổ không kịch liệt lắm, nhưng lại rất đáng sợ.

Chờ sau khi tất cả kết thúc, gạch ngói nằm yên trên đất, cỗ quan tài kia đã nổ thành mảnh vụn, mặt đất cũng xuất hiện một cái hố to.

Lúc vụ nổ xảy ra, Phương Ứng Khán đã mượn sức ép của vụ nổ bay ngược lên nóc nhà.

Tô Mộng Chẩm là người đứng gần nhất, trên người y cũng bị thương vài chỗ.

Nhưng cả người y lại giống như thất hồn lạc phách.

Y là người thắng, nhưng vì sao một người chiến thắng lại có thần sắc như vậy?

Đó là một loại thần sắc giống như bị lừa, giống như tự giễu, lại giống như bất đắc dĩ và bi ai.

- Ngươi không cần chết.

Tô Mộng Chẩm lẩm bẩm:

- Ngươi chết rồi, chỉ còn lại ta, cùng với tịch mịch…

Phương Ứng Khán giống như con dơi “trượt” trên xà ngang, sau đó lại như con thạch sùng “bơi” xuống:

- Nếu hắn đã định chết, sao lại không tìm cách kéo chúng ta theo?

- Ngươi đoán đúng.

Địch Phi Kinh nói.

- Ồ?

- Hắn vốn muốn cùng mọi người ngọc đá đều tan, nhưng những kíp nổ bên ngoài quan tài đều bị ta loại bỏ rồi.

Địch Phi Kinh thật sự ngẩng đầu lên, ánh mắt lóe sáng:

- Ta chỉ không thể đụng vào quan tài của hắn.

Phương Ứng Khán cười, trong nụ cười mang theo sự mỉa mai:

- Giả sử hắn để ngươi đụng vào quan tài của hắn, chỉ sợ hắn muốn chết cũng không xong.

Địch Phi Kinh giống như không hiểu ý trào phúng của hắn:

- Hắn không cho ta đụng vào quan tài của hắn, kết quả hắn cũng chết không có chỗ chôn.

Phương Ứng Khán nhún vai, giắt kiếm, uể oải nói:

- Hắn tin đúng người rồi.

- Địch Phi Kinh không phải là bằng hữu của Lôi Tổn.

Tô Mộng Chẩm bỗng nhiên lên tiếng:

- Y vốn là cao thủ do phu nhân Quan Chiêu Đệ của Lôi Tổn một tay bồi dưỡng. Sau khi Lôi Tổn dẹp tan thế lực của Mê Thiên Thất Thánh, phế truất Quan Chiêu Đệ, mới thu nạp Địch Phi Kinh.

Địch Phi Kinh lạnh nhạt nói tiếp:

- Cho nên ta có lý do để trả thù.

Vương Tiểu Thạch chợt nói:

- Hóa ra đại ca đã tìm được quan hệ thật sự của Địch Phi Kinh và Lôi Tổn.

- Giống như muốn giải quyết vấn đề thì tìm được điểm mấu chốt của nó. Ta đã tìm đúng chiếc chìa khóa để mở khóa rồi.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Đây đều là nhờ Dương Vô Tà bảo Chu Tiểu Yêu và Nhan Hạc Phát dẫn y đến tổng đàn Mê Thiên Thất Thánh để thu thập tư liệu của Quan Thất.

Bạch Sầu Phi cười lạnh nói:

- Cho nên chúng ta chỉ là đến để diễn một vở kịch, không quan tâm vai diễn chính hay phụ…

Tô Mộng Chẩm nói:

- Nhưng nếu không có ngươi và lão tam ngăn cản Chu hình tổng, e rằng hiện giờ người nổ thành tro bụi không phải Lôi Tổn mà là ta…

Chu Nguyệt Minh lập tức nói tiếp:

- Ta và Lôi lão tổng là bằng hữu lâu năm, ta đã đáp ứng sẽ giúp hắn một tay. Bây giờ ân đoạn nghĩa tuyệt, người quỷ khác đường. Hai đạo hắc bạch trong kinh thành đều đã nằm trong tay Tô công tử. Chu mập mạp ta là người đầu tiên không dị nghị, nguyện dốc sức tương trợ…

Hắn cười như rất ôn hòa, rất cung kính, rất cao hứng:

- Tô lâu chủ không ngại kết giao thêm một bằng hữu chứ?

- Dưới chân thiên tử, có ai muốn đắc tội với Hình bộ Chu đại nhân chứ?

Tô Mộng Chẩm đi qua, vỗ vỗ bả vai Chu Nguyệt Minh nói:

- Nhưng nếu ngài muốn kết giao bằng hữu, vậy thì có thể kết giao thêm mấy vị.

- Bằng hữu không ngại nhiều.

Chu Nguyệt Minh tươi cười rạng rỡ nói:

- Không biết còn có mấy vị bằng hữu nào?

- Lão nhị Bạch Sầu Phi, lão tam Vương Tiểu Thạch, lão tứ Địch Phi Kinh.

Tô Mộng Chẩm nói một hơi ba cái tên này, sau đó nói với Địch Phi Kinh:

- Từ nay về sau, đệ có thể ngửa mặt ngẩng đầu làm người rồi.

Trong mắt Địch Phi Kinh như ươn ướt:

- Phải. Từ sau khi phản bội Quan đại tỷ quy thuận Lôi lão tổng, ta chưa từng ngẩng đầu lên.

- Trong kinh thành hiện giờ đã không có Lôi lão tổng, chỉ có Địch đại đường chủ. Ngày đó trên Tam Hợp lâu, chỉ vì Lôi Tổn ẩn nấp ở đó nên đệ không tiện đáp ứng điều kiện mà ta đề ra.

Tô Mộng Chẩm nhìn Địch Phi Kinh nói:

- Nhưng lời nói của ta vẫn có hiệu lực. Từ hôm nay trở đi, đệ hãy thay ta quản lý Lục Phân Bán đường.

Địch Phi Kinh khẽ run lên, cắn môi dưới, hồi lâu mới nói ra một chữ:

- Được.

Tô Mộng Chẩm vẫn nhìn y, giống như muốn nhìn vào trong thâm tâm của y:

- Chuyện đầu tiên mà đệ muốn làm là gì?

Địch Phi Kinh ngửa mặt, chậm rãi thở ra một hơi, nói:

- Ta muốn thu hồi mệnh lệnh do Lục Phân Bán đường ban ra, rút lực lượng đã bố trí về, không để Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu liều mạng.

- Rất tốt.

Trong mắt Tô Mộng Chẩm dường như đã có ý cười, lời nói sắc bén như mũi kiếm trước đó cũng biến thành ấm áp như gió thổi hoa nở:

- Lôi Thuần và Ôn Nhu rốt cuộc đã bị các người đưa đến đâu?

- Ta không muốn bọn họ nhìn thấy trận chiến hôm nay.

Địch Phi Kinh nói:

- Cho nên đã phái người đưa bọn họ đến chỗ Lâm Ca Ca, Lâm Kỳ Kỷ, Lâm Kỷ Tâm. Bọn họ lúc nào cũng có thể trở về.

- Nếu không có đệ, thân phận của Tiết Tây Thần sớm đã bị Lôi Tổn phát giác rồi.

Trong mắt Tô Mộng Chẩm lộ ra vẻ ân cần:

- Đệ chưởng quản Lục Phân Bán đường, hãy cẩn thận người của Lôi gia không phục.

- Ta biết.

Địch Phi Kinh nói:

- Lôi Mị, Lôi Động Thiên, Lôi Cổn đều là nhân tài, có thể dùng thì dùng, đến lúc không thể dùng được thì ta cũng có biện pháp để giải quyết.

- Vậy thì ta an tâm.

Tô Mộng Chẩm bỗng nhiên run lên một trận. Sư Vô Quý vội vàng đỡ lấy y, Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi cũng chạy đến. Chỉ nghe Tô Mộng Chẩm thấp giọng nói:

- Vết thương trên chân ra, trừ khi là cắt bỏ một chân, nếu không thì không thể loại trừ chất độc … Mấy ngày nay ta luôn dùng nội lực áp chế, vừa rồi giao thủ vận kình lại khiến cho độc tính lan tràn… Hãy đỡ ta về lâu trước rồi hãy nói.

Nói đến đây, y đã cắn chặt răng, nín hơi không nói.

Lúc Tô Mộng Chẩm nói mấy câu này, Phương Ứng Khán đang nhìn Địch Phi Kinh, hờ hững cười nói:

- Chúc mừng, chúc mừng!

Chu Nguyệt Minh cũng nhìn Địch Phi Kinh, tươi cười nói:

- Bội phục, bội phục!

Khóe mắt Địch Phi Kinh liếc về phía quan tài đã nổ thành tàn vụn, dường như có chút mất mát, ngoài miệng lại đáp:

- Không dám, không dám!

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Một Đao Của Ôn Nhu

Đêm hôm đó, Lôi Thuần và Ôn Nhu dùng trăm phương ngàn kế "trốn" ra.

Ôn Nhu vốn là đi đến Lục Phân Bán đường, cùng Lôi Thuần ngồi kể tâm sự đêm khuya. Ôn Nhu thấy Lôi Thuần yếu ớt đáng thương, nhất thời lại sinh lòng muốn bảo vệ. Nàng kể về những chuyện khi mình lưu lạc giang hồ, oai hùng như thế nào, khiến cho đám ác bá trộm cướp nghe tên đã sợ mất mật vân vân… Lôi Thuần chỉ ngồi nghe Ôn Nhu nói, chờ nàng nói đến khô cả cổ, liền nâng chén chè hạt sen lên, mỗi người một chén cùng ăn. Một đêm mưa thu dần trôi qua.

Ôn Nhu nói đến mệt lả người, liền lăn ra ngủ.

Lôi Thuần nhìn hai gò má của nàng giống như quả đào chín, ngủ rất ngon như đang mơ một giấc mơ đẹp, nhịn không được nhẹ nhàng vuốt ve bên miệng nàng, rũ rũ mái tóc của nàng, bỗng nghe Ôn Nhu kêu lên một tiếng:

- A Phi chết tiệt, ta không để ý tới ngươi nữa!

Nàng bỗng đánh hai quyền vào không trung, khiến cho ánh nến chập chờn, nhưng vẫn tiếp tục ngủ.

Lôi Thuần nhìn thấy, trong lòng thở dài một hơi, đang muốn tắt nến đi, chợt thấy bên khe cửa có bóng đen nhoáng lên.

Lôi Thuần thầm nghĩ: “Người nào lại dám xông vào trọng địa của Lục Phân Bán đường?”

Lập tức thấp giọng quát lên:

- Ai đó?

Chỉ nghe người nọ đáp:

- Tiểu thư! Là ta!

Lôi Thuần mở cửa ra, trông thấy người đứng trước cửa là Địch Phi Kinh áo trắng, ánh mắt dường như có vẻ phức tạp.

Lôi Thuần khẽ giật mình, ngạc nhiên nói:

- Địch huynh, đêm đã khuya, huynh đến đây có gì chỉ giáo?

Địch Phi Kinh nhìn vào bên trong, thấy Ôn Nhu đang ngủ trước bàn, trên người còn khoác tấm chăn do Lôi Thuần đắp cho, vì vậy nói:

- Đại tiểu thư, đã quấy rầy rồi! Tổng đường chủ muốn mời cô qua một chuyến.

Lôi Thuần nghiêng đầu, ẩn ước cảm giác được có chỗ không đúng:

- Đi đâu?

Khóe miệng Địch Phi Kinh khẽ động, nói:

- Trước tiên hãy tránh đi một chút đã.

Lôi Thuần ngang bướng nói:

- Tránh à? Tại sao ta phải tránh?

Địch Phi Kinh dùng tay chỉ vào trong, nói:

- Không chỉ có cô phải tránh, ngay cả cô ấy cũng phải tránh.

Lôi Thuần theo ngón tay của y nhìn vào bên trong, Địch Phi Kinh liền thừa dịp này điểm huyệt đạo của nàng. Lôi Thuần chỉ kịp kêu lên một tiếng, liền mềm nhũn ngã xuống.

Ôn Nhu bị tiếng kêu này làm bừng tỉnh, trông thấy Lôi Thuần ngã xuống đất, vội vớ lấy đao muốn chạy đến bảo vệ. Chợt thấy bóng người nhoáng lên, gió lớn đập vào mặt, mắt mũi vẫn đang lèm nhèm không kịp chống đỡ, đã bị Địch Phi Kinh từ phía sau không chế huyệt đạo.

Địch Phi Kinh điểm huyệt hai người, sau đó nói với đám Lâm Ca Ca, Lâm Kỳ Kỷ, Lâm Kỷ Tâm đang ở bên ngoài:

- Trước tiên đưa bọn họ đến Phá Bản môn, chiêu đãi thật tốt.

Lôi Thuần và Ôn Nhu cứ như vậy bị đưa đến tòa nhà lớn ở Phá Bản môn. Lâm Ca Ca là phân đường chủ của Lục Phân Bán đường, dĩ nhiên phải toàn lực tham dự cuộc quyết chiến với Kim Phong Tế Vũ lâu, còn Lâm Kỳ Kỷ và Lâm Kỷ Tâm đều là hương chủ của Lục Phân Bán đường, phụ trách trông coi Lôi Thuần và Ôn Nhu.

Sau khi Lôi Thuần và Ôn Nhu được giải huyệt đạo, trong lòng rất nghi hoặc, làm sao cũng không giải thích được.

- Tên khốn kia sao lại điểm huyệt đạo của chúng ta?

- ……

- Tên đáng ghét kia sao lại nhốt chúng ta ở đây?

- Ta… không biết.

- Tên chết tiệt đó rốt cuộc muốn làm gì?

- Không biết…

- Tỷ là con gái bảo bối của Tổng đường chủ Lục Phân Bán đường, sao cái gì cũng không biết vậy?

- Chỉ sợ không chỉ có ta không biết

Lôi Thuần thở dài xa xăm nói:

- E rằng ngay cả cha ta cũng chưa chắc đã biết.

- Không được, ngày mai là lúc đại sư huynh và cha tỷ quyết phân thắng bại.

Ôn Nhu gấp đến độ giậm chân:

- Chúng ta không thể ở lại đây, nên ra ngoài chủ trì đại cuộc mới phải.

Nàng mặc dù nói như vậy, nhưng đến buổi tối canh đầu vẫn không trốn ra được.

Người nhốt các nàng, ngoại trừ việc không để các nàng ra ngoài, còn lại vẫn đối đãi với các nàng rất lễ độ cung kính, chuẩn bị thức ăn cũng rất cẩn thận, thậm chí còn đưa tới quần áo và đồ dùng hàng ngày, lược chải trâm cài, son phấn bột nước, bút mực thư tịch.

Điều này khiến Lôi Thuần càng không hiểu được.

Rốt cuộc bọn họ có ý đồ gì?

Xem ra bọn họ còn muốn nàng ở lại nơi này một thời gian.

Có điều những người trông coi này dè dặt như vậy, ngược lại khiến Lôi Thuần nghĩ đến phương pháp chạy trốn.

Ngày mai là lúc Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu quyết chiến sinh tử tồn vong, mình quyết không thể phí thời gian ở đây, nhất định phải nhắc nhở phụ thân đề phòng cẩn thận.

Vì vậy Lôi Thuần hỏi Ôn Nhu:

- Muội có nghĩ ra biện pháp nào hay không?

Ôn Nhu sững sốt:

- Biện pháp gì?

- Biện pháp chạy trốn đấy.

- Chuyện này…

Ôn Nhu trầm tư nói:

- Ta đang suy nghĩ, chỉ một chút nữa sẽ nghĩ ra.

- Có thể chạy thoát hay không phải nhờ vào muội rồi.

- Chuyện này đương nhiên. Ta nhất định sẽ bảo vệ tỷ, cứ yên tâm đi.

- Thật ra cũng không có gì phải lo lắng, bọn họ đối với chúng ta vẫn rất khách khí.

- Ai biết bọn chúng có mưu đồ gì.

- Chỉ cần bọn họ vẫn xem trọng chúng ta, nếu chúng ta có gì không ổn, bọn họ sẽ phải chịu trách nhiệm…

- Đúng. Bản cô nương lỡ may có chuyện gì, bọn chúng đều không thoát khỏi trách nhiệm.

- Bụng của muội có đau không?

- Cái gì?

- Bụng ta hơi đau một chút.

- Bụng của tỷ đau à? Vậy làm sao đây?

- Nếu như bụng của ta đột nhiên đau lên…

- Tỷ đừng dọa ta, sao lại như vậy được chứ?

- Nếu đồ ăn có độc thì sẽ như vậy.

- Bọn chúng lám dám hạ độc à? Ta…

- Ta sẽ giả bộ như trúng độc, dẫn bọn họ đến, muội…

- Đúng vậy!

Ôn Nhu vui mừng nhảy dựng lên, xoa tay nói:

- Đây chính là một trong những biện pháp mà ta nghĩ đến. Tỷ thì giả chết, còn ta sẽ lần lượt đánh gục bọn chúng.

- Tốt.

Lôi Thuần cũng cười:

- Đều nhờ muội thông minh.

- Cứ giao cho ta!

Ôn Nhu hào hứng ngẩng đầu nói:

- Cho bọn chúng biết sự lợi hại của bản cô nương.

- Có điều bọn họ cũng không mạo phạm gì đến chúng ta. Mặc dù muội võ công tuyệt đỉnh, nhưng tốt nhất đừng nặng tay quá.

Lôi Thuần cẩn thận nói:

- Lỡ may không thành công, còn có đường lui.

- Tỷ cũng quá lo lắng rồi.

Ôn Nhu tự tin nói:

- Bản cô nương mà ra tay, không có chuyện gì không thành.

Vì vậy Lôi Thuần liền làm ra vẻ đau đớn, còn Ôn Nhu thì kêu trời kêu đất, quả nhiên có người chạy đến. Ôn Nhu đang muốn ra tay, bỗng nhìn thấy sắc mặt của ba người chạy vào.

Nàng nhất thời không đánh nổi, còn kêu lên một tiếng.

Sắc mặt Lôi Thuần cũng biến đổi.

Ba người này trên mặt đã hiện lên màu tím đen, tròng trắng mắt lộ ra màu xám bạc, nhưng cả ba đều giống như không hay biết. Thấy Ôn Nhu kinh hô, ba người mới liếc mắt nhìn nhau, trên mặt liền xuất hiện vẻ kinh hãi, chỉ vào mặt đối phương, hoảng hốt nói:

- Ngươi… ngươi…

Sau đó bọn họ đều ngã xuống, co giật vài cái rồi đứt hơi.

Lôi Thuần và Ôn Nhu còn chưa bình tĩnh lại, liền lao ra ngoài, trông thấy người nằm trên đất ngổn ngang, đã có hơn mười tên thủ hạ của Địch Phi Kinh thuộc Lục Phân Bán đường ngã xuống, tất cả đều là ngũ quan tràn ra máu tím, đầu lưỡi lè ra, con ngươi phình lên, trúng độc mà chết.

Ôn Nhu từ nơi một người chết lấy lại Tinh Tinh đao của mình. Hai người chạy ra khỏi Phá Bản môn, bởi vì sợ bị người phát hiện nên chọn những hẻm ngõ dơ bẩn âm u để đi. Ôn Nhu bảo vệ trước người Lôi Thuần, sợ hãi dẫn đường, nhưng lại không nhìn ra đường, đành phải nhờ Lôi Thuần lên tiếng chỉ thị.

Chợt nghe Lôi Thuần thấp giọng nói:

- Chờ đã!

Ôn Nhu lại càng hoảng sợ, đang muốn quay đầu lại hỏi, bỗng nghe Lôi Thuần thấp giọng nói nhanh:

- Đừng nhúc nhích!

Ôn Nhu không cẩn thận trượt chân một chút, phát ra một tiếng động rất nhỏ. Chỉ thấy ở đầu hẻm có một bóng người, giống như đang chờ đợi thứ gì. Lúc này người nọ bỗng nhiên quay đầu lại, đi thẳng vào trong hẻm nhỏ âm u này. Ánh đèn trước cổng ở góc đường xa xa chỉ chiếu được sau lưng hắn, khiến cho hình dáng của hắn như có một lớp ánh sáng màu tím nổi lên.

Hoàn toàn không thấy rõ gương mặt.

Nhưng ánh đèn lại có thể chiếu rọi dung mạo của Lôi Thuần và Ôn Nhu. Không biết vì sao, hai người đều cảm giác được một luồng tà khí kỳ lạ.

Không phải sát khí, mà là tà khí.

Tà khí vô cùng tà dị.

Vì vậy các nàng liền muốn rút lui, nhưng lại phát hiện đây là một con hẻm cụt, ba mặt đều là vách tường, cao không thể trèo, chính là bức tường chết phía sau Phá Bản môn. Trên đất đều là thứ dơ bẩn, mùi hôi xộc vào mũi, vô cùng khó ngửi.

Người nọ lạnh lùng như một tảng băng đi đến.

Lôi Thuần hơi run lên. Ôn Nhu thấy đã không còn đường lui, liền đứng ra che cho Lôi Thuần, quát lên:

- Này! Ngươi là ai? Dám cả gan…

Nói xong liền muốn rút đao.

Người nọ bỗng ra tay như tia chớp, tát cho Ôn Nhu một cái.

Ôn Nhu bị tát đến nổ đom đóm mắt, miệng ứa máu ra.

Người nọ lại vung đầu gối thúc vào bụng dưới của nàng. Nhìn hắn ra tay như vậy, giống như chẳng những không xem nàng là một nữ hài tử yết ớt, mà còn không xem nàng là nữ nhân, thậm chí không xem nàng là một con người.

Ôn Nhu đau đớn gập người xuống. Người nọ nắm chặt hai tay, đẩy nàng đến sát tường. Lưng của nàng đụng mạnh vào bức tường lạnh, đau đến khóc lên. Người nọ lại cúi đầu tránh khỏi ánh đèn, một tay xé vạt áo của nàng.

Ôn Nhu kinh hãi kêu lên một tiếng. Tay trái của người nọ lại nắm chặt vào mạch môn của nàng, vận lực một chút, nàng lập tức cả người nhũn ra.

Người nọ lại dùng tay xé, ngay cả áo lót của nàng cũng bị xé rách. Cổ họng của hắn phát ra một tiếng gầm trầm thấp như dã thú, một tay nắm chặt bộ ngực mềm mại như bồ câu nhỏ của nàng.

Thân thể của Ôn Nhu run lên kịch liệt.

Người nọ vẫn đè lên người nàng. Ôn Nhu chợt cảm thấy bàn tay lạnh như băng của hắn đã sờ đến hạ thể của mình, nàng muốn giãy dụa, nhưng lại phát giác tứ chi đã không còn nghe theo sự điều khiển của mình, chỉ có thể phát ra tiếng kêu như động vật nhỏ sắp chết.

Mùi hôi và chua hòa vào mùi cơ thể của người nọ khiến Ôn Nhu kinh hãi, chỉ nghĩ đây là một cơn ác mộng, phải mau mau tỉnh lại.

Người nọ lại kéo quần của nàng xuống.

Nàng dùng tay nắm chặt lại. Người nọ lại tát cho nàng một cái. Ôn Nhu liền hoàn toàn mềm nhũn ra, chỉ có thể nước mắt lưng tròng, bờ vai nhỏ run lên.

Chợt nghe "soạt" một tiếng, quần dưới của nàng đã bị kéo xuống. Lại nghe một tiếng "đinh" vang lên, người nọ đã vung tay lại ngăn cản chiếc trâm do Lôi Thuần từ sau đâm tới, trâm đã rơi xuống đất.

Người nọ quay lại nhìn, giống như sợ thấy ánh đèn nên vội vàng cúi thấp đầu xuống. Lôi Thuần đứng trong ánh đèn, ánh mắt đầy vẻ khiêu khích, vẻ mặt lại đầy sự khinh thường:

- Ngươi muốn nữ nhân phải không? Sao không tới tìm ta? Cô ấy chỉ là một hài tử thôi!

Người nọ chỉ nhìn một cái, liền bị ánh mắt lung linh như mộng của Lôi Thuần hút hồn. Hắn gầm nhẹ một tiếng, hai tay đã siết chặt lấy Lôi Thuần, đẩy nàng đến sát bên tường, không quên quay lại đạp Ôn Nhu một cái khiến nàng đạu đớn ngồi gập xuống. hắn lại dùng tay kéo quần của Lôi Thuần xuống.

Cả người Lôi Thuần đều đông cứng, nhưng máu của nàng lại như đang thiêu đốt, đốt đến tận bên tai.

Bởi vì đó là sỉ nhục, cực kỳ sỉ nhục.

Người nọ một tay nâng mặt nàng lên, một tay lại đè chặt hai tay của nàng, sau đó hơi hạ thấp người xuống. Lôi Thuần chỉ cảm thấy một trận nóng rực, giống như có một cây gậy sắt nung đỏ đâm vào thân thể mình. Chỉ nghe một giọng nói méo mó kêu lên:

- Tốt, thật tốt…

Sau đó chính là tiếng khóc hoảng sợ đến cực điểm của Ôn Nhu.

Lôi Thuần không khóc, khuôn mặt của nàng chiếu rọi dưới ánh đèn vẫn thanh linh mỹ mãn, nhưng trong ánh mắt lại hiện lên vẻ không cam lòng. Người nọ vừa chuyển động vừa hôn lên môi nàng, nhả nướt bọt vào trong cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

Hai tay Lôi Thuần chụp vào trên tường gạch, cào ra mười vết tích trên tường đất ẩm ướt. Đau đớn và mùi vị khó ngửi, cùng với sự bi phẫn vì sỉ nhục khiến nàng có một cảm giác muốn chết thật nhanh.

Sau đó người nọ bỗng lớn tiếng thở ra một hơi, thân thể run lên. Hắn giống như nhớ ra gì đó, bỗng gấp rút muốn rời khỏi thân thể Lôi Thuần, quay đầu lại nhìn về phía Ôn Nhu. Lúc này Ôn Nhu đang cố gắng đứng lên, y phục rách nát không thể che hết thân thể trắng nõn nhỏ gầy của nàng.

Lôi Thuần cắn răng một cái, bỗng nhiên ôm lấy người nọ, lại kẹp chặt hắn.

Người nọ nhất thời không thể rời khỏi, tiếp đó hắn cũng không nỡ rời đi. Hắn nhìn khuôn mặt của Lôi Thuần, bỗng nhiên kích động như nước lũ bất

ngờ bộc phát. Lôi Thuần nhíu chặt hai hàng lông mày, cảm giác như cơ thể đang sôi trào, thiêu đốt nơi thầm kín của nàng, nhưng nàng vẫn không kêu lên một tiếng nào.

Trong đôi mắt kinh hãi của Ôn Nhu, người nọ cũng mềm nhũn ngã xuống, nằm sấp trên người Lôi Thuần, ép nàng xuống tại bên tường.

Sau đó hắn đột nhiên đẩy Lôi Thuần ra, giận dữ nói:

- Được, ngươi muốn khiến cho ta không thể cùng với ả…

Lời còn chưa dứt, bỗng nhiên có một bóng người lướt qua đầu hẻm. Ôn Nhu vội kêu to:

- Cứu, cứu chúng tôi…

Bóng người kia "ồ" một tiếng, thất thanh nói:

- Thì ra có người…

Hán tử vừa cưỡng hiếp Lôi Thuần hừ lạnh một tiếng, đột nhiên lướt ra ngoài, một chưởng đánh về phía động mạch chủ bên phải cổ của người nơi đầu hẻm.

Lôi Thuần tranh thủ được một hơi, lập tức kêu lên:

- Cẩn thận…

Người nơi đầu hẻm lập tức nhảy về phía sau, tránh khỏi một chưởng này. Có lẽ vì trên người có nhiều vết thương chưa lành, thiếu chút nữa đã vấp ngã. Cú nhảy này của hắn đã đến nơi có ánh đèn chiếu rọi, nhưng vì màu da của hắn quá đen nên vẫn khiến người ta không nhìn thấy rõ hình dáng ngũ quan.

Tên dâm tặc kia lại định tấn công hạ sát đối phương, đột nhiên nơi góc

đường lại có một hán tử cao lớn nhảy ra, quát lên như sấm sét:

- Bà nội nó, đồ tiểu nhân! Ta là vô địch cự hiệp Đường Bảo Ngưu, còn ngươi là ai? Đánh lén như vậy là còn gì là anh hùng hảo hán…

Hắn vừa nói vừa ra tay không lưu tình, đã đánh ra ba quyền, đá ra bốn cước. Chợt nghe hán tử da đen kêu lên:

- Đừng nói dông dài nữa, ta nghe được là giọng của Lôi cô nương…

Hán tử cao lớn uy mãnh nói:

- Hình như còn có giọng của Ôn Nhu tiểu muội…

Chỉ trong thời gian mấy câu nói này, hai người liên thủ cũng cảm thấy không địch nổi. Nếu không phải là người nọ không muốn để ánh đèn chiếu vào mặt, chỉ sợ hai người đều đã trọng thương dưới tay hắn rồi.

Ngay lúc này, người da đen kia đột nhiên phát ra vài tiếng kêu quái dị, có lúc giống như chó sủa, có lúc lại giống như chuột kêu. Chỉ vài tiếng như vậy, đầu đường cuối ngõ các nơi bỗng vang lên những tiếng hưởng ứng.

Hóa ra tại khu vực này có người của Cái bang, còn có một số bọn đạo chích, vừa nghe được là người đồng đạo phát lệnh kêu gọi khẩn cấp, vội vàng chạy tới. Trong đó bao gồm nhân mã năm phái Ô Y, Thấp Y, Tịnh Y, Cẩm Y, Vô Y. Người nọ vừa thấy tình thế không ổn, sợ không thể nào giải quyết được hết đám người này, lại không muốn bại lộ thân phận, vì vậy liền xiết chặt tay đánh ra mấy chiêu, sau đó nhảy vọt lên.

Không ngờ ngay lúc này Ôn Nhu lại xông đến, vừa xấu hổ vừa giận dữ xuất đao. Đao pháp của nàng vốn là tuyệt kỹ võ lâm, có điều không vận dụng được tốt mà thôi. Một đao này của Ôn Nhu bất ngờ chém vào lưng người nọ. Người nọ kêu lên một tiếng, quay đầu lại hung ác nhìn chằm chằm vào Ôn

Nhu. Ôn Nhu chỉ cảm thấy đó là một đôi mắt màu xanh lục, không khỏi run lên. Người nọ đã chạy mất không còn thấy bóng dáng.

Người vóc dáng cao lớn kia vừa thấy Ôn Nhu, liền vui mừng kêu lên:

- Là cô, quả nhiên là cô, sao cô lại ở đây?

Ôn Nhu vừa thấy hắn, không để ý đến quần áo rách rưới, liền nhào tới "oa" một tiếng khóc lên. Người vóc dáng cao lớn nghe được chỉ cảm thấy tim như tan nát.

Người vóc dáng cao lớn này chính là Đường Bảo Ngưu, còn người da đen dĩ nhiên là Trương Thán.

Hai người nhờ vào quan hệ của Trương Thán với đám tù phạm, lính canh ngục và hình bộ, vất vả lắm mới trốn thoát được.

Trong đó một tên đội trưởng có bối phận cao nhất thở dài nói với bọn họ:

- Chúng ta cứu hai ngươi ra, ít nhiều cũng phải chịu một ít tội danh. Sau này bọn họ sẽ canh phòng nghiêm ngặt hơn, nếu các ngươi lại bị bắt vào, không ai đảm bảo được đâu.

Trương Thán và Đường Bảo Ngưu từ tạ đám người giang hồ cứu người vì nghĩa khí này, muốn lén trở về Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu, chuẩn bị tham dự chiến dịch ngày mai. Lúc bọn họ định chia tay tại ba đường phố của Phá Bản môn, chợt nghe thấy tiếng kêu cứu, cho nên mới gặp phải chuyện này.

Lúc này Lôi Thuần cũng đã sửa sang lại quần áo, chậm rãi đi ra. Dưới ánh đèn dầu chiếu rọi, sắc mặt của nàng lại trắng một cách lạ lùng, nhưng hai má lại nổi lên hai vệt màu hồng, làm cho người không biết đó là diễm sắc hay là hận ý.

Ôn Nhu chỉ khóc ròng:

- Thuần tỷ, Thuần tỷ…

Nàng lại không dám đến chỗ Lôi Thuần. Trương Thán thấy Lôi Thuần cũng có mặt, dĩ nhiên là vui mừng, lại thấy bên ngoài hẻm có nhiều người đang tụ tập, liền nói:

- Lôi cô nương! Không bằng chúng ta trở về Lục Phân Bán đường trước, hội họp với Lôi tổng đường chủ rồi hãy nói…

Chợt nghe một tên ăn mày áo đen lẩm bẩm nói:

- Lôi tổng đường chủ à? Hắn chết rồi, hiện giờ đã là thiên hạ của Địch đại đường chủ.

Lôi Thuần chấn động. Trương Thán liền nắm lấy tên tên ăn mày kia hỏi:

- Ngươi… ngươi nói cái gì?

Tên ăn mày kia lại bị dọa đến nhất thời không nói nên lời. Những người khác liền nhao nhao nói:

- Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu đã quyết phân thắng bại vào sáng nay. Lôi Tổn đã chết, hiện giờ là do Địch đại đường chủ cầm quyền. Kim Phong Tế Vũ lâu đắc thắng, sau này thiên hạ sẽ thái bình.

Lôi Thuần nghe xong, hai hàng lông mi dài cuối cùng cũng lăn xuống hai giọt nước mắt óng ánh. Nàng không dùng tay lau đi, cũng không rơi thêm một giọt nào.

Trương Thán ngẩn người, lẩm bẩm:

- Làm sao chúng ta chỉ mới bị nhốt một đêm mà thế giới đã biến đổi rồi?

- Mặc kệ nó!

Đường Bảo Ngưu ngẫm nghĩ, nghĩ không ra nguyên do, liền nói:

- Nó biến đổi như thế nào thì chúng ta hãy sống như thế đó!

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Một Chiếc Đầu Tốt, Đao Ai Chặt Xuống

Với "tội danh" của Đường Bảo Ngưu và Trương Thán, muốn thoát khỏi thiên lao có thể nói là chuyện không có khả năng. Đến hoàng hôn ngày thứ hai bọn họ vẫn ở trong nhà giam, nhưng không biết vì sao Nhâm Lao cũng không đến thẩm vấn bọn họ.

Đường Bảo Ngưu sớm đã không nhẫn nại được, cực kỳ bực bội.

Trương Thán nghĩ đến trận quyết chiến ngày mai của Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường, trong lòng cũng rất lo lắng cho an nguy của Lôi Thuần.

Đến buổi chiều một tên lính canh ngục đưa cơm vào, Đường Bảo Ngưu vừa thấy hắn múc ra một thứ "đồ ăn" nhìn giống như cám heo từ trong một thùng gỗ lớn cực kỳ dơ bẩn, đổ vào chiếc chén bể của bọn họ, nhịn không được kêu lên:

- Đây không phải là thứ để người ăn.

Tên lính canh ngục kia hừ lạnh một tiếng:

- Thế nào? Ngươi ở bên ngoài là hoàng đế, vào đây rồi cũng chỉ là con rùa thôi. Nơi này có bao nhiêu người đã ăn đến ba năm mười năm, cũng chưa từng có ai phàn nàn.

Đường Bảo Ngưu vừa định phát tác, Trương Thán liền lách mình đến bên cạnh song sắt, trầm giọng nói:

- Ngàn cánh hoa sen ngàn nhánh cây, ngàn cành vạn lá vốn một nhà, không biết đường đến chân trời làm sao đi? Làm sao đi đến nhà của ngươi?

Tên lính canh ngục kia cũng không dám thất lễ, liền nói:

- Chân trời đường xa chân trời gần, thiên hạ tuy lớn vẫn một nhà. Trong nhà có năm con báo, một bậc thềm, mười quả mơ, lên không được trời, xuống không được đất, mục đồng chỉ phía xa, đường này không thông hành.

Đường Bảo Ngưu sững sốt, hỏi:

- Các ngươi đang nói gì vậy?

Trương Thán vội nói:

- Lão ca, xin hãy rộng lòng giúp đỡ, để chúng ta đi!

Tên lính canh ngục kia trừng mắt nhìn Đường Bảo Ngưu, nhưng thái độ với Trương Thán vẫn không tệ:

- Ta đã nghe bọn họ nói rồi, mọi người cũng đang nghĩ cách. Nhưng ngươi là do Chu Nguyệt Minh hạ lệnh bắt về, lại là tội phạm quan trọng mà Nhâm Lao phụ trách, e rằng rất khó đi được. Nếu đợi thêm tám ngày mười ngày thì dễ xử lý hơn.

Trương Thán chân thành nói:

- Hồng hoa mười bảy cánh, ta là Đào Hoa lão ngũ. Ngươi hãy cố gắng một chút, chúng ta thật sự có nỗi khổ tâm, không ra ngoài đêm nay thì không được.

- Như vậy…

Tên lính canh ngục kia trầm ngâm một lúc, lại trừng mắt nhìn Đường Bảo Ngưu bên cạnh:

- Nhất định phải hai người cùng ra sao?

- Bọn ta cùng nhau vào, đương nhiên phải cùng đi ra.

Trương Thán rất kiên trì.

- Nếu chỉ một người thì dễ…

Tên lính canh ngục dùng thìa gỗ gõ gõ vào thùng gỗ, giống như hạ quyết tâm nói:

- Không có cách nào khác, đành phải mời… y thôi.

Trương Thán nghi hoặc:

- Y?

Tên lính canh ngục kia nói:

- Vui buồn ly hợp chuyện ngoài đời, không thấy mặt trời Thê Lương Vương.

Nói xong thần sắc bỗng có vẻ lo lắng không yên, liền rời khỏi.

Trương Thán ngẩn ra ở đó, cả buổi không nói được tiếng nào.

Đường Bảo Ngưu hỏi:

- Đó là thứ gì?

Trương Thán chợt quát lên:

- Nói bậy!

Trương Thán rất ít khi hung dữ với Đường Bảo Ngưu hung như vậy. Đường Bảo Ngưu cũng không tức giận, ngược lại càng ngạc nhiên, liền đổi cách xưng hô nói:

- Đó là một người sao?

Trương Thán lẩm bẩm:

- Hóa ra… y cũng ở đây.

Đường Bảo Ngưu thừa cơ hỏi:

- Ai?

Trương Thán nói:

- “Thê Lương Vương”.

Đường ngưu ngạc nhiên:

- “Thê lương Vương” là ai?

Trương Thán không nói nữa.

Đến ban đêm, chợt nghe cửa nhà lao cọt kẹt mở ra, hai tên lính canh ngục đi vào, sau đó là một lão nhân tóc trắng xoá, sắc mặt tái nhợt, vừa thấp vừa gầy, nhưng cơ nhục trên mặt lại lỏng đến mức tạo thành những vết sẹo lồi. Lão hỏi Trương Thán:

- Ngươi là Trương lão ngũ của “Đào Hoa Xã” sao?

Trương Thán chắp tay khom người nói:

- Chữ nổi đuôi rồng, chữ sáng đầu rồng, tiểu đệ chỉ là gió theo hổ, bái kiến mây xanh theo rồng.

Lão nhân kia nói:

- Trời đất bao la, không phân đây đó. Được rồi, ngươi nhất định phải đi sao?

Lão lại hỏi:

- Hai người cùng đi à?

Đường Bảo Ngưu chen vào nói:

- Lão là ai? "Thê lương Vương" à?

Trên mặt lão nhân bỗng hiện lên thần sắc cực kỳ sợ hãi, lui lại một bước:

- Ta… Ngươi đừng nói lung tung! Ta chỉ là tử tù ở đây thôi.

Trương Thán vội quát Đường Bảo Ngưu:

- Lão là một trong những huynh đệ của "Bất Kiến Thiên Nhật" ở đây, mọi người gọi là Quách cửu gia.

Hắn lại nhận lỗi với lão nhân:

- Vị huynh đệ này của ta không hiểu chuyện, xin Cửu gia đừng trách.

Lão nhân kia lúc này mới khôi phục tinh thần lại, nói:

- Ta cũng không phải Cửu gia gì. Ta họ Quách, gọi là Cửu Thành, người trên giang hồ đặt cho ta một biệt hiệu là "Ác Cửu Thành". Ta đến nơi này

hơn hai mươi năm cũng không thay đổi, vẫn là không ác được mười phần.

Đường Bảo Ngưu chợt cảm thấy lão nhân này cũng là một người thú vị, rất hợp với tính tình của hắn. Quách Cửu Thành lại nói:

- "Thê Lương Vương" bảo ta tới hỏi các ngươi, có phải đêm nay nhất định phải ra ngoài không?

Trương Thán nói như đinh đóng cột:

- Vâng.

Ác Cửu Thành lại hỏi:

- Sau khi ra ngoài có phải sẽ lập tức tìm Tô Mộng Chẩm?

Đường Bảo Ngưu nói:

- Nếu Ôn Nhu vẫn còn ở lại chỗ họ Tô, ta đương nhiên sẽ đi tìm y trước.

Trương Thán trầm ngâm một chút, mới nói:

- Ta phải tìm Lôi Thuần trước. Lôi Thuần là con gái của Lôi lão tổng.

Lão nhân "Ác Cửu Thành" hỏi lại:

- Nếu không tìm thấy Lôi Thuần thì sao?

Trương Thán khẽ giật mình, nói:

- Vậy thì Lôi Tổn nhất định sẽ biết tung tích của cô ấy.

"Ác Cửu Thành" cười nói:

- Nếu ngươi cũng không tìm thấy Lôi Tổn thì sao?

Đường Bảo Ngưu lại nói:

- Chờ đã! Bản thân lão cũng không thể ra khỏi nơi này, làm sao cứu được chúng ta?

Trương Thán vột nhéo hắn một cái.

"Ác Cửu Thành" cũng không cho rằng hắn ngỗ ngược, chỉ nói:

- Ta không thể, nhưng "Thê Lương Vương" thì có thể. Có điều y muốn các ngươi đáp ứng một điều kiện trước.

Điều kiện này chính là muốn bọn họ ở phụ cận Phá Bản môn, tìm một lão nhân tứ chi đều giống như bị gãy ngang, nhờ Đường Bảo Ngưu dựa vào quan hệ với Ôn Nhu, giới thiệu người này cho Tô Mộng Chẩm. Về phần Tô Mộng Chẩm có muốn dùng người này hay không thì không phải là chuyện của bọn họ, không cần phải gánh trách nhiệm.

Gặp phải chuyện này, Đường Bảo Ngưu đương nhiên là vỗ ngực kêu lớn:

- Không có vấn đề, cứ giao cho ta đi!

Trương Thán và Đường Bảo Ngưu cũng không biết "Thê Lương Vương" có dụng ý gì, nhưng vì nôn nóng muốn ra ngoài, liền đáp ứng không cần suy nghĩ. Trước lúc vượt ngục, tên đội trưởng cố ý thả bọn họ đi còn dặn dò:

- Nhất định không được để bị bắt vào đây lần nữa.

Không ngờ khi đến Phá Bản môn, bọn họ lại gặp được Ôn Nhu và Lôi Thuần, còn nghe được tin Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường đã phân thắng bại, cảm thấy rất đột ngột.

Hai người bọn họ cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Lôi Thuần cũng không nói gì, Ôn Nhu lại càng không dám nói. Chuyện vừa rồi

chỉ có hai người bọn họ biết, tủi nhục kia cũng chỉ có bọn họ tự mình chịu đựng. Đường Bảo Ngưu và Trương Thán cởi áo ngoài khoác cho hai cô gái quần áo không chỉnh tề, trong lòng ngờ vực nhưng lại ngại không dám hỏi.

Nghe được tin Lôi Tổn chết, Lôi Thuần dĩ nhiên rất thương tâm. Lại nghe một gã ăn mày Tịnh Y nói:

- Lôi Tổn là tự mình nhảy vào quan tài nổ chết. Nghe nói hôm nay Tô Mộng Chẩm sẽ bày tiệc ăn mừng tại Kim Phong Tế Vũ lâu ở núi Thiên Tuyền, lúc này chắc tiệc sắp bắt đầu rồi.

Lôi Thuần nghe được trong lòng chấn động, lập tức sắp xếp lại các tình tiết hỗn loạn. Nàng quay đầu nhìn, trông thấy một gã ăn mày cao lớn mặt không biểu tình, khớp xương nơi tay chân đều mềm nhũn, giống như bị gãy rồi được lang trung nối lại, nhưng lại nối không hoàn chỉnh. Từ ngôn ngữ và tóc mai, có thể nhận ra đây là một lão nhân.

Chợt nghe Trương Thán thất thanh nói:

- Có phải là lão không?

Lão ăn mày kia nói:

- Chính là ta. “Thê Lương Vương” bảo ta đi cùng với ngươi.

Lôi Thuần cẩn thận hỏi:

- Lão nói là đám người Tô công tử bày tiệc ăn mừng tại Kim Phong Tế Vũ lâu sao?

Lão ăn mày nói:

- Đúng vậy, cô có muốn đi không?

Ôn Nhu vẫn cảm thấy bi phẫn uất ức, cũng chẳng biết làm sao Lôi Thuần có thể chịu được:

- Ta muốn tìm đại sư huynh, đem tên… kia băm ra thành ngàn mảnh.

Nàng trước giờ đã quen mắng người, nhưng vì căm thù người nọ đến tận xương tuỷ, ngược lại không biết dùng từ ngữ gì để mắng cho xứng.

Đường Bảo Ngưu cười nói:

- Được, bây giờ ta sẽ dẫn các người đi.

Lão ăn mày nói:

- Vậy thì tốt.

Lại quay đầu nhìn Lôi Thuần.

Lôi Thuần thẹn thùng nói:

- Cũng được.

Trên đường đi đến núi Thiên Tuyền, Đường Bảo Ngưu thấp giọng hỏi Trương Thán:

- "Thê Lương Vương" rốt cuộc là ai? Nếu ngươi không nói, ta có thể sẽ trở mặt với ngươi đấy.

- Ta cũng không biết rõ thân phận của y, chỉ nghe người đồng đạo dùng câu "không thấy mặt trời, ngàn dặm nấm mồ không đâu nói thê lương" để hình dung y. Mặc dù người ở lao ngục nhưng rất được hậu đãi. Nghe nói thân phận của y rất đặc biệt, trừ khi là thiên tử tự mình hạ lệnh xử quyết, nếu không thì chẳng ai trị tội được y.

Trương Thán bị hắn hỏi, không có cách nào đành phải nói:

- Người này có quan hệ rất rộng trong đồng đạo, cho dù là ngoài sáng hay trong tối đều kính y ba phần, sợ y bảy phần.

Đường Bảo Ngưu lại thấy hào hứng:

- Có nhân vật như vậy sao? Ta thật muốn gặp một lần.

Chợt nghe một tiếng hừ lạnh phát ra từ lão ăn mày Tịnh Y kia. Đường Bảo Ngưu vừa muốn gây sự, Trương Thán vội nói:

- Chẳng lẽ ngươi muốn quay lại nhà giam để gặp sao? Đừng nói lung tung nữa!

Trên đường đến "Kim Phong Tế Vũ lâu", Ôn Nhu trước giờ vốn thích náo nhiệt, lúc này lại chỉ đi phía sau Lôi Thuần, vành mắt đỏ lên, nhưng lại không dám bước lên, không dám đến gần, cũng không dám hỏi.

Chờ khi bọn họ đến núi Thiên Tuyền, Dương Vô Tà liền đi thông báo cho Tô Mộng Chẩm đang ở tại Lục lâu của Kim Phong Tế Vũ lâu:

- Ôn cô nương trở về rồi.

Vương Tiểu Thạch vui mừng ra mặt. Trước đó bọn họ đã nghe Địch Phi Kinh sai người đến báo, Lâm Ca Ca bảo vệ Ôn Nhu và Lôi Thuần đã bị người dùng kế điệu hổ ly sơn, còn những người hầu khác đều bị trúng độc chết, không còn thấy bóng dáng của hai người. Đám người Tô Mộng Chẩm đang suy nghĩ xem kẻ nào lại dám ra tay trong lúc Kim Phong Tế Vũ lâu đang bừng bừng khí thế, chợt nghe được tin Ôn Nhu trở về.

Tô Mộng Chẩm hỏi:

- Cô ấy chỉ về một mình sao?

Dương Vô Tà nói:

- Còn có Lôi tiểu thư, Đường Bảo Ngưu, Trương Thán, cùng với…

Bạch Sầu Phi nghe được lông mày nhướng lên.

Tô Mộng Chẩm động dung hỏi:

- Lôi tiểu thư cũng tới sao?

Dương Vô Tà nói tiếp:

- Còn có một gã ăn mày Tịnh Y trong nội thành.

Tô Mộng Chẩm sững sốt:

- Ăn mày Tịnh Y?

Dương Vô Tà nói:

- Ta đã sai người thăm dò lai lịch của bọn họ. Trương Thán tại hai đạo hắc bạch trên giang hồ có bối phận khá cao, vừa nhận được tin là hắn và Đường Bảo Ngưu đã bị Chu Nguyệt Minh bắt vào thiên lao, nhưng Trương Thán vẫn có thể dựa vào quan hệ để trốn thoát. Xem ra gã ăn mày Tịnh Y này chính là người đồng đạo với hắn.

Tô Mộng Chẩm hơi kinh ngạc hỏi:

- Chu Nguyệt Minh ra tay sao? Hắn bắt Đường Bảo Ngưu và Trương Thán làm gì?

Dương Vô Tà nói:

- Theo thuộc hạ thấy, Chu Nguyệt Minh là muốn thừa dịp Kim Phong Tế

Vũ lâu và Lục Phân Bán đường quyết chiến, dụ đám huynh đệ "Đào Hoa Xã" và "Thất Đại Khấu" vào kinh thành, cục diện càng loạn thì hắn lại càng có thể ngư ông đắc lợi.

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Cục diện càng loạn thì chẳng phải hình tổng như hắn càng mệt hơn sao, có lợi ích gì?

Dương Vô Tà cười nói:

- Lợi ích có nhiều lắm. Thứ nhất, hắn có thể mượn chuyện này để đả kích "Đào Hoa Xã" và "Thất Đại Khấu" mà triều đình muốn tiêu diệt đã lâu, lập được công lao. Thứ hai, việc Đường Bảo Ngưu và Trương Thán mất tích có thể khiến Lôi Thuần và Ôn Nhu hiểu lầm trở mặt, làm cho mối thù lâu năm giữa Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường càng khó hóa giải. Thứ ba, nếu như hắn được người ta nhờ vả, hoặc là có thế lực thứ ba ẩn nấp, hành động này có thể nói là ngồi xem hổ đấu, khoanh tay đứng nhìn.

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Thế lực thứ ba? Ngươi muốn nói đến Quan Thất?

Dương Vô Tà nói:

- Mê Thiên Thất Thánh của Quan Thất đã bị đánh tan, không đủ tạo thành mối nguy.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Ta lại cho rằng không thể xem thường.

Dương Vô Tà trong lòng rùng mình, liền nói:

- Vâng!

Chưa bao giờ xem thường người khác, đó là ưu điểm lớn nhất của Tô Mộng Chẩm. Dương Vô Tà trước giờ suy nghĩ sâu xa, nhưng về mặt võ công, cách dùng người và xử sự lại tự biết không thể sánh được với Tô Mộng Chẩm.

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Đại ca có muốn xuống dưới không?

Lúc hắn nói câu này, trong mắt lộ ra vẻ quan tâm.

Lục lâu vốn là nơi đám đầu lĩnh của Kim Phong Tế Vũ lâu nghỉ ngơi. Sau khi bức cho Lôi Tổn phải tự sát thân vong ở Lục Phân Bán đường, khống chế được đại cuộc, Tô Mộng Chẩm đã cảm giác độc bệnh đồng thời phát tác. Nếu không có Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch cứu giúp hộ vệ, có thể đã không chịu đựng nổi. Lúc này Tô Mộng Chẩm trở lại tầng cao nhất của Lục lâu, bí mật mời Thụ đại phu đến cẩn thận khám chữa bệnh. Thụ đại phu sau khi khám xong nói rằng chất độc đã lan ra, cho dù áp chế được bệnh tình chuyển biến xấu thì cũng không ngăn nổi chất độc lực lan tràn, hoặc trị được độc thì cũng không chặn được bệnh. Hơn nữa nếu muốn chữa trị bệnh tình trên người Tô Mộng Chẩm, trừ khi y lập tức vứt bỏ tất cả trách nhiệm, đóng cửa dưỡng bệnh, với nội lực của y may ra còn có năm phần sinh cơ; còn nếu như muốn trừ sạch độc tính e rằng phải cắt bỏ chân trái.

Thụ đại phu rất lo lắng, cho nên trực tiếp nói cho Tô Mộng Chẩm biết tình huống hiện giờ.

Y biết Tô Mộng Chẩm là một người kiên cường.

Gọi một người là kiên cường, thật ra cũng giống như nói rõ người này đã từng trải qua dày vò và đả kích rất nặng nề, nhưng nhờ vào tâm chí hơn người

nên vẫn vượt qua được.

Tô Mộng Chẩm cũng là một lãnh tụ thành công.

Một lãnh tụ thành công thì phải gánh vác được trọng trách. Nói cách khác, vấn đề mà y gặp phải và năng lực khắc phục vấn đề đều gian khổ và kiên cường hơn so với người thường.

Cho nên Tô Mộng Chẩm biết rất rõ về bệnh tình của mình.

Tô Mộng Chẩm sau khi nghe xong, chỉ cười khổ nói:

- Ngươi biết lý do gần đây ta lại thu nhận nhiều hảo thủ như vậy không?

Thụ đại phu nói:

- Bởi vì ngài muốn quyết một trận tử chiến với Lục Phân Bán đường.

Đương nhiên đáp án này có một nửa là y cố ý đoán sai.

Y là một đại phu rất tốt, một thầy thuốc thành công, nhất định đã đọc qua rất nhiều sách cổ, biết rằng ngoại trừ hiểu rõ về thân thể bệnh nhân, còn phải hiểu rõ về tâm tình của bệnh nhân mới được.

Tô Mộng Chẩm là lãnh tụ của lâu, cũng từng có ơn với y, cho nên y nguyện cống hiến vì Kim Phong Tế Vũ lâu. Lục Phân Bán đường dùng trăm phương ngàn kế cũng không mua chuộc được người này.

Khi lãnh tụ hỏi, ngươi không cần phải trả lời đúng hoàn toàn, nên chừa lại một phần để đối phương nói ra. Hơn nữa đây cũng không phải là phụ hoạ nịnh bợ, chẳng qua là giúp quan hệ giữa khách và chủ tốt đẹp hơn một chút mà thôi.

- Đúng một nửa. Ta đã xây dựng nên Kim Phong Tế Vũ lâu, cũng hi vọng

có thể tìm được một người thừa kế tốt, cho nên mới nóng lòng tiêu diệt Lục Phân Bán đường. Bởi vì ta không muốn có một ngày khi ta không có ở đây, Kim Phong Tế Vũ lâu sẽ bị Lục Phân Bán đường thôn tính; cũng không hy vọng sau khi ta rút tay, Kim Phong Tế Vũ lâu sẽ không còn chỗ dựa, tan thành mây khói.

Tô Mộng Chẩm lắc đầu cười nói:

- Một người mở đường phải có người nối tiếp, đó mới là giá trị vĩnh viễn; nếu không thì chỉ là hoài niệm, sẽ thành vô nghĩa. Ta không sợ bị vượt qua, chỉ sợ không có ai muốn vượt qua thôi.

Trong mắt Thụ đại phu lộ ra vẻ khâm phục:

- Vâng.

Tô Mộng Chẩm cười nói:

- Thật ra ngươi cũng không cần cố ý đáp sai. Ngươi và Vô Tà đều là người có trí tuệ, đáng tiếc lại không có sự quyết đoán và thủ đoạn để kế thừa, sau này còn phải nhờ hai ngươi giúp đỡ người kế nhiệm.

Thụ đại phu nói:

- Nhưng ngài chỉ cần nghỉ ngơi tốt một thời gian là có thể…

Tô Mộng Chẩm cười nói:

- Ngươi xem ta lúc này có thể nghỉ ngơi sao?

Thụ đại phu nói:

- Lục Phân Bán đường đã kết thúc rồi.

- Lục Phân Bán đường vốn chưa kết thúc.

Tô Mộng Chẩm sữa lại:

- Chẳng qua là một mình Lôi Tổn bại trận. Nếu như ta nghỉ ngơi vào lúc này sẽ lỡ mất thời cơ, Lục Phân Bán đường vẫn đủ tạo thành uy hiếp đáng sợ, hoặc là có kẻ địch thừa dịp này nổi dậy. Tốt nhất chúng ta phải đề phòng cẩn thận, nếu không đến lúc mất bò mới lo làm chuồng thì sẽ hối hận không kịp.

Thụ đại phu kiên trì nói:

- Vậy ít nhất đêm nay ngài cũng phải nghỉ ngơi một chút…

- Chúng ta đánh bại Lôi Tổn là nhờ công lao của mọi người, đêm nay nhất định phải mở tiệc ăn mừng.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Nếu ta không có mặt, người khác sẽ cho rằng chúng ta cũng không chiếm được tiện nghi, những thế lực luôn rình rập cũng có thể sẽ thừa cơ kích động. Rất nhiều người cho rằng tiệc tùng là vô bổ, nhưng thật ra lại không biết tác dụng của tiệc tùng lại lớn đến mức không nhìn thấy, không sờ được.

Thụ đại phu lớn tiếng nói:

- Nhưng đêm nay nếu ngài không nhanh chóng chữa trị, một chân này có thể sẽ không giữ được.

- Nhưng nếu đêm nay ta không có mặt tại bữa tiệc ở Hồng lâu, thành quả thắng lợi của chúng ta cũng khó bảo toàn được.

Tô Mộng Chẩm mỉm cười nói:

- Chuyện này ngày khác hãy nói, đêm nay ta nhất định phải xuống dưới

chủ trì đại cuộc.

- Dù sao nhiều sóng gió như vậy đều đã qua được, cũng không ngại mạo hiểm thêm một lần.

Tô Mộng Chẩm vừa bảo Thụ đại phu đỡ xuống lầu, vừa cười nói với giọng mỉa mai:

- Một cái đầu tốt, đao ai chặt xuống? Ta lại muốn nhìn xem kết quả là đầu ai cứng hay đao ai sắc.

Câu này thật không giống như lời của một người đã hoàn toàn thắng lợi.

Vương Tiểu Thạch hỏi câu đó là vì hắn cũng tinh thông y lý, nhìn ra được Tô Mộng Chẩm không nên tiếp tục cố chịu đựng.

Tô Mộng Chẩm chỉ nói:

- Ngoại trừ Đao Nam Thần đêm nay được lệnh phải canh phòng tại kinh đô, những huynh đệ có công khác đều đầy đủ, sao ta có thể không đến kính mọi người một ly?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Rượu có thể uống từ từ.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Rượu là phải uống nhân lúc còn nóng.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Chỉ cần máu còn nóng, rượu nóng hay không thì có sao?

Tô Mộng Chẩm nói:

- Hôm nay đám huynh đệ đang hưng phấn, sao có thể thiếu phần nhiệt tình của chúng ta.

Vương Tiểu Thạch còn định nói, Bạch Sầu Phi đột nhiên lên tiếng:

- Đại ca đã muốn đi thì cứ để cho huynh ấy đi! Dù sao huynh ấy đã quyết định đi thì cũng chẳng ai cản được.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ý của ngươi là…

Bạch Sầu Phi lạnh nhạt nói:

- Trong đời có những cuộc hẹn là không đi không được. Có điều lát nữa sẽ có người mà chúng ta phải đối mặt.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ngươi nói là… Lôi cô nương?

- Chúng ta đã bức tử phụ thân của cô ấy, cô ấy lại tìm tới tận cửa, chẳng phải rất khó giải thích sao?

Bạch Sầu Phi hỏi:

- Hôm nay tiệc của Hồng lâu là do ai phụ trách sắp xếp?

- Là Mạc Bắc Thần, còn có “Vô Phát Vô Thiên” của y.

Dương Vô Tà đầy tin tưởng nói:

- Có đội ngũ của y ở đây, Kim Phong Tế Vũ lâu phòng thủ kiên cố, không

có sơ hở nào.

Lúc này chợt nghe Mạc Bắc Thần sai người báo lại, Phương Ứng Khán, Long Bát thái gia và Chu Nguyệt Minh đều phái người đưa lễ vật tới.

Là lễ trọng.

Bọn họ đều không đến, chỉ đưa lễ vật đến.

Lễ vật của Phương Ứng Khán là một tấm bình phong, nghe nói là tấm ngọc bình phong điêu khắc chim đỏ rồng vàng ở trong trại lớn của Đại Thiên Vương lãnh đạo bảy mươi hai đường sông năm đó.

Phương Ứng Khán đưa tấm bình phong "Địa Thượng Thiên Vương" này đến, dụng ý rất thâm sâu.

Người đưa lễ vật đến là một thiếu niên tuấn tú lanh lợi.

Lễ vật mà Chu Nguyệt Minh đưa đến nghe nói là một nữ nhân kiều diễm động lòng người, vẫn ngồi ở trong kiệu, trực tiếp tiến vào đại sảnh.

Lễ vật này rất buồn cười, có lẽ là Chu Nguyệt Minh cho rằng sở thích của Tô Mộng Chẩm cũng giống như của mình.

Long Bát thái gia là tâm phúc của đương kim Thừa Tướng, lễ vật do y đưa đến khiến mọi người đều kinh ngạc.

Đó là một cỗ quan tài.

Cỗ quan tài này rất đặc biệt, nhìn rất giống với cỗ quan tài của Tổng đường chủ Lôi Tổn Lục Phân Bán đường, chỉ là cỗ quan tài đã bị nổ của Lôi Tổn có màu đen, còn cỗ quan tài này lại là tài trắng.

Một quan tài bằng gỗ trắng.

Lời nhắn do Long Bát sai người nhắn lại cũng rất vắn tắt: “Ngươi vốn chỉ có một tòa lầu, bây giờ ngay cả quan tài của Lôi Tổn cũng là của ngươi.”

Ngụ ý của câu nói này là: thành Na Tra tám tay * dưới chân thiên tử từ giờ trở đi cũng là của Tô Mộng Chẩm.

* Mọi người đều gọi thành Bắc Kinh là thành Na Tra tám tay, bởi vì họ cho rằng chỉ có Na Tra mới có thể trấn phục được nghiệt long của Khổ Hải U Châu. Na Tra là một nhân vật trong tác phẩm “Phong Thần diễn nghĩa”.

Không ai lại đưa một cỗ quan tài đến làm lễ vật, nhưng Long Bát có thể, bởi vì Tô Mộng Chẩm đã từng nói đùa với y một câu: “Giả sử có một ngày ta đánh bại Lôi Tổn, ngài hãy đem quan tài của hắn tới làm lễ vật.”

Quan tài của Lôi Tổn đã nổ tan cùng với thân thể của lão, vì vậy Long bát đưa đến một cỗ quan tài mới tinh.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Tất Cả Bình An

Khách mời của buổi tiệc cũng không tính là nhiều, nhưng đều không tầm thường.

Bọn họ là những hảo hán có tiếng, cũng có đại biểu của những bang khác tại kinh thành. Trong số họ có người vốn ủng hộ Lục Phân Bán đường, cũng có người ủng hộ Kim Phong Tế Vũ lâu, đêm nay đều tề tụ ở đây để chờ đợi một cục diện mới.

Một trăm sáu mươi mấy người, trong đó có người võ công xuất chúng, có người tinh thông mưu lược, có người biết làm ăn buôn bán, có người giỏi về tổ chức, nhưng bọn họ đều có một sở trường chung, đó là biết làm cách nào để nhìn được chiều gió trên giang hồ đầy phong ba.

Cục diện biến đổi như thế nào, bọn họ cũng thay đổi theo như vậy.

Loại người này không thể làm được chuyện lớn, nhưng muốn ổn định đại cuộc thì lại không thể thiếu bọn họ. Trước đây các bang phái trong thiên hạ kiếm được lợi lộc, dù là trong tối hay ngoài sáng, Lục Phân Bán đường đều lấy đi ba phần rưỡi. Hiện giờ Kim Phong Tế Vũ lâu độc bá thiên hạ, chỉ trong vòng hai ngày, hai thế lực lớn trong kinh thành có thể đối chọi với bọn họ là Lục Phân Bán đường và Mê Thiên Thất Thánh đều bị Tô Mộng Chẩm khống chế hoặc đánh tan. Địa vị của Kim Phong Tế Vũ lâu đã đạt đến mức trước đây chưa từng có, không gì sánh bằng. Phần lớn con người đều như bọn họ, một mặt biết khôn giữ mình, một mặt lại tùy thời hành động, không ai biết

trước khi tình thế diễn tiến bọn họ sẽ đứng ở bên nào. Có điều hiện giờ Kim Phong Tế Vũ lâu vô cùng cường thịnh, bọn họ đều có mặt chúc mừng. Bữa tiệc quan trọng như vậy, bọn họ dĩ nhiên sẽ không vô cớ vắng mặt, cũng hiểu rằng phải kịp thời bày tỏ thái độ của mình.

Khi Tô Mộng Chẩm đi vào Hồng lâu, đám giang hồ hào kiệt này đều đứng lên. Có thể được lãnh tụ của các bang phái khắp nơi tôn sùng, thậm chí là kính sợ, cho dù chỉ là giả vờ cũng đủ để tự hào. Tô Mộng Chẩm đã từng thấy qua nhiều, cũng không khỏi có chút cảm giác tự mãn.

Dương Vô Tà đang chủ trì đại cuộc.

Lúc Tô Mộng Chẩm đi vào, bên trái là Bạch Sầu Phi, còn bên phải là Vương Tiểu Thạch.

Mạc Bắc Thần phụ trách canh phòng tại Kim Phong Tế Vũ lâu đêm nay. Y vừa thấy Tô Mộng Chẩm xuất hiện ở hành lang, liền tới gần nói một câu:

- Đạp tuyết vô ngân.

Ý của câu này là tất cả đều bình an.

Tô Mộng Chẩm gật đầu. Thật ra lúc này y cũng cảm thấy máu đang dâng lên, chỉ cần hơi vận chân khí rất có thể sẽ không ngừng thổ máu. Y cố kìm nén, cố phấn chấn lên. Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi ở hai bên nhìn nhau một cái, trong mắt đều có vẻ lo lắng.

Địch Phi Kinh lại không đến.

Hiện nay Lục Phân Bán đường đang hỗn loạn, y phải ở lại trấn giữ Lục Phân Bán đường, dẹp yên lòng người.

Huống hồ muốn thu phục đám tinh anh chỉ trung thành với Lôi Tổn tuyệt

đối không phải là chuyện dễ, lỡ may làm không tốt còn có thể trả giá bằng tính mạng.

Đối với chuyện này, Tô Mộng Chẩm hiểu mình nên tránh sang một bên, để cho người khác giải quyết chuyện nhà của bọn họ thì tốt hơn.

Lúc này Triệu Thiết Lãnh lại đi vào.

Y đương nhiên chính là Tiết Tây Thần. Hôm nay trong kinh thành đã xảy ra nhiều chuyện, những người phụ trách phòng thủ nội thành đều sớm cảnh giác, Đao Nam Thần cũng bị triệu tập về cung trấn thủ, vì vậy không đến được.

Tiết Tây Thần còn dẫn theo hai người đến, một người là Chu Giác, còn một người là Lôi Kiều.

Bọn họ đại biểu Địch Phi Kinh đến đây.

Lục Phân Bán đường phái hai đại tướng này đến, rõ ràng là giống như nước yếu phái sứ giả đến nước mạnh để cầu được phong thưởng.

Đây không chỉ là yếu kém, mà chính là đầu hàng.

Tô Mộng Chẩm cũng chú ý người đến chỉ là Chu Giác và Lôi Kiều.

Chu Giác và Lôi Kiều chỉ xếp ở vị trí thứ bảy và thứ mười bốn của Lục Phân Bán đường.

Ngoại trừ Lôi Hận đã chết dưới tay Quách Đông Thần, Lôi Động Thiên xếp thứ ba và Lôi Mị thứ tư đều không đến.

Điều này cũng nói lên, hiển nhiên Địch Phi Kinh vẫn chưa khống chế được toàn cuộc.

Lôi Kiều vừa thấy Tô Mộng Chẩm xuất hiện, liền cao giọng nói:

- Chúng ta đại biểu cho Lục Phân Bán đường và Địch đại đường chủ, chúc mừng Kim Phong Tế Vũ lâu và Tô công tử nhất thống hai nhà hắc bạch, danh lừng võ lâm.

Kẻ đầu hàng nếu muốn tạm thời an toàn, nhất định phải mau chóng biểu lộ lòng trung thành của mình, cố gắng sửa chữa sai lầm trong quá khứ.

Một kẻ từ bỏ việc phản kháng thì không thể có tôn nghiêm, chỉ có thể nhân nhượng để cầu toàn.

Có đôi khi, cho dù nhân nhượng cũng không thể cầu toàn được.

Khi ngươi đem thanh đao trao vào tay người khác, liệu có phải cũng giao cả tính mạng cho y? Quyết định này là tùy thuộc vào người khác, không phải do mình nắm giữ.

Đây có thể xem là sống không bằng chết.

Nhưng lại có người chấp nhận sống như vậy.

Cho nên Lôi Kiều giành nói trước, thật ra là vội bày tỏ thái độ.

Nàng vừa mở miệng, người thiếu niên do Phương Ứng Khán phái tới cũng lên tiếng:

- Phương công tử cử tại hạ đến chúc mừng công tử, tiền đồ gấm vóc, phúc thọ an khang.

Tô Mộng Chẩm trông thấy thiếu niên kia dung mạo rất tuấn tú, hai đầu lông mày lại có một vẻ xinh đẹp bất phàm, đứng giữa đông đảo anh hùng hào kiệt vẫn nổi bật lên. Y đang muốn đáp lời, đám quần hùng đã bảy mồm tám lưỡi nhao nhao chúc mừng. Nhất thời những lời chúc mừng như dời non dấp

bể nườm nượp kéo đến, Tô Mộng Chẩm cũng đáp không xuể.

Lúc này Bạch Sầu Phi nói với Vương Tiểu Thạch:

- Ngươi cảm thấy thế nào?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Rất mừng cho đại ca.

- Ngày đó y là rồng nằm trong ao, hôm nay đã là rồng bay lên trời. Nhưng rồng vẫn là rồng, thực tế y vốn là như vậy.

Bạch Sầu Phi nói:

- Y là anh hùng, nhưng nếu không có những hào kiệt chúng ta giúp y đạp bằng mọi chông gai, có lẽ hôm nay y vẫn là rồng chưa xuất đầu. Cho nên làm hào kiệt của người khác không bằng tự mình làm anh hùng.

Vương Tiểu Thạch không đồng ý lắm:

- Mỗi người trên đời đều có thân phận và cơ duyên của mình, cần gì phải cưỡng cầu? Người người đều muốn làm anh hùng, vậy trên đời có thể chứa được mấy anh hùng? Không sai, hào kiệt là bán mạng cho anh hùng, nhưng hảo hán và tử sĩ trên thế gian cũng dốc sức vì hào kiệt, như vậy mọi người mới có đất dụng võ. Nói thật, trong chúng ta không có ai là anh hùng, chỉ là trong đời chúng ta có lúc cố chấp, có sự lựa chọn, cho nên mới cảm thấy thê lương một chút mà thôi. Trong thời cuộc đại thế, ba chìm bảy nổi, là vọt lên thành cơn sóng hay vỡ tan thành bọt biển, ai có thể làm chủ được?

Hắn cười cười lại nói:

- Tào Tháo uống rượu luận anh hùng đã từng nói: “anh hùng phải là người lòng mang chí lớn, lại phải có mưu cao kế giỏi, có thể bao hàm cả vũ trụ

huyền cơ, có chí nuốt trời nhả đất". Nhiều người cho rằng anh hùng là phải cường dũng bá đạo, nhưng thật ra anh hùng phải biết co biết duỗi, có mưu có dũng, hơn nữa còn phải nhìn xa trông rộng, ứng biến kịp thời, thân mang cơ mật, mục đích khó lường, làm việc như thần long thấy đầu không thấy đuôi, suy nghĩ như nước chảy mây trôi, hoàn toàn không trở ngại, còn phải uy phong bức người, biết thuận theo thời thế, tùy thời xuất kích, giống như trời gió biển mưa, triều dâng sóng dậy, bại cũng là đón gió đưa mưa, chấn động lòng người, đó mới là anh hùng.

- Có lẽ ngươi là như vậy, còn ta không phải.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Cho nên ta không làm anh hùng. Ta chỉ cầu có thể giúp cho anh hùng thật sự trở thành anh hùng, thấy được anh hùng và xem trọng anh hùng.

Bạch Sầu Phi nhìn hắn cả buổi mới nói:

- Có thể nhìn thấu chuyện thế gian là người trí tuệ, có thể nhìn thấu chính mình là người hiểu biết. Ngươi có thể nhìn được rõ ràng, lại có thể cầm lên được bỏ xuống được, là một người rất giỏi. Nhưng người sống trên đời vì sao cần phải nhìn thấu và nhìn xa như vậy? Công danh phú quý tuy là thay đổi bất thường, nhưng chỉ cần trong đời đến một lần thì nên nắm lấy phù hoa, không để nó vuột mất. Vì sao có người mới sinh ra đã đại phú đại quý, tiền hô hậu ủng? Vì sao ta và ngươi lại chỉ là người bình thường, oa oa mà đến, yên lặng mà sống, lại vội vàng mà đi? Cũng nên làm một số chuyện mới không phụ chí lớn, không uổng cả đời.

Vương Tiểu Thạch cuống quít nói:

- Có chí lớn là chuyện tốt, nhưng không thể miễn cưỡng và nôn nóng được, nếu không e rằng tạo phúc thì ít mà gây họa thì nhiều.

Bạch Sầu Phi ngang nhiên chắp tay, nói:

- Mặc kệ nó là phúc hay họa, con người chỉ cần bản thân vui vẻ là được rồi.

Vương Tiểu Thạch dè dặt nói:

- Vậy có gì khác so với đám ác bá côn đồ?

Bạch Sầu Phi nói ngay:

- Thật ra có gì phân biệt? Kiêu hùng oai phong cả đời, anh hùng cũng như vậy; còn người bình thường thì sống một cách bình thường, đại gian đại ác không phải cũng sống như vậy sao? Bao nhiêu người mặc kệ miệng lưỡi thiên hạ, dựa quyền cậy thế, phóng túng cả đời, kết quả không phải cũng hai tay buông xuôi sao? Tuy nói thiện ác cuối cùng cuối cùng sẽ có báo ứng, nhưng có ai thấy được báo ứng như thế nào?

Vương Tiểu Thạch bị vẻ mặt của Bạch Sầu Phi làm giật mình, đành nói:

- Nếu đời người trăm năm chỉ thoáng chốc đã qua, cần gì phải đề phòng trước sau, tranh đấu khắp nơi như vậy? Tự do tự tại, năm sông bốn biển, trong lòng tiêu dao, không phải cũng vui vẻ sao?

- Đại trượng phu không thể một ngày không quyền, đạt được nó mới xem như vui vẻ, mất đi thì chính là bi ai. Được làm vua thua làm giặc. Ngươi xem kết cục của Lôi Tổn thế nào?

Bạch Sầu Phi như tỉnh ngộ nói:

- Chính vì mọi chuyện đều như mây khói thoảng qua, cho nên hành động theo bản tính có gì không đúng? Ngàn năm công tội ai nhận định? Người chết rồi thì cần gì quan tâm đến lưu danh hay tiếng xấu.

Vương Tiểu Thạch phản đối:

- Đã trăm năm chỉ như chớp mắt, sao không làm một chút chuyện có ý nghĩa, đủ không uổng cuộc đời này, cũng không phụ chí lớn?

Bạch Sầu Phi lạnh lùng nói:

- Chính bởi vì như vậy, người sống trên đời phải làm một số chuyện mình chp là thoải mái, vậy mới có thể được hưởng niềm vui lớn nhất trong cuộc đời ngắn ngủi.

Vương Tiểu Thạch hiểu "chuyện vui" mà y nói không giống như cách nghĩ của mình. Mỗi người đều có cách nhìn khác nhau, Vương Tiểu Thạch cũng không muốn làm ảnh hưởng đến Bạch Sầu Phi, nhưng vẫn lo lắng nói:

- Có điều…

Hắn đang định nói tiếp, chợt thoáng thấy Đường Bảo Ngưu, Trương Thán, Ôn Nhu, Lôi Thuần và một lão lão ăn mày đi đến.

Vương Tiểu Thạch vừa thấy bọn họ liền cao hứng đi tới, nói:

- Các người đã đến rồi. Mọi người đều lo lắng cho các người.

Vành mắt Ôn Nhu đỏ lên, đang định nói chuyện, chợt nghe Trương Thán thở dài nói:

- Các người xem đây là tiệc mừng sao?

Vương Tiểu Thạch ngẩn ra, không biết trả lời thế nào. Trương Thán lại nói:

- Các người chiến thắng thì mở tiệc ăn mừng, còn bọn họ chiến bại không biết là mở tiệc gì?

Khóe miệng Lôi Thuần bỗng nhiên mỉm cười, nhưng nụ cười xinh đẹp này lại khiến người ta sợ hãi. Nụ cười và sợ hãi vốn không liên quan gì đến nhau, huống hồ lại là một nụ cười xinh đẹp như vậy. Nhưng cũng giống như hái hoa, người hái hoa vốn đầy tình cảm, đóa hoa cũng rất xinh đẹp, nhưng khi bàn tay hái hoa và đóa hoa xinh đẹp phối với nhau, lại trở thành một sự tàn phá cái đẹp. Có lẽ nụ cười của Lôi Thuần cũng có ý nghĩa như vậy. Sau chuyện đó, cả người Lôi Thuần giống như toát lên một vẻ đẹp lạ thường, đẹp đến mức tàn khốc.

Lúc này Tô Mộng Chẩm lại nói:

- Nhưng trong tiệc mừng lại đưa thứ này đến, không hơi làm hỏng cảnh sắc sao?

Y mỉm cười đi về phía quan tài, mọi người liền nhường ra một con đường cho y đi qua.

Mạc Bắc Thần nói ngay:

- Nhưng quan tài này là do Bát thái gia đưa đến.

- Ta hiểu ý của y.

Tô Mộng Chẩm dùng ngón tay vuốt lên quan tài, lại nhìn xuống "Vân Long Phượng Tường đồ" rực rỡ điêu khắc trên nắp quan tài:

- Lôi Tổn bại vong, quyền lực và địa vị của hắn cũng chính là của ta. Còn nếu như ta thua, ta cũng cần một cỗ quan tài. Bát thái gia đưa cỗ quan tài này đến thật sự rất có ý nghĩa.

Y rất ít khi cười, nhưng lúc này lại nở một nụ cười thản nhiên, quay sang tấm bình phong kia, nói:

- Bình phong của Phương Hầu gia đưa đến cũng rất có ý nghĩa. Tục ngữ có nói "cây cao bóng cả", dùng nó để che chắn có thể không lo, lỡ may khiến người mất lòng tin cũng có thể che giấu được.

Đối với chiếc kiệu do Chu Nguyệt Minh đưa đến, y chỉ lạnh nhạt nhìn một cái, không nói gì.

Mọi người biết Tô Mộng Chẩm đang nói đùa, đều cười lên, chợt thấy một người vội vàng chạy vào, chính là Dương Vô Tà.

Dương Vô Tà là một người chưa bao giờ vội vàng.

Lúc này y lại hoảng hốt như vậy, hiển nhiên là đã xảy ra chuyện lớn.

- Lôi Động Thiên dẫn theo đệ tử của năm đường đánh vào Kim Phong Tế Vũ lâu.

Tất cả đều động dung.

Lục Phân Bán đường tổng cộng có mười ba đường, lúc này đã có đệ tử của năm đường xông đến, hiển nhiên Địch Phi Kinh đã không thể khống chế được cục diện.

Ngoại trừ Lôi Tổn và Địch Phi Kinh, Lôi Động Thiên là kẻ khó giải quyết nhất trong Lục Phân Bán đường.

Lôi Động Thiên là tử sĩ của Lôi Tổn, y quả nhiên không tuân theo lệnh của Địch Phi Kinh.

Thần sắc Tô Mộng Chẩm không đổi, chỉ nói:

- Hắn tới thật tốt. Không biết hắn có qua được "Vô Phát Vô Thiên" không?

Dương Vô Tà tới gần một bước, thấp giọng nói:

- Hắn tới quá nhanh, đám người Nhan Hạc Phát và Chu Tiểu Yêu sợ rằng không địch nổi…

Chợt nghe phía trước lầu xôn xao, tiếng giết chóc vang lên khắp nơi, có người lại kêu lên:

- Lôi Động Thiên đến rồi!

Giọng nói chợt im bặt. "Ầm" một tiếng, một bóng người bay vút vào, đó là một hán tử gầy gò, toàn thân đẫm máu, nhưng lại sắc bén như một thanh đao vừa ra khỏi vỏ.

Nơi này có hơn trăm người, hơn nữa đều là anh hùng hào kiệt các nơi, nhưng hán tử gầy gò này lại ngang nhiên xông vào, giống như không hề để những người này vào mắt.

Trên người y có bảy tám vết thương còn đang chảy máu, nhưng nhìn thần thái của y lại giống như thương thế kia là của người khác, máu cũng là của người khác, chẳng liên quan gì đến y.

Ánh mắt của y rất tỉnh táo, người cũng rất ổn định.

Nhưng nhìn như vậy lại có cảm giác y đang rất giận dữ, giận dữ đến mức khiến cho y trấn tĩnh lại. Thâm cừu đại hận là phải dùng máu để rửa, dùng sinh mạng để đổi, còn căm phẫn lại là chuyện chẳng đáng quan tâm.

Mọi người lại như sóng nhường ra một con đường để Tô Mộng Chẩm trực tiếp đối mặt với y.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Rất tốt, ngươi…

Y lại không nhìn Lôi Động Thiên, ánh mắt nhìn thoáng qua chỗ Lôi Thuần, trông thấy nụ cười xinh đẹp tàn khốc lưu lại bên môi nàng, liền ngẩn ra một chút, sau đó đột nhiên hét lớn.

Ánh đao hiện ra từ trong tay áo của y.

Ánh đao đột ngột như bất chợt nhìn thấy mỹ nhân.

Quan tài bị chém làm hai, ánh máu hiện lên.

Người trong quan tài kêu lên một tiếng, thân thể cũng bị chém làm hai.

Người trong quan tài là Sư Vô Quý.

Lôi Thuần cũng thất thanh kêu lên.

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Đao Vừa Nơi Tay Người Đã Hóa Điên

Người trong quan tài là Sư Vô Quý, ngay cả Lôi Thuần cũng cảm thấy kinh ngạc.

Nàng vốn không ngờ Tô Mộng Chẩm lại cảnh giác nhanh như vậy, càng không ngờ người trong quan tài lại không phải là phụ thân mình.

Cặp mắt Tô Mộng Chẩm đỏ lên, bàn tay trước giờ ổn định đã run rẩy, người cũng lung lay như sắp đổ, nhưng y vẫn ra tay nhanh như chớp.

Y giải khai huyệt đạo bị phong bế của Sư Vô Quý.

Nửa mình dưới của Sư Vô Quý đã bị chém đứt. Y nén hơi, nói ra một câu:

- Chuyện không liên quan đến ngài, báo thù cho ta…

Đúng lúc này, tấm bình phong bỗng vỡ tan, một người lao ra bên ngoài. Cả đại sành đều giống như đột nhiên tối xuống.

Tay phải của người này nhanh chóng móc vào bảy yếu huyệt sau lưng Tô Mộng Chẩm, ngón tay co duỗi ra vào. Tô Mộng Chẩm bỗng nhiên quay người, ánh đao như hoa tuyết bay lên. Người nọ chỉ khẽ vươn tay liền chế ngự Hồng Tụ đao của Tô Mộng Chẩm, bàn tay giữ đao chỉ còn lại một ngón giữa và ngón cái, trên ngón cái còn đeo một chiếc nhẫn phỉ thúy màu xanh lục.

Trong thiên hạ không ai có thể vừa ra tay đã giữ được đao của Tô Mộng Chẩm.

Nhưng người này lại là ngoại lệ.

Bất cứ ai dám chụp vào đao của Tô Mộng Chẩm, dù không đứt tay thì cũng đứt ngón tay.

Nhưng bàn tay này chỉ còn hai ngón.

Chỉ có hai ngón tay, nhưng so với bàn tay đầy đủ năm ngón còn đáng sợ hơn, còn khó đối phó hơn.

Người nọ một chiêu giữ lấy đao, đồng lời như hét lớn như sấm động:

- Lâm Binh Đẩu Giả Giai Trận Liệt Tại Tiền!

Tô Mộng Chẩm giống như trước mặt bị trúng phải một quyền.

Tiếng thét này như một đạo bùa chú, một mũi kim đâm vào trái tim của y, khiến cho tất cả bệnh tật của y đều bị dẫn phát ra.

Tô Mộng Chẩm lập tức vứt đao. Có đao khách đao còn thì người còn, đao mất thì người mất, nhưng Tô Mộng Chẩm thì không phải. Đao là đao, nếu như tính mạng cũng không còn, đao lại có gì hữu dụng?

Một đao chém ra, đúng là đúng, sai là sai.

Một đao chém xuống, chẳng qua chỉ chặt đứt chiếc đầu xinh đẹp.

Đáng tiếc lần này y đã chém sai, đã chém chết huynh đệ của mình.

Y đã sai khi cho rằng kẻ địch nấp trong quan tài, đả kích này còn khiến y tâm thần hỗn loạn hơn cả trọng thương.

Sự xuất hiện bất ngờ của Lôi Tổn không hề khiến y kinh ngạc, nhưng uy lực từ bàn tay bị đứt của Lôi Tổn lại đủ khiến y kinh hãi.

Y vứt bỏ đao, lại nhanh chóng lui về phía sau.

Y chỉ mong tranh thủ được một hơi, chỉ cần như vậy sẽ có thể phản kích lại.

Sau lưng của y có người, là Tiết Tây Thần.

Tiết Tây Thần giống như một thiết giáp võ sĩ, lập tức muốn chặn đánh Lôi Tổn. Nhưng đúng lúc này Mạc Bắc Thần lại đột nhiên ra tay, phần đầu cây dù bằng đồng đen bắn ra một lưỡi dao sắc, đâm vào huyệt Mệnh Môn sau lưng Tiết Tây Thần, đó là điểm yếu duy nhất trong "Thiết Bố Sam" của y.

Tô Mộng Chẩm là một người chưa từng nghi ngờ huynh đệ của mình, cho nên y mới có thể đi trước Lôi Tổn chiêu mộ được Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi. Đây là một trong những nguyên nhân chính giúp Kim Phong Tế Vũ lâu chiếm được thế thượng phong trong những ngày gần đây.

Nhưng bất cứ ai cũng khó tránh khỏi phạm phải sai lầm, Tô Mộng Chẩm cũng không ngoại lệ.

Y sai thủ hạ thân tín là Tiết Tây Thần trà trộn vào trận doanh quân địch, đối thủ cũng phái tâm phúc đến Kim Phong Tế Vũ lâu nằm vùng. Lần trước tại phố Khổ Thủy, mặc dù y đã giết chết Cổ Đổng và Hoa Vô Thác, nhưng nội gian còn quan trọng hơn lại không bị phát hiện ra.

Đó chính là Mạc Bắc Thần.

Mạc Bắc Thần vừa đắc thủ, người thiếu niên đưa tấm bình phong đến cũng ra tay.

Tay y run lên, rút kiếm ra.

Kiếm của y vẫn ở bên hông, trong tay y vốn không có kiếm. Rõ ràng là không có kiếm, nhưng khi tay y vung lên lại đâm ra bảy tám chiêu kiếm, bức lui Dương Vô Tà đang muốn lao đến giúp Tô Mộng Chẩm.

Mái tóc trên trán Dương Vô Tà bay tán loạn, hình dáng rất chật vật, nổi giận quát lên:

- Lôi Mị…

Thiếu niên kia phát ra tiếng cười duyên như chuông bạc. Trong đại sảnh ít nhất có một nửa số khách lần lượt rút binh khí ra, những người còn lại trở nên hỗn loạn, không biết nên giúp bên nào cho tốt.

Dương Vô Tà liếc thấy được, trong đại sảnh này ít nhất có một nửa là cao thủ do Lôi Mị mang đến, bọn chúng chỉ nghe theo lệnh Lôi Mị, mà đội ngũ "Vô Phát Vô Thiên" phụ trách bảo vệ Kim Phong Tế Vũ lâu cũng trở giáo quay lại đánh bên mình.

Lúc này y đã nhìn ra, cũng rất hối hận vì vừa rồi đã không phát giác được nguy cơ ẩn giấu này.

Trên thực tế, chỗ đáng sợ của nguy cơ chính là khi ẩn giấu rất khó phát giác ra, một khi phát sinh thì đã không còn cứu kịp.

Dương Vô Tà một mặt phát ra hiệu lệnh khẩn cấp triệu tập cao thủ của Kim Phong Tế Vũ lâu đến giúp, vừa cố gắng nghĩ cách cứu viện Tô Mộng Chẩm.

Y liên tiếp xông lên tám lần, đều bị kiếm khí của đối phương bức về. Loại "kiếm không kiếm" này, trong thiên hạ ngoại trừ "Vô Kiếm Thần Kiếm Thủ" Lôi Mị thì còn có ai?

Lôi Mị đã đến, còn liên thủ với Mạc Bắc Thần.

Dương Vô Tà trúng liền ba kiếm, máu chảy như trút. Y chỉ còn lại hai hy vọng.

Một là Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi, hai trợ thủ mới gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu này.

Còn có người trong kiệu, nhiều năm qua vẫn luôn âm thầm giúp đỡ Kim Phong Tế Vũ lâu.

Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi vốn đang nói chuyện với Ôn Nhu và Lôi Thuần, đột nhiên lại xảy ra biến động.

Vương Tiểu Thạch lập tức quay lại cứu viện, bỗng cảm thấy cuồng phong từ sau lưng kéo đến, khí thế như dời non lấp bể.

Vương Tiểu Thạch đã từng một lần cảm nhận được loại áp lực này, khiến cho hắn không dám sơ suất.

Đó là "Ngũ Lôi Thiên Tâm" của Lôi Động Thiên.

Ngũ lôi vừa ra, long trời lở đất.

Đao kiếm của Vương Tiểu Thạch đều xuất ra, đâm vào giữa sấm sét.

Hắn tin tưởng "có can đảm ứng chiến sẽ không chết trong trận chiến". Hắn hi vọng có thể kiềm chế Lôi Động Thiên, để Bạch Sầu Phi đi cứu Tô Mộng Chẩm.

Nhưng hắn lại lập tức phát hiện một chuyện.

Bạch Sầu Phi lại giống như không hề có ý ra tay, chỉ nhìn chằm chằm vào một thứ trong đại sảnh, đó là chiếc kiệu kia.

Nghe nói bên trong kiệu có một mỹ nữ do Chu Nguyệt Minh đưa tới.

Chẳng lẽ Bạch Sầu Phi cũng là người của phe địch, vì vậy mới không ra tay tương trợ? Hay là y phát hiện trong kiệu có kẻ địch còn đáng sợ hơn, cho nên mới giữ sức chờ đợi?

Vương Tiểu Thạch vừa gian khổ chiến đấu với Lôi Động Thiên, vừa không ngừng suy nghĩ.

Bởi vì hắn lo chú ý đến biến cố trong trường, không thể chuyên tâm đối phó với kẻ địch, cho nên rất nhanh đã rơi vào thế yếu.

Đúng vào lúc này bỗng vang lên một tiếng "rầm", chiếc kiệu vỡ tan, một vị lão nhân mặc y phục cổ xưa, dung mạo gầy gò lướt lên không, chỉ phút chốc đã đến trước người Lôi Tổn.

Mục đích của người này hiển nhiên là muốn ngăn cản thế công của thế công của Lôi Tổn, giúp Tô Mộng Chẩm tranh thủ một hơi.

Nhìn thân thủ của người này, tuyệt đối không kém hơn Lôi Động Thiên. Lôi Tổn muốn dùng "Khoái Mạn Cửu Tự quyết" đánh bại y, e rằng cũng phải mất hơn trăm hiệp.

Cho nên Lôi Tổn rút đao của lão ra.

Đao vừa nơi tay người đã hóa điên.

Tô Mộng Chẩm đã lui đến chỗ Vương Tiểu Thạch. Đường Bảo Ngưu và Trương Thán trông thấy tình thế bất ngờ biến hóa, đều muốn ra tay. Đường Bảo Ngưu chợt sững người, nói:

- Ta là người của Kim Phong Tế Vũ lâu, ta giúp Ôn Nhu.

Trương Thán cười khổ nói:

- Còn ta là bằng hữu của Lôi Thuần, ta giúp Lục Phân Bán đường.

Đường Bảo Ngưu gãi gãi đầu nói:

- Chẳng lẽ… ta phải đánh nhau với các ngươi sao?

Trương Thán thở dài:

- Nếu không thì thế nào?

Bỗng nhiên, huyệt đạo sau lưng hai người bọn họ đều bị khống chế.

Người ra tay là lão ăn mày kia.

Lão ăn mày đưa tay vuốt qua khuôn mặt, thần sắc lập tức hiện ra hung ác và căm phần. Lôi Thuần cả kinh kêu lên:

- "Hậu Hội Hữu Kỳ".

Lúc nàng kêu lên bốn chữ này, những người khác hoàn toàn không nghe được, bởi vì "Hậu Hội Hữu Kỳ" đã hét lớn một tiếng:

- "Nhất Ngôn Vi Định"!

Hắn giống như đại bàng lao tới. Lão nhân mặc y phục cổ xưa kia liền biến sắc, lộ ra biểu tình tuyệt vọng.

Y cũng lao lên nghênh đón, như hạc múa giữa trời. Hai người giao thủ giữa không trung, lúc rơi xuống đất đã quấn vào nhau. "Nhất Ngôn Vi Định" ngũ quan tràn máu, nhuộm đỏ cả hàm râu hoa râm. "Hậu Hội Hữu Kỳ" thì sắc mặt như tro tàn, khớp xương toàn thân giống như đều vỡ nát, toàn bộ xương cốt trong thân thể như hoàn toàn bị tháo rời ra.

Chợt nghe Lôi Tổn tức giận kêu lên:

- Ta đã bảo ngươi đừng tới, Lục Phân Bán đường còn cần ngươi chủ trì đại cuộc.

"Hậu Hội Hữu Kỳ" cười thê lương, khóe miệng đầy máu, vừa cười vừa nói với "Nhất Ngôn Vi Định":

- Không hề gì, Lục Phân Bán đường có chuyện lớn như vậy sao có thể thiếu ta. Ta trúng phải "Vũ Hạc thần chỉ" của ngươi, sống không bằng chết, nếu không trốn ở trong quan tài vận công chống đỡ thì cũng ở trong lao ngục sống qua ngày. Ta với ngươi không chết không thôi.

"Nhất Ngôn Vi Định" thở hổn hển từng ngụm, cố gắng nói:

- Không ngờ… ngươi trúng phải "Ngẫu Phấn" của ta, còn có thể thi triển một kích toàn lực này, "Binh Giải thần công" quả nhiên lợi hại.

"Hậu Hội Hữu Kỳ" nói:

- Ta biết đêm nay ngươi nhất định sẽ đến, quả nhiên đã đợi được. Chúng ta hãy cùng chết…

Gương mặt "Nhất Ngôn Vi Định" vặn vẹo vì đau đớn:

- Chúng ta đã đấu mấy chục năm, kết quả… còn không phải… cùng nhau…

Giọng nói của y dần dần yếu đi.

"Nhất Ngôn Vi Định" cũng không kịp ngăn cản Lôi Tổn.

Lôi Tổn liền thừa dịp này liên tục tấn công, muốn lập tức giết chết Tô Mộng Chẩm.

Bệnh tật và vết thương nơi chân Tô Mộng Chẩm đều bị dẫn phát ra, trên tay đã không còn đao. Vương Tiểu Thạch lại bị Lôi Động Thiên cản trở, còn Dương Vô Tà vẫn không thoát khỏi lưới kiếm của Lôi Mị.

Ngay lúc này bóng trắng chợt lóe lên.

Bạch Sầu Phi đã ra tay, tấn công về phía Lôi Tổn.

Vương Tiểu Thạch mừng đến mức gần như kêu lên thành tiếng.

Tinh thần vừa gia tăng, lôi kình của Lôi Động Thiên liền không thể chế ngự được hắn, ngay cả Tô Mộng Chẩm cũng khôi phục thần uy.

Nhưng Bạch Sầu Phi cũng không thành công giải nguy cho Tô Mộng Chẩm, bởi vì "kiếm" của Lôi Mị đã tấn công về phía y.

Thanh "kiếm không kiếm" này so với đao thật kiếm thật còn hung hiểm hơn, còn khó ứng phó hơn.

Cùng lúc đó, Lôi Kiều cũng ngăn cản Dương Vô Tà.

Thế công của Lôi Tổn càng thêm điên cuồng.

Đao trên tay lão vốn chính là ma đao.

Mười mấy năm qua lão rất ít khi dùng đao, là vì đao vừa ra tay, người sẽ trở nên cuồng loạn, công lực gia tăng gấp bội nhưng lại khó khống chế được hành động.

Nhưng hôm nay lão nhất định phải giết chết Tô Mộng Chẩm.

Tất cả hi sinh, tất cả nhẫn nhục của lão đều vì "tìm sống trong chết, cầu thắng trong bại", dưới tình thế vô cùng bất lợi tiến hành phản kích, khởi tử hồi sinh.

Lão muốn Địch Phi Kinh giả vờ quy thuận Tô Mộng Chẩm, để cho Tô Mộng Chẩm tận mắt nhìn thấy lão binh bại người vong, dẫn đến thiếu cảnh giác. Lão lại thừa dịp Kim Phong Tế Vũ lâu mở tiệc ăn mừng, phát động tất cả lực lượng lẻn vào trận doanh quân địch, một lần tiêu diệt Kim Phong Tế Vũ lâu.

Nhất là phải giết chết Tô Mộng Chẩm.

Đây là nguyên nhân mà Lôi Thuần vừa nghe nói Địch Phi Kinh bán đứng phụ thân, lại nghe đồn rằng Lôi Tổn là chết trong cỗ quan tài kia, nàng lập tức hiểu ra: Địch Phi Kinh vốn không phản bội cha mình, Lôi Tổn cũng cũng chưa chết, Kim Phong Tế Vũ lâu đang gặp nguy cơ lớn.

Bởi vì quan tài của Lôi Tổn chính là đường lui của lão, cũng là đường sống của lão. Bên dưới Quan tài vốn có đường hầm. Đây cũng là lý do mà Lôi Tổn dời địa điểm quyết chiến với Tô Mộng Chẩm từ Bất Động Bộc Bố đến tổng đường. Lôi Tổn cũng không muốn nổ chết cả hắn và Địch Phi Kinh, cho nên sức nổ cũng không quá lớn.

Bí mật này đương nhiên chỉ có Địch Phi Kinh và Lôi Thuần biết.

Lôi Tổn lại yêu cầu Địch Phi Kinh đừng tới. Lão không muốn Địch Phi Kinh tham gia chiến dịch này.

Lão cũng không thông báo cho “Hậu Hội Hữu Kỳ”.

Bởi vì lão sợ lỡ may thất thủ, nếu còn Địch Phi Kinh và “Hậu Hội Hữu Kỳ”, Lục Phân Bán đường vẫn có thể tạm thời cầm cự với Kim Phong Tế Vũ lâu.

Trước giờ lão rất hiểu phải chuẩn bị đường lui cho mình, cũng hiểu được phải chuẩn bị kế hoạch dự phòng cho người mà lão sủng ái.

Lão tin tưởng Địch Phi Kinh như vậy, Địch Phi Kinh đương nhiên sẽ không phản bội lão.

Nhưng Địch Phi Kinh lại phải mang tiếng phản nghịch.

Chuyện này nhất định sẽ khiến Địch Phi Kinh không thoái mái, so với việc chiến tử còn khó chịu hơn, cũng không hề vinh dự.

Lôi Tổn trước giờ rất cẩn thận, lão sợ Tô Mộng Chẩm kịp thời phát giác ra tay trước, cho nên ngầm bảo Mạc Bắc Thần bắt giữ Sư Vô Quý, đặt vào trong quan tài, ẩn vào trong lễ vật do Long Bát và Phương Ứng Khán đưa tới, sau đó thừa dịp phát động công kích.

Lần này lão còn dẫn theo hai người thân tín là Lôi Động Thiên và Lôi Mị.

Mặc dù trước đó lão không biết "Hậu Hội Hữu Kỳ" cũng ngầm thông qua Đường Bảo Ngưu và Trương Thán trà trộn vào "Kim Phong Tế Vũ lâu", mà Tô Mộng Chẩm cũng vì đảm bảo an toàn nên đã mời "Nhất Ngôn Vi Định" tráo đổi với mỹ nữ trong kiệu.

Trận chiến này đã không thể bại, không thể lại thất bại.

Mỗi chiêu của Lôi Tổn đều là chiêu thức lợi hại nhất, mỗi đao đều xông lên phía trước.

Chỉ cần một đao nữa, một đao nữa là có thể giết chết Tô Mộng Chẩm…

Nhất định phải giết chết kẻ địch số một Tô Mộng Chẩm. Chỉ cần y còn sống, Lục Phân Bán đường sẽ không thể trường tồn, vĩnh viễn không có ngày yên tĩnh…

Lão nóng lòng muốn giết Tô Mộng Chẩm, bởi vì đây là cơ hội tốt nhất để giết y.

Cơ hội trôi qua sẽ không còn nữa.

Cho nên lão cũng mở ra cơ hội tốt nhất để người khác giết lão.

Lôi Mị đột nhiên rút ra một thanh kiếm, đâm vào lưng Lôi Tổn.

Nếu không phải Lôi Mị, ai có thể đến gần sau lưng Lôi Tổn mà không khiến lão đề phòng?

Huống hồ kiếm gỗ trong tay Lôi Mị còn sắc bén hơn so với bất cứ thanh kiếm thật nào, hơn nữa xuất kiếm không hề mang theo tiếng gió.

Lôi Tổn trúng kiếm, đột nhiên lao lên phía trước, trên mặt đã xuất hiện vẻ bi thống chua xót, nhưng đao trong tay vẫn không ngừng lại, hơn nữa còn phát ra một chiêu mạnh nhất.

Tô Mộng Chẩm trong tay không đao, không thể tiếp nổi một chiêu này.

Nhưng Ôn Nhu lại vừa lúc ở gần y.

Thừa dịp Lôi Tổn hơi khựng lại vì đột nhiên cảm giác sau lưng trúng kiếm, y liền như tia chớp chụp lấy Tinh Tinh đao trong tay Ôn Nhu, nghênh đón một chiêu của Bất Ứng.

Không có tiếng vang, chỉ có những đốm lửa nhỏ.

Hai thanh đao đồng thời vỡ vụn.

Thế công của Lôi Tổn đã tan vỡ. Tô Mộng Chẩm cũng ôm lấy ngực, nhíu chặt lông mày, một chân giống như đã tàn phế. Nhan Hạc Phát liền chạy đến đỡ y.

Lôi Tổn dựa vào cột, vết máu nơi ngực nhanh chóng khuếch lan ra. Lôi Thuần liền chạy đến dìu lão, kêu lên:

- Cha…

Lão nhìn Lôi Mị, cố sức nói:

- Trước giờ ta đối đãi với ngươi không bạc.

Lôi Mị lại gật đầu, chân thành nói:

- Đúng.

Lôi Tổn sầu thảm nói:

- Tại sao ngươi lại làm như vậy?

- Bởi vì ngươi đã đoạt đi tất cả của cha ta, còn cướp đi tất cả của ta. Ta vốn là người thừa kế của Lục Phân Bán đường, nhưng hiện giờ chỉ có thể làm tình nhân trong tối của ngươi. Ngươi đối đãi với ta có tốt hơn cũng không thể đền bù được những mất mát mà ta đã chịu. Từ sau khi ngươi lấy đi tất cả những thứ thuộc về ta, ta đã thề nhất định sẽ trả thù ngươi.

Lôi Mị nói. Nàng vốn là con gái của Lôi Chấn Lôi, Tổng đường chủ tiền nhiệm của Lục Phân Bán đường:

- Huống hồ, ta sớm đã gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu. Ta chính là Quách Đông Thần.

- Hay cho Quách Đông Thần!

Lôi Tổn đau đớn dùng tay ôm lấy ngực:

- Có điều ngươi rốt cuộc vẫn là người của Lục Phân Bán đường, dù sao ta cũng không chết trong tay người khác. Ta chỉ thắc mắc một chuyện…

Quách Đông Thần nói:

- Chuyện gì?

Lôi Tổn nói:

- Tại sao họ Lôi tốt đẹp ngươi lại không giữ, lại đi lấy họ Quách? Lục Phân Bán đường tốt đẹp ngươi lại không theo, lại đi theo Tô Mộng Chẩm?

- Khi đó ta còn chưa lớn. Ngươi không hề để ta vào mắt, đã hạ quyết sát lệnh với ta. Nếu không phải nhờ Quách Cửu Thành trong thiên lao thu nhận và giúp đỡ, ta đã sớm uống no dưới suối vàng rồi. Chính vì như vậy nên ta mới họ Quách.

Quách Đông Thần nói:

- Người ta nói ba nữ nhân bên cạnh Lôi Tổn đều rất trung với y, nhưng ngươi đã bức đại phu nhân bỏ đi, cũng có lỗi với ta, chỉ còn lại con gái của ngươi… Nếu không phải ngươi phát binh quá đột ngột, ta đã sớm thông báo cho Tô công tử tăng cường đề phòng rồi.

- Có điều.

Lôi Tổn chợt quay sang nói với Tô Mộng Chẩm:

- Ta vẫn bại.

Tô Mộng Chẩm cười thảm nói:

- Ta cũng thắng rất gian khổ.

Lôi Tổn nói:

- Ta là kẻ bại, ta muốn cầu ngươi một chuyện.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Ngươi nói đi!

Lôi Tổn vuốt mái tóc Lôi Thuần, nói:

- Đừng giết con gái ta!

Tô Mộng Chẩm gật đầu.

Lôi Tổn hỏi:

- Ngươi đã đáp ứng?

Tô Mộng Chẩm nói:

- Ta đáp ứng với ngươi.

Lôi Tổn thở phào một hơi:

- Vậy thì ta an tâm rồi. Mấy năm qua đối địch với người như ngươi, đó là loại cảm giác rất vui sướng. Ta nghĩ, cho dù ngươi chết hay là ta chết đều sẽ không quên được đối phương, ngươi nói có đúng không?

Tô Mộng Chẩm gật đầu nói:

- Đúng vậy. Không có ngươi là một chuyện rất tịch mịch. Lần đó khi ngươi nhảy vào quan tài chết đi, ta vốn cảm thấy không chân thực, cho nên luôn cảnh giác, nhưng vẫn chủ quan sơ suất, thiếu chút nữa đã bị ngươi đánh bại.

- Ngươi vẫn còn không bại.

Lôi Tổn nói:

- Nhưng ngươi đã có đối thủ mới rồi.

- Ngươi nói là Địch Phi Kinh?

- Ngoài y ra thì còn ai?

- Hắn vốn không phản bội ngươi sao?

- Y làm sao lại phản bội ta?

- Quả đúng như ta dự liệu

Tô Mộng Chẩm lạnh nhạt nói:

- Ta vốn đã không định để cho hắn sống.

- Ngươi…

- Nếu như hắn không phản bội ngươi thì sẽ đối phó với ta, còn nếu hắn phản hội ngươi, có một ngày cũng sẽ phản bội ta, bởi vì hắn không giống như Lôi Mị có lý do để báo thù rửa hận.

Tô Mộng Chẩm nói:

- Cho nên, ta sẽ không giữ lại kẻ này.

Lôi Tổn thở gấp một trận, chợt nói với Lôi Thuần:

- Thuần nhi…

Lúc lão gọi tiếng này đầy tình phụ tử, trong miệng ứa máu, trong mắt cũng rơi ánh lệ.

Lôi Thuần bi thống nói:

- Cha!

- Nếu con không muốn báo thù cho ta, vậy hãy cao bay xa chạy, ta không hận con…

Lôi Tổn thở dốc nói:

- Còn nếu con muốn báo thù cho phụ thân…

Lôi Tổn chợt ghé sát vào bên tai Lôi Thuần nói mấy câu, thanh âm rất nhỏ. Lôi Thuần nghe được, nước mắt chảy xuống, cũng quên lau đi, chỉ gật đầu. Giọng nói đột nhiên im bặt, đầu của Lôi Tổn đã gục xuống trên vai nàng, không còn một chút sức lực nào. Lôi Thuần đẩy đẩy, kêu lên:

- Cha!

Nàng lại lắc lư người lão, vẫn không tin, gọi lớn:

- Cha!

Sau đó nàng phát giác Lôi Tổn đã không còn hơi thở, toàn thân đều cứng lại, tiếng "cha" thứ ba nằm ở cổ họng không thể gọi ra.

Lôi Tổn vừa chết, những đệ tử của Lục Phân Bán đường có mặt đều hoàn toàn mất đi ý chí chiến đấu, chỉ cầu lui nhanh. Lôi Động Thiên hét lớn:

- Đi!

Không ai biết y là thần uy chợt phát một mình chặn ở phía sau, hay là Lôi Tổn chết rồi y cũng không muốn sống nữa.

Tô Mộng Chẩm thấy Lôi Tổn đã chết, không biết vì sao lại cảm thấy trống rỗng, người cũng mất đi khí lực, bệnh tật trong cơ thể lại phát tác ra, trong lòng bi thương. Y cố gắng không suy nghĩ nữa, kêu lên:

- Giữ lại Mạc Bắc Thần cho ta, những kẻ khác cứ thả đi…

Chợt thấy trước mắt tối sầm, “rầm” một tiếng ngã quỵ xuống, may mà hai người Nhan Hạc Phát và Chu Tiểu Yêu đã một trái một phải đỡ lấy y.

Lôi Động Thiên vẫn tử thủ đường lui, chỉ cho người của Lục Phân Bán đường đi qua, không để cho người của Kim Phong Tế Vũ lâu truy kích. Trên người y đã có thêm bảy tám vết máu, nhưng vẫn lẫm liệt không lùi. Mạc Bắc Thần thì bị đám người Dương Vô Tà của Kim Phong Tế Vũ lâu toàn lực vây công, cũng bị thương không nhẹ, đã lui đến bên cạnh Lôi Động Thiên.

- Tổng đường chủ chết rồi.

Y hét lớn:

- Chúng ta đi!

- Ngươi đi đi!

Lôi Động Thiên vẫn gian khổ chiến đấu:

- Ta không đi.

- Chúng ta còn có Địch đại đường chủ.

Mạc Bắc Thần chật vật nói:

- Chúng ta còn có một cuộc chiến khác.

- Lôi tổng đường chủ đã chết, ta sống để làm gì?

Lôi Động Thiên một mình cầm cự với Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi hợp kích, tình thế đã cực kỳ nguy hiểm, nhưng y vẫn cao giọng quát lên:

- Ngươi đi đi!

ÔN NHU NHẤT ĐAO [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Người Khâu Áo Vẫn Tiếp Tục Khâu

Tại phố Khổ Thủy cách Kim Phong Tế Vũ lâu hơn mười dặm, có một thanh niên tiêu sái xuất trần đang chắp tay nhìn về phía Kim Phong Tế vũ lâu nơi chân trời. Ánh trăng dần dần chìm về phía tây, thần sắc trên mặt y cũng ngày càng cô tịch.

Bên cạnh y có hai người, một người là Lôi Cổn, còn một người là Lâm Ca Ca.

Bọn họ cũng không dám quấy nhiễu y. Y đã đứng ở đó rất lâu, thần sắc bi ai trên mặt cũng theo thời gian càng ngày càng đậm. Cảnh đêm càng sâu, sắc sớm càng gần, vẻ buồn rầu của y lại càng sâu sắc.

Tại một góc đổ nát của phố Khổ Thủy này có hai người trẻ tuổi, đó là một thư sinh áo trắng mi thanh mắt tú, lại ở nơi này nhìn trăng thanh gió mát ngâm nga không thôi, vừa đa sầu đa cảm, lại khoan thai tự đắc; một người khác môi mỏng mắt nhỏ, thân thể cũng rất gầy ốm mỏng manh, đang vừa khâu y phục vừa khẽ mỉm cười. Xem ra hai người trẻ tuổi này là quen biết với nhau.

Bọn họ cũng không để ý tới ba người ở khu đổ nát trước mặt.

- Dâng hương!

Địch Phi Kinh hạ lệnh.

Lúc này đã gần đến giờ Dần, Địch Phi Kinh biết sự chờ đợi của mình đã không có kết quả, một tia hi vọng còn lại cũng như ánh trăng trầm xuống, hơn nữa còn sắp tan biến vào bầu trời mờ ảo.

Lâm Ca Ca và Lôi Cổn trước đó đã chuẩn bị hương án. Lâm Ca Ca đốt một bó đàn hương đưa cho Lôi Cổn.

Lôi Cổn chau mày, cung kính dùng hai tay dâng cho Địch Phi Kinh. Khu đổ nát nhất thời tràn ngập hương khói.

Địch Phi Kinh dâng hương, lạy ba lạy, sau đó quỳ xuống, nhìn trời nói:

- Tổng đường chủ! Ngài không cho ta cùng đi tấn công Kim Phong Tế Vũ lâu, ta hiểu được tâm ý của ngài. Hiện tại đã qua giờ Sửu, còn không thấy cờ hoa tín hiệu của ngài. Ta để trọng binh của Lục Phân Bán đường ở lại Phá Bản môn, đóng tại Bất Động Bộc Bố, sẽ không tùy tiện xuất kích, ngài yên tâm đi…

Nói đến đây y ngừng một chút, giọng nói có vẻ nghẹn ngào:

- Ngài đã từng nói, cuộc tập kích đêm nay nếu không thành công thì cũng thành nhân. Ta vốn chỉ là một gã tiểu tướng của Lục Phân Bán đường dưới trướng Quan đại tỷ, đều nhờ công ngài bồi dưỡng mới có hôm nay… Lần này ngài dẫn theo Lôi nhị ca mạo hiểm, ta lại không thể theo cùng, ta…

Một hồi lâu y mới nói tiếp được:

- Ngài trên trời… cứ an tâm! Ta nhất định sẽ nhịn nhục chịu đựng, chờ thời cơ nổi dậy, gây dựng lại uy danh của Lục Phân Bán đường, tiêu diệt Kim Phong Tế Vũ lâu báo thù cho ngài.

Y từ từ đứng lên, đang muốn cắm hương vào lô, bỗng nhiên thân thể chao đảo, vội vàng dùng tay vịn vào bên tường, kêu lên một tiếng. Ánh mắt của y

vẫn vô cùng sắc bén, lập tức nhìn lướt qua Lâm Ca Ca và Lôi Cổn.

- Các ngươi?

Lâm Ca Ca và Lôi Cổn cũng không đến đỡ y, một người gật đầu còn một người lại nói:

- Đây là "Ngẫu Phấn" của Quỷ Lệ Bát Xích môn do "Nhất Ngôn Vi Định" điều chế, đương nhiên còn có khói mê hồn.

- Rất tốt.

Trong mắt Địch Phi Kinh tràn ngập vẻ bi ai cam chịu, nói với Lâm Ca Ca:

- Là ngươi làm ta cũng không thấy lạ, dù sao ngươi cũng là người khác họ…

Y xoay qua, dùng ánh mắt bi thương và khinh thường nhìn chằm chằm vào Lôi Cổn:

- Ngươi là người của Lôi gia, mọi người đều hậu đãi ngươi, ngươi làm như vậy khiến ta rất thất vọng.

Lôi Cổn cũng không hiểu vì sao, biết rõ là đối phương đã không thể cử động, nhưng trong lòng vẫn có chút sợ hãi, không tự chủ được lui một bước, nói:

- Ngươi không phải là người của Lôi gia, Tổng đường chủ đối đãi với ngươi chẳng phải còn tốt hơn sao?

Địch Phi Kinh cười, nụ cười có mấy phần thê lương cô tịch:

- Ngươi nói đúng. Địch Phi Kinh ta hôm nay rơi vào tay ngươi, đã phụ kỳ vọng của Tổng đường chủ. Ngài thật sự không nên đối đãi với ta tốt như vậy.

- Là ngươi phản bội Tổng đường chủ trước, đối với Tô công tử cũng không thành thật.

Lôi Cổn khẳng định Địch Phi Kinh đã mất đi năng lực chống cự, còn mình đã ăn thuốc giải trước nên không sợ khói mê, liền gan dạ quát lên:

- Loại người như ngươi không nên chết sao?

- Ta là người của Lục Phân Bán đường, tại sao phải thành thật với Tô Mộng Chẩm?

Địch Phi Kinh mỉa mai nói:

- Giả sử vì ta phản bội Tổng đường chủ nên ngươi mới giết ta, vậy bây giờ ta còn muốn chỉnh đốn lại Lục Phân Bán đường, tiếp tục đối kháng với Kim Phong Tế Vũ lâu, ngươi có lý do gì để giết ta? Nếu là vì Tô Mộng Chẩm, vậy ngươi chính là phản đồ của Lục Phân Bán đường. Cả đời ngươi đều chịu ân của Lục Phân Bán đường, tại thời khắc quan trọng lại đào ngũ qua phe địch, ngươi còn có mặt mũi gì đứng ở đây nói chuyện?

Lôi Cổn giận dữ, muốn đi qua tát cho Địch Phi Kinh vài cái, nhưng lại có chút sợ ném chuột vỡ bình.

- Ngươi còn cứng miệng…

Hắn sinh lòng ác độc, liền lấy ra đôi thủy hỏa xích chùy bên hông, cả giận nói:

- Ta giết ngươi!

Lâm Ca Ca ở bên cạnh chợt nói với Địch Phi Kinh:

- Tô công tử biết ngươi sẽ không trung tâm cống hiến cho ngài, cho nên trước tiệc ăn mừng đêm nay đã ra lệnh cho chúng ta giết ngươi.

Hắn dừng một chút rồi bổ sung:

- Ngươi là một nhân tài, ngài không thể dùng ngươi thì đành phải giết chết. Ngài không muốn bắt ngươi là vì sợ nhìn thấy ngươi sẽ không đành lòng ra tay.

Địch Phi Kinh cười:

- Cho nên các ngươi mới xử quyết tại chỗ.

Lâm Ca Ca trầm giọng nói:

- Ngươi lệnh thuộc hạ ở lại Bất Động Bộc Bố và Phá Bản môn, còn mình thì đến phố Khổ Thủy mạo hiểm xem tình hình, quả thật là hành động không khôn ngoan.

Địch Phi Kinh gật đầu nói:

- Ngươi nói đúng. Ta vốn cho rằng nếu như Tổng đường chủ phát ra hỏa tiễn hiệu lệnh, ta có thể kịp thời chạy đến… không ngờ lại tạo cho các ngươi cơ hội.

Lâm Ca Ca nói:

- Lôi ngũ ca từng bị Tiết Tây Thần và Bạch Sầu Phi khống chế, y biết Lục Phân Bán đường nhất định sẽ sụp đổ, cho nên mới chuyển sang quy hàng chúng ta.

Địch Phi Kinh bình tĩnh nhìn hắn, nói:

- Ngươi thì sao?

Lâm Ca Ca rút đoản kiếm ra, nói:

- Ta sớm đã là người của Kim Phong Tế Vũ lâu rồi.

Địch Phi Kinh hít một hơi dài, chỉ thấy tứ chi như nhũn ra, công lực nhất thời không thể khôi phục, thở dài nói:

- Khó trách ngươi lại lén thả Lôi Thuần và Ôn Nhu, còn hạ độc các huynh đệ trông coi.

Lâm Ca Ca giật mình nói:

- Ngươi đoán đúng, có điều người hạ độc không phải là ta.

- Đáng tiếc ta biết được quá muộn.

Địch Phi Kinh vịn một tay vào bức tường đổ, cố sức đưa tay kia ra, gian khổ nói:

- Ngươi đưa đoản kiếm cho ta, ta tự mình kết thúc.

Lâm Ca Ca hơi do dự.

- Tại Lục Phân Bán đường, trước giờ ta đối đãi với ngươi không bạc.

Địch Phi Kinh Nói:

- Đây là yêu cầu cuối cùng của ta trước khi chết, cũng là yêu cầu duy nhất của ta.

Lôi Cổn quát lên:

- Để ta giết hắn đi…

Hắn vung vẩy đôi xích chùy, muốn đánh ra.

- Không.

Lâm Ca Ca động dung, đưa đoản kiếm ra, ngăn lại nói:

- Để cho hắn tự sát đi!

Chợt nghe một giọng nói vang lên:

- Ngươi nói xem tự sát hay bị người giết thì tốt hơn?

Một giọng nói khác vang lên:

- Cả hai đều không tốt.

Giọng nói thứ nhất trong trẻo văn nhã nói:

- Đều không tốt sao?

Giọng nói thứ hai lạnh lùng trầm trầm nói:

- Ta thấy giết người thì tốt hơn.

Con ngươi Lâm Ca Ca co rút lại, hắn hiểu được có người muốn nhúng tay vào chuyện này.

Bọn họ chọn nơi này để giết chết Địch Phi Kinh, chỗ lợi là không lo thủ hạ của Địch Phi Kinh đến cứu, nhưng chỗ hại cũng tương tự, là lỡ may bọn họ thất bại cũng sẽ không có người đến giúp.

Lôi Cổn đã không nhịn được, lập tức ra tay trước.

Lâm Ca Ca đương nhiên cũng không ngăn cản hắn ra tay. Dù sao cũng phải xem thử thân thủ của người đến như thế nào, huống hồ hắn hiểu rõ luận về võ công mình còn kém hơn Lôi Cổn.

Thủy xích chùy trong thủy hỏa xích chùy của Lôi Cổn đánh vào thư sinh

áo trắng kia.

Thân hình thư sinh áo trắng chợt nhoáng lên, tiêu sái linh hoạt, xích chùy kia liền đánh vào khoảng không.

Địch Phi Kinh thở dài:

- Hay cho thân pháp "'Bạch Câu Quá Khích".

Lại thấy hỏa lưu tinh của Lôi Cổn ban đầu giống như đánh về phía người khâu y phục, lúc này bỗng gập lại đánh vào thư sinh áo trắng kia.

Chợt nghe thư sinh áo trắng kêu to một tiếng:

- Mẹ ơi! Thật muốn giết người sao?

Cây quạt trong tay y đột nhiên xòe ra, trong lúc gấp mở đã kẹp lấy xích chùy.

Lần này Lâm Ca Ca thất thanh kêu lên:

- Tình Phương Hảo! Nhất Phiến Nhật Nguyệt Tình Phương Hảo!

Y vừa kêu, đoản kiếm trên tay cũng lóe lên vệt sáng lạnh.

Hỏa lưu tinh của Lôi Cổn tuy bị chế ngự, nhưng thủy lưu tinh lại lượn vòng bay đến. Hắn không tấn công thư sinh áo trắng mà lại đánh vào hán tử khâu y phục kia.

Đây là chỗ dũng mãnh gan dạ của hắn, cũng là kế vây Nguỵ cứu Triệu. Nếu hán tử khâu y phục này không biết võ công, thư sinh áo trắng kia chắc chắn phải cứu y trước, muốn cứu thì phải thả hỏa lưu tinh ra; còn nếu hán tử may y phục này biết võ công, nhất định là trợ thủ của đối phương, không bằng giết trước.

Có điều hắn không ngờ được kết quả lại như vậy.

Hán tử khâu y phục kia không tránh cũng không né, y vẫn tiếp tục khâu y phục.

Khi thủy lưu tinh mang theo khí thế lôi đình đánh tới, y bỗng nhiên dùng tay chụp một cái như hái hoa, ngón tay như thêu thùa cắt vào xích sắt như người ta dùng răng cắn đứt chỉ thêu. "Cạch" một tiếng, xích sắt nối liền với thủy lưu tinh lập tức đứt ngang.

Lôi Cổn hét lớn một tiếng, giống như muốn liều mạng, bỗng nhiên lại buông cả hỏa lưu tinh ra, bay vọt lên không chạy trốn.

Trên tay Lâm Ca Ca lóe lên điểm sáng, đâm về phía Địch Phi Kinh.

Thân hình Địch Phi Kinh đột nhiên cử động, vừa động đã nhanh vô cùng.

Y dung một tay chụp lấy đoản kiếm trên tay Lâm Ca Ca, bay vút ra, đồng thời liên tục phong bế bảy huyệt đạo trên người Lâm Ca Ca. Lúc nhìn lại, thanh đoản kiếm kia đã đâm xuyên qua sườn Lôi Cổn giữa không trung.

Lôi Cổn rú thảm một tiếng, ngã xuống đất.

Hán tử khâu y phục vẫn tiếp tục khâu.

Thư sinh áo trắng lại nhìn như hoa mắt:

- Ngươi… hóa ra ngươi không bị mê hồn hương kia…

- Đêm nay ta đến đây, ngoại trừ muốn đợi hiệu lệnh của Tổng đường chủ, hoặc là bái tế hồn thiêng của ngài, còn muốn biết rõ đám họa ngầm còn lại của Lục Phân Bán đường.

Địch Phi Kinh lạnh lùng nói:

- Lôi Cổn ăn cây táo rào cây sung, không bằng heo chó. Còn kẻ này thì vẫn có chỗ dung được.

Hắn chỉ vào Lâm Ca Ca tê liệt nằm trên đất.

Thư sinh áo trắng le lưỡi nói:

- Xem ra đấu tranh tại kinh thành danh đô còn khốc liệt hơn so với trên giang hồ.

Địch Phi Kinh cung kính nói:

- Hóa ra hai vị không phải là người nội thành, xin thỉnh giáo cao tính đại danh!

- Ta gọi là Phương Hận Thiếu, tới đây để tìm nghĩa huynh Đường Bảo Ngưu.

Y cười hì hì nói:

- Ta biết các hạ chính là Đại đường chủ Địch Phi Kinh đại danh đỉnh đỉnh của Lục Phân Bán đường.

Hán tử khâu y phục kia lại không nói gì.

Địch Phi Kinh tiến lên một bước, vái chào nói:

- Xin thỉnh giáo!

Hán tử kia vẫn chuyên tâm khâu y phục, một hồi lâu mới ngẩng đầu mỉm cười. Địch Phi Kinh linh quang vừa hiện, chợt nhớ tới một người trong lời đồn, liền nói:

- Các hạ chính là “Thiên Y Hữu Phùng”?

Hán tử kia vẫn nở nụ cười ngờ nghệch, nhưng cuối cùng đã lên tiếng:

- Là Ôn đại nhân phái ta đến kinh tìm tiểu thư.

Địch Phi Kinh thầm nghĩ: “Chẳng lẽ là Tổng đường chủ anh linh phù hộ, để cho ta gặp được hai trợ thủ này, sớm ngày báo thù rửa hận?”

Y lập tức thành khẩn nói:

- Hai vị! Hôm nay tuy là chúng ta mới gặp nhau, nhưng hai vị đã ra tay tương trợ vào lúc Địch mỗ gặp nguy, nhất định là người hiệp nghĩa. Địch mỗ có một yêu cầu hơi quá đáng…

Phương Hận Thiếu ngạc nhiên nói:

- Lễ độ với người nhất định có chuyện cầu. Các hạ là lãnh tụ hiện giờ của Lục Phân Bán đường, lại cầu hai người vừa mới đến nơi này, vừa nghèo vừa đói vừa không may, không biết là vì chuyện gì?

Địch Phi Kinh nghiêm mặt nói:

- Hai vị hiệp danh vang lừng, ta ngưỡng mộ đã lâu. Ta mong hai vị giúp Lục Phân Bán đường của ta sớm ngày thu hồi địa bàn bị mất, đối kháng với Kim Phong Tế Vũ lâu, hôm nay có họa cùng chia, ngày sau có phúc cùng hưởng.

- Chỉ cần huynh đệ của ta không phản đối là được. Đây cũng là chuyện thú vị, gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ chính là việc nghĩa.

Phương Hận Thiếu cười:

- Các hạ nói chuyện cũng rất thú vị.

Hán tử khâu y phục híp híp mắt, nói:

- Ngươi đã quên một chuyện.

Y lại cười hiền lành nói:

- Ôn đại nhân vốn là bạn tri kỷ của Lôi tổng đường chủ, năm đó từng chung hoạn nạn. Lần này ngài nghe nói Ôn tiểu thư đến kinh thành để giúp Đại sư huynh Tô Mộng Chẩm của nàng, liền phát ta đến để đưa tiểu thư về.

Địch Phi Kinh vui vẻ nói:

- Vậy là các người đã đáp ứng?

Lúc ba người cùng nhau đi ra khỏi khu đổ nát, không biết vì sao đều có một cảm giác hào hùng, giống như có đại sự muốn làm, có chuyện lớn có thể làm.

Địch Phi Kinh trong lòng vẫn lo lắng, không biết các huynh đệ ở Kim Phong Tế Vũ lâu hiện giờ thế nào. Quay đầu lại chỉ thấy một vầng trăng bạc chìm dần về phía tây, trong lòng lập một lời thề: “Có một ngày, ta nhất định sẽ đánh đổ Kim Phong Tế Vũ lâu, giết chết Tô Mộng Chẩm để báo thù cho Tổng đường chủ!”

Bọn họ lại không biết, lúc bọn họ cùng nắm tay nhau đi ra khỏi khu đổ nát của phố Khổ Thủy, cảm giác trong lòng lại rất giống như mấy ngày trước Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi lần đầu gặp Tô Mộng Chẩm.

Vô cùng tương tự.

HẾT